Toàn Tức Võng Du chi Khổ Lực

Contents

Toàn Tức Võng Du chi Khổ Lực **3**

1. Chương 1: Tự Chui Vào Rọ (thượng) . . . 3
2. Chương 2: Tự Chui Vào Rọ (trung) . . . 12
3. Chương 3: Tự Chui Vào Rọ (hạ) . . . 18
4. Chương 4: Chế Độ Trò Chơi (thượng) . . . 24
5. Chương 5: Chế Độ Trò Chơi (trung) . . . 31
6. Chương 6: Chế Độ Trò Chơi (hạ) . . . 37
7. Chương 7: Nhiệm Vụ Tân Thủ (thượng) . . . 43
8. Chương 8: Nhiệm Vụ Tân Thủ (trung) . . . 49
9. Chương 9: Nhiệm Vụ Tân Thủ (hạ) . . . 55
10. Chương 10: Tép Riu Công Hội (thượng) . . . 64
11. Chương 11: Tép Riu Công Hội (trung) . . . 73
12. Chương 12: Tép Riu Công Hội (hạ) . . . 78
13. Chương 13: Quần Chúng Nằm Vùng (thượng) . . . 85
14. Chương 14: Quần Chúng Nằm Vùng (trung) . . . 94
15. Chương 15: Quần Chúng Nằm Vùng (hạ) . . . 100
16. Chương 16: Thí Luyện Thí Luyện (thượng) . . . 107
17. Chương 17: Thí Luyện Thí Luyện (trung) . . . 114
18. Chương 18: Thí Luyện Thí Luyện (hạ) . . . 122
19. Chương 19: Sau Lớp Mặt Nạ (thượng) . . . 128
20. Chương 20: Sau Lớp Mặt Nạ (trung) . . . 134
21. Chương 21: Sau Lớp Mặt Nạ (hạ) . . . 140
22. Chương 22: Này Những Chuyện Tám (thượng) . . . 146
23. Chương 23: Này Những Chuyện Tám (trung) . . . 154
24. Chương 24: Này Những Chuyện Tám (hạ) . . . 160
25. Chương 25: Hình Thức Tinh Chiến (thượng) . . . 165
26. Chương 26: Hình Thức Tinh Chiến (trung) . . . 173
27. Chương 27: Hình Thức Tinh Chiến (hạ) . . . 179
28. Chương 28: Kỳ Thi Sơ Cấp (thượng) . . . 184
29. Chương 29: Kỳ Thi Sơ Cấp (trung) . . . 190
30. Chương 30: Kỳ Thi Sơ Cấp (hạ) . . . 197
31. Chương 31: Triệu Tập Đội Viên (thượng) . . . 203
32. Chương 32: Triệu Tập Đội Viên (trung) . . . 210
33. Chương 33: Triệu Tập Đội Viên (hạ) . . . 216
34. Chương 34: Tích Cực Chuẩn Bị (thượng) . . . 222
35. Chương 35: Tích Cực Chuẩn Bị (trung) . . . 228
36. Chương 36: Tích Cực Chuẩn Bị (hạ) . . . 234
37. Chương 37: Nghiên Cứu Chiến Thuật (thượng) . . . 241
38. Chương 38: Nghiên Cứu Chiến Thuật (trung) . . . 247
39. Chương 39: Nghiên Cứu Chiến Thuật (hạ) . . . 253
40. Chương 40: Lưu Tinh Chi Chiến (thượng) . . . 257
41. Chương 41: Lưu Tinh Chi Chiến (trung) . . . 263

42. Chương 42: Lưu Tinh Chi Chiến (hạ) . . . 268
43. Chương 43: Vặt Sạch Lông Chân (thượng) . . . 273
44. Chương 44: Vặt Sạch Lông Chân (trung) . . . 279
45. Chương 45: Vặt Sạch Lông Chân (hạ) . . . 284
46. Chương 46: Cuộc Chiến Huyền Thoại (thượng) . . . 290
47. Chương 47: Cuộc Chiến Huyền Thoại (trung) . . . 296
48. Chương 48: Cuộc Chiến Huyền Thoại (hạ) . . . 303
49. Chương 49: Chiến Quả Lưu Tinh (thượng) . . . 311
50. Chương 50: Chiến Quả Lưu Tinh (trung) . . . 316
51. Chương 51: Chiến Quả Lưu Tinh (hạ) . . . 323
52. Chương 52: Tình Nhân Lâm Thời (thượng) . . . 330
53. Chương 53: Tình Nhân Lâm Thời (trung) . . . 335
54. Chương 54: Tình Nhân Lâm Thời (hạ) . . . 342
55. Chương 55: Nhiệm Vụ Xây Thành (thượng) . . . 349
56. Chương 56: Nhiệm Vụ Xây Thành (trung) . . . 355
57. Chương 57: Nhiệm Vụ Xây Thành (hạ) . . . 361
58. Chương 58: Phân Đội Đoạt Tiền (thượng) . . . 367
59. Chương 59: Phân Đội Đoạt Tiền (trung) . . . 373
60. Chương 60: Phân Đội Đoạt Tiền (hạ) . . . 378
61. Chương 61: Đánh Lén Thôn Trang (thượng) . . . 384
62. Chương 62: Đánh Lén Thôn Trang (trung) . . . 391
63. Chương 63: Đánh Lén Thôn Trang (hạ) . . . 396
64. Chương 64: Quan Sát Tinh Chiến (thượng) . . . 401
65. Chương 65: Quan Sát Tinh Chiến (trung) . . . 407
66. Chương 66: Quan Sát Tinh Chiến (hạ) . . . 413
67. Chương 67: Ma Thú Đánh Thôn (thượng) . . . 419
68. Chương 68: Ma Thú Đánh Thôn (trung) . . . 424
69. Chương 69: Ma Thú Đánh Thôn (hạ) . . . 434
70. Chương 70: Quay Về Rời Đi (thượng) . . . 438
71. Chương 71: Quay Về Rời Đi (trung) . . . 444
72. Chương 72: Quay Về Rời Đi (hạ) . . . 450
73. Chương 73: Viện Trợ Hai Phe (thượng) . . . 456
74. Chương 74: Viện Trợ Hai Phe (trung) . . . 466
75. Chương 75: Viện Trợ Hai Phe (hạ) . . . 471
76. Chương 76: Tập Kích Khó Hiểu (thượng) . . . 477
77. Chương 77: Tập Kích Khó Hiểu (trung) . . . 481
78. Chương 78: Tập Kích Khó Hiểu (hạ) . . . 487
79. Chương 79: Đến Nhà Gây Sự (thượng) . . . 493
80. Chương 80: Đến Nhà Gây Sự (trung) . . . 499
81. Chương 81: Đến Nhà Gây Sự (hạ) . . . 504
82. Chương 82: Hạn Chế Đẳng Cấp (thượng) . . . 511
83. Chương 83: Hạn Chế Đẳng Cấp (trung) . . . 516
84. Chương 84: Hạn Chế Đẳng Cấp (hạ) . . . 522
85. Chương 85: Nhiệm Vụ Tương Thân (thượng) . . . 527
86. Chương 86: Nhiệm Vụ Tương Thân (trung) . . . 533
87. Chương 87: Nhiệm Vụ Tương Thân (hạ) . . . 539
88. Chương 88: Bạn Chung Nhà Mới (thượng) . . . 549
89. Chương 89: Bạn Chung Nhà Mới (trung) . . . 559
90. Chương 90: Bạn Chung Nhà Mới (hạ) . . . 564
91. Chương 91: Nhiệm Vụ Bẩy Vòng (thượng) . . . 569
92. Chương 92: Nhiệm Vụ Bẩy Vòng (trung) . . . 574
93. Chương 93: Nhiệm Vụ Bẩy Vòng (hạ) . . . 580
94. Chương 94: Tạm Thay Hội Phó (thượng) . . . 584
95. Chương 95: Tạm Thay Hội Phó (trung) . . . 589

96. Chương 96: Tạm Thay Hội Phố (hạ) 596

Toàn Tức Võng Du chi Khổ Lực

Giới thiệu
Thể loại: Đam mỹ, nhất công nhất thụ, game online, giả tưởng, hài, HEBiên tập: Âu Dương TìnhHiệ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/toan-tuc-vong-du-chi-kho-luc

1. Chương 1: Tự Chui Vào Rọ (thượng)

Một cuộc sống mới, một khởi đầu mới.

Trên màn hình dài sáu mét, rộng bốn mét đang chiếu bộ phim về cuộc đời của Quan Miên, mấy trăm khán giả phía dưới không ngừng phát ra tiếng cười giòn tan.

Quan Miên không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng ra nội dung trò chuyện của bọn họ. Bởi vì một năm trước, cậu cũng từng ngồi dưới hàng ghế khán giả nghe người chung quanh hoặc bình luận về bộ phim đang chiếu, hoặc thi nhau khoe cuộc sống của họ buồn chán đến mức nào, thi thoảng chen vào đôi câu than thở con đường phía trước gian nan ra sao.

"Chúc mừng cậu ra tù." Gương mặt thạch cao cứng nhắc của cai ngục lần đầu tiên lộ ra nụ cười kín đáo, sau đó tự tay tháo chiếc caravat mang số hiệu tù nhân trên cổ cậu, thay vào bằng chiếc vằn đen trên nền xám bạc.

Đây là truyền thống của trại giam Đỉnh Phong.

Quan Miên cúi đầu nhìn chiếc caravat yên vị trên cổ, thầm nghĩ, tuy truyền thống đã duy trì mấy chục năm nhưng tay nghề của cai ngục vẫn đậm bản chất thô kệch mười năm như một.

"Hy vọng sau khi cậu ra tù vẫn nhớ kỹ những điều học được trong ngục. Chân thành, tốt bụng, khiêm tốn, nhiệt tình, dũng cảm đối diện với cuộc đời." Cai ngục dừng lại thoáng chốc rồi khẽ nghiêng người về phía trước.

Quan Miên phối hợp cúi đầu chào.

Cai ngục rướn đầu đến cạnh tai cậu, thấp giọng nói: “Nhớ rõ, không bao giờ được chém người trước cổng cơ quan chính quyền nữa nhé! Dù cho gã ấy có cặn bã đến đâu đi nữa!”

Quan Miên chớp mắt, “Được rồi.”

Cai ngục ho khan một tiếng, ngẩng đầu lên, dùng tay ấn vào nút phát thanh, “Quan Miên ra tù.”

Từ trại giam đến cổng có một hành lang dài khoảng trăm mét, người trong ngục thường gọi đùa là “con đường tự do”. Cuối con đường tự do xây một phòng tắm nhỏ, mỗi phạm nhân trước khi ra tù đều được chu cấp nước lá bưởi để tắm và một bộ quần áo thường ngày sạch sẽ.

Quan Miên chậm rãi tẩy rửa, khoác vào mình chiếc áo màu trắng sữa tinh tươm, tiện tay đút chiếc caravat vằn vện vào túi quần, xoay người bước qua chậu than đặc biệt chuẩn bị cho cậu, đặt bước đầu tiên lên con đường tự do.

Trước cổng trại giam đậu sẵn một chiếc xe bay màu đen, người tài xế liên tục vẫy tay với cậu.

Quan Miên tay không lên xe, ngồi vào vị trí sau cùng.

Lúc cửa xe vừa khép, loa phát thanh được kích hoạt, phát ra giọng nữ ấm áp êm tai.

“Quan Miên tiên sinh đáng kính, hoan nghênh anh trở về với xã hội văn minh, tốt đẹp. Tôi là người phụ trách giúp đỡ sinh hoạt của anh, Trương Khả Ái. Tuy thời gian chúng ta đồng hành chỉ trong một ngày ngắn ngủi nhưng tôi vẫn hy vọng chúng ta có thể cùng nhau trải qua một hành trình khó quên.”

Xe bắt đầu bay lên cao, tiếng máy ma sát kẽo cà kẽo kẹt.

Tài xế kích hoạt hệ thống dẫn đường, xác định đích đến rồi chờ đợi chỉ thị của đài kiểm soát không lưu.

Ba giây sau, đài kiểm soát không lưu đưa ra hướng dẫn. Sau khi tài xế điều chỉnh tốc độ cùng tuyến đường tự động, xe bay dần dần khởi động.

“Hôm nay là ngày 11 tháng 4 năm 3011, nhiệt độ bên ngoài hiện tại là 18°C, dự báo ban đêm là 8°C, mặt trời lặn lúc 18h18 .”

Quan Miên cắt lời cô, “Chúng ta đi đâu?”

Trương Khả Ái dừng lại khoảng năm giây, chỉ còn tiếng thanh tiến trình đang chạy, sau đó giọng nói lại vang lên: "Chúng ta sắp đến Sở Giới thiệu việc làm Tinh Tinh Tinh." Cô trực tiếp chuyển nghề từ nhân viên dự báo thời tiết sang nhân viên quảng cáo của Tinh Tinh Tinh, "Sở thành lập ngày 1 tháng 6 năm 2811, là một hệ thống giới thiệu việc làm có bề dày lịch sử, danh tiếng rất tốt. Người sáng lập…"

"Công tắc của cô ở đâu?" Quan Miên mặt không đổi sắc hỏi.

Cô trầm mặc một hồi mới đáp: "Xin hỏi anh hỏi vì mục đích hiếu kỳ hay muốn tắt máy?"

"Tắt máy."

Tút.

Thùng xe trở nên yên tĩnh.

Trải qua nửa tiếng lịch trình, xe bay của trại giam cuối cùng cũng dừng lại phía trước Sở Giới thiệu việc làm.

Quan Miên mở cửa xe, cầu thang tự động thả từ thùng xe xuống sát mặt đất. Cậu nhấc đặt chân lên bậc thang, ngoảnh lại nói với tài xế: "Cảm ơn."

Tài xế xoay mặt nhìn cậu, nhếch mép cười: "Cậu chẳng thân thiện với Trương Khả Ái tiểu thư chút nào."

Quan Miên đáp: "Nếu có một ngày cô ấy có thể nhận ra sự khác biệt giữa thân thiện và không thân thiện, biết đâu tôi sẽ áy náy chút xíu."

Tài xế cười vang.

Quan Miên bước xuống bậc thang, tiếp đất an toàn.

"Bọn họ sẽ sắp xếp chỗ ở cho cậu! Chúc cậu may mắn, nhóc con!" Tài xế lớn tiếng dặn dò xong xuôi mới nhanh chóng rời đi.

Quan Miên vừa định bước qua cửa Sở Giới thiệu thì thấy đèn đường hai bên đột nhiên bật sáng, một giọng nam trầm thấp vang lên: "Người vừa to tiếng trên đường, xin tự trọng."

Tại sao thị trưởng khu này thích áp dụng những phát minh cổ quái thế nhỉ?

Quan Miên nhíu mày.

"Quan tiên sinh, hoan nghênh anh đến Sở Giới thiệu việc làm Tinh Tinh Tinh. Tôi là nhân viên dịch vụ chăm sóc khách hàng số 11, Minh Lượng Tiểu Tinh Tinh, tôi thích màu hồng." Một phụ nữ trung niên trên dưới bốn mươi tay cầm hoa tươi, miệng cười nhiệt tình với cậu.

Quan Miên im lặng nhận lấy bó hoa, theo bà đến quầy tiếp tân.

Quầy tiếp tân rất dài, nhìn thoáng qua khoảng một trăm năm mươi đến hai trăm mét. Cậu mơ hồ nhìn thấy hai chấm đen ở hai đầu bàn.

Minh Lượng Tiểu Tinh Tinh mời cậu ngồi xuống chiếc sô pha màu hồng, đưa cho cậu cốc nước ép hoa quả rồi lặng lẽ bỏ đi.

Quan Miên đặt hoa tươi qua một bên, chỉnh lại tư thế ngồi. Cậu nhìn thấy sau quầy tiếp tân dần xuất hiện một ông lão mặt mày thân thiện, nụ cười hiền từ: "Chào Quan tiên sinh, tôi là Lão Cổ, rất vui được phục vụ anh. Xin hỏi anh muốn tiếp tục làm việc trong thành phố hay chuẩn bị đi vùng khác công tác?"

Vấn đề này Quan Miên đã suy nghĩ kỹ lưỡng, cậu trả lời không chút do dự: "Tôi muốn tìm một công việc không cần ra ngoài."

Lão Cổ cười đáp: "Chuyên ngành của anh là phân tích số liệu, đạt được tư cách chuyên gia cao cấp, hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu của anh."

"Không. Tôi không muốn làm chuyên gia phân tích số liệu." Quan Miên phớt lờ sự ngạc nhiên trong mắt Lão Cổ, "Tôi muốn đổi việc làm cùng môi trường công tác."

Lão Cổ không hỏi nhiều, "Không cần ra ngoài, không có nhu cầu làm chuyên gia số liệu…"

"Tốt nhất có thể thử sức với lĩnh vực máy tính." Quan Miên vội vã bổ sung.

Lão Cổ loại bỏ những công việc thủ công.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

"Có!" Lão Cổ vốn cười lại lập tức cau mày, "Nhưng công việc kia…"

Quan Miên nhìn ông.

Lão Cổ ngẩng đầu, khó xử nói: "Anh xác định không muốn nới rộng điều kiện chút sao?"

Quan Miên nghi ngờ nhìn ông.

Lão Cổ nói: “Có một công việc phù hợp nhu cầu của anh, thế nhưng…”

Quan Miên nhìn ông ấp a ấp úng, nhịn không được bèn hỏi: “Công việc gì?”

“Là… Game online.”

Quan Miên vừa đăng nhập đã phát hiện mình đang đứng trong một căn lều hình tròn, bốn phía chống đỡ bằng những cây cột bạch ngọc đường kính hai mét.

Làn gió mát rượi thổi vào mặt, cảm giác lành lạnh hệt như đời thực. Công việc này đòi hỏi giác quan trong game nhất định phải được điều chỉnh đạt mức 96% – Cấp độ cao nhất, cho nên cảm giác của cậu giống hệt ngoài hiện thực.

Trước mặt xuất hiện một tấm bảng trong mờ:

[Hệ thống] Chúc mừng nhân viên số 93 đăng ký vào Mộng Đại Lục, mời bạn nhập nickname.

Bàn phím ảo hiện ra trước bụng cậu.

Quan Miên lách cách gõ xuống bốn chữ “Mộng Xuân Không Tỉnh”.

Tấm bảng hiện lên thanh tiến trình, tốc độ xử lý cực nhanh.

[Hệ thống] Chúc mừng Mộng Xuân Không Tỉnh đến Mộng Đại Lục, góp sức vì cộng đồng của chúng ta. Bây giờ mời bạn lựa chọn hình thức làm việc:

Thợ mỏ.

Lái đò.

Thợ rèn.

Nhân viên khách sạn.

Thợ mộc.

Hoặc hình thức vui chơi:

Thi bơi lội.

Thi kéo co.

Thi chạy đường dài.

Thi nhảy dây.

Thi hít đất.

Quan Miên suy nghĩ một hồi mới quyết định lựa chọn thợ mỏ.

Cậu lập tức bị triệu tập tới một ngọn núi trơ trọi, bốn năm gã thợ mỏ quần áo diêm dúa không hề phù hợp với công việc đang dùng búa sắt từng nhát bổ vào núi đá.

[Hệ thống] Mời bạn lựa chọn đồng phục và công cụ.

Trên mặt bảng hiện ra hàng trăm màu sắc.

Quan Miên thuận tay chọn xanh da trời.

Tiếp theo màn hình lại hiện ra hơn trăm bộ quần áo khác nhau, mỗi bộ đều có kiểu dáng mới lạ mang nét đặc sắc riêng.

Cậu chọn kiểu ngắn cổ tròn.

Sau đó màn hình bắt đầu phô bày hai mươi loại búa sắt đủ mọi hình dạng kích cỡ.

Quan Miên cầm lên một cây búa nhỏ, sau khi ước đoán trọng lượng trong tay mới nhấn nút khẳng định.

[Hệ thống] Bạn đã lựa chọn búa số 16, mời dùng thử.

Quan Miên nhấc búa bổ vào núi đá bên cạnh một phát.

[Hệ thống] Năng lượng phát ra là 96JQ, không đạt yêu cầu, xin đổi búa số 15.

Quan Miên bĩu môi, thử lại một lần, dùng sức xoay búa đập vào núi đá.

[Hệ thống] Năng lượng phát ra là 112JQ, đạt yêu cầu. Xác nhận?

Quan Miên ấn xác nhận.

[Hệ thống] Nhân viên số 93 Mộng Xuân Không Tỉnh đã lựa chọn búa số 16, năng lượng phát ra khoảng 112JQ, thuộc cấp thấp. Hiện tại bước vào quá trình làm việc, dự tính ban đầu là bốn tiếng đồng hồ. Xác nhận?

Sau khi Quan Miên chọn xác định, mặt bảng biến mất, thay vào bằng một chiếc đồng hồ tính thời gian to bằng nắm tay.

Cậu vác búa, xoay tay vài lần mới từng nhát bổ xuống.

Được chừng mười lần cậu bắt đầu cảm thấy cánh tay vừa mỏi vừa đau, dường như không nhấc lên nổi, lực bổ càng lúc càng yếu.

[Hệ thống] Nhắc nhở: Nhát búa vừa rồi chưa đạt mức năng lượng tối thiểu, không tính.

[Hệ thống] Nhắc nhở: Nhát búa vừa rồi chưa đạt mức năng lượng tối thiểu, không tính.

[Hệ thống] Nhắc nhở: Nhát búa vừa rồi chưa đạt mức năng lượng tối thiểu, không tính.

Theo sau sáu lần nhắc nhở là một thanh niên mặc áo đỏ thẫm bước tới, híp mắt cười: "Lần đầu hả? Cậu thế này không xong đâu."

Quan Miên chống búa xuống đất, mệt đến thở dốc.

Thanh niên vỗ vai cậu, "Hệ thống thiết lập thời gian nghỉ giữa mỗi nhát tối đa là ba mươi sáu giây. Nói cách khác, cậu có thể đập một phát, sau đó nghỉ ngơi chút xíu, chỉ cần trong vòng ba mươi sáu giây đập búa tiếp theo là ổn."

Quan Miên ngẩng đầu nhìn thời gian, còn ba phút hai mươi bốn giây. Cậu tiếp tục vung búa lên, dùng lực bổ xuống.

[Hệ thống] Thất bại bảy lần liên tiếp, tính lại từ đầu.

Quan Miên đờ đẫn chết lặng: "Còn khấu trừ nữa sao?"

Thanh niên cười khổ đáp: "Chứ cậu cho là thế nào? Công việc của chúng ta được các website ngầm phong tặng danh hiệu cu li thế kỷ 31 đấy." Anh ta dường như đã tính toán thời gian, cách quãng vung búa đập vào núi đá.

Cùng là tiếng bổ nhưng rõ ràng sức lực của anh ta mạnh hơn nhiều.

Quan Miên buồn bực.

Sau đó cậu đi tra tư liệu, được biết trong thế kỷ 31 nổi tiếng về vấn đề củng cố nhân quyền này, nguyên nhân nghề nghiệp của cậu ra đời hết sức vô lý. Tất cả chỉ nhờ một câu nói của ngài lãnh tụ cao quý chẳng nhớ thời nào: Những công việc không mang tính giải trí chính là cu li!

Không bao lâu, đề án yêu cầu nhân viên hành nghề không-mang-tính-giải-trí phải được trả lương gấp mười ra đời, sau khi bỏ phiếu thành công, nghề cu li liền vinh quang chiếm chỗ trong Bộ luật Lao động.

Sự việc khiến cho Tập đoàn Tấn Mãnh chuyên bóc lột nhân lực sản xuất năng lượng một cách cực đoan lâm vào nguy cơ khủng hoảng. Trước mối nguy tiền lương gấp mười trong năm sau, Tập đoàn Năng lượng Tấn Mãnh phát huy triệt để tinh thần "Trên có chính sách, dưới ra đối sách", đưa vào thực tế công cuộc cải cách mang-tính-giải-trí – Nghiệp vụ game online 3D.

Cùng là chuyển hóa sức người thành năng lượng, hình thức ảo tuy đạt hiệu suất chỉ bằng một nửa bình thường nhưng vẫn lợi hơn món lương khổng lồ kia nhiều.

Hình thức lao động ảo này nhanh chóng được hợp pháp hóa, hơn nữa còn nhận được không ít biểu dương trên toàn thế giới. Tập đoàn Tấn Mãnh thoáng chốc đã trở thành xí nghiệp vượt trội trên mặt đề cao nhân quyền.

"Đến giờ kìa." Thanh niên thúc giục cậu.

Quan Miên vô thức vung búa.

"Keng!"

[Hệ thống] Nhắc nhở: Nhát búa vừa rồi chưa đạt mức năng lượng tối thiểu, không tính.

Thanh niên nhìn cậu mặt mày ủ dột, cười nói: "Nữa hả? Hì, đừng nản chí, ai cũng vậy mà."

Quan Miên đáp: "Anh làm bao lâu rồi?"

Thanh niên trả lời: "Tôi đã là nhân viên Tập đoàn Tấn Mãnh từ trước, may mắn lãnh được một năm tiền

lương gấp mười, đáng thật."

Quan Miên nói: "Sao không đổi chỗ làm?"

Thanh niên hỏi ngược: "Sao cậu lại nhận công việc này?"

Quan Miên mím môi.

Thanh niên cười ha hả: "Nếu có nơi khác tốt hơn thì ai muốn ở lỳ không đi chứ."

Mặc dù xã hội thế kỷ 31 vật chất vô cùng phong phú, trên cơ bản các quốc gia hoàn toàn đầy đủ khả năng nuôi sống công dân, thế nhưng để phòng ngừa nhân dân ăn không ngồi rồi, chính phủ từ năm mươi năm trước đã hủy bỏ tất cả trợ cấp thất nghiệp, cưỡng chế phân phối công tác cho những người không có việc làm.

Thanh niên vừa bổ vừa nói: "Nhưng xem vóc dáng của cậu hẳn là không nên bị phân công đến đây mới phải." Tay chân nhỏ nhắn thế kia có được bao nhiêu sức nhỉ?

Quan Miên đáp: "Tôi tự chọn."

Thanh niên há mỏ: "Không phải bị quảng cáo gạt đấy chứ?"

Quan Miên chậm chạp lắc đầu: "Tôi tự chui vào rọ."

Chú thích của tác giả:

Xe bay: Xe đi bằng đường hàng không

Loại xe này có hai cách sử dụng. Loại thứ nhất là loại an toàn, thích hợp cho người không có bằng lái hoặc yêu cầu an toàn cao độ. Xe tuân theo chỉ thị của đài kiểm soát không lưu, sau khi xác định lộ tuyến thì bay theo lập trình. Loại thứ hai là loại tự điều khiển, thích hợp cho người có bằng lái.

Chú thích của biên tập:

(1) Toàn tức võng du: Game online loại hình đa chiều.

(2) Khổ lực: Cu li.

2. Chương 2: Tự Chui Vào Rọ (trung)

Một cuộc sống mới, một khởi đầu mới.

Mới làm một việc một ngày Quan Miên đã cảm thấy hối hận.

Không dễ gì trụ lại được bốn tiếng đồng hồ, vừa nghe tiếng thông báo trầm bổng tuyên bố chiến tích mười một nhát được bảo lưu, cậu lập tức thoát ra khỏi game.

Hiện nay, buồng điều khiển game 3D phát triển thành ba loại, bao gồm buồng đứng, buồng ngồi và buồng nằm. Ưu khuyết của chúng nếu phải phân tích thì rất phức tạp, nhưng giá cả cao thấp khác nhau rõ ràng. Thân làm cu li trong game, Quan Miên được phân cho loại buồng rẻ nhất, buồng đứng.

Cậu đưa tay tháo hai miếng dán kim loại khỏi thái dương, cởi bỏ những vòng kim loại bó sát cánh tay cùng dây theo dõi nhịp tim, bước ra từ buồng điều khiển. Cảm giác đau nhức trên tay truyền lên não thật rõ ràng.

Công việc này nói trắng ra chính là bán sức lao động. Tập đoàn Tấn Mãnh lợi dụng thiết bị tiên tiến chuyển hóa sóng điện não cùng cung phản xạ sinh ra từ cơ thể nhân viên khi hoạt động trong game thành JQ – Phát minh quan trọng của thế kỷ, so với sức gió, sức nước, điện năng còn quan trọng và bảo vệ môi trường hơn: Nhân lực.

Quan Miên vừa dùng hai tay luân phiên xoa bóp bả vai nhức nhối vừa bước vào nhà bếp mở máy pha chế thức ăn, rà qua thực đơn một lượt, cuối cùng nhấn nút chọn món mì bacon bơ nấm.

Sau hai phút, máy pha chế thức ăn nhả ra cả mì lẫn tô.

Quan Miên thuận tay cầm lấy đôi đũa trong máy rửa chén tự động rồi bưng mì ra phòng khách.

Đây là căn nhà Sở Giới thiệu việc làm Tinh Tinh Tinh chuẩn bị cho cậu, rộng khoảng một trăm mét vuông, bốn bề vuông vức, bao gồm một phòng ngủ, một phòng sách, một phòng khách, một nhà bếp và một nhà vệ sinh, đạt tiêu chuẩn tối thiểu cho công dân độc thân. Đợi sau khi cậu kết hôn, Sở Giới thiệu việc làm sẽ an bài chỗ ở mới cho cậu – Diện tích phòng ngủ tăng lên, phòng ăn cùng phòng khách, phòng tắm và buồng vệ sinh đều phân ra. Đây là chính sách "mạnh mẽ" chính phủ dùng để khuyến khích nam nữ độc thân tổ chức cuộc sống gia đình, giải quyết tình trạng tỷ lệ kết hôn thấp đến thảm hại.

Ăn xong mì, Quan Miên mang bát đũa thả vào máy rửa chén tự động, sau đó xoay lưng bước tới phòng sách.

Trong phòng sách có một giá sách cao cỡ nửa vách tường, phân nửa lượng sách là tài liệu, tạp chí chuyên

đề phân tích số liệu do sở căn cứ theo lý lịch học tập của cậu mà chuẩn bị.

Cậu tùy tiện rút ra một quyển, lật qua lật lại. Ngu ngơ trong ngục cả năm trời, bên ngoài dường như chẳng thay đổi mấy. Trường phái phân tích số liệu vẫn chỉ bấy nhiêu, cả mấy kỷ lục cũng chưa ai phá.

Cậu trả sách lại trên giá, thò tay bật máy tính bảng trên bàn.

Mặt bàn chậm rãi tự động xoay tròn, điều chỉnh thành góc độ thích hợp nhất với cậu.

Quan Miên nhanh chóng nhấn bàn phím.

Thông tấn – Trò chuyện gần – Phục vụ bình thường – Sở Giới thiệu việc làm – Lão Cổ.

Thông tấn được kết nối rất nhanh.

Âm thanh già nua nhưng không mất sự nhiệt tình của Lão Cổ vang lên từ đầu dây bên kia, "Chào anh, Quan tiên sinh. Rất vui khi nhận được điện thoại của anh. Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, không biết anh có cảm tưởng như thế nào? Cần tôi giúp đỡ gì không?"

"Cần." Quan Miên không chút do dự đáp ngay, "Tôi muốn đổi việc."

Lão Cổ không hề ngạc nhiên, "Thật xin lỗi, Quan tiên sinh. Vì công tác anh chọn thuộc loại nghiệp dư, cho nên anh chưa làm đủ nửa năm và đạt thành tích tốt trở lên thì không thể thôi việc."

Quan Miên ngây ngẩn cả người, "Đổi về chuyên ngành của tôi cũng không được?"

"Phải." Lão Cổ tỏ vẻ tiếc nuối, "Mặc dù quốc gia hiện nay rất cần chuyên gia phân tích số liệu, thế nhưng điều trên là luật pháp, trừ phi Ủy viên Hội Lập pháp sửa đổi điều luật, bằng không anh phải giữ nguyên công việc cho đến kỳ hạn."

Quan Miên hỏi: "Nếu mỗi ngày tôi làm việc đều không đạt yêu cầu thì sao?" Không phải cậu đang uy hiếp mà là đưa ra phán đoán dựa trên biểu hiện công tác hôm nay.

Lão Cổ đáp: "Vậy anh chỉ có thể nhận được mức lương cơ bản. Đương nhiên, mức lương cơ bản hoàn toàn đủ để giải quyết nhu cầu sinh hoạt tối thiểu của anh."

"Thế pháp luật nước ta có nêu rõ hậu quả của khoáng công (: bỏ bê công việc/ : thợ mỏ, hai từ này đồng âm khác nghĩa) không?"

“Nếu ‘Khoáng ( )’ anh nói đứng cạnh chữ ‘Nhật ( )’ thì tôi nhất định phải nhắc nhở anh, có.” Giọng điệu Lão Cổ trở nên nghiêm túc, “Bỏ bê công việc là trái với Bộ luật Yêu nước và Bộ luật Lao động, sẽ bị Tổng công đoàn và công ty cùng nhau khởi tố. Khả năng anh dạo một vòng thành phố rồi trở về nơi anh mới ra khỏi hôm nay là rất cao. Trước mắt anh đang trong thời kỳ quan sát, nếu bị bỏ tù lần thứ hai thì mức phạt sẽ nặng hơn bình thường.”

“…Cảm ơn.” Quan Miên ngắt điện thoại, ánh mắt vừa khéo rơi vào danh sách trại giam trên sổ thông tấn, trong lòng cậu khẽ động bèn nhấp chọn số trại giam Quảng Tây.

Trại giam Quảng Tay nhanh chóng nối máy.

Quan Miên trầm giọng nói: “Tôi muốn tìm một người.”

“Mời nói.”

Tra không thấy?

Quan Miên nhìn đèn thông tấn tắt dần, hồn phách lang thang nửa ngày chưa về. Trước khi chia tay bọn họ đã ước định địa điểm, thời gian, cách gặp mặt… Để tránh bị theo dõi, cả hai thậm chí cắt liên lạc trong vòng một năm. Thế nhưng sao người kia lại không ở nơi hắn nên ở?

Xuất phát từ bản năng, trong đầu cậu lập tức đặt ra bốn giả thiết, lấy chúng làm cơ sở suy thêm mười hướng nhỏ, phần lớn đều là không tốt.

Quan Miên nhè nhẹ xoa bóp thái dương nhức nhối âm ỉ.

Cậu không phải người dễ xúc động, người quen thường dùng các loại từ ngữ “hiền như cục bột, khô khan, phản ứng chậm chạp” để miêu tả cậu. Tuy Quan Miên không đồng ý với đa phần nghĩa xấu gắn liền với chúng, nhưng cậu cũng phải thừa nhận mình không thuộc tuýp người dễ dàng bộc lộ tình cảm. Song hôm nay là ngoại lệ. Chuyện cậu phải trải qua hôm nay đã vinh quang đánh bại top ba ngày tồi tệ nhất đời trước đây, tâm tình của cậu dao động kịch liệt.

Ngón tay cậu phẫn nộ chỉ trỏ vào máy tính bảng, hết thời sự tới phim ảnh, hết phim ảnh tới trò chơi, hết trò chơi tới… Tắt máy.

Căn phòng im lặng như bình hút chân không, chẳng có chút không khí, tức tối đến nỗi khiến người ta bức bối. Cậu bắt đầu nhớ nhớ cuộc sống trong trại giam, bao gồm cả tiếng ngáy ồn áo làm cậu ngủ không vô hằng đêm.

Quan Miên quanh quẩn trong phòng vài vòng lại đến trước buồng điều khiển.

Nói ra thì đáng thương tí xíu, nhưng ngoài game ra cậu thật sự không tìm được một nơi quen thuộc nào có hơi người để đi.

Đeo đầy đủ thiết bị, Quan Miên đăng nhập vào game lần thứ hai.

Buồng đứng có một thiếu sót rất lớn, khi số liệu trò chơi kết nối với sóng điện não sẽ sinh ra lực chấn động cực mạnh, mỗi lần đăng nhập đầu cậu đều như bị đập suýt rớt ra!

Giây trước Quan Miên vừa cảm thấy đầu mình mất tự chủ bật mạnh ra sau, giây tiếp theo bản thân đã xuất hiện trong khu mỏ.

"Nghỉ ngơi khỏe rồi à?" Thanh niên vẫn còn ở đó.

Quan Miên đáp: "Anh làm liên tục không nghỉ?"

Thanh niên cười đáp: "Chỉ tiêu hôm nay đã hoàn thành, bây giờ đang làm ngoài giờ kiếm thêm."

Quan Miên sửng sốt nói: "Kiếm thêm?"

Thanh niên ngoắc ngoắc ngón tay với cậu.

Quan Miên thoáng do dự, nhích đến từng bước.

"Cậu biết đấy, công việc của chúng ta kiếm được không bao nhiêu." Thanh niên thấp giọng tiếp: "Dù mỗi ngày tôi vượt chỉ tiêu gấp ba lần vẫn chẳng thấm vào đâu."

Quan Miên gật gù. Điều này cậu đã tính qua.

"Nhưng mà không phải không có kẽ hở." Thanh niên cười cười ra chiều đắc ý, "Cậu cũng biết thời đại bây giờ người chơi game online đa phần đều là học sinh hoặc kẻ có tiền, bọn họ muốn dùng khoáng sản nhưng sẽ không tự đi khai thác mà thích mua về thôi. Chỉ cần tôi hoàn thành công việc trong ngày, lập trình buồng điều khiển sẽ tự động chuyển sang chế độ trò chơi, thế là tôi có thể khai thác khoáng thạch."

Thời Quan Miên còn đi học rất ít tiếp xúc với game. Phần lớn thời gian trước khi cậu vào tù đều dùng trong việc học tập chuyên ngành phân tích số liệu và ứng dụng của nó, cho nên nghe thấy mấy lời hưng phấn của thanh niên vẫn không có cảm giác gì.

Thanh niên hỏi chuyện: "Nhiệm vụ hôm nay cậu hoàn thành chưa?"

Quan Miên mở màn hình điều khiển, búa số 16 xuất hiện trước mắt.

[Hệ thống] Nhân viên số 93 Mộng Xuân Không Tỉnh đã lựa chọn búa số 16. Hiện tại bước vào quá trình làm việc, dự tính ban đầu là bốn tiếng đồng hồ. Xác nhận?

Quan Miên ấn hủy bỏ.

"Chưa." Cậu trả lời.

Thanh niên thở dài đáp: "Vậy hết cách." Anh ta tiếp tục đập đập gõ gõ.

Quan Miên chú ý thấy trước đây anh ta chỉ đơn thuần đập đập gõ gõ, hiện giờ sau mỗi nhát búa đều có động tác lượm nhặt. Cậu thấy vài người chung quanh cũng như vậy.

"Bọn họ là game thủ." Tiếng nói của thanh niên đột nhiên vang lên.

Quan Miên cảm thấy bất ngờ: "Game thủ?"

Thanh niên vừa bổ vừa nói: "Phải. Nghiệp vụ này ít người làm lắm, dù có làm thì phần lớn sẽ chọn hình thức mang tính thể thao như lái đò hoặc nhân viên khách sạn gì đó, ít ra còn được gặp người khác chứ không buồn chán như thợ mỏ."

Quan Miên nói: "Rất ít người chọn làm thợ mỏ sao?"

"Ngoài tôi ra chỉ có một người."

"…" Quan Miên biết quá rõ người còn lại là ai.

Tuy không thể kiếm thêm thu nhập nhưng có người trò chuyện thật sự không tệ. Quan Miên ngồi xuống, dựa lưng vào một tảng đá lớn, ung dung nghe thanh niên ba hoa đủ chuyện trên trời dưới đất.

"Thu mua khoáng bạc! Một kim năm mươi mẩu!" Một chiến sĩ tóc đỏ cao chừng hai mét, bề ngoài thô kệch đứng cách đó không xa bỗng dưng lớn tiếng rêu rao.

Quan Miên nhìn thanh niên.

Thanh niên nhỏ giọng nói: "Kệ gã. Giá cả doanh nghiệp đưa ra là một kim hai mươi lăm mẩu, gã còn keo hơn cả hệ thống cửa hàng."

Chiến sĩ tóc đỏ thấy rao cả nửa ngày vẫn không có người trả lời bèn sửa lời: “Một kim ba mươi mẩu! Muốn giao dịch thì mau đến đây!”

Khu mỏ vẫn vang vọng tiếng đục đẽo như cũ.

Chiến sĩ tóc đỏ thẹn quá hóa giận, hô to: “Công hội Tinh Nguyệt thu mua khoáng bạc, một kim ba mươi mẩu! Muốn giao dịch thì mau đến đây!”

Quan Miên kinh ngạc thấy có hai người thật sự ngừng tay, bàn bạc với nhau xong xuôi thì chạy qua chỗ chiến sĩ. “Chẳng phải anh bảo giá đấy còn thấp hơn hệ thống cửa hàng đưa ra à? Tại sao bọn họ lại mua?”

Thanh niên cúi đầu, nhỏ tiếng đáp: “Trong game cực khó thành lập Công hội, bởi vì quỹ đăng ký cùng thuế cao lắm, thông thường người đủ khả năng thành lập Công hội đều rất có thế lực.” Anh ta dừng một chút mới nói tiếp: “Nhưng không liên quan đến chúng ta.”

Anh ta vừa bảo không liên quan đến bọn họ thì chiến sĩ tóc đỏ kia đã qua đến.

“Tôi thường thấy cậu khai thác khoáng sản ở đây.” Thái độ của chiến sĩ tóc đỏ xem như khá vui vẻ, “Khai thác cực khổ không?”

Thanh niên chỉ đành dừng tay trả lời: “Cũng tạm.”

“Cậu bán ra cho ai?” Chiến sĩ tóc đỏ tiếp, “Nếu bán nơi xa chi bằng bán thẳng cho chúng tôi. Tôi có thể tự đến lấy hàng, cậu cũng bớt được chút việc.”

Thanh niên trả lời: “Không sao, tôi đến bán tại trấn nhỏ Dora, gần lắm.” Anh ta vốn định bảo mình chỉ là cu li, thế nhưng động tác nhặt đồ không lừa ai được.

Chiến sĩ tóc đỏ đáp: “Cậu có vật để cưỡi không? Xa lắm đấy. Tôi đến lấy hàng tiện hơn nhiều.”

Trong lòng thanh niên đã bực mình vô cùng cực nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn không dám qua loa.

Chiến sĩ tóc đỏ kì kèo cả nửa buổi, thấy thanh niên không bị lay động thì sắc mặt đã không còn dễ coi. Gã nhíu mày nói: “Đều là người chơi với nhau, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu gặp, thương lượng đàng hoàng không được sao?”

Thanh niên đáp: “Anh có thể tăng giá không?”

Chiến sĩ tóc đỏ cười lạnh: “Ông đây chạy tới chạy lui còn không tính lộ phí à?”

Quan Miên thình lình chen vào một câu: “Anh đến đầu cơ trục lợi?”

“Mày mới là thứ đầu cơ trục lợi!” Chiến sĩ tóc đỏ cáu tiết, mắng xong câu nọ đã không thấy người đâu.

Thanh niên bình tĩnh giải thích: “Vào nhà đá bóc lịch.” Sau đó anh ta tiếp tục khai thác.

Chuyện này khiến bầu không khí trở nên nghiêm trọng, những người khác nối đuôi nhau bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại thanh niên cùng Quan Miên.

Chẳng biết qua bao lâu, Quan Miên gối đầu lên tay, bâng quơ nói một câu, “Hy vọng gã cải tạo thành công.”

Chú thích của tác giả:

Công việc của Quan Miên:

Phiên bản cũ của công việc này chính là bán sức lao động nói chung. Sản phẩm của Tập đoàn Năng lượng Tấn Mãnh là năng lượng sinh ra khi nhân viên vận động. Ví dụ: Một người liên tục cử tạ, tập đoàn sẽ thu gom năng lượng sinh ra trong quá trình nâng hạ tạ.

Đây là công việc vô cùng tẻ nhạt.

Sau này, Nhà nước ban hành Bộ luật Lao động mới – Những công việc không-mang-tính-giải-trí phải được tăng lương gấp mười.

Tấn Mãnh là tập đoàn đầu tiên đứng mũi chịu sào. Để tiết kiệm khoản chi khổng lồ nọ, Tấn Mãnh khai sáng ra hình thức lao động trong game online, không trực tiếp tích lũy năng lượng từ vận động của nhân viên mà thông qua game để khai thác năng lượng sinh ra từ các sóng điện não cùng phản ứng của cơ thể. Tuy năng lượng thu được chỉ bằng phân nửa lúc trước nhưng do chiêu bài game online luôn mang tính giải trí cực cao nên công ty đã lách được quy định tăng lương gấp mười.

Ở chế độ trò chơi thì nhân viên cùng người chơi bình thường đều giống nhau.

3. Chương 3: Tự Chui Vào Rọ (hạ)

Một cuộc sống mới, một khởi đầu mới.

Hy vọng thường cách hiện thực rất xa. Như một cây đèn đường cao vời vợi, mọi người có thể nhìn thấy ánh

sáng của nó giãy dụa trong đêm đen, nhưng vẫn chỉ là ánh sáng, bóng đèn của nó vĩnh viễn thần bí hơn cả thịt băm trong các món mặn ở căn tin.

Cho nên chính vào lúc thanh niên và Quan Miên chuẩn bị logout, chiến sĩ tóc đỏ thình lình xuất hiện cùng cả đám đàn em, hùng dũng hành quân trong lửa giận ngút trời.

"Đừng căng thẳng, hiện tại cậu đang trong chế độ làm việc, bọn họ không gây tổn thương cho cậu được." Thanh niên cố gắng nuốt nước bọt.

Quan Miên nhìn mồ hôi lạnh đọng thành giọt trên trán anh ta, "Ừ, chúng ta bình tĩnh một chút."

Đoàn người càng đi càng gần. Chiến sĩ tóc đỏ dẫn đầu, trên vai khoác theo chiếc rìu cỡ bự dài khoảng một mét, dương dương tự đắc như vừa trúng số độc đắc, gầm lên: "Ê! Không ngờ tụi bây có gan ở lại đây."

Thanh niên hít một hơi thật sâu, đáp: "Có gì từ từ thương lượng."

"Bây giờ lại muốn thương lượng ư?" Chiến sĩ tóc đỏ khoe ra nụ cười phô trương: "Chúng ta tiếp tục bàn chuyện làm ăn ban nãy."

Thanh niên nói: "Anh nói một kim ba mươi…"

"Không!" Chiến sĩ tóc đỏ thô lỗ ngắt lời anh ta, "Mày nghe sai rồi. Là một kim bốn mươi mẩu."

Thanh niên biến sắc, "Anh bắt chẹt tôi."

Sắc mặt chiến sĩ tóc đỏ càng lạnh: "Mày có thể lựa chọn từ chối." Nói là nói vậy nhưng cả Quan Miên cùng thanh niên đều hiểu rõ hậu quả của từ chối.

"Hùng Bá, đừng quá đáng." Một cô gái tóc vàng mặc đồ pháp sư nhẹ nhàng lên tiếng.

Chiến sĩ tóc đỏ tên Hùng Bá thu ngay vẻ mặt kiêu ngạo, dùng giọng nói gần như nịnh nọt trả lời: "Đã biết, Thủy Lam tỷ."

Gã trừng mắt với thanh niên, "Mau lên. Thủy Lam tỷ là phân hội trưởng của Công hội Tinh Nguyệt, rất bận rộn, không rảnh đùa giỡn với chúng bây."

Ban đầu thanh niên đối với họ vẫn còn kiêng dè, về sau bị chọc giận nên chẳng thèm đếm xỉa gì nữa, anh ta cười lạnh đáp: "Không ai xin bọn bây ở lại."

Hùng Bá trừng muốn lồi cả mắt, “Mày nói cái gì?”

Thủy Lam tỷ cau màu nói: “Chẳng phải cậu bảo đã bàn xong rồi sao?”

Vành tai Hùng Bá chuyển sang màu hồng, “Vốn đã xong, chỉ là bọn chúng đột nhiên…”

“Vốn đã xong?” Quan Miên ung dung bình thản chen lời, “Tại sao trí nhớ của tôi lại nói cho tôi hay, trước khi bắt đầu thương lượng anh đã bay cái vút vào nơi nào đó, vinh quang giành lấy một suất cơm tù?”

“Phụt.” Vài cô gái đứng cạnh Thủy Lam tỷ không nhịn được mà bật cười.

Hùng Bá thẹn quá hóa giận: “Nói thẳng đi, có làm ăn hay không! Công hội Tinh Nguyệt là công hội lớn nhất Mộng Đại Lục, chúng mày tự suy nghĩ cho kỹ.”

Thanh niên và Quan Miên không nói lời nào.

Thủy Lam tỷ đến gần, nhẹ nhàng đẩy Hùng Bá qua một bên, nói chuyện với hai người: “Để tôi tự giới thiệu, tôi là Thủy Lam Mộc Ngẫu (Tượng Gỗ Xanh Biếc), phân hội trưởng phân hội Macey của Công hội Tinh Nguyệt. Loca Scarlett là khu mỏ lớn nhất trong game, công hội đang chuẩn bị tổ chức một đội ngũ chuyên môn khai thác khoáng sản, nếu các bạn đồng ý, tôi có thể nhận các bạn vào hội.”

Quan Miên mặt không chút thay đổi. Cậu không rành game nên không hề có khái niệm gì về công hội đứng đầu kia.

Thanh niên không biết nên bày tỏ biểu tình ra sao. Anh ta từng say mê game, do vậy hiểu rất rõ ý nghĩa của công hội đứng đầu. Chỉ đáng tiếc lời mời này đến quá trễ, nếu như là thời anh ta còn đi học, anh ta nhất định sẽ mừng phát điên, nhưng giờ đây lại dở khóc dở cười. Bởi thay gì gia nhập công hội đứng đầu, anh ta càng muốn gia nhập giới thượng lưu hơn.

Thủy Lam Mộc Ngẫu thấy cả hai đều không trả lời thì cho rằng điều kiện của mình chưa đủ hấp dẫn, bèn nói: “Đương nhiên các bạn vẫn có thời gian cá nhân, công hội còn tổ chức đội ngũ dẫn dắt các bạn luyện cấp. Sau khi gia nhập, các bạn có thể tùy ý sử dụng kho hàng của công hội.”

Hùng Bá không phục hỏi: “Thủy Lam tỷ, sao tỷ ưu ái hai khúc gỗ cùn này thế?”

Thủy Lam Mộc Ngẫu lạnh lùng liếc gã, “Chỉ cần gia nhập công hội thì chúng ta đều là bằng hữu.”

Quan Miên đáp: “Không gia nhập thì sao?”

Hùng Bá và những người khác lấy làm kinh hãi.

Thủy Lam Mộc Ngẫu quan sát cậu, nói rõ từng chữ: “Không hài lòng với điều kiện?”

Quan Miên định nói mình không có hứng thú với việc khai thác quặng nhưng lại bận tâm đến thanh niên, cậu quay lại nhìn anh ta.

Thanh niên thở dài đáp: “Tôi chỉ muốn kiếm ít tiền, gia nhập công hội hay luyện cấp tôi đều không thích.”

Hùng Phách cầm lấy cán rìu, dộng mạnh lưỡi xuống đất, xắn tay áo hăm dọa: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, đấu tay đôi đi!” Vút, lời gã chưa dứt thì cả người lẫn rìu đều đã không còn tăm hơi.

Thủy Lam Mộc Ngẫu: “…” Cô thản nhiên co lại bàn tay vươn ra giữa đường vốn để ngăn Hùng Bá nói tiếp.

Một cô bé pháp sư tóc đen cười nói: “Thảo nào ổng chơi game gần nửa tháng mà chỉ mới cấp hai mươi mấy, thì ra phần lớn thời gian đều trải qua trong lao.”

Thanh niên vội ho một tiếng: “Phải. Lần trước anh ta cũng… cũng…” Cạn kiệt vốn từ, thanh niên đành đưa mắt nhìn Quan Miên.

Quan Miên bình tĩnh tiếp lời: “Vội vã ra đi.”

Cô bé nhanh chóng xoay đầu.

Thủy Lam Mộc Ngẫu nói: “Nếu các bạn không muốn gia nhập, tôi cũng không miễn cưỡng. Nhưng tôi cần các bạn bảo đảm một chuyện, các bạn sẽ không bán khoáng sản cho Công hội Đế Diệu.”

Không khó, dù sao anh ta chỉ bán khoáng sản cho hệ thống, thanh niên vừa định đồng ý thì Quan Miên đã cắt ngang: “Không công bằng.”

Ánh mắt Thủy Lam Mộc Ngẫu uy nghiêm đáng sợ.

Quan Miên tiếp: “Đây không hợp quy tắc tự do cạnh tranh giá cả.”

Thủy Lam Mộc Ngẫu đáp: “Công hội Đế Diệu chưa quyết định phát triển mạnh về khoáng sản, tôi chỉ lo xa mà thôi. Bạn từ chối tôi nhanh như vậy tuyệt đối không hề có lợi cho chính bạn.”

“Trước mắt là vậy.” Quan Miên nói, “Nhưng tôi nhất định sẽ trù tính cho sau này.”

“Trù tính cho sau này? Người như anh thật khôi hài!” Cô bé pháp sư tóc đen ôm bụng cười to, “Nhặt khoáng sản mà còn muốn trù tính cho sau này. Có cần mời chuyên gia phân tích số liệu đến vẽ ra tiền đồ

phát triển cho anh không?"

Thanh niên sợ hai người lời qua tiếng lại sẽ làm ầm ĩ bèn vội vàng đứng ra hòa giải: "Tôi đồng ý."

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhìn Quan Miên chằm chằm.

Thanh niên nói: "Cậu ấy không khai thác khoáng sản đem bán. Cậu ấy chỉ ở đây bầu bạn với tôi thôi."

"Bầu bạn với anh?" Cô bé pháp sư tóc đen nhìn hai người một cách kỳ quặc.

Thủy Lam Mộc Ngẫu gật đầu trả lời: "Hy vọng bạn tuân thủ lời hứa."

"Yên tâm." Thanh niên chìa tay ra.

Thủy Lam Mộc Ngẫu không thèm nhìn, xoay lưng bỏ đi.

Cô bé pháp sư tóc đen làm mặt quỷ với Quan Miên xong mới ngúng nguẩy đi theo Thủy Lam Mộc Ngẫu.

Nhìn đám người chậm rãi rời khỏi, thanh niên thở phào nhẹ nhõm: "Không ngờ lớn già đầu vẫn phải chơi trò đàm phán với đám nít ranh ưa ra vẻ người lớn."

Quan Miên nhìn về phía anh ta, "Lớn già đầu?"

Thanh niên vui vẻ hỏi lại: "Cậu đoán tôi bao nhiêu tuổi?"

"Ba mươi?"

"…Hai mươi chín, cảm ơn." Thanh niên chìa tay ra, trịnh trọng giới thiệu bản thân, "Bản Chất Minh Mẫn."

Quan Miên bắt lấy tay anh ta, "Mộng Xuân Không Tỉnh."

"Thật… Có cá tính!"

"Bạn tôi đặt cho." Quan Miên nhẹ giọng nói.

Bản Chất Minh Mẫn đáp: "Tôi cũng thấy không phải phong cách của cậu. Tôi nghĩ cậu sẽ chọn mấy tên đại loại như Một Thanh Đao Đơn Côi Lẻ Bóng…"

Quan Miên liếc anh ta, “ID đầu tiên tôi tự đặt là Cảm Thấy Kiêu Ngạo.”

“…”

Bước ra từ trong game, sắc trời bên ngoài đã tối sầm, chiếc đồng hồ treo trên tường chỉ đúng chín giờ mười tám phút.

Quan Miên nhanh chóng tắm rửa rồi nằm ườn ra giường.

Hôm nay là ngày tự do sinh hoạt đầu nhiên sau cuộc sống một năm trong trại giam. Không nghe thấy tiếng nhạc báo hiệu giờ cơm, tiếng cãi nhau của bạn tù, Quan Miên quả thật thấy hơi trống vắng, có đôi chút không quen pha lẫn vài phần thanh thản sau khi lấy lại tự do.

Ngày thứ hai vào game, Bản Chất Minh Mẫn vẫn chưa đến, cả mỏ quặng trơ trụi chỉ có mình cậu.

Quan Miên cầm búa số 16 bổ xuống một nhát lại một nhát. Trước khi vào trò chơi, cậu đã lên mạng tra về Bộ luật Lao động. Bộ luật nêu rõ từng cá nhân phải hoàn thành công việc mỗi ngày, dù không thể hoàn thành công việc cũng phải hoàn thành thời gian, nếu không đều bị lệnh truyền gọi của tòa án.

Sau lần “không tính” thứ một trăm tám mươi, Bản Chất Minh Mẫn xuất hiện. “Hi, sớm vậy!” Nụ cười của anh ta rất chân thành, “Tôi còn tưởng hôm nay sẽ không gặp cậu.”

Quan Miên đáp: “Tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý nhận thư mời của tòa án vì tội bỏ bê công việc.”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Tôi không phải ý này. Tôi muốn nói, tôi tưởng cậu đã chọn hình thức sản xuất năng lượng khác.”

Nhờ anh ta thức tỉnh, kẻ trong mộng mới nhớ ra lúc trước quả thật mình có rất nhiều lựa chọn, tỷ như nhân viên khách sạn, thợ mộc, bơi lội…

Bản Chất Minh Mẫn thấy cậu dao động bèn hấp tấp nói: “Nhưng yêu cầu thể lực của những hình thức kia cũng không thấp.”

Quan Miên vẽ ra viễn cảnh mình không ngừng bơi lội suốt bốn tiếng, bất chợt vùng giữa chân mày hơi nhíu.

“Thật ra hôm qua khi tôi về nhà có tham khảo từ một số bạn bè cách giúp đỡ cho tình huống của cậu. Mấy thiết bị ấy không chỉ thu thập phản ứng cơ thịt mà còn hấp thụ sóng điện não. Nếu như sóng điện não đủ mạnh để bù đắp cho thiếu hụt thể lực…” Anh ta bỗng nhiên nghĩ đến, phần lớn người làm loại nghiệp vụ này đều do chẳng còn lựa chọn, không khỏi ngượng ngùng thu lời, cười gượng nói: “Hoặc cậu có thể thử cách khác.”

“Sóng điện não?” Quan Miên cầm búa, đột nhiên bổ nhẹ vào núi đá.

Bản Chất Minh Mẫn nhìn cậu, ánh mắt tràn đầy mong đợi, “Sao?”

Quan Miên mỉm cười đáp: “Cũng được.” Nào chỉ là “cũng được”. Cậu giương mắt ngắm dòng chữ hiện ra trên thanh thông tin.

[Hệ thống] Năng lượng phát ra là 2088JQ.

Bản Chất Minh Mẫn sửng sốt: “Cậu làm sao hay thế?”

Quan Miên nhún vai trả lời, “Không gì nhiều, tôi chẳng qua làm chút phép tính đơn giản.” Cậu chỉ tùy tiện tính đại lũy thừa bậc bốn của một con số bốn chữ số mà thôi.

Chú thích của biên tập:

Những ID nào mình cảm thấy mang tính hiện đại và bựa thì mình sẽ dịch thuần Việt, còn vài ID sính cổ sẽ giữ nguyên Hán Việt.

4. Chương 4: Chế Độ Trò Chơi (thượng)

Lính mới gia nhập, tìm không ra đường.

Đã nắm bắt bí quyết, công việc còn lại trở nên vô cùng dễ dàng.

Bản Chất Minh Mẫn nghe tiếng bổ của Quan Miên càng lúc càng nhỏ, không kìm được mà hâm mộ, học theo phương pháp của cậu, giảm đi lực tay, trong đầu thầm làm một phép tính.

“Choáng!”

Quan Miên nghe tiếng anh ta buồn rầu lẩm bẩm mới tò mò hỏi: “Sao vậy?”

Bản Chất Minh Mẫn đỏ mặt lắc đầu: “Không gì.”

Một lúc sau.

Bản Chất Minh Mẫn xáp lại bên Quan Miên, dò hỏi: “Ban nãy cậu thật sự tính nhẩm trong đầu?”

Quan Miên gật gật.

“Nhưng sao tôi tính lại không hiệu nghiệm?” Bản Chất Minh Mẫn nhỏ giọng làu bàu.

“Anh làm phép toán gì?” Quan Miên hỏi.

Bản Chất Minh Mẫn đáp: “Một cộng một bằng hai ấy.” Chẳng phải bảo phép tính đơn giản ư? Anh ta ngơ ngác nhìn Quan Miên.

Quan Miên đưa ra kiến nghị: “Anh thử nhẩm một trăm mười hai nhân một trăm mười hai xem sao.”

Bản Chất Minh Mẫn xòe ngón tay tính toán, đã hết thời gian vẫn không để ý.

Quan Miên nói: “Mười hai ngàn năm trăm bốn mươi bốn.”

Bản Chất Minh Mẫn kinh ngạc nhìn cậu, “Sao cậu tính ra thế?”

Quan Miên trả lời: “Bản năng.”

“...”

Bản Chất Minh Mẫn cam chịu số phận, tiếp tục bán sức trâu bò.

Quan Miên hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, thậm chí bổ sung đầy đủ phần còn thiếu hôm qua. Sau khi hoàn thành bốn tiếng mặc định, bảng điều khiển xuất hiện thông tin mới.

[Hệ thống] Thời gian quy định bốn tiếng đã hết, bạn muốn tiếp tục làm việc hay không?

Quan Miên chọn “Không”.

Bảng điều khiển nhảy ra thêm hai lựa chọn:

Chuyển sang chế độ trò chơi.

Thoát.

Quan Miên suy nghĩ vài giây rồi chọn trò chơi.

[Hệ thống] Đang tải chế độ trò chơi...

Quan Miên đợi một hồi thì phát hiện bản thân được đưa đến căn lều hình tròn như lần đầu đăng nhập.

Màn hình trong mờ lơ lửng trước mặt cậu.

[Hệ thống] Hoan nghênh người chơi thứ 900293881 gia nhập thế giới ảo. Mời bạn lựa chọn thể loại trò chơi:

1. Học tập.

2. Nuôi dưỡng.

3. Thực chiến.

4. Sách lược.

5. Trí tuệ.

6. Dưỡng sinh.

7. Kinh doanh.

8. Mạo hiểm.

9. Xã giao.

10. Thí nghiệm.

11. Tổng hợp.

Mộng Đại Lục thuộc thể loại nào?

Quan Miên hoa cả mắt. Thể loại học tập, trí tuệ, dưỡng sinh, kinh doanh, xã giao đều không giống. Thể loại nuôi dưỡng, mạo hiểm cùng thí nghiệm tỷ lệ cũng rất thấp. Khả năng cao nhất chính là thể loại tổng hợp, thứ nhì là thực chiến.

Cậu suy ngẫm một chốc mới lựa chọn thể loại thực chiến.

[Hệ thống] Hoan nghênh Mộng Xuân Không Tỉnh bước vào thế giới thực chiến. Mời bạn lựa chọn hình thức trò chơi:

1. Vật lộn.

2. Vũ khí lạnh.

3. Chiến đấu trên ngựa.

4. Bắn súng.

5. Lục chiến.

6. Hải chiến.

7. Không chiến.

8. Tinh chiến.

9. Ma pháp.

Mộng Đại Lục là hình thức nào nhỉ?

Quan Miên rà lên lướt xuống hai lần, chọn mục số 2, tiếp theo được đưa đến phòng nghỉ ngơi.

[Hệ thống] Mời bạn lựa chọn y phục chiến đấu.

Quan Miên tùy tiện chọn bộ áo choàng rộng màu xanh, sau đó quan sát chung quanh. Một mặt tường là bảng thông báo, trên bảng liên tục hiển thị những tin tức mới. Bên trái là bảng xếp hạng game thủ, bên phải là số phòng trong trò chơi.

Quan Miên đứng trước bảng thông báo, đang cố gắng tìm thông tin liên quan đến Mộng Đại Lục thì chợt nghe thấy hai tiếng ken két. Bức tường phía sau mở toang, lộ ra kho binh khí vô cùng rộng lớn.

Đàn ông con trai nhìn thấy vũ khí đương nhiên không tránh khỏi ngứa tay, đặc biệt, kho còn trưng bày rất nhiều vũ khí chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Quan Miên chậm rãi bước vào kho binh khí, ken két, phòng nghỉ sau lưng đã biến mất, chỉ còn lại bức tường rắn chắc.

[Hệ thống] Mời bạn lựa chọn vũ khí.

Quan Miên tham quan một vòng rồi cầm thử món binh khí giông giống cây giáo.

[Hệ thống] Bạn đã lựa chọn kích làm vũ khí. Xác nhận?

Quan Miên sửng sốt, huơ kích vào nút "Xác nhận".

[Hệ thống] Bạn chưa trang bị phòng riêng. Lựa chọn ngẫu nhiên, xác nhận?

Quan Miên đồng ý.

Thật ra hiện tại cậu dám khẳng định trò này không liên quan gì với Mộng Đại Lục, thế nhưng nếu đã tới, cậu cũng muốn xem thử trò chơi thể loại thực chiến, dùng vũ khí lạnh là như thế nào.

Quan Miên còn đang nghĩ ngợi thì cơ thể đã bị chuyển đến căn phòng lớn hình vuông, mỗi cạnh dài khoảng năm mươi mét, ở giữa đứng sẵn một người áo choàng màu đen.

Vì Quan Miên đứng sau lưng nên chỉ nhìn thấy mái tóc đen dài cùng tấm lưng một mét tám hai rắn rỏi của anh. Tay anh cầm thanh trường kiếm bằng bạc đã rút khỏi vỏ, dù cách rất xa vẫn cảm nhận được khí tức uy nghiêm của nó.

Quan Miên đột nhiên nảy sinh ảo giác mình vừa rơi vào luận võ tràng thời xưa.

Trong phòng lục đục xuất hiện thêm nhiều người. Tất cả đều giống như cậu, đứng sát vào tường, tay cầm đủ loại vũ khí.

Keng, keng, keng!

Hệ thống phát ra ba tiếng chuông, sau đó bảng điều khiển xuất hiện trước mặt mọi người.

[Hệ thống] Xin các bạn hãy chú ý, đấu trường Ám Hắc Chi Địa (Vùng Đất Đen Tối) đã nhận đủ hai mười người chơi, khiêu chiến chính thức bắt đầu. Chủ trì lôi đài của Ám Hắc Chi Địa: Ám Hắc Đại Công (Ông Trùm Đen Tối).

Người đứng tại trung tâm dùng kiếm vẽ ra một đóa hoa, sau đó nghiêng đầu cười khẽ: "Ai lên trước?"

Tiếng nói của anh vô cùng dễ nghe, trong trẻo êm tai, nhưng dù dễ nghe đến đâu cũng khó giấu nổi thái độ không xem ai ra gì.

"Để tôi trước!" Một thiếu nữ dáng vẻ oai phong, tay cầm chiếc roi dài đỏ thẫm như máu, hiên ngang bước lên, "Tôi, Lãnh Nguyệt Băng Ngưng (Trăng Lạnh Băng Đông) làm tiên phong, xin Ám Hắc Đại Công chỉ dạy. Dù tôi có bại cũng quyết không oán thán nửa lời…"

Chưa nói dứt "lời" thì Ám Hắc Đại Công đã thình lình xông tới, linh hoạt vung kiếm chém ngang.

Không ngoài dự đoán, giây trước trên cổ Lãnh Nguyệt Băng Ngưng lóe lên ánh kiếm, giây sau lập tức ngã xuống.

Keng!

[Hệ thống] Người chơi Lãnh Nguyệt Băng Ngưng bị loại.

Ám Hắc Đại Công hồi kiếm, nhìn thi thể Lãnh Nguyệt Băng Ngưng từ từ biến mất, bĩu môi nói: "Càng đọc lắm tiểu thuyết thì nói nhảm càng nhiều."

Ám Hắc Đại Công vừa xoay người nên Quan Miên có thể nhìn thấy dung mạo của anh: Tuổi tác trên hai mươi, đường nét mắt mũi rõ ràng, gương mặt vô cùng khôi ngô, thế nhưng giữa chân mày lại toát ra tà khí mờ ảo khiến người ta khó chịu.

Ám Hắc Đại Công đưa mắt nhìn quanh, mỉm cười với những kẻ khác: "Người tiếp theo."

Người xông lên ba lần bảy lượt đều bị giải quyết nhanh gọn.

Quan Miên cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là thực chiến, rõ ràng chỉ là dùng vũ lực đối kháng, không cùng thể loại với Mộng Đại Lục. Nếu đã như vậy, khả năng cao nhất chính là thể loại tổng hợp.

Kỹ năng chiến đấu của Ám Hắc Đại Công thật sự xuất chúng, sau lưng bị hai, ba người cùng tấn công mà vẫn ung dung xử lý từng tên.

Quan Miên đứng nghệch ra chưa được bao lâu thì bốn bề bỗng trở nên yên tĩnh.

Ám Hắc Đại Công không ngừng múa kiếm thành những đóa hoa xinh đẹp.

"Hình như còn một người." Anh mỉm cười với Quan Miên, "Đằng ấy cần bao lâu nữa để chuẩn bị?"

Quan Miên trả lời: “Tôi nhận thua.”

Ám Hắc Đại Công sửng sốt, sau đó chợt bật cười, “Được thôi. Tôi bảo đảm sẽ xử lý nhanh gọn một chút.”

Quan Miên nói: “Tôi không thích bị giết.”

Khóe miệng Ám Hắc Đại Công khẽ nhếch lên, như cười như không, “Chẳng lẽ đằng ấy hy vọng sau khi nhận thua, tôi sẽ hiến thân cho đằng ấy giết?”

Quan Miên lắc đầu đáp: “Tôi đã nghĩ ra phương pháp thứ ba.”

Ám Hắc Đại Công dán mắt vào cậu.

Quan Miên bình tĩnh kéo bảng điều khiển đến trước mặt, chọn nút “Thoát”.

[Hệ thống] Cưỡng chế thi hành lệnh thoát sẽ bị trừ trị số nhân phẩm, bạn vẫn muốn tiếp tục?

Quan Miên không hề do dự mà chọn tiếp tục, sau đó vút một tiếng biến mất trước mắt Ám Hắc Đại Công.

Cảnh vật trở lại phòng đăng nhập.

Quan Miên cau mày nhìn bảng điều khiển.

[Hệ thống] Trị số nhân phẩm của bạn hiện tại đang âm, không thể đăng nhập chế độ trò chơi trong vòng ba mươi sáu tiếng đồng hồ. Mời bạn lựa chọn chế độ làm việc hoặc thoát.

Quan Miên nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lựa chọn chế độ làm việc, sau đó… Hình ảnh quen thuộc của khu mỏ dần dần hiện ra.

Bản Chất Minh Mẫn không có ở đó, trên núi chỉ có hai cậu bé mười bảy, mười tám tuổi đang khai thác khoáng sản.

Quan Miên chậm rãi xuống núi. Hôm nay là ngày thứ hai cậu bước vào thế giới ảo, ngoài thể loại thực chiến ban nãy vẫn còn nhiều thứ chưa quan sát hay tìm hiểu kỹ càng.

Khu mỏ khá lớn, cậu tốn mất ba phút để tìm thấy đường xuống núi. Đường rất dốc, bây giờ cậu mới hiểu tại sao chiến sĩ tóc đỏ đồng ý mua đi bán lại. Nếu cho cậu lựa chọn, cậu cũng thà bớt chút lợi nhuận còn hơn suốt ngày chạy lên chạy xuống con đường này.

Không trung chợt truyền đến tiếng kêu vô cùng thê thảm.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy con dơi cỡ bự đang từ hướng đông bay đến. Người đuổi theo phía sau cậu không nhận ra, nhưng hai người dẫn đầu cậu hoàn toàn quen thuộc – Thủy Lam Mộc Ngẫu cùng với cô bé tóc đen hôm nọ.

Một quả cầu lửa xoay tròn bay về phía Thủy Lam Mộc Ngẫu.

Thủy Lam Mộc Ngẫu cưỡi dơi né tránh rồi phóng trả ba cây tiễn bằng băng. Quan Miên nhận ra sắc mặt của cô càng lúc càng trắng, thế nhưng cô không hề để ý, cứ cắm đầu xông vào khu mỏ.

"Không thể để ả chạy đến khu miễn chiến (khu vực game thủ không được phép chiến đấu)!" Một trong số những cô gái bám theo điên cuồng thét lên.

Song đã muộn màng, Thủy Lam Mộc Ngẫu liều mạng kéo dơi lao xuống mặt đất.

Tốc độ con dơi của cô bé tóc đen hơi chậm, chính vào lúc đáp sát biên giới khu mỏ thì bị một sợi dây leo quấn lấy, thình lình giật cô xuống đất.

"Á!" Cô bé tóc đen rú lên chói tai.

Thủy Lam Mộc Ngẫu đột nhiên quay đầu lại, vội vã niệm thần chú nhưng vẫn không kịp. Một thanh kiếm dài xuyên qua thân thể cô bé tóc đen. Trong nháy mắt, thân thể cô bé biến thành luồng sáng trắng, từ từ biến mất. Con dơi cô cưỡi cũng lập tức tan thành mây khói.

5. Chương 5: Chế Độ Trò Chơi (trung)

Lính mới gia nhập, tìm không ra đường.

Quan Miên chứng kiến Thủy Lam Mộc Ngẫu nhảy xuống từ lưng dơi khi cả hai sắp chạm đất, hấp tấp lôi ra một chiếc lọ lớn, giật phăng nắp mà ừng ực uống cạn.

Những kẻ truy sát chỉ bay lòng vòng trên núi nhưng không tiếp đất.

Thủy Lam Mộc Ngẫu uống hết HP (thuốc hồi máu) thì sắc mặt dần trở nên hồng hào. Cô quăng lọ, cúi xuống bắt đầu viết thư.

Quan Miên rảnh rỗi chẳng có gì làm bèn ngồi bên cạnh nhìn cô.

Viết xong lá thư, Thủy Lam Mộc Ngẫu lập tức triệu tập hơn mười tiểu tinh linh, cột mỗi bức vào chân một con, sau đó thả chúng bay đi.

Tiểu tinh linh là công cụ truyền tin đường dài của Mộng Đại Lục. Ưu điểm của chúng là tốc độ nhanh, giá rẻ, khuyết điểm là không có năng lực phòng ngự, lúc nào cũng có thể dễ dàng bị giết, cắt đứt đường liên lạc.

Mười mấy tiểu tinh linh phóng vọt lên trời, chẳng mấy chốc đã bị đám người truy sát lẩn quẩn trên núi giết sạch không còn một mống.

Thủy Lam Mộc Ngẫu cau mày, nhanh chóng bắt đầu viết lại, tiếp tục triệu hồi tinh linh.

Kết quả hệt như lần trước.

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhìn Quan Miên đang xem kịch kế bên, "Bạn có huyết tinh linh không? Tôi mua với giá gấp đôi." Huyết tinh linh cũng là công cụ truyền tin nhưng đảm bảo hơn tiểu tinh linh, có năng lực phòng ngự. Song, giá cả của chúng lại đắt đỏ vô cùng, thường chỉ sử dụng trong hình huống nguy cấp, hơn nữa sau khi người chơi chết đi, khả năng chúng biến mất theo khá cao, cho nên ít ai mang theo bên mình.

Quan Miên nói: "Huyết tinh linh là gì?"

Thủy Lam Mộc Ngẫu liếc cậu, xoay lưng lên núi, được một chốc lại trở về, hỏi: "Bạn của bạn đâu? Hôm nay khi nào đến?"

Quan Miên đáp: "Không biết."

"Nếu bạn giúp tôi việc này thì lời hứa không bán hàng cho Công hội Đế Diệu của anh ta không cần giữ nữa." Thủy Lam Mộc Ngẫu nói.

Quan Miên phủi mông đứng dậy, "Đằng ấy muốn tôi giúp như thế nào?"

Thủy Lam Mộc Ngẫu trả lời, "Chuyển thư giùm tôi."

"Tôi khuyên anh tốt nhất bớt lo chuyện bao đồng." Một kẻ trong đám truy sát bay xuống, váy múa bó sát người, trên tay quấn thêm vài sợi lụa mỏng rũ xuống, phục trang cực kỳ diêm dúa lòe loẹt. Quan Miên cảm thấy nếu gã là con gái thì sẽ bắt mắt hơn nhiều.

Thủy Lam Mộc Ngẫu lườm gã, "Các người quá đê tiện! Dùng đàm phán làm mồi nhử tôi vào tròng."

Gã truy sát giễu cợt, "Giết cô là vì xem trọng cô."

Thủy Lam Mộc Ngẫu đáp: “Đây là khu miễn chiến, cậu muốn thế nào?”

Gã truy sát nói: “Gì đâu, tôi đây chỉ muốn đến gần chiêm ngưỡng, xem thử kẻ thứ ba nổi tiếng của Công hội Tinh Nguyệt khuynh quốc khuynh thành đến cỡ nào thôi.”

Sắc mặt Thủy Lam Mộc Ngẫu tái mét.

Quan Miên thầm khen độ nhạy của buồng điều khiển, biểu cảm của người chơi được phản ảnh quá chân thật.

“Tôi không phải là kẻ thứ ba! Chưa bao giờ!” Tiếng nói của Thủy Lam Mộc Ngẫu khẽ run nhẹ.

Gã truy sát ra vẻ sợ hãi, the thé thét lên: “Đây là khu miễn chiến, cô muốn thế nào?”

Thủy Lam Mộc Ngẫu khóe mắt sóng sánh ánh nước mờ ảo.

“Lão đại mau lên đây, có việc cần bàn.” Một chiến sĩ cưỡi dơi lướt qua bầu trời.

Gã truy sát liếc nhìn Thủy Lam Mộc Ngẫu, muốn nói lại thôi, linh hoạt phóng lên lưng dơi, sau đó đột nhiên chỉ vào Quan Miên: “Anh liệu hồn đấy!”

Quan Miên: “…”

Trên bầu trời, hai chú dơi to lớn nhanh chóng biến thành hai chấm đen con con.

Thủy Lam Mộc Ngẫu lấy lại bình tĩnh, xoay sang nói với Quan Miên: “Xin lỗi, đã liên lụy bạn.”

“Vị trí tôi đang đứng do tôi tự chọn, không liên quan đến đằng ấy.” Quan Miên vẫn chưa thích ứng lắm với không khí trong game, hồn vía chưa thu về đủ.

Thủy Lam Mộc Ngẫu nói: “Bọn họ là người của Công hội Đế Diệu.”

Đây là lần thứ hai Quan Miên nghe thấy bốn chữ này.

“Bọn họ và chúng tôi là hai công hội lớn nhất trong Mộng Đại Lục, vì vậy không hợp nhau cho lắm.” Thủy Lam Mộc Ngẫu mặc kệ cậu thích nghe hay không, tự ý nói tiếp: “Gần đây, thành viên cả hai công hội xảy ra không ít tranh chấp ở Macey, phân hội trưởng của công hội bọn họ, Lông Chân Rất Gợi Cảm…”

Cô dừng lại, quyết định sắp xếp lại từ ngữ câu cú một chút mới nói tiếp, nào ngờ lại nghe Quan Miên thình lình hỏi: "Rất gợi cảm? Dài lắm à? Phấp phới trong gió?"

Thủy Lăng Mộc Ngẫu ngẩn người, đáp: "Phân hội trưởng của họ tên là Lông Chân Rất Gợi Cảm."

"…À." Niềm hưng phấn nhỏ nhoi mới nảy mầm trong lòng Quan Miên nhanh chóng héo hon.

"Chúng tôi đã định sẽ đàm phán ở tiểu trấn Dora, nào ngờ bọn họ lại đánh lén chúng tôi ở dọc đường, tôi chết cũng không sao, nhưng hội trưởng vẫn đang trên đường đến đó." Cô ta lẩm bẩm, "Anh bảo hôm nay sẽ tới."

"Mấy lời ban nãy gã nói tôi không để ý." Quan Miên nói.

Ánh mắt Thủy Lam Mộc Ngẫu dao động.

Quan Miên tiếp: "Thật ra tôi không hứng thú với mấy chuyện này."

Thủy Lam Mộc Ngẫu nói: "Theo tôi thấy, hình như bạn và anh chàng kia không phải game thủ thông thường."

Quan Miên trả lời: "Chúng tôi đến công tác."

Thủy Lam Mộc Ngẫu chợt sáng mắt, "Bạn đang ở chế độ làm việc?"

Quan Miên gật đầu.

"Bạn có thể giúp chúng tôi không?"

"Tôi từ chối đi chết."

"Bạn đang trong chế độ làm việc, người chơi không gây tổn thương cho bạn được." Ánh mắt Thủy Lam Mộc Ngẫu lần đầu tiên xuất hiện cảm xúc phong phú đến thế, "Nếu bạn nhận lời, tôi trả bạn một trăm kim tệ."

Tiền tệ trong game và hiện thực có thể giao dịch trong ngân hàng, một trăm kim tệ tương tương một ngàn nhân dân tệ, quả là con số không nhỏ.

Quan Miên nói: "Không có hứng."

Thủy Lam Mộc Ngẫu cắn môi, im lặng nhìn cậu. Luận về dung mạo, tuy cô ta không đến mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng đạt chuẩn người đẹp thanh tú. Xui thay, dung mạo trong mắt Quan Miên xếp vào thể loại hình ảnh, mà cậu chỉ cảm thấy thích thú với số liệu.

"Nhưng tôi có thể giúp đằng ấy bỏ trốn." Quan Miên nói.

Thủy Lam Mộc Ngẫu hoài nghi nhìn cậu, "Trốn thế nào?"

Quan Miên trả lời: "Vừa rồi tổng cộng có ba người tấn công đằng ấy, tạm phân biệt bằng Cầu Lửa, Băng Tiễn và Dây Leo. Tôi chú ý thấy Cầu Lửa đợi đến khi khoảng cách giữa hai bên còn khoảng sáu mét ba mới ra tay, đương nhiên có thể sai sót một chút, nhưng thử đặt giả thiết phạm vi công kích tối đa của gã là sáu mét ba. Băng Tiễn thì gần hơn, khoảng năm mét bảy, song trước khi gã tấn công, có một lần đường nhìn bị Cầu Lửa che khuất, cho nên tôi giả thiết phạm vi công kích xa nhất của gã nằm trong khoảng giữa năm mét bảy và sáu mét ba. Cuối cùng là Dây Leo, gã đợi còn chừng bốn mét rưỡi mới ra tay, giả thiết đây cũng chính là phạm vi công kích tối đa. Như vậy, chỉ cần đằng ấy luôn giữ cự ly trên sáu mét ba là thoát được thôi. Bây giờ hãy thử tính tốc độ bay của đằng ấy và bọn họ."

Thủy Lam Mộc Ngẫu ngây người, lập tức lắc đầu đáp: "Lần trước chỉ là một phần kỹ năng của họ, không phải tất cả."

Quan Miên nhíu mày.

"Hơn nữa cự ly công kích có thể tra online, không cần đoán."

Quan Miên nhíu mày chặt hơn.

Thủy Lam Mộc Ngẫu nói: "Quan trọng là người nhảy xuống ban nãy chính là nguyên lão của Công hội Đế Diệu, đứng thứ ba trong bảng xếp hạng võ đạo, cao thủ hạng mười một trong bảng xếp hạng tổng hợp, mà gã vẫn chưa ra tay. Tôi kém gã rất nhiều."

Quan Miên nói: "Đằng ấy không cần lo lắng. Gã đi rồi."

Thủy Lam Mộc Ngẫu ngước lên. Gã truy sát quả nhiên đã bỏ đi cùng hai người khác, trên trời chỉ còn hai kẻ chao liệng. Sắc mặt cô thay đổi, "Bọn chúng nhất định là đi đánh lén hội trưởng!"

Quan Miên nói: "Vậy không cần đằng ấy vội vã lên đường nữa."

Thủy Lam Mộc Ngẫu ngồi ngẩn ra, thình lình bật khóc.

Quan Miên giật mình, hoàn toàn đứng hình.

Cô ta nói khóc là khóc, không có dấu hiệu gì báo trước. Cậu khó có thể hình dung cô gái đang nức nở trước mắt cùng với con người lạnh lùng tự tin lần đầu gặp mặt là một.

"Đằng ấy chẳng phải muốn đưa thư sao?" Quan Miên bất đắc dĩ nghe thấy giọng nói của mình bật ra khỏi miệng.

Thủy Lam Mộc Ngẫu ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn cậu.

"Đằng ấy xác định bọn họ không thể giết tôi?" Quan Miên hỏi.

Thủy Lam Mộc Ngẫu khẽ gật.

"Địa điểm, nội dung." Quan Miên nói.

Quan Miên vẫn chưa quen thuộc lắm với các công năng trên bảng điều khiển, đành tạm thời dùng cách của Thủy Lam Mộc Ngẫu mới dạy để tìm tọa độ trên bản đồ toàn cảnh.

Dù sao cũng còn một chuyện may mắn, lúc cậu rời khỏi khu mỏ, tuy bị hai kẻ nọ dùng đủ loại hình thức công kích giáng xuống đầu nhưng cậu chẳng tổn thương tí nào. Nói chính xác thì những vết thương vừa xuất hiện trên cơ thể cậu liền lập tức biến mất.

"Anh không phải người chơi?" Một gã sau khi công kích thất bại lấy làm kinh ngạc.

Quan Miên mặt không đổi sắc, tự giới thiệu: "Tôi là NPC (Non-Player Character: Nhân vật có sẵn trong game)." Tuy cậu không chơi game nhưng NPC thì cậu vẫn biết.

"NPC nào?" Thế mà cậu ta lại tin.

"Đánh giá IQ." Quan Miên thông cảm nhìn cậu ta, "Bạn âm rồi."

Chú thích của biên tập:

Hai chỉ số quan trọng của nhân vật bao gồm:

Health Point (HP): Cột máu (duy trì sự sống).

Mana Point (MP): Cột trạng thái/nội công (cần dùng khi sử dụng skill).

6. Chương 6: Chế Độ Trò Chơi (hạ)

Lính mới gia nhập, tìm không ra đường.

Sắc mặt người nọ lộ ra vẻ bị đả kích kinh hoàng.

Đồng đội bên cạnh chợt gõ đầu cậu ta, kêu lên: "Ngớ ngẩn, game online làm gì có loại NPC đấy, người ta là cu li."

Ban đầu người nọ rất ngạc nhiên, sau đó mới hoàn hồn, chậm rãi lấy lại bình tĩnh, cuối cùng hóa thân thành một ngọn núi lửa, phun trào vào mặt anh chàng đồng đội: "Anh mới ngớ ngẩn! Anh ngốc nhất! IQ của anh là số âm, âm nhất trên đời!"

Đồng đội mặc kệ cho cậu ta hò hét, vỗ lưng cậu ta dỗ dành như dụ trẻ con, "Phải phải phải phải phải… Là anh kéo chỉ số IQ trung bình của nhân loại xuống, em vô tội."

Quan Miên nói: "Dùng phép trung bình cụt (sử dụng khi một tập số bị lẫn các giá trị ngoại lệ không chính xác), loại bỏ giá trị lớn nhất và nhỏ nhất để tính à?"

Đồng đội: "…"

Người nọ tức giận, "Anh dám cười trộm! Anh dám tư thông với hắn cười trộm tôi!"

Đồng đội vội vã giải thích, "Không không không, anh có mặt chó Samoyed (1), hễ hé miệng là cứ như đang cười."

Người nọ: "…"

Quan Miên thấy không còn chuyện của mình bèn tiếp tục hành trình truyền tin quang vinh.

Macey là một trong mười quốc gia của Mộng Đại Lục, nằm ở vị trí cực nam trên bản đồ, gần hai đế quốc lớn, Chamanreal và Kanding. Ngoài khoáng sản, Macey chẳng có gì đáng để mắt tới. Vì vậy, rất nhiều người chơi đăng ký tại Macey sau khi đạt cấp ba mươi sẽ bỏ đi, hướng về Kanding và Chamanreal phồn hoa. Để duy trì cân bằng trong Mộng Đại Lục, tổng công ty game đặc biệt thiết kế sáu phó bản (những bản đồ nhỏ, game thủ khi vào phó bản phải thực hiện nhiệm vụ mặc định tương ứng với bản đồ đã chọn) tại đây, thành công giữ chân không ít người chơi.

Chuyện gì cũng có mặt tốt mặt xấu, sau khi sáu phó bản lớn đưa vào hoạt động, người đến Macey đông dần, đồng thời kéo theo khá nhiều tranh chấp, nhất là tại hai phó bản có hạn định.

Gọi là "có hạn định" bởi vì mỗi ngày hai phó bản này chỉ nhận một lượng người chơi nhất định. Tuy rằng con số hạn định không ít, thế nhưng so với lượng người chơi muốn càn quét phó bản thì vẫn như muối bỏ biển. Dần dà, trước khi càn quét phó bản phải càn quét người chơi đã trở thành một quy định bất thành văn.

Bảo kê cho quy định trên chính là Công hội Tinh Nguyệt cùng Công hội Đế Diệu. Mỗi phe quản lý một phó bản như xã hội đen cắn chặt lãnh địa, không chỉ bảo chứng số thành viên phe mình mỗi ngày mà còn duy trì an ninh khu vực.

Ban đầu, hai phe như nước sông không phạm nước giếng, chung sống hòa bình. Song dạo gần đây, hội viên Công hội Đế Diệu bắt đầu gia nhập vào lực lượng cạnh tranh phó bản của Công hội Tinh Nguyệt, hơn nữa mỗi lần đều chiếm trên một nửa hạn ngạch, tạo nên bất mãn từ người chơi khác.

Vì giữ vững hình tượng công bằng liêm chính, vì chứng minh bản thân không chung đường với lũ Đế Diệu không biết xấu hổ, Công hội Tinh Nguyệt đã nghiền nát sự thận trọng vốn có, dũng mãnh gia nhập cuộc chiến, thề chết cướp đoạt hạn ngạch của đối phương.

Ăn miếng trả miếng, đốm lửa thuở nào giờ đã cháy lan ra cả đồng cỏ.

Đây là nguyên nhân khiến giai cấp lãnh đạo phân hội Macey của hai công hội quyết định đàm phán.

Quan Miên đi sau một đoàn người chơi cấp thấp, không hề hé răng, lắng nghe bọn họ chia sẻ những tin tức trên trời dưới biển. Ban nãy, lúc Quan Miên đi được nửa đường thì chạm mặt đoàn người. Sau khi phân tích vài đoạn đối thoại, xác định cả đám đang cùng đi hóng thị phi của hai công hội, cậu bèn xem họ như hướng dẫn viên mà theo đuôi.

Trên bản đồ, vị trí hiển thị của cậu cách đích đến càng lúc càng gần. Dựa trên cơ sở lộ trình đi qua cùng với tốc độ hiện thời, Quan Miên ước đoán sau ba phút nữa cậu sẽ có mặt ở đích đến.

"Nơi này đã được bao hết! Không phận sự miễn vào!"

Một đám người chơi chức nghiệp khác nhau bu kín cả con đường.

"Dựa vào cái gì?" Những game thủ đặc biệt đến xem trò vui lấy làm khó chịu.

"Dựa vào bọn tao là tổ Chuyên-xử-lý-kẻ-nhàn-rỗi số 1." Một vong linh kỵ sĩ cưỡi bộ xương ngựa cười đầy ác ý, "Phụ trách giết, không phụ trách chôn cất."

Người xem kịch đưa mắt nhìn nhau.

Trong trò chơi, game thủ cấp ba mươi trở lên mới có thể sử dụng thú cưỡi, huống hồ đối phương đương

nhiên không chỉ cấp bấy nhiêu. Phe ta cao nhất mới cấp hai mươi sáu, chắc chắn đánh không lại, nhưng xoay đầu bỏ đi như vậy thật quá mất mặt.

Đương lúc họ đang do dự, phía sau vong linh kỵ sĩ đột nhiên lòi ra thêm một vong linh pháp sư mặt không biểu tình, gã nói: "Nói nhảm lắm thế làm gì?" Dứt lời, gã vung vẩy cây gậy ma pháp hình khúc xương, đầu tiên tung ra thuật định thân, sau đó phóng thi độc khắp nơi.

Những người xem kịch sắc mặt tái mét, miệng chửi không ngừng.

Vong linh pháp sư bĩu môi, vung tay múa may thêm vài lần.

Dưới chân đám đông thình lình xuất hiện vô số xương tay, lúc nhúc túm lấy mắt cá chân kéo bọn họ xuống đất. Chẳng bao lâu sau, phần lớn người chơi bị tiêu diệt sạch sẽ. Chỉ là "phần lớn" bởi vì Quan Miên vẫn đang khỏe mạnh đứng xem.

Quan Miên: "…"

Tổ Chuyên-xử-lý-kẻ-nhàn-rỗi số 1: "…"

Quan Miên cất bước đi về phía trước.

"Đứng lại!" Vong linh kỵ sĩ khí thế rút kiếm, chỉa vào mặt cậu, "Tao đã nói không được vào!"

Quan Miên tỉnh bơ lướt qua sống kiếm, không hề chớp mắt.

Miệng vong linh kỵ sĩ cong thành chữ O tròn trịa. Rõ ràng kiếm của gã đã sượt qua cổ của cậu, thế mà, thế mà, thế mà chẳng để lại vết thương nào!

Vong linh pháp sư nói: "Hắn ở chế độ làm việc chăng?"

"Hả?" Chữ O của vong linh kỵ sĩ tăng kích cỡ.

Vong linh pháp sư nói: "Chính là cu li game online trong truyền thuyết."

Vong linh kỵ sĩ quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng khuất dần của Quan Miên, chậm rãi đưa ra nghi vấn: "Vậy hắn đến đây làm gì?" Trong tưởng tượng của gã, cu li game là người đầu đầy mồ hôi, vật vã lao động mới phải chứ? Sao lại nhàn hạ như vậy?! Sao có thể nhàn hạ như vậy?!

Vong linh pháp sư gãi cằm, nói: "Đột nhiên tao cảm thấy làm công nhân online cũng không đến nỗi. Xem

kịch không sợ bị xử."

Vong linh kỵ sĩ: "..."

Ôi, thế giới này loạn cả rồi. Người chơi phải căng thẳng ở đây cản đường, cu li lại thong dong chạy đi xem náo nhiệt!

Quan Miên trễ nửa phút so với dự tính ban đầu. Cậu không ngờ đoạn đường cuối là sườn núi, do tốc độ lên dốc chậm hơn tốc độ bình thời, cuối cùng phải mất ba phút rưỡi mới tới nơi.

Lúc cậu có mặt, hai bên đang đánh nhau túi bụi.

Những kỹ năng rực rỡ màu mè thi nhau bắn ra như pháo hoa. Pháp sư, kỵ sĩ, chiến sĩ, thích khách, vũ công, thi nhân hát rong, tế tự (thầy cúng), đạo tặc... Bóng dáng game thủ bị chôn vùi dưới tầng tầng lớp lớp kỹ năng lóa mắt, cả tay áo cũng nhìn không rõ. Nhờ vài luồng ánh sáng trắng thi thoảng xẹt lên, tình cảnh kịch liệt của cuộc chiến mới hiện rõ, người trụ lại mỗi lúc mỗi ít.

Quan Miên kiên nhẫn chờ, mãi mới đợi được một giây phút yên tĩnh hiếm hoi bèn mở lời ướm thử: "Xin hỏi trong các bạn ai là hội trưởng?"

Câu trả lời của cậu không phải do riêng lẻ cá nhân nào đưa ra mà là... Công kích hội đồng.

Quan Miên toát ra phong phạm của cao thủ võ lâm, mặt không đổi sắc tiếp nhận tất cả.

Màn khoe kỹ năng kết thúc, cậu ngồi xếp bằng dưới đất.

Thời gian trôi qua, tần suất xuất hiện của luồng sáng trắng càng ngày càng cao, cuối cùng chỉ còn lại hai người.

Một kỵ sĩ áo trắng thêu hoa vàng, một tế tự quần áo cùng màu.

"Anh là ai?" Tế tự uống hết một bình HP lớn, tiện thể nạp đầy máu cho người bên cạnh đâu vào đấy mới chú ý đến cậu.

Quan Miên đáp: "Tôi đến truyền tin. Cho hỏi hội trưởng có ở đây không?"

Tế tự cảnh giác nhìn cậu, "Hội trưởng nào?"

Quan Miên suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Của Công hội Tinh Nguyệt ấy."

“Chuyện gì?” Kỵ sĩ bên cạnh xoay sang.

Gió nhẹ thổi tung suối tóc vàng óng, hé lộ gương mặt của người kỵ sĩ. Ánh mắt cậu ta lạnh băng, lúc nhìn người khác luôn thể hiện khí thế ngạo mạn của bề trên nhìn xuống.

Quan Miên hỏi: “Cậu là hội trưởng?”

Kỵ sĩ đáp: “Tôi là Tinh Phi Ngân (Vệt Sao Xẹt ^^).”

Quan Miên hỏi thêm lần nữa: “Cậu là hội trưởng Công hội Tinh Nguyệt?”

Tế tự lấy làm kinh ngạc, “Hả? Lẽ nào anh không biết tên của hội trưởng?”

Quan Miên nói: “Giờ thì biết rồi.”

Tế tự hỏi: “Ai nhờ anh đưa tin?”

Quan Miên đáp: “Thủy Lam Mộc Ngẫu.”

Tế tự ồ lên đầy hàm ý, “Chị ấy nói gì?”

Quan Miên trả lời, “Cô ta dặn các cậu đề phòng Lông Chân Thật Gợi Cảm đánh lén.”

Tế tự nhìn chiến trường nay đã vắng tanh, không còn gì để nói.

Quan Miên nhấn nhủ xong xuôi, đang định xoay lưng bỏ đi thì bị gã quang minh tế tự tên Tội Lỗi Quá Xá kéo tay hỏi lung tung Ví như đang yên đang lành sao lại đi làm cu li Ví như quen biết Thủy Lam Mộc Ngẫu ra sao Ví như có gặp người dọn dẹp của Công hội Đế Diệu bên ngoài không…

Quan Miên giẫy ra hai lần, cuối cùng phát hiện không thể thoát được.

“Nói nghe thử coi.”

“…”

“Anh xem, em xinh đẹp thế này mà sao anh nỡ từ chối em?”

"..."

Tội Lỗi Quá Xá nhìn khuôn mặt vô cảm của Quan Miên, lại nhìn biểu tình lạnh lùng của Tinh Phi Ngân, thình lình hớn hở hét lên như vừa phát hiện một châu lục mới: "Í! Vẻ mặt hai người xứng đôi quá chừng!"

"..." Quan Miên cân nhắc việc logout.

Tinh Phi Ngân đột nhiên lên tiếng: "Im miệng."

Tội Lỗi Quá Xá dẩu môi, "Hội trưởng, anh ăn hiếp người ta."

Quan Miên cảm thấy da gà da vịt thi nhau nổi lên như nấm sau cơn mưa.

Tinh Phi Ngân triệu hồi thú một sừng màu trắng, "Đi thôi."

Tội Lỗi Quá Xá mắt sáng như sao nhìn thú một sừng, "A! Hội trưởng, anh ôm người ta nhé!"

Tinh Phi Ngân vút một tiếng, cả người lẫn thú biến mất.

Tội Lỗi Quá Xá nhìn sang Quan Miên, "Anh xem, hội trưởng là như vậy đó. Lợi dụng được người ta thì kề vai sát cánh, không lợi dụng được thì cho người ta hít bụi."

Quan Miên bình tĩnh nhìn cậu, "Cậu không đi ư?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Em không nỡ bỏ anh."

"Buông tay." Quan Miên liếc cánh tay đang bị giữ chặt.

Không ngờ Tội Lỗi Quá Xá buông ra thật.

Quan Miên xoay lưng đi. Sau khi gặp Tội Lỗi Quá Xá, cậu bắt đầu da diết nhớ nhung những ngày tháng chỉ có tiếng cười trong sáng và giọng nói không chảy ra nhớt của Bản Chất Minh Mẫn.

Đi chừng ba phút Quan Miên mới phát hiện Tội Lỗi Quá Xá vẫn bám theo cậu như âm hồn bất tán.

"Cậu theo tôi làm chi?" Quan Miên cau mày.

Tội Lỗi Quá Xá vô tội đáp: “Chúng ta cùng đường.”

Quan Miên ngờ vực nhìn cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Thật đấy. Em không cưỡi thú.”

Quan Miên rõ ràng không tin. Có thể sinh tồn trong trận hỗn chiến ban nãy tuyệt đối là cao thủ. Cao thủ sao lại không có thú cưỡi?

Một quả trứng trên trời rơi xuống trước mặt Tội Lỗi Quá Xá, cậu ta vô ý tiếp lấy.

Tinh Phi Ngân cưỡi thú một sừng đang giang rộng đôi cánh, từ trên cao nhìn xuống, “Ấp nở rồi dùng.”

Tội Lỗi Quá Xá kích động la toáng lên: “Không! Dù có bò người ta cũng tuyệt đối không phá vỡ hình tượng mà đi cưỡi dơi đâu.”

Quan Miên: “…” Bò có hình tượng hơn cưỡi dơi?

Chú thích của biên tập:

(1) “Nụ cười” của chó Samoyed:

WilsonJapaneseSpitz01jpgw450

7. Chương 7: Nhiệm Vụ Tân Thủ (thượng)

Oan gia ngõ hẹp, một kiếm gây thù.

Có lẽ do tiếng kêu oanh vàng của cậu ta quá khêu gợi, tổ Chuyên-xử-lý-kẻ-nhàn-rỗi số 1 nhanh chóng đáp lại lời mời, xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Tội Lỗi Quá Xá và Tinh Phi Ngân!” Vong linh kỵ sĩ thét lên, những người khác xắn quần xắn áo xông qua.

Lại một trận chém giết kịch liệt.

Thi độc, thuật định thân, cầu lửa, băng tiễn, gai xương độc từ tổ Chuyên-xử-lý-kẻ-nhàn-rỗi số 1 mãnh liệt

phóng vào Tội Lỗi Quá Xá.

Tội Lỗi Quá Xá không dám lơ là, sử dụng Thánh Quang Hộ Thể (Ánh Sáng Bảo Vệ) và Thần Chi Sủng Ái (Sủng Ái Của Thần) bằng tốc độ kinh người để bảo vệ bản thân cùng Tinh Phi Ngân, sau đó xoay lưng bỏ chạy.

Tinh Phi Ngân cưỡi thú một sừng sà xuống, thánh kiếm bao phủ ánh sáng vàng rực chém vào vong linh pháp sư không chút nương tay.

Hệ vong linh và hệ quang minh là kẻ thù không đội trời chung.

Vong linh pháp sư vừa trúng kiếm thì mặt đã trắng như tờ giấy.

Vong linh kỵ sĩ tặng thêm một cước, đá gã ra khỏi chiến trường, "Vú em (hệ nhân vật có kỹ năng tiếp máu cho đồng đội) đứng qua kia mà mớm sữa!"

Vong linh pháp sư ngồi bệt xuống đất, cố gắng uống HP.

Từ khi khói lửa bắt đầu, Quan Miên biết thân biết phận tìm một nơi xa xem kịch.

Công hội Tinh Nguyệt tuy thua về nhân số nhưng vẫn chiếm thế thượng phong. Tinh Phi Ngân hoàn thành xuất sắc vai diễn "Một anh canh cửa, vạn thằng chịu thua". Tội Lỗi Quá Xá thong dong trốn sau lưng tiếp máu cho cậu ta, ngộ nhỡ bản thân bất cẩn dính đòn sẽ lập tức uống HP.

"Hừ, bố mày sẽ quay lại!" Tranh thủ khi chưa hoàn toàn tan thành ánh sáng trắng, vong linh kỵ sĩ oai hùng nói nốt câu thoại kinh điển.

Đến lúc này thì kẻ ngốc cũng thấy rõ tiền đồ trước mắt vô cùng đen tối.

Vong linh pháp sư vừa liều mạng triệu tập xương khô vừa nháy mắt ra hiệu cho đồng đội.

Sau một chiêu Trừng Giới Chi Quang (Ánh Sáng Trừng Phạt), vong linh pháp sư cùng đám đồng đội hấp hối triệu tập thú cưỡi, cắm đầu chuồn thẳng.

Tinh Phi Ngân chễm chệ trên lưng thú một sừng, lạnh lùng thu kiếm, để mặc bọn kia chạy thục mạng.

Tội Lỗi Quá Xá duỗi thẳt lưng, "Mệt gần chết, chẳng vui chút nào." Cậu ta quay sang Quan Miên, híp mắt cười, "Anh thật nghĩa khí, không đụng chuyện bỏ trốn."

Quan Miên nói: “Tôi chỉ muốn xem náo nhiệt.”

Tội Lỗi Quá Xá vẻ mặt thôi anh đừng giải thích, giải thích chỉ là che đậy, “Anh buồn lắm à?”

Quan Miên đáp: “Ừ, buồn lắm.”

Tội Lỗi Quá Xá nháy mắt, “Muốn em dắt anh đi luyện cấp không? Anh vào chế độ trò chơi đi.”

Quan Miên nói: “Tôi không thể.”

“Tại sao?” Tội Lỗi Quá Xá tò mò, “Em nhớ hình như mỗi người cung cấp năng lượng online có một trăm tiếng chơi game miễn phí mà.”

Quan Miên vờ như không nghe, đứng dậy bỏ đi.

Tinh Phi Ngân hờ hững nói: “Nhân phẩm âm rồi.”

Tội Lỗi Quá Xá sặc nước miếng: “Không phải chứ?”

Quan Miên tiếp tục mắt điếc tai ngơ tiến về phía trước.

Tội Lỗi Quá Xá từ sau nhào tới, hạ cánh vào vai cậu mà thì thầm: “Em thấy anh cực đáng yêu í, anh chỉnh đốn nhân phẩm xong xuôi thì đến chơi với em nhé. Em ở thủ đô Baute của Chamanreal. Có lẽ bây giờ khái niệm của anh về ID Tội Lỗi Quá Xá chưa rõ ràng, song em cần phải nói cho anh biết, đây là một ID vô cùng vô cùng vĩ đại!”

Quan Miên đột nhiên dừng bước.

Tội Lỗi Quá Xá hắng giọng: “Anh chuẩn bị bái lạy em sao? Thôi được, tuy em không thích mấy loại thể hiện trực tiếp cho lắm, nhưng vì anh rất thuận mắt, thế nên em đành dễ dãi một lần.” Cậu ta chìa mu bàn tay vào mặt Quan Miên, mấp máy đôi môi, “Nào, thơm em đi!”

Quan Miên xoay sang Tinh Phi Ngân vẫn đứng tại chỗ, “Thủy Lam Mộc Ngẫu đang đợi cậu ở khu mỏ.”

Thú một sừng ngúng nguẩy đuôi. Tinh Phi Ngân đáp: “Cô ấy biết cách logout.”

Quan Miên nhún vai. Cậu chỉ là người đưa tin, hiệu quả của lời nhắn không nằm trong phạm vi suy xét của cậu.

"À phải, thứ này cho anh." Tội Lỗi Quá Xá giao trứng dơi vào tay Quan Miên.

Quan Miên cau mày.

"Đây là phương tiện đi lại thông dụng nhất trong Mộng Đại Lục, trứng dơi. Chờ anh bắt đầu chơi sẽ dùng đến." Tội Lỗi Quá Xá vỗ vai cậu, "Nhớ đấy, anh lên cấp ba mươi thì phải cưỡi dơi đến tìm em, em mời anh ăn vịt quay."

Quan Miên đẩy trứng về, "Không cần, cảm ơn."

"Sao thế? Anh không biết trứng dơi rất đắt ư? Nó đáng giá năm mươi kim tệ, chính là năm trăm nhân dân tệ lận!" Tội Lỗi Quá Xá cầm trứng dơi, đau lòng không nhìn Quan Miên.

"Bởi vì," Quan Miên nhìn cậu ta, phát âm rõ từng chữ, "tôi không quen cậu."

"…" Tội Lỗi Quá Xá đứng hình.

Tuy Quan Miên đã đi được một đoạn khá xa nhưng tiếng khóc lóc ỉ ôi của Tội Lỗi Quá Xá với Tinh Phi Ngân vẫn văng vẳng bên tai.

"Anh í dám nói không quen người ta. Người ta trò chuyện với anh í lâu như vậy mà anh í nỡ bảo không quen người ta… Rõ ràng người ta còn mời anh í ăn vịt quay! Anh í lại dám không chảy nước miếng! Anh í còn khó hầu hơn cả anh!"

Sau đó dường như Tinh Phi Ngân trả lời gì đó nhưng âm lượng quá nhỏ, Quan Miên không nghe thấy.

Nhưng Tội Lỗi Quá Xá lại nghe rất rõ.

Tinh Phi Ngân nói: "Câm miệng, ấp trứng, lên đường."

Lúc Quan Miên trở về Loca Scarlett, Thủy Lam Mộc Ngẫu quả nhiên đã đăng xuất, bè lũ truy sát của Công hội Đế Diệu cũng chẳng còn ma nào, cả ngọn núi hoàn toàn vắng vẻ. Quan Miên lên núi. Chính vào lúc cậu sắp logout, Bản Chất Minh Mẫn đột nhiên xuất hiện.

"Cậu đến rồi." Bản Chất Minh Mẫn rất vui mừng, "Tôi tưởng cậu đã logout đi chơi."

Quan Miên nói: "Tôi không có nơi để đi."

Bản Chất Minh Mẫn sửng sốt, nhưng lập tức thở dài, nói: "Cậu ở thành phố nào? Nếu gần thì ghé chỗ tôi

chơi."

Ban nãy Quan Miên chỉ nói đại, nào ngờ anh ta lại đưa ra lời mời. Nghĩ đến những việc trải qua trước đây, cậu khéo léo từ chối: "Tôi không thích ra ngoài cho lắm."

"Thế à." Bản Chất Minh Mẫn rất biết điều mà chuyển đề tài, "Sao trên núi không có ai nhỉ?"

Quan Miên cân nhắc lời lẽ, dùng dăm ba câu tóm tắt chuyện vừa xảy ra.

Bản Chất Minh Mẫn nhíu mày, "Cậu đưa tin giúp Công hội Tinh Nguyệt?"

Quan Miên trả lời, "Ừm. Người chơi không thể làm tôi bị thương."

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Nói thì nói vậy nhưng thế lực của Công hội Đế Diệu trong Mộng Đại Lục rất lớn, bọn họ lại thù dai, sau này khi cậu chơi game phải cẩn thận dè chừng. Hay là hôm nào rảnh cậu mua lọ thuốc nhuộm đi, đổi màu tóc ít ra cũng dễ lừa đối phương hơn."

Quan Miên nhớ vừa nãy tìm mãi không thấy Mộng Đại Lục bèn mở lời hỏi: "Mộng Đại Lục là thể loại tổng hợp à?"

Bản Chất Minh Mẫn đáp: "Phải. Thể loại tổng hợp, Mộng Đại Lục dễ tìm lắm."

Quan Miên ghi nhớ.

Hai người nói chuyện phiếm được một lát thì Bản Chất Minh Mẫn bắt đầu thu thập khoáng sản.

Quan Miên vừa tính toán suốt bốn tiếng lại phải chạy tới chạy lui, cảm thấy hơi mệt nên đăng xuất trước.

Ba ngày tiếp theo tương đối yên ổn.

Thủy Lam Mộc Ngẫu cùng người của Công hội Đế Diệu đều không xuất hiện thêm lần nào.

Bản Chất Minh Mẫn âm thầm phê phán hành vi qua cầu rút ván của Thủy Lam Mộc Ngẫu, nhưng Quan Miên lại không bận tâm. Suy nghĩ duy nhất hiện tại của cậu chính là cuối cùng ngày mai cũng có thể vào game.

Đến ngày thứ tư, Quan Miên thuần thục hoàn thành bốn tiếng công tác, sau đó logout, đăng nhập vào chế độ trò chơi, chọn thể loại tổng hợp.

[Hệ thống] Hoan nghênh Mộng Xuân Không Tỉnh bước vào thế giới tổng hợp. Mời bạn lựa chọn bối cảnh trò chơi:

1. Hy Nháo Giang Hồ.

2. Cửu Giới Truyền Thuyết.

3. Mộng Đại Lục.

4. Tinh Quang.

Không chút do dự, Quan Miên lựa chọn mục số 3.

Hình ảnh xoay vần, Quan Miên xuất hiện tại một gian phòng bình thường. Trong phòng có cửa sổ rất lớn, nhìn ra có thể thấy toàn cảnh cung điện nguy nga nơi đối diện.

"Mộng Xuân Không Tỉnh." Cửa phòng hé mở, một người đàn bà xinh đẹp bước vào, "Con tỉnh rồi."

Quan Miên gật gật.

Người đàn bà nói: "Từ hôm nay trở đi, con đã trưởng thành, phải học cách gánh vác trách nhiệm của tiểu trấn Dora. Trấn trưởng đang đợi con, hãy đến gặp ông đi."

Quan Miên biết đây là nhiệm vụ bèn mở bản đồ ra xem, quả nhiên nhìn thấy một điểm sáng màu đỏ nhấp nháy cách đó không xa.

Cậu chia tay người đàn bà nọ, từ khu dân cư đi tới điểm đỏ.

Để giúp người chơi nhanh chóng thích ứng với không khí trong game, tránh bị đường xá xa xôi rút cạn hứng thú, nhà trấn trưởng chỉ cách mé trái khu dân cư khoảng năm mươi mét.

Trấn trưởng đứng trước cửa, nhìn thấy Quan Miên bèn thân thiết vẫy gọi.

[Hệ thống] Nhiệm vụ Tìm Kiếm Trấn Trưởng hoàn thành, bạn được 100 điểm kinh nghiệm, lòng trung thành với tiểu trấn Dora: +0.1."

Lòng trung thành là thứ gì?

Đang miên man suy ngẫm, Quan Miên chợt nghe trấn trưởng mở miệng: "Chàng trai trẻ Mộng Xuân Không Tỉnh, đầu óc cậu tỉnh táo thật đấy!"

Vì lời khen của trấn trưởng sang sảng, vang vọng bốn bề, những game thủ lân cận đều quay sang nhìn cậu.

"..."

Quan Miên bỗng dưng nhận ra một điều, cái ID đã đồng hành với mình suốt ba năm trên mọi diễn đàn này dường như không hề thích hợp sử dụng trong game.

Chú thích của biên tập:

Nhiệm vụ trong game phân thành rất nhiều loại, thường gặp nhất bao gồm:

– Nhiệm vụ tân thủ: Thiết kế chuyên cho người chơi mới vào trò chơi, tình tiết đơn giản, rất dễ nắm bắt.

– Nhiệm vụ chính tuyến: Lấy nguyên tác (Mộng Đại Lục hệ liệt) làm bối cảnh, nội dung xoay quanh bối cảnh trò chơi.

– Nhiệm vụ phụ tuyến: Thực hiện dựa trên những tình tiết phụ bên cạnh cốt truyện chính trong Game.

– Nhiệm vụ hằng ngày: Mỗi ngày chỉ có thể làm được một số lần nhất định, sau khi qua ngày mới có thể tiếp tục nhận.

– Nhiệm vụ bang phái/công hội: Dành riêng cho người chơi đã tham gia vào bang phái/công hội.

– Nhiệm vụ tuần hoàn: Không có giới hạn số lần nhận, chỉ phụ thuộc vào đẳng cấp nhân vật.

8. Chương 8: Nhiệm Vụ Tân Thủ (trung)

Oan gia ngõ hẹp, một kiếm gây thù.

Trấn trưởng nói: "Cậu đang gánh vác trách nhiệm bảo vệ tiểu trấn Dora, bây giờ hãy cho ta thấy thực lực của cậu. Tiểu trấn phía tây của bình nguyên Salada có rất nhiều sói một tai, cậu đi thu thập mười cái tai của chúng về đây."

Quan Miên tiếp nhận nhiệm vụ, tìm vị trí của bình nguyên Salada trên bản đồ, ung dung thả bộ tới nơi với

tốc độ rùa bò – Không phải vì cậu muốn lề mề, thật ra tốc độ của tân thủ chỉ đến vậy mà thôi.

Bình nguyên Salada mênh mông bát ngát.

Quan Miên có cảm giác người thiết kế game không mấy ưu ái Macey, dãy núi trơ trụi, bình nguyên trơ trụi, cả sói một tai bề ngoài cũng trơ trụi nốt, dường như lông lá toàn thân đều bị cạo sạch.

Bước đến cạnh lũ sói, nhìn đám răng nanh nhọn hoắt cùng móng vuốt sắc bén của chúng, trong đầu cậu chợt nảy ra một câu hỏi – Làm sao đánh quái?

Quan Miên vào game mấy ngày, tuy sự việc trải qua không ít nhưng vẫn chưa gặp ai bắt đầu chơi từ cấp 0 như mình, cho nên hoàn toàn không biết mấy loại như ma pháp rực rỡ hay kiếm thuật mạnh mẽ phải học thế nào.

Quan Miên mở bảng điều khiển, rà lên soát xuống vài lần, ngoài việc xác định quần áo đang mặc là của tân thủ thì chẳng tìm thấy bất cứ thứ gì.

Logout để tìm tư liệu hay đến Loca Scarlett tìm Bản Chất Minh Mẫn đây?

Cậu lập tức lựa chọn phương án thứ hai.

Việc đăng xuất, đăng nhập vào thế giới ảo bằng buồng đứng khá rắc rối do cần dán rất nhiều dây truyền số liệu. Cậu cảm thấy chi bằng vừa thưởng thức phong cảnh ven đường, vừa tản bộ về ngọn núi quen thuộc tìm anh bạn đang làm việc vẫn hơn.

Thế nhưng phong cảnh ven đường không phải dễ dàng thưởng thức.

Mới đi được vài bước cậu đã thấy trước mắt lóa lên, hai con dơi vĩ đại thình lình xuất hiện, sau đó hai game thủ nhảy xuống từ trên lưng chúng.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp nhỉ!" Một trong hai người cười đầy ác ý.

Quan Miên nói: "Trông cậu quen quen."

"Quen quen!" Cậu ta giận dữ, "Đồ đểu! Lúc anh chửi người ta sao không thấy anh 'quen' tôi? Mắng xong thì quên tất à?"

Quan Miên trả lời: "Tôi nhớ trong game không được mắng chửi người khác, bị nhốt vào tù đấy."

“Phải, anh không mắng người, nhưng anh còn ghê tởm hơn mắng người nhiều!” Cậu ta chỉ vào mũi cậu, “Anh bảo IQ của tôi âm? Có không?! Có, hay, không?!”

Quan Miên nói: “Việc tôi nhận định chỉ số thông minh của cậu bị âm rất quan trọng ư?”

Người nọ nhảy dựng lên, “Đương nhiên quan trọng! Tôi muốn anh thu, lại, câu, nói, đó!” Dứt lời, cậu ta quay phắt đầu lại.

Khóe miệng đang nhếch lên của người đồng đội chợt cứng đờ, “Em biết mà, đây là nụ cười của chó Samoyed.”

Người nọ phẫn nộ nói: “Đừng tưởng tôi không biết anh cười lên ra sao! Miệng anh không vểnh được như Samoyed.”

Đồng đội cố gắng kéo cho khóe miệng cong hơn, “Thật mà. Em nhìn kỹ xem.”

Cậu ta đang định nổi nóng nhưng khóe mắt vừa khéo liếc qua Quan Miên. Bỗng nhiên, cậu ta xông lên một bước cản đường Quan Miên, gằn giọng: “Anh muốn đi đâu?”

Quan Miên trả lời: “Về nhà.”

Người nọ nói: “Đừng tưởng tôi sẽ dễ dàng để anh bỏ đi như vậy. Công nhân online thì ngon hả? Không giết nổi anh cũng không cho tôi chém mấy nhát à?” Nói xong, cậu ta thình lình rút kiếm chém về phía Quan Miên.

Mũi kiếm sượt qua cổ Quan Miên.

Trong nháy mắt, mặt mũi Quan Miên méo xệch.

Người nọ cùng đồng đội giật thót. Dù là PK (Player Killing: Hành động game thủ giết nhau) trên võ đài hay bên ngoài, cả hai đều đã trải qua không ít, nhưng họ chưa từng thấy ai có biểu cảm khi bị giết chân thật như vậy, cứ như đối phương trúng kiếm ngoài đời không bằng.

Nhìn khuôn mặt quằn quại của Quan Miên tan thành ánh sáng trắng, người nọ lẩm bẩm trong miệng: “Ôi, quả là ảnh đế!”

Ý thức của Quan Miên trở về với thực tại, bất giác đưa tay sờ cổ. Cảm giác đau đớn khi kiếm cắt đứt yết hầu vẫn còn như mới, rõ rệt đến nỗi cậu muốn quên cũng khó.

Cậu vuốt mồ hôi lạnh trên trán, dựa vào buồng điều khiển, cố gắng hít thở thật lâu mới bình tĩnh tháo

xuống tất cả thiết bị.

Mặt trời bên ngoài hanh khô hơn trong game rất nhiều.

Quan Miên đứng dưới ánh nắng một lát, sau đó quay vào phòng tắm, tẩy sạch nỗi sợ và mồ hôi trên người.

Bước ra từ phòng tắm, tâm trạng của cậu dần trở lại bình thường. Mặc dù cơn đau bị kiếm chém trúng cổ vẫn không ngừng ám ảnh nhưng cậu đã khắc phục được nỗi kinh hoàng ban nãy.

Cậu cảm thấy nhất định phải có nguyên nhân.

Tuy lần đầu bị giết song Quan Miên dám khẳng định người chết trong trò chơi không hề trải qua đau đớn như cậu. Là đau thật hay đau giả cậu hoàn toàn có thể phân biệt từ biểu cảm của đối phương. Những game thủ khác khi chết vẫn bình tĩnh như mua vé tàu về nhà.

Cậu khởi động máy tính bảng, mở chương trình tìm kiếm, gõ vào: Game online, bị giết, đau.

Do máy tính là của chính phủ cấp cho nên công cụ tìm kiếm khá lỗi thời, cuối cùng chỉ cho ra mười mấy trang kết quả.

Một cửa sổ nhỏ hiện lên: Tìm kiếm nâng cao.

Quan Miên suy nghĩ một chút, nhập vào ba chữ "Mộng Đại Lục".

Số trang web tụt xuống còn hai.

Quan Miên nhấp vào bài viết với tiêu đề "Hưởng thụ nỗi đau bị xương khô đâm thủng ngực đến chết".

Bài viết đăng trong diễn đàn chính thức của Mộng Đại Lục.

Tác giả dùng đúng một ngàn chữ miêu tả sinh động giây phút quằn quại khi ngón tay của khô lâu binh xuyên thủng ***g ngực, hào hứng hình dung khoái cảm ngoài sức tưởng tượng. Quan Miên không hề hứng thú với mấy loại tính hướng biến thái, trong cả bài cậu chỉ chú ý mỗi câu:

"Trị số chân thật của giác quan trong trò chơi ở mức 96%."

Quan Miên chợt nhớ lại, lúc mới tiếp nhận nghiệp vụ, Lão Cổ đã dặn phải điều chỉnh độ chân thật đến mức cao nhất, vì vậy cảm giác của cậu luôn duy trì ở ngưỡng 96%, đây chính là nguyên nhân của sự đau đớn ban nãy.

Nghĩ đến đây, Quan Miên thở phào nhẹ nhõm.

Nói chung nhầm lẫn của mình dễ giải quyết hơn nhầm lẫn của công ty trò chơi rất nhiều.

Cậu sờ cổ, bắt đầu tìm kiếm cách chơi của người mới trong Mộng Đại Lục.

Game online thường có khá nhiều hướng dẫn, Mộng Đại Lục cũng không ngoại lệ, chỉ mỗi phân tích chiến lược dành riêng cho người chơi dưới cấp 30 đã có hơn mười mấy chủ đề.

Cậu chọn đại vài bài, hăng hái nghiền ngẫm thật kỹ nội dung, cuối cùng phát hiện thì ra lần đầu mua thẻ game sẽ được tặng một phần quà chuyên dùng cho người chơi mới. Trọn bộ bao gồm vũ khí, tiền vốn, hướng dẫn sử dụng, trứng dơi…

Còn loại lao động khổ sai của Tấn Mãnh như cậu không được hưởng loại đãi ngộ kia.

Nếu cần, bọn họ phải tự chi một vạn tệ mua từ công ty trò chơi.

Trước khi Quan Miên vào tù, cậu có một số tiền tiết kiệm gửi trong ngân hàng, song vì là tài khoản chung, nếu nhỡ động vào sẽ để lộ quan hệ giữa cậu và người kia.

Hay đành trông cậy vào tiền lương tháng này vậy.

Sau vài phen cân nhắc, Quan Miên quyết định vào game hỏi chuyên gia.

Chuyên gia trước hết nhận lỗi vì không giảng giải kỹ lưỡng, sau đó mới thâm thúy nói: “Tiền thì có thể kiếm.”

Quan Miên nhìn anh ta vừa trò chuyện vừa nhặt khoáng, đoán mò: “Khai thác khoáng sản?”

Bản Chất Minh Mẫn đáp: “Đây là cách thứ nhất. Một vạn tệ tương đương một ngàn kim tệ, chỉ cần cậu kiếm đủ một ngàn kim tệ trong thế giới ảo thì cứ mua thẳng trên mạng.”

Quan Miên hỏi: “Theo tốc độ của anh, một ngàn kim tệ phải kiếm trong bao lâu?”

Bản Chất Minh Mẫn trả lời: “Ừm, khoảng hai ba tháng.”

Trong đầu Quan Miên tự động gạch bỏ phương án này.

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Hoặc cậu cứ học cách kiếm tiền của game thủ ấy.”

Quan Miên chăm chú lắng nghe.

“Ví dụ như mua đi bán lại.”

Quan Miên cau mày.

“Hay là làm bảo tiêu?” Bản Chất Minh Mẫn cẩn thận quan sát sắc mặt của Quan Miên.

Đôi mày của cậu càng dính vào nhau.

“Hoặc đi làm nhiệm vụ.” Bản Chất Minh Mẫn đột nhiên nhớ tới gì đó, bất chợt cao giọng, “Chẳng phải cậu quen biết người của Công hội Tinh Nguyệt sao? Cậu có thể gia nhập công hội bọn họ, sau đó làm nhiệm vụ bang hội. Phần thưởng từ nhiệm vụ bang hội rất hậu hĩnh, hơn nữa còn được sử dụng trang bị trong kho hàng của công hội.”

Quan Miên hỏi: “Anh có cách nào tiết kiệm sức lực và thời gian hơn không?”

Bản Chất Minh Mẫn trả lời: “Nếu có tôi đã không đứng đây đấu láo với cậu.”

Hai người thương lượng mãi vẫn chưa thống nhất được phương án cụ thể.

Tuy Quan Miên đã chỉnh độ cảm giác chân thật xuống còn 10% nhưng tâm lý vẫn còn bóng ma ám ảnh, bởi vậy thà rằng ngồi tán dóc với Bản Chất Minh Mẫn chứ không vào trò chơi.

Gần đây người vào khu mỏ khá ít, đặc biệt vào giờ này thường chỉ có hai người bao sân, bởi lẽ sự xuất hiện đột ngột của Thủy Lam Mộc Ngẫu khiến họ vô cùng bất ngờ.

Tinh thần Thủy Lam Mộc Ngẫu có vẻ không tệ, cô vận trang phục pháp sư, mái tóc vàng óng nhuộm thành xanh biếc làm cô mất đi vài phần kỳ ảo, song lại tăng thêm vẻ xinh tươi một cách đáng kể.

“Tôi nghe nói bạn vừa bị người của Công hội Đế Diệu giết chết?” Biểu cảm của cô ta khá tế nhị, như quan tâm lại như thờ ơ.

Bản Chất Minh Mẫn kinh ngạc nhìn Quan Miên, “Cậu bị giết?”

Quan Miên nhún vai đáp: “Người trong giang hồ, tử thương khó tránh.”

Bản Chất Minh Mẫn suy nghĩ một chút mới hỏi: "Độ chân thật chỉnh lại chưa?"

Nếu câu hỏi này đặt ra trước lúc bị giết, cậu sẽ cảm kích hơn nhiều. Quan Miên đáp: "Tôi chỉnh xuống 10%." Cậu không hề đề cập việc điều chỉnh khi nào.

Bản Chất Minh Mẫn thở dài: "Thế thì tốt. Nếu để cùng trị số khi công tác thì chẳng khác nào bị giết thật."

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhìn Quan Miên bằng ánh mắt sâu xa, "Nghe bảo bạn chết rất đau đớn."

Quan Miên nói: "Bởi vì chưa chết thử lần nào."

Thủy Lam Mộc Ngẫu chớp lấy thời cơ, "Gia nhập Công hội Tinh Nguyệt đi. Không ít người bên Đế Diệu từng nhìn thấy bạn đưa tin cho hội trưởng, bọn họ cho rằng bạn là người phe tôi. Bạn không gia nhập thì họ cũng nhận định chúng ta là đồng bọn mà thôi. Chi bằng bạn cứ tham gia bang hội, ít ra khi xảy ra chuyện còn có bọn tôi làm hậu thuẫn."

Bản Chất Minh Mẫn cũng khuyên nhủ: "Dù sao gia nhập hay không cũng như nhau, cậu gia nhập vẫn hơn."

Quan Miên chậm rãi mở miệng, "Có tặng tiền mừng gia nhập không?"

Thủy Lam Mộc Ngẫu ngây người.

Quan Miên nói: "Chẳng phải lần trước đằng ấy bảo đưa tin giúp sẽ được một trăm kim tệ à?"

Thủy Lam Mộc Ngẫu không nói hai lời, lập tức xùy tiền ra.

Quan Miên tiếp tục nói: "Thêm tiền mừng gia nhập liên minh, tổng cộng phải là một ngàn kim tệ chứ nhỉ?"

Thủy Lam Mộc Ngẫu: "…"

9. Chương 9: Nhiệm Vụ Tân Thủ (hạ)

Oan gia ngõ hẹp, một kiếm gây thù.

Cuối cùng, Thủy Lam Mộc Ngẫu chỉ trả ba trăm kim tệ, kèm theo điều kiện Công hội Tinh Nguyệt không xâm phạm tự do giao dịch của Bản Chất Minh Mẫn để mời Quan Miên chính thức gia nhập.

Đương nhiên, trước mắt việc gia nhập là nói miệng, chính thức gia nhập đòi hỏi thành viên phải cấp 30 trở lên.

Thủy Lam Mộc Ngẫu nói: "Thường ngày mấy giờ bạn lên mạng? Tôi sắp xếp người dẫn bạn luyện cấp."

Trong đầu Quan Miên nhanh chóng thống kê thời khóa biểu một ngày của mình, sau đó trả lời: "Hai rưỡi chiều đến tám rưỡi tối, trừ thời gian ăn cơm từ sáu giờ đến sáu rưỡi."

Thủy Lam Mộc Ngẫu quyết định: "Được. Tôi giúp bạn tìm hai nhóm người cho chiều và tối."

Quan Miên nói: "Nhưng phải đợi sau ngày 23."

Thủy Lam Mộc Ngẫu nghi ngờ hỏi: "Tại sao?"

Quan Miên trả lời: "Qua 25 tôi chính thức đi làm được một tháng, ngày 24, 25 là cuối tuần, cho nên tôi sẽ nhận lương sớm hai hôm."

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhíu mày, "Bạn định mua thứ gì à?"

Quan Miên cùng Bản Chất Minh Mẫn đồng loạt trả lời: "Tặng phẩm tân thủ trọn gói."

"…" Thủy Lam Mộc Ngẫu suy nghĩ cả nửa buổi mới lờ mờ đoán ra chút manh mối, "Đây là lý do bạn chém tôi?"

Quan Miên sửa lại lời cô: "Tiền mừng gia nhập."

Thủy Lam Mộc Ngẫu nói: "Tặng phẩm tân thủ trọn gói chỉ có ích cho tân thủ dưới cấp 30, tôi trực tiếp dặn người dẫn bạn luyện đến cấp đó, không cần mua tặng phẩm."

Bản Chất Minh Mẫn cảm thấy trái tim dao động.

Quan Miên nói: "Tôi không nghĩ giao tình giữa chúng ta đã đến mức đằng ấy phải cho tôi nhiều ưu đãi đến thế."

Thủy Lam Mộc Ngẫu thoáng im lặng.

"Là Tội Lỗi Quá Xá nhờ tôi."

Quan Miên kinh ngạc.

"Cậu ấy là nguyên lão của Công hội Tinh Nguyệt." Cô dừng một chút mới nói tiếp: "Cũng là một trong những người hội trưởng tin tưởng nhất, rất có sức ảnh hưởng trong công hội."

Quan Miên đáp: "Hiểu."

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhìn cậu, vẻ mặt tô thêm vài phần chân thành, "Dù cậu ấy không yêu cầu tôi vẫn sẽ mời bạn tham gia. Mấy ngày trước vì bận luyện cấp nên tôi định vài hôm sau mới bàn chuyện với bạn."

Quan Miên từ chối cho ý kiến.

"Thế nhưng ba trăm kim tệ là phí phát sinh." Thủy Lam Mộc Ngẫu vừa nghĩ đến kim tệ lại thấy xót ruột.

Quan Miên nói: "Không có ba trăm kim tệ chưa chắc tôi đã gia nhập."

Bản Chất Minh Mẫn cố gắng phá vỡ sự yên tĩnh giữa hai người, "Trễ lắm rồi, hai người định dùng dằng ở đây đến khi nào?"

Quan Miên quay sang nhìn anh ta.

Bản Chất Minh Mẫn bị nhìn mà ù ù cạc cạc.

"Muốn cùng chơi không?" Quan Miên đưa ra lời mời.

Lời mời bị cự tuyệt.

Dù Bản Chất Minh Mẫn từng dao động nhưng đến phút chót, quyết tâm quy ẩn vẫn chiến thắng cám dỗ tái xuất giang hồ.

Thủy Lam Mộc Ngẫu triệu tập tiểu tinh linh đưa thư nhờ hội viên khác đến dẫn người luyện cấp, còn mình đích thân hộ tống Quan Miên đến bình nguyên Salada.

Bất ngờ thay, hai người sát hại cậu lúc trước vẫn chưa bỏ đi.

"Quả nhiên anh đã trở về!" Hung thủ nhào qua.

Thủy Lam Mộc Ngẫu phô bày tư thế chiến đấu.

Hung thủ la toáng lên: “Anh cùng cô ta có quan hệ gì? Tại sao lại đi cùng nhau?!”

Quan Miên cau mày, “Tôi càng muốn biết cậu cùng tôi có quan hệ gì?”

Hung thủ nóng nảy đáp: “Không xem hệ thống thông tin à? Tôi là Bách Chiến Bách Thắng (Trăm Trận Trăm Thắng), người giết anh đấy!”

Quan Miên cảm thấy sắc mặt của Thủy Lam Mộc Ngẫu khẽ thay đổi.

Bách Chiến Bách Thắng hất cằm, “Cô chắc chưa đến cấp 70 đâu nhỉ? Đừng lăng xăng ở đây nữa, qua kia hóng mát đi. Hôm nay tâm trạng tôi tốt, không giết cô.”

Thủy Lam Mộc Ngẫu cắn môi, trừng mắt nhìn cậu ta.

Quan Miên thế mới biết đẳng cấp của Thủy Lam Mộc Ngẫu chẳng mấy cao, “Đằng ấy cứ đi trước, chuyện tôi đã hứa sẽ không nuốt lời.”

Thủy Lam Mộc Ngẫu do dự, “Bạn chỉnh độ chân thật xuống mức thấp nhất nhé, đừng sợ, chết vì PK trong game là chuyện thường ngày. Hơn nữa bạn mới cấp 1, chết đi cũng chẳng có trang bị hay điểm kinh nghiệm để mất.”

Quan Miên dễ dãi gật đầu. Vốn cậu cũng chẳng hy vọng một cô gái chắn trước mặt, cản đao hộ mình.

Thủy Lam Mộc Ngẫu triệu hồi dơi, cấp tốc vọt lên trời, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Bách Chiến Bách Thắng chặc lưỡi kêu lên, “Tôi thấy IQ của anh cũng chẳng bao nhiêu, quen biết thứ bạn đụng chuyện bỏ trốn.”

Quan Miên khoan thai đáp: “Ai bảo cô ấy là bạn tôi?”

Bách Chiến Bách Thắng ra vẻ không tin, “Không phải bạn sao đi cùng nhau xa vậy?”

Quan Miên trả lời, “Cô ấy là hướng dẫn viên du lịch của tôi.”

Bách Chiến Bách Thắng: “…”

Anh chàng đồng đội nhỏ giọng thì thầm: “Người ta gạt em đấy.”

Bách Chiến Bách Thắng giận dữ rú lên: “Tôi biết! Tôi biết! Tôi biết! Anh nói với tôi làm chi! Anh nhắc nhở tôi làm gì! Có phải anh thấy IQ của tôi không đủ để hiểu không hả?!”

Đồng đội vội vàng vỗ về, “Không, là anh quá ngốc, không chắc chắn nên mới nhờ em xác nhận.”

Bách Chiến Bách Thắng lạnh giọng nói với Quan Miên: “Anh không có tiền mua tặng phẩm tân thủ?”

Quan Miên cau mày. Lẽ nào tướng mạo của mình nghèo mạt lắm ư?

Bách Chiến Bách Thắng ha hả cười: “Nhất định anh rất tò mò làm sao tôi biết đúng không? Nhất định anh không thể hiểu nổi làm sao tôi biết đúng không? Nhất định anh rất muốn hỏi tôi làm sao tôi biết đúng không? Hố hố hố… Tôi không nói cho anh biết đâu!”

Quan Miên ngồi bệt xuống đất, chuẩn bị ngủ gật.

“Thái độ gì thế này?” Bách Chiến Bách Thắng vô cùng bất mãn.

Quan Miên không nghe thấy.

Đồng đội vỗ lưng cậu ta, nói với Quan Miên: “Trong game quy định tân thủ dưới cấp 15 sẽ được hệ thống bảo vệ, không dính PK, nhưng chế độ bảo vệ phải kích hoạt từ tặng phẩm tân thủ.”

Quan Miên ngẩng đầu lên, rề rà hỏi: “Rốt cuộc các người muốn thế nào?”

Vẻ mặt Bách Chiến Bách Thắng hơi mất tự nhiên, “Tôi muốn anh trả lời tôi một câu hỏi.”

Quan Miên nhìn cậu ta.

“Lúc anh bị giết có phải đang chỉnh độ chân thật rất cao không?” Bách Chiến Bách Thắng theo dõi Quan Miên, “Mức cao nhất, 96%?” Đại khái đây là lần đầu cậu ta giết xong người lại bị dọa sợ. Biểu tình bấy giờ của Quan Miên thật sự quá sinh động, sinh động như vừa bị cậu ta chém ngoài đời, hại cậu ta mỗi lần nhắm mắt đều thấy gương mặt quằn quại nọ, không thể nào thoát khỏi ám ảnh.

“Ý cậu là thế này sao?” Mặt mũi Quan Miên vặn vẹo.

Bách Chiến Bách Thắng giật mình, vô ý lùi một bước.

Quan Miên mặt không biểu tình quay sang cậu ta: “Phải, ban nãy tôi chỉnh độ chân thật đến 96%.”

Bách Chiến Bách Thắng vội hỏi: “Là anh ngốc mới chỉnh độ chân thật cao như vậy, không thể trách tôi!”

Quan Miên đáp: “Tôi không trách cậu.”

Bách Chiến Bách Thắng tỏ vẻ hoài nghi: “Thật hả?” Người nọ có phần không tin, giả sử bản thân bị sát hại khi độ chân thật đang ở mức 96%, cậu ta nhất định sẽ ân cần thăm hỏi tổ tiên nhà kia đến chết đi sống lại!

Quan Miên nói: “Ừm, nhưng phải bồi thường.”

Bách Chiến Bách Thắng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Không cần tiền.” Quan Miên đáp.

“Không cần tiền thì cần gì? Đừng nói là sắc đẹp chứ? Đại ca, anh nói chuyện làm ơn nói hết một lần, đừng ngắt quãng lâu như thế nhé? Kiểu nhát gừng hỏi câu nào đáp câu nấy làm tôi mệt quá!” Bách Chiến Bách Thắng bắt đầu nổi nóng.

Quan Miên nói: “Dẫn tôi luyện cấp.”

Bách Chiến Bách Thắng cau mày, “Bây giờ anh cấp 1 ư?”

“Ờ.”

“Lại không có tặng phẩm tân thủ?”

“Ờ.”

Bách Chiến Bách Thắng suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy sau khi đạt cấp 30 anh định gia nhập công hội nào?”

Quan Miên trả lời không hề do dự: “Công hội Tinh Nguyệt.”

Bách Chiến Bách Thắng nhảy dựng lên, “Ông đây là Đế Diệu đấy!”

Quan Miên nói: “Ừm. Thế thì sau này cậu giết tôi mới không bị áp lực.”

“Nói thì nói vậy…” Bách Chiến Bách Thắng quay sang đồng đội, “Nhưng sao tôi vẫn cảm thấy kỳ kỳ?”

Đồng đội trả lời: “Thật ra luyện đến cấp 30 cũng nhanh lắm.”

Quan Miên liếc anh chàng đồng đội.

Anh ta mỉm cười, chìa tay cho cậu: “Tuyết Lý Hống (Rau Răng Hổ).”

Quan Miên bắt tay anh ta, đáp lời: “Mộng Xuân Không Tỉnh.”

“Ha ha ha…” Bách Chiến Bách Thắng cười sằng sặc, “ID quá bỉ, rất xứng với anh! Hi hi hi…”

Không ai hưởng ứng.

Tuyết Lý Hống cùng Quan Miên nhìn cậu ta không chớp mắt.

Bách Chiến Bách Thắng ngượng ngùng ngậm miệng, “Không phải đi luyện cấp sao? Tổ đội nào.”

Quan Miên mở bảng điều khiển, chọn đội ngũ:

1. Người chơi trước mặt.

2. Bạn tốt.

3. Bang hội.

4. Tìm ID.

Quan Miên ấn số 1, sau đó đánh dấu chọn trước hai ID Tuyết Lý Hống và Bách Chiến Bách Thắng.

Bách Chiến Bách Thắng hào hứng hò hét: “Hãy theo bố! Bố dẫn anh đi ăn uống no say!”

Quan Miên đáp: “Nhiệm vụ của tôi là giết sói một tai, sau đó thu thập tai của chúng.”

Bách Chiến Bách Thắng sầm mặt nói: “Quái cấp 1 có gì hay ho mà đánh?”

Tuyết Lý Hống im lặng đánh sói.

Đợi Bách Chiến Bách Thắng phát giác, Tuyết Lý Hống đã xử lý xong lũ sói, hơn nữa còn triệu hồi thú yêu là chim ưng đầu tuyết "Bò Rống" đến thu nhặt tai.

Quan Miên nhận lấy tai sói, gật đầu nói: "Cảm ơn."

Tuyết Lý Hống mỉm cười đáp: "Đừng khách sáo."

"Chờ chút!" Bách Chiến Bách Thắng bực dọc lên tiếng: "Ai bảo anh thực hiện mấy nhiệm vụ ngớ ngẩn thế này."

Tuyết Lý Hống nói: "Lính mới phải làm nhiệm vụ tân thủ, nếu người ta không hoàn thành sẽ không theo kịp tình tiết chủ tuyến."

"Vậy à?" Bách Chiến Bách Thắng kiêu ngạo hất mặt lên trời, "Biết sao được. Bao năm không làm tân thủ rồi."

Quan Miên nói: "Cậu luyện rất nhiều năm mới đạt đến cấp hiện tại ư?"

"…" Bách Chiến Bách Thắng cáu tiết, "Cái gì gọi là luyện rất nhiều năm mới đạt đến cấp hiện tại? Anh nói chuyện kiểu gì thế hả? Kiểu gì thế hả?!"

Thánh quang chợt lóe lên trong không trung.

Tuyết Lý Hống nhanh chóng khởi động thánh thuẫn, bảo vệ Bách Chiến Bách Thắng.

Bách Chiến Bách Thắng cả giận nói: "Thằng nào đánh lén bố mày?"

Một con sư tử trắng như tuyết đáp xuống sau lưng Quan Miên, Tội Lỗi Quá Xá nhảy xuống, duỗi lưng, rề rà đi về phía trước: "Chẹp chẹp, lớn già đầu còn đi ăn hiếp con nít, không biết xấu hổ kìa, lêu lêu lêu."

Quan Miên: "…"

Bách Chiến Bách Thắng giận dữ nói: "Tội Lỗi Quá Xá!"

Tội Lỗi Quá Xá hài lòng gật đầu: "Ừ, anh tội lỗi quá xá! Quả thật không thể tha thứ!"

Bách Chiến Bách Thắng nói: "Không, tôi muốn nói cậu là Tội Lỗi Quá Xá!"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Điều này không cần anh nói tôi cũng biết.”

Tuyết Lý Hống ngăn cản Bách Chiến Bách Thắng đang nổi trận lôi đình, nói với Tội Lỗi Quá Xá: “Cậu hiểu lầm rồi, bọn tôi chỉ tổ đội luyện cấp.”

Mắt Tội Lỗi Quá Xá trừng đến suýt lọt cả tròng, “Hai người các anh đối phó với một tân thủ mà phải tổ đội?!”

Quan Miên cảm thấy mình cần đứng ra giải thích, “Không, bọn họ tổ đội dẫn tôi luyện cấp.”

Tội Lỗi Quá Xá sửng sốt, vẻ mặt phức tạp nhìn cậu: “Anh phản bội?”

Quan Miên nói: “Không, chỉ là lợi dụng bọn họ chút đỉnh thôi.”

Bách Chiến Bách Thắng: “…”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Thế sau khi anh đạt cấp 30 sẽ gia nhập công hội nào?”

Quan Miên trả lời: “Công hội Tinh Nguyệt.”

Bách Chiến Bách Thắng gào thét: “Công hội Tinh Nguyệt có gì hay ho?!”

Quan Miên nói: “Tôi đã nhận tiền mừng gia nhập.”

Tội Lỗi Quá Xá ngẩn ngơ.

Bách Chiến Bách Thắng nghi ngờ hỏi: “Thiệt giả? Công hội Tinh Nguyệt xuống cấp đến mức nhận người còn tặng thêm tiền mừng? Bao nhiêu?”

Quan Miên trả lời: “Ba trăm kim tệ.”

Bách Chiến Bách Thắng tròn mắt, “Anh cấp 1 thật à?”

Quan Miên gật gật đầu.

Bách Chiến Bách Thắng lẩm bẩm, dường như đang tính toán gì đó.

Tai Quan Miên vểnh lên, từ tốn nói: “Hai vạn hai ngàn tám trăm.”

Bách Chiến Bách Thắng ngơ ngác: “Hả?”

Quan Miên đáp: “Ba trăm nhân bảy mươi sáu bằng hai vạn hai ngàn tám trăm.”

Bách Chiến Bách Thắng chân thành hỏi thăm Tội Lỗi Quá Xá: “Các cậu còn nhận người không?”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Chú thích của biên tập:

Tổ đội luyện cấp: Thành viên tham gia tổ đội cùng đánh quái sẽ được chia điểm kinh nghiệm. Quái cấp càng cao càng thưởng nhiều. Để thăng cấp nhanh chóng, người mới thường mời game thủ kỳ cựu tổ đội cùng đánh quái cấp cao để chia được nhiều điểm kinh nghiệm hơn (vì người mới đánh quái cấp cao một mình rất dễ chết).

10. Chương 10: Tép Riu Công Hội (thượng)

Ba mươi thành tài, gia nhập công hội.

Bách Chiến Bách Thắng nói: “Tôi bách chiến bách thắng!”

Tội Lỗi Quá Xá thở dài: “Nếu có phúc lợi như vậy, tôi đã sớm lén nhảy qua nhảy lại giữa Tinh Nguyệt và Đế Diệu cả trăm lần rồi.”

Bách Chiến Bách Thắng: “…”

Quan Miên thản nhiên tiếp nhận ánh mắt ngưỡng mộ khó giấu của bọn họ, hỏi Tội Lỗi Quá Xá: “Sao cậu đến đây? Đi ngang qua à?”

Tội Lỗi Quá Xá bị đả kích nặng nề, “Đi ngang qua? Cớ gì anh lại cảm thấy em đi ngang qua? Em có điểm nào giống bạn nhỏ qua đường ABC? Rõ ràng em đặc biệt đến cứu anh mà. A! Lẽ nào anh không thấy lúc mới xuất hiện, em toàn thân phong sương, lòng như lửa đốt ư?”

Quan Miên cau mày, “Cứu tôi?”

Tội Lỗi Quá Xá ôm ngực ra vẻ quằn quại: “Vừa nhận được tiểu tinh linh của Thủy Lam Mộc Ngẫu em đã

lập tức chạy tới. Mối tình sâu đậm của em anh có thấu cho?"

Quan Miên mặt không đổi sắc nói: "Không thấu."

Tội Lỗi Quá Xá lảo đảo lùi bước một cách khoa trương, vẻ mặt không thể tin nổi.

Bách Chiến Bách Thắng đột nhiên hỏi: "Chẳng phải cậu là tình nhân của Tinh Phi Ngân? Sao dám công khai ăn vụng sau lưng hắn thế?"

Tội Lỗi Quá Xá the thé thét lên như bị giẫm phải đuôi: "Ai bảo tôi là tình nhân của anh í! Người có tình có nghĩa như tôi sao thích nổi thứ băng đá như anh í chứ?"

Bách Chiến Bách Thắng đáp: "Nhưng mỗi lần luyện cấp các người đều đi cùng nhau."

Tội Lỗi Quá Xá ngẩng đầu lên, cố gắng nuốt nước xuống nước mắt sắp ào ạt tuôn trào, "Không lẽ tôi tình nguyện hay sao? Ai bảo người ta là thần thánh kỵ sĩ cấp cao nhất trong bang hội, còn tôi lại là quang minh tế tự cao cấp nhất. Mỗi lần chia cặp bọn họ đều tự động ghép chúng tôi thành đôi, tôi dù muốn vào tổ khác cũng không có cơ hội í. Ôi, nghiệt duyên, đúng là nghiệt duyên!"

Bách Chiến Bách Thắng thông cảm nhìn cậu ta, "Cậu có cân nhắc việc gia nhập Công hội Đế Diệu không?"

Tội Lỗi Quá Xá nhanh chóng thu lại biểu cảm, nghiêm túc hỏi thăm: "Bao nhiêu kim tệ?"

Bách Chiến Bách Thắng xòe ra hai bàn tay trắng, "Không có tiền."

Tội Lỗi Quá Xá nói, "Vậy có gì hay ho?"

Bách Chiến Bách Thắng không nghĩ ra. Cậu ta chỉ là hội viên tinh anh bình thường trong Công hội Đế Diệu, chẳng có bao nhiêu quyền lực. Bách Chiến Bách Thắng nhìn Tuyết Lý Hống cầu cứu. Tuyết Lý Hống cười tít mắt, đáp: "Không có gì hay, cũng không có Tinh Phi Ngân."

Tội Lỗi Quá Xá gãi cằm, "Để tôi cân nhắc chút xíu."

Bách Chiến Bách Thắng quay đầu, đột nhiên gọi to theo bóng lưng của Quan Miên: "Anh đi đâu thế?"

"Trả nhiệm vụ." Quan Miên trả lời, không thèm quay đầu lại.

Bách Chiến Bách Thắng nhìn Tuyết Lý Hống, căm hận cảm thán: "Sao tôi cảm thấy hắn quá ghê tởm quá ghê tởm quá ghê tởm?!"

Tuyết Lý Hống trả lời: "À, có lẽ hiểu biết của em về người ta chưa đủ sâu sắc."

Bách Chiến Bách Thắng buồn bã hỏi: "Vẫn phải tổ đội với hắn ư?"

Tuyết Lý Hống đáp: "Bị giết ở độ chân thật mức 96% hẳn phải rất đau."

Tội Lỗi Quá Xá vểnh tai, "Mộng Xuân bị giết? Ai làm?"

Bách Chiến Bách Thắng bất khuất hất mặt lên trời, "Bố mày làm đấy."

Tội Lỗi Quá Xá im lặng nhìn chòng chọc cậu ta.

Ánh mắt Tội Lỗi Quá Xá làm Bách Chiến Bách Thắng rất không thoải mái, rất… chột dạ, nhưng vẫn cố miệng hùm gan thỏ: "Nhìn gì mà nhìn? Có thể trách tôi được sao? Lẽ nào lần sau trước khi giết người tôi phải đặt ra quy định độ chân thật trên 30% không được đâm đầu vào kiếm của tôi?!"

Tội Lỗi Quá Xá bình tĩnh hỏi: "Anh chuẩn bị bồi thường bao nhiêu kim?"

Bách Chiến Bách Thắng: "…"

Do đề nghị dùng tiền bồi thường Tội Lỗi Quá Xá đưa ra hoàn toàn vượt quá giới hạn chịu đựng của Bách Chiến Bách Thắng, bởi vậy kết quả vẫn như cũ, đội ngũ be bé của Mộng Xuân Không Tỉnh hiện đang quần nhau với lũ quái lớn nhỏ trong tiểu trấn Dora.

Bách Chiến Bách Thắng gào vào mặt Quan Miên: "Anh đổi tên đội coi!"

Quan Miên vờ như không nghe, tiếp tục nhặt tiền đồng dưới đất.

Tuyết Lý Hống dỗ dành cậu ta, "Dù gì vùng lân cận nào có ai khác."

Bách Lý Bách Thắng rầu rĩ nói: "Game thủ trong phạm vi một trăm mét cần tìm đội ngũ đều có thể nhìn thấy tên đội cùng tên thành viên." Cậu ta không muốn tên mình xuất hiện trong đội Mộng Xuân!

Tuyết Lý Hống đành tiếp tục an ủi: "Chẳng có game thủ nào đâu."

Tròng mắt Bách Chiến Bách Thắng đảo quanh bốn phía. Bất thình lình, hai con dơi to từ hướng bắc bay tới.

“Đó! Người kìa!” Cậu ta tức tối chỉ lên trời.

Tuyết Lý Hống nói: “Yên tâm, đi ngang thôi.”

Lời dứt, dơi hạ cánh.

Bách Chiến Bách Thắng, Tuyết Lý Hống: “…”

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhảy xuống, nhìn hai người đầy địch ý, sau đó quay sang Tội Lỗi Quá Xá: “Tôi tìm các người nãy giờ, các người không sao chứ?”

Tội Lỗi Quá Xá ậm ừ nhão nhẹt.

Thủy Lam Mộc Ngẫu nói: “Tôi gọi Phong Mang cùng đi, thổ pháp sư cấp 80, xử lý bọn họ không thành vấn đề.”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Xử lý ai?”

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhíu mày, dường như lấy làm kinh ngạc, không hiểu tại sao cậu ta lại hỏi vấn đề đơn giản đến thế, nhưng cô vẫn đáp: “Người của Công hội Đế Diệu đấy.”

Phong Mang Tất Lộ (Tài Năng Hiển Lộ) bên cạnh Thủy Lam Mộc Ngẫu đột nhiên thấp giọng thì thầm: “Bọn họ đang tổ đội.”

Thủy Lam Mộc Ngẫu sửng sốt nhìn Tội Lỗi Quá Xá.

Tội Lỗi Quá Xá lên tiếng: “Em đang xâm nhập vào nội bộ kẻ địch.”

“Còn mười ba con mới hoàn thành nhiệm vụ.” Quan Miên hết tiền để nhặt bèn thúc giục cả đám.

Tội Lỗi Quá Xá cùng Tuyết Lý Hống bắt đầu sự nghiệp anh hùng đánh hổ.

Thủy Lam Mộc Ngẫu ngơ ngẩn nhìn hai nhân vật trên bảng cao thủ cắm đầu dùng thuật thánh quang dày vò lũ hổ răng kiếm cấp 15.

“Xong!” Tội Lỗi Quá Xá giải quyết nốt em hổ răng kiếm thứ mười ba.

Quan Miên nhặt tiền bỏ vào túi đồ.

Bách Chiến Bách Thắng đá tấm da hổ kế bên, “Anh không cần thứ này?”

Quan Miên đáp: “Túi đồ đầy rồi.”

Tuyết Lý Hống nói: “Mười kim tệ có thể nâng cấp dung lượng túi đồ.”

Quan Miên hỏi: “Nâng cấp ở đâu?”

Tội Lỗi Quá Xá lập tức đáp: “Baute! Thành phố giàu có nhất cao quý nhất thiêng liêng nhất trong Mộng Đại Lục!”

Bách Chiến Bách Thắng cười lạnh, “Đồ chém gió! Thành phố giàu có nhất cao quý nhất thiên liêng nhất trong Mộng Đại Lục rõ ràng là Vanrell!”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Vanrell không đạt chuẩn, tường thành toàn lỗ là lỗ.”

Bách Chiến Bách Thắng vặn lại: “Tường thành cấp 5, thủng lỗ hồi nào?!”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Màu xám xịt.”

Bách Chiến Bách Thắng cả giận phản bác: “Thứ tường thành như phân của Baute mới gọi là…” Lời còn chưa dứt cậu ta đã tan thành ánh sáng trắng.

Tuyết Lý Hống: “…”

Tội Lỗi Quá Xá gãi cằm nói: “Giờ tôi mới biết S-H-E cũng là chữ cấm í nha.”

Quan Miên thản nhiên sửa chữa: “Là S-H-I (pinyin Hán ngữ của chữ shit).”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Em cố ý đó. Ai biết nói tiếng Anh có bị ngồi tù hay không.”

“Đây là phiên âm.”

“…Mộng Xuân! Anh quả là học rộng tài cao!”

“Đây là thường thức.”

"..."

"Mộng Xuân nói đúng."

"..."

Thủy Lam Mộc Ngẫu trơ mắt nhìn ba người tỉnh bơ trò chuyện như chốn không người.

Quan Miên trả được nhiệm vụ, thăng lên cấp 14.

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ hỏi: "Tại sao lại chậm như vậy? Tôi thấy người khác dẫn bạn luyện cấp nhanh lắm mà."

Tuyết Lý Hống trả lời: "E rằng do cách chúng ta dùng không đúng."

Tội Lỗi Quá Xá thắc mắc: "Không đúng ở đâu?"

Tuyết Lý Hống đáp: "Chúng ta nên lùa hết quái qua đây, sau đó đánh lan (kỹ năng tấn công diện rộng)."

"..." Tội Lỗi Quá Xá gằn giọng, "Sao không nói sớm?" Ban nãy lúc giết quái vẫn thấy có gì kỳ kỳ, bây giờ mới biết thì ra là hiệu suất quá thấp.

Tuyết Lý Hống nói: "Lần đầu tôi dẫn tân thủ luyện cấp."

Tội Lỗi Quá Xá hùa theo: "Tôi cũng là lần đầu. Trước đây tôi chỉ phụ trách tiếp máu, tiếp trạng thái và làm khán giả." Anh dũng chiến đấu từ trước đến giờ không phải chuyện của cậu ta.

Tuyết Lý Hống nói: "Tôi cũng thế."

Hai chàng quang minh tế tự đồng cảm nhìn nhau.

Quan Miên xem đồng hồ, nói: "Ăn tối thôi."

Tuyết Lý Hống hỏi: "Được. Các người tối nay có đến không?"

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: "Chốc nữa tôi phải về thành phố Baute."

Tuyết Lý Hống quay sang Quan Miên: "Để tôi dẫn cậu luyện cấp vậy. Đằng nào thì trong nhất thời Bách Chiến Bách Thắng vẫn chưa được thả, tôi cũng chẳng có gì làm."

Hai người hẹn xong giờ giấc bèn logout.

Từ lúc dọn về nhà mới, Quan Miên chưa từng bước chân ra khỏi cửa. Sở Giới thiệu việc làm Tinh Tinh Tinh suy xét rất chu đáo, nguyên liệu trong máy pha chế thức ăn đủ dùng suốt cả tháng, hơn nữa còn cân bằng dinh dưỡng, khẩu vị đa dạng.

Quan Miên dùng hai mươi phút giải quyết bữa tối, sau đó đăng nhập vào trò chơi, Tuyết Lý Hống vẫn chưa tới.

Cậu thong thả tản bộ quanh khu Loca Scarlett.

Không ngờ Bản Chất Minh Mẫn còn ở đây khai thác khoáng sản.

Quan Miên kinh ngạc hỏi: "Anh không nghỉ ngơi à?"

Bản Chất Minh Mẫn cười đáp: "Dù sao tôi cũng rảnh rỗi."

Quan Miên biết yêu cầu thể lực của việc khai thác quặng liên tục cao đến mức nào, tuyệt đối không phải chỉ cần thân hình tráng kiện là làm nổi.

"Anh có thể chơi game mà."

Bản Chất Minh Mẫn đáp: "Chơi thử lâu rồi, nhưng không phải Mộng Đại Lục. Mấy game thể loại tổng hợp đều na ná nhau."

Quan Miên hỏi: "Anh thích chơi thể loại khác à?"

Bản Chất Minh Mẫn thoáng ngẩn người nhưng lập tức gật đầu, cười cười: "Ừ. Tôi thích thực chiến."

Quan Miên thắc mắc: "Sao không chơi?"

Bản Chất Minh Mẫn thở dài: "Bởi vì thua liên tiếp một trăm lần dưới tay một người."

Quan Miên: "…"

Bản Chất Minh Mẫn buồn bực than thở: “Chẳng phải do tôi thích thách thức gì gã nhưng cứ mỗi lần tôi online, gã lập tức chạy tới khiêu chiến với tôi, ngoại trừ lúc nửa đêm gã đi ngủ… Nửa đêm tôi cũng phải ngủ chứ!”

Quan Miên nói: “Anh quen gã?”

Bản Chất Minh Mẫn đáp: “Xem như có quen biết. Tôi chỉ bất cẩn thắng gã một lần mà thôi.” Sớm biết thắng một lần sẽ bị chém một trăm lần, lúc đó anh ta đã quyết không trả đòn!

Quan Miên nói: “Chuyện hồi nào?”

“Ừm, nửa năm trước? Ngưng riết thành quen, bây giờ tôi chẳng nghiện chơi game như trước, trừ phi tiền thưởng quá cao. Ha ha…” Bản Chất Minh Mẫn đột nhiên thu lại bản mặt tươi cười, “À phải, tôi nghe nói gã kia cũng chơi Mộng Đại Lục, tuy đã khá lâu không vào nhưng cậu cẩn thận vẫn hơn. Bị thứ ấy quấn lấy đúng là ác mộng.”

Quan Miên hỏi: “Gã cấp mấy?”

Bản Chất Minh Mẫn trả lời: “Gã là hội trưởng Công hội Đế Diệu…”

Một tiểu tinh linh đột nhiên bay tới trước mặt Quan Miên.

Quan Miên vươn tay bắt lấy.

Lúc Tuyết Lý Hống login không gặp Quan Miên, nhưng tra tên lại thấy cậu đang online nên anh ta mới dùng tiểu tinh linh hỏi thăm.

Tuyết Lý Hống vừa chộp lại tiểu tinh linh đã nhìn thấy Quan Miên, bèn cười nói: “Bách Chiến đã ra tù.”

Quan Miên hỏi: “Nhanh thế?”

Tuyết Lý Hống đáp: “Trường hợp chữ kia không nghiêm trọng lắm.”

Quan Miên nói: “Thật ra tôi rất tò mò, nếu không được dùng chữ kia thì phải hình dung nhu cầu sinh lý ra sao?”

Tuyết Lý Hống trả lời: “Đi ngoài.”

Quan Miên: “…”

Tuyết Lý Hống cười nói: “Mấy người trong hội bảo thế.”

Quan Miên đáp: “May mà tôi không cần giải quyết những loại sinh lý ấy trong game.”

Tuyết Lý Hống nói: “Đây là lý do nhiều người chọn Mộng Đại Lục.”

Quan Miên nghi hoặc nhìn anh ta.

Tuyết Lý Hống giảng giải: “Cậu không biết ư? Hy Nháo Giang Hồ cài đặt hệ thống ăn uống, mặc định lượng cơm nước mỗi ngày, nếu không ăn không uống sẽ mất máu đến chết. Trước lúc Mộng Đại Lục ra mắt, công ty game đã nhận rất nhiều khiếu nại về mặt này, cuối cùng quyết định bỏ hẳn hệ thống nhu cầu sinh lý khi phát triển Mộng Đại Lục.”

Quan Miên: “…” May thay bối cảnh Tấn Mãnh lựa chọn vốn là Mộng Đại Lục, cho nên cậu mới tiện thể chọn theo.

Hai người một đội tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

Level càng cao, yêu cầu điểm kinh nghiệm để thăng cấp càng nhiều, vì vậy tốc độ thăng cấp của Quan Miên dần chậm lại. Khi Bách Chiến Bách Thắng chạy tới, Quan Miên mới lên cấp 17.

Dưới sự cải tạo của trại giam, Bách Chiến Bách Thắng ngoan ngoãn hơn hẳn. Cậu ta không còn mỗi mười phút một cơn gầm gừ, hơn nữa chủ động nhận lãnh cả nhiệm vụ lá chắn, lùa quái và đánh quái.

Đên chín giờ rưỡi – Thời gian đăng xuất Quan Miên chỉ định, cậu đã cấp 24.

Tuyết Lý Hống cảm thấy khá hài lòng, “Ngày mai chắc sẽ lên cấp 30.”

Bách Chiến Bách Thắng dò hỏi: “Anh định chọn nghề nghiệp nào?”

Quan Miên tròn mắt, rõ ràng cậu chưa từng nghĩ đến phương diện nọ.

Tuyết Lý Hống giải thích: “Trong tặng phẩm tân thủ có đủ loại trang bị từ cấp 1 đến cấp 30 mà tất cả nghề nghiệp cần dùng, vì vậy tân thủ trước khi đạt cấp 30 sẽ thử qua tất cả các nghề để tìm cho mình loại phù hợp nhất.”

“Nếu anh đã không có, thế thì…” Bách Chiến Bách Thắng vỗ lưng Quan Miên cái bốp, “Hên xui thôi!”

Tuyết Lý Hống gỡ bàn tay gấu trên vai Quan Miên ra, nói: “Tối nay vẫn còn thời gian, cậu cứ từ từ lựa

chọn.”

Quan Miên hỏi Bách Chiến Bách Thắng: “Cậu là…”

“Thần thánh kỵ sĩ!” Bách Chiến Bách Thắng kiêu hãnh trả lời.

Quan Miên gật gù: “Bớt được một lựa chọn.”

Bách Chiến Bách Thắng: “…”

Chú thích của biên tập:

Lùa quái để đánh lan: Dùng nhiều cách dẫn quái tập trung vào một chỗ rồi dùng skill đánh lan để giết nhiều con cùng lúc, như vậy điểm thưởng sẽ nhiều hơn đánh lẻ từng con.

Phân công của tổ đội: Thành viên thuộc hệ nhân vật khác nhau đều có ưu khuyết riêng biệt, vì vậy nên đảm nhận vai trò theo kỹ năng nổi bật của mình để đạt hiệu quả cao nhất. Ví dụ: Trong đội Mộng Xuân, tế tự hệ quang minh (Tuyết Lý Hống và Tội Lỗi Quá Xá) có thể hồi phục cho đồng đội nên thường làm vú em, bất đắc dĩ mới ra tay (như trường hợp tổ đội với thủ lĩnh Mộng Xuân Không Tỉnh level thấp lè tè) Kỵ sĩ hệ thần thánh (Bách Chiến Bách Thắng) kiêm chức lá chắn và lùa quái nhờ khả năng sinh tồn cao, đánh quái nhờ lực sát thương mạnh.

11. Chương 11: Tép Riu Công Hội (trung)

Ba mươi thành tài, gia nhập công hội.

Thời gian biểu Quan Miên đã loại Thủy Lam Mộc Ngẫu ra khỏi thành phần luyện cấp, nhưng Tuyết Lý Hống và Bách Chiến Bách Thắng thì rất nghiêm túc chấp hành – Hai rưỡi chiều lên mạng, sáu giờ đúng ăn cơm, sáu rưỡi no nê mới vào game trở lại.

Tám giờ bốn lăm phút tối, dưới sự hỗ trợ nhiệt tình của Tuyết Lý Hống và Bách Chiến Bách Thắng, Quan Miên thuận lợi đột phá cửa ải cấp 30.

Trong Mộng Đại Lục, cấp 30 như ranh giới giữa vị thành niên và trưởng thành. Sau cấp này, game thủ có thể sử dụng trận truyền tống đến bất cứ thành phố nào, nuôi thú bay thú cưỡi, gia nhập bang hội, hơn nữa còn nhận được quà tặng từ hệ thống – Cộng 100 điểm thuộc tính, mười tiểu tinh linh, một huyết tinh linh, năm kim, một bộ trang phục, một phiếu nhuộm tóc.

Quan Miên cảm thấy mấy món phía trước khá hữu dụng.

Tuyết Lý Hống phân tích cho Quan Miên ưu khuyết của các nghiệp vụ.

Nghề nghiệp trong Mộng Đại Lục chia thành bốn hệ, bao gồm chiến đấu, nguyên tố, tín ngưỡng và phụ trợ.

Long kỵ sĩ, thần thánh kỵ sĩ, vong linh kỵ sĩ và cuồng chiến kỵ sĩ hệ chiến đấu là những lựa chọn "chuẩn man". Thế nhưng không phải game thủ nam nào cũng phù hợp với điều kiện đưa ra. Yêu cầu về thể chất người chơi của chúng khá khắt khe. Cùng chiêu thức sử dụng, hiệu quả game thủ thân thể cường tráng và game thủ gầy yếu mang lại rất khác nhau.

Nói cách khác, muốn làm kỵ sĩ và chiến sĩ chỉ phụ thuộc vào thao tác vẫn chưa đủ, tố chất cơ bản là điều kiện không thể thiếu.

Tuy công việc chủ yếu của Quan Miên là "bán sức lao động" nhưng cậu chủ yếu không dựa vào thể lực mà là mánh khóe, bởi vậy hệ chiến đấu đương nhiên không hợp.

Thứ hai là hệ nguyên tố.

Hệ nguyên tố chính là nguyên tố ma pháp sư, cũng chia thành bốn nhánh: Ma pháp sư hệ mộc, ma pháp sư hệ thổ, ma pháp sư hệ hỏa và ma pháp sư hệ thủy.

Hệ hỏa cùng hệ thổ được công nhận là trùm công kích và trùm phòng ngự trong các loại ma pháp sư, rất nhiều người chơi xem trọng. Hệ thủy không mạnh công kích bằng hệ hỏa, phòng thủ yếu hơn hệ thổ, nhưng công thủ cân bằng, phát triển toàn diện. Hệ thổ được xem như hệ phụ trợ trong hệ nguyên tố, hoàn cảnh sử dụng khá khó. Dưới tình huống chung quanh không có thực vật, muốn sử dụng ma pháp hệ mộc đòi hỏi phải có hạt giống cùng nước tăng trưởng. Tuy thế, những loại kỹ năng để bao vây, cố định, bám cứng… lại vô cùng lợi hại.

Quan Miên rất hứng thú với ma pháp sư hệ mộc, liệt nó vào danh sách lựa chọn.

Hệ tín ngưỡng bao gồm quang minh tế tự, hắc ám tế tự và vong linh pháp sư.

Trong số đó, quang minh tế tự cùng quang minh kỵ sĩ, vong linh kỵ sĩ cùng vong linh pháp sư là cộng tác tốt nhất. Hiệu quả kỹ năng của họ tăng lên hai lần khi dùng với đồng đội thuộc tính giống nhau. Hệ quang minh và hệ vong linh là kẻ thù trời sinh, vết thương gây cho nhau cũng đạt hiệu quả gấp đôi.

Quan Miên cho rằng số lượng quang minh tế tự và vong linh pháp sư hơi nhiều, ít ra bản thân từng gặp qua kha khá. Ngược lại, hắc ám tế tự bị ghẻ lạnh để lại ấn tượng không tồi cho cậu.

Tuyết Lý Hống nói: "Tuy hắc ám tế tự không được như quang minh tế tự hay vong linh pháp sư, có sẵn bạn đời là quang minh kỵ sĩ và vong linh kỵ sĩ, nhưng Thần Giáng (Trời Giáng ^^) của họ mạnh nhất trong ba hệ tín ngưỡng."

Quan Miên hỏi: “Thần Giáng là cái gì?”

Bách Chiến Bách Thắng phì cười, “Có thứ gì nằm trong phạm vi hiểu biết của anh không?”

Quan Miên đáp: “Nếu cậu là ‘thứ’ thì xem như tôi biết, cậu tên Bách Chiến Bách Thắng.”

Vì biểu cảm của Quan Miên vô cùng nghiêm chỉnh, nghiêm chỉnh đến nỗi Bách Chiến Bách Thắng hoàn toàn không có dục vọng phản bác.

Tuyết Lý Hống tiếp tục nói: “Ngoài hệ phụ trợ, hệ chiến đấu, tín ngưỡng và nguyên tố đều mang tuyệt kỹ riêng. Hệ chiến đấu có skill Liên Hợp (Liên Kết Phối Hợp), hệ nguyên tố có Ma Pháp Trận, những chiêu này đều đòi hỏi sự phối hợp của hai game thủ cùng hệ, nhưng quang minh kỵ sĩ cùng vong linh kỵ sĩ lại không phù hợp với nhau. Tuyệt kỹ của hệ tín ngưỡng là Thần Giáng, chính là tiếp nhận lực lượng của thần, nhưng khi sử dụng sẽ tiêu hao rất nhiều thần lực sẵn có, mất năm mươi đến bảy mươi lăm phần trăm máu.”

Quan Miên âm thầm phân tích.

Lượng máu giảm năm mươi đến bảy mươi lăm phần trăm, nghĩa là trừ phi game thủ chuẩn bị hy sinh bản thân, bằng không khi dùng phải có trên bảy mươi sáu phần trăm máu.

Tuyết Lý Hống thấy Quan Miên không trả lời bèn nói tiếp: “Tuy sức chiến đấu của hệ tín ngưỡng không bằng hệ chiến đấu hay hệ nguyên tố nhưng họ được mệnh danh là bác sĩ game, có thể tiếp máu cho đồng đội hoặc bản thân. Vì vậy khi tổ đội, bọn họ thường được bảo vệ kỹ lưỡng, không cần xông pha chiến đấu.”

Bách Chiến Bách Thắng nói: “Xì, kiểu như ai kia dù theo nghề gì thì vẫn cần người bảo vệ nhỉ?”

Quan Miên để ngoài tai, tiếp tục cuộc trò chuyện: “Hệ phụ trợ thì sao?”

Tuyết Lý Hống đáp: “Phụ trợ là tạp nham nhất, chia thành đạo tặc, thích khách, thi nhân hát rong cùng vũ giả. Hệ phụ trợ không có tuyệt kỹ chung, từng nghề có chiêu thức nổi trội riêng. Hóa Phong (Điều Khiển Gió) của đạo tặc, Súc Ảnh (Thế Thân) của thích khách, Di Trừ (Loại Trừ) của thi nhân và Hồi Kính (Đáp Lễ) của vũ giả đều là những skill rất lợi hại.”

“Nhưng mấy chiêu đó cấp 75 trở lên mới có thể học.” Bách Chiến Bách Thắng hếch mũi nhìn Quan Miên, “Với kỹ thuật của anh, hố hố, chắc phải năm, sáu năm.”

Quan Miên nói: “Tôi không như cậu.”

“Anh!” Bách Chiến Bách Thắng nhảy dựng lên, định bổ nhào qua nhưng Tuyết Lý Hống đã nhanh nhảu ôm ngang eo cậu ta.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Tuyết Lý Hống bị lôi đến trước hai bước.

Quan Miên lùi lại hai bước.

Bách Chiến Bách Thắng chỉ thẳng vào mũi cậu: “Anh tưởng dùng hai ngày luyện đến cấp 30 là ngon lắm hả?”

Quan Miên lắc đầu.

Bách Chiến Bách Thắng tiếp tục phun mưa, “Tôi nói anh hay, tất cả chỉ là bắt đầu! Là bắt đầu! Sau 30, điểm kinh nghiệm để lên cấp nhiều đến dọa chết người đấy, hơn nữa học skill cũng cần kinh nghiệm cùng tiền, muốn đạt cấp 75 ư, hừ hừ, năm, sáu năm là đề cao anh rồi! Đề cao anh rồi!”

Quan Miên nhìn Tuyết Lý Hống, “Anh có phát hiện…”

Bách Chiến Bách Thắng ngừng giãy dụa, “Phát hiện cái gì?”

Tuyết Lý Hống cũng tò mò nhìn cậu.

Quan Miên từ tốn nói: “Cậu ta thích tự tạo tiếng vọng khi nói chuyện.”

Tuyết Lý Hống: “…”

Bách Chiến Bách Thắng càng vùng vẫy dữ dội hơn, “Khốn nạn! Khốn nạn!”

Quan Miên nói: “Thấy chưa?”

Tuyết Lý Hống: “…”

“Ủa.” Quan Miên lấy làm hiếu kỳ, “Tại sao ‘khốn nạn’ không bị hệ thống xử lý?”

Tuyết Lý Hống trả lời: “Tin vỉa hè đồn rằng đây là câu cửa miệng của cổ đông lớn nhất công ty trò chơi.”

Quan Miên trầm ngâm tự hỏi: “Không biết câu cửa miệng của mấy cổ đông khác là gì nhỉ.”

Bách Chiến Bách Thắng cười lạnh: “Anh đúng là đồ ngu!”

Vút. Cậu ta biến thành áng sáng trắng, dần dần tan biến trong không gian.

Mất thăng bằng đột ngột khiến mông Tuyết Lý Hống suýt tiếp đất.

Quan Miên dõi theo hướng ánh sáng biến mất, chậm rãi nói: "Xem ra hai chữ nọ không phải."

Trước khi Bách Chiến Bách Thắng ra tù, Quan Miên nhận được tiểu tinh linh của Tội Lỗi Quá Xá, thúc giục cậu mau đến Baute thực hiện hoài bão đầu quân công hội.

Bởi Tuyết Lý Hống thuộc công hội đối lập với Tinh Nguyệt, anh ta chỉ tiễn Quan Miên đến trận truyền tống tại cửa thành thủ đô Chetu của Macey.

Quan Miên đến sát mép trận truyền tống chợt quay đầu lại: "Bách Chiến rất đáng yêu."

Tuyết Lý Hống cười đáp: "Tôi biết."

Quan Miên nói: "Cảm ơn cậu ấy và bạn bè hộ tôi."

Tuyết Lý Hống cười phá lên, vui vẻ gật đầu.

Quan Miên bước vào trận truyền tống, bảy sắc cầu vồng xoay vần trước mắt. Chẳng bao lâu, Quan Miên đã xuất hiện tại một thành phố phồn hoa đậm phong cách phương Tây cổ điển.

"Hey." Giọng Tội Lỗi Quá Xá vang lên bên cạnh, "Hoan nghênh đến Baute, thành phố xinh đẹp nhất Mộng Đại Lục."

Quan Miên phớt lờ cậu ta, tự kiểm tra lại trang bị.

Tội Lỗi Quá Xá buồn bã hỏi: "Anh tìm gì thế?"

Quan Miên đáp: "Trận truyền tống trừ hết hai kim tệ của tôi."

"…Vì cự ly giữa Macey và Chamanreal tương đối xa." Tội Lỗi Quá Xá phân bua.

Quan Miên nghiêm túc hỏi cậu ta: "Có bao lộ phí không?"

"…"

Thân làm nguyên lão Công hội Tinh Nguyệt bao năm, Tội Lỗi Quá Xá trước giờ chưa từng nghe bất cứ đề nghị gì về việc tài trợ lộ phí. Thế nhưng để cổ vũ nhiệt tình cho hội viên mới, Tội Lỗi Quá Xá ân cần bày tỏ rằng tuy công hội không có ưu đãi này, song cá nhân cậu ta sẽ trợ cấp cho Quan Miên.

Quan Miên từ chối. "Cậu cũng chẳng dễ sống."

Một câu nói khiến Tội Lỗi Quá Xá suýt lệ chảy thành sông.

Vào công hội nhiều năm, cuối cùng đã có người thấu hiểu những chua xót cùng cam chịu sau ánh hào quang của cậu ta: "Ôi tri kỷ, tri kỷ. Mọi người đều tưởng em chơi bời lêu lổng, ham ăn biếng làm, thế nhưng có mấy ai hiểu thấu được em? Thật ra, dưới lớp mặt nạ ăn chơi trác táng chính là một chàng bò tuy chỉ ăn cỏ nhưng lại tiết sữa cho đời."

Quan Miên hỏi: "Vào công hội phải ăn cỏ ư?"

Tội Lỗi Quá Xá sợ con vịt luộc sắp chín đột nhiên bay mất bèn vội vã bào chữa: "Khẩu vị của em tương đối thanh đạm. Người trong công hội đều ăn thịt uống rượu cả." Cậu ta còn quảng cáo thêm vô số sự tích tình thâm nghĩa trọng của giữa các hội viên với nhau.

Quan Miên lặng lẽ theo cậu ta đến Sở Quản lý bang hội. Ăn cơm của chùa phải quét lá đa, trước khi ba trăm kim tệ vào túi, Quan Miên cần nhẫn nhịn thận trọng hơn bao giờ hết.

12. Chương 12: Tép Riu Công Hội (hạ)

Ba mươi thành tài, gia nhập công hội.

Baute là đại bản doanh của Tinh Nguyệt, nhưng đóng quân tại đây không chỉ mỗi công hội này.

Tội Lỗi Quá Xá giải thích: "Trước mắt, hệ thống thành chiến vẫn chưa hoạt động nên không thể chiếm lĩnh cả thành phố."

Quan Miên cảm thấy kỳ lạ bèn hỏi lại: "Có thể chiếm thành ư?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Ừ. Sau khi số lượng game thủ mãn cấp tăng lên, hệ thống sẽ mở thuộc tính thành chiến ra. Như Hy Nháo Giang Hồ chơi gần mười năm nhưng hệ thống thành chiến mới tung ra gần đây."

Quan Miên nói: "Cậu có định xây nhà tổ cho đời sau ở đây không?"

Tội Lỗi Quá Xá ngẩn người: “Sao anh suy nghĩ sâu xa thế?”

Quan Miên trả lời: “Tôi cảm thấy thành chiến sẽ trở thành mục tiêu phấn đấu của thế hệ con cháu các cậu.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Quan Miên xin gia nhập với NPC quản lý bang phái.

NPC duyệt xong tư liệu của cậu rồi trả lời: “Xin lỗi, bạn không thể xin gia nhập bang hội.”

Quan Miên chưa kịp có phản ứng gì thì Tội Lỗi Quá Xá đã la toáng lên: “Tại sao?”

NPC đáp: “Bang hội không thể nhận người thất nghiệp.”

“Thất nghiệp?” Tội Lỗi Quá Xá ngạc nhiên nhìn Quan Miên.

Vàng thật không sợ lửa, Quan Miên hùng hồn lý luận: “Chẳng phải tôi là công nhân sao?”

Tội Lỗi Quá Xá liếc cậu muốn trắng mắt, “Vấn đề chính là trong Mộng Đại Lục, mỗi NPC đủ tư cách làm công nhân. Người chơi phải lựa chọn kỵ sĩ, ma pháp sư, tế tự…”

Quan Miên lúc này mới vỡ lẽ, “Đúng là tôi chưa chọn nghề nghiệp.”

Tội Lỗi Quá Xá vỗ vỗ lưng cậu: “Chỉ có nhà văn mới hoang tưởng mình có thể lách khỏi việc chọn nghề và sáng tạo ra một công việc lạ đến nỗi cả người phát triển game cũng chẳng biết.”

Quan Miên nói: “Tôi chưa quyết định mà thôi.”

Hai mắt Tội Lỗi Quá Xá chớp lia chớp lịa, “Cần gì băn khoăn nữa? Đương nhiên phải chọn thần thánh kỵ sĩ, như vậy mới được sát cánh bên em.”

Quan Miên từ chối: “Tôi loại nó ngay từ đầu.”

Tội Lỗi Quá Xá rất bất mãn: “Sao thế?”

Quan Miên đáp: “Bách Chiến Bách Thắng là thần thánh kỵ sĩ.”

"Anh định tương lai thường xuyên tổ đội luyện cấp với họ?" Theo lẽ, các thành viên trong đội nên thuộc nhiều loại nghiệp vụ để dễ bề hỗ trợ lẫn nhau, nhưng trong lòng Tội Lỗi Quá Xá rất không thích chung đụng với họ, dù gì người ta vẫn là Đế Diệu. Ân oán tình thù giữa hai công hội nếu xuất bản thành sách chắc chắn còn dày hơn tiểu thuyết thị trưởng tung ra hằng năm.

Quan Miên nói: "Không, nhưng tôi không muốn bề ngoài mình ngố như thế."

Tội Lỗi Quá Xá đồng cảm sâu sắc, song cậu ta vẫn khuyên nhủ đôi lời: "Thật ra anh có thể nghĩ đến Tinh Phi Ngân, anh í cũng là thần thánh kỵ sĩ."

Quan Miên hỏi: "Cậu ta cấp mấy?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Cấp 89."

"Nói cách khác, tôi phải ngố từ cấp 30 đến cấp 89."

"…" Tội Lỗi Quá Xá vội vã hắng giọng, "Vậy anh định chọn nghề nào?"

Quan Miên nói: "Thích khách, ma pháp sư hệ mộc hoặc… hắc ám tế tự."

Tội Lỗi Quá Xá hơi bất ngờ: "Lý do anh muốn làm hắc ám tế tự là…" Hắc ám tế tự được so sánh với loại quý tộc lánh đời.

Quan Miên giải thích: "Là vì tôi từng gặp qua quang minh tế tự cùng vong linh pháp sư." Cậu liếc sang Tội Lỗi Quá Xá.

Tội Lỗi Quá Xá giơ tay ra hiệu dừng lại, "Hãy viết quan điểm của anh về quang minh tế tự vào di chúc, sau đó khóa kỹ vào két sắt nhé. Em ủng hộ anh làm hắc ám tế tự một ngàn phần trăm."

Quan Miên đang lưỡng lự giữa ba lựa chọn thì Tội Lỗi Quá Xá đã dẫn cậu đến thẳng Sở Đăng ký nghề nghiệp hệ tín ngưỡng. Quan Miên vốn lười qua qua lại lại nên giao đại mười kim tệ, đổi về một bộ áo bào đen thui cùng một vòng tay bằng gỗ của hắc ám tế tự.

Chờ cậu thay quần áo xong xuôi, Tội Lỗi Quá Xá lập tức dẫn cậu đi làm thủ tục tại Sở Quản lý bang hội.

Danh sách bang hội đăng ký tại Baute tổng cộng có năm nhà.

Tội Lỗi Quá Xá sợ Quan Miên run tay ấn nhầm bèn không ngừng thôi miên bên tai cậu: "Công hội Tinh Nguyệt Công hội Tinh Nguyệt Công hội Tinh Nguyệt Công…"

“Xong.” Quan Miên ấn chọn.

Tội Lỗi Quá Xá kéo bảng điều khiển của mình ra, chọn mục bang hội, phát hiện thông tin “Năm thành viên mới nhất” vẫn chẳng có gì thay đổi. “Anh chắc chắn anh vừa gia nhập Công hội Tinh Nguyệt chứ?”

Quan Miên trả lời: “Tôi chọn tên thứ nhất.”

Tội Lỗi Quá Xá lẩm bẩm trong miệng: “Rõ ràng đã dặn nếu có đơn thì cứ duyệt, sao vẫn chưa vào nhỉ?”

Quan Miên nói: “Hay do tôi chưa nộp phí?”

“Tiền thủ tục không do anh giao. Khi công hội nhận thành viên mới cần nộp mười kim làm phí giới thiệu.” Đang nói dở, Tội Lỗi Quá Xá chợt thấy dòng trên cùng của bảng thông tin “Năm thành viên mới nhất” xuất hiện bốn chữ “Mộng Xuân Không Tỉnh” to tướng.

“Hì! Vào rồi nè.” Cậu ta hớn hở ra mặt.

Quan Miên cũng nhận được tin chúc mừng từ hệ thống.

[Hệ thống] Chúc mừng người chơi Mộng Xuân Không Tỉnh được phó hội trưởng Minh Nguyệt Vô Ảnh (Trăng Soi Không Bóng) kết nạp làm thành viên mới của Công hội Tinh Nguyệt.

Quan Miên hỏi: “Minh Nguyệt Vô Ảnh là ai?”

Sắc mặt Tội Lỗi Quá Xá hồng lên một cách đáng ngờ, nhưng cậu ta vẫn cố tỏ vẻ thờ ơ, “Là phó hội trưởng. Sao anh lại hỏi?”

Quan Miên trả lời: “Cô ta kết nạp tôi.”

“Ủa? Thế nào là cô ấy? Em tưởng em dặn hội trưởng rồi mà? Em phải hỏi rõ mới được.” Tội Lỗi Quá Xá lấy tiểu tinh linh ra, định viết thư nhưng còn do dự về tên người nhận.

Thấy cậu ta chìm đắm trong thế giới riêng, Quan Miên bèn xoay lưng bỏ đi.

Tội Lỗi Quá Xá bỗng nhiên hoàn hồn, hấp tấp đuổi theo, “Anh muốn đi đâu?”

Quan Miên đáp: “Tặng phẩm cấp 30 có 100 điểm thuộc tính, giờ tôi đi đổi.”

“Em đi với anh.” Tội Lỗi Quá Xá vừa chạy vừa nói: “Baute lớn lắm, anh sẽ lạc đường đấy.”

“Chẳng phải cậu định viết thư sao?”

Tội Lỗi Quá Xá lắc đầu, “Chuyện nhỏ như con thỏ, hỏi chi cho mệt.”

Quan Miên bình tĩnh nhìn cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá mò mẫm mặt mình, “Gì vậy? Đẹp trai quá hả?”

Quan Miên đánh giá: “Hơi sầu đời.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Tội Lỗi Quá Xá dẫn Quan Miên đến Trạm Phúc lợi, tiếp đãi họ là cô bé NPC xinh xắn rạng ngời.

Quan Miên phát hiện từ khi hai người bước chân vào cửa, ánh mắt Tội Lỗi Quá Xá chưa từng rời khỏi cô ta.

“Bạn thật sự quyết định nhập toàn bộ vào điểm trí lực?” NPC xác nhận lần thứ hai.

Quan Miên gật đầu.

Tội Lội Quá Xá tuy không thay đổi đường nhìn nhưng miệng vẫn liên tục hoạt động: “Đúng là tế tự rất cần điểm trí lực, nhưng cộng hết vào đó thì chẳng khác nào tự sát. Tốt xấu gì cũng tăng chút điểm thể chất với mẫn tiệp để khi nguy cấp còn chống đỡ được tí xíu, hoặc đủ cho mình bỏ chạy chứ.”

NPC không để ý đến cậu ta, thản nhiên nhận lấy phiếu hối đoái trong tặng phẩm, đổi thành điểm trí lực và cộng cho Quan Miên.

Tội Lỗi Quá Xá cuối cùng cũng chịu dời mắt sang Quan Miên, thở dài não ruột: “Các tân thủ khác không có cao thủ như em bên cạnh chỉ bảo nên cộng điểm bậy bạ còn dễ hiểu, nhưng rõ ràng có trùm cỡ em đây làm cố vấn, sao anh còn kích động đến thế?”

Quan Miên thâm thúy trả lời: “Nhờ cậu mà tôi ý thức được tầm quan trọng của trí lực.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Ra khỏi Trạm Phúc lợi, Tội Lỗi Quá Xá xúi Quan Miên mở trang phục của tặng phẩm ra xem thử.

Tạo hình trang phục trong Mộng Đại Lục được đầu tư rất kỹ, cùng là tặng phẩm nhưng quần áo không giống nhau, hơn nữa tần suất các bộ thiết kế khôi hài xuất hiện khá cao. Ánh mắt Tội Lỗi Quá Xá nhìn Quan Miên mỗi lúc một nóng bỏng, ra chiều không chờ nổi nữa.

Quan Miên nói: "Đều là quần áo, có gì hay mà xem."

Tội Lỗi Quá Xá gân cổ phản bác: "Chậc chậc, thế mới bảo anh chẳng hiểu tình thú. Trang phục khác nhau, hoa văn khác nhau, người mặc khác nhau đương nhiên sẽ tạo thành hiệu ứng khác nhau. Ví dụ như cô em NPC kia, anh có cảm thấy hoa văn trước ngực em í vô cùng vô cùng tinh tế, vô cùng vô cùng quyến rũ không?"

Quan Miên hờ hững đáp: "Là 'căng tròn' đến quyến rũ chứ?"

Tội Lỗi Quá Xá vuốt mặt, "Đương nhiên, nhân tố con người cũng đóng góp phần nào, vì vậy em mới kêu anh lấy đồ ra mặc thử. Anh biết không, rất nhiều trang phục trong game đều do những nhà thiết kế tầm cỡ quốc tế sáng tác, giá trị xa xỉ lắm í."

Quan Miên nói: "Cậu biết công việc của tôi là gì không?"

Tội Lỗi Quá Xá ngơ ngác khi cậu đột ngột chuyển chủ đề nhưng vẫn gật đầu: "Biết."

"Thế cậu biết quần áo của chúng tôi là từ cả trăm bộ chọn ra không?"

"…Không." Thợ mỏ còn được phúc lợi như vậy? Thế nhưng loại phúc lợi nọ có lợi ích gì? Lẽ nào ăn mặc lộng lẫy cho người khác ngắm thì bản thân sẽ sản sinh năng lượng ư? Tội Lỗi Quá Xá càng nghĩ càng ù ù cạc cạc.

Quan Miên nói: "Cho nên chẳng cần chuyện bé xé ra to."

"…" Chuyện bé xé ra to hồi nào? Cậu ta chỉ… Hiếu khách vô bờ bến thôi mà!

Âm mưu thứ nhất thất bại, Tội Lỗi Quá Xá nhanh chóng đặt ra chiếc bẫy thứ hai. "Hình như tặng phẩm còn có một phiếu nhuộm tóc nhỉ?" Cậu ta tít mắt cười, "Em dẫn anh đi nhuộm tóc nha?"

Quan Miên đáp: "Chất tóc tôi rất tốt."

Tội Lỗi Quá Xá thắc mắc: "Nhuộm tóc và chất tóc tốt hay không có liên quan gì đâu?"

Quan Miên định mở miệng nhưng cậu ta đã hấp tấp cắt ngang: “No no! Anh đừng nói vẫn hơn.”

Quan Miên bảo: “Cậu nhuộm đi.”

Tội Lỗi Quá Xá thoáng ngơ ngẩn mới cười nói: “Anh định có qua có lại sao? Lòng tốt của anh em xin ghi tạc trong tim, tiếc rằng tặng phẩm chỉ dành riêng cho chính người nhận, hu hu.”

Quan Miên nói: “Cậu có tóc bạc.”

“…Đó là nhuộm highlight.”

Đề phòng miệng Quan Miên tiếp tục nhàn rỗi, Tội Lỗi Quá Xá lập tức dẫn cậu gia nhập phân đội luyện cấp số 11.

Tổ đội trong Mộng Đại Lục nhận tối đa sáu thành viên.

Sau khi Tội Lỗi Quá Xá cùng Quan Miên vào đội, dù dùng phép trung bình cộng hay trung bình cụt để tính, đẳng cấp bình quân của đội vẫn không thay đổi bao nhiêu, thế nhưng… Bốn thành viên khác nhận ra sức chiến đấu của đội mình thay đổi rất nhiều.

Bình Bịch Yêu Meo Meo ấp úng hỏi: “Lão đại Tội Lỗi, anh quyết định luyện cấp cùng bọn em thật à?”

Tội Lỗi Quá Xá gật đầu: “Anh biết chắc mấy đứa sẽ mừng muốn xỉu, nhưng anh luôn thích hòa mình cùng nhân dân, cho nên đừng bị áp lực nhé.”

Bình Bịch Yêu Meo Meo ôm mặt. Áp lực của gã không phải nguyên cớ này.

Thân là phe tóc dài duy nhất trong đội, có lẽ Bé Cưng Alice cho rằng mình đủ khả năng phát biểu chút lời thật về tình hình thực tế: “Em nghĩ sức chiến đấu đội ta không cân bằng.”

Tội Lỗi Quá Xá tiếp tục gật đầu: “Anh biết anh biết, anh biết cấp mình rất cao, nhưng anh không chê mấy đứa đâu.”

Nồng Cháy Như Lửa tính tình trung thực, dứt khoát có sao nói vậy: “Lão đại, cấp anh quá cao, còn cấp bạn anh quá thấp. Rất nhiều phó bản quy định chênh lệch đẳng cấp giữa các thành viên không được vượt quá mười lăm. Theo tình hình hiện nay, chúng ta chỉ có thể đến phó bản Đồng Sinh Cộng Tử, nhưng bạn anh mà đi Đồng Sinh Cộng Tử chẳng phải hơi quá sức sao?”

Trước những lời ghét bỏ thẳng mặt, Tội Lỗi Quá Xá quyết không cúi đầu, “Nhóc yên tâm. Anh nhất định sẽ bảo vệ tốt mạng của mình và Mộng Xuân. Mấy đứa chỉ cần tập trung đánh quái là ổn.”

Bốn người khác cuối cùng hiểu ra tại sao lại cảm giác sức chiến đấu thay đổi quá lớn.

Bởi vì mặc dù nhân số đã tăng hai nhưng nòng cốt đánh nhau vẫn giậm chân tại bốn mới ức chứ!

Giây phút này, bốn thành viên tâm linh tương thông. Trong đầu cả bốn chỉ có cùng một suy nghĩ: "Bị Thịt Rỗng, Xích Đu Đung Đưa, đôi giờ phu dờ phụ (gian phu *** phụ)! Ai cho bọn bây vứt bỏ chiến hữu để đi hưởng thụ bữa cơm tình nhân bên ngọn nến hả?!"

Chú thích của biên tập:

Nhân vật game thường có các thuộc tính như lực lượng, trí lực, mẫn tiệp, tinh thần, thể chất, tương ứng với lực công kích, tính chính xác của đòn, tốc độ tránh chiêu, cột máu, cột MP… Ví dụ: 1 điểm trí lực đổi thành 2 điểm tính chính xác của đòn và 1 điểm cột MP hay 1 điểm thể chất đổi thành 3 điểm máu. Cách đổi điểm thuộc tính được hệ thống mặc định.

13. Chương 13: Quần Chúng Nằm Vùng (thượng)

Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương (đánh lạc hướng kẻ thù).

Phiên bản thử nghiệm của Mộng Đại Lục sau khi trình làng không thu hút chú ý của giới game thủ là mấy. Thứ nhất, bối cảnh huyền ảo trong Mộng Đại Lục không hề mới mẻ thứ hai, bấy giờ Cửu Giới Truyền Thuyết mới mở rộng thêm bản đồ giới thứ mười, Hy Nháo Giang Hồ vừa kích hoạt hệ thống thành chiến, cảm tình người chơi dành cho chúng như đang trong thời kỳ trăng mật thứ hai, sự chú ý khó lòng lay chuyển. Nhưng công ty trò chơi đã nhanh chóng định hình chiến lược đối phó, đưa ra hệ thống phó bản muôn màu muôn vẻ.

Cửu Giới Truyền Thuyết thiên về các thao tác phiêu lưu thám hiểm, Hy Nháo Giang Hồ chú trọng âm mưu hoặc chém giết, mô tuýp phó bản đều khá cứng nhắc. Nhờ thế, khẩu hiệu đa dạng hóa phó bản mà Mộng Đại Lục tuyên truyền đã thành công lôi kéo rất nhiều game thủ.

Đồng Sinh Cộng Tử là một trong những phó bản đặc sắc nhất trong Mộng Đại Lục.

Ưu điểm lớn nhất của nó là không giới hạn level, đương nhiên, người chơi đạt cấp 30 trở lên mới được rời khỏi quê nhà, cho nên có thể nói phó bản này bao hết game thủ trên cấp 30. Song khuyết điểm của nó cũng nổi bật không kém, chỉ cần một thành viên bị giết là toàn quân bị diệt.

Gần Baute có một phó bản Bí Mật Của Dorothy thuộc loại Đồng Sinh Cộng Tử. Bản đồ của phó bản hình lục giác, nữ vong linh pháp sư Dorothy trốn trong trung tâm bản đồ, chung quanh được vòng lửa tử thần bảo vệ. Muốn dập tắt vòng lửa tử thần, người chơi phải đến sáu góc bản đồ để thu thập sáu giọt nước mắt của nữ thần sinh mệnh.

Bởi vậy, theo lộ tuyến của phó bản, trước hết phải đến sáu góc tiêu diệt sáu boss nhỏ canh giữ nước mắt của nữ thần sinh mệnh cùng đám lâu la, cuối cùng mới trở về trung tâm bản đồ, dập tắt lửa, mần thịt nữ vong linh pháp sư.

Không mong bản thân trở thành vai chính trong một vở diễn bi kịch, trước khi đánh phó bản, Bình Bịch Yêu Meo Meo đành triệu tập hội nghị khẩn cấp, cùng các thành viên còn lại chuẩn bị kỹ lưỡng cách xử lý mọi tình huống phát sinh.

Bao gồm ai lùa quái, ai làm lá chắn, ai bảo vệ ai… Nhỡ xảy ra tình huống không may thế này thì phải ứng phó thế kia…

Thân là nguyên lão Công hội Tinh Nguyệt, thân là game thủ đẳng cấp nhất, Tội Lỗi Quá Xá phải nai lưng gánh vác việc tiếp máu, tiếp máu, tiếp máu và tiếp máu… Nói chung là nhiệm vụ vĩ đại bảo đảm cột HP của các thành viên không tụt giọt nào.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Anh biết hình tượng của anh trong lòng các em rất vĩ đại, thế nhưng anh đây chỉ có một mình, kỹ năng của anh cũng cần thời gian hồi chiêu chớ. Yêu cầu không được tụt giọt nào… hình như hơi khó à nha?”

Bình Bịch Yêu Meo Meo liếc cậu ta, “Thế anh nghĩ tụt bao nhiêu giọt là được?”

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: “Anh thấy chỉ cần giữ được giọt cuối cùng thì tụt bao nhiêu cũng không quan trọng.”

Đội ngũ bốn người ban đầu: “…”

Nồng Cháy Như Lửa lên tiếng: “Em nghĩ ‘không tụt giọt nào’ rất tốt.”

Sức Chiến Đấu Lặng Thầm giơ tay, “Đồng ý.”

Bé Cưng Alice: “Đồng ý.”

Bình Bịch Yêu Meo Meo không hé răng, nhưng cánh tay giơ cao một cách đặc biệt rõ ràng.

Tổn thương nặng nề, Tội Lỗi Quá Xá đưa mắt cầu cứu Quan Miên.

Quan Miên: “Đại thế đã mất.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…” Xem kìa, người ta đoàn kết đến thế, quân mình không thương nhau thì thôi, sao còn đi nội chiến chứ?

Trong phó bản, lửa ma trơi âm u trên tường tựa như những con mắt vong linh không bao giờ nhắm lại, lạnh lùng dõi theo từng bước đi của người chơi.

Bé Cưng Alice ngầm liếc Sức Chiến Đấu Thầm Lặng.

Chí khí nam nhi Bình Bịch Yêu Meo Meo lập tức trỗi dậy, gã tiến lên che chắn trước mặt Bé Cưng Alice.

Nhưng gã còn chưa đứng vững đã bị Nồng Cháy Như Lửa kéo về.

Bình Bịch Yêu Meo Meo hờn dỗi nhìn gã.

Nồng Cháy Như Lửa nói: "Khiên thịt phải chắn ở đầu hàng."

Dứt lời, một bộ xương khô huơ đao nhào qua.

"Cẩn thận!" Bé Cưng Alice bắt đầu nhảy nhót.

Tội Lỗi Quá Xá và Quan Miên đi sau cùng.

Bấy giờ, Tội Lỗi Quá Xá mới hoàn hồn, vội vàng phủ trạng thái Thánh Quang Hộ Thể cùng Thần Chi Sủng Ái lên mọi người.

Quan Miên chú ý thấy tuy động tác ra chiêu của cậu ta nhìn bề ngoài hấp ta hấp tấp, nhưng thời gian thật sự tính rất chuẩn, mỗi trạng thái đều phát huy tác dụng đúng lúc trước công kích của quái.

Tội Lỗi Quá Xá bảo Quan Miên: "Nào, trốn sau lưng em, em bảo vệ anh."

Quan Miên đáp: "Quái đến từ phía sau cậu."

Tội Lỗi Quá Xá ngoảnh lại, mắt chớp chớp: "Vậy hả?"

"Tiếp máu!" Bình Bịch Yêu Meo Meo đột nhiên gào lên như đứt từng khúc ruột!

Do uy lực tiếng gào quá thê thương, ngay cả Quan Miên với phong thái "dù Thái Sơn sập ngay trước mắt, mặt vẫn không đổi sắc" cũng cảm thấy tim đập hơi nhanh. Sư Hống (Sư Tử Gầm) của cuồng chiến sĩ quả nhiên không phải hư danh.

Tội Lỗi Quá Xá khoan thai nói: "Còn nửa máu, đừng vội."

Quan Miên chớp mắt.

Sau khi lựa chọn hành nghề hắc ám tế tự, cậu phát hiện mình có khả năng nhìn thấy cột HP của người chơi khác, không cần phỏng đoán trạng thái qua sắc mặt như trước nữa. Đây là một kỹ năng chuyên biệt của riêng hệ tín ngưỡng mà bài phân tích nhắc tới – Tuệ Nhãn (Mắt Thần).

Tuy game thủ có thể xem lượng máu trong bảng điều khiển, nhưng đang chiến đấu gay cấn, ai hơi đâu mà xem – Nếu rảnh tay thà uống HP còn nhanh hơn, bởi vậy đa số người chơi đều dựa vào tình trạng hoa mắt chóng mặt hoặc khả năng khống chế thân thể để suy đoán phần trăm lượng máu còn lại của mình. Với một game thủ đẳng cấp, ngoài việc vận dụng thuần thục các skill, tự đánh giá lượng máu cũng không kém phần quan trọng.

Bình Bịch Yêu Meo Meo kêu khóc: "Không! Nó là boss đấy!"

Quan Miên kiễng chân nhìn boss nhỏ được bọn lâu la lúc nhúc bảo vệ sau lưng. Toàn thân nó phát ra ánh sáng xám trong, đầu đội mũ nhọn, gương mặt giấu dưới vành mũ, dù không hoạt động vẫn khiến người ta thấy lạnh sống lưng, huống hồ giờ đây nó còn đang nhe nanh múa vuốt, không ngừng tung ra khí độc đen sì.

Tội Lỗi Quá Xá: "Anh biết."

Bình Bịch Yêu Meo Meo không hò hét nữa, gã mới nhận ra càng la nhiều máu cạn càng nhanh.

Chính vào lúc máu của gã lay lắt ở mức một phần trăm, mạng sống như chỉ mành treo chuông, một luồng ánh sáng thiêng liêng chợt phủ xuống.

Cột HP của gã đầy lên nhanh chóng.

Không chỉ riêng gã, những em khác cũng được phục hồi như vậy. Không hề ngừng tay, Tội Lỗi Quá Xá tiếp tục sử dụng Ngâm Xướng Thất Vọng đánh sạch máu của boss nhỏ.

Đòn liên hoàn cậu ta đánh ra đã cứu vớt toàn đội, cổ vũ sĩ khí chiến đấu.

Bình Bịch Yêu Meo Meo lấy lại tinh thần, trùng chấn uy phong, không ngừng sử dụng Sư Hống của cuồng chiến sĩ.

Cuối cùng, trong tiếng gầm rống vang vọng, boss nhỏ oanh liệt ngã xuống dưới Hỏa Thần Nhất Kích (Một Đòn Của Thần Lửa) của Nồng Cháy Như Lửa!

Nhặt xong phần thưởng, dù hơi chần chừ nhưng Bình Bịch Yêu Meo Meo vẫn giao tất cả cho Tội Lỗi Quá Xá. Chưa đề cập đến địa vị của cậu ta trong công hội, chưa đề cập đến đẳng cấp của cậu ta, chỉ bằng vào

biểu hiện hôm nay, tất cả đều phải công nhận Tội Lỗi Quá Xá tuyệt đối xứng đáng.

Tội Lội Quá Xá thản nhiên nhận lấy, phân chia từng món một.

Nhờ nghề nghiệp cả đám khác nhau, quá trình chia quà không hề xảy ra tranh chấp.

Nhưng điểm nổi bật của Mộng Đại Lục ngoài phó bản ra còn có hai chữ "ki bo".

Tuy thế giới ảo là loại tiêu tiền như nước, song tiền trong Mộng Đại Lục không chảy như nước, nó chảy như thác! Nhưng thác đổ dù mạnh vẫn không dập tắt được nhiệt tình của giới game thủ. Bởi thế giới hiện thực nhìn chung đã đạt mức đủ ăn đủ xài, phân biệt giàu nghèo trong game càng khiến người chơi cảm thấy hứng thú.

Vì vậy, đẳng cấp phần thưởng bạn boss cỏn con kia nhả không mấy cao, bán đi cũng chẳng được bao tiền.

Tội Lỗi Quá Xá chia chác đồ đạc xong xuôi, giao phần tiền còn lại cho Bình Bịch Yêu Meo Meo.

Bình Bịch Yêu Meo Meo sửng sốt: "Sao thế?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Em là đội trưởng mà."

Bình Bịch Yêu Meo Meo ngượng ngùng cười, "Hì! Ai lại mặt dày như vậy?"

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Như nhau cả thôi. Dù sao cũng đâu phải vào túi mình, cứ dùng danh nghĩa của em để sung vào công quỹ đi."

"Sung vào công quỹ?" Nụ cười của Bình Bịch Yêu Meo Meo sượng trân.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Em quên à? Công hội quy định mỗi hội viên khi càn quét phó bản phải nộp mười phần trăm thu nhập vào công quỹ."

Hình như quên thật?

Bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo xấu hổ nhìn nhau.

Trên cơ bản, ngoài hội trưởng và phó hội trưởng, dường như chẳng ai tuân thủ thì phải. Rất có khả năng các vị nguyên lão cũng quên luôn.

"Đương nhiên đương nhiên, nhất định sung công, nhất định sung công." Bình Bịch Yêu Meo Meo bỏ tiền vào túi, thầm nghĩ: May mà không nhiều.

Tội Lỗi Quá Xá lên tiếng: "Anh sẽ đếm tiền, đừng quên quy định mười phần trăm nhé."

"…" Bình Bịch Yêu Meo Meo hơi xót ruột. Gã nhớ Dorothy chẳng thích nhả thứ gì khác ngoài tiền.

Trong Mộng Đại Lục, người chơi trên cấp 80 không nhiều. Bảng xếp hạng cao thủ hiện nay đa phần đều là cấp 75 trở lên, hơn nữa game thủ đẳng cấp thường lập đội ngũ đánh phó bản cố định, cho nên sau khi Bình Bịch Yêu Meo Meo vào game đến nay vẫn chưa từng gặp mặt, đừng nói chi đến quang minh tế tự cấp tám mấy. Độ khan hiếm ư, xem ai bao người ta thì biết.

Vì vậy, ban đầu bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo vẫn chưa ý thức được niềm hạnh phúc lớn lao khi có cao thủ cùng mình luyện cấp, đợi đến lúc thấu hiểu, cả bọn đã dùng nửa tiếng thần tốc càn xong phó bản. Tuy Quan Miên chẳng hề ra tay nhưng cũng không vướng tay bọn họ, bước bước chuẩn xác! Do trò này không cho đăng ký tài khoản phụ, Bình Bịch Yêu Meo Meo nghi ngờ cậu là cao thủ của game khác qua.

Tội Lỗi Quá Xá nhìn Bình Bịch Yêu Meo Meo tay cầm tiền, mắt dán vào thi thể Dorothy nằm sải lai bên cạnh, chợt thấy rùng mình.

"Thắng rồi đấy, mấy đứa còn đứng dây chi nữa? Hơ, nếu không muốn nộp thì khỏi nộp. Dù sao anh chẳng quan trọng mấy chuyện đó." Chắc Tinh Phi Ngân cũng không trông cậy vào chút tiền trên trời rơi xuống này đâu ha?

"Lão đại!" Bình Bịch Yêu Meo Meo khoe cơ ngực trần, oai hùng vọt tới trước mặt cậu ta, "Anh nhận em làm đàn em nhé?"

Tội Lỗi Quá Xá thoáng ngơ ngẩn nhưng lập tức phì cười, đang định mở miệng thì đột nhiên trước mắt lóe sáng. Đội ngũ bị phó bản cưỡng chế đuổi đi.

Ra ngoài, Tội Lỗi Quá Xá chân chưa đứng vững đã thấy một đám tiểu tinh linh như ruồi nhặng nhào qua.

Bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo đồng lòng cảm khái: Nguyên lão không hổ là nguyên lão! Quả nhiên bận bịu trăm công nghìn việc!

Tội Lỗi Quá Xá vật vã ngoi ra từ đám tiểu tinh linh, kéo tay Quan Miên đang đứng cạnh xem kịch vui: "Đi, đi nằm vùng!"

Bình Bịch yêu Meo Meo vốn định giữ lại nhưng vừa dợm bước đã nhận được tin nhắn của hệ thống:

[Hệ thống] Người chơi Tội Lỗi Quá Xá rời khỏi đội ngũ.

Chẳng bao lâu sau, Mộng Xuân Không Tỉnh cũng rút lui.

"Anh đoán chúng ta đi đâu nằm vùng?" Tội Lỗi Quá Xá khoe ra nụ cười *** đãng chính hiệu con nai vàng.

Quan Miên trả lời: "Công hội Đế Diệu."

"Sao anh biết?" Tội Lỗi Quá Xá rất bất mãn.

Quan Miên nói: "Tôi chỉ biết tổng cộng hai công hội."

"…" Chẳng vui chút nào!

Tuy Vanrell là tổng bộ của Công hội Đế Diệu, nhưng cũng như Baute, Vanrell có khá nhiều công hội đóng quân.

Không biết Tội Lỗi Quá Xá đã gửi tiểu tinh linh cho ai, sau đó cậu ta lập tức lôi kéo Quan Miên rút khỏi Công hội Tinh Nguyệt.

"Nè, chúng ta đi nhuộm tóc nhé!" Tội Lỗi Quá Xá không từ bỏ quyết tâm tạo hình cho Quan Miên.

Quan Miên đáp: "Không cần."

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Không nhuộm tóc làm sao che giấu thân phận?"

Quan Miên nói: "Không phải phiền não của tôi nên là làm sao để bọn họ phát hiện thân phận của mình ư?"

"…"

Tội Lỗi Quá Xá đành tự đi nhuộm.

Quá trình nhuộm tóc trong game đơn giản hơn hiện thực nhiều, người chơi chỉ cần thay đổi thông số. Tội Lỗi Quá Xá nhanh chóng chui ra từ tiệm nhuộm, màu tóc vàng bạc đan xen chói lóa.

"Đẹp không?"

Quan Miên nhìn cậu ta cả nửa buổi mới trả lời: "Cậu định quyến rũ lực lượng chiến đấu của kẻ thù sao?"

Tội Lỗi Quá Xá: “Yên tâm, mỹ nhân kế có người khác lo.”

Quan Miên hỏi: “Tinh Phi Ngân cũng đi?”

“Gì mà Tinh Phi Ngân? Là hội trưởng, hội trưởng! Anh không lễ phép nha.”

Quan Miên nói: “Mấy phút trước tôi vừa rút khỏi công hội.”

Hiện tại Tội Lỗi Quá Xá mới nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng, ánh mắt long lanh nhìn Quan Miên: “Về lại chứ?”

Quan Miên nói: “Ừ.”

Tội Lỗi Quá Xá mặt mày rạng rỡ, “Anh em tốt.”

Nhưng chưa nói lúc nào về lại thôi.

Quan Miên thầm nghĩ.

Từ trận ma pháp truyền tống của Baute đến trận ma pháp truyền tống của Vanrell chỉ trong nháy mắt.

Ngoảnh đầu nhìn Tội Lỗi Quá Xá quấn chằng chịt như xác ướp, Quan Miên lặng lẽ nhích qua hai bước.

Tội Lỗi Quá Xá nhanh tay bắt cậu lại, “Anh muốn đi đâu?”

Quan Miên đáp: “Hạ thấp thân phận một chút.”

Tội Lỗi Quá Xá thắc mắc: “Bây giờ em vẫn chưa đủ thấp hả?”

Quan Miên nói: “Nhìn chung quanh.”

Tội Lỗi Quá Xá quanh quất bốn phía, bắt gặp rất nhiều người đang quan sát hai anh em họ.

“Tôi đây đến từ Trung Đông…” Tội Lỗi Quá Xá khua môi múa mép ba hoa.

Quan Miên đột nhiên cảm thấy nhuộm tóc thật ra không phải ý kiến quá tồi. Ít ra đủ để tự ngụy trang bản thân.

Tội Lỗi Quá Xá kéo cậu tránh khỏi đám người, thấp giọng nói: "Yên tâm. Ở đây có rất nhiều người của Công hội Tinh Nguyệt. Lần này hội trưởng hai bên đàm phán, mọi người rất nghiêm túc, khẩn trương lắm í."

Quan Miên hỏi: "Sao tôi cảm giác như đang trẩy hội ấy?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Đó gọi là giả vờ ung dung."

"Há há há há… Đợi Tinh Phi Ngân đến tao sẽ chộp vài pô, sau đó PS (Photoshop) cho mình cưỡi thú một sừng cùng chàng!" Một cô gái trẻ cạnh đó hưng phấn kêu lên.

"Tao khoái Lòng Son cơ! Chững chạc, chuẩn man!"

"Chẳng phải mày bên Tinh Nguyệt à?"

"Thì đã sao? Cùng lắm tao bỏ trốn theo Lòng Son!"

"…"

Tội Lỗi Quá Xá nhìn trời, vờ như không nghe.

Quan Miên hỏi thăm: "Lòng Son là ai?"

"Lòng Son Chiếu Sử Xanh." Tội Lỗi Quá Xá nói, "Hội trưởng Công hội Đế Diệu."

Quan Miên nghĩ đến nhân vật hiếu chiến Bản Chất Minh Mẫn nhắc tới, trong lòng âm thầm trừ điểm.

Chú thích của biên tập:

Mỗi skill thường có những thông số thời gian sau:

– Delay/Chanting time: Thời gian tính từ lúc click chuột đến khi thanh tiến trình của skill hiện lên.

– Casting time: Thời gian cho các hiệu ứng màu mè của chiêu trước khi trúng đối thủ.

– Cooldown time: Thời gian hồi kỹ năng. Khoảng cách thời gian tối thiểu khi sử dụng hai chiêu liên tiếp, bắt đầu tính khi thanh tiến trình đầy.

14. Chương 14: Quần Chúng Nằm Vùng (trung)

Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương.

Tội Lỗi Quá Xá dẫn Quan Miên đến Sở Quản lý bang hội của Vanrell, cả hai gia nhập Công hội Đau Răng.

Tội Lỗi Quá Xá giải thích: "Công hội này và Đế Diệu quan hệ không tệ, dùng lớp vỏ bọc của nó thâm nhập nội bộ quân thù là hợp nhất."

Quan Miên nói: "Cậu làm sao mua chuộc bọn họ?"

Tội Lỗi Quá Xá chà chà hai ngón tay.

Quan Miên hỏi: "Cậu rất có tiền?"

Tội Lỗi Quá Xá giật nảy, vội vã bào chữa: "Công quỹ."

Quan Miên thâm thúy liếc cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá dòm trước ngó sau.

"Cậu nhìn gì vậy?" Quan Miên thắc mắc.

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Nhìn người í." Cậu ta hạ giọng nói. "Chốc nữa hội trưởng cùng Lòng Son đến tràng thí luyện đàm phán, muốn vào trong phải có thiệp mời. Người của Công hội Đau Răng sẽ tặng chúng ta hai tấm."

Quan Miên cau mày: "Tại sao đàm phán ở tràng thí luyện?"

Tội Lỗi Quá Xá giải thích: "Tràng thí luyện có chế độ đánh giáp lá cà chứa được hai trăm game thủ quần nhau, rất thích hợp đàm phán. Chế độ có thể do hai công hội lớn cùng kích hoạt, sau đó lựa chọn cho phép trợ chiến hay không. Nếu đồng ý, mỗi công hội sẽ nhận một trăm thiệp mời để phát cho người chơi, ngoại trừ thành viên của công hội đối thủ. Nếu không đồng ý trợ chiến thì chỉ có hội viên phe liên quan mới được đăng nhập."

Khoảng ba phút sau quả nhiên có em gái xinh xắn đến tặng một tấm thiệp mời.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Tôi muốn mua thêm tấm nữa.”

Người đẹp lắc đầu, “Hết hàng rồi.”

Tội Lỗi Quá Xá cười âm hiểm: “Em gái có cách mà.”

Người đẹp từ tốn nói: “Còn một tấm, nhưng là của hội trưởng.”

Tội Lỗi Quá Xá vốc ra cả nắm kim tệ.

Mặt không đổi sắc, người đẹp móc thiệp ra, “Giờ nó là của anh.”

Tội Lỗi Quá Xá nhẹ giọng cảm tạ, giao thiệp cho Quan Miên. Hai người sóng vai đi về phía tràng thí luyện.

Người bu bên ngoài tràng thí luyện đông nghịt.

Không ít kẻ hò hét rao bán thiệp, giá cả ngấp nghé năm trăm kim tệ.

Quan Miên đột nhiên nói: “Cậu đi nằm vùng là để giảm số thiệp phải phát cho phe mình, giúp công hội kiếm tiền đúng không?”

Tội Lỗi Quá Xá vỗ vai Quan Miên, cảm động thốt: “Không ngờ hình tượng của em trong tim anh lại cao thượng đến thế, tiếc thay, không phải đâu. Em đi nằm vùng vì muốn tránh giáp lá cà thôi.”

Quan Miên nhìn cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Người chơi Mộng Đại Lục thích đàm phán ở tràng thí luyện để tiện việc đánh nhau.”

Quan Miên gật gù: “Hiểu.”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Anh hiểu cái gì?”

Quan Miên đáp: “Cậu định đi làm thích khách.”

Tội Lỗi Quá Xá bùi ngùi cảm tưởng: Mình thật sự không vĩ đại như vậy. Mình thật sự chỉ muốn làm quần chúng xem kịch hay mà.

Vé chợ đen bán gần hết, người chơi lục tục vào trong.

Tội Lỗi Quá Xá cùng Quan Miên hòa mình trong dòng người. Bởi thiệp mời là của Công hội Đế Diệu, hai người trực tiếp được sắp xếp đến nhà nghỉ của Đế Diệu.

Thấy chung quanh toàn người là người, Tội Lỗi Quá Xá dùng tay che mặt, đầu cúi gầm xuống.

"Có ai đang nhìn em không?" Cậu ta nhỏ giọng hỏi Quan Miên đứng cạnh.

Quan Miên đáp: "Có."

"Ai? Tướng mạo ra sao? Nghề nghiệp gì? Đứng đâu?" Tội Lỗi Quá Xá rất căng thẳng.

Quan Miên nói: "Tôi. Tướng mạo của tôi. Hắc ám tế tự, đứng cạnh cậu."

"…Không hài hước chút nào!"

"Tôi thích nhìn thẳng vào người khác khi trò chuyện, đây là lễ phép."

Tội Lỗi Quá Xá thở dài: "Chỉ người nổi tiếng mới thấu hiểu nỗi đau của em thôi."

Tràng thí luyện đột nhiên yên tĩnh, tiếp theo là tiếng hô gọi vang lên khắp phía.

"Hội trưởng."

"Hội trưởng."

"…"

Vị trí Quan Miên đứng gần như ngoài cùng, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng cao lớn bị biển người vây quanh.

Bầu không khí vốn ấm áp chợt trở thành căng thẳng.

Tất cả như trúng á huyệt, đồng loạt cứng đờ.

Do bầu không khí hiện tại quá kỳ cục, cả Tội Lỗi Quá Xá cũng nhịn không nổi phải ngẩng đầu lên, nhón

chân hóng chuyện.

Quan Miên lờ mờ thấy một bóng đen sau lưng Lòng Son Chiếu Sử Xanh.

"Đại Công!"

Chẳng biết thằng nào kích động gào lên, theo sau là vô vàn tiếng hưởng ứng lao nhao.

Cả đám hò reo hoan hô khác hẳn giây trước.

"Anh ta quay lại rồi sao?"

Quan Miên quay sang, bắt gặp vẻ kinh sợ lần đầu xuất hiện trên gương mặt lúc nào cũng hi hi ha ha của Tội Lỗi Quá Xá. "Ai?"

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: "Kể ra dài dòng lắm. Nói tóm lại, anh ta tên Ám Hắc Đại Công, trước mắt là phó hội trưởng Công hội Đế Diệu."

Thấy cậu ta suy tư, Quan Miên thản nhiên nói: "Cậu rất kiêng dè anh ta."

"Đương nhiên. Anh ta là người sáng lập Công hội Đế Diệu, mở ra thời kỳ đen tối huy hoàng nhất của Đế Diệu." Cậu ta thoáng ngừng lại, "Dĩ nhiên công hội của chúng ta cũng rất mạnh."

Hai người không nói gì nữa.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh và Ám Hắc Đại Công từ từ đến gần.

Quan Miên cảm thấy bóng đen chìm trong biển người kia hơi quen mắt.

Ám Hắc Đại Công…

Ám Hắc Đại Công…

Ám Hắc Đại Công?

Quan Miên nhớ tới thanh niên áo đen từng vô địch trong trò thực chiến hôm nọ.

"Tôi nghĩ mọi người đều rõ lý do chúng ta quyết phải chiến thắng." Giọng của Lòng Son Chiếu Sử Xanh trầm bổng vang lên, "Vì vậy chúng ta hãy trực tiếp định ra chiến lược." Anh ta phất tay, nguyên lão Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta của Công hội Đế Diệu liền tiến lên một bước, "Ai chưa đăng ký nghề nghiệp hay đẳng cấp thì đăng ký bây giờ, đã có đội ngũ cố định cũng qua đăng ký."

Quan Miên nhìn Tội Lỗi Quá Xá.

Tội Lỗi Quá Xá níu áo Quan Miên, "Có Ám Hắc ở đó, lên đăng ký là chết chắc."

Quan Miên hỏi: "Gã quen cậu?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Nếu anh ta nhớ nổi người bị anh ta chém chết hơn chục lần thì ừ, anh ta nhớ mặt em."

Quan Miên: "À." Xem ra kiên nhẫn chém người là truyền thống độc đáo của Công hội Đế Diệu.

Việc đăng ký khiến cả phòng nghỉ loạn hết cả lên.

Thấy Tội Lỗi Quá Xá lấy báo ra, Quan Miên ngạc nhiên hỏi: "Trong game mà cũng có báo à?"

"Đương nhiên, nếu không làm sao nắm bắt tin tức chứ?" Cậu ta nói tiếp, "Nhưng phải đặt mua, một trăm kim tệ mỗi tháng, mỗi sáng do huyết tinh linh đích thân giao tận tay cho khách hàng. Trên báo có bảng nhắn tin, bảng cao thủ, bảng đại gia, thông báo cải cách hệ thống…"

Quan Miên tò mò: "Cậu tìm gì vậy?"

"Bảng cao thủ." Tội Lỗi Quá Xá trả lời, "Không biết Ám Hắc cấp mấy nhỉ? A, đây rồi."

"Cấp mấy?"

"77."

"Còn cậu?"

"88."

Quan Miên nói: "Ừm, ám sát có hy vọng."

Tội Lỗi Quá Xá vẻ mặt suy sụp: “Với người khác thì khoảng cách đó rất an toàn, nhưng nếu đối phương là Ám Hắc…”

Quan Miên cau mày.

“Em hơn một trăm cấp mới an toàn!”

Quan Miên nhìn cậu ta, từ tốn thăm dò: “Cậu không phải người của Tinh Nguyệt đi nằm vùng Đế Diệu, cậu là Đế Diệu phái đến Tinh Nguyệt làm gián điệp chứ gì?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Em chỉ phát biểu sự thật thôi. Anh ta là người có bản lĩnh tận dụng triệt để những lợi thế trong tay. Nghe nói anh ta từng cùng Lòng Son chơi trò đoán tỷ lệ máu còn lại, dù của mình hay của người khác anh ta đều đoán trúng trăm phần trăm.”

“Gã hành nghề gì?”

“Long kỵ sĩ.” Tội Lỗi Quá Xá nói, “Khó luyện hơn thần thánh kỵ sĩ hay vong linh kỵ sĩ nhiều, song kỹ năng biến thái lắm.”

“Còn ai chưa đăng ký?” Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vung vẫy tờ đăng ký. “Thiếu hai người!”

Tội Lỗi Quá Xá kiên trì ngắm đất.

Quan Miên mặt tỉnh như ruồi.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hỏi lại mấy lần, không thấy ai trả lời bèn ngồi xuống, cùng Lòng Son Chiếu Sử Xanh thương lượng chiến lược.

Không biết trôi qua bao lâu, lâu tới mức Quan Miên bắt đầu cân nhắc việc đăng xuất, hệ thống chợt nhảy ra tin tức:

[Hệ thống] Còn cách thời gian quy định năm phút, mời hai bên chuẩn bị.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đứng lên phân bố nhiệm vụ.

Quan Miên nghĩ tới khả năng thân phận bại lộ.

Khi tất cả nhân vật tại tràng đều nhận nhiệm vụ, hai kẻ rảnh tay như mình và Tội Lỗi Quá Xá sẽ nổi bật hơn người.

Nhưng hiển nhiên Tội Lỗi Quá Xá quá thừa kinh nghiệm đối phó với loại chuyện này. Cậu ta đảo mắt, xáp đại vào một người trông như có sẵn đội ngũ cố định. Thông thường người phụ trách sẽ không điểm từng ID trong đội ngũ cố định để giao nhiệm vụ, bởi vì giữa các thành viên đã rất ăn ý với nhau. Bởi lẽ, núp bóng bọn họ sẽ nhìn như tổ viên của nhóm, khá an toàn.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta tranh thủ sắp xếp xong xuôi trong năm phút cuối, sau đó Lòng Son Chiếu Sử Xanh tiến lên một bước, lời ít ý nhiều mà phất tay, "Xuất phát!"

15. Chương 15: Quần Chúng Nằm Vùng (hạ)

Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương.

Đồng hồ đếm ngược của hệ thống vừa biến mất, game thủ tham dự của hai công hội lập tức được truyền tống đến chiến trường.

Tội Lỗi Quá Xá kéo Quan Miên đi tìm góc tốt để bao quát toàn bộ đại hội.

Dẫn đầu Công hội Tinh Nguyệt là Tinh Phi Ngân và cô gái tóc đen cao gầy, trang phục kỵ sĩ một trắng một đen vô cùng xứng đôi.

"Minh Nguyệt Vô Ảnh?" Quan Miên hỏi.

Tội Lỗi Quá Xá kinh ngạc hỏi lại: "Sao anh biết?"

Quan Miên đáp: "Đoán."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Cô ấy là vong linh kỵ sĩ."

Quan Miên: "Ừm."

Tại tràng, thấy Ám Hắc Đại Công xuất hiện, ánh mắt của Tinh Phi Ngân thoáng hiện nét kinh ngạc, có điều do mặt cậu ta thường không thể hiện cảm xúc, dù kinh ngạc cũng không lộ rõ bên ngoài. Tinh Phi Ngân chỉ thản nhiên gật đầu chào: "Lâu rồi không gặp."

Ám Hắc Đại Công đáp lời: "Tôi hy vọng nghe được những lời này từ anh trai của cậu hơn."

Tinh Phi Ngân nói: "Anh tôi rất bận."

Ám Hắc Đại Công uể oải nói: “Người thông minh sẽ biết hưởng thụ cuộc sống trên sự bận rộn của kẻ khác.”

Không thèm chấp nhặt, Tinh Phi Ngân quay sang nói chuyện với Lòng Son Chiếu Sử Xanh: “Bắt chuyện xong xuôi, vào đề được chưa?”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nhìn Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công nhún vai.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh lên tiếng: “Tôi muốn giải thích rõ ràng chuyện xảy ra tại Macey hôm nọ.”

Tinh Phi Ngân lạnh nhạt nhìn anh ta.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói tiếp: “Người khiêu chiến game thủ của các bạn quả thật thuộc Công hội Đế Diệu, nhưng đó hoàn toàn là hành vi cá nhân, không liên quan đến công hội.”

Tinh Phi Ngân hỏi: “Còn lý do nào khác không?”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh trả lời: “Hết.”

Tinh Phi Ngân: “Vậy khai chiến thôi.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh gật đầu, “Được.”

Là đối thủ duy nhất từ khi lập hội đến nay, cả hai đều hiểu rõ đối phương như lòng bàn tay. Loại lý do “tiêu chuẩn” ỡm ờ này chỉ để chứng minh chút văn minh còn sót lại của công hội bọn họ, không hề ảnh hưởng cả tiền căn lẫn hậu quả.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: “Giáp lá cà hay luân phiên đấu tay đôi?”

Đường nhìn của Tinh Phi Ngân lơ đãng quét qua mặt Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công cười giễu đáp lại.

“Luân phiên đấu tay đôi.” Tinh Phi Ngân đáp. Tuy Ám Hắc Đại Công khá lâu chưa vào Mộng Đại Lục nhưng Tinh Phi Ngân vẫn không dám xem thường anh. Trong lịch sử của Mộng Đại Lục, Ám Hắc Đại Công luôn độc chiếm ngôi đầu bảng số lần PK thắng cả trên đài cũng như bên ngoài.

Vị trí thứ hai kém anh một hàng đơn vị.

Giả sử năm xưa không có Phồn Tinh Hữu Độ (Sao Dày Có Hạn) thực lực ngang cơ, sợ rằng Mộng Đại Lục đã sớm trở thành thiên hạ của một mình Ám Hắc Đại Công.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh liếc Ám Hắc Đại Công ra chiều hỏi ý.

Ám Hắc Đại Công nhướng mày.

"Được." Lòng Son Chiếu Sử Xanh cùng đàn em lùi ra vài bước, để lộ khoảng sân đấu ở trung tâm.

Thật ra tràng thí luyện chỉ mặc định chế độ giáp lá cà, game thủ trong phạm vi chiến trường đều có thể ra tay tấn công đối phương, còn luân phiên đấu tay đôi chính là hình thức PK do người chơi tự đặt ra. Nói cách khác, nếu game thủ được chọn lạm dụng kỹ thuật đánh lan diện rộng, người chơi chung quanh bất kể địch ta cũng sẽ bị tổn thương ít nhiều.

Quan Miên hỏi Tội Lỗi Quá Xá: "Luân phiên mấy lần?"

Tội Lỗi Quá Xá cùng những người khác đều hào hứng tìm kiếm chỗ ngồi, "Mấy chục lần là ít í."

Quan Miên cau mày, sắp đến thời gian cậu phải đi ngủ. Giờ cơm đã bỏ lỡ, Quan Miên không muốn trễ luôn giờ ngủ.

Tội Lội Quá Xá hỏi: "Chứ anh tưởng nhiều người đến xem biểu diễn võ công đến vậy sao?"

Quan Miên đáp: "Tôi là đến xem."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Yên tâm, giả sử giáp lá cà thì chắc anh sẽ bị loại đầu tiên, nhưng nếu là luân phiên, anh nhất định là người trụ lại cuối cùng."

"Đằng ấy tên gì?"

Giọng nói của Ám Hắc Đại Công lấn át tất cả mọi tiếng xì xầm to nhỏ, vang thẳng về phía bọn họ.

Lưng Tội Lỗi Quá Xá cứng đờ, suýt nữa đào hố chui tọt xuống đất.

Quan Miên xoay sang, bắt gặp ánh mắt chăm chú của Ám Hắc Đại Công đang dán chặt vào mình, đuôi mắt mang theo ý cười khó đoán.

Đứng giữa rừng người đang ngồi thấp hơn mình mấy cái đầu, Quan Miên thật sự khiến người ta chú ý.

"Mộng Xuân Không Tỉnh." Quan Miên mặt không đổi sắc, đáp.

Ám Hắc Đại Công nói: "Đằng ấy rất giống một người chơi tôi từng gặp qua."

Quan Miên không tiếp lời.

"Nhưng hắn ta là thứ thỏ đế, lâm trận lại rút lui." Ám Hắc Đại Công lại mỉm cười, "Chắc không phải đằng ấy chứ?"

Quan Miên trả lời: "Tôi mới cấp 30, không kỹ năng, không sức chiến đấu."

Ám Hắc Đại Công nói: "Tử vong là thử thách giành cho chiến sĩ."

Quan Miên đáp: "Tôi là tế tự."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy biết kỹ năng nào của tế tự?"

Quan Miên thành thật trả lời: "Không biết."

Ám Hắc Đại Công bật cười, "Không có kỹ năng của tế tự thì không được xem là tế tự, chi bằng làm khiên thịt đi."

Quan Miên cau mày.

"Chỉ sau khi trải nghiệm nghi thức tử vong, đằng ấy mới có thể trở thành chiến sĩ chân chính. Chỉ khi là chiến sĩ chân chính, đằng ấy mới hiểu rõ làm sao để luyện ra một tế tự giỏi." Ám Hắc Đại Công quay sang Tinh Phi Ngân: "Xin long trọng giới thiệu đại biểu của công hội chúng tôi, Mộng Xuân Không Tỉnh."

Tội Lỗi Quá Xá thình lình đứng phắt dậy, trắng trợn kéo Quan Miên hùng hổ xông qua trận doanh của Công hội Tinh Nguyệt trước con mắt của bao nhiêu người.

Không ít game thủ của Công hội Tinh Nguyệt cảnh giác thủ thế.

Có điều Tội Lỗi Quá Xá chạy thẳng về phía Tinh Phi Ngân.

Tinh Phi Ngân giơ tay, ngăn cản những người rục rịch hành động.

Tội Lỗi Quá Xá chạy tới trước mặt Tinh Phi Ngân, sau đó đột nhiên quay ngoắt lại, trầm giọng nói: "Thật ra bọn tôi là nội gián."

Ám Hắc Đại Công nhìn Tội Lội Quá Xá, dường như đang hồi tưởng chuyện cũ. Hai mắt chợt mắt sáng lên, anh cười nói: "Lâu quá nhỉ. Tôi rất hoài niệm biểu cảm trước khi tan thành ánh sáng của cậu, hy vọng có cơ hội ôn lại chuyện xưa."

Biến thái!

Cuồng chiến!

Tội Lỗi Quá Xá vội vã trốn sau Tinh Phi Ngân, "Hội trưởng, người ta hỗ trợ anh."

Tinh Phi Ngân nói: "Trên chiến trường không thể tiếp máu hay tiếp trạng thái cho phe địch."

Khóe miệng Tội Lỗi Quá Xá cứng ngắc, "Người ta hỗ trợ anh về mặt tinh thần."

Minh Nguyệt Vô Ảnh chợt quay sang, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần thoáng hiện lên vẻ khó chịu, "Đừng phá nữa."

Tội Lỗi Quá Xá xìu xuống như quả bóng xì hơi.

Tinh Phi Ngân liếc Quan Miên.

Quan Miên thong thả kéo bảng điều khiển ra.

Tội Lỗi Quá Xá biết ngay cậu định làm gì, bèn la toáng lên: "Đừng nóng! Rút lui khỏi chiến trường sẽ bị trừ điểm nhân phẩm đấy."

Quan Miên nhìn đồng hồ của hệ thống, vươn tay chạm hờ lên nút logout, từ tốn nói: "Đến giờ đi ngủ." Dứt lời, ngón tay ấn xuống không chút do dự.

Vút.

Cậu quay về với thế giới hiện thực.

Chơi Mộng Đại Lục bấy lâu, trị số nhân phẩm của Quan Miên luôn dao động giữa mức không và âm.

Do cưỡng chế đăng xuất, nhân phẩm của cậu lại trở thành số âm, cấm vào game ba ngày. Quan Miên bắt đầu cuộc sống khổ sai, vô tư xem kịch thuở nào.

Tội Lỗi Quá Xá vô cùng ước ao. "Tiếc rằng em vẫn còn là học sinh. Đúng, tốt nghiệp xong em sẽ gia nhập Tập đoàn Tấn Mãnh!"

Quan Miên nói: "Không được."

Tội Lỗi Quá Xá liếc cậu, "Yên tâm, thời buổi hiện nay không còn cơ chế cạnh tranh, công việc là mỗi hố một củ cải, dù em rất ưu tú nhưng anh cũng không bị khai trừ vì sự ưu tú của em đâu."

Quan Miên: "Cậu nghĩ nhiều quá."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Không phải thế thì tại sao không được?"

Quan Miên thẳng thắn giải đáp: "Cậu làm không nổi."

"…Em làm không nổi?" Tội Lỗi Quá Xá cảm thấy bản thân bị sỉ nhục sâu sắc. "Sao không nổi?"

"Ba mươi chín mũ ba bằng mấy?" Quan Miên thuận miệng đặt ra phép tính đơn giản.

Tội Lỗi Quá Xá ngẩn ra, "Tự dưng hỏi chi vấn đề cao thâm như vậy?"

Quan Miên: "Đó là lý do cậu làm không nổi."

Tội Lỗi Quá Xá: "…"

Lẽ nào nhân viên của Tấn Mãnh đều nói những chuyện này? Cậu ta không tin!

"Thế anh bảo bao nhiêu?"

"Năm mươi chín ngàn ba trăm mười chín."

Tội Lỗi Quá Xá liều mạng đếm ngón tay, mãi mới chịu khâm phục nhìn Quan Miên: "Bất kể đúng hay sai, anh vẫn rất giỏi."

Quan Miên nghi ngờ.

"Anh đáp đúng chứng minh anh tính nhẩm giỏi." Tội Lỗi Quá Xá thoáng ngừng lại, "Còn giả sử đáp bừa tức là diễn xuất của anh giỏi."

"…"

"Nhưng mà anh tính nhẩm hay như thế thì tội gì không theo ngành chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp?" Tội Lỗi Quá Xá nhiệt tình đề nghị, "Chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp chỉ cần xử lý và phân tích số liệu thôi, bằng vào khả năng tính nhẩm của anh, em tin tuyệt đối không thành vấn đề. Nếu anh bổ túc thêm chút kiến thức về quản lý, biết đâu anh còn trở thành chuyên gia phân tích số liệu trung cấp, gia nhập hàng ngũ quản lý cấp cao. Lương khởi điểm của quản lý rất hậu hĩnh, nhiều gấp mấy lần đồng lương công nhân."

Quan Miên nói: "Tôi có lòng yêu nghề tha thiết."

"…" Tội Lỗi Quá Xá cười ruồi, "Cũng đúng. So với công nhân, quản lý xí nghiệp thật sự quá… Quá áp lực! Xem kịch vui rất bất tiện nhỉ."

Quan Miên đột nhiên dừng bước.

Tội Lỗi Quá Xá suýt chút đâm sầm vào lưng cậu, "Em đã thắng lại kịp thời, anh đừng giận."

Quan Miên nhìn về phía trước.

Đầu Tội Lội Quá Xá thò ra từ sau lưng Quan Miên.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đứng chặn trước mặt, vẫy tay với cả hai, "Chào."

Tội Lỗi Quá Xá than thở: "Tôi thà nghe người khác mắng chứ không muốn nghe anh chào."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta gật gù, "Tôi cũng thế. Nếu ai dám mắng tôi thì không cần tôi tốn sức, hắn ta cũng sẽ vào tù bóc lịch."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Tôi không ấp ủ tư tưởng độc ác như anh, tôi chỉ muốn biểu đạt mình không thích gặp anh cỡ nào thôi."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta, "May quá, tôi cũng chẳng muốn thấy mặt ai kia."

Tội Lỗi Quá Xá chỉ vào đối phương, "Vậy bây giờ ai đang nhỏ dãi mà dán mắt vào tôi?!"

"…Con mắt nào của ai kia nhìn thấy tôi 'nhỏ dãi mà dán mắt' vào ai kia?" Biểu cảm của Giang Sơn Thở

Dốc Vì Ta trở nên hơi… khó tả bằng lời.

Tội Lỗi Quá Xá thở dài, "Loại ánh mắt thèm thuồng với nhan sắc của tôi tôi gặp nhiều lắm. Tôi hiểu chứ."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhìn Quan Miên, "Anh thật sự muốn đi cùng thứ người này? Hay anh thử cân nhắc việc gia nhập công hội chúng tôi xem sao. Việc khác không dám hứa, nhưng tôi bảo đảm đầu óc hội viên chúng tôi đều bình thường!"

Quan Miên nói: "Tôi thích tìm người không bình thường để làm nổi bật sự bình thường của mình."

Tội Lỗi Quá Xá: "…"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thầm thở dài. Dường như cậu ta nên sớm biết, người Đại Công chấm trúng thì bình thường thế nào cho được?

16. Chương 16: Thí Luyện Thí Luyện (thượng)

Đẳng cấp cao hơn, nhưng còn bản lĩnh…

Tội Lỗi Quá Xá chỉ vào mặt Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: "Công hội Đế Diệu xuống cấp tới mức phải đục khoét xó nhà người ta sao?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta gạt đi ngón tay sắp chọc vào mũi mình, "Đây là ý của Đại Công." Còn tưởng nhân tài có tiềm năng đặc biệt gì, hại cậu ta tốn mất một viên tinh thạch nguyên tố để điều tra thực lực của đối phương, quậy cả nửa ngày cuối cùng chỉ là một tay mơ mới cấp 30.

Tròng mắt Tội Lỗi Quá Xá xoay tròn: "Ám Hắc Đại Công lần này định thường trú hay về thăm người thân?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cười đáp: "Ai kia sợ hả?"

Tội Lỗi Quá Xá cười gượng mấy tiếng, "Cấp 88 như tôi đây cóc sợ cấp 77."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Đến tràng thí luyện PK thử không?"

Tội Lỗi Quá Xá chống chế: "Tôi là quang minh tế tự, phụ trách duy trì hòa bình và soi sáng nhà nhà."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Nói qua nói lại vẫn là sợ thôi. Hay ai kia gọi Phồn Tinh Hữu Độ về đi, vậy mới thú vị.”

Cảm xúc trong mắt Tội Lội Quá Xá hơi thay đổi, chợt cậu ta ưỡn ngực lên, hùng hổ nói: “Sợ gì mà sợ! PK thì PK!”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngẩn người, tặc lưỡi: “Ai kia nói đấy nhé. Nhỡ có mất mạng…”

“Tôi sẽ nhặt xác.” Quan Miên đột nhiên xen vào.

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ: “Anh nói mấy câu khích lệ hơn tí xíu không được à?”

Quan Miên cau mày đáp: “Tôi đang chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Ai kia muốn PK với Đại Công thật hả? Không hối hận?”

Tội Lỗi Quá Xá vỗ ngực, dũng cảm nói: “Cũng là một cái mạng thôi, sợ gì?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Có thể không chỉ một mạng đâu nhé. Ai kia quên ư, tràng thí luyện còn có hình thức thí luyện tính giờ đó.”

Mặt Tội Lỗi Quá Xá tái đi.

Quan Miên thắc mắc: “Thí luyện tính giờ là sao?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đáp: “Không giới hạn số lần chết và giới hạn thời gian PK. Nói cách khác, bên yếu hơn hẳn có nguy cơ chết liên tục.”

Quan Miên hỏi tiếp: “Cưỡng chế đăng xuất thì thế nào?”

Nhớ lại hành động vĩ đại của cậu lúc trước, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta bèn hắng giọng: “Cưỡng chế đăng xuất được phép thực hiện bất kể thời gian hay địa điểm.”

Quan Miên vỗ vai Tội Lỗi Quá Xá: “Không đáng lo.”

Tội Lỗi Quá Xá lấy tiểu tinh linh ra, bắt đầu viết thư.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cười hỏi: “Viết di thư?”

Tội Lỗi Quá Xá nạt: “Phủi mồm! Tôi không được mời cổ động viên hả? Nói, thời gian, vị trí!”

Mấy hôm nay tràng thí luyện rất náo nhiệt.

Dư âm cuộc đại chiến vẫn chưa tan, đầu não hai công hội lại quyết định đấu tay đôi.

Quan Miên hỏi Tội Lỗi Quá Xá: “Hôm nọ rốt cuộc ai thắng?”

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: “Ai biết. Về sau loạn cào cào hết, mọi người xuất chiêu lung tung, đa số cứ chết đi sống lại, chẳng được mấy mống sống sót từ đầu đến cuối.”

Quan Miên hỏi: “Ai?”

“Ám Hắc Đại Công, Tinh Phi Ngân, Lòng Son Chiếu Sử Xanh… Hình như chỉ ba người bọn họ. Em nhớ không rõ, nhưng em và Minh Nguyệt đều chết hai lần.”

Quan Miên hỏi: “Minh Nguyệt Vô Ảnh?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Ừa.”

“Tinh Phi Ngân?”

“Ừa.” Tội Lỗi Quá Xá lấy làm khó hiểu, “Có phải không quen đâu, anh điểm danh từng tên chi vậy?”

Quan Miên thản nhiên nói: “Sau lưng cậu.”

Tội Lỗi Quá Xá quay ngoắt lại, quả nhiên nhìn thấy Tinh Phi Ngân và Minh Nguyệt Vô Ảnh sánh vai bước đến. Cậu ta thình lình xoay sang hỏi Quan Miên, “Nhìn em bây giờ bảnh trai không?”

Quan Miên hỏi ngược lại, “So với thứ gì?”

“…” Tội Lỗi Quá Xá đáp, “Tinh Phi Ngân.”

Quan Miên nói: “Chưa bảnh bao giờ.”

Tội Lỗi Quá Xá ỉu xìu.

“Nhưng nhìn sơ cũng hơi hơi dễ thương.”

Tội Lỗi Quá Xá càng ủ rũ.

Quan Miên nói: “Không ít con gái thích con trai dễ thương.”

Tội Lỗi Quá Xá: “Chỉ ‘không ít’ mà thôi.”

Hai người mãi lo nói chuyện, không chú ý thấy Tinh Phi Ngân và Minh Nguyệt Vô Ảnh đã tới trước mặt bọn họ.

Tinh Phi Ngân trừng mắt Tội Lỗi Quá Xá, “Định PK với Ám Hắc Đại Công?”

Tội Lỗi Quá Xá ưỡn ngực: “Phải.”

Tinh Phi Ngân hỏi: “Lý do?”

Tội Lỗi Quá Xá lắc lắc ngón trỏ, trưng ra vẻ mặt hung hãn, “Người ta không nhịn nổi kẻ khác dám sỉ nhục công hội bọn mình!”

Tinh Phi Ngân: “Nói thật.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…Người ta không thể dễ dàng bỏ qua chuyện hắn dám sỉ nhục người ta!”

Tinh Phi Ngân nói: “Cho cậu một cơ hội nữa.”

“…” Tội Lỗi Quá Xá nhìn đông ngó tây.

Minh Nguyệt Vô Ảnh chợt mở miệng: “Đằng ấy chịu thua đi.”

Tội Lỗi Quá Xá cơ mặt cứng đờ, ánh mắt thoáng luống cuống.

Tinh Phi Ngân nói: “Đàn ông không thể chưa chiến đã hàng.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: “Ám Hắc Đại Công rất cuồng chiến. Anh ta nhất định sẽ chọn hình thức thí luyện tính giờ, loại kia lại dễ dàng làm sụp đổ ý chí của đối phương nhất.”

Tinh Phi Ngân nói: “Do cậu ấy tự lựa chọn.”

Tội Lỗi Quá Xá liếm môi, “Đúng, mình làm mình chịu.”

“Thay vì suy xét việc nhận thua, sao không tìm cách giành lấy chiến thắng?” Quan Miên đột nhiên lên tiếng, “Trong game, mười một cấp là khoảng cách rất lớn. Lấy 88 đấu 77 chẳng lẽ không phải ưu thế?”

Minh Nguyệt Vô Ảnh trả lời: “Đây là game 3D, đẳng cấp không phải tất cả. Nó xem trọng tố chất thân thể của người chơi, sức phán đoán, khả năng phản ứng và sự nhịp nhàng khi phối hợp kỹ năng hơn. Căn cứ theo những yêu cầu trên, Tội Lỗi Quá Xá thua là cái chắc.”

Quan Miên nói: “Tố chất thân thể quyết định mạnh yếu trong hệ chiến đấu, nhưng Tội Lỗi Quá Xá là tế tự. Sức phán đoán, khả năng phản ứng, sự nhịp nhàng khi phối hợp kỹ năng quan trọng hơn chứ.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: “Trước khi Ám Hắc Đại Công thoái ẩn, anh ta luôn giữ vị trí đầu bảng cao thủ, chưa từng dao động.”

Quan Miên tò mò: “Thế còn Phồn Tinh Hữu Độ?”

Tội Lỗi Quá Xá vờ lơ đãng quan sát biểu tình của Minh Nguyệt Vô Ảnh.

Vừa nghe nhắc tới bốn chữ “Phồn Tinh Hữu Độ”, đôi mày cô khẽ cau lại, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường. “Anh ấy đứng hàng thứ hai, là người duy nhất đủ khả năng duy trì chênh lệch cực nhỏ với Ám Hắc Đại Công. Người hạng ba hồi ấy cách họ những mười cấp.”

Quan Miên nói: “Mấy người biết ngoài kinh tế thị trường ra còn có kinh tế kế hoạch không?”

Cả ba đồng loạt nhìn cậu.

“Kinh tế thị trường là nền kinh tế tự điều chỉnh theo cung và cầu, trong khi kinh tế kế hoạch là nền kinh tế bị chi phối bởi số liệu cụ thể.” Quan Miên từ tốn giải thích.

Tội Lội Quá Xá ngu ngơ hỏi: “Là sao?”

Tinh Phi Ngân nói: “Ý anh là trước tiên phải nghiên cứu chiến thuật thật kỹ?”

Quan Miên: “Ừ.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh cau mày: “Chiến đấu yêu cầu phản xạ tức thời, làm thế nào để chuẩn bị sẵn phương

thức tác chiến?"

Quan Miên đáp: "Biến phương thức tác chiến thành phản xạ."

Tội Lỗi Quá Xá chợt tỉnh ngộ: "Giống như em tát vào má trái của anh, anh nghiêng qua bên phải, đúng không?"

Quan Miên nói: "Xin đổi chữ 'anh' trong lời cậu thành 'mình'."

Tinh Phi Ngân mở miệng: "Không kịp rồi."

Quan Miên quay lại, bắt gặp Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đang bước tới, sau lưng không phải Ám Hắc Đại Công mà là Lòng Son Chiếu Sử Xanh.

Nhác thấy Ám Hắc Đại Công không đến, Tội Lỗi Quá Xá lập tức mạnh miệng, "Chậc chậc, Ám Hắc Đại Công đâu? Bị tên tuổi của anh đây dọa mất dép rồi à? Thật vậy thì ngại quá."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh tiến lên một bước, "Đại Công không rảnh, tôi tới thay."

Khóe mắt Tội Lỗi Quá Xá giật giật. Nếu cậu ta không lầm, trước mắt, Lòng Son Chiếu Sử Xanh đang nắm giữ vị trí đầu bảng cao thủ, cấp 90, hơn Tinh Phi Ngân một cấp.

Tinh Phi Ngân nói: "Tôi tiếp anh."

Hai người không thèm nhiều lời, trực tiếp đặt chân vào tràng thí luyện.

Tội Lỗi Quá Xá ngơ ngác hỏi: "Ủa? Hình như em mới là người khởi xướng?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cười ha hả: "Chúc mừng em trai thoát được một kiếp."

Tội Lỗi Quá Xá hừ lạnh: "Không phục? Chúng ta đấu tay đôi đi!"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đáp: "Anh đây không ăn hiếp con nít."

Tội Lỗi Quá Xá lôi báo ra, vừa chọt chọt vào bảng cao thủ vừa nói: "Nếu tôi không nhớ nhầm, phải chăng anh còn thấp hơn tôi một cấp í?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Cho nên tôi sẽ không PK với ai kia."

Tội Lỗi Quá Xá đắc ý: “Sợ kìa.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Với thao tác mèo quào của ai kia, tôi thấp hơn năm mươi cấp mới công bằng.”

Tổn thương đến nói không nên lời, Tội Lỗi Quá Xá liếc sang Quan Miên, cố gắng kéo tay cậu. “Nhanh lên anh! Nhào vô!”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cười tít mắt: “Các em nhỏ đánh lộn thua thường hay chạy về nhà mách bố mẹ.”

Quan Miên cuối cùng cũng lên tiếng: “Thôi thì hai bé đừng ồn nữa.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta, Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Cuối cùng, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cùng Minh Nguyệt Vô Ảnh vào tràng thí luyện, Tội Lỗi Quá Xá và Quan Miên tiếp tục “được” bỏ lại.

Tội Lỗi Quá Xá vô cùng buồn bã: “Em không tốt ở đâu chứ? Sao mãi không ai thèm chọn em?”

Quan Miên nói: “Tôi cũng có một câu muốn hỏi.”

“Hửm?”

“Tại sao cậu nhất định phải kéo tôi vào Công hội Tinh Nguyệt?”

Tội Lỗi Quá Xá sửng sốt cả nửa ngày mới đáp: “Vì lúc đầu em từng nói muốn anh gia nhập. Tiếp theo chắc là… Hơ, quán tính? Sao thế? Chẳng lẽ anh định nhảy sang Đế Diệu? Em nói anh biết nhé, Ám Hắc Đại Công không phải thứ tốt lành gì đâu, giết người không chớp mắt đó!”

Quan Miên đột nhiên chọc vào lưng cậu ta.

“Ha ha ha…” Tội Lỗi Quá Xá không nén nổi phải bật cười, sau đó ra vẻ nghiêm mặt muốn hỏi tội Quan Miên: “Sao cù em?”

“Sau lưng cậu.”

“Hả?” Tội Lỗi Quá Xá quay lại.

Ám Hắc Đại Công tủm tỉm cười, “Tôi thích nhất là sửa chữa lỗi lầm. Được, tôi hứa với cậu, lần này giết cậu xong, tôi sẽ ra sức chớp mắt.”

17. Chương 17: Thí Luyện Thí Luyện (trung)

Đẳng cấp cao hơn, nhưng còn bản lĩnh…

Tội Lỗi Quá Xá mân mê gương mặt sớm đã cứng đờ, cười gượng: “Chẳng phải anh không có thời gian à?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Tôi dù không có thời gian ăn cơm vẫn có thời gian giết người.”

Biến thái!

Siêu cấp biến thái của thế kỷ mới kìa!

Cơ thể Tội Lỗi Quá Xá từ từ nhích lại gần Quan Miên. Tuy Quan Miên mới cấp 30, nhưng phong cách núi lở không loạn của cậu khiến người khác rất có cảm giác an toàn.

Ám Hắc Đại Công nói: “Cậu thích tràng thí luyện hay dã ngoại?”

PK thua ở tràng thí luyện chỉ mất điểm PK, nhưng thua khi đánh dã ngoại sẽ mất kinh nghiệm cùng trang bị.

Tội Lỗi Quá Xá không thèm nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Tràng thí luyện.”

“Vậy cậu đồng ý PK? Rất tốt.” Ám Hắc Đại Công mỉm cười.

Mình nên bảo phải về ngủ chứ nhỉ!

Tội Lỗi Quá Xá vô cùng rầu rĩ.

Quan Miên chợt hỏi: “PK cho đứng xem không?”

Ám Hắc Đại Công trả lời: “Đằng ấy có thể gia nhập cuộc chiến. Tôi không ngại hai người cùng lên.”

Hình ảnh người kia một mình đối đầu với cả đám người trong thể loại thực chiến vẫn in sâu trong đầu

Quan Miên. Không phải vì hôm trước là lần đầu cậu xem chiến đấu, mà bởi tốc độ ra tay, sức mạnh, góc độ cùng thời gian tính toán quá chính xác của Ám Hắc Đại Công. Sau khi quay về, cậu dùng vi tính mô phỏng lại những động tác gây ấn tượng mạnh nhất cho mình. Có thể kết luận, mỗi lần Ám Hắc Đại Công xuất chiêu đều sử dùng lượng lực tối thiểu để đạt hiệu quả tốt nhất.

Tội Lỗi Quá Xá lắc đầu với Quan Miên: "Đơn đả độc đấu."

Quan Miên đột nhiên mở miệng: "Không, hai đấu một thì hai đấu một."

Tội Lỗi Quá Xá giật mình nhìn cậu, "Món nợ tình miễn phí này của anh vung hơi quá tay rồi."

Quan Miên ngẩn ra: "Là sao?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Anh quên hả? Nhân phẩm anh đang âm kìa! Bây giờ anh đang trong chế độ công tác, căn bản không thể vào tràng thí luyện."

Quan Miên: "Ờ, quên thật."

"…" Tội Lỗi Quá Xá nhìn Ám Hắc Đại Công, "Tôi cầu trợ giúp bên ngoài được không?"

Ám Hắc Đại Công: "Được."

Tội Lỗi Quá Xá vừa lấy tiểu tinh linh ra để viết thư, Ám Hắc Đại Công lại từ tốn tiếp: "Trong ba giây."

Trong ba giây tiểu tinh linh của cậu còn chưa kịp bay khỏi tay nữa là! Tội Lỗi Quá Xá trừng Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi không ngại số người, nhưng tôi để ý thời gian."

Tội Lỗi Quá Xá nhìn Quan Miên.

Quan Miên nói: "Theo xác suất, tỷ lệ Tinh Phi Ngân và Minh Nguyệt Vô Ảnh xuất hiện là lớn nhất, trong trường hợp bọn họ mau chóng giải quyết đối thủ hoặc bị đối thủ giải quyết. Thứ nhì là game thủ của Tinh Nguyệt đến PK. Thứ ba…"

Tội Lỗi Quá Xá thắc mắc: "Thứ ba là gì?"

Quan Miên đáp: "Công ty trò chơi đột nhiên tuyên bố bảo trì hệ thống, hoặc giả mất điện toàn quốc."

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Từ khi Quốc hội ban hành Luật Bảo vệ Nhân quyền Hư cấu, công ty game hết dám đùa kiểu đó nữa.”

Quan Miên nói: “Nếu những khả năng trên đều không xảy ra, tôi đề nghị mười phút thời gian chuẩn bị.”

Tội Lỗi Quá Xá nhỏ giọng hỏi: “Chuẩn bị bỏ chạy hả?” Hai mắt cậu ta đảo lia lịa khắp bốn phía, dường như đang tìm đường trốn tiện nhất.

Quan Miên nói: “Chuẩn bị chiến đấu.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…Chết sớm chết muộn khác nhau chỗ nào?”

Quan Miên đáp: “Một có chuẩn bị, một không.”

Ngạc nhiên thay, Ám Hắc Đại Công chỉ chịu chờ đợi ba giây giờ đây lại chấp thuận yêu cầu mười phút chuẩn bị, nhưng điều kiện trao đổi chính là địa điểm đổi thành dã ngoại.

Tội Lỗi Quá Xá chần chừ.

Quan Miên đồng ý cái rụp.

Tội Lỗi Quá Xá la lối um sùm: “Trên mình em có rất nhiều hàng đắt tiền.”

Ám Hắc Đại Công lên tiếng: “Tôi chỉ cần thứ đáng giá nhất.”

Lông tóc Tội Lỗi Quá Xá dựng hết cả lên, sắc mặt đen tới khó coi, “Đồ dê xồm!”

Quan Miên hờ hững nói: “Tôi tưởng anh ta cần mạng của cậu.”

Ám Hắc Đại Công gật đầu: “Tôi cũng tưởng vậy.”

Tội Lỗi Quá Xá sửng sốt: “Ủa? Không phải trinh tiết của tôi à?”

Quan Miên đáp: “Tôi cho rằng cái đó do người khác bất cẩn làm rớt trên người cậu.”

Tội Lỗi Quá Xá hai tay bảo vệ đũng quần, “Người ta còn trong trắng đấy nhé!”

"…Mười phút đã biến thành năm phút." Ám Hắc Đại Công từ tốn nhắc nhở.

Tội Lỗi Quá Xá còn định nói thêm gì nữa nhưng bị Quan Miên nhanh tay bịt miệng, "Cần mạng thì ngậm mồm."

Tội Lỗi Quá Xá giãy khỏi tay Quan Miên, sau đó há mỏ…

"Cần trinh tiết cũng ngậm mồm." Quan Miên bổ sung.

Tội Lỗi Quá Xá bình tĩnh cân nhắc, cuối cùng khép mỏ lại.

Ba người ra khỏi thành, Quan Miên tìm một vị trí tương đối ít cỏ để ngồi.

"Nói tôi nghe tất cả kỹ năng cậu biết cùng với công dụng, thời gian cooldown." Cậu thoáng ngừng lại, "Và của Ám Hắc Đại Công."

Tội Lỗi Quá Xá ngờ vực nhìn Quan Miên: "Chi?"

Quan Miên đáp: "Tìm kế thoát hiểm tốt nhất."

Ám Hắc Đại Công rất có phong độ, đứng cách đó năm, sáu mét nhìn hai người.

Tội Lỗi Quá Xá thì thầm: "Anh bảo giờ em cưỡi thú chạy trốn thì xác suất thành công có lớn không?"

Quan Miên thờ ơ nhún vai, "Cậu cứ thử xem."

Tội Lỗi Quá Xá nhìn ánh mắt giễu cợt của Ám Hắc Đại Công, đột nhiên thấy rùng mình ớn lạnh, "Nghe anh vậy."

"Kỹ năng của quang minh tế tự rất nhiều, nhưng đa số đều là phụ trợ, Thánh Quang Hộ Thể nè, Thần Chi Sủng Ái nè…"

"Đặc tính gì?"

"Thánh Quang Hộ Thể giảm hai lăm phần trăm lực sát thương của các công kích vật lý trong năm phút, cooldown mất một phút. Thần Chi Sủng Ái cho game thủ một tỷ lệ hồi 500 tới 800 điểm máu nhất định, giữ được ba phút, cooldown bốn mươi giây. Thánh Dũ Thuật (Chữa Bệnh Thần Kỳ) sơ cấp bơm 600 điểm máu, cooldown mười giây. Thánh Dũ Thuật trung cấp bơm 1200 điểm máu, cooldown ba mươi giây. Thánh Dũ Thuật cao cấp bơm 2400 điểm máu, cooldown một phút. Thánh Dũ Thuật chung cực bơm đầy máu,

cooldown hai phút rưỡi." Thấy mắt Quan Miên sáng lên, cậu ta vội vàng bổ sung, "Nhưng cấp 100 mới được học."

Quan Miên nói: "Thánh Dũ Thuật cao cấp tốn bao nhiêu mana?" Cậu từng dạo không ít diễn đàn để bổ túc kiến thức.

Tội Lỗi Quá xá ngẩn ra: "Em chưa tính kỹ, chắc chừng một phần mười hai lam. À, còn Phục Hoạt Thuật (Hồi Sinh) và Thần Chi Nhân Từ (Nhân Từ Của Thần) để giải trừ các trạng thái này nọ."

Quan Miên hỏi: "Công kích thì sao?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Ngâm Xướng Thất Vọng, lực sát thương từ 2000 đến 2500 điểm, bạo kích từ 3600 đến 4000."

"Tỷ lệ bao nhiêu?"

"…Chưa tính." Tội Lỗi Quá Xã nói, "Trừ phi gặp chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, còn không em ít khi ra tay lắm."

Quan Miên nói: "Tôi nhớ cậu bảo tế tự có kỹ năng đặc biệt."

"Thần Giáng, nhưng mất từ năm mươi đến bảy mươi phần trăm máu." Tội Lỗi Quá Xá nói tiếp, "Máu em là mười sáu ngàn tám trăm mấy chục í."

Quan Miên nói: "Lượng máu mất từ 8400 đến 12600 điểm. Nếu dùng trong trường hợp đầy máu, máu ít nhất còn khoảng 4200."

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Giờ là lúc biểu diễn tính toán hả anh hai?"

Quan Miên hỏi ngược lại: "Lực sát thương bao nhiêu?"

Vấn đề này nếu là lúc bình thường, Tội Lỗi Quá Xá dư sức trả lời Quan Miên, nhưng nãy giờ bị chuỗi câu hỏi liên hoàn làm choáng váng, Ám Hắc Đại Công lại đứng cạnh xem kịch như hổ rình mồi, bởi vậy đầu óc cậu ta hiện tại hơi chập mạch một chút. Cậu ta buột miệng đáp: "Rất cao."

"Giết người trong chớp mắt được không?" Quan Miên hỏi tiếp.

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: "Em nhớ Ám Hắc Đại Công mặc long giáp, độ phòng ngự chỉ có thể dùng hai chữ 'biến thái' để hình dung, chưa kể vòng tay Thần Khí Cực (Thần Khí Đỉnh Cao), mỗi phút tự động hồi 1000 điểm máu. Thế nên ý anh là em giết hắn trong chớp mắt hay hắn giết em trong chớp mắt?"

Thời gian hai người trao đổi vù vù trôi đi.

Ám Hắc Đại Công thong thả bước về phía bọn họ.

Quan Miên nói: “Xem ra cậu đành thử vận may thôi.”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Thử vận đỡ hơn bó tay chịu trói.”

Quan Miên nói: “Trước tiên sử dụng Thần Giáng, tiếp theo là Thánh Dũ Thuật cao cấp, trung cấp và sơ cấp. Lượng máu bấy giờ của cậu còn khoảng từ 8400 đến 12600, tức là ở mức năm mươi đến bảy mươi lăm phần trăm máu lần thứ hai.”

Mắt Tội Lỗi Quá Xá trợn tròn vo, “Không phải anh định bảo em dùng Thần Giáng nữa chứ?”

Quan Miên trầm ngâm: “Quá mạo hiểm.” Chính cậu cũng cảm thấy không ổn. Số liệu trong tay quá ít, điều kiện phối hợp lại càng tệ, đường nào cũng là đường chết.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Em cũng nghĩ vậy.”

Quan Miên hỏi: “Cậu biết về kỹ năng của anh ta bao nhiêu?”

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: “Kỹ năng của Ám Hắc Đại Công từng bị mổ xẻ tới mấy chục trang trên diễn đàn, nhưng không bài nào phân tích toàn diện. Sức mạnh của hệ chiến đấu một phần quyết định bởi tố chất cơ thể người chơi, bởi lẽ Ám Hắc Đại Công có thể đánh ra nhiều kỹ năng người khác không tưởng tượng nổi.”

Ám Hắc Đại Công lên tiếng: “Quý ngài, tiệc trà đã kết thúc.”

Tội Lỗi Quá Xá hít sâu.

Quan Miên vỗ vai cậu ta, lùi sang bên cạnh.

Tội Lỗi Quá Xá nhanh tay bọc Thánh Quang Hộ Thể cùng Thần Chi Sủng Ái lên người, sau đó lập tức sử dụng Thần Giáng.

Đây là lần đầu tiên Quan Miên nhìn thấy Thần Giáng.

Không thể không nói, kỹ năng này của Mộng Đại Lục hiệu ứng hoa lệ có thừa. Ánh sao vàng óng trải khắp nơi nơi, một hình thể uyển chuyển từ trên trời hạ xuống, hai bàn tay trong không trung vồ tới Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công không thèm tránh né, trực tiếp rút kiếm chém vào Tội Lỗi Quá Xá.

Sắc mặt hai người đồng thời trắng bệch.

Mặc dù Quan Miên đang ở chế độ công tác, nhưng cậu vẫn nhìn ra vết thương của Ám Hắc Đại Công nặng hơn Tội Lỗi Quá Xá rất nhiều.

Thánh Dũ Thuật sơ cấp.

Thánh Dũ Thuật trung cấp.

Thánh Dũ Thuật cao cấp.

Quan Miên cau mày. Trình tự của Tội Lỗi Quá Xá ngược rồi, lúc này phải dùng Thánh Dũ Thuật cao cấp trước mới giảm thiểu thời gian hồi kỹ năng.

Ám Hắc Đại Công tay múa kiếm đen, chiêu thức đẹp mắt nhưng thế công mãnh liệt!

Quan Miên gần như có thể nhìn thấy cột máu trên đầu Tội Lỗi Quá Xá đang tụt không phanh. Chẳng bao lâu, sắc mặt cậu ta còn tái hơn cả Ám Hắc Đại Công.

"Sang phải!" Quan Miên nhịn không được phải la lên.

Tội Lỗi Quá Xá bất giác nghe theo.

Kiếm của Ám Hắc Đại Công vốn đã chém trúng cậu ta, song vì tiếng kêu của Quan Miên nên thình lình đổi hướng giữa đường.

"Lùi lại!" Quan Miên mách nước công khai, "Sơ cấp!"

600 điểm máu vừa bơm xong lại bị Ám Hắc Đại Cong chém tụt.

Tội Lỗi Quá Xá không chịu yếu thế, trả lại một chiêu Ngâm Xướng Thất Vọng.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười, nhanh chân né đòn.

Quan Miên phát hiện Ám Hắc Đại Công từ đầu tới giờ chưa từng tìm cách bơm máu, dường như tự tin kỹ năng tránh chiêu cùng lượng máu của mình tuyệt đối đủ để kéo dài đến phút cuối.

“Trung cấp!” Quan Miên trầm giọng quát.

Tội Lỗi Quá Xá mới tiếp thêm 1200 điểm máu đã mất ngay 800.

Quan Miên cắn răng hét: “Thần Giáng!”

Tội Lỗi Quá Xá nghe thấy, vừa định sử dụng Thần Giáng, nhưng khi liếc thấy lượng máu còn lại, cậu ta không khỏi do dự vài giây. Vận may của cậu ta không tệ, lần đầu sử dụng Thần Giáng chỉ tốn chừng năm lăm, năm sáu phần trăm máu, đến giờ cột máu vẫn đầy hơn năm mươi phần trăm, nhưng chỉ hơn tí xíu mà thôi. Nếu như sử dụng Thần Giáng thêm lần nữa, trừ phi số đỏ chói mắt, bằng không rất có khả năng sẽ trở thành đánh bom tự sát.

Cơ hội chớp nhoáng vụt đi. Trong vài giây do dự ngắn ngủi, Ám Hắc Đại Công đã thẳng tay đánh cho máu cậu ta tụt dưới mức năm mươi phần trăm.

Quan Miên thầm thở dài.

Với tình huống này, chiến thắng của Ám Hắc Đại Công chỉ còn là vấn đề thời gian.

Quả nhiên, Tội Lỗi Quá Xá cũng phát hiện bản thân giờ đây lành ít dữ nhiều, ý chí chiến đấu lập tức sa sút, chưa tới bốn phút đã tan thành ánh sáng trắng.

Trước khi chết, cậu ta đánh rơi một chiếc giày cùng hai mấy kim tệ.

Đôi lời của tác giả:

Danh sách hội viên Công hội Đế Diệu:

Hội trưởng: Lòng Son Chiếu Sử Xanh, ma pháp sư hệ hỏa, cấp 90.

Phó hội trưởng: Ám Hắc Đại Công, long kỵ sĩ, cấp 77.

Nguyên lão: Giang Sơn Thở Gấp Vì Ta, vũ giả, cấp 87.

Phân hội trưởng phân hội Macey: Lông Chân Rất Gợi Cảm, ma pháp sư hệ thủy, cấp 80.

Hội viên tinh anh: Bách Chiến Bách Thắng, thần thánh kỵ sĩ, cấp 76.

Hội viên tinh anh: Tuyết Lý Hống, thần thánh tế tự, cấp 81.

18. Chương 18: Thí Luyện Thí Luyện (hạ)

Đẳng cấp cao hơn, nhưng còn bản lĩnh…

Quan Miên khom xuống nhặt giày lên.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười: "Nó là chiến lợi phẩm của tôi."

Quan Miên nói: "Giày anh size mấy?"

Ám Hắc Đại Công ngẩn người, lờ mờ như đoán ra đối phương định nói gì, "Giày ảo sẽ tự đổi kích cỡ để vừa với chân người chơi."

Quan Miên thắc mắc: "Số lượng cũng thế à? Cậu ta chỉ làm rơi một chiếc."

Ám Hắc Đại Công hỏi ngược lại: "Sao đằng ấy không nói cậu ta chỉ có một chân?"

Quan Miên đáp: "Vì tôi dùng mắt để nhìn."

Phát hiện tiếp tục đấu võ mồm cũng chẳng được lợi, Ám Hắc Đại Công bèn chuyển chủ đề: "Đằng ấy rất có khiếu chiến đấu."

Quan Miên nói: "Thứ tôi có khiếu thì nhiều lắm."

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi vốn muốn mời đằng ấy vào Công hội Đế Diệu."

Quan Miên nhìn anh.

"Nuôi thú cưng như thế cũng không tệ." Khóe miệng Ám Hắc Đại Công nhếch lên, như cười như không.

Mắt Quan Miên hơi nheo lại.

"Nhưng giờ tôi đổi ý rồi." Ám Hắc Đại Công nói, "Vì tôi chợt nhận ra, biết đâu đằng ấy sẽ trở thành đối thủ đạt tiêu chuẩn của tôi."

Quan Miên đáp trả: “Làm đối thủ không phải đơn phương tình nguyện là được.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Chờ đằng ấy cấp cao như tôi, tôi sẽ đồng ý với đằng ấy.”

Quan Miên lạnh lùng lườm anh.

Cặp mắt Ám Hắc Đại Công liếc sang đống kim tệ dưới đất, “Xem như quà gặp mặt tôi tặng đằng ấy, nhưng đằng ấy phải nhanh tay tí xíu, bởi vì…”

Tiền đồng trên mặt đất đột nhiên biến mất.

Ám Hắc Đại Công nhún vai: “Tôi đã nhắc nhở đằng ấy.”

Quan Miên chợt ném giày vào người Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công bất giác chụp lấy, nghi hoặc nhìn cậu.

Quan Miên nói: “Không có giày thủy tinh thì sao anh tìm được cô bé Lọ Lem của mình?”

Ám Hắc Đại Công từ tốn đáp: “Cậu ta ‘lọ lem’ hơi bị quá.”

Tội Lỗi Quá Xá đang viết thư kể lể với Tinh Phi Ngân chợt hắt hơi một cái.

Quan Miên tà tà rảo bước về Loca Scarlett.

Bản Chất Minh Mẫn ngơ ngẩn ngồi sẵn ở đó.

“Có tâm sự?” Quan Miên ngồi xuống cạnh anh ta.

Bất thình lình, Bản Chất Minh Mẫn đứng bật dậy, thở dài ảo não: “Bạn gái cũ của tôi kết hôn.”

Quan Miên: “Ồ.”

Bản Chất Minh Mẫn nói tiếp: “Thằng đó lùn hơn tôi.”

“Ừm.”

“Béo hơn tôi.”

“Ừm.”

“Xấu hơn tôi.”

“Ừm.”

“Nghèo hơn tôi.”

“…”

“Rồi cô ấy cứ thế mà lấy thằng đó làm chồng.” Bản Chất Minh Mẫn nói, “Bởi hắn đăng ký thi làm chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp.”

Quan Miên: “…”

Bản Chất Minh Mẫn tiếp tục làu bàu oán trách: “Mới báo danh thôi đó! Hằng năm cả đống người đăng ký nhưng đậu được mấy người? Thằng đó cả bản thân có mấy ngón tay còn không biết!”

Quan Miên nói: “Biết đâu cô ta quan tâm đến lý tưởng.”

Bản Chất Minh Mẫn bực dọc: “Tôi cũng là người có lý tưởng chứ bộ!”

“Là gì?”

“Vị trí đầu bảng PK game thực chiến!” Bản Chất Minh Mẫn thoáng ngừng lại, “Chẳng qua về sau không theo nữa thôi.”

Quan Miên nhè nhẹ vỗ vai anh ta.

Bản Chất Minh Mẫn rầu rĩ nói: “Chuyên gia phân tích số liệu ngon đến thế ư?”

Quan Miên an ủi: “Anh cũng khá lắm.”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Năm ngàn chín trăm bốn mươi tám bình phương bằng bao nhiêu?”

Quan Miên trả lời không cần suy nghĩ, “Ba mươi lăm triệu ba trăm bảy mươi tám ngàn bảy trăm lẻ bốn.”

Bản Chất Minh Mẫn ngơ ngẩn nhìn cậu, nửa buổi sau mới lên tiếng: “Cậu là chuyên gia phân tích số liệu sao?”

Quan Miên đáp: “Tôi chỉ giỏi tính toán thôi.”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Dạy tôi được không?”

Quan Miên quay sang anh ta.

“Tôi cũng đã đăng ký.” Bản Chất Minh Mẫn nhỏ giọng tiếp, “Cùng đợt.”

Quan Miên suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi mua mấy quyển sách.”

Mắt Bản Chất Minh Mẫn sáng lên, vội vã đồng ý.

“Số Học Căn Bản ABC, Phân Tích Điều Kiện, Phân Tích Tâm Lý Căn Bản, Phương Pháp Phân Tích Số Liệu…”

Bản Chất Minh Mẫn hoảng hốt cắt lời cậu, “Tất cả?”

Quan Miên nhìn anh ta, chẳng nói câu nào.

Thoáng do dự, Bản Chất Minh Mẫn nói: “Thật ra tôi không nhất định phải thông qua, chỉ cần cao điểm hơn thằng đó là được.”

Quan Miên nói: “Học thuộc bảng cửu chương.”

Bản Chất Minh Mẫn đờ ra: “Hả?”

Quan Miên nói: “Với một người cả ngón tay cũng không biết đếm, thuộc bảng cửu chương là dư sức xử đẹp.”

Bản Chất Minh Mẫn: “…”

Ra khỏi buồng điều khiển, Quan Miên sà vào máy tính theo thói quen, lên mạng tìm tung tích của người kia, nhưng kết quả vẫn thất vọng như trước.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Quan Miên khôi phục thân phận game thủ vào trò chơi.

Tội Lỗi Quá Xá vì thảm bại dưới tay Ám Hắc Đại Công nên bị Tinh Phi Ngân túm đi càn phó bản cao cấp mỗi ngày.

Quan Miên mừng rỡ đi dạo chung quanh.

Thế nhưng, dù bản thân đang chịu sự huấn luyện nghiêm ngặt, đàn tiểu tinh linh của Tội Lỗi Quá Xá vẫn chưa từng gián đoạn.

"Hu hu. Con quái đó bỉ quá anh ơi, nó đấm vào tiểu JJ của em! May mà em có Thánh Quang Hộ Thể… Không đau chút nào!"

"Tinh Phi Ngân chơi bẩn! Anh í bắt em đánh đại boss! Lẽ nào anh í không biết ngoài tiếp máu và chiếu sáng thì em đây không biết gì hết ư?"

Để tiết kiệm, Quan Miên chỉ nhận nhưng không hồi âm.

Chính vào lúc Quan Miên đang ung dung tản bộ, cựu thành viên tổ Chuyên-xử-lý-kẻ-nhàn-rỗi số 1 bao gồm một vong linh pháp sư chiều cao khiêm tốn cùng một vong linh kỵ sĩ từng chém Quan Miên đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu.

"Chú mày là Mộng Xuân Không Tỉnh?" Vong linh kỵ sĩ vẫn nhớ mặt cậu, "Chú mày chính là Mộng Xuân Không Tỉnh? Chú mày thật sự là Mộng Xuân Không Tỉnh?"

Quan Miên cau mày: "Cậu là nghệ sĩ hài?"

Cơ mặt vong linh kỵ sĩ cứng ngắt, gã ngạo mạn nói: "Anh là hội viên thâm niên của Đế Diệu, Nê Đại Vương (Đại Vương Đất, pinyin: ní dà wáng)."

Mặt Quan Miên đơ ra.

Vong linh kỵ sĩ chỉ vào vong linh pháp sư bên cạnh: "Đồng đội của anh, Phan Phan."

Duy trì trạng thái đơ.

Nê Đại Vương bực mình: "Lẽ nào chú mày không hiểu kỳ chút nào?"

Quan Miên mở miệng: "Nhĩ đại vương (pinyin: nǐ dà wáng)…"

Nê Đại Vương ưỡn ngực.

"Là cách chửi thề kiểu mới nhất à?" Quan Miên hỏi.

Nê Đại Vương: "…Không phải 'Nhĩ', là 'Nê', 'Nê' là bùn đất ấy!"

Quan Miên nói: "Tiến hóa của Nê Bồ Tát (một nhân vật xem bói nổi tiếng trong Phong Vân)?"

Nê Đại Vương tức tối vặn đầu bộ xương ngựa.

Phan Phan chen lời: "Xin lỗi, chúng tôi đến dẫn anh luyện cấp."

Quan Miên hoài nghi hỏi lại: "Luyện cấp?"

Phan Phan đáp: "Đại Công dặn."

Quan Miên nói: "Tôi không định gia nhập Công hội Đế Diệu."

Phan Phan: "Ừa. Chúng mình đi thôi."

Vì vậy, sau Tuyết Lý Hống và Bách Chiến Bách Thắng, Quan Miên tiếp tục đi trên con đường ăn chực kinh nghiệm nhàn hạ mà Công hội Đế Diệu trải sẵn cho cậu.

Thật ra Quan Miên rất rõ dụng ý việc Ám Hắc Đại Công bảo Nê Đại Vương và Phan Phan dẫn mình luyện cấp. Cậu cũng chẳng thèm phản đối chi cho mệt.

Ban đầu chơi game bởi cậu không có gì để làm. Tìm không ra người kia, cuộc đời cậu mất đi cả phương hướng lẫn mục tiêu. Giờ đây ngẫm lại, dường như mục tiêu và phương hướng đời cậu lúc xưa đều do người kia lèo lái. Rời khỏi người kia, Quan Miên cảm thấy mình chính là con diều đứt dây.

Mộng Đại Lục là trò chơi nơi làm việc, cậu thích hoàn cảnh ở đó nên đã ở lại. Mặc dù chưa từng nói ra, nhưng quen được bọn Bản Chất Minh Mẫn, Tội Lỗi Quá Xá, Tuyết Lý Hống, cậu vui lắm. Có điều tính cách của Quan Miên không cho phép cậu thể hiện tất cả ra ngoài.

Điều chân chính khơi gợi hứng thú của cậu lại là cuộc quyết đấu giữa Ám Hắc Đại Công và Tội Lỗi Quá Xá hôm trước.

Từ trận chiến đó, cậu kết luận có thể dùng phương pháp phân tích số liệu để giành chiến thắng trong game. Chẳng qua trước khi bắt đầu cuộc chơi, cậu phải đạt thành một đẳng cấp nhất định. Trong đầu cậu đã tua lại đoạn băng chiến đấu hôm nọ, từ động tác của Ám Hắc Đại Công tới số liệu chiêu thức của Tội Lỗi Quá Xá không ít lần. Nếu cậu có cơ hội tái hiện cục diện, Quan Miên tin tưởng mình đủ sức giúp Tội Lỗi Quá Xá giành thắng lợi, với điều kiện cậu ta nhất nhất tuân theo phương án soạn ra.

Nhưng Quan Miên cũng hiểu rất rõ, thế cục PK không bao giờ trùng lặp lần thứ hai.

Những chiêu thức Ám Hắc Đại Công đánh ra không ngừng thay đổi, tất cả nhờ vào phản ứng kinh người cùng sức phán đoán cực mạnh của bản thân.

Quan Miên nhận ra, nguyên nhân giúp sức chiến đấu của Ám Hắc Đại Công mạnh đến vậy không phải phân tích số liệu, mà là thứ còn mạnh hơn cả phân tích số liệu: Bản năng.

Phân tích số liệu cần thời gian, nhưng bản năng thì không.

Quan Miên cảm thấy nhiệt huyết vốn lẩn trốn nơi xó xỉnh nào đó trong cơ thể đang âm thầm sục sôi.

"Chú mày chắc chắn chú mày không đứng lên vận động chân tay tí à?" Tiếng trách cứ bất mãn của Nê Đại Vương kéo cậu về với hiện thực.

Quan Miên nằm dài trên cỏ, tay gối sau đầu, thản nhiên nói: "Tôi không có kỹ năng."

Nê Đại Vương nói: "Đứng cạnh hò hét trợ uy cũng được chứ bộ."

Quan Miên phất tay, giọng đều đều: "Cố lên."

Nê Đại Vương: "…"

19. Chương 19: Sau Lớp Mặt Nạ (thượng)

Quan hệ tay ba, một đao đoạn tuyệt.

Thật ra suốt thời gian Nê Đại Vương cùng Phan Phan đánh quái, Quan Miên chẳng hề rảnh rỗi. Cậu im lặng quan sát động tác, kỹ năng, tốc độ, chiến lược… của bọn họ.

"Thời gian cooldown triệu tập xương khô là bao nhiêu?" Quan Miên ngồi dậy hỏi.

Phan Phan sửng sốt, kiểm tra một chút rồi đáp: “Hai phút.”

Quan Miên nói: “Khoảng cách giữa lần thứ nhất và lần thứ hai cậu gọi xương khô là ba phút lẻ bốn giây, hai và ba là hai phút bốn chín giây, ba và bốn là ba phút lẻ bảy giây. Tổng cộng cậu phí hết ba phút lẻ bảy giây, cũng tức là một lần triệu tập xương khô cùng năm mươi tám phẩy ba phần trăm cơ hội lần tiếp theo.”

Nê Đại Vương kinh dị đến suýt rớt kiếm, “Chắc chú mày đang nổ hả?”

Phan Phan thoáng suy ngẫm, “Dù phần trước có bịa nhưng đoạn sau vẫn là tính ra.”

Nê Đại Vương hỏi: “Cho nên?”

Phan Phan nói: “Cho nên người ta rất giỏi tính toán.”

Hai người tiếp tục lặng lẽ đánh quái.

Bất quá nhờ vào lời nhắc của Quan Miên, Phan Phan cùng Nê Đại Vương vô thức bắt đầu tính toán thời gian hồi kỹ năng của mình.

Với thế giới game bàn phím thời kỳ đầu, kỹ năng có cần thời gian cooldown hay không đều theo dõi được trên màn hình. Nhưng với game 3D, nếu không kéo bảng điều khiển hoặc tính nhẩm, niệm chú cùng ra chiêu chẳng những mất đi hiệu quả mà còn lãng phí thời gian.

Nê Đại Vương phóng Tử Linh Chi Khí (Luồng Khí Chết Chóc) khiến cử động của quái chậm lại, sau đó tung Phúc Vong Tai Nạn (Tai Họa Diệt Vong) đánh tụt một phần ba máu chúng.

Đoàn quân xương khô của Phan Phan thong thả dần vặt đám quái. Gã liên tiếp sử dụng Khủng Cụ Trớ Chú (Lời Nguyền Hoảng Loạn) sơ cấp, trung cấp cùng cao cấp, phối hợp với Huyết Khô Thuật (Rút Cạn Máu) của Nê Đại Vương, thẳng tay tiễn quái về chầu ông bà.

Do hiệu suất của hai người tăng lên không ít, lũ quái mới nhất thời chưa kịp sinh ra.

Nê Đại Vương tranh thủ hỏi Quan Miên, “Còn bình luận nào nữa không?”

Quan Miên đáp: “Coi như có tiến bộ.”

Nê Đại Vương bất mãn hỏi: “Cái gì gọi là ‘coi như’ chứ?”

Quan Miên nói: “Tiến bộ ít đến nỗi có thể không tính.”

"Với thân phận một kẻ ngồi mát ăn chực kinh nghiệm, thái độ của chú mày hình như hơi bị chảnh à nha?" Nê Đại Vương trừng cậu.

Quan Miên nói: "Có à?"

"Có!" Nê Đại Vương trả lời như đinh đóng cột.

Quan Miên hơi ngẫm nghĩ rồi phất tay, mỉm cười nói: "Cố lên."

Nê Đại Vương: "…"

"Sau khi Phan Phan ếm phép định thân, cậu còn tung Tử Linh Chi Khí là sự lãng phí không hề lý trí." Dùng thuật trì hoãn lên người em quái đã bất động… Quan Miên cực kỳ lấy làm khó hiểu. "Còn phạm vi công kích nữa. Lũ quái ấy thường tụ lại với nhau, đáng lẽ các cậu nên lùa chúng vào phạm vi công kích của mình hẵng ra tay, nhưng thỉnh thoảng cậu lại đánh lẻ từng con."

Nê Đại Vương vừa đánh vừa lùi đến cạnh Phan Phan, nhỏ giọng nói: "Nó đáng ghét quá, còn đáng ghét hơn thầy toán của tao."

Phan Phan lạnh lùng đáp: "Lúc Đại Công hỏi công hội có ai rảnh dẫn em nhỏ luyện cấp, đứa nào giơ tay xung phong hử?"

Nê Đại Vương phàn nàn: "Ai biết nó khoái lên lớp dữ vậy? Khó lắm mới được nghỉ, tao vào game là để chơi chứ có phải bổ túc số học đâu!"

Phan Phan nói: "Nói không chừng môn số học kỳ sau mày đậu thì sao."

Nê Đại Vương nói: "Nhiệm vụ cao cả này tao đã giao cho đứa con tương lai của chúng ta hoàn thành."

Cấp 30 mới chỉ là bắt đầu của Mộng Đại Lục. Đây là chân lý.

Quan Miên phát hiện Nê Đại Vương cùng Phan Phan dẫn cậu cả buổi chiều, thanh kinh nghiệm của cậu chỉ nhích thêm hai trong số mười vạch nhỏ, tốc độ khác hẳn với trước cấp 30.

Sau khi hỏi tình hình kinh nghiệm của Quan Miên, Nê Đại Vương hớn hở hỏi cậu: "Sao? Anh siêu không?"

Quan Miên: "Học kỹ năng cần bao nhiêu kinh nghiệm?"

Nê Đại Vương đáp: "Kỹ năng cấp 30 rất cơ bản, chẳng cần nhiều kinh nghiệm. Thu hoạch hôm nay dư sức

học hết phân nửa đó."

Quan Miên nói: "Học kỹ năng cho phép chia kỳ?"

Nê Đại Vương ngẩn người: "Đương nhiên không thể… Biểu tình của chú mày có ý gì?!"

Quan Miên trả lời: "Mặt không biểu tình."

Phan Phan chen vào: "Biểu tình của người ta nãy giờ vẫn thế."

"…" Nê Đại Vương giận dỗi nhìn Phan Phan, "Sao tao cảm thấy từ sau khi nó xuất hiện, tao bị thất sủng ấy nhỉ?"

Phan Phan đáp: "Hành động nào của tao khiến mày cảm giác mình được sủng vậy? Nói tao biết, tao sửa liền."

Nê Đại Vương hừ lạnh: "Chẳng hài hước chút nào."

Một tiểu tinh linh bay vọt tới.

Quan Miên chụp lấy.

Quả nhiên là Tội Lỗi Quá Xá.

"Chúng mình đi Đồng Sinh Cộng Tử nhé, cái lần trước í. Nhanh lên! Dẫn anh luyện cấp!"

Quan Miên lôi tiểu tinh linh hệ thống tặng ra hồi âm: "Đến giờ cơm. Lần sau đi."

Phan Phan nói: "Bạn anh tìm à?"

Quan Miên đáp: "Ừ. Nhưng tôi phải đi ăn cơm."

Hai mắt Nê Đại Vương sáng lên như đèn pha, "Ăn cơm xong chú mày không đến đúng không?"

Quan Miên: "Nếu cậu yêu cầu…"

"Không yêu cầu! Không yêu cầu gì sất!" Nê Đại Vương nghiêm túc nói.

Quan Miên: “Tôi định nói, nếu cậu yêu cầu, tôi có thể không tới. Nhưng cậu đã không yêu cầu nên tôi sẽ đến.”

Phan Phan nói: “Tới thì báo bọn tôi một tiếng, chúng ta tiếp tục luyện cấp.”

Nê Đại Vương mặt mày phờ phạc.

Quan Miên nói: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu, tự tôi sẽ nghĩ cách xử lý.”

“Được.” Phan Phan lấy trong túi ra một cây pháp trượng gỗ, “Ban nãy nhặt đó, vừa khéo cho cấp 30.”

Quan Miên cũng không khách sáo, cậu nhận lấy: “Cảm ơn.”

Ba người tạm biệt nhau, Quan Miên logout ăn cơm.

Ăn xong, cậu không lập tức nhảy vào game mà lên mạng tìm thông tin về hắc ám tế tự trước.

Mộng Đại Lục có số người chơi khổng lồ, bởi vậy game thủ sắm vai hắc ám tế tự cũng không ít. Không tương khắc như quang minh tế tự và vong linh pháp sư, hắc ám tế tự thuộc phe trung lập. Họ có thể bơm máu, thế nhưng không có thuộc tính tăng hiệu quả như quang minh tế tự với quang minh kỵ sĩ, vong linh pháp sư với vong linh kỵ sĩ. Họ là bạn của tất cả nghề nghiệp, các nghề nghiệp khác cũng bình đẳng với họ, không có thuộc tính gia tăng tổn thương. Nhưng ngược lại, khi tổ đội, hắc ám tế tự không được hoan nghênh như quang minh tế tự hay vong linh pháp sư, bởi họ quá độc lập, không thể tìm đồng đội như hai nghề nêu trước. Vì thế, hắc ám tế tự trở thành nghề nghiệp kém được ưa chuộng.

Song Quan Miên lại nhận ra tính uyển chuyển của hắc ám tế tự.

Thứ nhất, họ có thể gia nhập bất cứ đội ngũ nào, không như vong linh và quang minh khắc nhau như nước với lửa.

Thứ nhì, hắc ám tế tự có một kỹ năng rất hữu dụng – Thương Hại Chuyển Di (Chuyển Dời Thương Tổn). Tuy nó khá tốn pháp lực, xác suất thành công không cao, nhưng nếu chuyển được tổn thương sau khi sử dụng Thần Giáng qua người khác… Vậy đối phương trong nhất thời sẽ mất ngay nửa máu, thậm chí có khả năng chết ngay tức khắc.

Cậu nhìn điều kiện tăng xác suất thành công của Thương Hại Chuyển Di – Trị số nhân phẩm.

Vừa quay lại với trò chơi, tiểu tinh linh ùn ùn kéo đến vây lấy Quan Miên như ong vỡ tổ.

Quan Miên mở từng con ra xem…

“Ê, anh nhanh lên, em chờ.”

“Nhanh lên nào.”

“Bên em còn chờ đó, Tinh Phi Ngân phun lửa phì phì kia kìa, anh mau đến coi. Đừng nói anh xuống địa phủ tìm em nha.”

“Anh quạt than nấu cơm hả? Sao lâu thế?”

“Mau lên! Đậu xanh rau má á á.”

Tuy đa phần bọn Tội Lỗi Quá Xá đã vào phó bản, nhưng Quan Miên cứ tà tà chạy qua.

Đến trước cửa phó bản, bọn họ thật sự vẫn đang đợi cậu.

Nhác thấy Quan Miên, Tội Lỗi Quá Xá liền nhào tới, “Anh hai ơi! Gạo anh ăn là tự anh gặt í hả?”

Quan Miên đáp: “Ăn quá nhanh không tốt cho sức khỏe.”

Tội Lỗi Quá Xá kéo Quan Miên đến trước phó bản, giới thiệu từng người: “Tinh Phi Ngân, Minh Nguyệt, Chim To Không Do Cha, với cả…” Cậu ta trù trừ nhìn người thanh nhiên tướng mạo bình thường, trong mắt nhoáng lên vẻ mất tự nhiên.

Thanh niên cười cười, phong thái ung dung phóng khoáng, “Đăng Hỏa Hồi Mâu (Ngoái Nhìn Lửa Tàn).”

Khóe miệng Tội Lỗi Quá Xá hơi co rút, “Anh í là Mộng Xuân Không Tỉnh.”

Đăng Hỏa Hồi Mâu khen: “Tên hay.”

Quan Miên đáp: “Anh cũng thế.”

Đăng Hỏa Hồi Mâu nói: “Ngoái đầu nhìn lại nơi lửa tàn mới tìm thấy người mình thích chứ (trích ý thơ “Thanh Ngọc Án” của Tân Khí Tật).”

Quan Miên nói: “Hóa ra là vậy ư?”

“Lẽ nào cậu không nghĩ đến?”

Quan Miên đáp: “Không, trong đầu chỉ hiện ra viễn cảnh lúc kẻ trộm bị bắt, cảnh sát dùng đèn laser chiếu thẳng vào mặt, bắt ngay tại trận.”

Những người khác: “…”

Vào phó bản, Tội Lỗi Quá Xá kéo Quan Miên qua một bên, nhỏ giọng thì thầm: “Người kia em không quen, nhưng level của ổng không thấp, chẳng thể không có danh tiếng gì được. Rất có khả năng ổng dùng dịch dung đan. Anh nhớ cẩn thận.”

Quan Miên nghi hoặc hỏi: “Dịch dung đan?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Điều luật Internet quy định nhân vật game phải giống chủ tài khoản ngoài đời, đó chính là cấm sửa đổi mặt mũi trong trò chơi còn gì? Đương nhiên, ngoài mụn và tàn nhang ra. Bởi lẽ công ty game mới thừa cơ tung ra dịch dung đan, nhưng giá cả trên trời dưới đất lắm. Trước mắt giá của nó đã leo tới một ngàn hai trăm kim tệ, hơn nữa mỗi viên chỉ giữ được ba ngày, đúng là đốt tiền nhỉ. Tên kia nếu không mắc chứng cuồng tiêu tiền thì cũng là không dám gặp người khác.”

Quan Miên dửng dưng nói: “Chẳng phải cậu đã đoán ra anh ta là ai sao?”

Tội Lỗi Quá Xá kinh ngạc nhìn cậu.

Quan Miên gật đầu nói: “Cảm ơn cậu giúp tôi xác nhận đáp án.”

Tội Lỗi Quá Xá vội vã hắng giọng: “Dù gì cũng không phải người tốt, mặc kệ ổng là an toàn nhất.”

Tinh Phi Ngân đang dẫn đầu đột nhiên quay lại, “Qua đây, đánh quái.”

Một kỵ sĩ bắt một tế tự đánh quái, hỡi ôi, cuộc đời này còn thiên lý hay chăng?

20. Chương 20: Sau Lớp Mặt Nạ (trung)

Quan hệ tay ba, một đao đoạn tuyệt.

Dưới sự hun đúc của Tinh Phi Ngân, trình độ đánh quái của Tội Lỗi Quá Xá tiến bộ rõ rệt, phần lớn thời gian có thể ngang với hệ chiến đấu. Đầu tiên, cậu ta dùng Thánh Quang Thuật lùa quái, sau đó giết chúng bằng Ngâm Xướng Thất Vọng, kỹ năng sử dụng vô cùng điêu luyện. Nhỡ bất cẩn kéo quái quá nhiều, Tội Lỗi Quá Xá thẳng chân co giò chạy đến núp sau lưng Tinh Phi Ngân tránh nạn, Tinh Phi Ngân không thể không ra tay.

Do Tội Lỗi Quá Xá bị bắt đi làm khiên thịt, một mình Quan Miên thong dong đi cuối, tâm trạng thoải mái vô cùng. Chim To Không Do Cha cùng Đăng Hỏa Hồi Mâu người trái người phải chắn trước mặt cậu, làm công tác thu dọn cuối cùng. Tuy bọn họ từ đầu đến cuối chưa từng thương lượng chiến lược nhưng lại phối hợp rất ăn ý. Đừng nói Quan Miên nãy giờ nhàn rỗi, cả Minh Nguyệt Vô Ảnh cũng gần như không hề ra tay.

"Người ta sắp hết mana kìa!" Tội Lỗi Quá Xá ở đầu đàn la toáng lên.

Tinh Phi Ngân dửng dưng hỏi: "Vẻ vang lắm hả?"

Giọng Tội Lỗi Quá Xá lập tức nhỏ xuống, "Người ta chỉ báo cáo tí xíu thôi mà."

Chẳng mấy chốc, Quan Miên nhìn thấy cậu ta bị đày xuống đuôi đoàn.

Tội Lỗi Quá Xá làm bộ lau mồ hôi, "Con người hoàn hảo quá cũng không nên."

Quan Miên hỏi: "Sao tôi thấy tốc độ tiến lên nhanh hơn ban nãy rất nhiều?"

Sau khi Tội Lỗi Quá Xá rút về, Tinh Phi Ngân cùng Minh Nguyệt Vô Ảnh đảm nhiệm trọng trách mở đường, Chim To Không Do Cha và Đăng Hòa Hồi Mâu yểm trợ hai bên. Tội Lỗi Quá Xá chắn trước Quan Miên, tiện thể bơm máu cho đồng đội.

Quan Miên nhìn cậu ta vừa uống MP vừa giúp những người khác tăng thêm trạng thái sắp hết hiệu lực, thắc mắc hỏi: "Chẳng phải cậu sắp hết mana ư?"

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Ừ, sắp hết rồi, còn chừng hai, ba chục bình à."

Quan Miên chú ý thấy Tinh Phi Ngân tranh thủ liếc về sau một cái.

Sáu bình nước mắt của nữ thần sinh mệnh nhanh chóng về tay.

Tinh Phi Ngân nói: "Qua đây. Đỡ quái."

Sắc mặt Tội Lỗi Quá Xá lập tức suy sụp, hờn dỗi nhìn Tinh Phi Ngân: "Người ta mỏng manh yếu đuối lắm í."

Tinh Phi Ngân nói: "Dorothy cũng không đô con."

Tội Lỗi Quá Xá cả giận cãi: "Nhưng nó da thô thịt dày hơn người ta!"

Tinh Phi Ngân nói: “Da mặt cậu có thua kém ai đâu.”

Tội Lỗi Quá Xá đang định tiếp tục dùng dằng thì Minh Nguyệt Vô Ảnh đã lên tiếng: “Để em đánh.”

“Không cần, để anh.” Đăng Hỏa Hồi Mâu vẫn đứng ngoài xem kịch chợt chen lời.

“Cứ để em lên.” Tội Lỗi Quá Xá phất tay.

Minh Nguyệt Vô Ảnh không thèm để ý, tự mình xông lên phía trước.

Đăng Hỏa Hồi Mâu theo sát sau lưng.

Tội Lỗi Quá Xá trừng Tinh Phi Ngân, “Anh thấy chưa, anh thấy chưa.”

Tinh Phi Ngân thâm thúy nhìn cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá lắc đầu, kéo Quan Miên sang chỗ khác.

Nước mắt nữ thần vừa đổ xuống, vòng lửa tử thần mau chóng tắt ngúm, lộ ra ả Dorothy với bộ váy dài tím sậm điểm hoa hồng bó sát người. Ả đội chiếc mũ cùng màu, tấm khăn lụa che khuất nửa khuôn mặt, phong thái lẳng lơ quyến rũ mê người. Thế nhưng những người ở đây không phải lần đầu nhìn thấy ả, họ đều biết rõ chỉ cần ả vừa chết, da thịt trên người sẽ hoàn toàn biến mất, để lại một bộ xương khô đỏ lòm, cho nên không ai có ý định dùng dằng nương tay.

Dorothy lạnh lùng gườm bọn họ, đôi môi tím đen rú lên lời nguyền độc ác, “Xuống địa ngục đi, hỡi những kẻ xâm nhập!”

Trong nháy mắt, vô số lửa ma trơi đen sì ùn ùn kéo tới như ong vỡ tổ.

Quan Miên dính hai đám, cột máu tụt mất một nửa.

Tội Lỗi Quá Xá nhanh tay bơm máu cho cậu, tốc độ cùng hiệu suất so với lần trước chỉ hơn không kém.

Nhìn Minh Nguyệt Vô Ảnh phối hợp cùng Đăng Hỏa Hồi Mâu, Quan Miên mới biết thì ra bọn họ một là vong linh kỵ sĩ, một là vong linh pháp sư, hơn nữa đường lối bổ khuyết cho nhau vô cùng ăn ý.

Chim To Không Do Cha lại là thích khách. Anh ta ỷ vào tuyệt kỹ Súc Ảnh, thoắt ẩn thoắt hiện quanh Dorothy, thừa cơ chọt Lãnh Đao Tử.

Máu Dorothy ồ ạt thất thoát như lũ vỡ đê.

Bất thình lình, ả hét toáng lên, “Ta sẽ quay trở về! Ta không bao giờ chết!”

Rồi ngủm củ tỏi.

Cạnh thi thể hiện ra hàng đống vật phẩm.

Tội Lỗi Quá Xá thấy những người kia không hề nhúc nhích bèn xung phong nhặt đồ, sau đó phân phát từng thứ một, “A! Giày này thuộc tính hệ quang minh, em giữ nha. Gần đây em thiếu giày nhất. Ồ, vòng tay thuộc tính vong linh,”, cậu ta ngoái nhìn khe hở giữa Minh Nguyệt Vô Ảnh và Đăng Hỏa Hồi Mâu, “hai người ai lấy?”

Đăng Hỏa Hồi Mâu nói: “Anh không cần.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh cũng lên tiếng: “Để giành cho công hội đi.”

“Ừ, được.” Tội Lỗi Quá Xá vờ lơ đễnh liếc cả hai, đầu hơi cúi xuống.

Tinh Phi Ngân đập cái bốp vào gáy cậu ta, “Thu xong hẵng chia.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Người ta còn chưa cho Mộng Xuân cái gì hết.”

Cảm thấy ánh mắt Tinh Phi Ngân phóng về phía mình như băng tiễn, Quan Miên thờ ơ nhún vai, “Tôi không có ý kiến.” Dù sao cũng là thân phận ăn chực, thưởng hay không đều chẳng hề gì.

Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên nhớ ra, “Có phải anh vẫn chưa gia nhập Tinh Nguyệt không?”

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: “Lần trước mình thêm anh ấy vào rồi.”

Tội Lỗi Quá Xá giải thích: “Vì sự nghiệp gián điệp cao cả, bọn mình từng rút bang.”

Tinh Phi Ngân nói: “Sự nghiệp của cậu đã hủy hoại sự nghiệp của Công hội Đau Răng.” Sau khi Lòng Son Chiếu Sử Xanh tra rõ nguyên nhân hai người đứng cùng trận doanh với Đế Diệu, Công hội Đau Răng hứng mũi chịu sào, bị ép không thể không bỏ xứ ra đi, tha phương kiếm ăn ở thành phố khác.

Tội Lỗi Quá Xá xấu hổ vò đầu, “Sao người ta biết chuyện sẽ be bét đến thế chứ?” Cậu ta còn lôi kéo Quan Miên, “Không trách chúng mình được, đúng không anh?”

Quan Miên: "Ừm."

Tội Lỗi Quá Xá đắc ý cười.

Quan Miên tiếp: "Là không liên quan tới tôi."

Tội Lỗi Quá Xá: "…" Ây da, thời buổi này tình cảm còn dễ nát hơn cả bánh phồng xốp.

Đoàn người trước quay về Baute, sau gia nhập Quan Miên lần thứ hai.

Quan Miên dù lạnh lùng đến đâu cũng không thể cự tuyệt người ta dưới tình huống đối phương vừa dẫn mình đi ăn chực kinh nghiệm, cho nên đành thuận nước đẩy thuyền, treo lại danh xưng hội viên Công hội Tinh Nguyệt trên đầu, tiện thể tham quan tổng bộ vài vòng.

Mở công hội tốn rất nhiều tiền, song lợi ích thu về lại ít đến thảm thương. Hệ thống chẳng những không tặng trụ sở chính mà mỗi tháng còn thu thuế công hội dựa trên đầu người. Bởi lẽ, công hội trong Mộng Đại Lục chẳng nhiều nhặng là bao. Vô số công hội nay mở mai đóng, người đến kẻ đi như bèo nước gặp nhau.

Nhưng công hội đứng đầu như Tinh Nguyệt đương nhiên sẽ không bủn xỉn như vậy. Tuy hệ thống thành chiến vẫn chưa mở, bọn họ không thể công thành chiếm đất, nhưng Tinh Nguyệt đã mua không ít nhà cửa khắp các thành thị để làm căn cứ.

Quan Miên ngẩng đầu đánh giá tòa nhà năm lầu tọa lạc ngay trung tâm Baute trước mặt.

Tội Lỗi Quá Xá đứng cạnh cậu, mỉm cười nói: "Oách lắm đúng không? Phong cách lắm đúng không? Ha ha, vì bọn em là người thứ nhất mua nhà ở Baute nên hệ thống giảm cho tám phẩy năm phần trăm lận í."

Quan Miên hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Bốn trăm hai lăm ngàn kim tệ." Đại khái khoe khoang đã sướng miệng, Tội Lội Quá Xá đáp ngay.

Quan Miên tiếp tục thắc mắc: "Giá gốc năm trăm ngàn?"

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Anh là người đầu tiên vừa nghe xong đã đoán được giá gốc."

Quan Miên: "Thói quen."

Tội Lội Quá Xá không để ý: "Đi nào, chúng ta vào trong xem thử."

Cả hai bắt gặp không ít game thủ đang ra ra vào vào.

Tội Lỗi Quá Xá giải thích: “Kia là nơi lãnh nhiệm vụ. Vốn là những hội viên cấp nguyên lão trở lên phân phối nhiệm vụ, nhưng hội trưởng dùng tiền mướn các người chơi khác thay thế nguyên lão, nên bọn em không cần luân phiên trực. Bên đây là nơi nộp quỹ, cũng là thuê nốt.”

Đăng Hỏa Hồi Mâu đang đi trước Tinh Phi Ngân đột nhiên lên tiếng: “Em làm không tệ.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: “Anh ấy biết cái gì là tinh thần trách nhiệm.”

Đăng Hỏa Hồi Mâu vờ như không nghe.

Tinh Phi Ngân dẫn bọn họ vào phòng hội nghị.

Tội Lỗi Quá Xá đóng cửa, lấy hàng trong túi đồ ra phân chia.

Chim To Không Do Cha nói: “Không cần cho tôi. Dù sao cũng không hay chơi lắm. Nếu cần tôi sẽ đến công hội lấy dùng.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: “Bây giờ công hội không cho tự ý lấy đồ như trước đây.”

Nét mặt Chim To Không Do Cha thoáng đổi, anh ta cảm thán: “Quả nhiên một triều thiên tử, một triều thần.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: “Công hội ngày càng phát triển, nhất định phải đi vào nề nếp, không thể cứ thích thì làm.”

Chim To Không Do Cha khoanh tay ngồi im, làm bộ không nhìn thấy đồ đạc Tội Lỗi Quá Xá đưa qua.

Tội Lỗi Quá Xá thu về, lôi những món khác ra chia.

Lúc chia đến phần Đăng Hỏa Hồi Mâu, anh ta cười nói: “Phần anh giao cho Minh Nguyệt hết đi.”

Tội Lỗi Quá Xá quẳng đống đồ không ai cần lên bàn, cười khẩy: “Giờ sao đây?”

Những người khác đều quay sang nhìn cậu ta, ai cũng ý tứ sâu xa.

Mặt Tội Lỗi Quá Xá hơi đỏ lên, ngúng nguẩy chạy qua ngồi cạnh Quan Miên, “Em không thèm lo nữa.”

Phòng hội nghị đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Mãi một lúc sau.

Quan Miên thờ ơ nhắc nhở: "Cậu không mang số còn lại ra thì người ta chia bằng niềm tin và hy vọng à?"

21. Chương 21: Sau Lớp Mặt Nạ (hạ)

Quan hệ tay ba, một đao chặt đứt.

"..."

Tội Lỗi Quá Xá dùng dằng, xìu xìu ển ển quẳng hết đống đồ mới bỏ vào túi ra ngoài.

Mấy cặp mắt nhìn chằm chằm vào mớ vật phẩm bị quẳng ra.

Tội Lỗi Quá Xá chọn một đôi giày, không thèm nhiều lời mà thay ngay tại chỗ, lấy chút kim tệ cho Quan Miên, sau đó im lặng ngồi xuống, tỏ vẻ ai muốn làm gì thì làm.

Tinh Phi Ngân cũng lấy vài kim tệ.

Chim To Không Do Cha nhìn Đăng Hỏa Hồi Mâu.

Đăng Hỏa Hồi Mâu nhìn Minh Nguyệt Vô Ảnh.

Minh Nguyệt Vô Ảnh đến trước đống đồ, hươ tay vơ hết vào bao, "Nếu không ai cần thì em sung nhập công quỹ."

Đăng Hỏa Hồi Mâu cười nói: "Cũng tốt. Lâu lắm không về, cống hiến chút ít là việc nên làm."

Tinh Phi Ngân nói: "Gần đây hội viên tinh anh biểu hiện xuất sắc càng lúc càng nhiều, mười hai vị trí nguyên lão đều đã có người."

Đăng Hỏa Hồi Mâu nói: "Nếu thiếu chỗ, anh có thể nhường lại."

Chim To Không Do Cha nhảy dựng lên, "Sao thế được! Cậu là người sáng lập Công hội Tinh Nguyệt mà."

Minh Nguyệt Vô Ảnh lạnh giọng nói: “Anh không phải Đăng Hỏa Hồi Mâu à?”

Đăng Hỏa Hồi Mâu cười cười, “Gạt con nít thôi.”

Mặt mày Tội Lỗi Quá Xá cau có, ngón tay dùng sức chọt Quan Miên.

Quan Miên nhíu mày, “Gì?”

“Trả đòn, trả đòn…” Tội Lỗi Quá Xá nhỏ giọng thôi miên cậu.

Quan Miên nhìn đối phương, không nói lời nào.

Ngón tay Tội Lỗi Quá Xá len lén chỉa về phía Đăng Hỏa Hồi Mâu.

Đăng Hỏa Hồi Mâu vừa khéo quay sang, nụ cười tươi rói khiến gương mặt bình thường của anh ta sáng sủa hẳn ra.

Quan Miên lên tiếng: “Tội Lỗi Quá Xá không phải là con nít.”

Tội Lỗi Quá Xá ưỡn ngực.

Đăng Hỏa Hồi Mâu ung dung đợi nửa câu sau.

“Hết.” Quan Miên ngậm miệng.

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

“Không còn chuyện gì thì em đi trước.” Minh Nguyệt Vô Ảnh nhanh nhẹn rút đội. Lúc cô mở cửa định ra ngoài, trước mặt đã bị một người cản đường.

“Xin hỏi, Thiều Tinh về rồi phải không?” Ngoài cửa vang lên giọng nói dịu dàng như nước.

Quan Miên cảm thấy quen quen.

Bàn tay đặt nơi cửa của Minh Nguyệt Vô Ảnh nhất thời siết chặt, “Mời nhường đường.” Người bên ngoài tránh qua, Minh Nguyệt Vô Ảnh bỏ đi một nước, không thèm quay đầu lại. Người vốn bị cô che khuất giờ đây mới thấy rõ mặt mũi.

Tội Lỗi Quá Xá ngạc nhiên hỏi: “Thủy Lam Mộc Ngẫu?” Cậu ta bất giác nhìn sang Đăng Hỏa Hồi Mâu.

Thủy Lam Mộc Ngẫu nhìn Tinh Phi Ngân, sự kích động trên mặt khó lòng che giấu, “Anh ấy đâu?”

Tinh Phi Ngân nói với Đăng Hỏa Hồi Mâu: “Em gọi cô ấy đến. Em thấy anh nên nói rõ với cô ấy.”

Thủy Lam Mộc Ngẫu từ từ quay sang, ánh mắt cô nhìn Đăng Hỏa Hồi Mâu vô cùng tha thiết, dường như muốn tìm chút gì quen thuộc trên gương mặt xa lạ nọ.

Đăng Hỏa Hồi Mâu mỉm cười, “Lâu quá không gặp.”

Tạch.

Nước mắt Thủy Lam Mộc Ngẫu rơi xuống.

“Chúng ta tìm nơi yên tĩnh nói chuyện.” Nói xong, Đăng Hỏa Hồi Mâu đi trước dẫn đường.

Thủy Lam Mộc Ngẫu lẽo đẽo theo sau như cô vợ nhỏ.

Tội Lỗi Quá Xá thấp giọng làu bàu: “Rờ rờ.”

Quan Miên nghi hoặc nhìn cậu ta.

“Gọi tắt của rác rưởi.” Tội Lỗi Quá Xá thì thầm vào tai Quan Miên, “Đừng thấy Công hội Tinh Nguyệt và Công hội Đế Diệu ngày nay bình thường mà lầm, cả hai hội trưởng sáng lập đều là… Rờ ác rác sắc ‘RÁC’, rờ ươi rươi hỏi ‘RƯỞI’! Một bạc tình, một cuồng bạo lực, rờ rờ trứ danh bao xài luôn í!”

“Rờ rờ cậu nhắc hình như là anh tôi.” Tinh Phi Ngân lạnh lùng nhìn cậu ta. Đây là lần đầu tiên Tội Lỗi Quá Xá thấy ai kia dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn mình. Trước đây, dù Tinh Phi Ngân giận dữ hay nghiêm khắc tới đâu cũng chưa từng thể hiện sự lạnh lùng triệt để như hôm nay.

Tinh Phi Ngân xoay lưng bỏ đi, “Theo tôi qua đây.”

Tội Lỗi Quá Xá tủi thân dòm Quan Miên.

Quan Miên vỗ vai cậu ta, tốt bụng nhắc nhở: “Trong game cho phép cưỡng chế đăng xuất.”

Tội Lỗi Quá Xá lúc này mới xấu hổ theo đuôi ai kia.

Phòng hội nghị thoáng chốc chỉ còn Quan Miên cùng Chim To Không Do Cha bốn mắt nhìn nhau.

"Tôi dẫn cậu luyện cấp?" Chim To Không Do Cha mở miệng thăm dò.

"Không cần." Quan Miên đứng dậy, "Tôi định học kỹ năng."

Hai lần càn phó bản Đồng Sinh Cộng Tử giúp cột kinh nghiệm của cậu nhích được sáu nấc, cộng thêm điểm cùng Nê Đại Vương và Phan Phan luyện cấp buổi chiều, tất thảy đã hơn tám vạch, có thể học vài kỹ năng.

Chim To Không Do Cha vốn chỉ thuận miệng hỏi chơi, nghe cậu từ chối cũng không miễn cưỡng.

Hai người gật đầu chào nhau rồi ai lo việc nấy.

Vừa ra khỏi công hội, Quan Miên lập tức nhìn thấy một tiểu tinh linh bay tới trước mặt mình.

Cậu mở ra xem, là của Phan Phan hỏi vị trí của cậu và muốn luyện cấp cùng hay không.

Tuy không thích lãng phí tiểu tinh linh, song những lúc nên lãng phí chỉ đành lãng phí. Quan Miên lấy tiểu tinh linh ra để hồi âm cảm ơn, đồng thời viện cớ có việc khác cần làm.

Thả tiểu tinh linh bay đi, Quan Miên đến Sở Quản lý chức nghiệp của hệ tín ngưỡng tìm thầy hướng dẫn.

Chơi Mộng Đại Lục rất tốn kém. Ngoài thời gian quý báu người chơi ngốn vào nó, tất cả vật phẩm bên trong đều đắt đỏ vô cùng, mỗi việc học kỹ năng đã đốt hết năm mươi kim tệ của Quan Miên.

Quan Miên cau mày.

Giả sử lúc trước không nhận ba trăm kim tệ của Thủy Lam Mộc Ngẫu, e rằng Quan Miên giờ đây phải xuống cấp tới mức lò dò xoay sở học phí.

Điểm kinh nghiệm của cậu đủ để học hai kỹ năng. Học phí nộp xong, bảng điều khiển hiện lên một chuỗi lựa chọn:

1. Hồi Huyết Thuật sơ cấp

Tác dụng: Khôi phục (tăng 500 điểm sinh lực cho đối tượng)

Thời gian hồi kỹ năng: Mười giây

Cự ly hữu hiệu: Mười mét

2. Ám Thuẫn sơ cấp

Tác dụng: Phòng ngự (giảm 900 điểm thương tổn)

Thời gian hồi kỹ năng: Hai mươi giây

3. Ám Tiễn sơ cấp

Tác dụng: Công kích (gây thương tổn từ 100 đến 150 điểm cho đối phương)

Thời gian hồi kỹ năng: Năm giây

4. Manh Nhãn Chú (Lời Nguyền Mù Mắt)

Tác dụng: Công kích (khiến cảnh vật chung quanh đối phương chìm vào bóng tối, duy trì mười giây)

Thời gian hồi kỹ năng: Ba mươi giây

Công kích nhất định phải học. Quan Miên phân vân giữa lựa chọn thứ ba và thứ tư, cuối cùng chọn số ba. Luận hiệu quả, bốn đương nhiên tốt hơn ba, nhưng trong tình huống tổ đội, cậu lại muốn tay làm hàm nhai. Về phần một và hai, cậu chọn một – Bơm máu là kỹ năng cơ bản của tế tự.

Học thành tài hai kỹ năng, tiền chỉ còn lại phân nửa.

Cậu nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ nghỉ ngơi. Quan Miên chuẩn bị logout thì nhìn thấy một huyết tinh linh bay tới trước mặt. Theo giá cả, huyết tinh linh đắt gấp năm lần tinh linh thường, tốn năm mươi kim tệ.

Tác phong vô cùng xa xỉ này…

Quan Miên mở thư ra xem, quả nhiên là Ám Hắc Đại Công.

“Sao không luyện cấp?”

Thư của Ám Hắc Đại Công lời ít ý nhiều.

Quan Miên vò thư vứt đi. Hệ thống mỗi phút sẽ thanh lý những đồ vật không ai cần rơi trên đất, cho nên người chơi hình thành thói quen bạ đâu vứt đấy.

Cậu kéo bảng khiển ra, đang định đăng xuất thì vai chợt bị một bàn tay chụp lấy.

"Hồi âm của tôi đâu?"

Quan Miên đáp: "Tôi nghèo lắm."

Ám Hắc Đại Công nói: "Hệ thống tặng miễn phí tiểu tinh linh."

Quan Miên tiếp: "Số lượng có hạn."

Ám Hắc Đại Công nói: "Trước đây hình như tôi từng thấy đằng ấy dùng."

Quan Miên hơi ngạc nhiên. Việc anh nhìn thấy cậu dùng tiểu tinh linh chứng tỏ anh đã đi theo cậu khá lâu.

Ám Hắc Đại Công khoanh tay, mỉm cười chờ cậu giải thích.

Quan Miên nói: "Họ dẫn tôi luyện cấp."

"Nếu như đằng ấy đang nói về hội viên của Đế Diệu, vậy đó chính là mệnh lệnh của tôi." Ám Hắc Đại Công như cười như không nhìn cậu.

Quan Miên nói: "Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng."

"Thế à?" Ám Hắc Đại Công nói, "Đi."

"Đi đâu."

"Dẫn đằng ấy luyện cấp."

Quan Miên cau mày đáp: "Không được. Đến giờ tôi đi ngủ."

Ám Hắc Đại Công giận quá hóa cười, "Nếu tôi không nghe nhầm, đằng ấy đang từ chối tôi?"

Quan Miên mặt không đổi sắc liếc anh, thẳng tay nhấn nút đăng xuất trên bảng điều khiển.

Nhìn bóng dáng Quan Miên mờ dần, nụ cười của Ám Hắc Đại Công từ từ biến mất.

Hay lắm. Đây là lần thứ ba cậu lờ anh, cứ thế biến mất ngay trong tầm mắt của Ám Hắc Đại Công. Quá tam ba bận, anh sẽ không để cậu có hội tái diễn lần thứ tư.

Đêm đen tĩnh lặng như quyển sách khổng lồ nặng nề đè xuống cả thành phố.

Quan Miên tắm rửa xong xuôi, thò tay quẹt vài đường trên máy tính bảng.

"Tít."

Màn hình đột nhiên sáng lên, "Nhận được một bưu phẩm lạ, tiếp tục tắt máy?"

Quan Miên đi tới cạnh bàn, tiện tay mở bưu phẩm ra xem.

Hòm thư của cậu luôn thiết lập chế độ chặn quảng cáo, bưu kiện có thể vượt qua tường lửa nếu không phải của chính phủ thì chính là từ vài thằng bạn trong sổ địa chỉ nghèo nàn.

Hòm thư nhanh chóng mở ra.

Nét mặt Quan Miên thoáng chốc cứng đờ, hai mắt sáng bừng.

Dòng đầu tiên của bưu phẩm:

"Người gửi: A Trụ."

22. Chương 22: Này Những Chuyện Tám (thượng)

Nên nói hay chăng, nên nghe hay chăng.

"Hey, A Miên.

Bức thư này tao hẹn giờ cho hệ thống gửi, mày nhìn thấy nó chứng minh tao không lỡ hẹn à nha. Chúng ta chưa thể gặp mặt, cũng có nghĩa là tao đang gặp phiền phức lớn. Nhưng mày không cần lo lắng cho tao, tao sẽ có cách, ông trời không tuyệt đường người mà.

Mày tự chăm sóc bản thân cho tốt, đừng cố thăm dò tăm tích của tao để tránh bị bám đuôi. Đợi tao thoát khỏi bọn họ, tao nhất định đến tìm mày.

Đúng rồi, tiện thể nói luôn, tao đã được chiêm ngưỡng tư thế oai hùng khi mày đánh người trước cửa cơ quan chính quyền, tao không thể không nói… Bảnh quá cưng ơi! Mày không hổ là người bảnh trai thứ hai trên thế giới, sau tao. Ha ha ha ha…"

Xem xong thư, đôi mày Quan Miên dính lại với nhau, thoạt nhìn như khó lòng giãn ra được nữa.

Mặc dù giọng điệu trong thư của Kim Vũ Trụ cố tỏ vẻ thoải mái, nhưng Quan Miên quen biết hắn bấy lâu, cậu hiểu quá rõ thế nào là vờ thoải mái, thế nào là thoải mái thật sự. Mấy chữ "ha ha ha ha" gượng gạo kia tuyệt đối là làm bộ ung dung.

Ngón tay cậu quẹt lung tung trên màn hình, hy vọng tìm ra chút tin tức ẩn giấu trong thư.

Bưu phẩm gửi đi lúc nào cũng hiển thị địa chỉ người gửi, đây là quy định của Bộ luật Internet, nhưng trong một số tình huống đặc biệt, ví như tình huống của họ, Kim Vũ Trụ đã xóa mất địa chỉ gửi.

Quan Miên biết, bằng vào năng lực của Kim Vũ Trụ, hắn có thể xóa sạch dấu vết trên vi tính dễ như chơi, nhưng cậu vẫn kiên trì tìm kiếm.

Mãi đến khi kim giờ chỉ đúng số mười hai, Quan Miên mới miễn cưỡng bỏ cuộc.

Hậu quả của việc thức khuya rất nghiêm trọng. Sáng hôm sau cậu dậy muộn, đương nhiên giờ lên Mộng Đại Lục làm khổ sai cũng trễ theo.

Bản Chất Minh Mẫn vô cùng kinh ngạc, "Đây là lần đầu thấy cậu tới trễ."

Quan Miên gật đầu. Mười hai giờ mới lên giường khiến chất lượng giấc ngủ của cậu bị ảnh hưởng đáng kể, dù số tiếng không đổi, nhưng Quan Miên vẫn thấy choáng đầu hoa mắt.

Bản Chất Minh Mẫn vỗ vai Quan Miên, "Cậu không sao chứ?" Sắc mặt của nhân vật trong thế giới ảo chỉ thay đổi theo lượng máu, bất luận thể trạng sức khỏe người chơi có tệ đến đâu, một khi vào game thì mặt mũi vẫn luôn hồng hào tươi tắn.

Quan Miên nói: "Mệt." Cậu vừa tính nhẩm vừa bổ vào đá.

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Cần xin nghỉ một ngày không?"

Quan Miên lắc đầu.

Nếu bây giờ để cậu nghỉ ngơi, cậu nhất định lại nghĩ đến chuyện Kim Vũ Trụ. Thay vì lẩn quẩn trong lòng, chi bằng tìm việc để vùi đầu vào, phân tán sự chú ý.

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Vậy thôi."

Quan Miên nói: "Bảng cửu chương anh học đến đâu rồi?"

"Thuộc làu từ đời tám hoánh." Thấy đối phương nhìn mình, Bản Chất Minh Mẫn bất mãn nói, "Nè nè, ánh mắt cậu là sao hả?"

"Khen ngợi." Quan Miên đáp.

Bản Chất Minh Mẫn hỏi lại: "Thuộc bảng cửu chương rất đáng khen ư?"

"Chín chín nhân chín bằng bao nhiêu?" Quan Miên bất ngờ hỏi.

Bản Chất Minh Mẫn ngây người, "Bảng cửu chương có à?"

Quan Miên đáp: "Bảng cửu chương chín chín là bảng giá trị của chín mươi chín và các thừa số khác, chứ anh học cái gì?"

Bản Chất Minh Mẫn không hé răng. Bởi vì anh ta phát hiện, trả lời "bảng cửu chương" thật sự quá mất mặt.

Quan Miên nói: "Tám trăm chín mốt."

Bản Chất Minh Mẫn làu bàu, "Cậu hỏi số nhỏ chút không được sao?"

"Hai?"

Bản Chất Minh Mẫn cúi đầu nhẩm tính. Càng muốn tính ra, đầu óc anh ta càng rối mù.

Quan Miên cắt ngang, "Đọc ngược số hồi nãy lại."

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Một trăm chín tám?"

Quan Miên nói: "Đúng."

Bản Chất Minh Mẫn: "..." Tại sao trả lời đúng còn thấy nhục nhã hơn nhỉ?

Kết thúc công việc, Quan Miên rời mạng ăn cơm, sau đó lại nhịn không được phải đánh một giấc ngủ bù.

Lúc cậu trở về với thân phận người chơi để vào game đã hơn ba rưỡi chiều.

Quan Miên vừa đặt chân tới trước cổng thành Baute, năm con tinh linh theo đoàn liền sà vào ngực cậu.

Tội Lỗi Quá Xá: "Đến đây mau, em cần dỗ dành khẩn cấp."

Tội Lỗi Quá Xá: "Mau đến làm hốc cây cho em xả, em nghẹn chết mất."

Tội Lỗi Quá Xá: "Còn chưa tới?"

Tội Lỗi Quá Xá: "Đừng nói gặp chuyện không may rồi nha? Nghe đồn gần đây sóng to gió lớn, nếu anh còn trên đời thì hãy lấy 'chít' làm tín hiệu báo bình an."

Tội Lỗi Quá Xá: "Bị cuốn đi thiệt hả? Thôi được, em sẽ đóng thư vào chai, nhờ dòng nước cuốn tới cho anh."

Quan Miên lắc đầu, rút tiểu tinh linh ra hồi âm: "Ở đâu?"

Tội Lỗi Quá Xá nhanh chóng gửi tọa độ đến – Nơi cậu ta đang đứng chỉ cách chỗ Quan Miên một con đường.

Nếu dùng hai chữ để miêu tả vị trí hiện tại của Tội Lỗi Quá Xá thì chính là: Bí mật.

Đến góc đường, Quan Miên nhìn thấy một cái lều làm bằng gỗ mục và rơm rạ. Tội Lỗi Quá Xá rúc dưới lều, vẻ mặt nghiêm túc pha lẫn vài phần bực dọc, trông vô cùng thú vị.

Quan Miên ngồi xổm xuống trước mặt cậu ta, "Gặp rắc rối?"

Tội Lỗi Quá Xá lại càng hoảng hốt, ngơ ngẩn nhìn Quan Miên cả nửa buổi trời mới lên tiếng: "Sao anh đi đứng chẳng phát ra tiếng động?"

Quan Miên trả lời: "Bởi tôi không mang cao gót."

Tội Lỗi Quá Xá nhích qua, gọi cậu: "Rúc vô anh, rúc vô."

Quan Miên ngồi yên, không hề động đậy.

Tội Lỗi Quá Xá bất mãn hỏi: "Sao không vào?"

Quan Miên đáp: "Không muốn bị xem là đồng lõa của cậu."

"Là sao?"

Quan Miên nói: "Bộ dạng cậu như mới gây họa xong."

Tội Lỗi Quá Xá hờn dỗi nói: "Yên tâm, trước mắt còn chưa đâu. Em chỉ muốn tám nhảm với anh và nhận được chút tình người thôi."

Quan Miên cau mày, "Mắc chi lại nói với tôi?" Cậu chẳng hứng thú gì với mấy chuyện bà tám.

Tội Lỗi Quá Xá nghiêm túc nói: "Điểm này em đã nghiên cứu rất lâu. Thứ nhất, anh không phải là người lắm mồm."

Quan Miên nhướng mày.

"Lắm mồm và độc mồm là hai khái niệm khác nhau." Tội Lỗi Quá Xá nói tiếp, "Thứ nhì, chuyện em muốn tám rất nhiều người biết, hoàn toàn không có giá trị chém gió. Thứ ba, anh không thân với Tinh Phi Ngân lắm. Thứ tư, vẫn là anh không thân với Tinh Phi Ngân."

Quan Miên nói: "Cậu tính nói xấu Tinh Phi Ngân?"

Tội Lỗi Quá Xá căm giận nói: "Có thứ để nói xấu anh í thì tốt quá! Em nhất định sẽ chiếu cáo thiên hạ!"

Quan Miên nói: "Thế chắc là về Đăng Hỏa Hồi Mâu." Cục diện hôm qua cậu cũng chứng kiến từ đầu đến cuối.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Không sai! Em sẽ cho anh biết ổng là người thối nát tởm lợm đến nhường nào! Anh quen Thủy Lam Mộc Ngẫu đúng không? Anh có biết chị ấy bị rất nhiều người gọi là 'kẻ thứ ba' không? Ý nghĩa của 'kẻ thứ ba' anh rõ chứ?"

Quan Miên đáp: "Có thể tóm lược phần giải thích khái niệm."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Nhưng Thủy Lam Mộc Ngẫu vô tội! Rõ ràng Phồn Tinh Hữu Độ đã có hôn ước với Minh Nguyệt, nhưng ổng lại đi trêu ghẹo Thủy Lam Mộc Ngẫu. Mà ổng cũng chẳng trêu ghẹo cho đàng

hoàng, chưa tới một tuần đã đá người ta, hại chị ấy đỏ mắt mong nhớ, rốt cuộc đuổi theo vào game. Chính ra ổng cũng giỏi lắm, vừa cùng Minh Nguyệt thành lập công hội, vừa nhờ người khác dẫn Thủy Lam Mộc Ngẫu luyện cấp. Đợi người ta cực khổ cày lên level cao, ổng liền phủi mông bỏ đi, quẳng lại cho chị ấy chức phân hội trưởng Macey quèn. Ổng hại Thủy Lam Mộc Ngẫu ngày ngày như hòn vọng phu, bên ngoài còn bị đồn là kẻ thứ ba. Đậu xanh rau má, thứ rờ rờ!"

Quan Miên tay chống cằm, miệng nói: "Cậu đóng vai nào trong toàn bộ câu chuyện?"

Tội Lỗi Quá Xá ngẩn người hỏi lại: "Vai? Vai gì?"

"Thủy Lam Mộc Ngẫu, Phồn Tinh Hữu Độ, Minh Nguyệt Vô Ảnh, liên quan gì tới cậu?"

Tội Lỗi Quá Xá căm phẫn trào dâng, "Anh không cảm thấy hành vi của ổng đáng bị người đời xỉ vả ư?"

Quan Miên lắc đầu.

Tội Lỗi Quá Xá lửa giận ngút trời, "Còn là anh em không?!"

Quan Miên nghi hoặc hỏi: "Làm anh em hồi nào?"

Tội Lỗi Quá Xá tức tối đấm… ngực.

Quan Miên nói: "Đều là đàn ông, tôi cho rằng anh ta làm không tệ."

Động tác đấm ngực của Tội Lỗi Quá Xá ngừng lại, vẻ mặt em-không-tin mà nhìn cậu.

Quan Miên tiếp: "Chia rất công bằng."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Đậu má! Ổng từng nghĩ cho cảm nhận của Minh Nguyệt chưa?! Có hay không? Có hay không?"

Quan Miên thản nhiên nói: "Chẳng phải có cậu đang nghĩ rồi sao?"

Tội Lội Quá Xá nghẹn họng.

"Cậu thích Minh Nguyệt Vô Ảnh." Quan Miên dùng câu khẳng định.

"Ai nói?" Tội Lội Quá Xá miệng hùm gan sứa cãi cùn.

Quan Miên tiếp: “Nhưng cô ta không thích cậu.”

Sắc mặt Tội Lỗi Quá Xá thoạt đỏ thoạt trắng.

Quan Miên vỗ lưng cậu ta, “Cần góp ý hữu nghị không?”

Tội Lỗi Quá Xá nhỏ tiếng thở dài, mặt mày làm bộ đây-ứ-cần, nhưng hai tai lại vểnh thẳng lên.

“Theo đuổi, hoặc buông tay.” Quan Miên nói, “Sòng phẳng, dứt khoát mới là đàn ông.”

Tội Lỗi Quá Xá rụt vai, thì thầm nói: “Anh cũng nói người ta không thích em.”

Quan Miên nói: “Trước hết cậu có thể cho cô ta biết cậu thích cô ta.”

Tội Lỗi Quá Xá im lặng, mắt dán vào mặt đất. Dường như cậu đang phân tích đề nghị của Quan Miên, nhưng lại nhanh chóng thở dài, “Em sắp nhập học rồi. Sau này thời gian online sẽ ít hơn hiện tại nhiều.”

Quan Miên hỏi: “Giáp ất bính đinh, trường cậu thuộc loại nào?”

Trường học phân chia thành bốn loại, dựa theo chế độ kỳ nghỉ giáp, ất, bính, đinh do chính phủ đặt ra. Trước đây, học sinh sinh viên cùng nhau nghỉ hè khiến các địa điểm du lịch đông đến nghẹt thở, gián tiếp gây ra bao nhiêu họa ngầm. Bởi lẽ, sau nhiều phen thảo luận, chính phủ quyết định phân chia trường học thành bốn loại: Giáp nghỉ tháng một, tháng năm, tháng chín ất nghỉ tháng hai, tháng sáu, tháng mười bính nghỉ tháng ba, tháng bảy, tháng mười một đinh nghỉ tháng tư, tháng tám và tháng mười hai.

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ trả lời: “Giáp, tháng sau nhập học.”

Quan Miên nói: “Tôi nghe nói tín chỉ có thể đổi thành thời gian chơi game?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Ừ, học sinh kỳ nghỉ chơi game được giảm nửa giá, nhập học phải thi lấy tín chỉ để đổi. Mười tín chỉ một giờ…” Cậu ta gãi đầu, nói tiếp: “Khác gì cấm game luôn đâu.”

Quan Miên hỏi: “Tinh Phi Ngân và Minh Nguyệt Vô Ảnh thì sao?”

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: “Hội trưởng giống em. Minh Nguyệt loại bính, nhưng thành tích cô ấy rất tốt.”

Quan Miên nói: “Lúc bọn họ không online, Công hội Tinh Nguyệt hoạt động thế nào?”

Tội Lỗi Quá Xá giải thích: “Mỗi công hội có hai phó hội trưởng, ở công hội chúng ta thì một trong hai ghế là luân phiên. Trong trường hợp cả Tinh Phi Ngân cùng Minh Nguyệt đều vắng mặt, vị trí phó hội trưởng kia sẽ chọn trong mười nguyên lão. Thường là Vô Song và Thanh Sam… Lịch nghỉ của em trùng với hội trưởng nên chưa được chọn nắm quyền bao giờ.”

Quan Miên nói: “Đây là bí quyết giúp Tinh Nguyệt vững mạnh đến ngày nay.”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Chế độ thay phiên ấy à?”

Quan Miên đáp: “Chế độ chọn người.”

“…”

Tội Lỗi Quá Xá nhìn cậu. Là ảo giác chăng? Sao cậu ta cứ thấy hình như lời nói của đối phương có ẩn ý nhỉ?

Quan Miên đứng dậy. Chỗ hay trong thế giới ảo chính là, dù bạn có ngồi bao lâu cũng không bị tê chân.

Tội Lỗi Quá Xá tự dưng bật lên theo, cậu ta kiên định nhìn Quan Miên: “Em đã quyết định.”

Quan Miên cau mày. Cậu có dự cảm không lành.

“Em phải bồi dưỡng anh thành nguyên lão! Bọn em còn hai chỗ trống.” Tội Lỗi Quá Xá gắng sức nháy mắt với Quan Miên, ra vẻ em rất xem trọng anh, tiền đồ của anh xán lạn vô cùng.

Quan Miên khoanh tay, hỏi lại: “Làm sao bồi dưỡng?”

Tội Lỗi Quá Xá hiên ngang trả lời: “Em dẫn anh đi luyện cấp!”

“Năm ngày tăng được mấy cấp?”

“Hơ, bốn cấp? Được rồi, cứ cho là ba… hoặc hai đi.”

“Nguyên lão cấp 32?”

Tội Lỗi Quá Xá buồn bã hỏi: “Anh hăng hái lên tí xíu thì chết à?”

Quan Miên nói: “Nếu cậu dùng mỹ nhân kế với Tinh Phi Ngân, may ra tôi sẽ còn lên chức nhanh hơn.”

"..."

23. Chương 23: Này Những Chuyện Tám (trung)

Nói và không nói, thích nghe hay chăng.

Buôn hết dưa lê về nhân phẩm tệ hại không giới hạn của Phồn Tinh, Tội Lỗi Quá Xá cảm thấy cả người nhẹ nhõm, khí thế bừng bừng dẫn Quan Miên đi luyện cấp.

Quan Miên nói: "Tôi muốn kiếm tiền."

Tội Lỗi Quá Xá cau mày hỏi: "Anh định về làm khổ sai?"

Quan Miên đáp: "Làm khổ sai, nhưng không phải ở chế độ công việc."

Tội Lỗi Quá Xá bừng tỉnh, "Anh muốn kiếm kim tệ?"

Quan Miên gật đầu. Loại hành vi bóc lột Thủy Lam Mộc Ngẫu chỉ có thể thực hiện một lần xem như kiếm chút tiền bất nghĩa lận lưng, còn nếu muốn tồn tại trong thế giới ảo tiêu tiền như nước này, tìm nghề nghiệp ổn định vẫn là lựa chọn sáng suốt.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Công việc làm thợ mỏ, game cũng làm thợ mỏ, cả đời anh quả thật toàn đá với đá."

Quan Miên nói: "Chiều dài đường đời của tôi khác với cậu."

Tội Lỗi Quá Xá ngẩn người.

"Với cậu là 'cả đời', còn tôi chỉ một phần tư đời thôi."

"..." Tội Lỗi Quá Xá hỏi, "Việc này cần thiết phải so đo đến thế cơ à?"

Quan Miên đáp: "Bởi con người ai cũng so đo việc này nên mới mọc lên nhiều bệnh viện như vậy."

Tội Lỗi Quá Xá ngẩng đầu suy ngẫm rồi nói: "Em quay về với chuyện chính được không?"

"Nếu tôi là cậu, tôi sẽ tha hồ làm hết những việc mình thích." Quan Miên từ tốn nói tiếp, "Vì đường đời

cậu quá ngắn ngủi."

"..."

Tội Lỗi Quá Xá trực tiếp kéo cậu về chỗ nguyên lão giao nhiệm vụ ở tổng bộ của Tinh Nguyệt.

"Nhận nhiệm vụ đi." Tội Lỗi Quá Xá đẩy Quan Miên lên trước.

Nguyên lão giao cho cậu một bảng liệt kê dài ngoằng, song rất nhiều cái hạn chế level, với cấp của Quan Miên, nhiệm vụ làm được chẳng còn bao nhiêu.

Tội Lỗi Quá Xá đứng cạnh chỉ vẽ, "Cái này hợp với anh nè!"

Quan Miên nói: "Làm tay sai của lừa đảo?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Tin em đi, đây là một việc xấu đạt tiêu chuẩn."

Quan Miên hỏi: "Thế còn việc xấu nào không đạt chuẩn?"

Tội Lỗi Quá Xá chẳng thèm suy nghĩ mà trỏ ngay vào nhiệm vụ bên dưới cái mình vừa đề nghị.

Quan Miên chưa đọc đã đánh dấu chọn, sau đó trả lại cho nguyên lão.

Tội Lỗi Quá Xá: "..."

Quan Miên: "..."

Nguyên lão nhiệm vụ hoàn tất thủ tục, yêu cầu Quan Miên đặt cọc mười kim rồi giao cho cậu chiếc ghim cài áo đính hồng ngọc lấp lánh.

Tội Lỗi Quá Xá nhìn Quan Miên, thở dài nói: "Không nghe lời người lớn là thiệt thòi trước mắt nha cưng."

Quan Miên hỏi: "Ghim cài áo này đáng bao tiền?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Ba mươi kim."

Quan Miên lại hỏi: "Nãy tôi nộp nhiêu kim?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Mười.”

Quan Miên: “Tôi chịu thiệt?” Trước đây Quan Miên tưởng Tội Lỗi Quá Xá chỉ kém Số học, nhưng giờ đây cậu chuyển sang nghi ngờ đầu óc đối phương có vấn đề.

Tội Lội Quá Xá nói: “Nếu anh nuốt luôn chiếc ghim kia, nhân phẩm của anh sẽ tụt thẳng xuống âm một trăm, mười ngày không được vào game. Anh cân nhắc cho kỹ à nha.”

Trị số nhân phẩm với Quan Miên mà nói luôn là vết thương hở miệng, không lúc nào không âm ỉ đau nhức. Cậu hỏi: “Điểm nhân phẩm có tăng được không?”

Tội Lội Quá Xá đáp: “Đương nhiên. Làm việc tốt sẽ tăng ngay và luôn.”

Quan Miên hỏi tiếp: “Những việc tốt như thế nào?”

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: “Như dắt người già qua đường í.”

Quan Miên vặn lại: “Thế chẳng phải trước khi làm việc tốt, tôi cần dựng đèn giao thông trong Mộng Đại Lục ư?”

Tội Lỗi Quá Xá hắng giọng một tiếng, nói: “Em chỉ đang ví dụ. Trên cơ bản, Mộng Đại Lục có rất nhiều nhiệm vụ người tốt việc tốt để kiếm điểm nhân phẩm, nhưng chúng vừa không cho nhiều kinh nghiệm, vừa hao kim tệ, nhân phẩm đổi được lại chẳng bõ bèn. Bởi mới bảo chúng là những nhiệm vụ lỗ vốn nhất, anh nhớ phải suy xét thiệt hơn. Hơn nữa mấy thứ nhân phẩm này nọ vô dụng thí mồ, cùng lắm tăng thêm chút xác suất trúng đòn bạo kích, thật sự chẳng có lợi gì.”

Quan Miên hỏi: “Cậu cảm thấy tỷ lệ đánh trúng và bạo kích không quan trọng?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Chưa hẳn là không thực dụng, có điều quá khó nắm chắc. Hoặc nói thế này, lúc trời không cho anh đánh trúng, dù xác suất của anh đạt tới chín chín phần trăm thì hụt vẫn hoàn hụt. Lúc trời cho anh trúng, chỉ cần không chấm một phần trăm cũng đủ ăn rồi.”

Quan Miên nói: “Cậu hơi bị xem thường xác suất.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “So với xác suất, em khoái trăm phần trăm khả năng hơn.”

Quan Miên nói: “Trăm phầm trăm không gọi là khả năng, là khẳng định.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Kiếp trước chắc chắn anh là giáo viên Ngữ văn.”

Quan Miên nói: “Ít ra không phải giáo viên của cậu.”

“…” Tội Lỗi Quá Xá dòm trái ngó phải, làm bộ không để ý mấy lời của Quan Miên, cậu ta chuyển chủ đề, “Nghe đồn anh vừa nhận một nhiệm vụ.”

Quan Miên hỏi: “Tôi chưa nói ra, cậu nghe ai đồn?”

Tội Lỗi Quá Xá phớt lờ, tiếp tục tự biên tự diễn, “Em còn nghe đồn, nhiệm vụ ấy hình như là làm người giơ bảng cho sàn đấu giá?”

Quan Miên xoay lưng bỏ đi.

Tội Lỗi Quá Xá lập tức theo sau, “Anh đi đâu vậy?”

“Đi làm người giơ bảng trong truyền thuyết.” Quan Miên đáp.

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Anh biết thế nào là người giơ bảng không?”

Quan Miên trả lời: “Chẳng mấy chốc sẽ biết thôi.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Người giơ bảng chính là người phụ trách giơ bảng giá đấu cho bên mua. Nhưng anh đừng tưởng giơ bảng giá là việc dễ dàng, sai một lần sẽ bị trừ tiền ngay. Hai lần làm sai là trừ hết tiền cọc, ba lần là điểm cống hiến bang hội bay thẳng xuống âm.”

Quan Miên dừng bước, quay lại nhìn cậu ta: “Điểm cống hiến bang hội của cậu vì vậy nên âm chứ gì?”

Tội Lỗi Quá Xá ngưỡng cổ ngắm trời, tiu nghỉu nói: “Đó là một sự tích thê lương nhưng không kém phần mỹ lệ.”

Quan Miên đã đi thật xa.

Sàn đấu giá của Mộng Đại Lục chỉ cung cấp sàn đấu và thu phí sàn, không ăn phần trăm hoa hồng. Nhưng đôi khi, mua vé vào phòng chẳng khác mua xổ số là bao, vì sàn đấu giá khác với rạp chiếu phim, nó không quảng cáo phim sắp chiếu là phim gì. Để vào sàn, người bán cùng người mua đều phải mua vé trước, cũng có nghĩa là người mua thi thoảng sẽ trắng tay ra vào vài lần, không mua được thứ mình thích, còn người bán thì ế ẩm cả ngày.

Bởi lẽ, đây là một chuyện rất thử thách nhân phẩm và vận may.

Nhưng dù là vậy, sàn đấu giá ngày ngày vẫn đông như trẩy hội.

Quan Miên nhờ mang ghim cài áo chuyên dụng cho người giơ bảng nên không cần mua vé vào sàn, trực tiếp truyền tống đến đường dành riêng cho nhân viên. Con đường này hình chữ nhật, hai bên có điểm truyền tống, một ra một vào.

Đi cùng cậu là hai người chơi cũng mang ghim cài chuyên dụng.

Màn hình lớn ven đường chợt sáng lên, bắt đầu giải thích quy tắc:

Mỗi người giơ bảng phụ trách một người mua, phân chia theo điểm tích lũy của người mua trong sàn.

Trước khi đấu giá, người chơi được quyền thương lượng giá cả cùng người giơ bảng của mình, sau đó người giơ bảng sẽ thay mặt người chơi rao giá, người chơi không được nhúng tay vào. Nếu đấu giá thành công, lấy hiệu của giá trần và giá đấu chia mười sẽ là điểm của người giơ bảng. Đủ mười điểm là hoàn thành nhiệm vụ.

Ngoài ra, giả sử giá đấu cao hơn giá trần, phần thiệt sẽ do người giơ bảng bù vào. Nếu không đủ tiền trả thì bị trừ điểm cống hiến bang hội (sau khi rút bang cũ, gia nhập bang mới cũng vẫn bị trừ).

Quan Miên đã sơ sơ đoán ra nguyên nhân điểm cống hiến bang của Tội Lỗi Quá Xá lại âm thảm hại như vậy. Quả nhiên do tính toán không khéo.

Màn hình giải thích quy tắc xong xuôi, người giơ bảng bị truyền tống vào sàn.

"Ủa? Là anh."

Quan Miên chưa kịp quan sát cảnh vật chung quanh đã nghe bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc. Cậu quay sang, nhìn thấy Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cũng đang nhìn cậu chằm chằm. Ngồi cùng bàn với cậu ta còn có Lòng Son Chiếu Sử Xanh.

"Anh là người giơ bảng?" Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta dựa vào ghế, hai chân bắt chéo, nói: "Anh được không đó? Chớ để cuối cùng lại rơi vào cảnh điểm cống hiến bang nha. Bạn nhỏ ơi, cưng có biết cống hiến bang bị âm là nghiêm trọng lắm không, trong lúc cống hiến dưới không, nhân phẩm cũng chỉ có thể lẩn quẩn tại mức không mà thôi, làm bao nhiêu chuyện tốt cũng vô ích. Hơn nữa nếu muốn kéo lại điểm cống hiến, công sức bỏ ra còn tốn gấp mười. Anh suy nghĩ cho kỹ đi, bây giờ rút lui vẫn còn kịp đấy."

Quan Miên nói: "Cảm ơn cuộc chia sẻ kinh nghiệm của cậu, tôi sẽ chú ý."

Nụ cười của Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhạt dần, cậu ta xoay sang nói chuyện với Lòng Son Chiếu Sử Xanh: "Sao hắn đáng ghét quá nhỉ?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: “Anh thấy vẫn ok mà.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Đúng là yêu ai yêu cả đường đi!”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh cau mày: “Anh có ý đó với cậu hồi nào vậy ta?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đáp: “Không phải anh có ý với em, là với Đại Công. Ha ha, đừng nói anh không biết chuyện Đại Công âm thầm tìm người dẫn Mộng Xuân Không Tỉnh luyện cấp nhé.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh từ tốn nói: “Có chuyện đó à?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta liếc Quan Miên, cười gian ác, “Nghe đồn có í.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: “Chốc nữa anh qua bên thực chiến tìm nó, cậu cùng đi với anh, sẵn tiện làm nhân chứng cho anh.”

Nụ cười sáng chói của Giang Sơn Thở Dốc vì ta cứng ngắc, “Uầy, mấy thứ ‘nghe đồn’ tám, chín chục phần trăm là không đáng tin, không đáng tin đâu anh!”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, cuộc đấu giá bắt đầu.

Màn hình hiện lên chín món đồ.

Món thứ nhất là một mẩu đồng tầm thường.

Người tham gia đều biết hàng đưa ra theo thứ tự giá cả từ thấp tới cao. Vật ra mắt đầu tiên chính là thứ rẻ tiền nhất nên chỉ dùng để hâm nóng bầu không khí.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhập giá một ngân tệ vào bảng hệ thống điều khiển, sau đó quay sang nói với Quan Miên: “Phải giúp tôi lấy về!”

Quan Miên nhắm mắt làm ngơ.

Giá mẩu quặng đồng được công bố: Ba ngân tệ.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đắc ý cười.

Quan Miên chẳng thèm động đậy.

Cuối cùng quặng đồng rơi vào tay người mua bàn số một.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Mộng Xuân nè, anh như vậy đâu có được. Cả giá cũng không chịu ra."

Quan Miên thản nhiên nói: "Làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm không sai, không đúng ư?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thoáng sửng sốt, sau đó lập tức thấu hiểu suy nghĩ của đối phương, mặt mày biến sắc, "Ý anh là, anh định đứng trơ ra đấy cho tới kết thúc?"

Quan Miên nhìn cậu ta, nhại lại giọng điệu ban nãy của ai kia, "Điểm cống hiến bang bị âm là nghiêm trọng lắm đấy."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: "..." Cậu ta nhìn vào món hàng thứ hai, đột nhiên vỗ bàn nói, "Tôi phải đổi người." Thà cho cậu ta một NPC hét thẳng giá trần còn hơn cục đất bên cạnh hiện nay!

Quan Miên nói: "Xem tuồng phải trật tự."

Ai nói cậu ta đến xem tuồng? Rõ ràng cậu ta đến vung tiền để rước một ả hát tuồng về mà!

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta quay sang định kéo đồng minh, nào ngờ lại phát hiện Lòng Son Chiếu Sử Xanh đã ngủ gật từ đời tám hoánh.

24. Chương 24: Này Những Chuyện Tám (hạ)

Nói và không nói, nên nghe hay chăng.

Hàng đấu giá cứ thế mà đội nón ra đi từng món, từng món một.

Tuy mỗi lần Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đều gợi ý với Quan Miên những cái giá khá hợp lý, nhưng Quan Miên từ đầu đến cuối đều chỉ thừ mặt đứng đó, cả tay cũng chẳng thèm cử động.

Mắt thấy sắp đến món hàng thứ hai từ dưới đếm lên – Trân châu tím dùng khảm vào trang bị để tăng tốc độ, mông Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta bắt đầu nhấp nhổm không yên. Cậu ta dùng chân đá khẽ tên Lòng Son Chiếu Sử Xanh đang ngủ như chết bên cạnh.

Hai mắt Lòng Son Chiếu Sử Xanh hé ra một cái khe.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hỏi: “Chẳng phải anh cần trân châu tím hả? Sắp tới rồi kìa!”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh còn chưa tỉnh ngủ, mặt mày mơ màng nhìn cậu ta.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cố gắng nháy mắt.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh im lặng nhìn cậu, sau đó trở mình và… ngủ tiếp.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: “…” Nếu bây giờ trong tay có sẵn cái gối, cậu ta nhất định sẽ không do dự đập cho đối phương ngủm luôn.

Rốt cuộc trân châu tím cũng lên sàn.

NPC giới thiệu đơn giản, dành thời gian còn lại cho người mua và người giơ bảng thảo luận giá cả.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cắn răng nói: “Năm mươi kim, phải ôm về cho bằng được!”

Quan Miên nói: “Nếu nhất định cần chơi thêm một lượt mới kiếm đủ điểm, tôi không ngại cùng vị khách sau hoàn thành nhiệm vụ.”

Đây là uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn!

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta buồn bực, mắc chi mình lại thảm hại đến nỗi bị gà mờ cấp ba mấy đè đầu cưỡi cổ ấy nhỉ?

Đếm ngược bắt đầu. Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta khẽ cắn môi, hậm hực gõ vào tám mươi kim – Con số vượt ngoài sức tưởng tượng của chính bản thân cậu ta.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hạ giọng nói với Quan Miên: “Đừng trả quá năm mươi kim.”

Nâng giá trần là hành vi được hệ thống ngầm cho phép.

Nói cách khác, nếu người mua và người giơ bảng quen nhau, người mua có thể đẩy giá trần lên cao để giúp người giơ bảng sớm hoàn thành nhiệm vụ. Dù sao nâng giá trần cũng không ảnh hưởng tới giá chốt cuối cùng, lại giúp được người giơ bảng tích lũy nhiều điểm hơn.

Việc duy nhất người mua cần làm là thương lượng trước với người giơ bảng, tránh đấu đến giá trần mà chỉ dừng ở mức giá ngầm hai người đặt ra.

“Giá sàn mười kim, bắt đầu.”

“Hai mươi kim.”

“Hai lăm kim.”

“Hai sáu kim.”

“…”

Giá chính thức của trân châu tím là hai mươi kim, nhưng các viên bán ở cửa hàng đều +2 cho tốc độ, chỉ dùng với mục đích “có còn hơn không”. Các trân châu tím do game thủ nhặt được khi làm nhiệm vụ thì khác, thuộc tính xấp xỉ +8, số lượng có hạn, bởi vậy rất mang tính cạnh tranh.

Tiếng đấu giá liên tiếp vang lên.

Chỉ có bàn của Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vẫn bảo trì im lặng.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta sốt ruột nhìn Quan Miên, nóng lòng đến độ muốn đá cho ai kia phải bật ra tiếng kêu.

Quan Miên tuy không cử động nhưng ánh mắt chưa hề rời khỏi hai bàn khách đang ra quyết liệt ra giá.

Nhắc mới thấy khéo, lần này tổng cộng có ba game thủ đóng vai người giơ bảng, và khách mua họ phụ trách đều hứng thú với trân châu tím. Ngoài cái giá hai mươi lượng do NPC đóng người giơ bảng nêu ra lúc đầu, về sau hoàn toàn là đại chiến giữa hai người chơi đại diện cho khách mua.

Người chơi làm nhiệm vụ đương nhiên linh hoạt hơn NPC rất nhiều, sẽ không hô ngay giá trần mà từ từ đẩy giá lên.

“Bốn mươi tám kim…”

Một trong hai người giơ bảng đã rao đến con số này.

“Năm mươi kim lẻ một ngân!”

Vãn tuồng.

Hai người giơ bảng cùng kinh ngạc quay sang Quan Miên. Người kia từ đầu đến cuối chẳng nói lời nào, thế mà cuối cùng lại tung ra chiêu hiểm làm chủ thế cuộc.

Những người mua ngồi cạnh người giơ bảng âm thầm thương lượng gì đó với hai gã, nhưng bị người giơ bảng nhất quyết phản đối. Đương nhiên rồi, bọn họ muốn giật giây cho người giơ bảng tiếp tục ra giá, song năm mươi kim lẻ một ngân đã vượt quá giá trần của cả hai phe, nói cách khác, nếu tiếp tục hét giá và giành được hàng về, phần chênh lệch giữa giá đấu thành công và giá trần sẽ trừ vào tiền cọc của người giơ bảng, chưa kể thiếu tiền còn trừ vào điểm cống hiến bang. Hơn nữa trong trường hợp khách cùng người giơ bảng không hề quen biết, việc này chắc chắn là mạo hiểm quá lớn – Mặc kệ khách mua bây giờ hứa hẹn bao nhiêu điều kiện hấp dẫn, sau khi rời sàn cũng rất có khả năng thất hứa. Bởi vậy hầu hết người giơ bảng không bao giờ chấp nhận nguy cơ cao đến thế.

Nhìn số tiền hụt đi, trân châu tím tới tay, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vô cùng hài lòng.

"Sao anh biết giá trần của họ là năm chục kim?" Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thắc mắc hỏi.

Quan Miên trả lời: "Quan sát cùng phán đoán. Lúc họ ra giá, một thích hét số chẵn, một thích thêm số lẻ vào giá của đối phương. Trước ba mươi kim, bọn họ kêu giá rất nhanh, sau bốn mươi kim thì chậm hơn nhiều, rõ ràng đang tính toán mức giá gần với giá trần đối thủ đặt ra nhất. Khi đấu tới bốn mươi tám kim, tôi thấy người kêu giá chẵn dường như định hô năm mươi kim, đối thủ nọ cũng nhìn thấy, nhưng họ chẳng nao núng chút nào. Đây chứng minh giá trần của họ cao hơn, cho nên tôi đoán họ đặt năm mươi kim lẻ một ngân. Đương nhiên những suy đoán này không có căn cứ vững chắc, đa phần dựa vào cảm giác và vận may."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Nghe choáng hết cả đầu. Tôi chỉ hiểu một điều, anh đoán được giá trần của bọn họ nên mới đợi đến phút chót rồi tung chiêu hiểm, giải quyết gọn ghẽ?" Hại cậu ta suýt lên cơn đau tim.

Quan Miên nói: "Suy đoán của tôi không chắc chắn, đợi càng về cuối mới càng chính xác, còn giảm được ra cậu phải trả đến mức tối thiểu. Vả lại giá trần cậu ra khá dễ hành động." Thành tựu lớn nhất của người giơ bảng chính là giành rao trước giá trần của đối phương, dùng ngay giá đó để thu hàng về tay.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta trừng mắt nhìn Quan Miên, "Thế nhỡ bọn họ tiếp tục hét giá thì anh cũng theo đến tám mươi kim hả?"

Quan Miên thản nhiên, "Sao lại không? Tôi có thiệt hại gì đâu?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thầm biết ơn hai người giơ bảng kia đã dừng tay kịp thời. Trân châu tím tuy rất quý, nhưng tuyệt đối không đáng tám mươi kim tệ.

Vật đấu cuối cùng là một cây pháp trượng.

Tuy Quan Miên phải dùng pháp trượng, nhưng vẫn chưa cần đến loại cao cấp như vậy, cho nên nhóm của

cậu lại thản nhiên ngồi xem hai người giơ bảng kia lăn xả vào nhau. Có điều lần này một trong hai nhóm đặt giá trần khá cao, chẳng cần tốn quá nhiều công phu đã giành được hàng mình cần.

Đấu giá kết thúc.

Đúng lúc Lòng Son Chiếu Sử Xanh cũng ngủ dậy.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta lấy trân châu tím ra khoe, sau đó hỏi: "Giờ mình đi đâu anh?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh đáp: "Thực chiến."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta còn đang hớn hở lập tức rùng mình ớn lạnh, "Em mới nhớ ra mình đã hẹn với mẹ đi siêu thị sắm đồ."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: "Lý do đáng yêu đến đâu dùng cả trăm lần cũng biến thành đáng ghét."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Em nói thật í."

Quan Miên đột nhiên chen lời: "Dẫn tôi theo được không?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta và Lòng Son Chiếu Sử Xanh cùng kinh ngạc nhìn cậu.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta mừng như chết đuối vớt được cọc, "Quá được! Tôi nhường suất của mình cho anh."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: "Cậu từng chơi thực chiến ư?"

Quan Miên đáp: "Tôi gặp gỡ Đại Công bên thực chiến."

Câu này của cậu có thể hiểu theo khá nhiều tầng nghĩa.

Chẳng biết Lòng Son Chiếu Sử Xanh và Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nghĩ đến nghĩa nào, nhưng ít ra Lòng Son Chiếu Sử Xanh cũng đã gật đầu đồng ý.

Lúc Quan Miên cùng họ rời khỏi sàn đấu giá, cậu phát hiện hệ thống thông báo hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa còn nhận được tin nhắn của Tội Lỗi Quá Xá, bảo tạm thời có chuyện phải về tổng bộ, lần sau rảnh sẽ đến ngắm Quan Miên biểu diễn.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh tưởng cậu bận chuyện bèn nói: "Đại Công đang đánh tinh chiến bên thực chiến, có thời gian thì ghé qua."

Quan Miên cũng muốn trả nhiệm vụ trước, cậu tạm biệt hai người, một mình quay về tổng bộ Tinh Nguyệt.

Bất ngờ thay, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, không những được thưởng kim tệ, kinh nghiệm và cống hiến bang, cậu còn được tặng thêm một điểm nhân phẩm, nguyên nhân là đoán trúng giá trần của người chơi khác trong sàn đấu giá.

Thì ra có thể kiếm điểm nhân phẩm như vậy.

Sau khi Quan Miên ý thức ra tầm quan trọng của điểm nhân phẩm, cậu rất muốn cải thiện tình hình của mình, nhưng hướng dẫn của Tội Lỗi Quá Xá lại quá mơ hồ, hại cậu mãi không biết xoay sở ra sao, nào ngờ giờ đây con đường sáng lại thình lình mở ra trước mắt.

"Mộng Xuân!"

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay.

Tội Lỗi Quá Xá tung tăng đến đối diện cậu hỏi chuyện: "Hoàn thành nhiệm vụ chưa?"

"Hoàn thành rồi."

Tội Lỗi Quá Xá phật ý nói: "Sao anh không hỏi lý do em đột nhiên quay lại?"

"Cậu thích kể thì kể." Quan Miên chẳng mấy hứng thú.

Vậy mà Tội Lỗi Quá Xá lại thành thật trả lời: "Ừ, em muốn kể lắm í. Em về họp. ID Thủy Lam Mộc Ngẫu tự sát, rút khỏi game. Cái ghế phân hội trưởng Macey giờ bỏ trống, anh thấy hứng thú không?"

Quan Miên thẳng thắn trả lời: "Không."

25. Chương 25: Hình Thức Tinh Chiến (thượng)

Vừa bắt đầu chơi, lại nhận khiêu chiến.

Tội Lỗi Quá Xá nhìn cậu chằm chằm, kiểu nhìn của một vị phụ huynh dành cho thằng con định bỏ học nhà

mình.

Quan Miên né tránh ánh mắt nóng bỏng của cậu ta, "Mỗi người mỗi chí."

"Anh rõ ràng không chí lớn." Tội Lỗi Quá Xá tận tình khuyên bảo, "Thăng cấp trong Mộng Đại Lục chậm lắm. Sau khi em nhập học, còn ai chăm sóc cho anh, còn ai kéo anh, còn ai quan tâm anh được như em không? Chẳng lẽ anh không nhận ra em đang lót sẵn con đường cho anh hay sao? Trước ngồi lên chiếc ghế phân hội trưởng, sau trở thành nguyên lão, con đường tương lai bằng phẳng huy hoàng biết nhường nào!"

Quan Miên do dự hỏi: "Cậu từng cân nhắc qua việc nhập học sớm chưa?"

"…" Tội Lỗi Quá Xá oán hận nói, "Anh có biết làm phân hội trưởng được lợi lộc gì không? Vật phẩm hội viên cống nạp sẽ ưu tiên cho anh chọn trước, còn có thể tổ chức đội dẫn mình luyện cấp, hơn nữa mỗi tháng Công hội Tinh Nguyệt đều có phát lương. Đây là công việc béo bở ra sao chứ, anh hiểu không hả? Béo chảy mỡ luôn í, rõ chưa anh hai?"

"Cậu đang vạch trần sự hủ bại của nội bộ công hội mình sao?" Quan Miên nói, "Hay cậu định cùng tôi thành lập ủy ban kỷ luật?"

Tội Lỗi Quá Xá vuốt mặt, "Anh còn vô vị hơn cả hội trưởng."

Quan Miên khoanh tay nói: "Thế nên cậu đang xem tôi như cái bóng của Tinh Phi Ngân?"

Tội Lỗi Quá Xá ngây ngẩn, "Mắc chi anh lại nghĩ vậy?"

Quan Miên liếc xéo cậu ta, tay giơ lên, huơ huơ như đang chào, "Buột miệng thôi. Tôi bận, đi trước."

Tội Lỗi Quá Xá dõi theo bóng lưng nhỏ dần của Quan Miên, nửa ngày sau mới phì cười, "Xí, ngày ngày nhìn bản mặt lạnh tanh kia người ta đã sắp chịu hết nổi, làm gì có chuyện tìm thêm nhân bản của anh í để tự rước bực vào thân."

"Chắc… không đâu nhỉ."

Quan Miên nhớ Lòng Son Chiếu Sử Xanh từng nhắc đến thực chiến bèn thoát khỏi Mộng Đại Lục, đăng nhập vào thế giới thực chiến, chọn hình thức tinh chiến, sau đó được truyền tống vào phòng chờ.

Phòng chờ là một khoang thuyền vũ trụ vô cùng tân tiến, ngắm từ bên trong thì có hình tròn, chung quanh trang bị bốn cửa sổ, qua đó có thể nhìn thấy không gian đen thẳm điểm xuyến vài ánh sao nhấp nháy lung linh bên ngoài.

Giữa khoang thuyền đặt một quả cầu thủy tinh, chiếu lên tin tức của game thủ ba trăm sáu mươi độ.

Trong khoang không chỉ có mỗi mình cậu mà còn hai người chơi khác.

Bọn họ đã chọn xong quần áo chiến đấu, thong thả diện lên người.

"Cậu không mặc à?" Một trong hai người hỏi Quan Miên.

Quan Miên bước qua, chọn bộ trang phục nhẹ nhất.

"Đừng nói lần đầu cậu chơi nha?" Người nọ hỏi.

Quan Miên đáp: "Ừ."

Người nọ nhỏ tiếng rủa thầm, sau đó giật lấy quần áo trong tay Quan Miên vứt đi, chọn lại bộ khác vừa nặng vừa dày cho cậu, "Lúc chiến đấu, thỉnh thoảng chúng ta sẽ chuyển hóa năng lượng do hệ thống cung cấp để duy trì sinh thái thành hỏa lực, trừ phi sức chịu đựng của cậu rất đỉnh, không thì mặc bộ ban nãy là chết mẹ rồi."

Quan Miên phát hiện nói tục trong thực chiến sẽ không bị phạt.

Người đứng cạnh gã chỉnh đốn lại quần áo, "Chốc nữa tao phụ trách hỏa lực."

"Mày lại giành với tao!" Người nọ tức tối càm ràm, sau đó quay sang bảo Quan Miên: "Vậy cậu phụ trách điều khiển hệ thống đi!"

Quan Miên nói: "Được."

Thấy cậu trả lời dứt khoát như vậy, người nọ tự dưng sinh lòng lo lắng, "Nè, không phải cậu lần đầu chơi hả?"

Quan Miên đáp: "Ừ."

"Cậu biết điều khiển hệ thống là làm gì không?" Người nọ hỏi.

Quan Miên đáp: "Không biết."

Người nọ suýt ngất, "Thế mà cậu dám trả lời chắc như đinh đóng cột?"

Quan Miên nói: “Ai cũng có lần đầu.” Cậu bắt đầu mặc quần áo.

Người nọ đầu hàng, liếc xéo Quan Miên, “Nhưng tôi không muốn bóc tem cho cậu.”

Chờ Quan Miên thay xong quần áo, người nọ chìa tay ra, “Tôi là Lão K, hắn là Lão Mã. Còn cậu?”

“Lão Xuân.”

“…”

Lão Mã thấy mọi người đều đã chuẩn bị đâu vào đấy bèn ấn “Chuẩn bị” trên quả cầu thủy tinh.

Lão K cùng Quan Miên làm theo.

Sau đó, quả cầu thủy tinh nhấp nháy sáng lên, các máy bay chiến đấu loại nhỏ dần dần xuất hiện.

Lão K và Lão Mã ngầm trao đổi bằng mắt.

“Chọn Thắng Lợi nhé?” Lão K hỏi.

Lão Mã đáp: “Chiếc đó lực công kích mạnh nhưng phòng ngự kém lắm.”

Lão K nói: “Đánh nhanh rút gọn.”

Lão Mã nói: “Có lính mới, không ổn đâu.”

Lão K liếc Quan Miên, trầm ngâm nói: “Hay chọn Tinh Anh? Công thủ cân bằng. Nhưng thao tác hệ thống quá rườm rà, sức đẩy không tốt, lúc quẹo bị giảm hơn năm mươi phần trăm tốc độ.”

Lão Mã nói: “Dùng ‘con cua’ đi.”

Lão K cau mày, “Lại ‘cua’? Chơi ngán tận cổ.”

Lão Mã nói: “Xem như dẫn người mới chơi thử.”

Lão K nói “Được, nghe lời mày.”

Hai người thản nhiên bàn bạc với nhau, không hỏi ý kiến Quan Miên mà tự chọn một chiếc máy bay chiến đấu trông hệt như con cua.

[Hệ thống] Lựa chọn hình thức chiến đấu thứ nhất:

Giáp lá cà.

Đấu tay đôi.

Lão Mã chọn giáp lá cà.

[Hệ thống] Lựa chọn hình thứ chiến đấu thứ hai:

Ngẫu nhiên.

Tuyên chiến.

Bị động.

Lão Mã chọn ngẫu nhiên.

Trong nháy mắt, ba người được truyền tống vào buồng điều khiển.

Lão K nhanh chóng chiếm vị trí lái chủ, bật nguồn điện. "Máy bay này nhìn chẳng khác gì cua nhưng tính năng phòng ngự rất tốt. Lát nữa cậu nhớ phải chú ý số liệu của hệ thống duy trì sinh thái, hệ thống trọng lực, hệ thống vận hành, khả năng chuyển hóa cung cấp hỏa lực, báo cáo tổn hại thân máy bay là được rồi."

Lão Mã nhìn Quan Miên ngồi vào vị trí điều khiển, gã nói: "Cậu có thể mở bảng điều khiển ra xem, trong đó có sách hướng dẫn."

Quan Miên lôi bảng điều khiển đến trước mặt, quả nhiên hộp thư vừa nhận được tin nhắn mới của hệ thống.

Cậu mở tin nhắn thì nhìn thấy cách sử dụng máy bay Ước Mơ.

Đây là lần đầu Quan Miên tham gia tinh chiến nên hệ thống tự động bố trí cậu vào tổ ba người trong khu tân thủ.

Quan Miên linh hoạt bật công tắc, ba biển báo đồng thời sáng lên, các hệ thống từ từ khởi động. Cậu dựa theo sách hướng dẫn cung cấp, lần mò cách sử dụng máy bay.

Lão K và Lão Mã đánh đã quen tay, chuẩn bị xong xuôi bèn bắt đầu tám nhảm.

Thời gian dần dần trôi qua.

Lão K và Lão Mã hơi mất kiên nhẫn, thi thoảng nhìn sang Quan Miên.

Quan Miên đang nghiên cứu đến cách chuyển hóa năng lượng để cung cấp hỏa lực. Máy bay Ước Mơ có hai loại hỏa lực – Đạn lần theo dấu vết và vòng chấn động, nếu so về công kích, nó yếu hơn những loại máy bay khác. Song tính năng ***g phòng hộ của nó lại đạt cấp G3, cao nhất trong số máy bay chiến loại nhỏ, thậm chí sánh ngang với các máy bay loại trung.

Tút tút.

Biển báo trước mặt Lão K thông báo phát hiện kẻ địch. Gã lên tinh thần, nhanh tay đeo lên kính bảo hộ laser, mở hệ thống phòng ngự, "Trên mặt phẳng, góc bốn mươi bảy độ bên trái có kẻ địch tiếp cận."

Lão Mã nói với Quan Miên: "Kiểm soát hệ thống duy trì sinh thái cho tốt, khi cần thiết có thể giảm thiểu vận hành của hệ thống trọng lực."

Quan Miên gật đầu.

Máy bay đột nhiên vọt lên như tên bắn.

"Phóng đạn lần theo dấu vết." Lão Mã ấn nút "Bắn".

Nhưng chính vào lúc đạn bắn ra, thân máy bay chợt chấn động mạnh.

Lão Mã vừa định mở miệng thì nghe Quan Miên lên tiếng trước: "Lồng phòng hộ cánh trái tổn thương hai bảy phần trăm, động cơ vận hành bình thường."

Lão K nói: "Đã bắn đạn lần theo dấu vết, mục tiêu cách chúng ta năm trăm sáu mươi triệu kí lô mét, sắp chạm trán rồi."

Đúng như dự đoán.

Lão Mã vừa bắn xong viên đạn lần theo dấu vết thứ tư đã nhìn thấy một chiếc máy bay giống hệt con tôm

đang đứng sắp đâm vào bọn họ.

"Vòng chấn động." Lão Mã mới nói xong, máy bay lại rung lắc thêm lần nữa – Đây là lần thứ sáu máy bay của họ chao đảo kể từ khi khai chiến đến giờ. So về công kích, bọn họ dang dưới cơ đối thủ.

Chuông báo động vang lên.

Quan Miên nói: "Hệ thống trọng lực bị phá hỏng, hai phút năm mươi giây sau chúng ta sẽ rơi vào trạng thái không trọng lượng."

Lão K nói: "Trên giày của cậu có thiết bị dính vào mặt đất, ghế ngồi có dây an toàn."

Quan Miên nói: "Cảm ơn cho hay."

Máy bay bị đụng hai lần liên tiếp.

Lão K đột nhiên ngoặt lại trăm tám mươi độ.

Lão Mã thừa cơ điều chỉnh góc bắn của đạn lần theo dấu vết. Tuy đạn lần theo dấu vết có công năng dò ra mục tiêu, nhưng góc bắn lớn nhỏ sẽ mang lại hiệu quả thời gian trúng đích khác nhau.

Chuông cảnh báo càng lúc càng dồn dập.

Quan Miên nói: "Hệ thống cung cấp năng lượng gặp trục trặc, một máy cung cấp năng lượng báo hỏng."

"Dùng năng lượng còn lại dồn hết vào động cơ sức đẩy đi." Lão K nói.

"Không!" Lão Mã nói, "Cho vòng chấn động ấy."

Hai người không nói thêm câu nào, song lời nói ban nãy đều thể hiện sự kiên quyết đến cố chấp.

Quan Miên bình tĩnh nhấn nút, cả khoang máy bay chợt rơi vào trạng thái không trọng lượng.

"Cung cấp năng lượng cho vòng chấn động, hoàn tất. Cung cấp năng lượng cho động cơ, hoàn tất. Hủy bỏ năng lượng cung cấp cho hệ thống trọng lực trước thời hạn."

Lão K và Lão Mã không hề mở miệng, nhưng mép cả hai đều nhoẻn lên một cách hài lòng.

Vỏ cua đương nhiên cứng hơn vỏ tôm.

Trong khi Ước Mơ mất đi trọng lượng và một máy cung cấp năng lượng, tình trạng của chú tôm kia càng nguy cấp hơn. Cuối cùng, dưới đợt tập kích liên hoàn của đạn lần theo dấu vết và vòng chấn động, tôm biển nổ tan xác.

"Yes!"

"Ha ha…"

Lão K và Lão Mã đập tay chúc mừng thắng lợi.

Lão K tháo kính xuống, nói với Quan Miên: "Ma mới như cậu làm không tệ chút nào."

Quan Miên nói: "Ma cũ như anh cũng tạm chấp nhận được."

Nụ cười của Lão K sượng ngắc.

Quan Miên nói: "Thao tác của anh rất không hợp với máy bay chiến đấu."

Lão K nghiêng đầu, cười nhạt, "Đừng ra vẻ như mình hiểu biết lắm đấy, tân thủ gà qué!"

Quan Miên hỏi: "Đây không phải là khu tân thủ sao?"

Lão K vặn lại: "Lẽ nào cậu không nhận ra anh mày là tay kỳ cựu trà trộn vào đám người mới?"

Quan Miên đáp: "Bởi vì cuộc sống trong khu lão luyện quá thảm?"

Lão K biến sắc.

Lão Mã chợt ngắt lời: "Thôi, thắng một trận là khá lắm rồi, bọn mình ra ngoài trước đi. Lẩn quẩn ở đây nhỡ lại gặp phải máy bay khác, rơi vào trạng thái chiến đấu thì khỏi rút luôn." Ba người đã lựa chọn hình thức giáp lá cà, chỉ cần có game thủ khác tham chiến, cả bọn sẽ phải tiếp tục cuộc chơi.

Lão K không thèm hé răng, trực tiếp chọn "Rút" trên bảng điều khiển.

Ba người trở lại phòng chờ.

Bầu không khí đã thay đổi một cách khó tả.

Lão K nói với Lão Mã: “Tao ra trước, lát vào. Còn mày?”

Lão Mã liếc Quan Miên, gã nói: “Tao đi với mày.”

Lão K hài lòng gật đầu, đang định đăng xuất thì bắt gặp quả cầu thủy tinh thình lình phát ra tin nhắn:

“Đội của Ám Hắc Đại Công khiêu chiến với đội của Mộng Xuân Không Tỉnh!

Tiếp nhận khiêu chiến? Có/ Không.”

26. Chương 26: Hình Thức Tinh Chiến (trung)

Vừa bắt đầu chơi, lại nhận khiêu chiến.

Lão Mã và Lão K dùng bản mặt như gặp ma nhìn Quan Miên.

“Cậu quen Ám Hắc Đại Công?” Lão K đau khổ mở lời.

Quan Miên đáp: “Gặp qua.”

Lão Mã cau mày hỏi: “Mắc gì hắn lại khiêu chiến với cậu?”

Quan Miên nói: “Có thể vì từng gặp qua.”

Lão K trừng mắt cậu, “Tuy xưa nay hắn là trùm PK thực chiến nhưng chưa bao giờ nghe nói hắn chủ động khiêu chiến một tân thủ gà qué.”

Lão Mã hỏi: “Có phải cậu lập ID mới chơi lại không?”

Quan Miên đáp: “Không.”

Lão Mã và Lão K quay sang đối phương trao đổi ý kiến.

Trong thực chiến, người chơi có thể tìm kiếm các game thủ đang online. Nói cách khác, chỉ cần biết ID của đối phương là dư sức dò ra họ có trên mạng hay không, sau đó gửi lời khiêu chiến. Bởi Quan Miên đang chơi máy bay chiến đấu loại nhỏ, Ám Hắc Đại Công khiêu chiến với cậu chẳng khác nào đã khiêu chiến toàn đội.

"Được, nếu cậu nhận lời khiêu chiến, chúng tôi cùng cậu đánh." Lão K hít sâu một hơi, phun ra quyết định cuối cùng.

Quan Miên nói: "Chắc gì chúng ta sẽ thua."

Lão Mã nói: "Nếu được thì tôi thà thua còn hơn."

Trên mặt Quan Miên lộ vẻ nghi hoặc.

Lão K nói: "Bằng không hắn sẽ liên tục khiêu chiến đến khi xác định cậu không còn khả năng thắng trận mới thôi."

Quan Miên nhướng mày. Miêu tả này khiến cậu khó tránh nhớ tới người trong hình dung của Bản Chất Minh Mẫn. Đây chắc là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Ám Hắc Đại Công tính tình như vậy, chả trách vị hội trưởng Lòng Son Chiếu Sử Xanh nọ cũng cùng loại cá tính ấy.

Lão Mã hỏi: "Cậu muốn nhận lời khiêu chiến không?"

Quan Miên giơ tay nhấn chọn đồng ý, "Sao lại không?"

"Cậu định chọn máy bay tên gì?" Lão K hỏi.

Quan Miên đáp: "Tôi chỉ biết một chiếc."

Lão K cau mày nói: "Chọn Thắng Lợi đi, lực công kích mạnh."

"Nhưng phòng ngự kém sẽ thua rất nhanh." Quan Miên nói thay tiếng lòng của gã.

Mặt Lão K đỏ lên, "Ám Hắc là vua thực chiến, xưa nay chưa có ai bì được với hắn." Những người vốn ngang cơ sớm đã bị hắn giết đến thoái ẩn giang hồ.

Quan Miên chỉnh lại quần áo, "Vậy mới có tính khiêu chiến."

Lão Mã hỏi: "Cậu định chọn chiếc nào?"

Quan Miên không thèm suy nghĩ mà chọn ngay Ước Mơ.

Lão K và Lão Mã không hề bất ngờ. Thay vì bắt đầu học lại cách sử dụng, dùng chiếc từng đánh qua một lần rõ ràng là lựa chọn sáng suốt hơn.

Ba người được truyền tống vào máy bay.

Lão K vô cùng nghiêm túc hỏi Quan Miên: "Cậu thật sự muốn thắng?"

"Nếu đối phương cũng muốn, thì ừ." Quan Miên đáp.

Lão K nói: "Cậu qua lái đi."

Lão Mã hốt hoảng kêu lên, "Lão K?"

Ánh mắt Lão K nhìn Quan Miên thoáng qua chút khiêu khích, "Chẳng phải cậu cảm thấy thao tác tay của tôi không hợp với máy bay này ư?"

Quan Miên liếc gã rồi đứng lên đổi chỗ.

Lão K dùng mắt trao đổi với Lão Mã, cả hai bất thình lình bổ nhào về phía hệ thống khống chế hỏa lực. Vị trí của Lão Mã gần hơn nên Lão K đành ngậm ngùi ngồi vào vị trí cũ của Quan Miên.

"Trước đây anh chơi máy bay loại lớn đúng không?" Quan Miên đột nhiên hỏi.

Động tác của Lão K thoáng dừng lại, "Sao hỏi vậy?"

"Đoán."

Quan Miên nói, "Anh lái máy bay dựa vào mắt chứ không phải trực giác." Máy bay loại nhỏ thể tích nhỏ song linh hoạt, nhiều lúc phải hành động theo trực giác, bởi khi mắt nhìn thấy đã trở tay không kịp. Máy bay chiến đấu loại lớn thì khác, thể tích lớn, chỉ cần động cơ đẩy là thừa sức tăng tốc, nhưng không thể giúp bọn họ vi vu bay lượn như con ong nhỏ.

Ban nãy, cậu quan sát thấy lúc Lão K lái máy bay bẻ ngoặt hoặc phóng lên, phóng xuống, tốc độ di chuyển vô thức khựng lại. Không phải máy bay chiến đấu khi thay đổi hướng bay không thể không giảm tốc, mà chậm do người lái.

Lão K nói: "Cậu bảo cậu mới chơi lần đầu." Giọng điệu của gã như nghi hoặc lại như pha vài phần dò xét.

"Phải." Quan Miên gỡ kính xuống, "Nhưng có vài việc không cần học hỏi mà cần quan sát, suy nghĩ cùng phán đoán, và cũng có những việc không cần suy nghĩ hay phán đoán, mà phải dựa vào trực giác."

Lần này Lão K lại không nổi giận, gã nói, "Cậu là một người giỏi quan sát."

Máy truyền tin vang lên.

Lão K nhìn Quan Miên tra vị trí của máy truyền tin, cuối cùng đành thừa nhận tay kia phân tích rất lợi hại, hơn nữa chỉ là chú gà mờ tân thủ.

"Màn hình còn nữa, nút đỏ ấy."

Quan Miên mở máy truyền tin ra xem.

Gương mặt của Ám Hắc Đại Công đột nhiên xuất hiện trên màn hình.

"Đằng ấy đến tìm tôi à?" Ám Hắc Đại Công cười cười.

Ngắm gương mặt Ám Hắc Đại Công ở cự ly gần, Quan Miên chẳng thể không thừa nhận đối phương điển trai vô cùng, nhất là đôi con ngươi đen thẳm như màn đêm của vũ trụ đầy tính xâm lược kia. Giả sử là nữ, chắc chắn cậu sẽ rất yêu thích đàn ông như anh, vì mỗi động tác của anh đều tỏa ra sự tự tin tuyệt đối thuộc về phái mạnh. Nhưng tiếc thay, cậu là đàn ông đích thực, bởi vậy lòng hiếu thắng mới bị kích lên triệt để.

"Phải." Quan Miên thẳng thắn trả lời.

Ám Hắc Đại Công kinh ngạc hỏi: "Ồ? Lý do?"

Quan Miên đáp: "Quan sát anh."

Ám Hắc Đại Công bật cười. Lúc anh cười, sắc bén trong mắt giảm đi không ít, toàn thân như sáng bừng lên, lại không thiếu vài phần nhã nhặn. "Tại sao?"

Quan Miên đáp: "Anh là một đối thủ không tệ."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Ám Hắc Đại Công nói, "Chẳng qua đằng ấy còn non lắm, tôi không nhẫn tâm bắt đầu hủy hoại đằng ấy ngay từ bây giờ."

Quan Miên nói: "Tự tin quá độ sẽ biến con người thành ễnh ương phình bụng."

Ám Hắc Đại Công đáp: “Tôi chưa từng phình lên, vì bên trong của tôi khác với ễnh ương.”

Phía sau, Lão Mã nháy mắt ra hiệu với Lão K, đánh cuộc hai người còn dùng dằng ôn chuyện bao lâu.

“Hiện tại tôi đang ở phía trước đằng ấy, cách đằng ấy sáu trăm triệu kí lô mét.” Ám Hắc Đại Công nói, “Lái Thắng Lợi, công kích cao, phòng ngự thấp, nhưng theo tôi thấy phòng ngự thấp hơn chút nữa cũng được.” Anh quay đầu nói với người sau lưng, “Tắt hệ thống phòng ngự.”

Lão K và Lão Mã sửng sốt, ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy hỏa lực của Ước Mơ khá cùi mía, nhưng cùi đến đâu dù tập trung tấn công vẫn đủ sức đánh rơi một chiếc máy bay chiến đấu với phòng ngự trâu bò. Chiếc Thắng Lợi nọ phòng ngự vốn thấp, nay còn tắt luôn thì… khác nào thằng bé trần truồng chạy lông nhông, chẳng bao lâu là bị đưa thẳng về nhà.

Quan Miên hỏi: “Anh không định tắt luôn hệ thống công kích chứ?”

“Tôn trọng đối thủ chính là tôn trọng bản thân.” Ám Hắc Đại Công tủm tỉm cười, “Khống chế hỏa lực là Lòng Son Chiếu Sử Xanh, đằng ấy cứ yên tâm. Tính cách của anh ấy ngược hẳn với bề ngoài.”

Rẹt, gương mặt của anh biến mất trên màn hình.

Quan Miên ung dung mang kính phòng hộ laser vào.

Lão K xoa tay, “Tắt hết hệ thống phòng ngự rõ ràng là vạch áo khoe ngực cho bọn ta chém! Lão Mã, chém không trúng mày mổ bụng tạ tội quách đi!”

Sắc mặt Lão Mã nghiêm trọng hẳn lên, “Hắn là Ám Hắc Đại Công.”

Lão K hỏi: “Thì đã sao?”

Lão Mã vặn lại: “Mày cảm thấy hắn sẽ làm chuyện không chắc ăn?”

Lão K đáp: “Biết đâu người ta đang truy cầu kích thích.”

“Tới rồi.” Quan Miên chợt lên tiếng.

Lão K và Lão Mã lập tức trở nên khẩn trương.

Lão K nói: “Vòng chấn động chuẩn bị xong.”

Quan Miên nói: “Ba trăm hai mươi triệu… Hai trăm bốn mươi triệu… Một trăm sáu mươi triệu…”

“Vòng chấn động, bắn. Đạn lần theo dấu vết, bắn.” Lão Mã vừa cúi xuống, máy bay chiến đấu đột nhiên nảy lên, sau đó một phen chấn động mãnh liệt truyền tới từ cánh trái máy bay.

“Vòng chấn động, hụt. Đạn lần theo dấu vết, hụt!” Vầng trán Lão Mã lấm tấm mồ hôi.

Quan Miên mặt không đổi sắc, chăm chú dõi theo vị trí tọa độ của Ám Hắc Đại Công trên bản đồ phân bổ các hành tinh.

“Động cơ đẩy cánh trái hư hại bảy mươi phần trăm, mất đi hiệu lực. Năng lượng cho vòng chấn động chuẩn bị xong.” Lão K nói.

Quan Miên thình lình lái máy bay ngoặt qua trái!

Do động cơ đẩy cánh trái đã báo hỏng, tốc độ của máy bay chiến đấu bị ảnh hưởng rất lớn.

Lão K và Lão Mã trợn mắt nhìn một chiếc máy bay lướt sát qua mé phải bọn họ. Giả sử động tác của Quan Miên chậm mất hai giây, mũi nhọn đầu máy bay đối phương có thể đã xuyên thẳng qua thân máy bay của họ.

Đáng nói hơn ở chỗ, điểm đặc sắc của Thắng Lợi chính là chiếc mũi sắc nhọn như kim thu lôi của nó.

Hai bên đối đầu với nhau, ai cao ai cấp chỉ cần liếc sơ là thấy ngay. Thân máy bay nhà họ trọng thương, còn Thắng Lợi lại chẳng sức mẻ miếng nào.

Quan Miên nói: “Chuyển hết năng lượng vào động cơ đẩy.”

Lão Mã luôn tay sử dụng vòng chấn động, “Tại sao? Vòng chấn động đủ khiến họ không dám đến gần.”

Quan Miên nói: “Nhưng năng lượng của chúng ta sớm muộn cũng hết.” Dù máy bay có hai hệ thống cung ứng dự bị nhưng hiển nhiên không thấm vào đâu với tốc độ đốt năng lượng hiện nay.

Lão Mã nói: “Cậu định làm gì?”

Họ vừa nói xong, Lão K đã chuyển toàn bộ năng lượng vào động cơ đẩy.

"Ôm nhau chết chùm." Quan Miên dồn sức gạt cần, nhắm thẳng vào máy bay của Ám Hắc Đại Công mà liều mạng phóng qua!

Ưu thế của Ước Mơ vốn không phải tốc độ, một máy đẩy báo hư đã đẩy họ vào tình cảnh bị động chịu đòn. So với Thắng Lợi nổi bật về công kích, lợi thế duy nhất của Ước Mơ chính là phòng ngự. Thế nhưng cứ phòng ngự mãi thì không thể giành chiến thắng.

Quan Miên đã đoán được kế hoạch của Ám Hắc Đại Công. Phá hủy động cơ đẩy của bọn họ – Đây chính là điểm huyệt thường nhắc tới trong tiểu thuyết võ hiệp, hại ba người không thể động đậy, rơi vào tình trạng mặc người chém giết. Dưới tình huống như thế, điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là tự tử.

Cậu phải nhân lúc chưa xuống tới nước nọ mà tiên hạ thủ vi cường.

Năng lượng dồn tất vào một động cơ đẩy là hoàn toàn quá tải.

Mỗi người trong máy bay đều nghe thấy chuông báo động dồn dập vang lên, hệ thống cảnh báo nhiệt độ của động cơ nhảy vọt lên mức tối đa.

Ám Hắc Đại Công như dự liệu được mục đích của cậu, Thắng Lợi đột nhiên thụp xuống.

Quan Miên đã sớm lường trước điểm này, chính vào lúc Thắng Lợi hạ độ cao, Ước Mơ cũng lao nhanh xuống theo.

Mắt thấy hai chiếc máy bay chỉ còn cách nhau chưa tới mười mét…

Hú hú!

Máy cảnh báo phát ra hồi chuông báo động cuối cùng.

Máy bay chiến đấu nổ tung.

27. Chương 27: Hình Thức Tinh Chiến (hạ)

Vừa bắt đầu chơi, lại nhận khiêu chiến.

Trong nháy mắt, Quan Miên, Lão K cùng Lão Mã bị quẳng về phòng chờ.

Quả cầu thủy tinh hiện lên tin tức: "Đội của Ám Hắc Đại Công khiêu chiến thành công, đội của Mộng Xuân Không Tỉnh xin hãy tiếp tục cố gắng."

Lão Mã hỏi Lão K, "Chuyện gì vậy?"

Lão K đáp: "Năng lượng động cơ đẩy quá tải, tự nổ banh xác."

Lão Mã: "…" Gã chơi game bấy lâu nhưng thua vì tự sát lại là lần đầu.

Quan Miên nói: "Ngại quá, do tôi tính toán sơ xuất." Cậu tính toán chính xác thời gian động cơ đẩy có thể chịu đựng khi mức năng lượng cung cấp đạt mức tối đa, song cậu đã đoán sai tốc độ máy bay của mình lúc đuổi theo Ám Hắc Đại Công. Dù kém chỉ vài giây nhưng quá đủ để kết cục thay đổi bao nhiêu lần.

Lão K thấy mặt cậu tỉnh rụi như thường thì vô cùng kinh ngạc. Cục diện ban nãy và kết quả hiện tại, nếu đổi là người khác lại chẳng ủ rũ, quắn quít và chửi ầm cả lên, hoặc ít ra cũng thở gấp, ***g ngực phập phồng cố giấu tâm tình chứ nhỉ? Nhưng nhìn cậu bây giờ chẳng khác nào lúc mới vào game, hệt như mới tắm xong đi ra – Còn là tắm nước lạnh.

Tiếng Lão Mã kéo gã về với hiện thực, "Ám Hắc Đại Công sao rồi?"

Lão K nhún vai. Khi máy bay phát nổ, gã chỉ thấy da đầu tê rần, sau đó mất hết cảm giác.

Quan Miên nói: "Chắc cũng phải chịu chấn động của các dòng khí."

Lão Mã thở dài nói: "Đáng tiếc chúng ta chọn hình thức đấu tay đôi, một phe rớt đài thì xem như phe còn lại thắng. Nếu mình chọn giáp lá cà, với cự ly gần như thế, biết đâu đã kéo quách tên Đại Công *** kia xuống nước."

Mười mấy mét, mười mấy mét thôi đó!

Cự ly như vậy trong tinh chiến khác gì cầm đao dí sát cổ đối thủ chưa tới năm, sáu tấc bên vũ khí lạnh… Vung tay là trúng ngay!

Lão K nói: "Bỏ đi, cố gắng lần sau." Gã vỗ nhẹ lưng Quan Miên. Tuy lần này thất bại, nhưng sự quyết đoán, can đảm cùng bình tĩnh mà một ma mới như cậu thể hiện khiến đa số các game thủ lão luyện phải toát mồ hôi.

Hệ thống đột nhiên phát ra tin nhắn mới:

"Đội của Ám Hắc Đại Công khiêu chiến với đội của Mộng Xuân Không Tỉnh.

Tiếp nhận khiêu chiến? Có/Không."

Đuổi cùng giết tận quả nhiên bắt đầu rồi.

Trán Lão K và Lão Mã chảy mồ hôi lạnh.

Quan Miên vươn tay, nhẹ nhàng nhấn nút lựa chọn.

Tin nhắn biến mất.

Lão K kinh ngạc hỏi: "Cậu không nhận lời?" Thật lòng mà nói, bàn thua này hơi oan, nếu động cơ cố được thêm vài giây, không chừng thật sự hai bên đã ôm nhau cùng chết. Gã những tưởng Quan Miên sẽ chớp lấy thời cơ, đấu lại lần nữa.

Quan Miên nói: "Vừa rồi đánh lén thất bại, các người còn cách nào khác giành chiến thắng ư?"

Lão K và Lão Mã cúi đầu trầm tư. Thủ đoạn chiến đấu của Ám Hắc Đại Công quá tồi tệ, nỡ đánh thẳng vào động cơ đẩy của bọn họ, đây cũng như đánh người đánh vào đùi, một phương pháp vừa tàn nhẫn lại không kém phần hiệu quả. Thế nhưng Quan Miên nói đúng, bọn họ ban nãy có thể tiếp cận Ám Hắc Đại Công chủ yếu nhờ ra tay bất ngờ, lần sau đối phương sẽ có chuẩn bị, sợ rằng chẳng để bọn họ tiếp cận dễ dàng.

Thấy hai người kia không nói chuyện, Quan Miên bèn từ tốn lên tiếng: "Nếu đã không có, tội gì chúng ta phải hiến thân làm bao cát cho người khác?"

Lão K hỏi lại: "Vậy cậu định làm sao bây giờ?" Gã muốn nhắc nhở cậu, một khi bị tên trùm hắc ám kia quấn lấy, trừ phi bỏ game, bằng không dù vào bất cứ trò nào cũng bị tóm cho kỳ được. Nguyên nhân Ám Hắc Đại Công được công nhận là ma vương thực chiến, ngoài thao tác cùng kỹ năng điêu luyện, chính là tinh thần sung mãn và thể lực dồi dào trong việc bám dính đối thủ đến chết không nhả của hắn.

"Đăng xuất, đi ngủ." Quan Miên cởi chiến phục, "Các anh có đề nghị khác chăng?"

Lão K đáp: "Tôi và Lão Mã lần nào chơi xong cũng ra ngoài lai rai."

Quan Miên kéo bảng điều khiển ra, chọn cửa sổ đăng xuất rồi gật đầu chào, "Tôi không quấy rầy thế giới hai người của các anh nữa."

Sau khi rời game, Quan Miên vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ.

Hình ảnh Ước Mơ nổ banh xác vẫn rõ ràng như vừa xảy ra, lúc bấy giờ, cậu cứ trơ mắt nhìn Ám Hắc Đại

Công lái một Thắng Lợi chẳng chút tổn thương mà biến mất ngay trước mặt mình – Chỉ vì tính sai vài giây.

Quan Miên dùng tay lau mặt.

Vài giây nọ thật ra có thể tránh được, song đúng vào giây phút mấu chốt, lý trí của cậu lại đánh bại trực giác. Trước khi đuổi theo, phản ứng đầu tiên của cậu là tính toán chính xác góc độ chứ không phải dùng tay khống chế phương hướng.

Nhớ thuở xưa thầy giáo dậy cậu từng nói thế này: "Con đậu kỳ thi chuyên gia phân tích số liệu cao cấp tuyệt đối không phải vì con đã đủ tư cách làm chuyên gia phân tích số liệu cao cấp, mà bởi vận may giúp con mơ mơ màng màng trong quá trình thi cử, để rồi trót lọt qua ải."

Chuyên gia phân tích số liệu trung cấp và cao cấp khác nhau rất nhiều. Người nêu trước dưới bất kỳ tình huống nào cũng có thể duy trì bình tĩnh cùng lý trí, dùng phân tích số liệu tương đối chính xác khống chế cục diện còn người sau tận dụng tất thảy số liệu thu thập để phán đoán tình huống sắp xảy ra. Nói cách khác, chuyên gia trung cấp nắm bắt hiện tại, chuyên gia cao cấp quyết định tương lai.

Thế nhưng dù số liệu thu thập có nhiều đến đâu, chính xác đến đâu chăng nữa thì vẫn có khả năng kết quả bị chệch hướng vì biến hóa trong thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Bởi lẽ, khoảng cách giữa chuyên gia trung cấp và cao cấp không chỉ là một cấp bậc trên lý thuyết, mà là một đẳng cấp hẳn hoi. Số lượng chênh lệch giữa trung cấp và cao cấp đã nói lên không phải ai trong số họ cũng đủ sức vượt qua khoảng cách ấy.

"Cha đẻ của ngành phân tích số liệu" từng phát biểu rằng: "Một người có thể dựa vào học hỏi, luyện tập cùng hướng dẫn để trở thành chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp, sau đó nhờ không ngừng tích lũy kinh nghiệm từng trải để lên trung cấp. Hai loại trên đều dựa vào phấn đấu và cố gắng mà thành, khác nhau cũng chỉ ở kiên trì cùng thời gian bỏ ra. Nhưng chuyên gia cao cấp thì khác, nó đòi hỏi chính là năng khiếu, là loại trực giác phán đoán chính xác không qua rèn luyện. Dù cho chính phủ luôn đề xướng bình đẳng con người, bọn họ cũng không có cách nào bắt gen tuân thủ điều này."

Quan Miên thở phào một hơi, trèo ra khỏi bồn tắm, vòi sen tự động ngừng chảy, máy sấy lắp đặt sẵn tự động hong khô nước đọng trên mình cậu. Cậu thò tay lấy chiếc tấm khăn tắm đã giặt sấy bằng máy buộc ngang eo rồi bước ra ngoài.

Nước lạnh giúp ngọn lửa buồn phiền trong lòng vơi đi ít nhiều. Quan Miên vơ đại quyển sách trên kệ, tùy tiện lật vài trang, lướt nhanh như gió và tính nhẩm trong mấy giây, "Mười tám ngàn sáu trăm bốn mươi ba dòng."

Để kiểm chứng đáp án, cậu cẩn thận xem lại một phen, sau đó mỉm cười, trả sách vào kệ. Tâm trạng giờ đây đã bình tĩnh hơn nhiều, Quan Miên đến trước bàn làm việc, mở máy tính, nhập vào hệ thống tìm kiếm: tinh chiến, thể loại máy bay chiến đấu.

Hệ thống tìm kiếm cho ra mười mấy trang đáp án.

Quan Miên vào trang đầu tiên, là diễn đàn chính thức về tinh chiến của chính phủ.

Do game online thế giới ảo trực tiếp kết nối với sóng điện não của người chơi, trên phương diện kỹ thuật sẽ mang đến tai họa ngầm về mặt an toàn, cho nên để đảm bảo an toàn cho khách, chính phủ đã liệt tất cả game loại hình này vào hệ thống giám sát của mình. Doanh nghiệp áp dụng game online đều phải vận hành dưới sự quản lý của chính phủ, tựa như gia đình có nhiều căn hộ cho thuê, mỗi căn bán những thứ khác nhau.

Website về tinh chiến là diễn đàn con của game online 3D, số lượt truy cập gần với Mộng Đại Lục, Cửu Giới Truyền Thuyết và Hy Nháo Giang Hồ, đứng đầu trong các hình thức thực chiến.

Có bốn loại máy bay chiến đấu: Nhỏ, trung, lớn và siêu.

Cỡ nhỏ là chiếc máy bay chở được ba người mà hôm nay Quan Miên vừa chơi qua. Thao tác của nó linh hoạt, nhẹ nhàng, nhưng công năng đơn giản, thích hợp cho người mới và game thủ cũ luyện tay.

Cỡ trung chở được tám tới mười hai người, phương pháp công kích và phòng ngự phong phú hơn, hỏa lực gấp sáu lần cỡ nhỏ.

Cỡ lớn chở được khoảng năm chục người. Thông thường, máy bay chiến đấu cỡ lớn được gọi là phi thuyền, bên trong trang bị từ năm đến hai mươi máy bay chiến đấu mini một người lái. Thắng thua trong những cuộc đấu phi thuyền không chỉ dựa vào thao tác, với sự phụ trợ của máy bay mini, bọn họ có thể linh hoạt vận dụng chiến thuật.

Cỡ siêu chính là chiến hạm trong truyền thuyết, tối đa chở được năm trăm người, trang bị đủ loại máy bay chiến đấu loại nhỏ hoặc trung.

Xem tranh ảnh chiến hạm đăng trên diễn đàn, Quan Miên bắt đầu ngứa ngáy tay chân.

Cậu chọn chế độ hình 3D.

Ảo ảnh của chiếc chiến hạm kiểu dáng bò cạp với hai cánh dài dài, dẹp dẹp hiện lên trước mắt Quan Miên.

Chỉ huy chiến hạm lâm trận luôn là ao ước mà thiếu niên nào cũng từng ấp ủ.

Thế nhưng chỉ huy tối cao của chiến hạm xưa nay chỉ có một người.

28. Chương 28: Kỳ Thi Sơ Cấp (thượng)

Tại nơi trường thi, người xưa gặp lại.

Hôm sau vào thế giới ảo công tác, Quan Miên trực tiếp cancel hết thảy lựa chọn, tìm một vách núi thoải mái dựa lưng vào ngủ.

Bản Chất Minh Mẫn cô đơn gõ đá hai tiếng đồng hồ lại chẳng thấy cậu có dấu hiệu tỉnh dậy, nhịn không nổi bèn nhích vị trí gõ qua tí xíu, qua tí xíu, qua tí xíu…

Nghe leng keng leng keng vang lên thành tràng bên tai, Quan Miên chậm chạp mở mắt ra.

"Cậu dậy rồi?" Bản Chất Minh Mẫn cười tít mắt hỏi.

Quan Miên hơi híp mắt nhìn anh ta.

Nụ cười của Bản Chất Minh Mẫn ẩn giấu vài phần xấu hổ cùng chột dạ do bị nhìn thấu suy nghĩ, "Chưa thì… Cậu ngủ tiếp đi nha?" Anh ta vác búa qua chỗ khác.

"Anh chơi tinh chiến chưa?" Quan Miên ngái ngủ hỏi.

Bản Chất Minh Mẫn lấy lại tinh thần, nhích về cạnh cậu: "Đương nhiên. Nhớ năm xưa, anh đây là một sát thủ nổi danh thiên hạ, chuyên giết lính mới, nỗ lực mài giũa bọn họ nên người."

"Thử qua chỉ huy chiến hạm chưa?"

Vẻ mặt tươi cười của Bản Chất Minh Mẫn héo mất một góc, "Mỗi chiến hạm chỉ có một chỉ huy."

Quan Miên dòm anh ta.

"Cậu biết đó, tôi là sát thủ lính mới." Bản Chất Minh Mẫn hắng giọng, "Sự trâu bò của tôi thể hiện trong giáp lá cà và vũ khí lạnh."

Quan Miên nói: "Anh thích máy bay chiến đấu loại nhỏ nào?"

"Thắng Lợi." Bản Chất Minh Mẫn chưa nghĩ đã đáp, "Công kích mạnh. Ước Mơ yếu lắm, công kích quá cùi, chỉ cần thao tác đối phương tốt chút xíu, né được đạn lần theo dấu vết thì sẽ mần thịt nó dễ như ăn gỏi."

Quan Miên im lặng.

Bản Chất Minh Mẫn tò mò hỏi: “Cậu muốn chơi tinh chiến?”

Quan Miên đáp: “Hôm qua mới chơi lần đầu.”

“Kết quả ra sao?”

“Một thắng, một thua.”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Rất bình thường.”

Quan Miên thong thả đứng lên, kéo bảng điều khiển ra bắt đầu làm việc.

“Có phải cậu định đổi game không?” Bản Chất Minh Mẫn hỏi. Đây là chuyện thường ngày ở huyện, nhiều người chơi ngán game này thì nhảy qua game khác, dù sao đều cùng buồng điều khiển nên tiện vô cùng.

Quan Miên nói: “Không. Tạm thời vẫn chưa.”

Bản Chất Minh Mẫn hỏi lại: “Tạm thời?”

Quan Miên nói: “Từng trò một.”

Bản Chất Minh Mẫn phì cười, “Cậu muốn phá băng hết thảy các trò à?”

Quan Miên trả lời không hề do dự: “Ừ.”

Bản Chất Minh Mẫn cảm khái: “Mỗi thiếu niên ở tuổi dậy thì đều ôm ấp những hoài bảo to lớn. Cơ mà, sao thời kỳ dậy thì của cậu dài dữ vậy?”

Quan Miên nói: “Cuộc đời của tôi còn dài hơn.”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Lẽ nào cậu định dành trọn đời cho game?” Tuy với chế độ phúc lợi hiện thời mà nói, điều này không phải không có khả năng, nhưng giả sử làm thật thì sẽ gánh chịu không ít dư luận của xã hội, nhất là bên nhà vợ. Môi trường làm việc thời nay tuy không phân sang hèn, nhưng lý tưởng vẫn phân hóa. Người đàn ông không lý tưởng, không mục tiêu, không ước mơ sẽ bị phỉ nhổ khinh rẻ. Mỗi cá nhân phải xây dựng lý tưởng cao đẹp cho bản thân, dù không thực tế nhưng mọi người vẫn biết là cả đời không đạt được, chứ chẳng phải không có lý tưởng.

“Mai tôi thi chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp rồi.” Anh ta nói.

Quan Miên nhớ thuở chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp của mình dường như là chuyện của rất nhiều năm về trước. Bấy giờ cậu còn mài đũng quần trên ghế nhà trường, cuộc thi do trường đứng ra tổ chức. Việc cậu thi lần đầu nhưng đạt điểm tuyệt đối đã trở thành giai thoại một thời.

Không biết người ta đang đắm chìm trong quá khứ huy hoàng, Bản Chất Minh Mẫn thầm hờn dỗi nói: "Cậu nói xem mai tôi thi có điểm không?"

"Điểm?" Quan Miên không hiểu ý của anh ta.

"Nhỡ ra trứng vịt thì tính sao đây?" Bản Chất Minh Mẫn buồn bã than thở. Tuy để tôn trọng quyền con người của các thí sinh, thành tích ngoài đương sự ra không ai được biết, thế nhưng không có nghĩa người khác sẽ không hỏi. Tưởng tượng cảnh bản thân ăn trứng và bị bạn gái xem thường, Bản Chất Minh Mẫn càng thêm ảo não.

Quan Miên nói: "Trắc nghiệm cứ đánh C hết."

"Hả?"

"Trừ phi số đỏ của anh là âm, bằng không nhất định sẽ có ít nhất một câu đúng."

"…" Thật ra anh ta còn hy vọng trúng thêm vài câu ấy chứ. Bản Chất Minh Mẫn biến lo âu thành sức mạnh.

Rề rà đến giữa trưa, Bản Chất Minh Mẫn hoàn thành công việc, đăng xuất sớm để đi chùa cầu may.

Quan Miên dùng xong cơm trưa, chính thức đăng nhập làm khổ sai.

Một mình ôm búa gõ đá là chuyện rất cô đơn, khó trách lúc Bản Chất Minh Mẫn gặp cậu lại chẳng mừng như ong nhỏ tìm thấy mật hoa.

Cậu giơ búa bổ xuống từng nhát, trong đầu chậm chạp tính toán những đề mục được công nhận là không có đáp án. Sóng điện não mạnh yếu dựa vào lượng tư duy chứ không phải kết quả, bởi lẽ gần đây cậu chuyển sang vài phép tính có ý nghĩa hơn chút đỉnh.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện đám mây đen ngay trên đầu Quan Miên, chắn mất ánh mặt trời sáng rực.

Quan Miên ngẩng lên.

Một con quái vật khổng lồ sà xuống.

Bởi đang ở chế độ công tác, Quan Miên chẳng có ý định bỏ trốn, chỉ thoáng liếc xéo rồi cúi xuống tiếp tục gõ đá.

Lúc con quái vật nọ cách cậu còn ba, bốn mét, nó đột nhiên đổi hướng, đáp xuống cạnh Quan Miên khiến bụi cát tung mù.

Tiếng leng keng của búa vẫn đều đặn vang lên trong biển cát bụi, cố chấp một cách khác thường.

"Đằng ấy thuộc loại phản ứng chậm hay tài cao mật lớn vậy nhỉ?" Ám Hắc Đại Công ngồi trên lưng rồng có cánh, tủm tỉm cười hỏi.

Quan Miên đáp: "Ít nhất không thuộc loại ăn no rửng mỡ."

Ám Hắc Đại Công cau mày, "Hình như đằng ấy không mấy hoan nghênh tôi?"

Quan Miên đáp: "Bỏ 'hình như', đổi câu nghi vấn thành khẳng định."

Ám Hắc Đại Công nói: "Nhưng hôm qua là đằng ấy chủ động tới tìm tôi mà?"

Quan Miên cau mày. Cậu có cảm giác tên kia sẽ lấy việc cậu chủ động tìm hắn làm câu cửa miệng cả đời, trong trường hợp nghiệt duyên của hai người thật sự bền chặt đến thế.

"Đằng ấy lần đầu chơi tinh chiến à?" Ám Hắc Đại Công nhảy xuống từ lưng rồng có cánh, đi tới bên cạnh Quan Miên, ngồi dựa lưng vào vách núi, một chân gập lên, tay gác hờ trên đầu gối chân đó, bộ dạng nhàn nhã thong dong. Đôi chân giấu trong tà áo đen dài, ẩn hiện thành đường cong thon gọn mềm mại như chính con người của anh, lúc nào cũng tràn trề sức sống, sẵn sàng chiến đấu.

"So với tân thủ, biểu hiện của đằng ấy rất khá." Ám Hắc Đại Công tiếp, "Và rất có tinh thần dâng hiến." Nhớ lại trận chiến gần đây nhất với Tội Lỗi Quá Xá, bấy giờ Quan Miên từng đứng cạnh mách nước, nếu anh không lầm thì cậu cuối cùng cũng xúi Tội Lỗi Quá Xá ôm nhau chết chùm với anh – Đều dùng mạng mình đổi lấy mạng của đối thủ.

Quan Miên nói: "Tôi thua một lần không có nghĩa sẽ thua hết sau này."

Khóe miệng Ám Hắc Đại Công nhoẻn lên, "Tôi vô cùng tán thưởng những người càng đánh càng hăng, hy vọng chất lượng sự kiên trì của đằng ấy không giảm theo số lượng trận đấu."

Quan Miên nói: "Tạm thời tôi sẽ không nhận lời khiêu chiến của anh."

Ám Hắc Đại Công nghiêng đầu, tóc mái tùy tiện rũ xuống bên trán che khuất đôi mắt, giấu đi ánh nhìn

nguy hiểm lóe lên, "Ồ… Tôi có thể xem câu này như lời cầu xin tha thứ không?"

Quan Miên đáp: "Tôi có thể xem đầu anh như đầu heo không?"

Ám Hắc Đại Công phì cười.

Trong ấn tượng của rất nhiều người, anh là một kẻ tính tình kiêu ngạo, táo bạo nóng nảy, song trên thực tế, những lần Ám Hắc Đại Công chân chính nổi giận chẳng có bao nhiêu. Sự táo bạo của anh bắt nguồn từ việc liên tiếp khiêu chiến và thúc ép đối thủ, khác hẳn với phong độ đỉnh cao khi giao tiếp thường ngày. Ít nhất anh sẽ không vì những lời lẽ xúc phạm mà phát cáu.

"Có thể. Đó là tự do của đằng ấy. Thật ra không ít kẻ muốn đập cho đầu tôi thành đầu heo, chẳng qua không có gan nói ra thôi."

Quan Miên nói: "Tôi không muốn đánh anh, tôi chỉ muốn lấy não trong đầu anh và heo ra nghiên cứu thử, xem xem thành phần cấu tạo có giống nhau một trăm phần trăm hay không."

Ám Hắc Đại Công cười lớn, "Đằng ấy muốn sỉ nhục tôi cũng cần gì kéo cả trư huynh xuống nước."

Quan Miên kinh ngạc nhìn anh.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Có phải đằng ấy cảm thấy lúc không đánh nhau, con người tôi cũng được lắm đúng không?"

Quan Miên đáp: "Ừ. Người tự biết lấy mình trên đời càng ngày càng hiếm."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Tại sao lại làm cu li?"

Quan Miên đáp: "Cố gắng xây dựng nền móng xã hội."

"Chắc đằng ấy là chuyên gia phân tích số liệu trung cấp nhỉ?"

"…" Quan Miên đột nhiên vác búa bổ mạnh vào núi một nhát.

Ánh mắt Ám Hắc Đại Công sắc bén đánh giá cậu, hệt như bác sỹ ngoại khoa đang nhìn bệnh nhân trên bàn giải phẫu.

Búa nện vào đá phát ra tiếng "keng" to hơn ban nãy gấp mấy lần.

[Hệ thống] Nhắc nhở: Nhát búa vừa rồi chưa đạt mức năng lượng tối thiểu, không tính.

Quan Miên lạnh nhạt nói: “Sao hỏi vậy?”

Ám Hắc Đại Công trả lời: “Tuy lúc đằng ấy lái máy bay chiến đấu né tránh hay truy kích góc độ đều rất chính xác, nhưng trước khi đổi góc, máy bay của đằng ấy thường khựng lại một khoảng thời gian vô cùng nhỏ, tựa như tiến trình máy tính xử lý dữ liệu. Song người lái giỏi chân chính phải dựa vào trực giác, kinh nghiệm và cảm xúc để phán đoán tình huống, dù ngoặt hai trăm bảy mươi độ vẫn sẽ liền mạch, không có bất cứ khoảng dừng nào.”

Quan Miên nói: “Anh nghĩ hơi nhiều rồi. Tôi ngừng lại là vì…”

Ám Hắc Đại Công ung dung chờ cậu nói tiếp.

“Tìm kiếm cảm xúc, tích lũy kinh nghiệm.” Quan Miên nói xong lại tiếp tục làm việc.

“Rất vui nghe được câu trả lời như vậy.” Ám Hắc Đại Công cười tít mắt, “Nó nói lên đằng ấy là một đối thủ không tệ.”

Quan Miên nói: “Không thất vọng?”

“Sao phải thất vọng chứ?” Ám Hắc Đại Công nói, “Chơi trò chơi phải đấu với game thủ mới vui. Thứ bọn họ gọi là chuyên gia phân tích số liệu chẳng khác nào máy tính hình người. Chỉ cần tôi cài đặt chương trình thích hợp cho máy tính, chúng có thể gánh vác đa phần công việc của mấy vị chuyên gia nọ.”

Những ngón tay đặt trên búa của Quan Miên siết lại thật chặt, “Máy tính không biết đưa ra quyết định.”

“Nhưng chúng sẽ đặt ra kiến nghị dựa trên xác suất, điểm ấy khác gì với chuyên gia phân tích số liệu đâu?”

Quan Miên hỏi: “Anh ghét chuyên gia phân tích số liệu lắm sao?”

Ám Hắc Đại Công nhún vai đáp: “Chẳng phải vấn đề ghét hay không, tôi chỉ không ưa vài người trong số bọn họ.”

Quan Miên hỏi: “Ví dụ như?”

Ám Hắc Đại Công duỗi chân đứng dậy, anh nói: “Tinh Nguyệt có một người là chuyên gia phân tích số liệu cao cấp.”

Quan Miên chợt thấy căng thẳng.

Ám Hắc Đại Công cười đến híp mắt lại, "Đằng ấy rất có hứng thú?"

Quan Miên đáp: "Trong cả nước, số người đạt được danh hiệu chuyên gia phân tích số liệu cao cấp không nhiều."

"Bởi vậy số người tôi ghét cũng rất có hạn." Ám Hắc Đại Công hỏi: "Chừng nào đằng ấy xong việc?"

"Tôi từng nói tôi tạm thời không tiếp nhận khiêu chiến của anh."

"Tôi chỉ muốn dẫn đằng ấy luyện cấp mà thôi." Ám Hắc Đại Công cười một cách khó hiểu.

29. Chương 29: Kỳ Thi Sơ Cấp (trung)

Tại nơi trường thi, người xưa gặp lại.

Khái niệm dẫn người luyện cấp của Ám Hắc Đại Công đương nhiên khác với người thường. Bởi anh không tổ đội, cũng không phụ đánh quái. Anh chỉ ngồi bên cạnh thưởng thức quá trình.

Quan Miên dùng Ám Tiễn sơ cấp chọt lũ thỏ nanh nhọn từng nhát một.

"Sao không thử chạy vài vòng?" Ám Hắc Đại Công hỏi.

Vừa nhặt vật phẩm thỏ quái nhả ra, Quan Miên vừa thờ ơ trả lời: "Chạy không nổi."

Ám Hắc Đại Công nói: "Bất kể với game online bàn phím hay 3D, chạy đều rất quan trọng."

Quan Miên hồi máu cho mình, "Tiết kiệm sức lực cũng rất cần thiết."

Ám Hắc Đại Công mỉm cười nhìn cậu, anh nói: "Xem ra đằng ấy quá thiếu rèn luyện."

Quan Miên nói: "Tôi là tiết kiệm sức lực giùm anh."

Ám Hắc Đại Công nhíu mày lấy làm khó hiểu.

Quan Miên tiếp: “Ngậm miệng.”

Ám Hắc Đại Công tựa vào gốc cây, khẽ duỗi duỗi chân, “Ngậm miệng thì chán lắm.”

Quan Miên tiếp tục đánh thỏ, “Tôi tưởng anh khá bận rộn.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Tôi đang tranh thủ thời gian, thấy mình may mắn chưa?”

Quan Miên đáp: “Tôi thấy mình xui tận mạng.”

Bất thình lình, trên trời xuất hiện hai con dơi to, hai người che mặt nhanh chóng nhảy xuống.

Chính vào lúc bọn họ sắp tiếp đất, Quan Miên lập tức nhảy qua bên cạnh.

Ám Hắc Đại Công vỗ tay, “Lần này chạy khá đấy.”

Quan Miên cau mày nhìn kẻ mới đến.

Hai người bọn họ không phân biệt tốt xấu, trực tiếp rút kiếm chém Quan Miên.

Quan Miên co giò bỏ chạy.

Song tốc độ của cậu có hạn, chưa chạy được mấy bước đã ăn một kiếm xuyên ngực. Trước khi hoàn toàn tan thành ánh sáng trắng, Quan Miên nhìn thấy Ám Hắc Đại Công đang thân thiết vẫy tay chào mình.

Sau khi cậu chết, hai người nọ không hề dừng lại, cùng nhau bổ nhào về phía Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công nhếch mép cười, ánh mắt lạnh như băng, chớp nhoáng biến mất trong tầm nhìn của họ.

Hai người giậy nảy, vội vàng xoay người nhưng đã muộn màng. Một bóng kiếm nhá lên, cả hai cùng hóa thành luồng sáng, như chim liền cánh mà bay vút đến nơi chân trời nào đó.

Ám Hắc Đại Công cất kiếm, lôi huyết tinh linh ra viết thư.

Lúc Quan Miên mở mắt ra, cậu phát hiện mình đang đứng giữa một cung điện âm u tăm tối. Trong khoảng thời gian cậu dừng chân ở đây đã thấy không ít người xuất hiện giữa không trung, rồi lại hòa mình biến mất vào không trung.

Bảng điều khiển trong suốt tự động nhảy ra trước mặt, Quan Miên vừa định lựa chọn thì bắt gặp hai bóng người hiện ra trước mặt, tuy việc nằm trong dự đoán nhưng chỉ không ngờ lại nhanh đến vậy.

Đối phương mau mắn tặng cậu một cái liếc xéo, chẳng nói lời nào mà trực tiếp mở bảng điều khiển, sau đó biến mất khỏi cung điện.

Quan Miên lại dời sự chú ý về bảng điều khiển. Hệ thống cho cậu ba lựa chọn:

1. Quay về nơi sinh ra.

2. Quay về nơi vừa chết.

3. Quay về tổng bộ công hội.

Quan Miên thoáng suy ngẫm rồi chọn công hội.

Chỉ trong chớp mắt, Quan Miên xuất hiện tại tổng bộ Công hội Tinh Nguyệt. Người chung quanh hoàn toàn không hề kinh ngạc, dường như đều quá quen với cảnh game thủ đột nhiên nhảy ra bên cạnh.

Quan Miên theo thói quen nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm bóng dáng Tội Lỗi Quá Xá, nhưng đương nhiên chẳng phải lần nào Tội Lỗi Quá Xá cũng trùng hợp đợi sẵn trước mặt.

Huyết tinh linh từ trên trời sà xuống, đậu trên vai cậu.

Hoang phí huyết tinh linh đưa thư cậu chỉ quen một vị – Một vị mà cậu rất muốn thoát khỏi. Ngẫm rồi lại nghĩ, cuối cùng Quan Miên vẫn mở thư ra xem. Người gửi quả nhiên là Ám Hắc Đại Công.

"Chú chim nhỏ bị thương, cưng rơi ở chốn nào? Cần anh gấp máy bay giấy đến đón cưng không?"

Quan Miên vò thư thành cục, thuận tay quẳng đi, xem như chưa đọc gì cả.

Ra tới cửa tổng bộ, cậu nhìn thấy Ám Hắc Đại Công đang đứng sẵn bên kia đường, miệng tủm tỉm cười, tay hớn hở vẫy vẫy.

"..."

Quan Miên phớt lờ, tỉnh rụi quẹo sang hướng khác.

Ám Hắc Đại Công thong thả theo sau.

"Nơi này là Vanrell." Quan Miên nói.

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi không bị mù đường."

Quan Miên nói: "Đây là tổng bộ lớn nhất của Tinh Nguyệt."

Ám Hắc Đại Công cười nói: "Tôi biết. Số lần tôi đến đây chắc chắn nhiều hơn đằng ấy."

Quan Miên hỏi: "Anh không sợ phơi thây giữa chợ?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Ngoài tràng thí luyện, trong thành không có nơi nào cho phép PK."

Quan Miên nói: "Quả nhiên tự biết bản thân đáng chém đến nhường nào."

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi rất vui khi mọi người cùng có suy nghĩ ấy, và nếu bọn họ chịu chuyển suy nghĩ thành hành động thì tôi càng hài lòng hơn." Dù cho từ đầu đến cuối Ám Hắc Đại Công vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, song Quan Miên lại cảm giác được sát khí lạnh lẽo toát ra từ từng câu chữ của anh.

"Đằng ấy tính tiếp tục dày vò lũ thỏ hả?" Ám Hắc Đại Công hỏi.

Quan Miên kéo bảng điều khiển ra, nói: "Không, tôi chuẩn bị đăng xuất đi ngủ."

"Được, mai gặp." Ám Hắc Đại Công hoàn toàn không biết uyển chuyển là gì.

Một tiểu tinh linh đột nhiên đột nhiên lao vào người Quan Miên, cậu vươn tay chụp lại kịp thời.

Lẽ nào là Tội Lỗi Quá Xá? Cơ mà đây cũng là cách khá hay để thoát khỏi Ám Hắc Đại Công.

Cậu mở thư ra xem, thấy không phải người gửi trong tưởng tượng thì thoáng ngẩn người, là Bản Chất Minh Mẫn.

Bản Chất Minh Mẫn súc tích hỏi cậu mai có thời gian rảnh cùng anh ta đến trường thi hay không.

Chữ viết trong thư hơi lộn xộn, có thể đoán ra lúc viết thư, tâm trạng của Bản Chất Minh Mẫn vô cùng hồi hộp và căng thẳng.

Quan Miên có phần do dự. Nguyên nhân chính cậu chọn làm việc trong thế giới ảo chính là không muốn xã giao hay phát sinh quan hệ cùng người của hiện thực, nhưng Bản Chất Minh Mẫn là người bạn đầu tiên sau khi ra tù của Quan Miên, từ lúc quen biết đến nay luôn quan tâm, giúp đỡ cậu, mỗi lần cần giải bày tâm sự, anh ta đều xuất hiện bên cạnh. Giờ đây yêu cầu của anh ta với mình mà nói chỉ là thuận tay hỗ trợ, Quan Miên thật sự không nghĩ ra lý do để từ chối.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Thư tình?"

Quan Miên xếp thư lại, "Anh định thọc gậy bánh xe?"

Ám Hắc Đại Công nhún vai nói: "Tôi chỉ muốn biểu đạt sự đồng cảm với bạn gái của đằng ấy, trông đằng ấy chẳng giống loại biết quan tâm chăm sóc."

Quan Miên nói: "Tôi càng đồng cảm với bạn gái anh hơn, bởi vì anh là tên tôn sùng chủ nghĩa bạo lực."

Ám Hắc Đại Công cười phá lên, "Đằng ấy nói đúng, cho nên để phòng trường hợp vào tù bóc lịch vì bạo hành bạn gái, tôi quyết định chừa cho đàn bà trên đời một con đường sống."

Quan Miên kinh ngạc liếc xéo anh, "Anh thích cùng giới?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Tôi tự thích tôi."

"Tốt lắm, khi tự ngược đãi tuyệt đối đừng khách sáo." Quan Miên lấy tiểu tinh linh trả lời đồng ý với Bản Chất Minh Mẫn, tiện thể hỏi thời gian địa điểm, sau đó đi về hướng Loca Scarlett.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy muốn đi đâu? Tôi tiễn đằng ấy."

Quan Miên dừng bước, trả lời: "Loca Scarlett."

Ám Hắc Đại Công triệu hồi rồng có cánh.

Quái vật đồ sộ như vậy xuất hiện trong thành khiến không ít kẻ chú ý, thậm chí nhận ra thân phận Ám Hắc Đại Công, tụ tập xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ.

Ám Hắc Đại Công nhảy lên lưng rồng, ngoắc ngoắc Quan Miên.

Quan Miên do dự, rốt cuộc vẫn trèo lên theo. Tận dụng tất thảy khả năng có thể tiết kiệm sức lực là giá trị tồn tại đầu tiên của chuyên gia phân tích số liệu.

Rồng có cánh giậm chân, sải cánh bay vút lên trời.

Nhìn thành phố bên dưới càng lúc càng nhỏ, Quan Miên căng thẳng siết chặt vảy rồng.

"Đừng hồi hộp." Ám Hắc Đại Công thản nhiên an ủi, "Ngã chết không đau bằng ban nãy đằng ấy bị một kiếm đâm chết đâu."

Quan Miên hỏi: "Anh đã giết họ?"

Ám Hắc Đại Công cười nói: "Tôi báo thù cho đằng ấy đó, cảm động không?"

Quan Miên hỏi: "Chẳng phải do bọn họ muốn giết anh trước ư?"

Ám Hắc Đại Công nói: "Người quá thật thà chẳng đáng yêu chút nào."

Quan Miên nói: "Ít nhất không đáng ghét bằng người luôn mồm xạo sự."

Rồng có cánh đảo vài vòng trên trời, cuối cùng cũng đến Loca Scarlett.

Thấy rồng có cánh chao qua liệng lại chẳng chịu đáp xuống, Quan Miên bắt đầu buồn ngủ.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Nhảy xuống thế này chẳng biết có ngã chết không nhỉ?"

Quan Miên nhắm mắt lại, dửng dưng đáp: "Nếu anh cần, tôi có thể đẩy anh một cái."

Ám Hắc Đại Công cười khẽ, điều khiển rồng có cánh đáp xuống. Lúc gần tiếp đất, Quan Miên đột nhiên nhảy khỏi lưng rồng.

Rồng có cánh lập tức vọt ngược lên không trung thành đường cong parabol, vỗ cánh bay vào chân trời bao la.

Quan Miên vừa lấy thăng bằng đã nghe thấy tiếng Bản Chất Minh Mẫn: "Con chim lớn quá, kia là ai?"

Quan Miên không thích nghĩ đến người nọ, cậu thuận miệng đáp: "Kẻ nhàn rỗi."

Bản Chất Minh Mẫn cũng chẳng phải thật lòng muốn biết, nhanh chóng dời trọng tâm về với cuộc thi ngày mai. Anh ta hớn hở hỏi Quan Miên: "Mai cậu đi cùng tôi thiệt hả?"

Quan Miên đáp: "Ừ. Nhưng thi thì anh chỉ đành tự làm bài."

Bản Chất Minh Mẫn mừng rỡ, "Đương nhiên đương nhiên. Tôi cũng không hiểu mắc chứng gì nữa, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy có cậu đi cùng sẽ càng có cảm giác an toàn."

Quan Miên hỏi: "Chín mươi chín mũ ba bằng bao nhiêu?"

Nụ cười của Bản Chất Minh Mẫn cứng đơ tại chỗ.

Quan Miên vỗ vỗ lưng anh ta, "Chín trăm bảy mươi ngàn hai trăm chín chín."

Bản Chất Minh Mẫn rầu rĩ nói: "Ra mấy câu này thì tôi chết là cái chắc."

Quan Miên nói: "Mấy câu đó không chiếm nhiều điểm lắm đâu."

"Sau cậu biết?"

Quan Miên tỉnh bơ đáp: "Tôi cũng từng muốn thi."

"Ồ? Sau đó thế nào?" Bản Chất Minh Mẫn tò mò hỏi tới.

Quan Miên mặt không đỏ, tim không đập loạn mà dựng chuyện: "Tôi chỉ biết tính toán những thứ đơn giản, không biết phương trình gì gì nên thôi."

Bản Chất Minh Mẫn vò đầu nói: "Sao tôi cứ cảm thấy những phép tính đơn giản của cậu cho phép cậu trực tiếp miễn thi luôn ấy nhỉ?"

Quan Miên đáp: "Bởi vì anh không phải chủ khảo của kỳ thi chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp."

Bản Chất Minh Mẫn vỗ vào lưng cậu, nói: "Người anh em tốt, chờ tôi vượt qua kỳ thi chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp, lại cố gắng ngồi lên chiếc ghế chủ khảo kỳ thi chuyên gia phân tích số liệu sơ cấp, tôi cho cậu miễn thi ngay và luôn."

Thấy anh ta nghiêm túc đến thế, Quan Miên cũng gật gù theo: "Trước hết thử vài câu hỏi, xem xem tỷ lệ đậu ngày mai của anh là bao nhiêu nhé?"

"..." Bản Chất Minh Mẫn vắt giò lên cổ bỏ chạy.

30. Chương 30: Kỳ Thi Sơ Cấp (hạ)

Tại nơi trường thi, người xưa gặp lại.

Đến giờ hẹn sẵn, giường ngủ tự động lật qua.

Lúc Quan Miên mở mắt ra, cậu phát hiện mình đã ngồi dậy từ lúc nào. Đồng hồ điện tử treo tường hiển thị sáu giờ.

Quan Miên xoa mặt, rất muốn tiếp tục rúc vào ổ chăn, nhưng một chiếc giường dựng chín mươi độ đương nhiên không cho cậu cơ hội đó.

Đánh răng.

Rửa mặt.

Ăn sáng.

Cậu dùng mười lăm phút giải quyết xong xuôi ba chuyện trên, sau đó vơ đại áo thun và quần jeans trong tủ mặc lên mình. Xã hội hiện đại qua bao phen đổi mới lại quay về với những mốt thời trang kinh điển như đời Đường, thời Tôn Trung Sơn, áo thun, sơ mi… Đủ loại quần áo xuất hiện trên đường, còn kiểu vũ trụ huyễn tưởng từng thịnh hành một thời trong thế kỷ 30 đang dần rút khỏi sân khấu.

Các học giả nổi tiếng giải thích hiện tượng này như sau: “Bản thân con người vốn ngại phiền phức, trang phụ vũ trụ huyễn tưởng đính quá nhiều những đồ vật lỉnh kỉnh, nhìn bề ngoài cứ như chạy nạn. Bởi lẽ nó chỉ có thể mang đến cảm giác mê người hư ảo, nhưng giây phút sáng chói chỉ như nháy mắt, cuối cùng hóa thành sao băng, dùng sinh mạng mạng ngắn ngủi để chiếu sáng một đoạn lịch sử ngắn ngủi.”

Đương nhiên, nguyên nhân Quan Miên chọn áo thun quần bò đơn giản hơn nhiều lắm: Bởi vì Sở Giới thiệu việc làm Tinh Tinh Tinh cung cấp những bộ ấy.

Bản Chất Minh Mẫn sống ở thành phố khác, may mà phương tiện giao thông thời này rất phát triển, tha hồ lựa chọn giữa đường ngầm, trên mặt đất hay hàng không, hơn nữa loại nào cũng vừa an toàn vừa tốc độ.

Quan Miên chọn long đạo ngầm.

Long đạo ngầm chính là phiên bản nâng cấp của hệ thống tàu điện ngầm trước đây, kết nối đông tây nam bắc cả nước, chằng chịt như mạng của nhện chúa.

Có điều, lý do thật sự Quan Miên ưu ái long đạo ngầm chẳng ngoài hai chữ: Miễn phí.

Quan Miên nhập nơi cần đến vào máy tính, sau đó theo chỉ dẫn của nó mà chọn xe ở trạm chuyển.

Hôm nay là cuối tuần, người ngồi long xa không nhiều, long xa bon bon chạy thẳng một đường.

Quan Miên thừa dịp đánh thêm vài giấc, lúc tới trạm đã tám rưỡi hơn, cách thời gian Bản Chất Minh Mẫn thi nửa tiếng đồng hồ.

Quan Miên xuống xe, chọn đại một tuyến xe vòng, chẳng mấy chốc đã đến trường thi – Đại học BC.

Tấm bảng điện tử to đùng trên cửa đại học đang lần lượt hiện lên danh sách thí sinh cùng giám khảo.

Quan Miên đọc lướt qua, đột nhiên dừng bước.

Song cái tên quen thuộc lại nhanh chóng biến mất vuột qua, nhường chỗ cho danh sách thí sinh dự thi.

"A! Cậu đến thật rồi!" Không đợi Quan Miên kịp phản ứng, một thân thể nóng hổi đã quàng qua vai cậu.

Quan Miên ngoảnh lại, "Bản Chất Minh Mẫn?"

Đại khái vừa ý thức được đây là hiện thực, không phải game, Bản Chất Minh Mẫn bèn ngượng ngùng rụt tay về, "Tôi cứ lo cậu sẽ không tới."

Quan miên nói: "Tôi tới cũng đâu thể giúp anh tăng điểm."

"Nhưng tăng khí thế!" Bản Chất Minh Mẫn giơ nắm tay, "Gặp cậu tôi thấy bình tĩnh hơn nhiều."

Quan Miên nói: "Thật ra anh cần thuốc định thần mới đúng."

Bản Chất Minh Mẫn chợt vặn nhỏ volume, "Tôi thi cùng trường với thằng kia."

"Anh định quay cóp hắn?"

Bản Chất Minh Mẫn giật thót, "Trường thi gắn những mấy chục camera, sao làm bậy được chứ?"

Quan Miên đáp: "Nếu không chuẩn bị quay cóp thì việc anh thi cùng hắn hay cùng cột điện có gì khác

nhau?"

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Tôi thà gặp cột điện còn hơn."

Quan Miên cất bước vào trong, "Sắp tới giờ kìa, đi thôi."

Bản Chất Minh Mẫn lẽo đẽo theo sau, "Cậu hỏi thử tôi mấy câu nào."

"Chín mươi chín mũ ba."

"Câu này hôm qua cậu từng hỏi tôi."

"Đáp án?"

"Quên rồi. Hỏi đơn giản hơn chút coi!"

"Ba mũ chín mươi chín."

"...Nãy cậu hỏi chín chín mũ ba phải không? Để tôi suy nghĩ, để tôi cẩn thận suy nghĩ nha."

Lúc đưa Bản Chất Minh Mẫn vào phòng thi, Quan Miên gặp được tình địch cùng bạn gái cũ của anh ta.

Gã tình địch nọ quả nhiên hệt như hình dung của Bản Chất Minh Mẫn, lùn hơn anh ta, béo hơn anh ta, xí giai hơn anh ta, nghèo hơn anh ta. Theo đánh giá của Quan Miên, điểm nổi bật duy nhất gã có chính là không thích cười, bởi vì gã có một cái răng vàng. Với trình độ y học tiên tiến thời nay, để giữ lại răng vàng tuyệt đối chẳng phải chuyện dễ dàng gì cho cam. Quan điểm thẩm mỹ của gã không những phải khác với người thường, mà phong cách cá nhân cũng thuộc loại chơi trội hiếm thấy.

Tương phản với gã, bạn gái cũ của Bản Chất Minh Mẫn bề ngoài không tệ, mắt to, môi chúm chím, dáng vẻ dịu dàng uyển chuyển.

Khi bắt gặp Bản Chất Minh Mẫn, ánh mắt cô ta nhoáng lên chút bối rối, song rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, bình thản ngồi vào vị trí dành riêng cho người thân đi cùng thí sinh, im lặng chờ đợi hôn phu của mình.

Quan Miên nhìn cô gái mặc đồ cùng màu ngồi cạnh, đột nhiên cảm thấy sự tồn tại của mình dường như quá bắt mắt.

Thời gian cuộc thi trôi qua quá nửa, một vị giám thị thong thả rảo bước tới khu chờ ngồi nghỉ.

Quan Miên trong cơn ngái ngủ chợt giật mình tỉnh giấc.

Cảm nhận được ánh nhìn của cậu, vị giám thị nọ quay đầu lại, nhìn thấy Quan Miên thì lấy làm kinh hãi, "Đàn anh!"

Các gia quyến đang chờ đến mốc meo đều ngoái nhìn Quan Miên chằm chằm.

Quan Miên cau mày, đứng dậy bước sang chỗ khác.

Vị giám thị thoáng do dự, nhìn chàng thanh niên đứng lên cùng lúc với gã.

Thanh niên kia cười cười, chìa tay ra chiều mời gã bước qua.

Giám khảo nọ bấy giờ mới đuổi theo Quan Miên.

"Đàn anh, hai năm nay anh đi đâu thế? Sao chẳng nghe tin tức gì về anh cả." Giám thị không cho Quan Miên cơ hội mở miệng đã bắt đầu oán trách, "Hai năm nay khoa mình tổ chức họp mặt mười mấy lần nhưng anh không dự lần nào, hại em bị thầy Dương cằn nhằn mỗi ngày."

Quan Miên: "Ừm."

Giám thị dường như quá quen với sự kiệm lời của cậu, gã tiếp tục nói: "Đàn anh, anh làm ở công ty nào? Mắc chi lại bặt vô âm tín?"

Quan Miên nói: "Anh đang đợi việc."

Giám thị tỏ vẻ giật mình, "Sao thế được? Anh là chuyên gia phân tích số liệu cao cấp mà! Cả nước có bao nhiêu công ty muốn mời anh còn mời không nổi ấy chứ? Nếu anh không muốn tìm thì em tìm giúp anh, bảo đảm ăn xài dư giả."

"Sao em không làm đi?"

Giám thị nọ cười ruồi, gã nói: "Em còn định thi lên chuyên gia phân tích số liệu cao cấp, việc trong công ty bận quá, làm trong trường dễ lên hơn. Em đâu có năng khiếu trời cho như anh, thi một lần là đậu ngay và luôn!"

Quan Miên khép hờ mí mắt.

Dường như nhớ ra chuyện gì, gã đột nhiên kêu lên: "Đúng rồi, để em giới thiệu một người với anh. Anh ấy

cũng thi đậu chuyên gia phân tích số liệu cao cấp hồi còn rất trẻ."

Quan Miên níu gã lại, "Anh không muốn người khác biết mình là chuyên gia phân tích số liệu cao cấp."

Giám thị nọ sửng sốt hỏi: "Sao vậy?"

"Phiền."

"Được. Thế em sẽ nói anh là đàn anh khoa âm nhạc, hàng xóm kế nhà em." Gã vừa bép xép vừa kéo Quan Miên đi về phía người thanh niên ban nãy ngồi cùng mình, "Người này anh nhất định phải gặp, trực giác của anh ấy mạnh kinh khủng."

Thanh niên thấy hai người đi tới bèn thân thiện mỉm cười.

"Đây là đàn anh của em, Quan Miên, hơ, chuyên ngành âm nhạc." Giám thị lại giới thiệu Quan Miên, "Đây là giáo sư trường đặc biệt mời đến, cũng là tổng giám đốc đương nhiệm của Tập đoàn Tinh Thần (Ngôi Sao), Đoàn Thiều Tinh."

Đoàn Thiều Tinh cười nói: "Bình sinh tôi khâm phục nhất là chuyên gia âm nhạc, mấy thứ ấy tôi dốt đặc cán mai. Nếu có cơ hội nghe Quan tiên sinh chơi nhạc thì quả thật may mắn ba đời."

Vầng trán giám thị lấm tấm mồ hồi, "Đàn, đàn anh của em xướng âm nam cao."

Đoàn Thiều Tinh kinh ngạc nói: "Cái đó càng khó."

Giám thị cảm giác nửa mặt bên trái bị Quan Miên liếc xéo đến lạnh lòng, thiếu chút cứng đờ bèn hấp tấp chữa cháy: "Em đang giám thị, không nói nữa nhé. Các anh từ từ trò chuyện."

Quan Miên cau mày, thế nhưng gã kia đã chuồn vào phòng thi còn nhanh hơn thỏ.

Đoàn Thiều Tinh hỏi: "Nhìn Quan tiên sinh quen quen, phải chăng cậu cũng chơi game online?"

Quan Miên liếc anh ta, đột nhiên nói: "Tôi cũng thấy hai chữ 'Thiều Tinh' khá quen tai."

Hai người đưa mắt nhìn nhau, dường như đều nhớ ra gì đó, song lại chẳng hề vạch trần.

Cuộc thi kết thúc, thí sinh từng người một bước ra.

Bản Chất Minh Mẫn đi cuối, hơi mất tinh thần.

Quan Miên nhìn thoáng qua vị tình địch kia, nghênh ngang chảnh chọe, vô cùng tự tin.

Bạn gái cũ của Bản Chất Minh Mẫn chạy đến hỏi han ân cần.

Tình địch phất tay, "Chuyện nhỏ." Ngụ ý mười phần chắc chín.

Nghe hắn ta nói như vậy, Bản Chất Minh Mẫn càng tan nát cõi lòng.

Quan Miên hỏi: "Đề kiểu gì?"

"Trắc nghiệm, nhận xét đánh giá, tính toán, phân tích đơn giản."

Quan Miên nói: "Có trắc nghiệm ít nhất sẽ không ăn trứng."

Bản Chất Minh Mẫn rầu rĩ nói: "Nhưng trắc nghiệm là loại đa đáp án!"

Quan Miên nói: "Vậy cứ chọn hết."

Bản Chất Minh Mẫn ai oán nhìn cậu, "Sao không nói tôi biết sớm?"

Quan Miên đáp: "Vì bọn họ chưa mời tôi ra đề."

"Ôi, lần này chết chắc rồi, mà thôi, dù gì tôi cũng tự biết mình không hợp với phân tích số liệu." Bản Chất Minh Mẫn thình lình đấm ngực bình bình, "Tôi chỉ là không cam tâm, không cam tâm!!!"

Quan Miên nhìn anh ta, đột nhiên nói: "Mời tôi ăn nhé."

"Hả?" Bàn tay đang đấm ngực dừng lại.

"Tôi thích ăn lẩu."

"Hả? Ồ."

"Đi nào."

“Gượm đã, tôi thi trượt mắc chi còn phải mời cậu ăn lẩu?”

“Tôi hết tiền.”

“…” Trước khi công ty phát lương, Quan Miên tội nghiệp của chúng ta bị vây trong trạng thái viêm màn túi cấp tính, trên người ngoài chiếc áo thun bên trên chỉ còn duy độc chiếc quần bò phía dưới.

31. Chương 31: Triệu Tập Đội Viên (thượng)

Thay hình đổi dạng, mai danh ẩn tánh.

Chế độ thi cử hiện nay, ngoài những nghiên cứu khoa học, tất cả đều dùng máy tính thông minh chấm bài, cho nên Quan Miên và Bản Chất Minh Mẫn ăn xong lẩu liền quay về đại học BC cùng ngồi hóng điểm. Chung cảnh ngộ với họ có không ít người.

Quan Miên phát hiện tình địch và bạn gái cũ của Bản Chất Minh Mẫn cũng nằm trong hàng ngũ chờ đợi.

Bản Chất Minh Mẫn vô cùng căng thẳng, liên tục hít thở sâu.

“Anh chỉ định thi một lần à?” Quan Miên hỏi.

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Đương nhiên không, tôi cũng là người có lý tưởng chứ bộ!”

Âm lượng của anh ta không nhỏ, thu hút khá nhiều nhòm ngó cùng lườm nguýt, nhưng cũng có vài người tỏ vẻ tán thưởng.

Bản Chất Minh Mẫn chỉnh lại volume, “Dù sao tiền đăng kí đâu có đắt, xem như đến thử vận may cũng được.”

Quan Miên nói: “Thật ra thi lên chuyên gia phân tích số liệu rất cần số đỏ.” Nhất là chuyên gia cao cấp. Giả sử thi chuyên gia phân tích số liệu yêu cầu từ sơ lên cao không được nhảy cấp, e rằng số người đậu cao nhất không phải là sơ cấp mà là cao cấp.

Bản Chất Minh Mẫn đột nhiên đấm ngực, “Quên đi chùa cha nó rồi!”

Màn hình lớn treo trước dãy phòng học chợt sáng lên, pháo hoa 3D lơ lửng trên trời chờ dịp bung xòe, chiếu sáng gương mặt mọi người thành đủ màu sắc.

Bản Chất Minh Mẫn thấy không ít người lục tục đi về phía dãy phòng học cũng vội vàng đuổi theo.

Để bảo chứng nhân quyền, thành tích phải do thí sinh tự dùng vân tay để tra, không công bố đại trà. Bởi lẽ trừ phi thí sinh tự nguyện, bằng không sẽ chẳng có kẻ thứ hai biết được kết quả của họ.

Dãy phòng học chuẩn bị rất nhiều máy tính. Bản Chất Minh Mẫn đứng trước máy tính, hồi hộp dòm Quan Miên, "Cậu xem giùm tôi."

"Ừ."

Bản Chất Minh Mẫn chìa tay qua, se sẽ nhấn lên màn hình.

Quan Miên nhíu mày.

"Đập bể trứng không?" Bản Chất Minh Mẫn hỏi.

"Bể."

"Hàng đơn vị hay hàng chục?"

"Chục."

Bản Chất Minh Mẫn hít vào một hơi thật sâu, run rẩy hỏi: "Đậu không?"

"Không."

Bản Chất Minh Mẫn từ trên trời rơi bịch xuống đất.

"Cũng không tệ lắm." Hiếm lắm mới thấy Quan Miên tán dương người khác, "Hai chín điểm."

Bản Chất Minh Mẫn quay đầu lại.

Con số hai mươi chín đỏ lè nằm sờ sờ trên máy.

Quan Miên xoay lưng tìm kiếm bóng dáng vị tình địch nọ. Trùng hợp thay, gã đang đứng trước máy tính cách vách, khóe mắt co rúm, gương mặt méo mó, xem ra tâm trạng cũng khá tệ hại. Bạn gái cũ cố gắng an ủi gã, "Không sao, chỉ cần phấn đấu theo lý tưởng, nhất định sẽ có một ngày anh thành công."

Tình địch bực dọc tắt máy tính, bỏ đi một nước.

Quan Miên đăm chiêu, hỏi Bản Chất Minh Mẫn: “Anh định thi tiếp à?”

Bản Chất Minh Mẫn ngỡ ngàng dõi theo bóng lưng có đôi có cặp của bạn gái cũ và tình địch, “Cậu thấy tôi hợp không?”

Quan Miên đáp: “Không.”

Bản Chất Minh Mẫn cười khổ, “Vậy thôi không thi nữa.”

“Ngoài phân tích số liệu, anh có thể tìm những lý tưởng đủ sức đạt thành khác.” Quan Miên nói.

Đánh giá con người dựa trên tiêu chuẩn lý tưởng này nọ thật ra là biểu hiện nhàm chán của xã hội phát triển đến một trình độ nhất định. Với cậu mà nói, lý tưởng dù cao đến đâu nhưng không đạt được vẫn chỉ như lâu đài xây trên cát, còn nghề nghiệp dù thấp nhưng có thể đảm nhiệm chính là thành quả thực tế.

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Yêu cầu của quan chức nhà nước cũng rất cao.”

Quan Miên nói: “Biết lý tưởng và hoang tưởng khác nhau chỗ nào không?”

Bản Chất Minh Mẫn đáp: “Tôi đã không còn phân biệt nổi nữa.”

Quan Miên nói: “Một là nghĩ đến lúc minh mẫn, một là nghĩ đến lúc không minh mẫn.”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Ồ.”

Quan Miên nói: “Tôi có thể đổi cách nói khác.”

“Sao?”

“Cái trước là anh nghĩ đến, cái sau là kẻ kém hơn anh nghĩ đến.”

“Kẻ kém hơn tôi là ai?” Bản Chất Minh Mẫn nghi hoặc hỏi.

Quan Miên đáp: “Kẻ lùn hơn anh béo hơn anh xí giai hơn anh nghèo mạt hơn anh.”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Cậu nhớ rõ thật đấy!”

“Đàn anh!” Một vị giám thị lạch bạch chạy tới chỗ hai người khiến không ít người chú ý.

Quan Miên cau mày.

Giám thị rất biết điều mà bổ sung thêm: “Đàn anh khoa âm nhạc.”

Quan Miên: “…”

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: “Cậu quen ư?”

Quan Miên đáp: “Đàn em.”

Giám thị liếc Bản Chất Minh Mẫn, gã nói: “Anh là thí sinh trường thi số sáu đúng không? Anh là bạn của đàn anh?”

Bản Chất Minh Mẫn cả kinh hỏi: “Cậu nhớ mặt tôi?”

Giám thị cười đáp: “Có gì khó đâu. Thế nào? Đậu không?”

Bản Chất Minh Mẫn cười gượng, “Thật ra tôi đến quyên tiền.”

Giám thị cười rộ lên, “Ha ha, vậy tôi thay mặt chính phủ cảm ơn anh. Đàn anh, chốc nữa anh có bận không? Em muốn làm tiệc tẩy trần cho anh, cũng mấy năm rồi không gặp anh nhỉ.”

Quan Miên trả lời: “Bận.”

Nụ cười của giám thị héo úa, gã ai oán nói: “Đàn anh!”

Quan Miên nói: “Nhà anh không ở vùng này.”

Hai mắt giám thị sáng rực lên, “Nhà đàn anh ở đâu? Mời em tới chơi tiện không anh?”

Quan Miên đáp: “Hôm khác.”

Này chẳng là cự tuyệt còn gì? Biểu cảm của giám thị càng thêm hờn tủi.

Quan Miên qua loa vài câu rồi kéo Bản Chất Minh Mẫn chuồn thẳng.

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: "Cậu đối xử với đàn em như vậy không sao chứ?"

Quan Miên đáp: "Không."

Một chữ chặn họng Bản Chất Minh Mẫn.

Thời gian chẳng sớm mấy, Bản Chất Minh Mẫn tiễn Quan Miên đến trước cửa vào long đạo, luôn mồm cảm ơn rối rít cả tràng dài.

Quan Miên hờ hững tạm biệt.

Về tới nhà, thần kinh của cậu mới từ từ thả lỏng chút đỉnh.

Hồi còn đi học, quan hệ của cậu cùng tên đàn em kia rất khá. Ít nhất gã là một trong những người hiếm hoi không ngán sự lạnh nhạt cùng cay nghiệt của Quan Miên, song hiện tại cậu chẳng dám tiếp xúc nhiều với gã, bởi cậu chưa xác định được đám người kia còn đang tìm kiếm mình hay không. Nếu thật như vậy, bọn chúng nhất định sẽ xuống tay từ các chuyên gia phân tích số liệu.

Nghĩ đến đàn em lại khó tránh nghĩ đến Đoàn Thiều Tinh.

Ám Hắc Đại Công từng nhắc qua, Công hội Tinh Nguyệt có một chuyên gia phân tích số liệu cao cấp, nếu liên kết với nhau thì chính là người đó, không sai vào đâu cho được.

Dùng xong cơm tối, Quan Miên đăng nhập vào game, bắt đầu bốn tiếng khổ sai mặc định mỗi ngày.

Bản Chất Minh Mẫn đến sớm hơn cậu một bước, vừa thấy cậu lên liền nhiệt tình chạy qua.

Sau cuộ thi hôm nọ, cảm tình của Bản Chất Minh Mẫn với Quan Miên trở mình mấy phen, nói chuyện một câu "anh Xuân", hai câu "anh Xuân".

"Gọi tôi Không Tỉnh." Quan Miên nói.

"Đâu có được. Không chịu 'anh' à?" Bản Chất Minh Mẫn ra vẻ lúng túng, "Tôi thấy hình như không lễ phép cho lắm. Hay gọi Mộng ca nhé?"

"..."

“Nhưng hình như hơi giống mãnh ca (tứ chi phát triển), lại hao hao Mộng Cô.”

“Mộng Cô là ai?”

“Nhân vật tiểu thuyết võ hiệp.” Bản Chất Minh Mẫn lại thận trọng suy nghĩ, “Thôi thì anh Quan đi nha? Hay anh Miên?”

Quan Miên vô cùng hối hận đã tự dâng tên mình cho sói, “Gọi Lão Xuân được rồi.”

“Lão Xuân? Nghe như lão xuẩn (ngu xuẩn) ấy.”

Quan Miên nói: “Phát âm của anh bị ngọng hả?”

Bản Chất Minh Mẫn nhún nhún vai.

Chính vào lúc Quan Miên vác búa chuẩn bị đổi qua chỗ khác, cậu bắt gặp Đăng Hỏa Hồi Mâu đứng cách đó không xa, cười mím chi mà nhìn bọn họ, dường như đã đứng như vậy rất lâu.

Thấy cậu nhìn sang, Đăng Hỏa Hồi Mâu lập tức bước về phía bọn họ, “Gần đây không thấy cậu tổ đội luyện cấp với Tội Lỗi Quá Xá.”

Quan Miên nói: “Tôi phải làm việc.”

Đăng Hỏa Hồi Mâu nói: “Luyện cấp là một chuyện chẳng thú vị chút nào, ít ra không khơi gợi hứng thú ca hát nhỉ.”

Quan Miên dửng dưng dòm anh ta.

Câu nói vừa rồi của Đăng Hỏa Hồi Mâu là đang thăm dò, nhưng từ thái độ cho thấy, anh ta đã biết chuyện đối phương đoán ra thân phận của mình. Đăng Hỏa Hồi Mâu cười nói: “Không quấy rầy hai người nữa.”

Bản Chất Minh Mẫn nhìn theo bóng lưng khuất dần của anh ta, ngờ vực hỏi Quan Miên: “Hắn là ai?”

“Người của Tinh Nguyệt.”

“Đến làm gì?”

“Chào hỏi.”

Bản Chất Minh Mẫn lại hỏi: “Cậu ở Tinh Nguyệt gặp thời lắm ư?”

Quan Miên đáp: “Nên bảo là không hợp phong thủy mới đúng.”

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: “Là sao?”

“Không gì.” Quan Miên tiếp tục vùi đầu vào những đề toán khó.

Thấy cậu không muốn nhiều lời, Bản Chất Minh Mẫn chỉ đành mang hết ý tốt nhét lại vào tận đáy lòng.

Ngoài việc đưa Bản Chất Minh Mẫn đi thi hôm nọ, lịch sinh hoạt của Quan Miên trở về với tiêu chuẩn ban đầu.

Sáng công tác, chiều lên game.

Bản Chất Minh Mẫn một lần nữa dậy lên hứng thú với thế giới online, “Giả sử bảo đời tôi còn lý tưởng gì thì chính là trở thành vua game.”

Quan Miên nói: “Nếu anh thật lòng muốn, vậy làm đi.”

“Cậu không cảm thấy lý tưởng ấy chẳng có tương lai ư?” Bản Chất Minh Mẫn hỏi.

Quan Miên đáp: “Người hoài nghi lý tưởng của mình mới thật sự không có tương lai.”

Bản Chất Minh Mẫn đến gần cậu, anh ta hỏi: “Cậu sẽ dẫn tôi luyện cấp hả?”

“Anh cần sao?” Quan Miên hỏi ngược lại.

Bản Chất Minh Mẫn cười đáp: “Đợi tôi luyện cấp cho trâu bò rồi kéo cậu nhé?”

Quan Miên sảng khoái đồng ý: “Được.”

“…” Quả nhiên chút thiệt thòi cũng không chịu, chẳng để người ta trên cơ tí gì.

Bản Chất Minh Mẫn đi làm tân thủ, Quan Miên tìm chỗ luyện cấp.

Quan Miên đi chưa được bao xa thì hai tiểu tinh linh cùng một huyết tinh linh đã mang đến ba phong thư.

Bức thứ nhất của Tội Lỗi Quá Xá, kể lể chuyện bị Tinh Phi Ngân bắt cày level rất gian khổ, hỏi cậu dạo này ra sao.

Để tiết kiệm tiểu tinh linh về sau, Quan Miên trả lời: "Cả tháng đều rất ổn."

Bức thứ hai của Ám Hắc Đại Công, cổ vũ cùng thúc giục Quan Miên luyện cấp, và bày tỏ lúc nào cũng hoan nghênh cậu vào tinh chiến rèn đúc.

Quan Miên thẳng tay vò nát, vứt đại vào đâu đó.

Thật sự khiến cậu kinh ngạc là bức thứ ba, bởi vì chỗ người gửi đề rõ rành rành: "Phồn Tinh Hữu Độ".

32. Chương 32: Triệu Tập Đội Viên (trung)

Thay hình đổi dạng, mai danh ẩn tánh.

"Tiểu trấn Dora, tọa độ +56, +188, có chuyện thương lượng."

Quan Miên cau mày.

Cậu và Phồn Tinh Hữu Độ vốn chưa thể nhắc đến giao tình. Dù từng gặp mặt trong hiện thực nhưng Quan Miên chỉ xem đó là khúc nhạc đệm vô vị, xét về duyên phận lại chẳng bằng cả Ám Hắc Đại Công, bởi lẽ cậu nghĩ không ra lý do đối phương đột nhiên tìm mình.

Con người với những chuyện mình nghĩ không ra sẽ rất hiếu kỳ, càng nghĩ không ra lại càng hiếu kỳ.

Quan Miên cũng không ngoại lệ, cho nên cậu quyết định đi gặp anh ta.

Tiểu trấn Dora vẫn như ngày nào.

Trên đường có vài tân thủ chạy ngược chạy xuôi làm nhiệm vụ, nhìn thấy trang bị của cậu thì ánh mắt tràn trề hâm mộ.

Trừ phi bạn sử dụng đạo cụ, bằng không không thể nhìn ra ID cùng level của các game thủ khác trong thế giới ảo. Với tân thủ mà nói, Quan Miên vận trên mình chẳng phải quần áo tân thủ, trang bị lại đầy đủ, chính là đối tượng đáng được ngưỡng mộ.

Quan Miên thong dong thả bộ đến nơi hẹn của Phồn Tinh Hữu Độ, vừa liếc mắt đã thấy Đăng Hỏa Hồi Mâu đứng chờ ở đó, khuôn mặt phổ thông, khí thế lại khác với người thường. Anh ta không đứng một mình, bên cạnh còn có một cô bé xinh xắn. Trông quần áo trên người, cô nàng hình như là tân thủ dưới cấp 30.

"Anh Đăng Hỏa ơi, sói một tai khó oánh quá trời nè." Cô bé chớp chớp mắt nai xoe tròn, vờ tội nghiệp.

Đăng Hỏa Hồi Mâu cười cười, phong thái tao nhã, "Lần sau giúp em."

Cô nàng gắng sức nháy mắt lia lịa ra chiều sùng bái, "Cảm ơn anh Đăng Hỏa, vậy lần sau bao giờ anh lên?"

Đăng Hỏa Hồi Mâu trả lời: "Em có thể viết thư cho anh."

Cô bé như còn định nói gì nữa nhưng ánh mắt của Đăng Hỏa Hồi Mâu đã chuyển sang Quan Miên, "Bạn anh tới rồi."

Nhìn thấy Quan Miên, hai mắt cô nàng sáng bừng lên, "Bạn anh Đăng Hỏa đẹp giai y như anh í!"

Quan Miên lờ luôn.

Đăng Hỏa Hồi Mâu hỏi: "Anh với bạn có chút việc cần bàn, chúng ta liên lạc qua thư nhé?"

Cô bé quyến luyến gật đầu, bước chân tràn đầy sự không nỡ. Quan Miên tin chỉ cần Đăng Hỏa Hồi Mâu mở miệng, cô nàng sẽ lập tức hóa thân thành chim non mà sà vào lòng anh ta.

Nhưng Đăng Hỏa Hồi Mâu chỉ tủm tỉm cười và dùng mắt đưa tiễn, mãi đến khi cô nàng hết hy vọng, bóng dáng khuất dần.

"Viết thư gửi Đăng Hỏa Hồi Mâu anh nhận được không?" Quan Miên hỏi.

"Nếu có người tên Đăng Hỏa Hồi Mâu thì nhất định sẽ tới tay anh ta." Anh ta thản nhiên cười.

Quan Miên nói: "Tuy Phồn Tinh Hữu Độ là một cái tên rất phổ biến nhưng còn chưa tới mức không dám gặp người khác."

Phồn Tinh Hữu Độ thoáng ngẩn người rồi bật cười: "Được, lần sau sẽ sửa."

Quan Miên hỏi: "Tìm tôi có việc à?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Tôi muốn mời cậu tham gia Lưu Tinh Chi Chiến hai tháng sau.”

Quan Miên nói: “Chưa từng nghe.”

Phồn Tinh Hữu Độ giải thích: “Là cuộc thi tổ đội đối kháng, đội thắng cuối cùng có thể giành được trọn bộ trang bị cấp thánh.” Với tình hình thần khí chưa xuất hiện, trang bị cấp thánh là cao cấp nhất, đánh ra một thứ đã khó bằng trời chứ đừng nói tới cả bộ.

Quan Miên nghe xong mà chấn động trong lòng, “Tại sao là tôi?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Vì tôi không muốn để quá nhiều người biết ngụy trang của tôi.”

Quan Miên nói: “Lúc đấu cũng không bị lật tẩy?”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Không. Ngoài dịch dung đan, tôi còn có danh thiếp biến đổi, nhưng số lần sử dụng hữu hạn, tôi phải tiết kiệm.”

Quan Miên nói: “Tôi mới cấp 30.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Lưu Tinh Chi Chiến lấy sáu hành tinh làm chủ đề. Thắng thua không do hai bên đánh nhau để quyết định mà do xét tổng điểm tích lũy của sáu thành viên trong tổ.”

Quan Miên cau mày hỏi: “Điểm tích lũy?”

“Giám khảo của Lưu Tinh Chi Chiến là trí tuệ nhân tạo, trong quá trình, nó sẽ chấm điểm phối hợp ăn ý giữa các thành viên, cách dùng và khống chế kỹ năng của game thủ, sức phán đoán khi đối đầu đại loại như vậy. Khoảng cách đẳng cấp càng cao thì điểm ăn ý càng nhiều.” Phồn Tinh Hữu Độ tiếp, “Đây là một cuộc thi hoàn toàn dựa trên kỹ xảo.”

Trong lòng Quan Miên đã bị thuyết phục từ đời tám hoánh, song bề ngoài vẫn làm bộ thận trọng bước cuối, “Người chơi cấp 30 tình nguyện bảo vệ bí mật cho anh nhiều vô cùng.”

Phồn Tinh Hữu Độ cười nói: “Nhưng chẳng phải ai cũng có thể bình tĩnh đưa ra quyết định cho Tội Lỗi Quá Xá khi đấu với Ám Hắc Đại Công.”

Quan Miên thầm rùng mình. Cậu bỗng nhiên nhớ ra Phồn Tinh Hữu Độ là Đoàn Thiều Tinh, và cũng là chuyên gia phân tích số liệu cao cấp. Giả sử cuộc thi lấy thắng thua luận anh hùng, chưa chắc anh ta sẽ giành được thắng lợi trăm phần trăm, nhưng nếu so về kỹ xảo và sức phán đoán thì chẳng có mấy ai bì kịp với Phồn Tinh Hữu Độ. Xem ra Lưu Tinh Chi Chiến tưởng chừng như thiết kế riêng cho anh ta – Hoặc giả, cả bản thân mình cũng nên.

"Cậu có thể suy nghĩ thêm hai ngày." Phồn Tinh Hữu Độ nói, "Bởi vì chúng tôi phải mau chóng bắt đầu rèn luyện sự ăn ý giữa các thành viên."

Quan Miên nói: "Ừ, tôi muốn đi xem thử các tổ khác còn chỗ hay không đã." Nếu được lựa chọn, cậu thích gia nhập đội của Tội Lỗi Quá Xá hơn.

Phồn Tinh Hữu Độ cười khổ nói: "Cậu thật thẳng thắn."

Quan Miên đáp: "Tự tôi nói với anh tốt hơn nghe từ miệng người khác."

Phồn Tinh Hữu Độ chợt vỡ lẽ, "Cậu muốn tổ đội cùng Tội Lỗi Quá Xá?" Do quan hệ giữa Phồn Tinh Hữu Độ và Tinh Phi Ngân, tin tức của Tội Lỗi Quá Xá ít nhiều cũng sẽ truyền đến tai anh ta. Giả sử Quan Miên thật sự gia nhập đội của Tội Lỗi Quá Xá, việc này chắc chắn không giấu được Phồn Tinh Hữu Độ.

Quan Miên gật đầu.

"Cậu ấy sắp nhập học rồi, nhưng cậu cứ đi hỏi thử xem." Phồn Tinh Hữu Độ người cũng như tên, quả nhiên rộng lượng vô cùng. "Trong vòng hai ngày, tôi lúc nào cũng hoan nghênh cậu gia nhập."

Sau khi rời khỏi Dora, Quan Miên lấy tiểu tinh linh ra viết thư, trong bụng tràn ngập hối hận, sớm biết đã không hấp tấp hồi âm cho Tội Lỗi Quá Xá, tự dưng phí mất một tiểu tinh linh.

Trong thư, Quan Miên tóm lược lại chuyện Phồn Tinh Hữu Độ đưa ra lời mời, tiện thể hỏi cậu ta có hứng thú hay không, sau đó tìm nơi yên tĩnh hiếm người để luyện cấp. Nếu Quan Miên tham gia thi đấu thì việc thăng cấp hiện nay chưa cần lắm, cấp càng thấp, chênh lệch giữa các đội viên càng nhiều là càng có lợi. Dù sao khi đánh với cao thủ, gà qué cấp 30 hay 50 đều chỉ như gãi ngứa cho đối thủ, chẳng khác gì cho cam. Cậu luyện cấp là để học kỹ năng.

Biết thêm mấy kỹ năng ít ra có thêm vài lựa chọn.

Sau cấp 30, kinh nghiệm trong Mộng Đại Lục trở nên vô cùng khó kiếm, trước đây có người kéo mà còn chật vật xiêu vẹo, giờ đây một mình cậu luyện lại càng như sên bò, nhưng Quan Miên không quá nóng lòng. Kinh nghiệm tăng chậm đã nằm trong tính toán của Quan Miên, việc chủ yếu nhất hiện nay chính là luyện tập cách phát huy kỹ năng đến mức tối đa.

Ví như Hồi Huyết Thuật sơ cấp, cự ly hữu hiệu là mười mét, tốc độ mười mét/giây. Nếu đồng đội đứng cách cậu hơn mười mét, cậu sẽ cần hơn một giây để hồi máu cho họ. Dù Quan Miên không rõ cục diện giằng co lúc ấy ra sao, nhưng biết người biết ta, trăm trận trăm tháng, cậu nhất định phải tính toán cho kỹ.

Cậu vừa thử đi thử lại Ám Tiễn cùng Hồi Huyết Thuật sơ cấp tìm kiếm cảm giác, vừa học cách chạy mà Ám Hắc Đại Công từng nhắc.

Quan Miên đã ghi nhớ tất tần tật những thông số vào đầu nên tốc độ sử dụng chiêu thức rất nhanh, nhưng hiệu quả thì vẫn vậy. Nhất là tốc độ, sau khi chứng kiến tài nghệ của Tội Lỗi Quá Xá cùng Ám Hắc Đại Công, cậu hiểu rõ với tốc độ hiện nay của mình, dù cho có múa may quay cuồng thế nào cũng tuyệt đối không chịu nổi một kiếm hời hợt của cao thủ như Ám Hắc Đại Công.

Tình huống kia phải làm sao bù đắp đây?

Quan Miên nhớ tới Ám Thuẫn sơ cấp chưa học do thiếu kinh nghiệm, giảm 900 điểm tổn thương hoàn toàn không nhiều, nhưng cộng thêm Hồi Huyết Thuật sơ cấp và 500 điểm HP chắc cũng đủ để không bị mần thịt trong một chiêu.

Chẳng thể nghi ngờ, dù cho cuối cùng cậu gia nhập đội nào, một Quan Miên cấp 30 tất nhiên sẽ trở thành đối tượng nhận được tất cả bảo vệ của phe mình và chào hỏi của phe địch, bởi lẽ bảo vệ mạng sống là vô cùng quan trọng.

Quan Miên luyện thêm vài lần thì sắp đến giờ cơm, đang chuẩn bị đăng xuất lại nhìn thấy tiểu tinh linh phành phạch vỗ cánh bay tới.

Quan Miên nhận thư, nhưng người gửi không phải là Tội Lỗi Quá Xá.

"Cậu ấy rất bận, tháng sau vào học.

Tinh Phi Ngân."

Tuy không biết tại sao người trả lời lại là Tinh Phi Ngân, nhưng Quan Miên cũng chẳng mấy hứng thú với những chi tiết nhỏ nhặt như vậy, cậu cất thư vào rồi đăng xuất ăn cơm.

Quan Miên ăn xong vào game thì nhận được thư của Tội Lỗi Quá Xá.

Thư của cậu ta rất dài, nếu không phải số trang có hạn, Quan Miên nghi ngờ cậu ta sẽ biến thư thành tiểu thuyết mất. Đầu thư, Tội Lỗi Quá Xá thể hiện sự phẫn nộ mãnh liệt với việc Tinh Phi Ngân dám thay mình trả lời thư. Cậu ta nhấn mạnh dù rằng mình vướng phải quái, dù rằng bị quái túm không chỉ một lần, dù rằng liên tiếp chết dí trong tay cùng một con quái già, chỉ cần còn lên mạng được, không trúng thuật định thân, mấy chuyện quan trọng như hồi âm thư từ cậu ta chắc chắn sẽ tự thân vận động.

Càu nhàu trách cứ cỡ khoảng ngàn chữ.

Quan Miên lướt nhanh như gió, trực tiếp nhảy đến đoạn sau.

Tội Lỗi Quá Xá dài dòng hơn nửa trang rồi vào trọng điểm.

Bởi thời gian diễn ra Lưu Tinh Chi Chiến sắp xếp không khéo vô cùng, trên cơ bản tháng sau cậu ta không thể vào game, cho nên chỉ đành ngóng trông mà than thở. Nhưng cậu ta rất vui vì Quan Miên chẳng lúc nào không nhớ tới mình, và để khuyến khích việc Quan Miên đặt mình lên vị trí hàng đầu, cậu ta đã đổi tên người nhận báo trong Mộng Đại Lục. Dù gì cậu ta đặt báo cả năm, lên mạng hay không vẫn phải trả tiền nên đừng lãng phí. Cân nhắc đến tình trạng đặc biệt của học sinh sinh viên, công ty trò chơi đưa ra chính sách nhận báo thay, thật ra cũng vì mời chào bọn họ đặt báo với số lượng lớn.

Tội Lỗi Quá Xá nhắc nhở Quan Miên, mấy hoạt động lớn thường có người đăng báo mời đội, lúc đó cậu thấy đội nào vừa ý thì vào, không thích thì tự tạo tổ riêng. Giá đăng bản tin nhỏ không đắt, tùy khu mà khác nhau, cậu cứ tính toán rồi làm. Quan Miên nhất định phải lưu ý một điều – Thứ rác rưởi như đội của Phồn Tinh Hữu Độ tuyệt đối không được gia nhập! Gia nhập một lần là không còn nhân phẩm! Gia nhập hai lần là mất nhân cách! Gia nhập ba lần sẽ thoái hóa thành rác rưởi!

Ánh mắt Quan Miên lại lướt nhanh qua phần kể lể cảm thán, chuyển thẳng sang đoạn dưới cùng của trang giấy:

"Để bù đắp cho sự tiếc nuối vô ngần của anh khi không thấy được chữ ký rồng bay phượng múa của em trên thư, em đặc biệt ký hai cái thật bự ở mặt sau! Không cần quá cảm động làm gì, ai biểu chúng ta là bạn bè chứ."

Quan Miên nhắc nhở bản thân, tên chủ nhân bức thư này vừa chuyển nhượng quyền sở hữu nhật báo đáng giá một trăm kim cho mình, rốt cuộc cố nhịn xúc động muốn vò thư mà gấp nó lại, nhét đại vào túi xách.

Phồn Tinh Hữu Độ cho cậu hai ngày thời gian, và báo thì mỗi sáng đưa tới, vậy ra cậu còn một ngày rưỡi để suy ngẫm.

Quan Miên nghĩ ngợi chốc lát rồi viết thư cho Bản Chất Minh Mẫn, hỏi anh ta muốn luyện cấp cùng hay không.

Hồi âm của Bản Chất Minh Mẫn vừa nhanh vừa súc tích:

"Làm thế ngại quá nhỉ.

Chúng ta gặp ở đâu?"

Bọn họ gặp mặt tại bình nguyên gần tiểu trấn Dora, sau đó lập tức tổ đội, cùng nhau xông vào quần nhau với lũ quái.

Để cảm tạ Quan Miên dành thời gian kéo mình, Bản Chất Minh Mẫn đánh rất tích cực. Bất thình lình, anh ta ý thức được một chuyện, trong tình huống MP của bản thân đang tuột dốc không phanh. Bản Chất Minh Mẫn quay đầu lại, nhìn Quan Miên đang ngồi bệt dưới đất, dùng Ám Tiễn sơ cấp từng nhát chọt quái, nghi hoặc hỏi: "Cậu có tâm sự phải không?"

Quan Miên đáp: "Ừ."

Bản Chất Minh Mẫn lo lắng hỏi: "Chuyện gì?"

Quan Miên thờ ơ liếc anh ta, "Ưu quốc ưu dân."

Bản Chất Minh Mẫn nhìn cậu, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ đau thương: Cậu ấy không phải đến kéo mình, cậu ấy đến để được chia điểm ấy chứ!

33. Chương 33: Triệu Tập Đội Viên (hạ)

Thay hình đổi dạng, mai danh ẩn tánh.

Thời gian buổi tối rất ngắn.

Bản Chất Minh Mẫn cùng Quan Miên luyện cấp một tiếng rồi logout. Vốn Quan Miên định hẹn ngày giờ cày game với Bản Chất Minh Mẫn, song anh ta lại uyển chuyển truyền đạt rằng bản thân bận lắm, nhất định phải tăng ca làm khổ sai mới đủ tiền nuôi gia đình. Bởi vậy kế hoạch kéo cấp của Quan Miên tạm thời chết non.

Hôm sau Quan Miên vào game, tiếp tục cuộc đời cu li mưa mặc mưa, gió mặc gió.

Bản Chất Minh Mẫn hâm mộ nhìn Quan Miên "xìu xìu ển ển" hoàn thành nhiệm vụ, đột nhiên cảm thán một câu, "IQ của cậu chắc chắn rất cao."

Quan Miên hỏi: "So với ai?"

Bản Chất Minh Mẫn xém chút buột miệng "Với tôi.", nhưng đã thắng lại kịp thời, hơi ngẫm nghĩ rồi quyết định bỏ qua cơ hội tự chuốc lấy nhục, tùy tiện đáp: "Với đa số."

Quan Miên gật đầu, "Ừm."

Không ngờ đối phương lại thừa nhận thẳng thắn đến vậy, Bản Chất Minh Mẫn phì cười hỏi: "Sao cậu biết?"

Quan Miên nói: "Cả anh còn biết, sao tôi lại không biết chứ?"

Rõ ràng đã dặn lòng đừng tự chà đạp bản thân cơ mà! Tội gì cứ phải đâm đầu vào nhỉ?!

Trong lòng Bản Chất Minh Mẫn chợt thấy bùi ngùi, ôi, ông trời trêu người, ông trời trêu người…

Buổi chiều là thời gian Quan Miên dành cho game. Vừa lên mạng, cậu đã nhìn thấy một huyết tinh linh mang báo vỗ cánh bay tới trước mặt.

Quan Miên nhận báo, quả nhiên đề cập đến đủ loại tin tức trong Mộng Đại Lục.

Báo chí của Mộng Đại Lục rất mang tính tức thời. Nói cách khác, tin tức đăng trên báo được cập nhật bất cứ lúc nào trong ngày, bao gồm chiêu mộ đội ngũ vân vân. Người chơi có thể thay mặt ký giả gửi tin cho toàn soạn, song mỗi lần phải tốn một kim tệ làm phí quảng cáo, chỉ khi nào lượt xem hơn một vạn mới được hệ thống trả nhuận bút. Bởi lẽ người chơi cứ thích đua nhau đăng biết bao nhiêu tin tức hiếm lạ quái đản. Cũng có người chơi ôm lòng cầu may, đăng tin tức giả, nhưng nhỡ một khi bại lộ sẽ bị liệt vào danh sách truy nã của hệ thống, mang tội bịa đặt và trở thành đối tượng truy sát của tất cả game thủ, truy sát thành công còn có phần thưởng kim tệ.

Nội dung báo hôm nay rất đặc sắc.

Ví như bang hội XX cùng OO đang chém giết lẫn nhau, vô số đồng chí phơi thây la liệt cả mười dặm phố phường.

Quan Miên rất muốn biết với tình trạng người chết hóa thành ánh sáng, hệ thống phải lag đến mức nào mới tạo được cảnh tượng xác phơi đầy đường.

Lại ví như, cao thủ nào đó xuất hiện tại bình nguyên nào đó, lọt vào tầm ngắm của boss nào đó và bị giết ngay trong một chiêu.

Không cần nhìn cũng biết, người cung cấp tin tức đó nhất định vừa đăng tin vừa cười trộm, bên cạnh còn đăng kèm ảnh minh họa. Chụp hình trong Mộng Đại Lục khá đơn giản, chỉ cần mua một viên thủy tinh vĩnh hằng là có thể lưu cảnh vào thủy tinh, sau đó đăng lên báo.

Quan Miên nhìn vị cao thủ thần bí trong hình, đột nhiên thấy quen quen, giống như…

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta?

Liếc nhìn lần thứ hai, Quan Miên đã dám khẳng định, bởi vì người đứng bên cạnh vươn tay ra định giúp nhưng không kịp rõ ràng chính là Lòng Son Chiếu Sử Xanh.

Lượt xem của bản tin này tăng liên tục, không ngừng nhảy lên thành điểm nhấn, có thể tưởng tượng, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta lấy thân phận cao thủ thần bí lên sân khấu trong mấy phút ngắn ngủi đã tiến hóa

thành cao thủ nổi tiếng toàn quốc.

Bảng treo giải thưởng đột nhiên hiện lên một thông báo mới:

"Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta của Công hội Đế Diệu ra giá ba trăm kim, phát lệnh truy nã Bị Thịt Rỗng của Công hội Tinh Nguyệt."

Tuy lúc Bị Thịt Rỗng cung cấp tin tức lựa chọn nặc danh, nhưng tin vừa đăng lên, cả thế giới đều biết… là gã tiết lộ!

Nhưng chuyện này không liên quan đến Quan Miên. Cậu lướt nhanh qua những tin vịt, tìm kiếm tin tức tổ đội của Lưu Tinh Chi Chiến.

Lưu Tinh Chi Chiến là tin tức được chú ý nhất gần đây nên tòa soạn đã dành hẳn một chuyên đều về nó. Bên trong chẳng những có tin tức về tổ đội mà còn đặc biệt mời thêm chuyên gia phân tích.

Quan Miên vốn không hứng thú gì với chuyên gia này nọ, đang định lướt luôn thì bị tấm ảnh của chuyên gia giữ lại, ánh mắt quay về với trang ban nãy.

Nếu cậu không nhìn nhầm… Kia chẳng phải Bách Chiến Bách Thắng sao?

Cậu nhìn xuống phần người viết, quả nhiên là bốn chữ "Bách Chiến Bách Thắng".

Cậu ta là chuyên gia của Lưu Tinh Chi Chiến?

Kỳ vọng của Quan Miên với Lưu Tinh Chi Chiến lập tức giảm hẳn năm mươi điểm. Nhưng ôm lòng hiếu kỳ về Bách Chiến Bách Thắng, cậu vẫn cố đọc hết bài đánh giá, cuối cùng kết luận rằng nhuận bút của báo không phải quá khó kiếm, chỉ cần nắm bắt hai bí quyết thì cơ bản không thành vấn đề. Thứ nhất, phải dùng từ ngữ khiến người nghe kinh sợ, kích thích lòng người, ví như "chiến thần", "đấu vương", "cuộc chiến nghịch thiên"… Thứ hai, hành văn phải mơ hồ, nói trắng ra là khiến độc giả khó hiểu, ví như "giết người bằng ý nghĩ", "tâm chiến", "khí thế áp đảo" vân vân.

Quan Miên hối hận vì đã lãng phí hai phút vì một bài văn tất cả tiêu chuẩn đều dưới trung bình, đương nhiên ngoài chấm phẩy này nọ ra. May mà các thông tin tổ đội lại khá chất lượng, cấp bậc chức nghiệp đề cập đầy đủ. Cậu chấm trúng hai đội, thế nhưng chưa kịp ra tay đã thấy một đội trưởng báo đủ người, sau đó biến mất khỏi mặt báo. Có thể nói các tin tức tổ đội đang trên đà triệu tập và báo đầy với tốc độ chóng mặt.

Cậu lướt thêm vài lần, không nhìn thấy cái tên quen thuộc nào, hiển nhiên Phồn Tinh Hữu Độ là âm thầm chiêu mộ.

Quan Miên do dự trong chốc lát, vừa chuẩn bị báo danh đến đội còn lại thì nhìn thấy bóng người nhào qua, miệng gọi ầm ĩ: "Bơm máu bơm máu!"

Với chuyện người dưng, trước nay Quan Miên luôn ngoảnh mặt làm ngơ nên cậu chỉ nhích sang hai bước, chừa lại đường băng cho vận động viên.

Thế nhưng mắt của vị vận động viên nọ rõ ràng vô cùng không tốt. Quan Miên lùi qua hai bước, đường chạy của vận động viên cũng bẻ theo mười hai độ, vẫn phăng phăng đâm đầu vào cậu.

Đám mây lửa rực cháy hừng hực trên đầu chiếu lên mặt cậu ta một màu đỏ hỏn. Dưới ánh lửa, hai mắt cậu ta đỏ như máu, trông chẳng khác nào cương thi. "Bơm máu!" Cậu ta gào lên lần cuối!

Quan Miên không ngừng quan sát sắc mặt của đối phương, sau đó chậm rãi lùi về sau ba bước rưỡi.

Con mắt người kia bỗng dưng trừng to, đồng tử viết rõ không thể tin tưởng vào tính người được nữa.

Chính vào lúc khoảng cách giữa họ chỉ còn chưa đến hai mét thì… Rầm một tiếng, vận động viên nọ bi tráng cạp đất!

Quan Miên ngước nhìn luồng sáng trắng tan biến vào nơi chân trời.

Nhưng chuyện này vẫn chưa đến hồi kết thúc.

Đang định tiếp tục công việc dang dở ban nãy, Quan Miên chợt thấy một đám mây lửa bay tới đầu mình.

Cậu chỉ kịp nhìn thấy ngực áo bị chiếu thành màu đỏ, năng lượng cơ thể tụt nhanh không phanh, và rồi bản thân cũng biến thành ánh sáng trắng.

Vẫn là cung điện u ám ngày nào.

Quan Miên vừa đứng vững thì thấy người ban nãy đang cười trên nỗi đau của kẻ khác mà nhìn mình, "Tụi nó không tha cho anh luôn hả?"

"Ừ." Quan Miên đáp, lời ít ý nhiều.

Người nọ nói: "Ha ha, nãy anh mà bơm máu cho em thì biết đâu em đã giết sạch bọn chúng, hơn nữa còn cho anh một trăm kim tệ thù lao."

Quan Miên tuy hơi xót ruột nhưng mặt mày vẫn tỉnh rụi, "Ừm."

Người nọ nói: “Hồi nãy sao tự dưng anh lùi lại ba bước rưỡi vậy?”

Quan Miên đáp: “Nói chuyện rất phí nước bọt.”

Đầu óc người nọ tạm thời chưa tiêu hóa kịp.

Quan Miên tiếp tục nói: “Tôi lười kể.”

Thấy Quan Miên định ra ngoài, người nọ hấp tấp chạy đến gần cậu, “Cho anh ba kim, kể em nghe với.”

Quan Miên trầm ngâm.

Người nọ lại nói: “Lòng tò mò của em chỉ đáng ba kim, đắt hơn không có đâu.”

Quan Miên chìa tay ra.

Người nọ thoáng do dự, rốt cuộc vẫn đặt ba kim vào lòng bàn tay cậu.

Quan Miên cất tiền, sau đó từ tốn nói: “Bởi vì tôi muốn nhìn cậu chết trước mặt mình.”

“…” Người nọ còn chưa kịp có phản ứng thì cậu đã xoay lưng bỏ đi.

Trải qua sự việc vô cớ chết nhảm, Quan Miên quyết định tìm nơi an toàn để xem báo. Cậu trở về miễn chiến khu – Loca Scarlett. Bản Chất Minh Mẫn vốn bảo phải ở đây cày cuốc nuôi gia đình lại chẳng thấy mặt mũi.

Quan Miên cũng không mấy quan tâm. Cậu lấy báo ra, chọn mục quảng cáo, đang chuẩn bị viết tin tuyển người thì một bóng đen xuất hiện, che khuất ánh sáng bên mé phải, sau đó tiếng nói quen thuộc vang lên, như cười như không: “Quả nhiên đằng ấy muốn tham gia thi đấu.”

“Tôi có đội rất mạnh thiếu một cấp thấp, đằng ấy vào không?”

Quan Miên ngừng bút, quay đầu nhìn sang.

Ám Hắc Đại Công đứng ngược sáng, bộ giáp ánh kim lóng lánh trên mình phối cùng gương mặt khôi ngô khiến anh trông như chiến thần thời cổ xưa, phong cách tự tin không ai sánh bằng. Khá nhiều từ ngữ Bách Chiến Bách Thắng sử dụng rất hợp để miêu tả Ám Hắc Đại Công hiện nay.

"Tân thủ cấp 30 rất khó tuyển được đội tốt." Ám Hắc Đại Công cười nói, "Cùng lắm là toàn cấp 30, 40 hợp thành đội thôi."

Quan Miên chậm rãi gấp báo lại, "Tôi đã có đội."

Ám Hắc Đại Công cau mày, lễ độ dời mắt sang tờ báo trong tay cậu.

Quan Miên nói: "Tôi vốn định viết vài tin nhỏ kiếm chút nhuận bút."

Ám Hắc Đại Công nhướng mày, "Ồ? Hy vọng đội của đằng ấy đủ mạnh để cầm cự đến lúc gặp được tôi."

Quan Miên đáp: "Khó nói lắm."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Thiếu lòng tin như vậy sao?"

Quan Miên đáp: "Ừ. Mấy cuộc thi thế này hơi bất cẩn tí xíu là đoạt quán quân luôn rồi."

Ám Hắc Đại Công cười rộ lên: "Hy vọng kỹ thuật đằng ấy được như da mặt của đằng ấy."

Quan Miên nói: "Phỏng theo da mặt anh mà, chắc không đến nỗi."

Ám Hắc Đại Công cười nghiêng ngả tới suýt té.

Quan Miên: "..." Hắn ta liều mạng co rúm mặt mũi như thế là để chứng minh độ đàn hồi của da mặt ư?

Ám Hắc Đại Công cười đã đời, sau đó không nhịn được phải cảm thán: "Nếu phải chuẩn bị cho Lưu Tinh Chi Chiến thì không đánh tinh chiến được rồi." Giọng điệu tràn đầy nuối tiếc.

Quan Miên nói: "Lịch sinh hoạt hằng ngày của anh không cần báo tôi hay."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Không báo sao đằng ấy biết đi đâu tìm tôi?"

Quan Miên nói: "Thay vì tìm anh ở đâu, tôi càng tò mò mắc gì anh lại tới tìm tôi."

Chân mày Ám Hắc Đại Công cau tít lại, anh sâu xa nói: "E rằng có một ngày đằng ấy sẽ chủ động chạy đi tìm tôi."

“Nếu thật sự có ngày đó, tôi thà mong mình chết sớm còn hơn.”

“...”

Vất vả lắm mới tiễn được Ám Hắc Đại Công, Quan Miên dùng tiểu tinh linh hồi âm cho Phồn Tinh Hữu Độ, nội dung như sau:

“Được.”

34. Chương 34: Tích Cực Chuẩn Bị (thượng)

Quân tử báo thù, cả vốn lẫn lãi.

Phồn Tinh Hữu Độ nhanh chóng trả lời và đưa tọa độ.

Quan Miên theo tọa độ đến một khu rừng rậm trong Senlisja. Thú dữ xấp xỉ cấp 40 nhởn nhơ đi dạo trong rừng, nhưng tuyệt đối không chủ động tấn công người chơi.

Ánh mặt trời bị tán lá rậm rạp che khuất, thi thoảng mới có vài đốm nắng yếu ớt len lỏi qua kẽ lá.

“Ở đây.” Phồn Tinh Hữu Độ đến trước, nhìn thấy Quan Miên bèn vẫy tay gọi. Sau lưng anh ta còn có ba người khác.

Quan Miên bước qua, chợt nhận ra một gương mặt quen thuộc – Vận động viên chạy trối chết hồi nãy.

“Anh ta?” Vận động viên trừng to hai mắt, muốn bày tỏ bất mãn nhưng lại ngại ngùng.

Phồn Tinh Hữu Độ hỏi: “Hai đứa quen sao?”

Quan Miên rất biết giữ mặt mũi cho cậu ta, “Cậu ấy viện trợ tôi ba kim tệ.”

Phồn Tinh Hữu Độ cười nói: “Cậu ấy là Bị Thịt Rỗng, đây là Mộng Xuân Không Tỉnh.”

Bị Thịt Rỗng tố cáo: “Anh ta thấy chết không cứu.”

Quan Miên nói: “Tôi chưa học thuật cải tử hoàn sinh.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Em chỉ bảo anh bơm máu.”

Quan Miên nói: “Bấy giờ cậu vẫn chưa chết, cho nên không xem như tôi thấy chết không cứu.”

“…” Bị Thịt Rỗng bĩu môi, tỏ vẻ anh đây người lớn rộng lượng, không thèm chấp nhặt ba chuyện cỏn con, “Bỏ đi. Lúc đó bọn mình chưa quen, và quan trọng hơn, lúc đó anh không biết em hy sinh vì sự nghiệp vĩ đại như thế nào.”

Người bên cạnh không nhịn được bèn lên tiếng: “Chẳng phải chỉ chụp một tấm ảnh người chết của Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thôi à?”

Bị Thịt Rỗng nói: “Chỉ? Em chộp được pô ấy ngay trước mặt Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cùng Lòng Son Chiếu Sử Xanh đó, anh tự cân nhắc coi giá trị cỡ nào đi nha.”

Phồn Tinh Hữu Độ cười khẽ, “Thật ra chết trong game cũng thường thấy mà.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Nhưng chết quằn quại như hắn hiếm lắm chứ bộ.”

Phồn Tinh Hữu Độ giới thiệu hai người còn lại với Quan Miên, “Vô Song, hỏa pháp sư cấp 79, Gia Cát Động Minh (Gia Cát Biết Tuốt) thích khách cấp 81.”

Hai chữ “Vô Song” này là lần thứ hai Quan Miên nghe nhắc đến. Lần đầu từ miệng của Tội Lỗi Quá Xá, nói khi Tinh Phi Ngân cùng Minh Nguyệt Vô Ảnh vắng mặt, anh ta cùng Thanh Sam thay phiên làm phó hội trưởng, chủ trì việc trong hội, là nguyên lão của Tinh Nguyệt.

Quan Miên khó tránh nhìn thêm vài lần. Xét tướng mạo, anh ta thật sự rất bình thường. Mặt tròn, mũi tẹt, mí mắt sụp xuống như người thiếu ngủ, hơn nữa còn thích xoa mũi. Lấy ba phút quan sát để thống kê, bình quân mỗi phút anh ta xoa mũi ba lần.

Gia Cát Động Minh mặt mày cân đối, mắt mũi miệng chia ra đánh giá thì cũng xem như xinh xắn, nhưng đặt cùng với nhau lại tạo ra cảm giác hèn mọn khó tả. Nhất là khi nhìn người khác, anh ta thường lén lút vụn trộm, đối tượng vừa phát hiện là lập tức chuyển mắt. Quan Miên nãy giờ mải mê cút bắt bằng mắt với anh ta.

Phồn Tinh Hữu Độ hỏi Bị Thịt Rỗng: “Em muốn tự giới thiệu không?”

Bị Thịt Rỗng nói: “Em là thi nhân hát rong, cấp 50.”

Quan Miên thắc mắc: “Còn thiếu một người?”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Đằng ấy bận, lát nữa sẽ đến.” Anh ta dừng lại một chút rồi tiếp, “Cậu cũng quen.”

Quan Miên cau mày hỏi: “Tinh Phi Ngân?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Nó và Tội Lỗi Quá Xá cùng nhập học tháng sau. Ý tôi là Minh Nguyệt Vô Ảnh.”

Vô Song cảm thán: “Cuối cùng cũng có con gái rồi.”

Gia Cát Động Minh đột nhiên chen lời: “Thật ra khi tao mang quần tất đen cũng rất nữ tính đấy.”

“…”

Vô Song cùng Bị Thịt Rỗng cùng nhìn trời, vẻ mặt đau khổ tột cùng.

Quan Miên rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh nhìn Gia Cát Động Minh. Dù sao anh ta vẫn quyết không nhìn vào mắt mình, bởi vậy Quan Miên khá an tâm mà khinh bỉ.

Phồn Tinh Hữu Độ vội vàng đổi đề tài, “Hay chúng ta nghiên cứu cách phối hợp nào.”

Tổ hợp thành viên của bọn họ rất phong phú.

Cấp Minh Nguyệt Vô Ảnh không thấp, thao tác cũng khá hơn những cao thủ bình thường, song vẫn chưa đạt tới trình độ đẳng cấp lấy một chọi mười. Đánh với đội phổ thông không thành vấn đề, nhưng nhỡ gặp phải đội đỉnh, cô nàng chính là điểm thu hút tấn công.

Phòng thủ phía sau có Phồn Tinh Hữu Độ. Tuy anh ta mới cấp 75, nhưng xét về thao tác, anh ta tuyệt đối là vú em đệ nhất của Mộng Đại Lục. Quan trọng nhất là sự ăn ý của anh ta và Minh Nguyệt Vô Ảnh, cho nên lỗ hổng của Minh Nguyệt Vô Ảnh do anh ta phụ trách bổ túc.

Tuyến công kích do Vô Song và Gia Cát Động Minh tổ thành có thể xem như một trong những tuyến công kích mạnh nhất. Trong lĩnh vực riêng của mình, cả hai đều là trâu bò nổi tiếng, thường ngày cũng hay luyện cấp cùng nhau, độ ăn ý và sức công kích không cần phải lo.

Thi nhân hát rong là nghề phụ trợ, người chơi không nhiều. Đẳng cấp của Bị Thịt Rỗng đứng thứ hai từ dưới đếm lên trong đội, song điểm thuộc tính của cậu ta đều dồn hết vào tốc độ, bởi lẽ tự bảo vệ mình cơ bản không thành vấn đề.

Còn lại Quan Miên. Mang tiếng là kẻ kéo chân quang minh chính đại, mọi người chẳng kỳ vọng gì lớn lao ở cậu, nhiệm vụ giao phó duy nhất chính là:

“Gắng chịu!”

“Nhất định phải gắng chịu!”

Quan Miên tỉnh rụi đẩy gương mặt mỗi lúc một gần của Bị Thịt Rỗng ra xa, “Đừng học theo bác sĩ sản khoa.”

“…”

Sau đó cả bọn thử phối hợp chiến đấu, Quan Miên ngồi cạnh hóng mát, đọc báo và ăn chực kinh nghiệm.

Đến tối, cậu đúng giờ logout ăn cơm. Ăn xong quay về, Minh Nguyệt Vô Ảnh cũng đã chờ sẵn. Đi cùng cô ta còn có Tinh Phi Ngân và Tội Lỗi Quá Xá. Tất cả đang quây quần ríu rít buôn chuyện.

Tội Lỗi Quá Xá thấy Quan Miên đứng cùng trận doanh với Phồn Tinh Hữu Độ thì lòng đau như cắt, kéo hẳn cậu sang một bên để tiện bề làm công tác giáo dục tư tưởng.

Quan Miên không cho cậu ta cơ hội mở miệng đã giành trước, “Chẳng phải cậu bảo gia nhập một lần sẽ không còn nhân phẩm sao?”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi lại: “Rõ ràng biết không còn nhân phẩm mà anh vẫn tham gia?”

Quan Miên đáp: “Nhân phẩm của tôi đâu phải chưa âm bao giờ.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…” Sớm biết đã bảo gia nhập một lần, trực tiếp thành rác rưởi!

Quan Miên hỏi: “Các cậu đến làm dự bị à?”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Ai thèm tổ đội với rác rưởi chứ!”

Quan Miên im lặng chỉ vào mình.

Tội Lỗi Quá Xá đành tận tình khuyên nhủ: “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Quan Miên hỏi: “Biết Columbus làm sao phát hiện đại lục mới không?”

Tội Lỗi Quá Xá cau mày, “Đầu óc đột nhiên thay đổi?”

Quan Miên trả lời: “Bởi vì ông ta không quay đầu mà đi về phía trước tìm bờ.”

Tội Lỗi Quá Xá vẫn cau có, “Chuyện cười bựa hả?”

“Về thôi.” Tinh Phi Ngân bước qua.

Tội Lỗi Quá Xá kéo tay Quan Miên, “Không được! Người ta nhất định phải khuyên được anh í quay đầu!”

Quan Miên cúi đầu nhìn cánh tay mình cùng bàn tay không thuộc về mình đặt trên nó, từ tốn hỏi: “Cậu biết Minh Nguyệt Vô Ảnh gia nhập hồi nào?”

Tội Lỗi Quá Xá ngẩn người, vẻ mặt thoáng mất tự nhiên, “Hơ, mới nãy. Thế nào?”

Quan Miên hỏi tiếp: “Cho nên cậu bắt tôi rời đội vì muốn giành chỗ?”

Âm lượng của cậu không lớn, chỉ có Tinh Phi Ngân cùng Tội Lỗi Quá Xá nghe thấy. Mặt Tội Lỗi Quá Xá đỏ bừng không kịp dừng. “Ai nói!” Cậu ta hùng hổ phản bác, “Sao em có thể tổ đội với rác rưởi được chứ?!”

Tinh Phi Ngân lạnh nhạt nói: “Rác rưởi cậu chửi nãy giờ là anh tôi.”

Tội Lỗi Quá Xá lấy làm khó hiểu, cậu ta nhìn sang, “Người ta biết, anh nhấn mạnh hoài làm chi?”

Tinh Phi Ngân vươn tay chụp lấy cánh tay cậu ta, “Đi.”

Không biết Tội Lỗi Quá Xá bị thái độ cứng rắn của đối phương kích cho phản động hay thật sự muốn ở lại, nhưng cú lôi kéo của Tinh Phi Ngân khiến bàn tay níu lấy Quan Miên càng dùng sức hơn, tiếp theo cả người như dán vào cơ thể Quan Miên. “Không đi không đi, người ta không đi đâu hết! Người ta đâu phải nô lệ của anh! Ngày nào cũng luyện cấp luyện cấp luyện cấp…”

Tinh Phi Ngân ngừng tay, đôi mắt đen nhánh lạnh lùng lườm cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên thấy hơi chột dạ.

Tinh Phi Ngân buông tay, triệu hồi thú một sừng, xoay người trèo lên rồi đi thẳng một nước, không thèm ngoảnh lại.

Bọn Phồn Tinh Hữu Độ cũng đã ngó sang.

Trong lòng Tội Lỗi Quá Xá chợt thấy nao nao, song ngoài mặt vẫn hi hi ha ha, “Hí hí! Em ở lại với anh, đủ tình cảm chưa?”

Quan Miên nói: “Biểu tình của cậu không phải nói thế.”

Tội Lội Quá Xá cười to, “Biểu tình của em nói gì?”

“Rất hối hận.”

“Ai thèm.”

“Muốn đuổi theo thì đi đi.”

“Ai nói?”

Quan Miên nhún vai đáp: “Tôi chỉ thuật lại những chữ viết trên mặt cậu thôi.”

Tội Lỗi Quá Xá bình tĩnh nhìn cậu, “Em hy sinh lớn như vậy vì anh, đắc tội cả hội trưởng, có phải anh cảm động lắm không?”

“…” Quan Miên tha thiết muốn hỏi, chuyện này liên quan gì đến cậu hả?

Tội Lỗi Quá Xá tiếp: “Quyết định rút chưa anh?”

Quan Miên đáp: “Cậu thấy cấp của tôi thế nào?”

Tội Lỗi Quá Xá không hiểu mắc chi cậu lại đổi chủ đề, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Rất thấp.”

“Thao tác thì sao?” Tội Lỗi Quá Xá chưa từng thấy thao tác của Quan Miên, nhưng trong ấn tượng của cậu ta, Quan Miên vẫn sắm vai kẻ ăn chực kinh nghiệm, cậu ta đáp: “Hơ, đại khái, giống tân thủ… nhỉ?”

Quan Miên nói: “Bởi vậy tôi nên gia nhập đội của Phồn Tinh Hữu Độ mới đúng.”

Tội Lỗi Quá Xá đăm chiêu hỏi: “Là sao?”

Quan Miên đáp: “Ngáng chân đó.”

Tại sao anh í có thể nói ra những lời này mà không đỏ mặt chút nào?! Tội Lỗi Quá Xá thầm tán dương sự thần kỳ của da mặt Quan Miên.

Lảm nhảm: Cái tên Gia Cát Động Minh bựa quá cha, hàng nhái của Gia Cát Khổng Minh, đọc nhanh thành Gia Cát Động Kinh ( )/.

35. Chương 35: Tích Cực Chuẩn Bị (trung)

Quân tử báo thù, cả vốn lẫn lãi.

Để Quan Miên giữ khoảng cách với rác rưởi, Tội Lỗi Quá Xá đành hy sinh bản thân kéo cậu luyện cấp.

Quan Miên theo chân cậu ta xuyên qua rừng rậm, đi vào thành thị, tới điểm truyền tống, cuối cùng dừng ở một hang động âm u tăm tối.

"Đi chi xa dữ vậy?" Quan Miên hỏi. Mộng Đại Lục có rất nhiều nơi luyện cấp, thích hợp cho cậu có tới mười bảy, mười tám chỗ, thật sự không cần đi xa như thế.

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Muốn sống khỏe mạnh, tránh xa rác rưởi."

Quan Miên nói: "Cậu đi cả nửa vòng trái đất rồi đó."

Tội Lỗi Quá Xá bấy giờ mới buông tay Quan Miên ra, cậu ta nói: "Hết cách, anh biết mà, trên đời có thứ gọi là 'bức xạ'."

"Được thôi." Quan Miên tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, "Cậu bắt đầu đi."

Tuy từng được giác ngộ về thân phận làm trâu làm ngựa, nhưng giác ngộ của cậu ta rõ ràng chưa đủ sâu. Ví như giờ đây nhìn Quan Miên ra vẻ ứ-phải-chuyện-của-mình mà ngồi chơi xơi nước, cảm giác bất công lại hùng hổ sinh sôi trong lòng Tội Lỗi Quá Xá.

Cậu ta hỏi: "Anh không qua luyện tay chút à?"

Quan Miên đáp: "Cậu biết game online 3D thành lập trên cơ sở gì không?"

Tội Lỗi Quá Xá hỏi lại: "Nhà kinh doanh game?"

Quan Miên lắc đầu.

“Buồng game?”

“Còn nguyên lý?”

Tội Lỗi Quá Xá cau mày đoán: “Tư duy đột phá?”

Quan Miên trả lời: “Là sóng điện não.”

“Này em biết.” Tội Lỗi Quá Xá nói, “Nhưng em không ngờ đáp án của anh lại đơn giản đến thế. À phải, trọng tâm câu hỏi kia là gì?”

Quan Miên đáp: “Trọng tâm là, tôi chơi game chỉ cần luyện đầu óc, không cần luyện tay.”

“Tội gì anh phải vòng vo tam quốc để diễn đạt một câu nói đơn giản như vậy?” Tội Lỗi Quá Xá lấy làm khó hiểu.

Quan Miên đáp: “Chắc để thể hiện IQ cao chăng?”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Trong động, gió vù vù thổi từng cơn. Thi thoảng Quan Miên nhận được lời mời tổ đội của vài người chơi cấp thấp, hiển nhiên bọn họ đã bị tư thế dày vò quái oai hùng của Tội Lỗi Quá Xá chinh phục, nhưng cậu từ chối tất.

Vì vậy mà chung quanh hai người cứ có cả đám game thủ cấp thấp quanh quẩn quấy rầy.

Tội Lỗi Quá Xá chấm trúng hai cô nàng xinh xắn trong đám, nhỏ giọng oán trách Quan Miên: “Sao anh không tổ họ?”

Quan Miên đáp: “Bọn họ ảnh hưởng tiêu thụ.”

Tội Lỗi Quá Xá âm thầm khinh bỉ những tên đực rựa xun xoe vẫy đuôi bên cạnh người đẹp, tiếp tục múa trượng như kiếm, đôi khi còn khơi mào vài đóa hoa kiếm.

Quan Miên giở báo xem tin tức thời sự.

Tội Lỗi Quá Xá nào chịu cô đơn đánh quái, cậu ta luôn mồm hỏi: “Có tin gì mới không?”

Quan Miên đáp: “Bình Bịch Yêu Meo Meo đăng tin giả, đang bị truy nã toàn quốc.”

“Tên này nghe quen quen.”

“Chúng ta từng tổ đội.”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Công hội mình hả?”

Quan Miên đáp: “Ừ.”

“Nếu là công hội bọn mình thì không thể khoanh tay đứng nhìn!” Tội Lỗi Quá Xá lấy tiểu tinh linh ra viết thư.

Quan Miên ngạc nhiên hỏi: “Viết gì đấy?”

“Hỏi tọa độ.”

“Đi cứu người?” Quan Miên đánh giá lại Tội Lỗi Quá Xá từ trên xuống dưới, thật không ngờ cậu ấy cũng là loại người nhiệt tình.

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Đương nhiên không! Phù sa không chảy ruộng ngoài. Đằng nào cũng chết, chết dưới tay người nhà mới không uổng mạng chứ!”

Chẳng bao lâu, tiểu tinh linh quay về, Tội Lỗi Quá Xá xem xong tọa độ là vội vã đi giết người.

Quan Miên nhàn hạ, chuẩn bị tìm vài nhiệm vụ làm chơi. Nhắc mới nhớ, dạo này cậu toàn lo luyện cấp mà chẳng ngó ngàng gì đến mấy nhiệm vụ chính tuyến. Nhiệm vụ chính tuyến sau cấp 30 nhận ở NPC truyền tống trong Baute hoặc Vanrell, gọi là Du Lịch Xuyên Đại Lục, đến thủ đô của tất cả các nước lấy đóng dấu từ NPC tại đó.

Quan Miên mới viếng thăm hai nước thì huyết tinh linh của Ám Hắc Đại Công vỗ cánh bay tới.

Nội dung chỉ có hai chữ: “Loca Scarlett.”

Quan Miên vò thư, tiện tay ném đại đâu đó và tiếp tục hành trình.

Đến nước thứ tư, huyết tinh linh lại tới.

"Qua tinh chiến."

Nể tình giá cả của huyết tinh linh không rẻ, Quan Miên cuối cùng cũng dùng tiểu tinh linh trả lời anh.

"Không rảnh."

Đến nước thứ sáu, huyết tinh linh mang theo tin nhắn mới bay tới: "Qua vũ khí lạnh rửa nhục đi!"

Nỗi khổ ông nói gà, bà nói vịt là đây! Quan Miên từ bỏ công cuộc kết nối, lặn lội đường xa tiếp tục hành trình du lịch của mình. Chẳng biết có phải rốt cuộc cũng nhận ra giá trị của huyết tinh linh hay không mà Ám Hắc Đại Công đã ngừng gửi thư cho Quan Miên.

Quan Miên hoàn thành nhiệm vụ, tự động quay về Loca Scarlett để ngày mai login là làm việc được ngay.

Vừa đặt chân lên núi, cậu nhìn thấy bóng dáng đen tuyền của ai kia hiên ngang đứng tại nơi cao nhất. Dưới vầng hào quang của anh, những người chơi khác đều khai thác quặng một cách nơm nớp dè dặt.

Quan Miên quyết định bơ luôn, tìm đại chỗ nào để chuẩn bị đăng xuất, song đương nhiên Ám Hắc Đại Công sẽ không dễ dàng buông tha cậu như vậy. Bảng điều khiển mới kéo ra, Ám Hắc Đại Công đã bay vèo xuống trước mặt cậu.

"Cướp nhầm người rồi." Quan Miên bình tĩnh nói, "Tôi nghèo hơn anh."

Ám Hắc Đại Công cười gian, "Vẫn cướp sắc được đấy thôi."

Quan Miên nói: "Tôi không xinh đẹp bằng anh."

Ám Hắc Đại Công nói: "Ừ, tôi chính vì muốn tìm hình mẫu xấu xí để bắt chước ấy mà."

Quan Miên cau mày nói: "Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta dường như hợp hơn."

Ám Hắc Đại Công cười rộ cả nửa ngày mới dừng lại lấy hơi, "Xem ra đến tìm đằng ấy là chuẩn không cần chỉnh."

Quan Miên cau mày.

Ám Hắc Đại Công ngồi bệt xuống, tay đặt hờ trên gối, mắt nhìn đăm đăm vào khoảng không xa xăm nào đó, “Tâm trạng tôi hôm nay không tốt.”

Quan Miên thoáng do dự nhưng cũng ngồi xuống theo.

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Đằng ấy có bạn gái chưa?”

Quan Miên liếc xéo anh, “Anh cảm thấy chúng ta nói mấy chuyện này phù hợp sao?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Tôi có thể trò chuyện trước rồi mới quyết định phù hợp hay không.”

Quan Miên nói: “Chưa.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Tôi cũng chưa.”

Quan Miên im lặng.

“Bị ép đám cưới qua chưa?”

Quan Miên đáp: “Chưa.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Đằng ấy may mắn hơn tôi.”

Quan Miên đáp: “Tôi mồ côi.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Ba mẹ tôi đã mất.”

Hai người lại im lặng, song không khí vô cùng hài hòa.

“Đằng ấy thích con trai hay con gái?” Ám Hắc Đại Công thuận miệng hỏi.

Quan Miên thờ ơ đáp: “Tôi thích người ngoài hành tinh.”

Ám Hắc Đại Công ngẩn ra, sau đó lặng lẽ quay sang nhìn cậu.

Quan Miên nói: “Đừng đấu tranh, đừng thẳng thắn. Người ngoài hành tinh lớn thành như anh quả là sỉ nhục với giới khoa học viễn tưởng.”

Ám Hắc Đại Công đột nhiên vỗ vai cậu và đứng dậy, tủm tỉm cười nói: "Đằng ấy đã giải quyết một nan đề giúp tôi."

Quan Miên nói: "Ồ, thế thì tôi quá bất cẩn rồi."

Ám Hắc Đại Công không để bụng mà chỉ cười nói: "Xem như tôi nợ đằng ấy một lần."

Quan Miên hỏi: "Trả liền được không?"

"Ý đằng ấy là tiền hay nguyện vọng?"

Quan Miên đáp: "Với tôi chả khác gì nhau."

Khóe miệng Ám Hắc Đại Công nhoẻn lên, anh nói: "Đằng ấy cứ từ từ cân nhắc số tiền." Dứt lời, anh lập tức lôi bảng điều khiển ra và đăng xuất.

Quan Miên tựa lưng vào vách núi, bình thản ngắm nhìn phong cảnh mộc mạc tự nhiên chung quanh, tự dưng lại chẳng vội vàng rời đi.

Hôm sau lên mạng, Quan Miên nhận được thư thăm hỏi của Phồn Tinh Hữu Độ cùng Tội Lỗi Quá Xá.

Phồn Tinh Hữu Độ không có gì đặc biệt, nhưng giọng điệu của Tội Lỗi Quá Xá thì tràn ngập oán giận:

"Quá đáng lắm, thật quá đáng lắm í! Này rõ ràng là bắt nạt kẻ yếu! Quá hổ thẹn với hai chữ 'con người' đi mất thôi! Anh yên tâm, cuối cùng cũng có ngày hắn ăn cơm ăn nhầm vỏ chuối, đi đường giẫm phải viên bi!"

Vì hiếu kỳ, Quan Miên hồi âm bằng dấu chấm hỏi to tướng, tiện thể giở báo hôm nay ra xem. Rốt cuộc cậu cũng hiểu ra nguyên nhân hỏi thăm của Phồn Tinh Hữu Độ và Tội Lỗi Quá Xá.

Thì ra thông tin cơ bản về Quan Miên đang phát tán với tốc độ chóng mặt trong giới dưa lê, nguyên nhân lại do hôm qua Ám Hắc Đại Công mua hẳn một chuyên trang để đăng tin tìm trẻ lạc, đoán rằng phát sinh sau chuyện thư của anh bị Quan Miên lơ đẹp.

Tội Lỗi Quá Xá nhanh nhảu hồi âm:

"Họ không kể em còn chẳng biết! Được, bây giờ em đã cho phép anh gia nhập đội ngũ của rác rưởi! Dù sao trong trường hợp em đây không thể thi đấu, chỉ có rác rưởi mới tạm thời đấu lại tên cuồng chiến tranh Ám Hắc Đại Công kia. Nhưng anh phải nhớ kỹ cho em, anh tuyệt đối đừng bao giờ quá thân thiết với rác rưởi, bằng không phóng xạ của ổng sẽ biến anh thành Godzilla của rác rưởi!

(P/s: Nếu anh chưa biết sự đáng sợ của Godzilla, mời sử dụng công cụ tìm kiếm để biết thêm chi tiết.)"

36. Chương 36: Tích Cực Chuẩn Bị (hạ)

Quân tử báo thù, cả vốn lẫn lãi.

Tuy một mình một trang báo khiến Quan Miên danh nổi như cồn, nhưng chóng nở chóng tàn là xu hướng ngày nay. Ngoài mấy chục phong thư gửi đến thăm dò tin tức, cuộc sống của cậu chẳng mấy chốc lại về với quỹ đạo ban đầu.

Đáng nhắc tới chính là, trong lúc tiểu tinh linh bay ngợp trời, Quan Miên đã học xong kỹ năng thứ ba – Ám Thuẫn sơ cấp.

Sau khi thí nghiệm, Quan Miên phát hiện Ám Thuẫn sơ cấp ngoài tính năng phòng ngự công kích của đối phương, còn có công dụng như "vỏ sò". Luồng khí ngầm ngưng tụ thành một tấm bảng nhỏ, chịu khó co chân rụt đầu là có thể núp hẳn sau Ám Thuẫn, chỉ cần công kích dưới 900 điểm, "vỏ sò" đỡ được khoảng nửa phút.

Mình Quan Miên rong ruổi bên ngoài dày vò lũ quái cấp mười mấy, dùng Ám Thuẫn quen tay mới về Baute, tiếp tục nhận nhiệm vụ chính tuyến.

Hôm qua giao xong nhiệm vụ Du Lịch Xuyên Đại Lục, NPC tại điểm truyền tống bảo cậu đến phủ công tước Bassekou tìm quản gia Bob.

Tuy chỉ là game online song thiết kế lại vô cùng chân thật. Quan Miên đến trước cửa phủ công tước Bassekou thì bị binh sĩ gặn hỏi ra trò.

"Ngươi gia nhập Mộng Đại Lục ngày tháng năm nào?" Binh sĩ mặt mày nghiêm túc, ánh mắt còn sắc hơn cả cảnh sát.

Quan Miên trả lời không hề do dự: "Ngày 11 tháng 4 năm 3011." Mẫn cảm với số liệu của Quan Miên trước giờ rất tốt.

Binh sĩ hỏi: "Tại sao chơi game?"

Quan Miên đáp: "Nhàm quá."

Binh sĩ hỏi: "Nghe nói về chiến tích lẫy lừng của công tước Bassekou chưa?"

Quan Miên: “Chưa.”

“Ngài công tước Bassekou vĩ đại đã từng…” Binh sĩ bắt đầu huyên thuyên blah blah blah…

Chân Quan Miên khẽ khàng nhích về phía cửa một chút.

Binh sĩ lập tức chắn trước mặt cậu, tiếp tục blah blah blah về lịch sử huy hoàng của công tước nhà gã.

Quan Miên thấy buồn chán bèn viết thư hỏi xem Tội Lỗi Quá Xá từng làm nhiệm vụ này hay chưa.

Hồi âm mau chóng tới tay:

“Sao anh không hỏi em ‘nghe qua’ chưa nhỉ?”

Quan Miên: “…”

Khoảng mười phút sau, binh sĩ mới thuyết giáo xong. Gã hỏi: “Ngươi đến phủ công tước với mục đích gì?”

Quan Miên đáp: “Làm nhiệm vụ.”

Binh sĩ đột nhiên lùi lại hai bước, giơ hai tay lên rồi đấm thùm thụp vào ngực, cao giọng nói: “Được phục vụ cho công tước Bassekou vĩ đại là vinh hạnh của ngươi! Mời tuyên thệ theo ta! Sinh thời, tôi nhất định cố gắng bảo hộ vinh quang của gia tộc Bassekou!”

Quan Miên ngây người.

[Hệ thống] Thời gian tuyên thệ đã hết, xin hãy làm lại nhiệm vụ.

Quan Miên: “…”

Cân nhắc đến lượng kinh nghiệm khổng lồ sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, Quan Miên cắn răng lập lại nhiệm vụ.

Hai người hỏi hỏi đáp đáp hệt như ban nãy.

Tới câu thứ ba, binh sĩ hỏi: “Nghe nói về chiến tích lẫy lừng của công tước Bassekou chưa?”

Quan Miên trả lời chắc như đinh đóng cột: “Nghe rồi!”

“Mời vào.” Binh sĩ không hề nhiều lời, bình thản nhường đường.

“…” Nãy giờ Quan Miên vì tuyên thệ mà chuẩn bị tinh thần hóa thành công cốc.

Quản gia Bob là một người đàn ông trung niên lạnh lùng nghiêm nghị. Gã ngắn gọn nói: “Em họ của thiếu gia Dillin, hoàng tử Soso Vingtras của Julan đã mất tích. Nếu ngài gặp cậu ấy, xin hãy thông báo với chúng tôi.”

[Hệ thống] Nhận nhiệm vụ Hoàng Tử Mất Tích?

Quan Miên nhấn xác nhận.

Bob nói: “Hoàng tử Soso xuất hiện lần cuối tại phân bộ Marceau của Công hội Binh Đoàn Osin, biết đâu ngài có thể tìm được chút manh mối ở đó.”

Rời khỏi phủ công tước, Quan Miên lập tức qua điểm truyền tống tại Baute, đến thủ đô Agulin của Julan rồi chuyển sang Marceau.

Marceau là một thành nhỏ đìu hìu, người chơi đến đến đi đi vội vàng, thi thoảng cứ có hai, ba người biến mất trên đường phố.

Quan Miên vào phân bộ của Công hội Binh Đoàn Osin gặp NPC chờ sẵn ở đấy.

“Chào ngài, tôi là A Khắc, tôi có thể giúp gì cho ngài không?” NPC A Khắc cười chuyên nghiệp.

Quan Miên nói: “Tôi muốn hỏi thăm tung tích của hoàng tử Soso.”

A Khắc chớp chớp mắt, “Ai là hoàng tử Soso?”

[Hệ thống gợi ý] Cho phép sử dụng thủ đoạn uy hiếp dụ dỗ thích hợp.

Quan Miên lấy gậy ma pháp ra gõ gõ vào tay, “Nói không đây?”

A Khắc giữ nguyên nụ cười, chăm chú nhìn cậu.

Quan Miên lại lấy một kim tệ đặt lên bàn, “Nói đi.”

A Khắc cúi xuống, miệng kề sát kim tệ.

Chính vào lúc Quan Miên tưởng gã chịu nhận, A Khắc đột nhiên thổi mạnh một cái.

"Phù."

Kim tệ bay mất.

Quan Miên: "…"

Tội Lỗi Quá Xá nhận phong thư thứ hai từ Mộng Xuân Không Tỉnh:

"Làm sao đối phó với A Khắc phân bộ Marceau của Công hội Binh Đoàn Osin?"

Tội Lỗi Quá Xá nhìn Tinh Phi Ngân đứng cách đó không xa.

Như cảm giác được ánh nhìn của cậu ta, Tinh Phi Ngân ngẩng đầu lên.

Đường nhìn cả hai giao nhau trong không trung.

Tội Lỗi Quá Xá đang định mở miệng thì đối phương thản nhiên quay đi.

"…"

Tội Lỗi Quá Xá sột soạt hồi âm, nét chữ cứng cáp đầy sức thuyết phục.

"Cho nó tiền, chọi tới ba má nó nhận không ra!

Cho nó gậy, oánh tới ba má nó nhận không ra!"

Nhận được hồi âm, Quan Miên bình tĩnh liếc xéo A Khắc, sau đó khom lưng nhặt kim tệ lên.

A Khắc nhìn cậu không chớp mắt.

Quan Miên thình lình vung tay, hung hăng chọi kim tệ vào người A Khắc.

A Khắc ngơ ngác nhìn cậu, “Bạn dám đánh tôi?”

Quan Miên: “Nói đi.”

A Khắc hỏi: “Bạn biết đánh NPC sẽ bị thủ vệ toàn thành truy nã không?”

Quan Miên: “Nói đi.”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên bên ngoài.

Quan Miên vừa quay lại đã nhìn thấy ánh kiếm sáng chóe sượt qua cổ mình.

Sau đó…

Cậu đứng trong cung điện u ám.

“…”

Tại góc xó xỉnh nào đó trên nhật báo nhảy ra tin mới: “Mộng Xuân Không Tỉnh của Công hội Tinh Nguyệt đánh lén A Khắc phân bộ Marceau của Công hội Binh Đoàn Osin, bị lính thủ vệ thành Marceau giết chết tại chỗ.”

Những tin tức như vậy xuất hiện cả trăm ngàn lần trong ngày, thường thường chẳng mấy kẻ chú ý. Song lần này thì khác, ID Mộng Xuân Không Tỉnh hôm qua độc chiếm nguyên trang báo, hôm nay lại xuống cấp, lưu lạc tới mục tin vặt, thế chẳng khiến người đời thổn thức, gào thét khoái chí còn gì!

Quan Miên quay về Marceau, bắt gặp tiểu tinh linh hợp thành đội ngũ mà bổ nhào tới.

Phồn Tinh Hữu Độ, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta, Bách Chiến Bách Thắng, Phan Phan… cùng cả đám ID lạ hoắc gửi tin thăm hỏi hoặc chúc mừng. Từ trong núi thư, Quan Miên bình tĩnh tìm bức của Tội Lỗi Quá Xá ra xem.

“Anh chọi thiệt hả?

Giời ạ, anh chọi nó chi vậy? Hối lộ nó năm kim là qua cửa rồi!”

Quan Miên bắt đầu tin rằng giữa người và người cũng dính bức xạ, bằng không IQ của cậu sao lại thấp đến nỗi đi tin lời Tội Lỗi Quá Xá? Quan Miên vứt hết thư đi, chỉ chừa lại bức của Tội Lỗi Quá Xá.

Quân tử báo thù, cả vốn lẫn lãi.

Lần này cho thiếu, trước khi tính sổ cậu phải giữ lại bằng chứng!

Về phân bộ Marceau của Binh Đoàn Osin, Quan Miên dùng năm kim làm hối lộ người cần hối lộ, song lại thấy A Khắc kinh dị la hét:

"Bạn định chọi nữa à? Sao bạn nỡ lòng làm thế? Rõ ràng do lính thủ vệ giết bạn chứ nào phải tôi. Thôi thôi, tôi nói quách cho xong. Thật ra hoàng tử Soso được quân của Binh Đoàn Osin hộ tống đến thủ đô Baute của Shamanlier tìm công tước Bassekou rồi."

Quan Miên thả tiền vào túi.

Một mạng trị giá năm kim…

Coi như không lỗ lắm.

Có lẽ vì thấy mình nợ Quan Miên một mạng, Tội Lỗi Quá Xá viết thư hỏi tọa độ của Quan Miên, quyết định đến giúp cậu làm nhiệm vụ chính tuyến.

Con mồi dâng đến miệng dại gì không ăn, Quan Miên dễ dãi đưa ngay tọa độ.

Tội Lỗi Quá Xá nhanh chóng chạy tới, vờ như không có việc gì mà hỏi chuyện: "Làm xong cái đó chưa?"

Quan Miên tỉnh bơ nhìn cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá bắt đầu lúng túng, "Em tưởng thông minh như anh sẽ không tin."

"…" Quan Miên cộng thêm tội cười trên nỗi đau của kẻ khác trong sổ nợ cũ.

Tội Lỗi Quá Xá vội vàng hắng giọng, "Thật ra nhiệm vụ chính tuyến cũng khá dễ qua, anh yên tâm, có em ở đây, em nhất định xử hết cho anh!"

"…" Sổ nợ đẻ thêm quyển mới, tội nói năng không dùng đầu óc!

Thấy Quan Miên nãy giờ vẫn không chịu mở miệng, Tội Lỗi Quá Xá thấp thỏm hỏi thăm: "Anh không sao chứ?"

Quan Miên chậm rãi quay sang, nhe răng cười đáp: “Không sao.”

“…” Tội Lỗi Quá Xá cảm thấy tim bị dọa vỡ tan tành. Này mà bảo không sao, này rõ ràng là “Không gì, sau này từ từ thanh toán từng chuyện một!”

Có Tội Lỗi Quá Xá làm quân sư quạt mo, tốc độ cùng hiệu suất hoàn thành nhiệm vụ của Quan Miên tăng lên đáng kể.

Trước tiên hai người quay về phủ công tước Bassekou, nhận được tin tức hoàng tử Soso vẫn chưa trở lại. Sau đó, Tội Lỗi Quá Xá dẫn Quan Miên đến Công hội Binh Đoàn Osin, dùng năm kim mua tin Shylock đang lang thang ở Julan.

Cả hai lại sang Julan, cuối cùng tìm thấy đoàn trưởng Shylock của Binh Đoàn Osin trong quán rượu nhỏ ở Marceau, được báo tin hoàng tử đi rồi. Gã giao nhiệm vụ mới cho Quan Miên, bảo cậu tìm hộ em gái mất tích.

Đến đây, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi từ Hoàng Tử Mất Tích thành Em Gái Mất Tích.

Quan Miên hỏi Tội Lỗi Quá Xá: “Hoàng tử Soso đâu?”

Tội Lỗi Quá Xá trả lời: “Chờ anh lên cấp 50 sẽ gặp hắn ở Vanrell. Nhưng trước hết anh phải tìm thấy cô em mất tích kia đã.”

Quan Miên cau mày nói: “Tên thiết kế game này kiếp trước nhất định là chó cứu hộ tìm kiếm.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Em tình nguyện kết bạn với kiếp trước của gã.”

Quan Miên hỏi: “Sao cậu dám chắc mình có kiếp trước?”

“…” Sau khi bị mỉa mai, cảm xúc đầu tiên của cậu ta không phải rầu rĩ mà là thở phào nhẹ nhõm, thấy may mắn vì giông bão cuối cùng cũng tới.

Thế nhưng Quan Miên sấm to mưa nhỏ, móc xong một câu thì không tiếp tục.

Tội Lỗi Quá Xá hỏi cậu: “Vậy thôi hả?”

Quan Miêu nhíu mày, “Cái gì?”

Tội Lỗi Quá Xá đánh giá biểu tình của cậu, phát hiện không hề gượng gạo mới hắng giọng nói: “Không!

Mình đi đi anh." Có lẽ cậu ta đã hiểu lầm Quan Miên, thật ra anh í không phải loại nhỏ nhen, tính toán chi li đâu hen.

37. Chương 37: Nghiên Cứu Chiến Thuật (thượng)

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Em Gái Mất Tích dễ hơn Hoàng Tử Mất Tích rất nhiều. Dưới sự dẫn dắt của Tội Lỗi Quá Xá, Quan Miên chỉ hỏi hai NPC là thuận lợi tìm được cô ta tại một căn nhà gỗ trong rừng rậm. Bên cạnh cô ta có ba NPC nam, xem ra là bỏ nhà theo trai.

Cô em Fiona Charlotte viết thư báo bình an giao cho Quan Miên, cẩn thận dặn cậu tuyệt đối không được tiết lộ hành tung của mình.

Lúc nhận nhiệm vụ, Quan Miên phát hiện lần này không chỉ có phần thưởng cùng kim tệ mà còn kèm thêm tin tức từ hệ thống: "Fiona Charlotte cho bạn năm mươi kim để giữ kín bí mật, nhận hay không?"

Quan Miên chọn nhận.

Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên nói: "Í, em nhớ rồi. Nếu cô ta hối lộ, anh đừng bao giờ nhận nha!"

"…" Ngón tay Quan Miên vẫn đang đặt trên bảng điều khiển.

"Bởi sau khi từ chối, cô nàng sẽ vì kính trọng mà tặng anh dây chuyền vàng đáng giá hai trăm kim, có thể đem đổi thành tiền." Tội Lỗi Quá Xá nói đã đời mới phát hiện biểu cảm của Quan Miên vô cùng, vô cùng… bí hiểm!

Quan Miên nói: "Báo tôi biết rồi cậu có đền tiền không đây?"

Tội Lỗi Quá Xá xụ mặt, "Chuyện đó… Anh xem, sắp tới cuối tháng rồi kìa."

Quan Miên nói: "Đúng, cho nên đừng kéo qua tháng sau."

Tội Lỗi Quá Xá gượng cười, nói: "Không thì em dùng thân trâu ngựa để trả nợ nhé, em kéo anh, bảo đảm kinh nghiệm nhiều gấp mấy lần hoàn thành nhiệm vụ."

"Được." Quan Miên dứt khoát trả lời.

Lúc Tội Lỗi Quá Xá đang mừng thầm việc Quan Miên đột nhiên trở nên dễ thương lượng, Quan Miên thản nhiên tiếp: "Thật ra vốn chẳng phải lỗi của cậu, không đền cũng được."

Tội Lỗi Quá Xá: "..." Câu này anh phải nói sớm chứ!

Lời nói ra như nước đã đổ đi.

Tội Lỗi Quá Xá chấp nhận số phận, dẫn Quan Miên về hang động luyện cấp hôm qua, vừa định bắt đầu lại nghe Quan Miên lên tiếng: "Đến giờ ăn."

Tội Lỗi Quá Xá rụt tay về, "Anh có thể nói sớm một chút mà." Nếu nói sớm, cậu đã dạo thêm vài vòng chứ tội gì phải ở đây ngắm quái nửa tiếng đồng hồ.

"Hồi nãy chưa tới giờ." Quan Miên nói.

Tội Lỗi Quá Xá nhìn cậu, quyết tâm tìm ra dấu vết bỡn cợt mình nhưng lại thất bại hoàn toàn, Quan Miên vẫn nghiêm túc đến không thể nào nghiêm túc hơn được nữa.

"Được, em cũng đi ăn cơm, nửa tiếng sau gặp."

Hai người cùng đăng xuất.

Quan Miên tính thời gian, ăn cơm, lướt web vừa đúng nửa tiếng đồng hồ.

Tội Lỗi Quá Xá vẫn chưa lên, chung quanh có ba đội đang đánh quái. Quan Miên liếc qua thì thấy mấy gương mặt quen thuộc.

Hai đội gửi lời mời cho cậu nhưng Quan Miên đều từ chối. Mình cậu đánh cả tiếng đồng hồ còn chẳng bằng Tội Lỗi Quá Xá đánh mười phút, tội gì phải phí thời gian.

Mười phút lại trôi qua, Tội Lỗi Quá Xá cuối cùng cũng lên. Vừa online, cậu đã vội vã chắp tay, liều mạng lạy lục Quan Miên, "Xin lỗi xin lỗi."

Quan Miên nói: "Đây không phải di thể."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Tại em gặp chút tình huống đặc biệt nên mới lên trễ."

Quan Miên hỏi: "Không phải có thứ gọi là máy đo chu kỳ kinh nguyệt sao? Tính sai à?"

Tội Lỗi Quá Xá đen mặt, “Em lên account lớn mà thôi.”

“Ồ.” Quan Miên không mấy để ý.

Tội Lỗi Quá Xá rất muốn túm vai cậu, gắng sức lay lay mà rằng, người ta lên account lớn thiệt chứ bộ!

Quan Miên nói: “Lao động đi.”

Với thái độ tỉnh queo của Quan Miên, Tội Lỗi Quá Xá đã chẳng còn hơi sức để ói máu nữa. Cậu ta lấy gậy ma pháp ra đánh quái.

Bởi cấp cậu ta rất cao, mấy quái nhỏ loại này cơ bản một gậy một em, hại việc làm ăn của ba đội quanh họ xuống dốc không phanh.

Hai trong ba đội đờ ra chốc lát rồi bỏ đi, chỉ còn đội ngũ bốn người dán mắt vào anh em bọn họ.

Quan Miên nhận được lời mời tổ đội, đang định từ chối thì thấy hai cô nàng đi về phía mình, cười mím chi nói: “Anh hai, tổ cùng đi nha. Nhiều người đánh nhanh hơn mà.”

Tội Lỗi Quá Xá cất gậy, rón rén đến sau lưng Quan Miên, dùng âm lượng tối thiểu thì thầm: “Hỏi mấy ẻm quan hệ thế nào với hai tay kia!”

Quan Miên mặt không biểu tình nói: “Bạn tôi rất nhỏ tiếng hỏi hai cô quan hệ thế nào với hai người kia?”

“…” Tội Lỗi Quá Xá quay đầu vào tường.

Người đẹp chớp mắt, tủm tỉm cười đáp: “Đồng đội í.”

Hai game thủ nam cũng xán tới, “À, chúng tôi tình cờ gặp mặt rồi chơi cùng.”

Quan Miên ngoảnh lại hỏi Tội Lỗi Quá Xá: “Muốn hỏi mẫu người lý tưởng của họ luôn không?”

ĐầuTội Lỗi Quá Xá vẫn quay vào tường, tay càng xua lấy xua để.

Quan Miên nói: “Bạn tôi bảo cậu ấy thích gái đã có bạn trai, hai người các cô phải cố gắng lên.”

Mặt hai cô nàng thoáng cái sượng trân.

Hai người nam đỡ hơn tí xíu, hấp tấp kéo bạn mình sang chỗ khác.

Quan Miên nói với lưng của Tội Lỗi Quá Xá: "Họ đã bỏ đi."

Tội Lỗi Quá Xá lập tức quay lại, thở dài nói: "Sao lại để họ đi chứ?"

Quan Miên đáp: "Chẳng phải cậu xua tay bảo họ đi à?"

Tội Lỗi Quá Xá quẫn quại, "Ý em là câu hỏi của anh rất hay, nhất định phải hỏi cơ!"

Quan Miên nói: "Dùng một động tác đơn giản để biểu đạt câu phức tạp như vậy, cậu hơi bị tự kỷ rồi đó."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Anh biết không, con gái chơi Mộng Đại Lục hiếm lắm í, gái đẹp càng ít, gặp được một người đã khó gần chết."

Quan Miên nói: "Cậu có thể bảo Tinh Phi Ngân giả gái."

Tội Lỗi Quá Xá nhảy dựng lên, "Liên quan gì đến anh í?"

"Trong những người tôi gặp qua, chỉ có cậu ta hợp giả gái." Quan Miên nói. Ám Hắc Đại Công tuy cũng rất tuấn tú nhưng đường nét quá góc cạnh, thiếu độ cong mềm mại.

Tội Lỗi Quá Xá vô thức nói: "Anh í là con trai."

Quan Miên lấy làm khó hiểu nhìn cậu ta, "Tôi nói cậu ta ẻo lả hồi nào."

"Nhưng anh nói anh í…"

"Mặt mũi rất đẹp."

"…Này thì đúng."

Tội Lỗi Quá Xá ngẩng lên, trong đầu bất ngờ xuất hiện hình ảnh trai giả gái của Tinh Phi Ngân. Tuy gương mặt của cậu ta rất rõ ràng, nhưng đem gương mặt đó chuyển thành phiên bản nữ lại khó vô cùng. Nhất là ban nãy giúp cậu ta thoa son môi, Tội Lỗi Quá Xá như cảm nhận được ánh mắt sắc bén của đối phương bắn về phía mình.

Quan Miên nói: "Cậu có thể vừa lao động vừa bổ não."

"Ai nói em đang bổ não?" Tội Lỗi Quá Xá dùng đánh lan quét sạch cả đám quái lớn.

Quan Miên hỏi: "Đừng nói cậu không tô son cho Tinh Phi Ngân?"

Tội Lỗi Quá Xá: "..."

Dưới sự hỗ trợ trâu bò nhưng không kém phần mùi mẫn của Tội Lỗi Quá Xá, Quan Miên cuối cùng tích đủ kinh nghiệm để học kỹ năng cuối cùng của hắc ám tế tự – Manh Nhãn Chú.

Liên tục vật lộn với quái mấy ngày liền, giờ đây Tội Lỗi Quá Xá gặp quái là thấy muốn ói, cho nên đợi Quan Miên học xong kỹ năng liền vội kéo cậu đi du lịch giải khuây.

Quan Miên sao cũng được, để làm quen với kỹ năng thì nơi nào chẳng giống nhau.

Hồ Huyễn Cảnh (Cảnh Tượng Huyền Ảo) được xưng là một trong tám thắng cảnh đặc sắc nhất của Mộng Đại Lục, số phiếu gần nhất với quần đảo Trân Châu trong cuộc bầu chọn trên diễn đàn, đứng hàng thứ hai.

Nhưng cảnh đẹp như vậy không phải ai cũng có thể thưởng thức.

Tựa như hiện tại, tuy Tội Lỗi Quá Xá đang đứng bên hồ, tuy cậu ta có thể cảm thụ làn gió tươi mát lướt qua từng cơn, tuy bên tai cậu ta ríu rít tiếng chim gọi bầy, nhưng trước mắt cậu ta lại là màu đen thăm thẳm.

Tội Lỗi Quá Xá bất đắc dĩ hỏi: "Anh định thí nghiệm bao lâu nữa?"

Quan Miên nói: "Thử qua ba trăm, sáu mươi, chín mươi độ rồi, giờ thử trăm tám mươi độ."

Tội Lỗi Quá Xá thắc mắc: "Khác gì nhau đâu? Chẳng phải đều là Manh Nhãn Chú ư?"

Quan Miên đáp: "Tôi chỉ muốn thử xem góc nào dùng thuận tay hơn."

"Vậy à?" Tội Lỗi Quá Xá nghi ngờ vặn lại, "Sao em cứ có cảm giác mình bị chơi khăm ấy nhỉ?"

"Ảo giác."

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Một trăm tám mươi độ xong tới bao nhiêu độ?"

"Một trăm bảy mươi chín phẩy chín độ."

"…" Tội Lỗi Quá Xá xác định ngay và luôn, mình bị chơi rồi!

Quan Miên nghiêm túc giải thích: "Lúc cao thủ so chiêu, những chi tiết nhỏ là mấu chốt thắng thua!"

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Hình như anh mới cấp 30."

Quan Miên đáp: "Cậu chuẩn bị dẫn tôi luyện cấp?"

"Cấp 30 là khá lắm í!"

May sao Tội Lỗi Quá Xá chịu khổ chưa được bao lâu thì Quan Miên đã bị một tờ giấy từ Phồn Tinh Hữu Độ gọi về. Nhờ chuyện này, quan điểm của Tội Lỗi Quá Xá về Phồn Tinh Hữu Độ cải thiện ít nhiều. Trước khi Quan Miên đi, Tội Lỗi Quá Xá kéo tay cậu, ân cần dặn dò: "Làm vật thí nghiệm này nọ là sở trường của Phồn Tinh Hữu Độ! Anh nhất định không được buông tha cho ổng, nhất định phải tập luyện với ổng cho rành!"

Quan Miên chỉ cười mà rằng: "Nhưng anh ta không bảo tôi chọi NPC."

Tội Lỗi Quá Xá triệu hồi sư tử, ủ ê xuống đài.

Đến cánh rừng rậm rạp Phồn Tinh Hữu Độ luyện tập, Quan Miên phát hiện hôm nay rất đầy đủ, Minh Nguyệt Vô Ảnh đã chờ sẵn ở đó.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Luyện phối hợp cũng kha khá, giờ chúng ta bắt đầu nghiên cứu chiến thuật và sách lược nhé."

Gia Cát Động Minh nói: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Theo em thấy, lúc tham gia cứ để em đi thu thập tình báo."

Vô Song hỏi: "Mày định lấy tin thế nào?"

Gia Cát Động Minh che miệng cười duyên, "Mày hổng biết tao có nhiều bồ lắm à?"

"…" Vô Song nói, "Tao không hề muốn biết."

Phồn Tinh Hữu Độ quay sang Minh Nguyệt Vô Ảnh, ánh mắt dịu dàng, "Có tin gì không?"

Minh Nguyệt Vô Ảnh đáp: "Ám Hắc Đại Công đăng ký."

Nghe bốn chữ này, vẻ hài hước của tất cả đều biến mất.

Bị Thịt Rỗng làu bàu: "Ám Hắc Đại Công chẳng phải đã rút khỏi Mộng Đại Lục sao?"

Phồn Tinh Hữu Độ cười nói: "Anh ta quay về nhất định có lý do."

Vô Song cau mày hỏi: "Có khi nào vì anh không?"

Phồn Tinh Hữu Độ lắc đầu đáp: "Ngoài mấy đứa, Phi Ngân và Tội Lỗi Quá Xá, còn ai biết chuyện anh trở về đâu?"

Bị Thịt Rỗng đột nhiên xoay sang Quan Miên, "Chẳng phải anh thân với Ám Hắc Đại Công lắm ư? Anh biết tại sao hắn về không?"

Quan Miên thản nhiên trả lời: "Tôi cả việc mình thân với Ám Hắc Đại Công còn không biết thì mắc chi lại biết nguyên nhân anh ta quay về?"

Bị Thịt Rỗng không tin, "Thôi đi cha, không quen mà mua nguyên trang báo tìm anh?"

Quan Miên nói: "Quen mà phải đăng báo tìm người?"

Bị Thịt Rỗng nghẹn họng.

38. Chương 38: Nghiên Cứu Chiến Thuật (trung)

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Gia Cát Động Minh đưa ra đề nghị: "Cần anh mặc vớ da trà trộn vào để dò tin không cưng?"

"..."

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Việc anh trà trộn với mang vớ da liên quan gì với nhau?"

Mắt Gia Cát Động Minh nhìn về phía xa xăm nào đó, "Thần bí hơn em ạ."

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Anh đi dùng đầu mang vớ hả?"

Gia Cát Động Minh đáp: “Vớ đương nhiên phải mang ở chân.”

Bị Thịt Rỗng thắc mắc: “Vậy thần bí chỗ nào?”

Quan Miên đột nhiên hỏi: “Trong game có vớ da?”

Bị Thịt Rỗng cùng Vô Song đưa mắt nhìn nhau.

“Không có.” Minh Nguyệt Vô Ảnh chợt mở miệng.

Gia Cát Động Minh nói: “Đây là ý nghĩa của việc anh chọn thợ may là kỹ năng sống đó.”

Bị Thịt Rỗng, Vô Song: “…”

Phồn Tinh Hữu Độ hỏi Minh Nguyệt Vô Ảnh: “Em biết danh sách đội viên của Ám Hắc Đại Công không?”

Minh Nguyệt Vô Ảnh lắc đầu đáp: “Danh sách Lưu Tinh Chi Chiến hiện nay chỉ hiển thị tên đội trưởng.”

Bị Thịt Rỗng tò mò: “Ủa, vậy đội trưởng bọn mình là ai?”

Minh Nguyệt Vô Ảnh cùng Phồn Tinh Hữu Độ đồng loạt nhìn cậu ta.

Bị Thịt Rỗng hết hồn, “Đừng nói… là em nha?”

Vô Song gật đầu, “Trong đám tụi mình đúng là em kém thu hút nhất.”

Quan Miên cấp quá thấp, vừa nhìn đã biết là thành viên yếu nhất, để cậu làm đội trưởng ngược lại giấu đầu lòi đuôi, càng khiến người ta tò mò. Bị Thịt Rỗng cấp 50, không cao không thấp, trong các đội trưởng thuộc loại thường thường bậc trung, là người thích hợp nhất.

Quan Miên khó tránh thầm liếc Phồn Tinh Hữu Độ. Trước đây cậu tưởng anh ta mời Bị Thịt Rỗng vì giao tình riêng, giờ đây xem ra cậu đã đánh giá thấp lý trí của một chuyên gia phân tích số liệu cao cấp.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Trước mắt chúng ta đừng khiến người khác chú ý.” Dứt lời, anh ta còn cố ý dòm sang Quan Miên.

Quan Miên thản nhiên nói: “Tôi chưa từng nhắc tới anh với bất kỳ người nào.”

Khóe miệng Phồn Tinh Hữu Độ nhoẻn lên, nụ cười ấm áp nhã nhặn vô cùng, "Xưa nay tôi chẳng bao giờ nghi ngờ điểm ấy."

Nếu nghi ngờ, anh ta đã không phải chuyên gia phân tích số liệu cao cấp. Quan Miên nhủ thầm: Cân nhắc tất cả khả năng, bao gồm những tình huống có xác suất thấp nhất là yêu cầu cơ bản để trở thành chuyên gia phân tích số liệu trung cấp.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Anh nghe đồn, trí tuệ nhân tạo kỳ này thiết kế chấm điểm dựa trên tám tiêu chuẩn."

Tuy anh ta bảo "nghe đồn", nhưng ai chẳng biết đây chắc chắn là tin nội bộ, bằng không Phồn Tinh Hữu Độ tuyệt đối không nói với họ.

"Thứ nhất là tỷ suất sống còn. Mỗi tập thể được cho điểm tối đa, một người chết là trừ nửa số điểm, cứ thế mà suy."

Vẻ mặt bọn Vô Song trở nên nghiêm túc.

"Thứ hai là chênh lệch cấp bậc. Cách chấm điểm tỷ lệ sống còn và chênh lệch cấp bậc xem như trái ngược với nhau." Phồn Tinh Hữu Độ tiếp, "Muốn ăn điểm phương diện này phải có một thành viên cấp thấp, nhưng đồng thời, xác suất tử vong của người này lại khá cao, rất có khả năng sẽ kéo điểm tỷ lệ sống còn xuống."

Vô Song liếc Quan Miên qua khóe mắt, "Sao không rút gần chênh lệch đẳng cấp ấy? Như vậy ít ra đảm bảo được điểm sống còn."

Quan Miên đáp thay: "Dù sáu cao thủ siêu cấp cùng tổ vẫn có khả năng tử vong, nhưng mời một cấp thấp sẽ bảo đảm điểm chênh lệch về tay."

Phồn Tinh Hữu Độ gật đầu, "Đúng vậy."

Vô Song ngẫm nghĩ rồi cũng gật gù tán thành.

Minh Nguyệt Vô Ảnh hỏi: "Nhưng điểm hai phần có bằng nhau không?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Nếu tất cả đều sống sót, vậy tổng điểm sống còn sẽ cao hơn. Nhưng điểm chênh lệch cấp bậc là cố định, và điểm sống còn tối đa, trong trường hợp điểm chênh lệch tối đa, vẫn rất có khả năng giành được."

Anh ta phân tích vô cùng tự tin, nhưng rõ ràng sự tự tin ấy không cảm hóa được những người khác.

Bị Thịt Rỗng nói: “Đừng nói Mộng Xuân, cả em còn không dám đảm bảo bản thân sẽ bình an vô sự trong suốt trận đấu.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Thi đấu đương nhiên có thắng có thua, nhưng thua cũng phải thua cho đẹp, thua cho vẻ vang.”

Những người khác vẫn còn ù ù cạc cạc thì Quan Miên đã hiểu rõ ý của anh ta, “Những tiêu chuẩn chấm điểm khác là gì?”

“Thứ ba là phối hợp.” Phồn Tinh Hữu Độ giải thích, “Dùng skill Liên Hợp và Ma Pháp Trận sẽ có điểm cộng.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Kỹ năng Liên Hợp cần hai game thủ hệ chiến đấu trở lên, nhưng bọn họ chỉ có Minh Nguyệt Vô Ảnh. Ma Pháp Trận cần hai game thủ ma pháp sư trở lên, mà họ cũng chỉ có Vô Song.

Quan Miên hỏi: “Thần Giáng thì sao?”

Vô Song cau mày nói: “Dùng Thần Giáng tốn từ năm mươi đến bảy lăm phần trăm HP, chẳng khác nào hy sinh nửa mạng, không đủ sở hụi!”

Quan Miên nhìn Phồn Tinh Hữu Độ. Bọn họ là hai đội viên hệ tín ngưỡng duy nhất trong số bọn họ, nhưng cậu không biết Thần Giáng, cho nên nếu dùng chỉ có Phồn Tinh Hữu Độ mà thôi.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Thần Giáng xem như tiêu chuẩn thứ tư, hy sinh. Nếu trong đội có thành viên tình nguyện hy sinh vì thắng lợi cho đồng đội, hoặc hy sinh để bảo vệ đội viên khác, thì sẽ có điểm cộng.”

Bị Thịt Rỗng làu bàu: “Này chẳng phải phát huy tinh thần sùng bái Lôi Phong còn gì.”

Vô Song nghi hoặc hỏi: “Lôi Phong là ai?”

Bị Thịt Rỗng thở dài, “Bởi mới bảo học hành đàng hoàng là vô cùng quan trọng.”

Vô Song: “…”

“Thứ năm là ăn ý, nó khác với phối hợp, là chiến thuật giúp đỡ lẫn nhau lúc tác chiến bình thường. Nếu không giúp đỡ lẫn nhau, hoặc ngáng chân cả đội sẽ bị trừ điểm.”

Bị Thịt Rỗng nhìn Quan Miên, “Lúc đó anh đừng cử động là được rồi.”

Quan Miên hỏi: “Trơ mắt nhìn mấy người đâm đầu vào?”

Bị Thịt Rỗng được nhắc nhở mới nhớ ra chuyện Quan Miên thấy chết không cứu, cậu ta rầu rĩ nói: “Lần sau em sẽ nhắm một kẻ biết thương người mà đâm vào!”

Quan Miên nói: “Yên tâm, số lần bị đuổi giết còn nhiều lắm, nhất định sẽ có ngày cậu nhắm chuẩn.”

Bị Thịt Rỗng: “…”

Trong khi hai người tám nhảm, Phồn Tinh Hữu Độ đã nói tới điểm thứ sáu, “Sự hợp lý và độ thuần thục sử dụng kỹ năng. Phương diện này chấm theo hoàn cảnh và đối thủ.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Mộng Xuân ít kỹ năng, như vậy chẳng phải rất thiệt thòi sao?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Trái lại ấy chứ. Càng ít kỹ năng càng ít phạm lỗi kỹ thuật, dễ ăn điểm hơn nhiều. Thứ bảy là hiệu suất chiến thắng. Này theo chênh lệch đẳng cấp, tương khắc chức nghiệp cùng thời gian chiến thắng để tổng hợp.”

Vô Song hỏi: “Vậy điểm cuối cùng là gì?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Lấy yếu thắng mạnh, người bại cấp càng cao hơn mình thì mình càng được nhiều điểm.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Phức tạp quá chừng.”

Quan Miên nói: “Cách chấm điểm càng phức tạp, cách phát huy chiến thuật càng linh hoạt.”

Phồn Tinh Hữu Độ gật đầu, “Giờ chúng ta nghiên cứu thêm chút nữa.”

Bảo nghiên cứu nhưng thật ra là nghe Phồn Tinh Hữu Độ giải thích sơ lược về chiến thuật của mình.

Đám Vô Song vốn bị cả đống tiêu chuẩn chấm điểm làm cho đầu óc choáng váng, giờ được Phồn Tinh Hữu Độ giảng lại mới hiểu rõ cặn kẽ.

Phồn Tinh Hữu Độ tổng kết: “Cụ thể phải tính từng bước một. Đầu tiên, chúng ta phải dùng tất cả khả năng bảo chứng tỷ suất sống còn.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Hay trước khi lên sàn bỏ quách Mộng Xuân vào két bảo hiểm nhé?”

Quan Miên liếc xéo cậu ta.

Bị Thịt Rỗng chuẩn bị nghênh chiến.

Ánh mắt Quan Miên từ tốn lướt qua.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Không thể bỏ vào két, nhưng chúng ta có thể làm tủ bảo hiểm."

Vô Song nói: "Em có thể dùng kết giới bọc cậu ấy lại."

Những người khác nhìn anh ta một cách quái dị.

"Bảo vệ cậu í." Vô Song nỗ lực giữ vẻ trấn định, bình tĩnh bổ sung từng chữ.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Vậy giao cho em."

Cảm giác quái dị lặng lẽ quay về.

Bị Thịt Rỗng nhìn Quan Miên, ha hả cười: "Cảm giác bị người ta nhốt lại để bảo vệ sao hả?"

Quan Miên đáp: "Rất có cảm giác an toàn, khá hơn thí mạng làm bia tập bắn nhiều lắm."

"…" Bị Thịt Rỗng thầm nhắc nhở bản thân, đàn ông tuyệt đối không thể mặt dày mày dạn như Mộng Xuân Không Tỉnh!

Phồn Tinh Hữu Độ hỏi: "Ai bảo vệ Bị Thịt Rỗng?"

Gia Cát Động Minh là thích khách, không hợp với mấy công tác bảo hộ này nọ, chỉ còn lại Phồn Tinh Hữu Độ và Minh Nguyệt Vô Ảnh. Nếu Phồn Tinh Hữu Độ đã mở miệng hỏi, vậy chứng tỏ anh ta không muốn nhận nhiệm vụ này.

"Để em." Minh Nguyệt Vô Ảnh tự giác đứng ra.

Bị Thịt Rỗng lập tức đổi sắc mặt, nịnh nọt cười: "Chị Minh Nguyệt, nhờ chị cả nhé."

39. Chương 39: Nghiên Cứu Chiến Thuật (hạ)

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tuy Quan Miên cùng Bị Thịt Rỗng đều có người giám hộ, nhưng cân nhắc tới sự thay đổi chóng mặt của những tình huống phát sinh khi chiến đấu, Phồn Tinh Hữu Độ bèn chuẩn bị sẵn kế hoạch B. "Nhỡ Vô Song cùng Minh Nguyệt không ra tay kịp, hai đứa cứ áp sát bên anh."

Giả sử người khác nói câu này, gã nhất định sẽ bị xem là kẻ tự cao tự đại, nhưng Phồn Tinh Hữu Độ thì khác, lời nói của anh ta vô hình trung lại khiến mọi người an tâm và tin tưởng.

Bị Thịt Rỗng cười tít mắt.

Quan Miên hỏi: "Nếu anh cũng không ra tay kịp thì sao?"

Bị Thịt Rỗng rất muốn nhảy dựng lên, anh biết mình đang nói chuyện với ai không? Lão đại sao có thể không ra tay chứ?! Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng câu hỏi kia càng tăng thêm hệ số an toàn cho bản thân, bởi lẽ Bị Thịt Rỗng đã phanh lại kịp thời.

Phồn Tinh Hữu Độ kín đáo nói: "Mọi người sẽ cố gắng tiêu diệt địch thủ."

Đây chẳng phải nói, chỉ đành phó mặc cho số phận thôi ư?! Xem xem địch chết trước hay ta chết trước…

Bị Thịt Rỗng cảm động nói: "Lão đại, em tin anh."

Phồn Tinh Hữu Độ tủm tỉm cười, nụ cười khiến cho gương mặt bình thường chợt sáng bừng lên, "Thế chúng ta tiếp tục nghiên cứu những cách chấm điểm khác nhé."

Lưu Tinh Chi Chiến thật ra không chỉ thuần về thao tác cá nhân cùng hợp tác tập thể. Trong thời gian ngắn, hai điều này đều có thể rèn luyện nâng cao, nhưng để rút ngắn khoảng cách giữa các đội lại khó vô cùng. Bởi lẽ, Lưu Tinh Chi Chiến phụ thuộc khá nhiều vào sự hiểu biết cùng cách vận dụng thang điểm khéo léo.

Thân là chuyên gia phân tích số liệu cao cấp, dùng Phồn Tinh Hữu Độ phân tích quy tắc cùng phương thức sử dụng thang điểm chẳng khác gì giết gà bằng dao mổ trâu. Thế nhưng Quan Miên nhận ra, vì không thể chuẩn bị tốt trước khi biết về quy tắc cuộc chơi, trong lòng Phồn Tinh Hữu Độ khó tránh man mác hối tiếc. Do không có hai game thủ cùng hệ chiến đấu hay ma pháp, điểm phối hợp của họ xem như mất sạch. Nếu đoán trước được sự việc, Phồn Tinh Hữu Độ nhất định sẽ đổi Gia Cát Động Minh.

Quan Miên nhìn cả bọn nói nói nói, rồi luyện luyện luyện, quyết định tìm đại gốc cây nào đó để ngả lưng.

Bị Thịt Rỗng bất mãn hỏi: “Anh không luyện à?”

Quan Miên đáp: “Tôi chỉ cần học nhận biết mặt mũi Vô Song cùng Phồn Tinh Hữu Độ là được rồi.”

Bị Thịt Rỗng khinh bỉ: “Thiệt chả cầu tiến gì cả.”

Quan Miên nói: “Sự thiếu cầu tiến là cống hiến lớn nhất của tôi cho đội ta.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Thôi đi, anh không cầu tiến thì cống hiến cái gì?”

Quan Miên đáp: “Bởi vì tôi giữ nguyên cấp 30 mới kéo chân mọi người được.”

“…” Bị Thịt Rỗng nhanh chân bỏ đi, gia nhập đội ngũ luyện tập, bởi vì cậu ta mới phát hiện, tranh luận cùng Quan Miên cơ bản là một chuyện vừa tốn sức vừa phí thời gian.

Phối hợp quy mô nhỏ đã xong, Phồn Tinh Hữu Độ chuẩn bị tiến hành thao luyện quy mô lớn, cả Quan Miên cũng bị gọi vào đội hình.

Phồn Tinh Hữu Độ vừa hô bắt đầu, Quan Miên cùng Bị Thịt Rỗng đều chạy ù về phía Vô Song và Minh Nguyệt Vô Ảnh.

“Sai rồi!” Chạy được nửa đường, Quan Miên đột nhiên kéo Bị Thịt Rỗng lại, nhưng cậu đã quên mất chuyện thực lực của mình kém hơn đối phương, cho nên lại bị cậu ta lôi đi xềnh xệch.

Bị Thịt Rỗng dừng bước, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Quan Miên đang lảo đảo, “Anh làm gì vậy?”

Quan Miên bình tĩnh lấy lại thăng bằng, “Cậu nên đứng trong phạm vi chung quanh tôi.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Tại sao? Em là người của chị Minh Nguyệt!”

Phồn Tinh Hữu Độ đột nhiên chen lời: “Phải, cậu ấy nói đúng!”

Bị Thịt Rỗng ngơ ngác.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Kết giới của Vô Song là phòng ngự nhóm, có khả năng bảo vệ đồng đội trong chu vi hai mét, lấy cậu ấy làm tâm. Hai đứa có thể đứng cùng nhau.”

Gia Cát Động Minh lo lắng hỏi: “Nhưng hai người cùng lên liệu có hơi quá sức Vô Song không?”

Rõ ràng là câu nói rất bình thường, nhưng chẳng hiểu sao qua miệng của Gia Cát Động Minh lại trở thành bỉ như vậy.

Quan Miên đáp: "Tốc độ của Minh Nguyệt Vô Ảnh nhanh hơn Bị Thịt Rỗng, để cô ấy chạy tới chắc chắn tiết kiệm thời gian hơn để Bị Thịt Rỗng chạy qua chỗ cô ấy."

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Nhưng tốc độ Vô Song cũng nhanh hơn anh mà, sao không phải anh ấy chạy đến chỗ anh?"

Quan Miên từ tốn đáp: "Vì anh ta phải bày kết giới."

Bị Thịt Rỗng nhìn Phồn Tinh Hữu Độ.

Phồn Tinh Hữu Độ gật đầu.

Quan điểm cơ bản đã thống nhất, cuộc diễn tập tiếp tục. Tốc độ của Bị Thịt Rỗng lần này rất nhanh, dường như chạy đến ngay sau khi kết giới của Vô Song vừa bày xong. Tuy Quan Miên rất cố gắng chạy, nhưng vì bị hạn chế tốc độ nên trông như đang nhàn nhã rảo bước.

Vị trí đứng của mỗi người phối hợp ăn ý.

Thậm chí Phồn Tinh Hữu Độ còn đặt ra tất cả giả thiết, ví như bơm máu thế nào cho tổn thương bao nhiêu, hoặc tùy trường hợp mà ưu tiên cho ai. Tính toán của anh ta chặt chẽ vô cùng, gần như ngang với máy tính, liệt kê từng trường hợp chẳng thiếu cái nào.

Ngoài Quan Miên chỉ cần chạy vào ngồi yên trong kết giới, những người khác đều bị xoay đến chóng mặt.

Bạn nên biết Phồn Tinh Hữu Độ tiến hành tập luyện dựa trên tổ đội từ các chức nghiệp khác nhau, mà nghề nghiệp trong Mộng Đại Lục có những bốn loại chính, bao gồm mười lăm ngành, xét cả trường hợp nghề nghiệp bị trùng, thậm chí sáu người cùng một nghề nghiệp, tổng cộng đã có tới chín mươi cách tổ đội.

Phồn Tinh Hữu Độ dường như cũng thấy mình hơi ép bọn họ quá đáng nên đề nghị nghỉ ngơi.

Bị Thịt Rỗng hoan hô thành tiếng, lập tức dùng tiểu tinh linh viết thư.

Quan Miên ngồi đọc báo.

Phồn Tinh Hữu Độ bước đến, ngồi xổm trước mặt cậu, "Hôm nọ cậu dẫn bạn đi thi à?"

Quan Miên đáp: "Ừ."

"Vậy cậu là chuyên gia phân tích số liệu sao?"

"..."

Quan Miên ngẩng lên.

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười nhìn cậu.

"Phải hay không có quan trọng chăng?" Quan Miên không muốn giấu giếm anh ta. Cùng là chuyên gia phân tích số liệu, cậu rất hưởng ứng những đường lối Phồn Tinh Hữu Độ vạch ra, và sự hưởng ứng đó lại dễ dàng để đối phương nhận ra thân phận của cậu. Nhưng Quan Miên cũng không định thừa nhận. Dù từng gặp nhau trong đời thực, song Phồn Tinh Hữu Độ với cậu chỉ là một kẻ xa lạ đơn phương nhiệt tình.

Phồn Tinh Hữu Độ cười cười, chìa tay ra, "Mặc kệ thế nào, hoan nghênh cậu gia nhập."

Quan Miên bắt lấy rồi nhanh chóng buông ra, hờ hững nói: "Tôi tưởng trước đây anh đã hoan nghênh rồi chứ."

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Lần này nồng nàn hơn tí xíu."

Quan Miên nói: "Lần sau mấy loại suy nghĩ như vậy có thể giữ trong lòng, không cần thể hiện ra đâu."

Phồn Tinh Hữu Độ hỏi: "Sau cậu tự nhiên đổi ý gia nhập thế?"

"Tìm không thấy những đội khác."

"Trên báo chẳng phải có rất nhiều đội mời người ư?"

Quan Miên đáp: "Bọn họ không phải đối thủ của Ám Hắc Đại Công."

Đôi con ngươi của Phồn Tinh Hữu Độ hơi lóe lên, "Cậu muốn đánh bại Ám Hắc Đại Công?"

Quan Miên gấp báo lại, trả lời thản nhiên như không: "Nói chính xác là anh ta muốn đánh bại tôi."

Thời gian thấm thoát trôi qua, nhất là trong thời kỳ ngày ngày luyện tập như bọn Quan Miên.

Nếu chẳng phải bạn gái Xích Đu Đung Đưa của Bị Thịt Rỗng thi thoảng đến thăm cả bọn, Quan Miên ngỡ như bản thân đã trở lại cuộc sống trong tù, chỉ khác ở chỗ thời gian nhàn hạ ngắn hơn rất nhiều.

May sao Lưu Tinh Chi Chiến qua tuần sau sẽ bắt đầu. Càng cận ngày, thời gian huấn luyện của Phồn Tinh Hữu Độ càng ít, cuối cùng nới lỏng thao diễn và tập trung vào trò chơi bổ não.

Dù rằng theo Quan Miên thì nó chẳng phải bổ não mà là hại não.

Lại kết thúc một ngày.

Trên đường về Loca Scarlett, Quan Miên bắt gặp hình bóng ủ rũ của Tội Lỗi Quá Xá.

"Em phải đi rồi." Cậu ta ngước lên, biểu cảm quạnh hiu như ánh chiều tà, "Đừng quá nhớ thương em."

Quan Miên nói: "Tôi sẽ nhớ cậu."

Tội Lỗi Quá Xá giật mình, xoay lại nhìn cậu. Tuy miệng bảo đừng nhớ, nhưng cậu ta tuyệt đối không ngờ Quan Miên thật sự nói sẽ nhớ mình. Tội Lỗi Quá Xá cảm động nói: "Trước đây em cứ tưởng anh là tên máu lạnh tình lạnh, không tim không phổi. Giờ em biết mình sai rồi!"

"Ừa. Thế cậu phải sớm về nhé." Quan Miên nở nụ cười hiếm hoi. Tuy quân tử báo thù ba năm chưa muộn, song theo tình cảm mà nói, cậu hy vọng kẻ thù từng giây từng phút xuất hiện trước mặt để mình có cơ hội ra tay hơn.

Tội Lỗi Quá Xá dùng sức gật đầu, "Yên tâm, nhất định em sẽ cố gắng đạt điểm cao, đổi lấy cơ hội vào game."

Quan Miên cũng gật đầu, "Tôi tin cậu."

"..."

Tội Lỗi Quá Xá rời đi trong choáng váng, quên cả việc sử dụng gọi sư thứu đến cưỡi. Trong đầu cậu ta lúc này chỉ có một suy nghĩ, mình quả nhiên là bàn tay vàng có đủ khả năng bẻ bách luyện cương thành nhiễu chỉ nhu (cảm hóa những người lòng dạ sắt đá)!

40. Chương 40: Lưu Tinh Chi Chiến (thượng)

Ngay sau khai mạc, đại chiến bắt đầu.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã đến ngày khai mạc Lưu Tinh Chi Chiến.

Game thủ tham gia Lưu Tinh Chi Chiến đều nhận được thiệp mời vàng của hệ thống, còn khán giả phải mua thiệp bạc từ các cửa hàng. Chỉ khi sở hữu hai loại thiệp này mới có thể thông qua điểm truyền tống đến hội trường.

Thời gian khai mạc là mười giờ sáng.

Để đảm bảo đến hội trường kịp thời, Bản Chất Minh Mẫn tự nguyện cung cấp dịch vụ gọi Quan Miên dậy lúc ba giờ sáng – Đây là lần thứ hai họ sử dụng số điện thoại sau khi trao đổi với nhau, lần đầu để xác định không nhầm số.

Suốt nửa tiếng sau khi tỉnh giấc, Quan Miên luôn cân nhắc việc khi nào đi đổi số điện thoại.

Bốn giờ lên game làm khổ sai, đầu óc Quan Miên vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, năng lượng phát ra rất không ổn định, may mà tuy lên xuống thất thường nhưng không hề dưới định mức cho phép. Đúng tám giờ, hai người đều hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn.

Thấy Quan Miên lôi bảng điều khiển ra chuẩn bị đăng xuất, Bản Chất Minh Mẫn bèn hấp tấp hỏi: "Chốc nữa chúng ta gặp nhau ở đây?"

Quan Miên mắt nhắm mắt mở đáp: "Tôi đi ngủ bù."

"Cậu đúng là Mộng Xuân Không Tỉnh."

"Vì chẳng có ai bắt tôi phải Bản Chất Minh Mẫn cả."

Bản Chất Minh Mẫn thấy quả thật không giữ được đối phương, đành nói: "Vậy chín rưỡi tôi gọi cậu vào game."

Quan Miên qua loa đồng ý, vừa xuống là lập tức tắt nguồn điện trong nhà, nhảy lên giường ngủ.

Ngủ một giấc là mất ba tiếng rưỡi, nếu không phải Cục Cung cấp năng lượng giám sát thấy nhà cậu ngắt tất cả nguồn điện, phái người đến thăm hỏi thì rất có khả năng Quan Miên vẫn còn say giấc nồng.

Đợi cậu lên game, bầy đàn tiểu tinh linh ùn ùn kéo tới như hổ vồ mồi. Quan Miên chẳng thèm liếc lấy một cái, ném tất vào không trung rồi đến điểm truyền tống ở Dora, tới thẳng hội trường.

Hội trường tuy rất rộng nhưng cũng không chứa nổi nhiều người như vậy.

Quan Miên nhìn núi đầu nhấp nhô, bất đắc dĩ phải công nhận, "nhân lực" quả nhiên là phát minh vĩ đại của thế kỷ mới! Cả cậu khi trông thấy nhiều người đến thế cũng có loại kích động muốn đẩy tất cả đi làm việc.

Không ít kẻ cưỡi ma thú bay vòng vòng trên trời.

Có vài người chui vào lều dựng trên cao của hệ thống, lều xây hệt như nhà cao tầng, mỗi người được cả tầng riêng.

Quan Miên ngẫm nghĩ, lấy thư ra xem.

Thư của Bản Chất Minh Mẫn toàn bộ đều là thúc giục, cuối cùng hình như bó tay đầu hàng, chỉ chốt lại một câu: "Đường tương lai của chúng ta còn dài."

Số còn lại là từ bọn Phồn Tinh Hữu Độ, Bị Thịt Rỗng. Bọn họ chia nhau gửi, mỗi tiếng gửi một bức, nội dung giống hệt như nhau, tất cả đều cung cấp phương hướng và tọa độ hội trường.

Theo địa chỉ, Quan Miên tìm thấy căn lều tầng dưới của hệ thống. Đang chen chúc để leo lên trên, Quan Miên chợt thấy da đầu tê rần. Hóa ra do con quái vật to xác nào đó vừa lướt qua đầu cậu, gió táp mạnh đến rát mặt.

Quan Miên quyết định vờ như không thấy, tiếp tục trèo lên, song đối phương đương nhiên không muốn dễ dàng buông tha cho cậu như vậy.

"Đằng ấy tới trễ." Ám Hắc Đại Công từ lưng rồng có cánh nhảy xuống. Sự xuất hiện của anh gây ra vài phen rối loạn, chung quanh Quan Miên đột nhiên chừa ra khoảng trống lớn.

Quan Miên đáp, đầu chẳng thèm quay lại, "Tôi làm giá."

Những người khác ngạc nhiên nhìn cậu. Không phải vì câu nói của cậu, mà do giọng điệu khi nói câu đó, quả nhiên rất "làm giá".

Ám Hắc Đại Công chợt chụp lấy tay vịn cầu thang lên lều, nhẹ nhàng phóng qua, chắn đường của Quan Miên.

Quan Miên dừng bước, thản nhiên hỏi: "Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta bị cướp sắc đến hết xí quách rồi sao?"

Ám Hắc Đại Công chưa kịp trả lời thì bên dưới đã có người nhảy dựng lên, "Ai? Anh vừa nói ai hả?"

Quan Miên cúi đầu liếc cậu ta, "Cả cậu còn không biết là ai thì làm sao tôi lại quen cậu ta?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta tức nghẹn họng. Cậu ta bắt gặp rồng có cánh của Ám Hắc Đại Công, lại thấy chỗ anh xảy ra rối loạn nên mới chạy qua, nào ngờ vừa tới lại bị chơi cho một vố.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy đặt chỗ ở đây ư?"

Quan Miên đáp: "Không. Tôi chỉ muốn tìm nơi ít người để hít thở chút không khí."

Ám Hắc Đại Công: "Ồ? Cần tôi cho mượn một chỗ để ngồi không?" Đúng lúc đó, tiểu tinh linh phành phạch vỗ cánh bay xuống, biểu cảm của Ám Hắc Đại Công càng tế nhị hơn.

Quan Miên mặt tỉnh như ruồi mở thư ra xem.

Bị Thịt Rỗng: "Bảo mật trên hết."

Nếu cậu ta không dùng tiểu tinh linh thì khả năng giữ bí mật đã cao hơn chút xíu.

Quan Miên nhét thư vào túi, nói với Ám Hắc Đại Công: "Đi."

Được Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta mở đường, Ám Hắc Đại Công che chở, đãi ngộ của Quan Miên xem như thuộc hàng cao cấp, gợi lên không ít kẻ tò mò đoán thân phận của cậu suốt dọc đường đi.

Ám Hắc Đại Công chợt mở miệng: "Nhắc mới nói, chả nhớ chúng ta dính líu với nhau từ khi nào nhỉ."

Quan Miên nói: "So với khi nào dính líu với nhau, tôi càng tò mò chúng ta có dính líu chỗ nào chứ?"

Ám Hắc Đại Công cười đáp: "Phong cách nói chuyện của đằng ấy vẫn cứ như vậy (hữu tích khả tuần)."

Quan Miên đáp: "Loại 'vô tích khả tầm (Vô Tích Khả Tầm là phim Untraceable của Mỹ, nói về kẻ giết người biến thái)' chẳng hâm cũng bệnh."

Cậu vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên bổ ra bóng người lao vào Ám Hắc Đại Công nhanh như cắt.

Ám Hắc Đại Công cả mắt cũng chẳng chớp đã rút kiếm chém thẳng.

Quan Miên thấy ánh sáng trắng nhoáng lên rồi biến mất không để lại dấu vết, hệt như chưa từng xuất hiện trên đời.

"Tại sao anh giết người?!" Tiếng thét chói lói vang lên như sắp đâm thủng màng nhĩ của mọi người. Một

bóng người lại nhào qua, nhưng lần này rất có chừng mực, lao đến cự ly hai mét cách Ám Hắc Đại Công thì dừng, "Em ấy thích anh như thế, mắc chi anh lại giết ẻm?"

Đôi mắt của Ám Hắc Đại Công rốt cuộc chuyển động, giễu cợt cười nhìn cô nàng kích động trước mặt, "Ai thích tôi?"

Cô gái giận dữ đáp: "Chính là người anh vừa giết đấy! Em ấy luôn thích anh, thích từ rất lâu rồi. Anh sao có thể mới gặp đã giết ẻm, anh còn tính người hay không?!"

Ám Hắc Đại Công sờ cằm, "Hóa ra, cô ta ban nãy bổ nhào về tôi vì muốn 'Bá Vương ngạnh thượng cung' tôi ư?"

"…" Cô gái nghẹn họng.

Ám Hắc Đại Công nói: "Hồi nãy chỉ vì bảo vệ trinh tiết của mình nên tôi mới phòng vệ chính đáng mà thôi."

Cô gái nhảy dựng lên, mặt đỏ ửng, "Ai, ai ai thèm 'Bá Vương ngạnh thượng cung' anh? Đồ bại não!" Cô ta sảng khoái mắng xong liền hóa thành ánh sáng trắng, bị hệ thống mời đến nhà đá.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nịnh nọt, "Không đánh mà thắng, Đại Công pro lắm!"

Ám Hắc Đại Công nhìn sang Quan Miên.

Quan Miên khoan thai nói: "Cướp sắc ngàn người, cuối cùng bị cướp lại. Đây là quả báo."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhớ đến vấn đề cướp sắc liên quan tới mình lúc trước, đang định gây khó dễ vài câu, nào ngờ lại thấy Ám Hắc Đại Công hớn hở cười toe.

"…" Cậu ta cố nuốt xuống mấy câu sắp bật ra khỏi miệng, tiện thể cười khan hai tiếng.

Nơi của Ám Hắc Đại Công cũng là một căn lều. Nhưng khác với căn lều khiêm tốn của Phồn Tinh Hữu Độ, Công hội Đế Diệu trực tiếp thuê hẳn cả khu, ngoài hai tầng cao nhất, tất cả nơi khác đều cho thành viên tùy ý sử dụng.

Lúc họ bước vào lều, người bên trong nhao nhao đứng dậy chào hỏi.

Nếu là người khác, gã chắc chắn sẽ vì tình thế thân cô thế cô xâm nhập địch doanh mà bất an, song Quan Miên không phải "người khác". Cậu thản nhiên theo sau Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta, đi lên tầng cao nhất trong làn sóng hoan hô của Công hội Đế Diệu.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh đã ngồi sẵn ở đó.

"Đại Công." Lòng Son Chiếu Sử Xanh đứng dậy.

Ám Hắc Đại Công vỗ vai Quan Miên, "Đối thủ em đào tạo."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh gật đầu với Quan Miên xem như chào hỏi.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đột nhiên hắc hắc cười, "Trong này toàn bộ là người của Đế Diệu, anh sợ rồi phải không?"

Quan Miên thờ ơ đáp: "Tôi cấp 30, Công hội Đế Diệu cần điều động nhiều người như vậy để hù tôi à?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta há mỏ nhưng không nói được câu nào.

Ám Hắc Đại Công cười nói: "Không cần thử nữa, tôi chưa từng thấy cậu ấy đấu võ mồm thua ai đâu."

Quan Miên cau mày.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: "Cậu gia nhập đội nào?"

Quan Miên đáp: "Đội của Tinh Nguyệt."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Tinh Phi Ngân không tham gia, lần này không thấy đầu não của Công hội Tinh Nguyệt."

Ám Hắc Đại Công liếc Quan Miên, từ tốn nói: "Vô Song cùng Minh Nguyệt Vô Ảnh đã tham gia."

Địa vị của Vô Song ở Tinh Nguyệt na ná như Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta. Xếp từ trên xuống dưới, anh ta cùng Thanh Sam Công Tử (Công Tử Áo Xanh) là nhân vật đứng hàng thứ tư trong công hội, thường ngày cùng Thanh Sam thay phiên đảm nhận chức phó hội trưởng, tầm quan trọng gần bằng Phồn Tinh Hữu Độ, Tinh Phi Ngân cùng Minh Nguyệt Vô Ảnh.

"Không có Phồn Tinh Hữu Độ và Tinh Phi Ngân, tất cả chỉ là bèo bọt." Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhún vai ra chiều không tán thành, quay sang hỏi Quan Miên, "Anh vào đội nào của Tinh Nguyệt? Thực lực ra sao?"

Quan Miên đáp: "Đội bèo bọt, thực lực cỡ như bèo bọt vậy thôi."

"..."

41. Chương 41: Lưu Tinh Chi Chiến (trung)

Ngay sau khai mạc, đại chiến bắt đầu.

Hoạt động khai mạc của Lưu Tinh Chi Chiến hệt như hình thức khai mạc trong hiện thực, khác mỗi điều người biểu diễn văn nghệ lại là NPC.

Ngắm những NPC từng giao nhiệm vụ cùng boss giữ cửa nhảy múa trên sân khấu, rất nhiều người chơi không nhịn được mà phá ra cười.

Trong tiết mục ca múa, nàng boss bự Dorothy từ phó bản Bí Mật Của Dorothy cầm micro tao nhã lên đài, bắt đầu xướng lên ca khúc quen thuộc. Ra khỏi hang động tăm tối, toàn thân cô nàng sáng sủa hẳn ra, không ít game thủ hớn hở huýt sáo ủng hộ.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Cứ thế này chẳng lẽ trong game sắp thịnh hành mốt NPC và game thủ tương thân tương ái?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: "Cậu chấm Dorothy?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Ít nhất phải cỡ như nữ thần ánh sáng mới kéo được em ra khỏi biển khổ của dục vọng vô biên, cam tâm tình nguyện là Plato của nàng."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh lắc đầu bảo: "Nữ thần ánh sáng không được."

"Sao vậy?"

"Anh tính sẵn rồi."

"..."

Một tiểu tinh linh bay tới đậu lên vai Quan Miên, cậu mở thư ra xem, là Bản Chất Minh Mẫn. Lần này anh ta đã đổi phong cách oán trách: "Rốt cuộc chừng nào cậu lên? Cho cái giờ chính xác coi. Tiết Bảo Thoa (nhân vật nữ trong "Hồng Lâu Mộng" của Tào Tuyết Cần) chẳng dễ làm chút nào đâu, ru rú ở động Hàn Diêu để rồi đau khổ mà chết."

Quan Miên lôi giấy bút cùng tiểu tinh linh ra hồi âm: "Đó là Vương Bảo Xuyến (nổi tiếng với cố sự chờ

chồng mười tám năm). Tôi lên rồi."

Tiểu tinh linh bay đi chưa được bao lâu thì hồi âm đã về.

Bản Chất Minh Mẫn: "Cậu ở đâu? Tôi tới tìm cậu."

Quan Miên: "Lều của Công hội Đế Diệu."

Thời gian trả lời lần này chậm hơn một chút, hai tiết mục trên đài đã trôi qua, tiểu tinh linh mới quay về.
Bản Chất Minh Mẫn: "Công hội Đế Diệu? Sao lại dính líu với họ? Chẳng phải cậu thuộc Công hội Tinh Nguyệt ư? Hội trưởng Đế Diệu có ở đấy không?"

Quan Miên vốn không định lãng phí tiểu tinh linh, nhưng vấn đề của anh ta quá nhiều, hại cậu dù muốn lờ đi cũng khó, cuối cùng đành trả lời đàng hoàng: "Nói ra dài lắm. Có."

Bản Chất Minh Mẫn lấy lại tinh thần rất nhanh, chỉ dồi dào tình cảm mà dặn dò hai chữ: "Bảo trọng."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thấy cậu cứ chốc chốc lại có một tiểu tinh linh, mải mê thư đến thư đi quên đời, không nhịn được bèn lên tiếng: "Đội viên đội bèo bọt? Này cũng quá bình bình chứ nhỉ?"

Quan Miên nói: "Ấy là thế giới của bèo bọt."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nổi lên hứng thú, "Ồ? Một thế giới bèo bọt bình bình? Như thế nào?"

Quan Miên đáp: "Trắng xóa mờ mịt mênh mang thôi."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cười hỏi: "Còn gì nữa?"

"Mờ mịt mênh mang thôi."

"…Rồi sau đó?"

"Mênh mang thôi."

Khóe miệng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhoẻn lên, "Nếu tôi hỏi tiếp, đừng nói anh sẽ trả lời 'thôi' à nha?"

Quan Miên mặt không đổi sắc, "Chấm câu."

"..."

Ám Hắc Đại Công tít mắt cười, kéo tay Quan Miên, "Tôi dẫn đằng ấy đi tham quan."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh thấy hai người sánh vai xuống lầu, còn Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vẫn chôn chân tại chỗ thì thắc mắc hỏi: "Cậu không đi?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đáp: "Tự dưng em phát hiện em thích ở lại cùng anh ngẩn ngơ hơn."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nhìn cậu ta một cách khó hiểu.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Im lặng là vàng, anh đúng là người đàn ông độc thân hoàng kim."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh ngẫm nghĩ rồi đáp: "Nữ thần ánh sáng tặng cậu đấy, đừng quấy rối anh."

"..."

Những nơi có Ám Hắc Đại Công vĩnh viễn không cần lo chuyện ùn tắc giao thông, bởi vì phần lớn người chơi đều tự động nhường đường.

Quan Miên cùng Ám Hắc Đại Công đi thẳng một đường tới trước sân khấu.

Nghi thức khai mạc đến lúc cao trào, NPC chỉ đạo kỹ năng của các chức nghiệp một công một thủ phối hợp biểu diễn kỹ năng từ cấp 30 đến 100. Trước mắt cao thủ đệ nhất Mộng Đại Lục là Lòng Son Chiếu Sử Xanh cấp 90, cơ bản chưa ai đạt được cấp 100, càng chẳng nói tới học kỹ năng cấp 100. Bởi lẽ game thủ người nào người nấy đều trố mắt ngắm nghía bọn họ phô diễn hàng loạt những chiêu thức mới mẻ chưa ra lò.

"Chiêu gì thế kia, trâu bò kinh!" Một game thủ hâm mộ nhìn NPC chỉ đạo hệ thủy múa gậy ma pháp hóa ra trận mưa băng tiễn khổng lồ và ngưng tụ cả mặt đất thành băng, liên tục làm tiêu hao HP của đối thủ đứng trên mặt đất. Để người chơi có thể nhìn rõ uy lực của kỹ năng, tổn thương của NPC sẽ biểu thị dưới hình thức số âm nhảy ra trên đầu.

Sau thầy hướng dẫn kỹ năng hệ thủy là long kỵ sĩ.

Long kỵ sĩ vận trên người long giáp oai phong, kiếm trong tay đột nhiên hướng thẳng lên trời. Chỉ trong nháy mắt, một con rồng cỡ bự sáng lóa từ trên trời giáng xuống, vừa phà hơi đã khiến HP của đối phương vèo vèo tụt như nước mở van.

Quần chúng khán giả hai mắt sáng trưng như đèn pha.

So với hệ nguyên tố và hệ chiến đấu, kỹ năng của hệ tín ngưỡng khiêm tốn hơn nhiều, nhưng uy lực vẫn chẳng kém phần trâu bò.

Vì liên quan đến lợi ích bản thân, Quan Miên đặc biệt chú ý đến kỹ năng cấp 100 của hắc ám tế tự. Đây là một kỹ năng thiếu tính chất hoa hòe nên cần những ba NPC phối hợp minh họa. NPC hắc ám tế tự hai tay chắp thành hình chữ thập, nhanh chóng niệm xong thần chú, trên đầu ba vị thầy kỹ năng lập tức nhảy con số -600. Cùng lúc đó, đỉnh đầu hắc ám tế tự xuất hiện trị số +1900.

Khán giả rộ lên hoan hô, đoán rằng đều là game thủ chơi hắc ám tế tự đang cùng nhau chúc mừng.

Ám Hắc Đại Công đột nhiên nghiêng người nói với Quan Miên: "Đẳng ấy đoán xem, nếu long kỵ sĩ đấu với hắc ám tế tự thì phần thắng của ai cao hơn?"

Quan Miên nói: "Đẳng cấp khác nhau, tỷ suất thắng thua khác nhau."

"Đều cấp 100."

"Game thủ khác nhau, tỷ suất thắng thua khác nhau."

"Đẳng ấy và tôi."

Quan Miên trả lời không hề do dự: "Tôi thắng."

Ám Hắc Đại Công bật cười, nhưng lần này ý cười lại không vào được nơi mắt, anh hờ hững hỏi: "Vậy sao?"

Quan Miên liếc xéo anh.

Đây là lần đầu bọn họ nhìn thấy ánh mắt đối phương tóe lửa.

Lần thứ nhất gặp mặt, anh khiêu chiến với cậu, cậu tự biết thực lực còn yếu, kiên quyết bỏ chạy.

Lần thứ hai gặp lại, anh vẫn khiên chiến, và cậu vẫn bỏ chạy.

Về sau, anh cùng cậu vội vã đánh một trận, tuy phân rõ thắng thua nhưng người thua không cam, kẻ thắng chẳng thỏa.

Đến ngày hôm nay, anh đã quyết định chờ đợi, chờ đợi giây phút cậu luyện thành level ngang cơ với anh.

“Sau Phồn Tinh Hữu Độ, đằng ấy là đối thủ đầu tiên khiến tôi phải nghiêm túc nhìn thẳng vào.” Ám Hắc Đại Công nói.

Quan Miên đáp: “Ấy nói lên bệnh lé của anh đã chữa khỏi.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Trước giờ tôi không nhìn xéo, tôi chỉ nhìn xuống.”

Quan Miên nói: “Nhìn giày không nhìn mặt là một loại bệnh.”

Đôi mắt Ám Hắc Đại Công cong lên, mặt mày tràn ngập ý cười, “Ồ. Nếu đánh nhau trong Mộng Đại Lục, tôi còn phải chờ rất lâu. Đằng ấy thích thì thử thực chiến xem sao.”

Quan Miên khoanh tay nói: “Trừ đánh nhau, anh còn thích gì nữa?”

Khóe miệng Ám Hắc Đại Công nhếch lên, nụ cười lập tức pha thêm vài phần gian tà, “Thay vì bảo thích đánh nhau, thà rằng nói tôi thích cảm giác chinh phục!”

Quan Miên nói: “Anh bị ép đám cưới cũng đáng.”

Ám Hắc Đại Công cau mày.

“Hy sinh một người để tạo phúc cho xã hội.”

Ám Hắc Đại Công cười hỏi: “Ồ? Thế ai hy sinh đây?”

Quan Miên trả lời không chút do dự: “Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta.”

“Sao đằng ấy cứ gây khó dễ cho cậu ấy?”

Quan Miên thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chắc thuận miệng.”

Ám Hắc Đại Công bắt bẻ: “Sáu chữ rất thuận miệng?”

Quan Miên đáp: “Trong đầu tôi chỉ nghĩ tới hai chữ.”

Tuy đã phần nào đoán ra nhưng Ám Hắc Đại Công vẫn phối hợp hỏi: “Chữ nào?”

"Thở dốc."

Lễ khai mạc kết thúc, danh sách đội ngũ tham gia Lưu Tinh Chi Chiến hiện lên, đây mới là vấn đề tất cả người chơi quan tâm nhất.

Huyết tinh linh chao liệng ngợp trời, thay nhau đưa tin sắp xếp đội ngũ cho người tham gia.

Ám Hắc Đại Công cùng Quan Miên cùng nhận được chương trình bố trí sẵn.

Khác với khi báo danh chỉ hiển thị danh sách đội trưởng, lần này ID thành viên đột nhiên hiện lên.

Quan Miên trước hết tìm thấy đội mình: Bị Thịt Rỗng, Minh Nguyệt Vô Ảnh, Gia Cát Động Minh, Vô Song, Đăng Hỏa Hồi Mâu, Mộng Xuân Không Tỉnh.

Đối thủ vòng một: Lông Chân Rất Gợi Cảm, Cửu Trọng Thiên Ngoại Thiên, A Lâm, Mình Yêu Ấy Nhiều Lắm, Ngu Ngu.

Nhận được danh sách này, ý nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu Quan Miên chính là – Rốt cuộc cũng gặp được anh chàng "lông chân gợi cảm" trong truyền thuyết rồi.

"Đằng ấy cùng đội với Vô Song, Minh Nguyệt Vô Ảnh." Ám Hắc Đại Công cười thâm thúy.

Quan Miên dời mắt tìm kiếm đội ngũ của Ám Hắc Đại Công, nhưng lại ngoài dự liệu của cậu, cả Lòng Son Chiếu Sử Xanh và Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đều không nằm trong danh sách thành viên, hơn nữa đều toàn những người Quan Miên chưa từng nghe tiếng bao giờ – Thái Hoa Đại Đạo, Đại Vô Úy Tôn Giả (Anh Chàng Không Biết Sợ), Đại Tự Báo Chấn Phiên (Đại Tự Báo: báo chữ lớn thời xưa, Chấn Phiên: phen trở mình hoành tráng), Đại Phong Thính Bất Thanh (Gió To Nghe Chẳng Rõ), Đại Ngốc.

Quan Miên chậm rãi mở miệng: "Tiêu chuẩn tổ đội của anh là…"

"Xem tên họ có chữ 'Đại' hay không."

"…" Quả nhiên.

42. Chương 42: Lưu Tinh Chi Chiến (hạ)

Ngay sau khai mạc, đại chiến bắt đầu.

Công khai danh sách đội viên chẳng khác nào công khai thực lực đội ngũ. Trừ phi đối phương sử dụng bùa ẩn thân, bằng không tất cả mọi người đều có thể mua lệnh tìm kiếm để tra cứu đẳng cấp, nghề nghiệp cùng trang bị của đối phương, gần như không thể nào che giấu.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta mua cả chồng lệnh tìm kiếm để dò xét đối thủ. Có điều cậu ta sưu tầm tư liệu không phải vì chuẩn bị cho Lưu Tinh Chi Chiến, mà là chuẩn bị thay cho người tham gia Lưu Tinh Chi Chiến.

Ám Hắc Đại Công nhìn biển người rút dần dưới chân lều, từ tốn hỏi: "Có tài liệu của đội bèo bọt không?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngước lên, cười thâm thúy, "Rốt cuộc anh cũng hỏi rồi. Hắc hắc, em đã chuẩn bị trả lời từ đời tám hoánh."

Ám Hắc Đại Công ngoảnh lại, khóe miệng nhoẻn lên.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta lập tức thu hồi nụ cười, nghiêm mặt đáp: "Không. Bọn họ đều dùng bùa ẩn thân."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh cau mày hỏi: "Cả Vô Song lẫn Minh Nguyệt Vô Ảnh?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhún vai đáp: "Em vẫn luôn cho rằng họ là một công hội thích đốt tiền." Những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như Vô Song, Minh Nguyệt Vô Ảnh, Gia Cát Động Minh căn bản chẳng cần dùng bùa ẩn thân, cứ lên diễn đàn chính mà tra sẽ ra hàng đống kết quả, từ đẳng cấp, nghề nghiệp tới trang bị, kỹ năng, thói quen chiến đấu, thậm chí tần số đánh nhau cũng đầy đủ mọi thứ, tuyệt đối không bỏ sót chi tiết gì.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: "Rất giống phong cách của ai kia."

"Tay ôm đàn che nửa mặt hoa (trích "Tỳ Bà Hành" của Bạch Cư Dị, ý chỉ những cô gái thẹn thùng) ấy à?" Ám Hắc Đại Công khoanh tay.

Vùng giữa chân mày Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhăn tít, "Ý các anh là Phồn Tinh Hữu Độ? Các anh nghi ngờ hắn ta trong đội bèo bọt?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: "Chỉ nghi thôi."

Ám Hắc Đại Công tựa lưng vào cột, dõi theo hướng Quan Miên khuất dần, trong mắt lóe lên sự hưng phấn đến xán lạn, "Hắn ở đó."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cùng Lòng Son Chiếu Sử Xanh liếc nhau. Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hắng giọng nói: "Rất có khả năng hắn là Bị Thịt Rỗng hoặc Đăng Hỏa Hồi Mâu?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: "Đăng Hỏa Hồi Mâu."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nghi ngờ hỏi: "Tại sao? Em thấy Bị Thịt Rỗng là một ID rất có nội hàm mà."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh mặt không đổi sắc, "Cậu cảm thấy Phồn Tinh Hữu Độ rất có nội hàm sao?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta chợt tỉnh ra, "Nói thế thì đội ngũ của họ mạnh lắm í!" Minh Nguyệt Vô Ảnh là tử linh kỵ sĩ cấp 87, Vô Song hỏa pháp cấp 79, Gia Cát Động Minh thích khách cấp 81, lại thêm Phồn Tinh Hữu Độ vong linh pháp sư cấp 75, xét theo thực lực, đội ngũ như vậy hoàn toàn đủ để tiến vào top mười của Lưu Tinh Chi Chiến – Này còn chưa tính đến ưu thế thao tác cùng phân tích.

Cậu ta đột nhiên đập bàn, "Em hiểu vì sao trong đội lại có Bị Thịt Rỗng cấp 50 rồi! Là thủ thuật che mắt! Nham hiểm!" Lúc đăng ký, cấp bậc của đội trưởng không thể che giấu, nếu đổi thành người khác sẽ khiến bọn họ sinh lòng cảnh giác, thế nhưng lần này cả đám người nòng cốt của Công hội Tinh Nguyệt như Tinh Phi Ngân, Tội Lỗi Quá Xá vân vân đều không có mặt, bởi vậy bọn họ mới tự do chia tổ, trên cơ bản chưa từng chăm chút trù tính. Ngược lại, Phồn Tinh Hữu Độ rõ ràng đã tính toán chi li ngay từ bước đầu.

Ám Hắc Đại Công hờ hững nói: "Dày công sắp đặt, tính toán cẩn trọng là phong cách của hắn."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cau mày nói: "Sớm biết tụi mình đã không tách ra. Giờ đổi được không nhỉ? Đá mấy tên 'Đại' gì gì ấy đi, thêm vào đội bọn em?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh dùng hai chữ đập tan hy vọng của cậu ta, "Không thể."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó ngước lên, nghiêm mặt nói: "Hay chúng ta tìm một đêm âm u tăm tối đi giết người, giết cho họ về cấp 0 hết luôn."

Ám Hắc Đại Công mỉm cười hỏi: "Cậu cảm thấy tôi chắc chắn sẽ thua không cần bàn cãi?"

Lông tơ toàn thân Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta dựng hết cả lên, "Đương nhiên không. Em chỉ thấy họ…"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: "Anh cấp 90."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ù ù cạc cạc đáp, "Em biết."

"Cậu 88."

"Này em càng rõ hơn anh."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: “Tổng hợp thực lực, đẳng cấp, đội chúng ta vững vàng ngồi vào vị trí đầu, cậu sợ cái gì?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta giật mình.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: “Phồn Tinh Hữu Độ giết cậu mấy lần?”

“Sáu mươi ba.”

“Nhớ kỹ ghê.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh còn chưa nói tiếp, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đã thấy được điểm mấu chốt. Cậu ta sợ Phồn Tinh Hữu Độ. Mặc cho level cao giờ đây cao hơn hẳn đối phương, mặc cho bao nhiêu kỹ năng học được, song di chuyển cùng kỹ thuật của Phồn Tinh Hữu Độ vẫn luôn gieo lại ám ảnh trong lòng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói với Ám Hắc Đại Công: “Đại Công hẳn cũng giết Minh Nguyệt Vô Ảnh khá nhiều lần nhỉ?”

Ám Hắc Đại Công hờ hững cười, gọi rồng có cánh về rồi nhảy phóc lên lưng nó, cùng nó biến mất nơi chân trời.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta chợt phát hiện, nguyên nhân cậu ta thiếu tự tin tuyệt đối không phải do bên cạnh Đại Công không có bọn họ, mà là bên cạnh bọn họ không có Ám Hắc Đại Công. Hơn nữa loại thiếu tự tin này chỉ nảy mầm mỗi khi đối diện với Phồn Tinh Hữu Độ.

“Được rồi.” Cậu ta đột nhiên ngồi xuống, tiếp tục dùng lệnh tìm kiếm tra cứu tin tức về các đội khác, cẩn thận ghi lại từng chi tiết một.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh cau mày hỏi: “Còn cần ư?” Đối thủ lần này của họ đã rõ rành rành.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cũng không ngước lên, chỉ đáp: “Không thể nửa chừng bỏ dở được! Em định bán tư liệu kiếm tiền… Anh nhớ ký hộ em mấy chữ nha.”

“Chi vậy?” Lòng Son Chiếu Sử Xanh thắc mắc hỏi.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đáp: “Mặt sau tư liệu của mỗi cá nhân em đều thêm vào lời bình của đệ nhất cao thủ, như vậy chắc chém được không ít tiền.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: “Mấy ngày rồi anh chưa luyện cấp.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta buồn bực hỏi: “Sao thế? Giờ là thời điểm quan trọng mà.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh trả lời: “Cho cậu cơ hội lên làm đệ nhất cao thủ.”

“...”

Quan Miên trở về lều Công hội Tinh Nguyệt chuẩn bị.

Đội bèo bọt ngồi thành vòng tròn. Nhìn thấy cậu xuất hiện, biểu cảm của Bị Thịt Rỗng và Vô Song khá tế nhị, Minh Nguyệt Vô Ảnh cùng Gia Cát Động Minh trước sau như một, lạnh lùng vẫn lạnh lùng, bỉ ổi vẫn bỉ ổi.

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười, chìa tay ra mời Quan Miên ngồi, “Xem xong lễ khai mạc chưa?”

Quan Miên gật đầu.

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Góc nhìn của lều Đế Diệu chắc còn tốt hơn bình thường nhỉ?”

Quan Miên đáp: “So với cánh trái, đúng là tôi thích nhìn từ cánh phải hơn.”

Bị Thịt Rỗng sửng cồ, “Anh và Ám Hắc Đại Công quan hệ thế nào? Mắc gì hắn đối xử với anh tốt quá vậy?”

“Tốt?” Đôi mày Quan Miên cau tít lại, dường như đang cố nghĩ xem ngoài chuyện Ám Hắc Đại Công cho mình ngồi “máy bay” miễn phí thì còn chỗ nào thể hiện đúng chữ “Tốt” nữa.

Bị Thịt Rỗng cố ép giọng xuống thật thấp: “Em nghe đồn hắn ta giết người như ngóe, những người từng nói chuyện với hắn hầu như chết tất.”

“Bọn Lòng Son Chiếu Sử Xanh sống rất tốt.”

“Nhảm nhí. Bọn họ là chung một tổ chức sát thủ mà.” Bị Thịt Rỗng tiếp, “Anh cũng nhìn thấy cô nàng tỏ tình với hắn đúng không? Số phật thiệt tình quá chi là… Chậc chậc.”

“Không thấy.” Quan Miên không nói dối. Bấy giờ cậu chỉ nhìn thấy một luồng trắng sáng.

Vô Song không như Bị Thịt Rỗng, quanh đi quẩn lại vẫn chưa vào chủ đề, anh ta dứt khoát hỏi thẳng: “Tại sao cậu không vào đội của hắn?”

Quan Miên đáp: “Bang hội của tôi là Tinh Nguyệt.”

Vô Song ngẩn người, tự dưng nhận ra dường như bản thân đã hơi hung hăng quá đáng. Thế nhưng anh ta lại nhanh chóng tìm được lý do mình bỗng hung hăng:

Sự xuất hiện của Quan Miên quá kỳ cục, trước khi Phồn Tinh Hữu Độ dẫn cậu cùng đến, anh ta trước giờ chưa từng nghe nhắc tới người này. Song biểu hiện của Quan Miên trong quá trình diễn tập lại quá bình tĩnh và thành thạo, hoàn toàn không giống người mới cấp 30. Thi thoảng anh ta còn có cảm giác cậu là cao thủ ID cũ tự sát trở về, nhưng xem lại lịch sử Mộng Đại Lục thì chẳng tìm được đối tượng phù hợp.

Phồn Tinh Hữu Độ thấy chân mày Vô Song suýt dính lại với nhau, nhịn không được bèn mở lời: “Bang hội chỉ là một phần của game, mỗi người đều có quyền quen bạn ngoài bang, này cũng bình thường thôi.”

Bất thường ở chỗ, người bạn đó vừa khéo lại là tên cuồng giết người của công hội đối địch!

Vô Song cùng Bị Thịt Rỗng kháng nghị trong yên lặng.

“Hiện nay chúng ta nên quan tâm nhất chính là đối thủ vòng một.” Phồn Tinh Hữu Độ lấy ra một tờ giấy, bên trên liệt kê tư liệu của đội Lông Chân Rất Gợi Cảm, “Thủy pháp, cuồng chiến sĩ, vong linh pháp sư, thích khách, hỏa pháp, long kỵ sĩ.”

Quan Miên nói: “Bọn họ có hai người hệ nguyên tố, hai người hệ chiến đấu.”

Phồn Tinh Hữu Độ gật đầu, “Cho nên họ có thể sử dụng Ma Pháp Trận, cũng có thể dùng skill Liên Hợp.”

Quan Miên bổ sung: “Vong linh pháp sư còn biết dùng Thần Giáng.”

Tổng kết: Khúc xương chẳng dễ gặm chút nào.

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười, “Đúng lúc dùng để tế cờ.”

43. Chương 43: Vặt Sạch Lông Chân (thượng)

Hai quân xem đấu, chiến thư đã hạ.

Mỗi game thủ chăm chỉ đánh quái thăng cấp PK đều hy vọng bản thân sở hữu một bộ trang bị ngạo thị quần hùng. Ngày hôm nay, Lưu Tinh Chi Chiến lại mang cơ hội ấy đến cho bọn họ.

Bộ trang bị cấp thánh hoàn chỉnh đầu tiên của Mộng Đại Lục.

Mỗi thành viên thuộc đội quán quân sẽ nhận được 100 điểm thuộc tính thời hạn vĩnh viễn cùng một vạn kim tệ.

Những phần thưởng nêu trên dù ở bất kỳ hạng mục nào đều kích thích game thủ của Mộng Đại Lục tham gia vào cuộc chiến!

Ngày 28 tháng 6, vòng một của Lưu Tinh Chi Chiến nã phát pháo đầu tiên.

Quan Miên cùng bọn Phồn Tinh Hữu Độ ngồi tại sân thi đấu hình cung số 32, từ trên nhìn xuống chính là hai phe đang chuẩn bị thi đấu.

Bởi số người thi đấu quá đông, thí sinh được chia thành mười hai tốp, một trăm sàn thi đấu.

Quan Miên ở tốp thứ mười hai.

Bị Thịt Rỗng kiêu ngạo giải thích, hệ thống phân loại dựa theo thực lực từ thấp đến cao, càng đấu cuối càng chứng tỏ hệ thống đánh giá rất cao thực lực của bọn họ.

Keng.

Tiếng chuông vui tai vang lên.

"Thời gian thi đấu đếm ngược bắt đầu!" Trên không trung xuất hiện một cô nàng xinh xắn mờ ảo, tóc vàng, vận chiếc váy hở vai dài thướt tha, "Tôi là bình luận viên của các bạn, trí tuệ nhân tạo số 32, Shirley. Bây giờ tôi xin tuyên đọc quy tắc cuộc thi – Lưu Tinh Chi Chiến không hạn chế thời gian, chỉ hạn chế sân bãi. Không hạn chế kỹ năng, chỉ hạn chế đạo đức. Không hạn chế vũ khí, chỉ hạn chế công cụ. Nếu đã hiểu thì mời giơ tay lên."

Hai đội trên sân nhao nhao giơ tay.

"Chỉ khi nào một trong hai đội diệt đoàn, cuộc thi mới kết thúc. Thí sinh có quyền cưỡng chế đăng xuất trong quá trình dự thi, nhưng sẽ bị trừ điểm nhân phẩm. Nếu phát sinh tình huống đặc thù không nằm trong nguyện vọng của hai bên thí sinh giữa cuộc thi, tôi sẽ ghi nhận lại và xin tạm hoãn. Cuối cùng, Công ty Phát triển Trò chơi Mộng Đại Lục sở hữu quyền giải thích chung cuộc cho Lưu Tinh Chi Chiến." Nói xong, Shirley cúi đầu cười với hai đội trên sân, "Xin hỏi còn thắc mắc gì không?"

Một đội viên trong số đó giơ tay lên, "Tại sao em lại đứng trên một bục gỗ?"

Shirley cười khẽ, đáp: “Vì tôi đang mặc váy.”

Hiện trường vang lên những tràng sói tru ầm ĩ.

Shirley tiếp: “Hai bên nếu không còn thắc mắc gì, vậy tôi xin tuyên bố, thi đấu bắt đầu!”

Đội viên hai bên hùng hổ ngất trời, cùng nhau hét lên: “Nhào vô!”

Đúng như lời của Bị Thịt Rỗng, thí sinh tốp đầu thuộc những đội có thực lực yếu nhất. Tần suất sử dụng kỹ năng trùng lặp cùng số lần spam kỹ năng trong thời gian cooldown đã nói lên tất cả.

Quan Miên cùng Phồn Tinh Hữu Độ xem một hồi thì chẳng còn chút hứng thú gì.

Bị Thịt Rỗng nói: “Không hạn chế thời gian, chỉ hạn chế sân bãi em có thể hiểu, chính là phải giải quyết đối thủ trong phạm vi sân đấu. Nhưng không hạn chế kỹ năng, chỉ hạn chế đạo đức là sao?”

Quan Miên đáp: “Chắc đề phòng chơi xấu ấy.”

Bị Thịt Rỗng hỏi lại: “Chơi xấu? Chơi xấu thế nào?”

Quan Miên đáp: “Hối lộ, mua chuộc, uy hiếp, sỉ nhục…”

Bị Thịt Rỗng ngắt lời cậu, “Chửi bậy sẽ bị bắt vào tù.”

Quan Miên nói: “Sỉ nhục không nhất định phải dùng những từ cấm, cũng có thể trở nên rất có văn hóa.”

Bị Thịt Rỗng đột nhiên nhoẻn miệng cười, “Đừng nói bây giờ anh đang đợi em nói ra mấy ví dụ à nha? Hắc hắc, em không ngốc thế đâu, tự hiến thân cho anh mắng!”

Quan Miên nói: “Bởi mới bảo, IQ của cậu không giúp cậu đưa ra được câu chửi nào không có từ tục tĩu, nói cách khác, nó không đủ để cậu tiếp thu và hiểu được nghĩa bóng của những câu nọ?”

Bị Thịt Rỗng trừng mắt nhìn cậu, “Sao em luôn có xung động oánh anh ấy nhỉ?”

“Cậu kiểm tra lại IQ xong thì nhớ kiểm cả EQ.”

Bị Thịt Rỗng quay đầu sang phía Phồn Tinh Hữu Độ, “Cấp 30 nhiều như vậy, tội gì cứ phải chọn anh ta?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “IQ cao.”

“…” Bị Thịt Rỗng oán giận, “Đội viên tức ói máu tại hiện trường có được tính là ‘tình huống đặc thù không nằm trong nguyện vọng của hai bên thí sinh giữa cuộc thi’ không hở trời?!”

Quan Miên nói: “Nếu xảy ra trước khi thi đấu thì không tính.”

“Mắc chi?”

“Vì chả ảnh hưởng gì đến cuộc thi cả.”

Bị Thịt Rỗng trừng cậu, “Em thật lòng chúc anh có một ngày như vậy!”

Quan Miên cau mày hỏi: “Ai chọc tức được tôi?”

Bị Thịt Rỗng: “…” Cậu ta cảm thấy việc đáng buồn nhất không phải là Quan Miên mặt dày nói ra những lời này, mà là khi Quan Miên nói ra xong, cậu ta phát hiện bản thân thế mà lại không tìm được đáp án!

Vòng thứ nhất, sau khi ngốn hết bốn mươi sáu phút đồng hồ, cũng đến hồi kết thúc. Tình hình chiến đấu tương đối thảm thương. Song phương hao hụt đến tận đội viên cuối cùng, trở thành cuộc chiến thắng bại bởi đấu tay đôi.

Có điều trong quá trình, bọn Quan Miên đã lục tục bỏ đi, chẳng buồn xem tiếp.

Quan Miên đến những sân thi đấu khác xem thử. Theo tình hình trước mắt, tốp thứ mười hai phải đợi tới ngày mai, hoặc lâu hơn nữa cũng nên, bởi càng về sau các đội càng mạnh, biểu hiện của thí sinh sẽ càng ngoan cường.

Hiện tại cậu đi vòng quanh các sân xem đấu là để tập hợp cách vận dụng kỹ năng của mọi nghề nghiệp. Tuy trong quá trình diễn tập, Phồn Tinh Hữu Độ đã giới thiệu tường tận với bọn họ, nhưng rất chung chung và chủ quan, tuyệt đối không ăn sâu vào não bằng tận mắt chứng kiến người chơi sử dụng.

Ngày thứ ba, cậu vẫn đứng ngoài quan sát, mà số người xem đấu lại tăng rõ rệt, rất nhiều kẻ không tham gia thi đấu cũng chạy đến góp vui.

Trước mắt đã có sáu mươi lăm đội thuộc tốp thứ mười một lên đài, không ít trong số đó đều khá nổi danh tên bảng xếp hạng cao thủ.

Quan Miên đang ở sàn thi đấu số 60. Bởi vì nơi này có hai người cậu quen biết.

Bách Chiến Bách Thắng và Tuyết Lý Hống.

Xét theo tình hình trước mắt, phe bọn họ đang khá không ổn.

Với đẳng cấp của hai người bọn họ, nếu muốn tìm một đội mạnh vốn không thành vấn đề, song giờ đây xem ra đồng đội của họ đều là tay mơ, hơn nữa level cũng chẳng cao là bao. Trong mấy cuộc thi thế này, một kẻ ngáng chân đã đủ mang tính sát thương chứ đừng nói tới bốn người cùng lên.

Bách Chiến Bách Thắng cùng Tuyết Lý Hống bắt đầu chuyển từ chi viện bốn phương tám hướng thành đoàn thể tác chiến hai người.

Nhìn đồng đội của họ từng người hóa thành ánh sáng trắng, ngón tay Quan Miên bất giác gõ gõ vào tay vịn.

Vị trí bên cạnh đột nhiên có người.

Quan Miên đầu cũng chẳng thèm quay sang, "Công hội các cậu lẽ nào chẳng còn đội viên khác mạnh hơn để hỗ trợ bọn họ ư?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngồi vắt chéo chân vào nhau, "Anh quen Bách Chiến cùng Tuyết Thái?"

Quan Miên đáp: "Ừa."

"Bốn đội viên nọ là họ tự chọn, tôi muốn tổ bọn họ còn bị từ chối đây này." Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta than thở, "Sự thật chứng minh, bóng đèn không đủ sáng vẫn do thiếu điện mà thôi."

Quan Miên ậm ừ đáp lời.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thấy cậu thờ ơ với mình, nhịn không được bèn nhoi lại gần hơn, "Đại Công cũng lên rồi."

Quan Miên nói: "Anh ta nào có nợ tiền tôi."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hỏi: "Đội các anh chẳng phải xếp anh ấy vào hàng ngũ kẻ địch hàng đầu à? Không lợi dụng thời cơ thu thập tình báo hả?"

Quan Miên không trả lời.

"Đừng giấu đầu lòi đuôi nữa, Phồn Tinh Hữu Độ về rồi phải không?" Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hỏi.

Cuối cùng Quan Miên cũng xoay sang.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta trưng ra bản mặt đây-biết-tỏng-rồi-cưng-ơi.

“Anh ta nợ tiền cậu?”

“Tôi bằng lòng đốt xuống cho anh ta nhưng không bằng lòng cho anh ta vay đâu.”

“Anh ta giật bồ cậu?”

“Trước giờ tôi không nói xấu phụ nữ. Cho nên tôi chỉ có thể bảo…” Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nặng nề nói, “Chuyện bôi bác của anh ta với hai cô nàng nọ quả thật tiếng xấu đồn xa.”

Quan Miên hỏi: “Vậy là anh ta đá cậu?”

Sắc mặt Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta chuyển từ đỏ sang trắng, trắng sang đen, “Tôi đường đường là đàn ông chuẩn man thì làm sao lọt vào mắt xanh anh cho được!”

Quan miên quan sát mặt mũi cậu ta một hồi rồi cũng gật gù, “Cũng phải.”

“…”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta tự kiểm điểm. Rõ ràng trước khi đến đây đã tự dặn mình tuyệt đối không nói những lời dư thừa, nhưng đề tài ban nãy khơi ra thế nào ấy nhỉ?! Cậu ta đành chuyển đề tài, “Đại Công ở bên kia.”

Quan Miên nhìn theo hướng ngón tay cậu ta. Quả nhiên, Ám Hắc Đại Công đang đĩnh đạc ngồi ngay đối diện bọn họ. Chú ý thấy đường nhìn của Quan miên, Ám Hắc Đại Công mỉm cười, huơ tay ra chiều chào hỏi.

“Phải rồi.” Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đứng lên, hai tay đút vào túi quần, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, phô ra tư thế tự cho là đẹp giai ngời ngời nhất của mình, “Nhớ nhắc nhở Phồn Tinh Hữu Độ, đối thủ anh ta cần chú ý còn có bọn tôi. Anh ta đã hết thời rồi, bọn tôi mới là đội ngũ đứng đầu Mộng Đại Lục hiện nay!”

Quan Miên cau mày nói: “Có phải cậu tìm nhầm đối tượng không? Tôi cảm thấy câu này của cậu nên nói với Ám Hắc Đại Công mới đúng?” Ám Hắc Đại Công từng là đệ nhất cao thủ, hơn nữa còn là người khai sáng thời đại đen tối huy hoàng thuở nào.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta tự dưng quay ngoắt lại, giận dữ nói: “Tôi chính là muốn nói với Phồn Tinh Hữu

Độ."

Quan Miên: "Nhưng tôi không phải Phồn Tinh Hữu Độ."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: "..."

Trong kế hoạch của cậu ta, để lại phải là... hình tượng khiêu chiến đậm chất oai hùng biết bao cơ mà! Ấy vậy mà tên Mộng Xuân Không Tỉnh kia lại ứ tuân theo kịch bản, rõ ràng bây giờ anh ta phải tỏ ra vô cùng lo sợ, toàn thân run rẩy để làm nền cho hình tượng vĩ đại của mình chứ!

Nhặt sạn hộ tui nhé các bạn, cảm ơn nhìu (⌒.⌒) .

44. Chương 44: Vặt Sạch Lông Chân (trung)

Hai quân xem đấu, chiến thư đã hạ.

Hội trường đột nhiên rộ lên một trận náo động nho nhỏ. Bởi chuyện xảy ra quá đột nhiên, hai tay mơ trong đội của Bách Chiến Bách Thắng và Tuyết Lý Hống thoáng sững ra, chậm mất một nhịp.

Thế cục càng lúc càng nghiêm trọng.

Quan Miên thấy Ám Hắc Đại Công tự dưng đứng lên đi về phía mình.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngồi cạnh Ám Hắc Đại Công vốn định cùng qua, nhưng đường nhìn vừa giao nhau với ánh mắt của Quan Miên đã lập tức thay đổi ý định.

Ám Hắc Đại Công vòng qua hành lang của hội trường đến cạnh Quan Miên. Vô số cặp mắt trong hội trường dõi theo bóng lưng của anh.

"Hội trường số 5 đã đấu tới vòng thứ mười hai." Ám Hắc Đại Công ngồi xuống, nghênh ngang duỗi chân ra.

Quan Miên dùng một âm tiết để đáp lời: "Ừm."

Sau đó hai người không nói gì thêm.

Trên sàn đấu, Bách Chiến Bách Thắng cùng Tuyết Lý Hống đã rơi vào cảnh lấy bốn địch sáu cực kỳ nguy hiểm. Hai đội viên kia cũng chẳng chống đỡ thêm được bao lâu, lần lượt người trước kẻ sau về chầu ông bà.

Nếu như bảo cái chết của hai người họ còn chút giá trị thì chính là cả hai vừa khéo cùng nghề kỵ sĩ, dùng Liên Hợp quật chết một mãnh tướng của phe địch. Thế nhưng chuyện này vẫn không ảnh hưởng mấy với kết cục.

Bách Chiến Bách Thắng cùng Tuyết Lý Hống đẳng cấp tuy cao, nhưng đối thủ lần này lại do hệ thống căn cứ vào thực lực mà sắp xếp. Bọn họ mạnh thật, song đối thủ cũng chẳng yếu. Hơn nữa phe kia còn tổ kiểu hai vú em, hai ma pháp sư có thể sử dụng Ma Pháp Trận, hai kỵ sĩ cùng dùng Liên Hợp, kỵ sĩ và pháp sư cùng hệ quang minh hoặc vong linh để đánh hỗ trợ. Theo tình hình trước mắt, đây chính là tổ hợp chiếm ưu thế nhất.

Bởi vậy, hai người họ lay lắt thêm được ba phút thì cùng nhau tan thành ánh sáng trong Ma Pháp Trận của kẻ địch.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Muốn đi sân đấu số 5 xem không?"

Một tiểu tinh linh sà xuống trước mặt Quan Miên. Quan Miên mở thư ra xem rồi quay sang Ám Hắc Đại Công, "Tin tức nội bộ, sân đấu số 32 cũng đã bắt đầu tốp thứ mười hai."

Ám Hắc Đại Công cười hỏi: "Đằng ấy muốn mời tôi đến trợ oai?"

Quan Miên hỏi: "Anh tình nguyện làm cổ động viên biểu diễn khoe chân dài?"

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi chỉ biết huýt sáo chế giễu."

Quan Miên nói: "Đoán được." Đối thủ của cậu là Lông Chân Rất Gợi Cảm, phân hội trưởng phân hội Macey của Đế Diệu. Giả sử Ám Hắc Đại Công thật sự ủng hộ cho đối thủ của bọn họ, biết đâu Lông Chân Rất Gợi Cảm sẽ dẫn dắt cả phân hội tạo phản không chừng.

Hai người chậm rãi thả bộ đến sân thi đấu số 12.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thoáng ngẫm nghĩ rồi cũng đi theo.

Vừa vào hội trường, Quan Miên lập tức bị truyền tống đến giữa sàn đấu. Bị Thịt Rỗng, Minh Nguyệt Vô Ảnh, Vô Song cùng Gia Cát Động Minh đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi Phồn Tinh Hữu Độ.

Vô Song nhỏ giọng hỏi Minh Nguyệt Vô Ảnh: "Tới chưa?"

Minh Nguyệt Vô Ảnh đáp: "Không biết."

Vô Song cau mày, không nói gì thêm.

Quan Miên quan sát đánh giá tuyển thủ đội đối phương. Chịu sự ảnh hưởng của ID, tầm nhìn của cậu chuyển ngay xuống chân bọn họ.

Sáu cặp giò đều giấu sau váy hoặc quần không để lộ hàng, nhưng từ tư thế đứng mà xét, Quan Miên tập trung mục tiêu vào một người đứng rung chân.

Chắc bởi ánh mắt của cậu quá mức nóng bỏng, người nọ rốt cuộc cũng ngừng nhịp chân.

Chẳng hiểu vì sao, trong đầu Quan Miên đột nhiên hiện lên hình ảnh lông chân dập dìu đón gió, khẽ khàng lay động vài phen rồi chậm rãi nằm xuống.

"…"

Do ánh mắt hơi bị quái dị của cậu, người nọ nhịn hết nổi đành phải lên tiếng: "Tôi không phải Lông Chân Rất Gợi Cảm." Từ sau ngày tổ đội cùng Lông Chân Rất Gợi Cảm, gã mang tiếng oan như cơm bữa, chỉ vì thích nhịp chân mà lúc nào gã cũng trở thành đối tượng hàng đầu của những đại gia có sở thích "ngắm chân".

Quan Miên cuối cùng cũng dời mắt lên mặt gã.

Người nọ chỉ sang ông chú chín chắn bên cạnh, nói: "Anh ấy mới là Lông Chân Rất Gợi Cảm."

Lông Chân Rất Gợi Cảm khiêm tốn nói: "Gợi cảm tầm tầm thôi, của nhóc cũng đâu đến nỗi."

Người nọ: "…"

Quan Miên nhìn mặt Lông Chân Rất Gợi Cảm, gật gật đầu.

Người nọ thắc mắc: "Sao anh không nhìn chân anh ấy?" Mình chẳng phải Lông Chân Rất Gợi Cảm mà chân bị dòm ngó nửa buổi trời, trong khi đối phương đúng là Lông Chân Rất Gợi Cảm lại bị nhìn mặt.

Quan Miên nói: "Theo tình trạng lông mọc trên mặt anh ta, tôi có thể đoán được lông chân anh ta cũng rất dày đặc."

Lông Chân Rất Gợi Cảm cười khan hai tiếng, "Thật ra cũng tàm tạm. ID này là tiện tay lấy đại, tình trạng mọc lông của tôi chỉ cỡ thường thường bậc trung trong nhân loại, so ra kém vượn người nhiều lắm."

Đồng hồ đếm ngược thời gian đột nhiên "tút" lên một tiếng.

Cuộc thi bước vào giai đoạn mười phút đếm ngược.

Bởi sân đấu mở từ mười giờ sáng đến mười giờ tối, hết trận này tiếp trận khác, cho nên game thủ chưa đến lượt đấu đều chờ sẵn trên mạng, tránh để bỏ lỡ thời gian. Ai biết có khi nào những đội đấu trước bị dọn dẹp với thế như chẻ tre hay không chứ, nhỡ trễ giờ một chút lại hại đồng đội rơi vào tình cảnh lấy năm chọi sáu. Hệ thống sẽ không vì người chơi đến muộn mà hoãn giờ đấu hay chọn ngày đấu lại.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sắc mặt Vô Song cùng Bị Thịt Rỗng càng lúc càng khó coi. Bọn họ dùng tiểu tinh linh và huyết tinh linh gửi đi mười phong thư, tất cả đều như muối bỏ biển, bặt vô âm tín.

Còn lại năm phút cuối, Bị Thịt Rỗng nhỏ giọng thì thầm: "Chị Minh Nguyệt gọi điện thoại hỏi thử cái được không?"

Vô Song nhìn Minh Nguyệt Vô Ảnh, vội nói: "Thôi đi. Nhỡ cả Minh Nguyệt cũng về không kịp thì phần thắng của chúng ta càng ít."

Bị Thịt Rỗng nhìn đồng hồ tính giờ, không nói lời nào.

Còn hai phút.

Vô Song và Bị Thịt Rỗng đầu rịn mồ hôi.

Quan Miên quay đầu nhìn Ám Hắc Đại Công, thế nhưng trông bộ dạng tủm tỉm cười của anh không giống cười trên nỗi đau của người khác, mà lại như bình thản thong dong.

Chính vào lúc đồng hồ đếm ngược tụt xuống dưới một phút, bắt đầu nhảy lùi dần từ con số năm mươi chín giây, bóng người quen thuộc cuối cùng cũng xuất hiện nơi cửa vào, sau đó được trực tiếp truyền tống lên sân.

"Lão đại!" Vô Song kích động ôm chầm lấy anh ta, dùng sức vỗ mạnh vào lưng đối phương, "Em cứ lo anh không đến kịp!"

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười: "Anh đi luyện cấp tí xíu, hại mọi người lo lắng rồi."

Vô Song hỏi: "Sao không trả lời thư?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Chỗ luyện tập hơi xa, trả lời thư sợ về không kịp đấu."

Vô Song nhìn đồng hồ đếm ngược chỉ còn vài giây, cười bảo: "Anh tính chuẩn ghê cơ."

Keng một tiếng, trí tuệ nhân tạo Shirley xuất hiện giữa sân đấu, vẫn lặp lại những quy định cũ, nói xong thì hỏi xem còn thắc mắc gì không, sau đó tuyên bố cuộc đấu bắt đầu.

Cuộc đấu vừa bắt đầu, Quan Miên cùng Bị Thịt Rỗng đã đứng trong phạm vi bảo vệ của Vô Song. Bị Thịt Rỗng nhanh chóng ngâm xướng. Đặc điểm mạnh nhất của thi nhân hát rong chính là kỹ năng hỗ trợ, tăng thêm điểm thuộc tính vốn có của đồng đội, tăng mạnh độ chính xác, có thể ví như chất xúc tác cho game thủ.

Gia Cát Động Minh biến mất trong tích tắc.

Đây là độc chiêu của thích khách – Súc Ảnh, cùng Hóa Phong của đạo tặc tuy khác tên nhưng cùng công hiệu. Khác ở chỗ Hóa Phong là tăng tốc, còn Súc Ảnh là ẩn thân.

Cùng lúc đó, ba người Minh Nguyệt Vô Ảnh, Phồn Tinh Hữu Độ, Vô Song đều ra tay.

Minh Nguyệt Vô Ảnh chắn trước mặt Phồn Tinh Hữu Độ, xông thẳng vào trận doanh của địch. Phồn Tinh Hữu Độ tựa như cái bóng của Minh Nguyệt Vô Ảnh, cô hướng sang trái, anh ta rẽ sang trái, cô hướng sang phải, anh ta cũng rẽ sang phải. Cô giúp anh ta ngăn cản tất cả công kích, anh ta giúp cô tăng thêm trị số thương hại đối phương!

Vô Song sử dụng chính là đánh lan, Hỏa Diễm Tháp (Tháp Lửa)!

Chỉ thấy một tòa tháp lơ lửng trên không trung từ từ đè xuống.

Lông Chân Rất Gợi Cảm dùng kết giới hệ thủy cản được nửa phần tổn thương.

Trong chính giây phút này, công kích của đối phương cũng ập tới.

Mà Quan Miên lại chính là mục tiêu đứng mũi chịu sào!

Trên khán đài, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Phồn Tinh Hữu Độ đang giữ lại thực lực.” Phồn Tinh Hữu Độ chân chính sẽ không núp sau Minh Nguyệt Vô Ảnh. Bất luận cấp thấp đến đâu chăng nữa.

Ám Hắc Đại Công cau mày hỏi: “Sao không bảo phản ứng của hắn ta trì trệ hơn nhiều?” Chơi game rất cần cảm giác, sức phán đoán cùng lực phản ứng, nhất là với cao thủ mà nói, những điểm này càng trở nên quan trọng. Phồn Tinh Hữu Độ rời game một thời gian dài như vậy, cảm giác và lực phản ứng đã mất không phải chỉ nhờ PK bình thường để tìm lại được, cái anh ta cần chính là áp lực tạo nên bởi những cao thủ đỉnh cao. Những thứ này có lẽ đành cần tìm về từ Lưu Tinh Chi Chiến.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thấy Ám Hắc Đại Công đứng dậy thì ngờ vực hỏi: “Không xem hết à?”

Ám Hắc Đại Công nói: “Xem xong rồi.”

“Hả?”

“Nhớ gửi cho Lông Chân Rất Gợi Cảm một bức thư an ủi.”

45. Chương 45: Vặt Sạch Lông Chân (hạ)

Hai bên xem đấu, chiến thư đã hạ.

Được xếp vào tốp thứ mười hai đều là những đội có thực lực tổng hợp cực kỳ trâu bò.

Tốc độ của Quan Miên trong mắt bọn họ chẳng khác ốc sên đang bò là bao. Mặc dù khi cuộc thi vừa bắt đầu, cậu đã chạy vào trong kết giới của Vô Song và khởi động Ám Thuẫn, tạo thành hai lớp phòng ngự, thế nhưng Mình Yêu Ấy Nhiều Lắm của đối phương lại là thích khách, kỹ năng Súc Ảnh của gã có thể xuyên thẳng qua phòng ngự của Vô Song, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Quan Miên.

Giây phút ấy, Quan Miên cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều như nở ra. Đương nhiên, đây chẳng phải bởi lỗ chân lông trên thân thể ngoài đời của cậu nở ra thật, mà do phản ứng của thần kinh khiến cậu cảm giác như chúng đang nở ra.

Kiếm chém qua!

Quan Miên giấu mình sau Ám Thuẫn. Dùng hết 900 điểm tổn thương trực tiếp mà Ám Thuẫn có thể ngăn cản, cậu cảm thấy cơ thể lạnh đi cực nhanh, HP nhanh chóng tụt dốc. Có điều chỉ trong giây sau, thân thể cậu lại ấm lên.

Vô Song ném qua bảy, tám quả cầu lửa cao cấp giải vây cho Quan Miên.

Mình Yêu Ấy Nhiều Lắm rụt người lại, mau chóng tránh đi.

Quan Miên quay đầu nhìn Phồn Tinh Hữu Độ, người đã phân tâm cứu mình vào thời khắc mấu chốt, nhưng rồi phát hiện ánh mắt nhìn không tới đối phương.

“A!” Trên sân đột nhiên có người la hoảng lên.

Thì ra sau lần ám sát thứ ba của Gia Cát Động Minh, tinh thần thấy chết không sờn rốt cuộc thu được kết quả, vong linh pháp sư A Lâm của đối phương bị cậu ta một kiếm giải quyết. Đội của Lông Chân Rất Gợi

Cảm chỉ có một pháp sư hệ tín ngưỡng, mất đi A Lâm đồng nghĩa bọn họ mất đi đội ngũ tiếp máu hậu phương, muốn hồi máu chỉ còn cách uống HP. Song dưới sự áp bách của bọn Phồn Tinh Hữu Độ, Minh Nguyệt Vô Ảnh, đừng nói uống HP, dù chỉ lấy bình thuốc ra khỏi túi cũng là việc vô cùng gian nan, cho nên cả đội lập tức rơi vào tình trạng quẫn bách.

Lông Chân Rất Gợi Cảm muốn bắt chước bọn họ, trước hết tiêu diệt Phồn Tinh Hữu Độ, thế nhưng Minh Nguyệt Vô Ảnh hệt như một bức tường vĩ đại chắn trước tất cả mọi người. Mình Yêu Ấy Nhiều Lắm vốn có thể dùng kỹ năng của thích khách để đến sau lưng Phồn Tinh Hữu Độ, song sau khi Gia Cát Động Minh giải quyết xong A Lâm thì cứ bám sau gã như hình với bóng. Mình Yêu Ấy Nhiều Lắm thử vài lần nhưng chỉ đánh tụt cỡ hai ngàn điểm máu của Phồn Tinh Hữu Độ, còn bản thân lại bị Gia Cát Động Minh phía sau quật còn chưa đầy một phần ba lượng máu.

Tình thế nghiêng về một phía.

Lông Chân Rất Gợi Cảm vừa bắt đầu đã mất đi vong linh pháp sư vốn luôn cố gắng xoay chuyển tình thế, song vị trí thiếu hụt nọ trên căn bản không thể nào thay thế được.

Một Quan Miên đẳng cấp lè tè cứ thế mà bị bơ đi. Chẳng còn ai quan tâm đến việc có thể giải quyết cậu hay không, bởi vậy Quan Miên vô cùng nhàn nhã đứng ra một bên để phân tích tình thế trước mắt.

"Bị Thịt, đánh hỏa pháp!" Quan Miên điều khiển từ xa.

Hỏa pháp của đối phương lập tức xoay người nhìn Bị Thịt Rỗng.

Bị Thịt Rỗng sửng sốt. Ban nãy trong kết giới của Vô Song, cậu ta đã giúp đám Minh Nguyệt Vô Ảnh kiềm chân cuồng chiến sĩ, cũng hỗ trợ Vô Song giữ chân long kỵ sĩ, tình hình khá bận bịu, cho nên khi Quan Miên bảo cậu ta đối phó với đối thủ thứ ba, trong lòng cậu ta cứ định vờ như không nghe. Có điều hỏa pháp của đối phương mặc kệ cậu ta có xem lời nói như gió thoảng bên tai hay không đã ném cầu lửa tới tấp vào Bị Thịt Rỗng.

Bị Thịt Rỗng chỉ đành ngăn chặn.

"Vô Song!" Quan Miên hô lên.

Thật ra chưa cần Quan Miên gọi Vô Song đã ra tay.

Vừa rồi bị hỏa pháp cùng long kỵ sĩ của đối phương liên thủ chèn ép, anh ta là thành viên cực khổ và ức chế nhất đội, tuy Bị Thịt Rỗng vẫn giúp được phần nào, nhưng bản thân còn phải phân tâm bảo vệ cậu ta nên rốt cuộc có cũng như không.

Song giờ đây hỏa pháp chuyển hướng sang Bị Thịt Rỗng, cùng lúc đó Phồn Tinh Hữu Độ cũng chắn trước mặt long kỵ sĩ, ngăn chặn công kích của gã. Vô Song lập tức được giải cứu trong trạng thái bị hội đồng, trở

thành người tự do như Quan Miên. Cơ hội thế này anh ta còn không hung hăng nắm bắt thôi thì bỏ game luôn là vừa.

Thế cục xoay chuyển thành hỏa pháp của đối phương bị Bị Thịt Rỗng cùng Vô Song trái phải công kích.

Hiệu suất của Vô Song rất cao, trước tung ra hai đòn công kích ma pháp đánh lẻ, sau lại trực tiếp dùng đánh lan!

Long kỵ sĩ đứng cạnh hỏa pháp khó tránh khỏi cảnh vạ lây. Gã không khỏi âm thầm kêu khổ. Chẳng phải chưa từng gặp qua vong linh pháp sư, chỉ là trước giờ gã chưa đụng phải tay nào di chuyển linh hoạt, phối hợp công phòng mạnh mẽ như Phồn Tinh Hữu Độ. Thật ra xét về kỹ năng, Phồn Tinh Hữu Độ chẳng qua chỉ sử dụng skill của vong linh pháp sư cấp 75, song vào tay anh ta đánh ra lại mang đến hiệu quả vô cùng thần kỳ hết lần này đến lần khác. Gã vừa cảm khái như vậy thì máu đã mất hẳn 700 điểm.

Có điều tình hình còn gay go hơn gã chính là hỏa pháp.

Hiện tại Vô Song đã mặc kệ lượng máu của mình cùng Bị Thịt Rỗng, chuyển sang đường lối giải quyết gã trước rồi mới lo cứu chính mình.

Lông Chân Rất Gợi Cảm vốn cũng có cùng suy nghĩ của Vô Song. Bởi vì sau khi Phồn Tinh Hữu Độ bỏ đi, Minh Nguyệt Vô Ảnh rơi vào tình thế lấy một chọi hai, chống đỡ gã cùng một cuồng chiến sĩ khác. Vốn dĩ gã định giải quyết Minh Nguyệt Vô Ảnh trước rồi sang cứu hỏa pháp, nhưng theo sắc mặt hai bên hiện tại, sinh mạng của một Minh Nguyệt Vô Ảnh luôn được trợ giúp bởi Phồn Tinh Hữu Độ hiển nhiên ngoan cường hơn hỏa pháp thân cô thế cô nhiều lắm.

"Ngu Ngu." Lông Chân Rất Gợi Cảm gọi sang hỏa pháp.

Hỏa pháp ngoảnh lại.

Lông Chân Rất Gợi Cảm nhào qua.

"Cẩn thận Ma Pháp Trận." Quan Miên bên cạnh mách nước.

Lông Chân Rất Gợi Cảm là pháp sư hệ thủy, vừa khéo có thể cùng hỏa pháp tổ thành Ma Pháp Trận.

Vô Song đâm liều mạng, đột nhiên nhảy bổ vào hỏa pháp.

Hỏa pháp là một cô bé, bị gương mặt dữ tợn, tác phong hùng hổ của anh ta dọa đến thét lên thất thanh, không thể không lướt qua bên cạnh.

Quan Miên trong lòng âm thầm gọi lên: Gia Cát!

Cứ như tâm ý tương thông, Gia Cát Động Minh tự dưng xuất hiện sau lưng hỏa pháp và vung tay chém xuống.

Lông Chân Rất Gợi Cảm trơ mắt nhìn hỏa pháp tan thành ánh sáng trắng.

"Vô Song." Phồn Tinh Hữu Độ nhấn nhủ một câu rồi vừa bơm máu cho Minh Nguyệt Vô Ảnh, vừa trở về vị trí ban đầu.

Vô Song vô cùng ăn ý mà tiếp nhận long kỵ sĩ trước mặt anh ta.

Lông Chân Rất Gợi Cảm đành về giúp cuồng chiến sĩ đối phó Minh Nguyệt Vô Ảnh và Phồn Tinh Hữu Độ.

Đến nước này thì thắng thua đã chẳng còn khiến người ta hồi hộp.

Mặc dù đội của Lông Chân Rất Gợi Cảm còn hai game thủ hệ chiến sĩ nhưng bọn họ trên cơ bản không hề có cơ hội sử dụng Liên Hợp.

Phối hợp cùng ăn ý của đội Phồn Tinh Hữu Độ khiến người khác tưởng như bọn họ đang dùng chung một bộ não. Não của Bị Thịt Rỗng tuy vận hành tuy chậm nửa nhịp nhưng kẻ nhàn rỗi là Quan Miên đã giúp cậu ta bổ khuyết tuyệt đối.

Bởi vậy trong mắt Lông Chân Rất Gợi Cảm, đội ngũ của bọn họ là không chê vào đâu được.

Song, cũng chỉ trong mắt Lông Chân Rất Gợi Cảm mà thôi.

Ít nhất thân làm khán giả xem kịch như Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta từ đầu tới cuối vẫn biểu hiện rất ung dung.

Sau lần phối hợp kinh tâm động phách ban nãy, bọn Lông Chân Rất Gợi Cảm giờ đây chỉ đành lấy bốn địch sáu, để rồi từng người được tiễn về chầu ông bà, cả quá trình chưa đầy hai mươi phút. Bởi tốp thứ mười hai của sân đấu số 5 vẫn đang đang tiến hành cuộc thi, sân đấu số 32 của bọn họ trở thành sân đấu đầu tiên hoàn thành mười hai vòng đấu. Để chúc mừng, trí năng nhân tạo Shirley đặc biệt phóng tặng pháo hoa trên bầu trời của sân đấu 32.

Có điều bọn Phồn Tinh Hữu Độ đều đã rời mạng nghỉ ngơi.

Thoát khỏi game, Quan Miên ngồi vào chiếc máy tính trên bàn.

Tuy trận này bọn họ thắng rất đẹp, song người tinh mắt đều nhận ra trận thắng này hoàn toàn nhờ vào sự phối hợp của Phồn Tinh Hữu Độ, Minh Nguyệt Vô Ảnh, Vô Song cùng Gia Cát Động Minh. Giả sử không phải đội của Lông Chân Rất Gợi Cảm vừa bắt đầu đã mất ngay vong linh pháp sư, bọn họ còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Cậu và Bị Thịt Rỗng có thể xem như nhược điểm lớn nhất của toàn đội.

Thế nhưng Quan Miên không hề vì thế mà cảm thấy tự ti, bởi suy cho cùng mời cậu gia nhập vẫn là lựa chọn của Phồn Tinh Hữu Độ. Chỉ là cậu không nghĩ ra, cũng không tưởng tượng ra Phồn Tinh Hữu Độ sẽ bổ khuyết nhược điểm này như thế nào. Cậu không tin một Phồn Tinh Hữu Độ cẩn trọng chi li lại không chừa lại đường lui.

"Bản Chất Minh Mẫn gọi đến."

Màn hình máy tính sáng lên.

Quan Miên thuận tay nhấn nghe.

"Chúc mừng thi đấu thắng lợi!" Bản Chất Minh Mẫn đi thẳng vào đề.

Quan Miên đáp: "Cảm ơn."

Lời vàng ý ngọc Bản Chất Minh Mẫn chuẩn bị sẵn một bụng cứ thế mà bị bóp chết bởi hai chữ ngắn gọn của Quan Miên. Cuối cùng, anh ta chỉ đành dùng một câu nói tầm phào đến không thể tầm phào hơn được nữa tiếp tục cuộc trò chuyện, "Ăn cơm chưa?"

Quan Miên đáp: "Hôm qua hôm nay hay ngày mai?"

"Ây, thôi đi." Bản Chất Minh Mẫn buông tha ý định tám nhảm một cách bình thường với cậu, "Tắm rửa rồi ngủ sớm chút đi."

"Không muốn ngủ."

"Vậy chơi game."

"Có cái nào không cần dùng não không?"

Bản Chất Minh Mẫn trả lời: "Cậu có thể chơi loại bổ não hoặc dưỡng sinh đó."

“Được rồi. Ngủ ngon.” Quan Miên ngắt điện thoại, vào game lần nữa, lựa chọn thể loại tăng cường bổ não.

[Hệ thống] Hoan nghênh Mộng Xuân Không Tỉnh bước vào thế giới bổ não. Mời bạn lựa chọn hình thức trò chơi:

1. Đánh cờ.

2. Tú lơ khơ

3. Mạt chược.

Quan Miên chọn đánh cờ.

[Hệ thống] Mời chọn thể loại:

1. Cờ vây.

2. Cờ tướng.

3. Cờ vua.

Quan Miên chọn cờ tướng. Bảng điều khiển hiện lên hai lựa chọn là “Cờ sáng” hoặc “Cờ mù”.

Từ nhỏ đến lớn, Quan Miên lần đầu nghe nói cờ tướng còn được chia thành hai thể loại này. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cậu chọn “Cờ mù”.

Sau đó màn hình thay đổi, cậu được đưa đến không gian bốn chiều.

[Hệ thống] Bạn cần bổ cập quy tắc trò chơi hay không?

Quan Miên chọn “Có”.

Trước mặt cậu tức khắc xuất hiện một bàn cờ dựng thẳng cao bằng người đứng, những quân cờ đều đặt sấp lại, nhìn qua chỉ thấy mặt lưng trắng bóng của chúng chứ không thấy được chữ viết bên trên.

“Mời bạn chọn phe.” Hệ thống nhắc nhở.

Quan Miên tiện tay chọn đại một quân cờ bên góc trái.

Quân tượng màu đỏ.

"Bạn là quân đỏ." Hệ thống vừa nói xong, bên cạnh quân tượng màu đỏ bỗng dưng xuất hiện một quân sĩ màu đen.

Bản năng của Quan Miên cảm giác được nguy hiểm bèn lật một quân cờ bên cạnh tượng đỏ, là chốt.

Sĩ đen không hề nương tay mà đập về phía tượng đỏ.

Tượng đỏ...

Hy sinh rồi.

46. Chương 46: Cuộc Chiến Huyền Thoại (thượng)

Lâu năm không gặp, truyền thuyết công hội.

Quan Miên ngơ ngác dán mắt vào vị trí tượng đỏ biến mất, nơi đó bị sĩ đen thay thế, không thể nào khôi phục lại được.

"Thì ra là vậy." Cậu lẩm bẩm, nhón tay lướt qua bề mặt bàn cờ, sau đó dừng tại hàng ngoài cùng bên phải, vị trí thứ năm từ trên đếm xuống rồi từ tốn lật cờ.

Tướng đỏ!

Khóe miệng Quan Miên lộ ra nét cười hài lòng.

Bên cạnh tướng đỏ lập tức mở thêm một quân cờ, chốt đen.

Quan Miên cầm tướng đỏ đập vào chốt đen.

[Hệ thống] Thao tác trái quy tắc, không thể chấp hành.

Nụ cười trên mặt Quan Miên cứng đờ, trong lòng nhen nhóm chút dự cảm không tốt.

Quả nhiên, tuy cậu lại lật thêm một quân mã đỏ, song đã quá muộn, chốt đen vô cùng vô cùng dũng mãnh xử lý tướng đỏ, cùng sĩ đen một trái một phải phối hợp chặt chẽ. Quân chốt nho nhỏ đo đỏ cùng quân mã đo đỏ nho nhỏ bên cạnh trông thật cô đơn và lạc lòng.

[Hệ thống] Bạn thua rồi.

Quan Miên: "…"

Thoát khỏi game, Quan Miên cảm thấy tốn thời gian vào loại trò chơi bổ não này mới thật sự quá lãng phí thời gian, tinh thần cùng thể lực. Cậu quyết định xếp ý kiến của Bản Chất Minh Mẫn xuống cấp Y, cao hơn ý kiến của Tội Lỗi Quá Xa vỏn vẹn một cấp.

Vòng loại của Lưu Tinh Chi Chiến lại kéo dài thêm hai ngày rưỡi mới kết thúc đấu loại từ một trăm sàn đấu.

Quan Miên chọn hai cuộc đấu để xem, một là của Ám Hắc Đại Công, một là Lòng Son Chiếu Sử Xanh. Tuy lần này bọn họ không tổ cùng đội nhưng sức chiến đấu của cả hai đều chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Đội ngũ của Ám Hắc Đại Công trông như chọn đại theo tên, hơn nữa đẳng cấp lại không cao, trung bình chỉ trên dưới năm mươi, thế nhưng chênh lệch giữa họ không nhiều, phối hợp rất ăn ý, tuyệt đối không phải loại tổ đội nước đến chân mới nhảy.

Đội ngũ của Lòng Son Chiếu Sử Xanh càng không cần nói, toàn đội từ cấp 85 trở lên, thay vì nói thực lực trâu bò, chi bằng bảo họ lấy thịt đè người, vừa lên đấu trường đã ép cho đối phương trở tay không kịp.

Tuy xét về mặt điểm số, bọn họ có thể thua trên phương diện chênh lệch đẳng cấp, nhưng bọn họ có thể bảo đảm một điểm vô cùng quan trọng:

Thắng lợi.

Trận của Lòng Son Chiếu Sử Xanh, cậu và Phồn Tinh Hữu Độ cùng nhau ngồi xem.

Thi đấu kết thúc, cậu hỏi Phồn Tinh Hữu Độ: "Phần thắng bao nhiêu?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Hai phần."

Quan Miên bảo: "Hơi cao quá rồi."

Phồn Tinh Hữu Độ cười cười.

"Ám Hắc Đại Công thì sao?"

“Bảy phần.”

Quan Miên nói: “Vẫn quá cao rồi.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Tôi thấy mình nên tìm một bác sĩ tâm lý đến khơi gợi sự lạc quan của cậu mới được.”

Quan Miên bảo: “Nói lý do thực tế chút nào.”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Giả sử tôi bảo tôi không có thì cậu nghĩ sao?”

Quan Miên trả lời: “Tôi sẽ nghĩ anh qua được cuộc thi chuyên gia phân tích số liệu cao cấp hoàn toàn nhờ đi cửa sau.”

Phồn Tinh Hữu Độ phì cười, “Thật lòng mà nói, chọn cậu và Bị Thịt Rỗng là một loại mạo hiểm.”

Quan Miên: “Ừm.”

“Cấp của cậu tuy có thể kéo được vài điểm, song trong mấy thi đấu thế này, hành vi của tôi chẳng khác nào bỏ dưa lấy hạt.”

Không những không mảy may xấu hổ, Quan Miên ngược lại còn đáp: “Cùng chung nhận thức.”

“Tôi biết Ám Hắc Đại Công sẽ không làm như vậy, Lòng Son Chiếu Sử Xanh cũng sẽ không làm như vậy.” Anh ta thoáng ngừng lại, “Cho nên tôi làm.”

Quan Miên nói: “Nghe có vẻ không mấy sáng suốt.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Con người chung quy vẫn có những xung động không quá lý trí. Rõ ràng biết sẽ thất bại, nhưng vẫn muốn thử xem thế nào. Dù gì cái giá cũng không đắt mấy.”

Quan Miên hỏi: “Bị Thịt Rỗng thì sao?”

“Nếu lúc báo danh để Minh Nguyệt, Vô Song hay thậm chí Gia Cát làm đội trưởng nhất định sẽ khiến Ám Hắc Đại Công sinh lòng cảnh giác. Anh ta quá hiểu tôi, tựa như tôi hiểu rõ anh ta. Chỉ cần giả thiết có tôi tham chiến, anh ta nhất định sẽ gọi Lòng Son Chiếu Sử Xanh vào đội, và phần thắng của chúng ta sẽ thấp hơn rất nhiều. Cho nên Bị Thịt Rỗng có thể xem như màn che mắt.”

Quan Miên nói: “Nhưng cục diện hiện tại càng gay go hơn dự tính.” Lòng Son Chiếu Sử Xanh không vào

đội của Ám Hắc Đại Công nhưng lại thành lập một đội càng mạnh mẽ hơn.

Khóe miệng Phồn Tinh Hữu Độ nhoẻn lên, “Rất hứng thú, không phải ư?”

Quan Miên nói: “Đây không giống với việc chuyên gia phân tích số liệu cao cấp nên làm.”

Phồn Tinh Hữu Độ nghiêng đầu nhìn cậu, “Trong mắt của cậu, tôi chỉ là chuyên gia phân tích số liệu cao cấp?”

Quan Miên đáp: “Này là phương diện duy nhất tôi hiểu về anh.”

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười, “Đừng nhắc mấy chuyện này nữa, như vậy sẽ rất dễ biểu lộ cậu hiểu rất rõ về phân tích số liệu đấy.”

Quan Miên nhún vai ra chiều chẳng hề gì.

Có lẽ cùng mô-tuýp tư duy đã khiến cậu nảy sinh cảm giác thân cận với Phồn Tinh Hữu Độ, ngay cả trò chuyện cũng hợp gu hơn.

“Lựa chọn một hoàn cảnh bất lợi, sau đó dùng suy nghĩ của chuyên gia phân tích số liệu cao cấp chuyển nó thành cục diện có lợi,” Cậu từ tốn tiếp, “tôi có thể cho rằng đây là thử thách của anh với chính bản thân hay không?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Tôi xem nó như thời kỳ phản nghịch chưa qua của mình ấy mà.”

Quan Miên nói: “Tuổi này của anh giả nai chẳng đáng yêu gì cả.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Hình như chúng ta nào có hơn kém bao tuổi đâu nhỉ?”

Quan Miên đáp: “Bởi thế tôi chẳng giả nai bao giờ.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Bề ngoài cậu nhìn nai tơ vô cùng.”

“Cảm ơn lời khen. Có điều tuy lý do ban nãy của anh rất thú vị, nhưng vẫn chưa thuyết phục được tôi.”

“Nhất định cần thuyết phục?”

Quan Miên nói: “Không thì tìm vị bác sĩ tâm lý nào đó đủ khả năng thôi miên để tôi tin anh một trăm

phần trăm đi."

Phồn Tinh Hữu Độ trầm ngâm, "Bởi vì Tinh Phi Ngân cùng Thanh Sam Công Tử đều nhập học cả rồi, tôi không tìm đủ đội nào mạnh mẽ để đối đầu chính diện nên chỉ đành đi đường tắt. Đáp án này thế nào?"

Quan Miên đáp: "Tôi hơi tin rồi."

Ánh mắt của Phồn Tinh Hữu Độ đột nhiên chuyển theo sự di chuyển của một người.

Quan Miên quay đầu.

Ám Hắc Đại Công đang đi về phía cậu.

Quan Miên lùi lại.

Ám Hắc Đại Công đến trước mặt hai người, nhìn hai như kẻ bề trên, "Tán dóc gì đấy?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Cách đánh bại anh."

Ám Hắc Đại Công cau mày, "Cho hóng ké với được không?"

Quan Miên đáp: "Nếu có thể đề xuất kiến nghị có ích thì cũng được."

Ám Hắc Đại Công cười bảo: "Ồ, được chứ. Trước hết các người nói biện pháp của mình ra xem nào."

Quan Miên hỏi: "Tỷ lệ đánh thuốc mê thành công cao không?"

Ám Hắc Đại Công khoanh tay đáp: "Này tùy vào đẳng ấy đánh thuốc mê để cưỡng gian tôi hay bắt tôi làm con tin."

Phồn Tinh Hữu Độ đột nhiên đứng lên rồi ngồi xuống cách họ vài ghế.

Ám Hắc Đại Công cùng Quan Miên đều ngoảnh sang nhìn anh ta.

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười, "Đợi hai người nói đến phần thích hợp cho tôi nghe thì có thể mời tôi trở về."

Tốc độ xử lý thống kê của trí tuệ nhân tạo nhanh hơn giáo viên chấm bài gấp mấy trăm lần. Bởi vậy thi

đấu vừa kết thúc vào buổi trưa, buổi chiều đã có kết quả.

Thi đấu áp dụng hình thức loại bỏ.

Nói cách khác, có những đội tuy giành được thắng lợi nhưng điểm số không đủ vẫn bị loại như thường. Thế nhưng vài đội thua cuộc vẫn có khả năng lọt vào vòng trong.

Đội của Bách Chiến Bách Thắng chính là như vậy.

Dù thua cuộc nhưng vì đẳng cấp giữa các thành viên chênh lệch quá lớn, cộng thêm phối hợp ăn ý giữa Tuyết Lý Hống cùng Bách Chiến Bách Thắng đã kéo về cho họ một vé, miễn cưỡng được vào vòng trong.

Lần này loại hết hai ngàn đội, vỏn vẹn chỉ có bốn trăm thành công lọt vào. Cũng vì thế mà thi đấu chỉ cần tiến hành hai vòng.

Đội của Quan Miên với ưu thế chênh lệch đẳng cấp cùng phối hợp ăn ý, đứng trên đội của Ám Hắc Đại Công, xếp hàng thứ chín trên bảng điểm công bố, thuộc hạng tiềm năng trong tiềm năng. Đội Ám Hắc Đại Công kém ba điểm, xếp thứ mười. Lòng Son Chiếu Sử Xanh chiếm vị trí thứ ba. Nói chung tất cả đều nằm trong dự tính của bọn họ.

Vô Song tỏ vẻ vồ cùng hài lòng, "Tính chính xác của trí tuệ nhân tạo cao thật."

Quan Miên nói: "Này quyết định bởi template của họ." Khả năng tự tư duy để trò chuyện là thiết kế mô phỏng theo tinh anh của các ngành nghề, bởi có thể nói trí tuệ nhân tạo tập hợp ưu điểm vĩ đại của nhân loại.

Vô Song hỏi: "Ai là Template?"

Quan Miên trả lời: "Anh có nhận được thư mời của viện nghiên cứu trí tuệ nhân tạo không?"

Vô Song ngờ vực lắc đầu. Thực tế thì đây chính là lần đầu anh ta nghe nói có loại viện nghiên cứu như vậy.

Quan Miên nói: "Thế chính là người ngoài anh ra."

Vô Song: "..." Tuy logic của câu này không có vấn đề, giọng điệu của Mộng Xuân Không Tỉnh cũng không có vấn đề, nhưng anh ta vẫn cứ cảm giác nó có vấn đề ở một chỗ nào đó.

Minh Nguyệt Vô Ảnh hỏi: "Đối thủ vòng sau là ai?"

Phồn Tinh Hữu Độ nhướng mày, từ tốn đáp: “Ám Hắc Đại Công.”

47. Chương 47: Cuộc Chiến Huyền Thoại (trung)

Lâu năm không gặp, truyền thuyết công hội.

Rốt cuộc cũng đến Ám Hắc Đại Công.

Chỉ số hiếu chiến trong cơ thể Quan Miên bắt đầu kêu gào. Điều đáng tiếc chính là, đẳng cấp của cậu quá thấp, dù có đối mặt với đối phương trên sàn đấu, lấy chênh lệch thực lực mà nói, cậu cũng chẳng thể gây nên tổn thương gì nghiêm trọng.

Thái độ của bọn Minh Nguyệt Vô Ảnh và Vô Song lại rất bình thường. Từng trải nghiệm thời đại Ám Hắc và thời đại Phồn Tinh, bọn họ đã cùng Ám Hắc Đại Công trải qua quá nhiều trận chém chém giết giết nên việc gặp gỡ Ám Hắc Đại Công trong Lưu Tinh Chi Chiến chỉ là tiếp diễn của những màn ẩu đả xưa kia mà thôi. Hơn nữa Ám Hắc Đại Công thời gian này trên cơ bản chưa từng thăng cấp đàng hoàng, cả kỹ năng cũng cũ kĩ, hoàn toàn không đáng chờ mong.

Ngược lại, Bị Thịt Rỗng vô cùng kích động, “Ám Hắc Đại Công đó, Đại Công đó.”

Vô Song vỗ vai cậu ta, trêu ghẹo hỏi: “Thần tượng của em?”

Bị Thịt Rỗng đáp: “Dạ, nhớ năm xưa suýt chút em đã vào Đế Diệu rồi.”

Vô Song cau mày nói: “Đừng nói em chuẩn bị đêm trước ngày đại chiến nói anh biết, em thật ra là nội gián nha?”

“Đương nhiên không phải.” Bị Thịt Rỗng tiếp, “Bất quá Xích Đu thích Tinh Nguyệt hơn, cho nên em theo cô ấy qua đây.”

Vô Song xoay sang nói với Phồn Tinh Hữu Độ, “Lão đại, sự quyến rũ của anh với con gái không giấu được rồi.”

Phồn Tinh Hữu Độ nhìn anh ta, như cười như không.

Vô Song bỗng chú ý đến Minh Nguyệt Vô Ảnh đang đứng cạnh Phồn Tinh Hữu Độ, nụ cười chợt biến mất, trở về với vẻ mặt lãnh cảm thường ngày.

Phồn Tinh Hữu Độ bảo Quan Miên: “Qua đây với tôi.”

Bị Thịt Rỗng mong mỏi nhìn theo họ, “Lão đại, có phải anh gọi thiếu một người rồi không?”

Phồn Tinh Hữu Độ liếc cậu ta, “Em thấy anh đã tuổi già hoa mắt?”

Vô Song biết ban nãy lỡ lời, giờ lại thấy Bị Thịt Rỗng nháy mắt ra hiệu liền vội lên giọng trách cứ: “Lời của lão đại khẳng định có cái lý của lão đại! Nếu em không cảm nhận được thì chứng tỏ em suy nghĩ chưa đủ sâu sắc, ngồi đây tự lĩnh hội cho tốt đi.” Anh ta nhìn với theo Phồn Tinh Hữu Độ đã đi xa, “Lão đại đi thong thả.”

Quan Miên đột nhiên hỏi Phồn Tinh Hữu Độ, “Anh định lợi dụng tôi để thay đổi hình tượng hấp dẫn đàn bà của mình ư?”

Phồn Tinh Hữu Độ quay đầu nhìn cậu, “Cậu có cảm thấy đa phần thời gian tư duy của cậu đều dừng tại một khu vực rất kỳ lạ rất khác người không?

Quan Miên đáp: “Tôi chưa từng nhập vào cơ thể của người khác nên không biết tư duy của người khác dừng lại khu vực nào.”

Phồn Tinh Hữu Độ bật cười, “Bất quá có đôi lúc như vậy cũng rất hay.”

“Có đôi lúc?”

“Lúc chúng ta là chiến hữu, cùng chung kẻ thù.”

Quan Miên chợt hiểu rõ, “Anh muốn để tôi đối phó Ám Hắc Đại Công?”

“Ừ.” Phồn Tinh Hữu Độ đáp, “Tôi, Minh Nguyệt, Vô Song cùng Gia Cát đều là đối thủ cũ. Anh ta hiểu rõ chúng tôi tựa như chúng tôi hiểu rõ anh ta vậy. Bị Thịt Rỗng level tuy cao hơn cậu nhưng cậu ấy không có tư duy ngang tầm với đẳng cấp. Tư duy của cậu vượt trội đẳng cấp, chỉ tiếc lại không có kỹ năng tương xứng.”

Quan Miên nói: “Anh có biện pháp bù đắp.” Nếu không có, Phồn Tinh Hữu Độ đã không nói cả tràng dài như vậy.

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười, lấy từ trong bao ra một quyển trục cùng một bình nước thuốc cho cậu.

Có thể lọt vào vòng trong đều là những đội ngũ tổng hợp thực lực mạnh mẽ. Dù đội của Bách Chiến Bách Thắng lần trước may mắn qua ải, song lần này vừa bắt đầu đã bị ép tới trở tay không kịp, bị đối phương

giải quyết gọn gàng trong vòng mười lăm phút.

Sau khi cuộc đấu của bọn họ kết thúc, hội trường ổn định lại một phen rồi nghênh đón cuộc quyết đấu của Phồn Tinh Hữu Độ cùng Ám Hắc Đại Công.

Tuy khán giả không biết Đăng Hỏa Hồi Mâu chính là Phồn Tinh Hữu Độ, nhưng Minh Nguyệt Vô Ảnh, Vô Song đều là đội ngũ cố định của Phồn Tinh Hữu Độ khi xưa, được xem bọn họ quyết đấu với Ám Hắc Đại Công chẳng khác nào chứng kiến lại thời đại song hùng của Ám Hắc và Phồn Tinh năm ấy.

Đa phần khán giả đều vô cùng kích động.

Mười hai tuyển thủ lên đài.

Bốn phía rộ lên trận hoan hô rầm rộ.

Bọn Bách Chiến Bách Thắng cùng Tuyết Lý Hống vừa đấu thua, giờ đây hòa mình vào đám đông cùng làm khán giả, trước mặt họ là Lòng Son Chiếu Sử Xanh cùng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta. Những người khác tuy Quan Miên không quen biết nhưng nhìn biểu ngữ chăng lên vì Ám Hắc Đại Công thì biết bọn họ đều là người của Công hội Đế Diệu.

Bị Thịt Rỗng đột nhiên vươn tay nâng mặt Quan Miên.

Vô Song cùng Gia Cát Động Minh giật mình nhìn họ.

Quan Miên bình tĩnh nói: "Bây giờ không phải dịp tốt để ôm ấp yêu thương."

Bị Thịt Rỗng đen mặt, "Ai thèm ôm ấp yêu thương anh, em muốn anh nhìn qua đây thôi mà!" Bàn tay cậu ta dùng sức xoay mặt Quan Miên qua một bên. Công hội Tinh Nguyệt mỗi người đều yên tĩnh phóng pháo hoa – Khiêm tốn mà tráng lệ.

"Đây mới là người ủng hộ bọn mình." Bị Thịt Rỗng dứt khoát nói.

Quan Miên chậm rãi vươn tay, kéo bàn tay gấu của Bị Thịt Rỗng xuống, mặt không biểu tình nói: "Tôi cùng cậu không xem như 'bọn mình'."

Bị Thịt Rỗng chịu đả kích nghiêm trọng, "Trước khi thi đấu anh lại nói mấy lời này?! Anh lại dám phá hoại đoàn kết của tổ chức?!"

Quan Miên đột nhiên nâng mặt cậu ta lên rồi thư thả cúi đầu xuống, "Cậu chắc chắn muốn cùng tôi thiết lập quan hệ 'bọn mình'?"

Bị Thịt Rỗng nhìn gương mặt từ từ phóng lớn trước mắt, đầu óc thoắt cái trống rỗng. Lấy tiêu chuẩn tiêu chuẩn thẩm mỹ hiện tại để xét, Quan Miên rất đẹp trai. Nhã nhặn tuấn tú, mặt mày trắng nõn, nhìn gần còn không thấy lỗ chân lông…

"Anh muốn làm gì?" Bị Thịt Rỗng đột nhiên lấy lại tinh thần, lui về sau một bước lớn.

Quan Miên đáp: "Làm chuyện ban nãy cậu làm với tôi."

Bị Thịt Rỗng: "…" Nói nhảm. Vừa rồi cậu ta không hề dán sát mặt đến… Cậu ta tự dưng hét lớn: "Đểu cán. Anh dám chọc ghẹo em trước mặt nhiều người như vậy!"

Quan Miên nói: "Cậu muốn tôi tìm một nơi không có nhiều người?"

Vô Song đứng cạnh bọn họ đã sớm quay đầu không dám nhìn nữa.

Gia Cát Động Minh ngược lại thấy có chuyện vui, thậm chí vào lúc Bị Thịt Rỗng lùi bước, anh ta còn buông một tiếng thở dài thâm thúy.

Trước mặt bọn họ, Đại Tự Báo Chấn Phiên hỏi Thái Hoa Đại Đạo, "Bọn họ vừa làm gì vậy?"

Thái Hoa Đại Đạo nhún vai đáp: "Ve vãn đó."

Đại Tự Báo Chấn Phiên nói: "Bọn họ thiệt là tình cảm quá."

Ám Hắc Đại Công chợt cười hắc hắc.

Mọi người đều cảm thấy không lạnh mà run.

Thái Hoa Đại Đạo rụt cổ hỏi: "Đại Công, xảy ra chuyện gì?"

Ám Hắc Đại Công cau mày đáp: "Tôi đang nghĩ xem có nên đặt thêm chút đánh cược cho cuộc đấu này không."

"Không cần!" Năm người khác đồng thanh trả lời. Bất luận là đánh cược với Đại Công hay theo Đại Công đánh cược, bọn họ đều từng trải qua những kinh nghiệm vô cùng thảm thương.

Ám Hắc Đại Công ngoái đầu nhìn lại.

Những người khác đều tức tốc ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu.

Bị Thịt Rỗng nghi ngờ hỏi: “Bọn họ đang làm gì thế?”

Vô Song đáp: “Chắc để phản kích lại hành vi ban nãy của hai người đó.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Liên quan chỗ nào?”

Gia Cát Động Minh nói: “Một chọi một và một chọi năm.”

Bị Thịt Rỗng: “…”

Trí tuệ nhân tạo xuất hiện giữa sàn đấu, chiếc váy voan mỏng manh hoàn toàn không ngăn được ánh nhìn của công chúng, đồ lót trắng muốt bên trong như ẩn như hiện. Toàn tràng rộ lên những trận xuýt xoa không ngớt.

Trí tuệ nhân tạo nghiêng đầu cười khẽ, “Mọi người hiểu rõ quy tắc rồi chứ? Nếu vậy, thi đấu bắt đầu! Mọi người phải mở to hai mắt để xem cho kỹ nhé. Hai bên thi đấu đều là những nhân vật lớn vô cùng tài năng!” Nói xong, cô nàng còn đặc biệt rung ngực.

Gò bồng đảo nở nang gợi lên những tràn sói tru ầm ĩ.

So với hiện trường quỷ khóc thần sầu bên ngoài, song phương dưới sân lại yên tĩnh lạ thường.

Trí tuệ nhân tạo nói: “Thi đấu thật sự bắt đầu rồi…” Cô nàng lại rung rung ngực, “Thật sự thật sự bắt đầu rồi.”

Phồn Tinh Hữu Độ và Ám Hắc Đại Công trao đổi một ánh mắt.

Chính vào lúc trí tuệ nhân tạo vẫn đang nũng nịu “thật sự thật sự bắt đầu” này nọ, Ám Hắc Đại Công cùng Phồn Tinh Hữu Độ đều đồng loạt ra tay!

Thuật định thân, thi độc, triệu tập xương khô…

Đều là những bản lĩnh đặc trưng của pháp sư vong linh. Lần này Phồn Tinh Hữu Độ hoàn toàn không như lần trước mà trốn sau lưng Minh Nguyệt Vô Ảnh, ngược lại vừa bắt đầu đã chủ động tấn công. Đấu trường trong nháy mắt tràn ngập một màn sương mù xanh thẳm, hơn mười bộ xương khô từ dưới đất chui lên, lắc lư lỏng lẻo, chậm chạp lảo đảo bước về phía đối phương.

Thái Hoa Đại Đạo rủa thầm. Thi đấu lần này không thể sử dụng thú cưng, song vong linh pháp sư đương nhiên không nằm trong phạm vi này vì triệu tập xương khô được xem như kỹ năng cá nhân.

Gừ.

Khoảng không bên trên sân đấu hiện lên một bóng rồng mờ ảo, hướng về Phồn Tinh Hữu Độ mà rống một tiếng đe dọa.

Long Uy (Oai Phong Của Rồng).

Hỏa cầu hỏa tiễn giao thoa trên không.

Thái Hoa Đại Đạo giống như Vô Song, đều là pháp sư hệ hỏa.

Đại Vô Úy Tôn Giả quay sang Minh Nguyệt Vô Ảnh, trường kiếm chỉ lên, tung ra một chiêu Tịnh Hồn Chi Quang (Ánh Sáng Gột Rửa).

Bóng Minh Nguyệt Vô Ảnh di chuyển đến sau lưng Phồn Tinh Hữu Độ, lần này lại do anh ta bảo vệ cô. Kiếm của anh anh chỉ xuống đất, Tử Linh Chi Khí (Luồng Khí Chết Chóc) dần dần lan rộng, chống lại Tịnh Hồn Chi Quang.

Quan Miên đứng sau Vô Song, Long Uy của Ám Hắc Đại Công là kỹ năng đánh lan, việc duy nhất cậu có thể làm bây giờ là liên tục uống HP, không ngừng bơm máu và khởi động Ám Thuẫn bảo vệ bản thân.

Bất thình lình, một loạt băng tiễn từ trên trời giáng xuống.

Kết giới của Vô Song lung lay.

Thủng!

Quan Miên nâng cao Ám Thuẫn, băng tiễn vèo vèo bắn vào mặt thuẫn.

Thuẫn hỏng.

Băng tiễn còn đà ghim trúng ngực Quan Miên, Quan Miên chỉ cảm thấy lượng máu trong cơ thể cấp tốc giảm mạnh, tứ chi dần mất tự chủ, thể trọng nhẹ đến nỗi như có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Một luồng khí đen xuyên thẳng vào trán Quan Miên.

Tuy Phồn Tinh Hữu Độ không quay đầu lại nhưng trong thời khắc quan trọng, anh ta vẫn ra tay cứu được Quan Miên.

Song băng tiễn cũng chẳng vì vậy mà biến mất.

Mắt thấy một trận băng tiễn mới lại giáng xuống, Bị Thịt Rỗng đột nhiên chắn trước mặt cậu, không ngừng đàn hát Sơ Luyến Chi Ca (Bài Ca Tình Đầu).

Băng Tiễn từng chút một tan vào bốn phía.

Người khởi động băng tiễn, Đại Phong Thính Bất Thanh, thấy vậy bèn im lặng mỉm cười, ném qua một thuật đóng băng.

Thuật đóng băng thâm nhập vào Sơ Luyến Chi Ca. Bị Thịt Rỗng đang say sưa đàn hát đột nhiên bị đóng băng cứng đờ, biến thành một toà điêu khắc bằng băng.

Quan Miên lập tức bơm máu cho cậu ta.

Thế nhưng không kịp rồi, cuồng chiến sĩ Đại Tự Báo Chấn Phiên đã vung đao bổ qua. Tốc độ của gã cực nhanh, thoắt cái đã đến trước mặt, giơ cao đại đao. Ánh lửa vàng kim lập lòe trên thân đao trông vô cùng oai phong, hung hăng từ cao bổ xuống.

Quan Miên liền ôm lấy Bị Thịt Rỗng, định bụng kéo cậu ta tránh ra. Thế nhưng tốc độ của cậu vốn chẳng nhanh là bao, nay cộng thêm Bị Thịt Rỗng, màn né tránh của hai người còn rề rà hơn những thước phim quay chậm.

Chính vào lúc chỉ mành treo chuông…

Động tác của Đại Tự Báo Chấn Phiên tự dưng dừng lại!

Thuật định thân.

Phồn Tinh Hữu Độ trong giây phút mấu chút đã ra tay tương trợ. Thế nhưng hai lần phân tâm lại khiến anh ta rơi vào tình trạng nguy hiểm chưa từng thấy. Đối thủ lần này của anh ta không phải là Lông Chân Rất Gợi Cảm của vòng một, để anh ta nhàn hạ như người tự do.

Lần này là Ám Hắc Đại Công.

Máu của Phồn Tinh Hữu Độ đã ngấp nghé ranh giới ba mươi phần trăm.

Còn theo sắc mặt Ám Hắc Đại Công mà nói, HP của anh vẫn dao động ở mức tám, chín mươi phần trăm.

48. Chương 48: Cuộc Chiến Huyền Thoại (hạ)

Lâu năm không gặp, truyền thuyết công hội.

Cục diện rất bất lợi với bọn họ, nếu còn tiếp tục như vậy, bọn họ chắc chắn phải thua không cần bàn cãi! Nhất định phải tìm được cách xoay chuyển tình thế. Phồn Tinh Hữu Độ cùng Quan Miên đều lâm vào trầm tư.

Gia Cát Động Minh dùng Súc Ảnh đột ngột xuất hiện cạnh Đại Tự Báo Chấn Phiên. Đại Tự Báo Chấn Phiên bị trúng thuật định thân, có thể xem như không còn sức phản kháng, là đối thủ được thích khách ưu chuộng nhất. Khóe miệng anh ta nhoẻn lên, ánh mắt lóe sáng như lúc nhắc tới vớ da, thanh kiếm trong tay lặng lẽ bổ vào cổ của Đại Tự Báo Chấn Phiên.

Khoảng cách giữa kiếm và cổ chỉ còn chưa tới ba mét…

Bất thình lình, một quả cầu ánh sáng to bằng quả bóng bàn lao qua sân đấu, chui tọt vào cơ thể Đại Tự Báo Chấn Phiên.

Gia Cát Động Minh khẽ nheo mắt, trong lòng nảy lên dự cảm không tốt, thân thể vô thức lùi lại một bước.

Song Đại Tự Báo Chấn Phiên vừa thoát khỏi thuật định thân còn nhanh hơn anh ta, trực tiếp dùng Cuồng Hóa chuyên dụng của cuồng chiến sĩ, ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, chấn văng Gia Cát Động Minh.

HP của Gia Cát Động Minh giảm đáng kể, sắc mặt trở nên trắng bệch!

Cuồng Hống là kỹ năng đánh lan, bởi vậy Vô Song cùng Bị Thịt Rỗng đứng bên cạnh cũng bị vạ lây, tụt không ít máu.

Duy chỉ Quan Miên là tránh khỏi kiếp nạn. Đại Ngốc vừa ra tay cậu đã sớm biết gã muốn dùng thuật giải chú của quang minh tế tự phá bỏ thuật định thân cho Đại Tự Báo Chấn Phiên, có điều tốc độ của cậu quá chậm, lúc định chạy qua nhắc nhở thì Gia Cát Động Minh đã bị Đại Tự Báo Chấn Phiên hất văng.

May mà Gia Cát Động Minh dù gì vẫn là cao thủ cấp tám mươi mấy. Anh ta mau chóng thay đổi chiến thuật, xoay người tấn công Đại Ngốc.

Nếu chẳng phải đội chữ "Đại" của Ám Hắc Đại Công từ đầu đã tấn công như vũ bão, náo loạn đội hình của Phồn Tinh Hữu Độ, bọn họ nên sớm vận dụng chiến thuật như đối phó với đội Lông Chân Rất Gợi Cảm –

Giết người trước giết vú – Vú của "vú em".

Đại Ngốc người cũng như tên, khi Gia Cát Động Minh dùng thân pháp kỳ lạ nhào tới, gã vẫn đứng ngơ ngác như cũ, không chút biểu cảm.

Gia Cát Động Minh vừa ra tay đã sử dụng Thập Thất Liên Hoàn Sát. Anh ta biết đội của mình đã lâm vào nguy cơ nghiêm trọng, chỉ khi giết bớt được một người, giảm nhẹ gánh nặng cho tất cả mới có thể cứu vãn tình thế.

So sánh với sự cấp bách của Gia Cát Động Minh, biểu hiện của Đại Ngốc tương đối bình tĩnh. Gã tuần tự dùng Thánh Dũ Thuật sơ cấp, Thánh Dũ Thuật trung cấp cùng Thánh Dũ Thuật cao cấp hồi máu cho mình. Hai người một liên tiếp đánh giết, một không ngừng bơm máu khiến HP của Đại Ngốc thoắt cao thoắt thấp một cách kỳ dị, nhất thời tạo nên cục diện giằng co.

Bọn họ bên này đánh đến hài hòa lại không kém phần thân mật, còn tình hình bên Phồn Tinh Hữu Độ lại cực kỳ nguy hiểm.

Mắt thấy sắc mặt Phồn Tinh Hữu Độ trắng đến gần như trong suốt, Minh Nguyệt Vô Ảnh đột nhiên chuyển thân chắn trước mặt anh ta, gắng gượng chống đỡ một chiêu Long Đằng Hổ Khiếu của Ám Hắc Đại Công!

Tuy khả năng vận dụng cùng thao tác của Ám Hắc Đại Công rất điêu luyện, song với mười mấy cấp chênh lệch, lại thêm nghề nghiệp cùng hệ chiến đấu, muốn đánh ngã Minh Nguyệt Vô Ảnh cũng không phải chuyện dễ dàng. Không chỉ như vậy, Minh Nguyệt Vô Ảnh còn thuận tay đỡ cả công kích của Đại Vô Úy Tôn Giả, lấy một chọi hai.

Ám Hắc Đại Công thấy thế thì khóe miệng nhếch lên một cách lạnh lùng, xuống tay càng tàn nhẫn!

Phồn Tinh Hữu Độ tận dụng thời gian uống MP cùng hồi máu, hơn nữa còn tranh thủ cứu mạng đôi bạn khố rách áo ôm Quan Miên cùng Bị Thịt Rỗng đang lay lắt sắp gục.

Phong Đại Bất Thính Thanh bị lãng quên bên cạnh thừa cơ giải quyết đám xương khô Phồn Tinh Hữu Độ triệu tập trước đó, đang định cùng Đại Tự Báo Chấn Phiên liên thủ giải quyết Quan Miên và Bị Thịt Rỗng lại cảm thấy một trận sương mù ào tới từ phía sau, lượng máu trong cơ thể từng đợt từng đợt tụt mạnh.

Phồn Tinh Hữu Độ và Gia Cát Động Minh đánh với chung mục đích: Hạ gục hẳn một tên trước. Dưới tình huống Quan Miên không giúp được gì, loại trừ một kẻ địch để cân bằng nhân số là chuyện tất yếu.

Nhìn Bị Thịt Rỗng vừa thấy Phồn Tinh Hữu Độ chạy qua liền muốn bứt khỏi, Quan Miên vội quát: "Đứng yên!" Cậu đã nhìn ra kế hoạch của Phồn Tinh Hữu Độ. Lúc này chỉ khi Bị Thịt Rỗng cầm chân Đại Tự Báo Chấn Phiên mới có thể giúp Phồn Tinh Hữu Độ trong thời gian sớm nhất giải quyết Phong Đại Thính Bất Thanh.

Phong Đại Thính Bất Thanh dường như cũng cảm giác được mình đang bị theo dõi.

Có điều gã không hề hoảng sợ hay lùi bước mà trực tiếp chuyển sang đối đầu trực tiếp với Phồn Tinh Hữu Độ.

Vì vậy, cục diện biến thành:

Minh Nguyệt Vô Ảnh lấy một chọi hai, ngăn cản Ám Hắc Đại Công cùng Đại Vô Úy Tôn Giả, tình hình vô cùng nguy ngập.

Vô Song đấu tay đôi với Thái Hoa Đại Đạo, đang chiếm kèo trên, chỉ cần thêm chút thời gian thì thắng lợi không thành vấn đề.

Gia Cát Động Minh và Đại Ngốc đơn đả độc đấu, tuy level của Gia Cát Động Minh cao hơn, song vú em lại là nghề nghiệp khó mài chết nhất! Hai bên giằng co với lượng máu của Đại Ngốc, tuy Gia Cát Động Minh quả thật kéo tụt được lượng HP của gã, nhưng thời gian cần tuyệt đối không ngắn chút nào.

Phồn Tinh Hữu Độ cùng Phong Đại Thính Bất Thanh cũng lấy một chọi một. Tuy hai bên giao thủ chưa lâu nhưng Phồn Tinh Hữu Độ, dưới sự hỗ trợ của xương khô, đã chiếm thế thượng phong. Thế nhưng anh ta không thể không chú ý giúp đỡ Quan Miên cùng Bị Thịt Rỗng ở xa bên kia, bởi lẽ muốn giành thắng lợi cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Cuối cùng là Quan Miên cùng Bị Thịt Rỗng đối đầu với Đại Tự Báo Chấn Phiên. Giả sử không có sự hỗ trợ của Phồn Tinh Hữu Độ, hai người bọn họ chắc đã sớm tạm biệt cuộc chơi. Thế nhưng nếu xét về phối hợp, bọn họ cũng khá ăn ý. Ví như khi Quan Miên bơm máu cứ thế này, "Cậu một lần, tôi một lần, tôi một lần, cậu một lần, tôi một lần, tôi một lần…"

"Khoan đã!" Bị Thịt Rỗng tranh thủ chút thời gian giữa khoảng ngâm xướng mà rít qua kẽ răng, "Sao em ít hơn anh quá trời lần vậy?"

Quan Miên bình tĩnh đáp: "Mạch máu cậu nhỏ, chảy chậm."

"…" Bị Thịt Rỗng thình lình trúng một đòn, HP tụt hẳn xuống gần đáy. "Fuck! Liều luôn!" Bị Thịt Rỗng bỗng nhiên nhào qua.

Hành động ấy chẳng những khiến Quan Miên sửng sốt mà cả Đại Tự Báo Chấn Phiên cũng đờ ra một hồi.

Thân là một cuồng chiến sĩ, cảm giác khi thấy thi nhân hát rong đột nhiên nhào ra khỏi kết giới liều mạng với mình đúng là hơi bó tay.

Bị Thịt Rỗng chợt cao giọng ngâm xướng! Tiếng ca tựa như dòng nước chảy giữa đêm đen tĩnh lặng, ưu

thương, cô độc. Sắc lam u ám tỏa ra từ người cậu ta, từng vòng từng vòng lan ra ngoài.

Đại Tự Báo Chấn Phiên giận dữ gầm lên: “Phiền chết mất!” Đại đao trong tay giơ cao, ánh lửa vàng nhạt hệt như con mắt của tử thần, lạnh lùng nhìn con mồi dưới đao.

Bị Thịt Rỗng bất thình lình rít lên một tiếng chói tai.

Lượng máu Đại Tự Báo Chấn Phiên cùng Đại Phong Thính Bất Thanh đồng thời giảm mạnh.

Vĩnh Bi Thi (Bài Thơ Buồn Mãi)!

Vào lúc đó, Phồn Tinh Hữu Độ đã hiểu rõ dụng ý của cậu ta. Ánh mắt Phồn Tinh Hữu Độ bỗng tập trung, cơ thể lách qua chính diện Phong Đại Thính Bất Thanh, dùng thuật định thân kìm hãm gã, phá luôn chú thuật Đại Ngốc ếm trên người gã để phòng thuật định thân, tận dụng kỹ năng mạnh nhất cùng tốc độ nhanh nhất đánh lên mình Phong Đại Thính Bất Thanh.

Cùng lúc đó, đao của Đại Tự Báo Chấn Phiên bổ xuống đầu Bị Thịt Rỗng.

Khán giả trên đài đột nhiên được chứng kiến một trận lại một trận kỹ năng hoa mỹ, sau đó là hai luồng sáng trắng tan vào không trung.

Bị Thịt Rỗng, Phong Đại Thính Bất Thanh đồng thời rời khỏi cuộc đấu!

Phồn Tinh Hữu Độ vào một giây trước khi Đại Tự Báo Chấn Phiên tấn công Quan Miên đã chen vào giữa bọn họ.

Khán giả lác đác vang lên vài tiếng vỗ tay.

Song Bị Thịt Rỗng cùng Phong Đại Thính Bất Thanh rời cuộc chỉ là mở đầu.

Trên không trung lại xuất hiện một bóng rồng, Minh Nguyệt Vô Ảnh đánh ra chiêu U Hồn Bất Tức (Âm Hồn Không Tan) rồi an nghỉ.

Tỷ lệ tử vong trước mắt là hai đối một.

Bất quá sau khi Ám Hắc Đại Công giải quyết xong Minh Nguyệt Vô Ảnh thì không lập tức đối phó Phồn Tinh Hữu Độ mà chuyển thân đến sau lưng Vô Song.

Vô Song khẽ cắn môi, tiếp tục toàn lực đối phó Thái Hoa Đại Đạo chỉ còn lại vạch máu cuối cùng.

Ám Hắc Đại Công rút kiếm, nhanh nhẹn chém vào lưng Vô Song!

Vô Song gắng chịu một chiêu.

Phồn Tinh Hữu Độ đột nhiên liếc mắt ra hiệu cho Quan Miên.

Quan Miên nhìn ra, đội ngũ đối phương xét theo HP từ cao xuống thấp là Đại Vô Úy Tôn Giả, Đại Tự Báo Chấn Phiên, Ám Hắc Đại Công, Đại Ngốc, Thái Hoa Đại Đạo. Còn vũ khí bí mật của cậu…

Cậu lấy chiếc lọ trước đó Phồn Tinh Hữu Độ đã đưa cho mình ra, ừng ực uống sạch nước thuốc trong bình.

Khán giả rộ lên một trận xôn xao không nhỏ.

"Nước thuốc kia uống để làm gì nhỉ? Nâng cao tinh thần? Chưa thấy bao giờ nha."

"Hình như tôi gặp rồi… Quảng cáo trên ti vi?"

"Bình to quá. Có khi nào mới ra lò không nhỉ?"

"Tôi biết. Nó dùng để tẩy kỹ năng đấy." Đột nhiên có người cất tiếng, kinh động bốn phía.

Trong lúc thi đấu, tẩy kỹ năng?

Phần lớn mọi người nghĩ nát cả đầu đều không hiểu nổi.

Một người trong số đó chợt nói: "Có khi nào muốn dùng quyển trục ma pháp không?"

Bốn bề lập tức yên tĩnh.

Quan Miên uống hết nước thuốc vẫn đứng tại chỗ cũ, hệt như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Vô Song rốt cuộc hạ gục Thái Hoa Đại Đạo, thế nhưng lượng máu của ánh ta cũng đã sát đáy.

Gầm.

Long Uy của Ám Hắc Đại Công.

Máu của Vô Song lại tụt.

Phồn Tinh Hữu Độ nhào qua giúp anh ta bơm máu.

Lúc này đây, bọn họ không thể mất thêm bất kỳ một ai nữa.

Gia Cát Động Minh đột nhiên chạy về.

Đại Ngốc có viện trợ của Đại Vô Úy Tôn Giả, cuối cùng xoay chuyển cục diện chịu đòn nãy giờ, quay về với thân phận hậu phương vững chắc của cả đội, trông nom lượng máu của mọi người.

Gia Cát Động Minh lia mắt đánh giá toàn cục.

Kỳ thật đến hiện tại, anh ta đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng thắng lợi. Ý nghĩ duy nhất trong đầu anh ta là, giết một là giết một, giết hai là lời một.

Xét theo lượng máu, anh ta xác định mục tiêu chính là Đại Tự Báo Chấn Phiên đang dây dưa với Phồn Tinh Hữu Độ. Dù sau lưng đã trúng một đòn của Đại Vô Úy Tôn Giả, anh ta vẫn cứ lao về phía Đại Tự Báo Chấn Phiên.

Đại Tự Báo Chấn Phiên cảm giác sau lưng tỏa ra sát khí, cơ thể bèn nhích qua một bên. Phồn Tinh Hữu Độ thừa cơ thoát thân, chuyển sang tấn công Ám Hắc Đại Công.

Vô Song tranh thủ lấy hơi, vừa uống HP vừa bỏ mặt Ám Hắc Đại Công mà sang đối phó với Đại Vô Úy Tôn Giả đang bám sát Gia Cát Động Minh.

Chính vì vậy, đối thủ lại đổi thành một vòng mới.

Ám Hắc Đại Công lần thứ hai đối đầu Phồn Tinh Hữu Độ như vừa bắt đầu.

"Tình huống không khá mấy nhỉ." Ám Hắc Đại Công như cười như không.

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Ừ. Chịu thua đi." Anh ta cứ như vậy mà đáp, mặt không biểu lộ cảm xúc.

Hai người đã hiểu rõ đối phương đến không thể rõ hơn được nữa, bất luận là vị trí bước đi, vận dụng kỹ năng, thậm chí góc độ né tránh đều rành như lòng bàn tay. Bởi lẽ cuộc đấu của họ trông như đã luyện qua hơn trăm lần, mỗi động tác đều xuất sắc vô cùng, khán giả tuy cũng cảm giác nên đánh như vậy, song hiệu quả lại không được như ý bởi đối phương né tránh quá khéo.

Khán giả lại rộ lên những tràng nghi vấn.

Biểu hiện của Phồn Tinh Hữu Độ quá tốt, tốt đến nỗi khác hẳn một Đăng Hỏa Hồi Mâu mà anh ta đang sắm vai.

Nhiều người không kìm được bắt đầu lao nhao hỏi, anh ta là ai?

Có thể cùng Ám Hắc Đại Công đánh đến mức này tuyệt đối không phải người thường. Cuộc đấu giữa bọn họ kinh điển như sách giáo khoa ấy!

"Anh ta hình như cũng là vong linh pháp sư."

"Ôi, em cứ tưởng vong linh pháp sư thao tác lợi hại nhất là Phồn Tinh Hữu Độ, nào ngờ anh í cũng khá lắm cơ."

"Tao cảm thấy thao tác của ổng quá giống Phồn Tinh Hữu Độ."

"Đệ tử ổng?"

"..."

Cuộc đấu trở nên gay cấn.

So với Ám Hắc Đại Công luôn đắm chìm trong chiến đấu, Phồn Tinh Hữu Độ càng lúc càng trầy trật. Không phải phán đoán của anh ta có vấn đề, mà là tinh thần của anh ta. Tinh thần của Phồn Tinh Hữu Độ đã không còn quen với loại thi đấu cường độ thế này.

"Cuộc chơi cũng nên kết thúc là vừa." Ánh mắt Ám Hắc Đại Công tỏa ra nét phấn chấn. Mặc kệ đã qua bao lâu, có thể đánh bại đối thủ lâu năm vẫn luôn là một chuyện đáng ăn mừng.

"Thế à?" Phồn Tinh Hữu Độ hờ hững đáp lời, sau đó miệng liên tục niệm thần chú.

Ám Hắc Đại Công hai mắt lóe lên, "Thần Giáng?"

Là Thần Giáng!

Khác với của Tội Lỗi Quá Xá, Thần Giáng của Phồn Tinh Hữu Độ là một bóng mờ khoác áo choàng đen đang giơ lưỡi hái của mình bổ xuống Ám Hắc Đại Công.

Thánh Dũ Thuật cao cấp của Đại Ngốc đúng lúc bay tới.

Ám Hắc Đại Công cau mày.

Phồn Tinh Hữu Độ tức khắc tan thành ánh sáng. Cái giá đắt đỏ của Thần Giáng là năm mươi đến bảy mươi lăm phần trăm HP, mà hiện tại rõ ràng anh ta không gánh nổi cái giá này.

Ám Hắc Đại Công dùng một tầng máu mỏng tạm thời bảo vệ tính mạng.

Chỉ là tạm thời.

Một luồng ánh sáng đỏ chói phóng về phía anh, trực tiếp rút cạn lượng máu cuối cùng trong cơ thể Ám Hắc Đại Công.

Đại khái vì quá bất ngờ, lúc Ám Hắc Đại Công đến cung điện đầu thai vẫn còn hiện rõ hình ảnh Quan Miên tay cầm quyển trục, lạnh nhạt nhìn mình.

Phồn Tinh Hữu Độ đứng khoanh tay dựa cột như đang đợi anh.

"Anh bảo cậu ta tẩy sạch kỹ năng?" Ám Hắc Đại Công hỏi. Điều kiện đầu tiên để dùng quyển trục chính là kỹ năng mức 0. Bởi vậy trong game ngoài những game thủ chuyên dùng quyển trục được xưng là quyển trục sư, chỉ có tân thủ chưa học kỹ năng mới thường mua chúng về chơi.

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Vậy mới bất ngờ."

Ám Hắc Đại Công nói: "Quả thật rất bất ngờ, có điều bất ngờ thường chỉ có một lần."

Quả nhiên, anh vừa dứt câu đã nhìn thấy Quan Miên xuất hiện trong cung điện.

Quan Miên mặt không biểu tình hỏi: "Hai người định đợi ai cùng chơi mạt chược?"

Ám Hắc Đại Công cười đáp: "Bọn họ còn lâu, ba người chúng ta chơi đấu địa chủ đi."

Chú thích của tác giả:

Đội chữ "Đại":

Ám Hắc Đại Công: Long kỵ sĩ.

Thái Hoa Đại Đạo: Ma pháp sư hệ hỏa.

Phong Đại Thính Bất Thanh: Ma pháp sư hệ thủy.

Đại Tự Báo Chấn Phiên: Cuồng chiến sĩ.

Đại Ngốc: Quang minh tế tự.

Đại Vô Úy Tôn Giả: Thần thánh kỵ sĩ.

Đội bèo bọt:

Phồn Tinh Hữu Độ: Vong linh pháp sư.

Minh Nguyệt Vô Ảnh: Vong linh kỵ sĩ.

Vô Song: Ma pháp sư hệ hỏa.

Gia Cát Động Minh: Thích khách.

Bị Thịt Rỗng: Thi nhân hát rong.

Quan Miên: Hắc ám tế tự.

49. Chương 49: Chiến Quả Lưu Tinh (thượng)

Muôn người tranh đoạt, một đội giật cúp.

Đấu bài cùng đấu mắt rất khác nhau.

Trò trước cần bài, trò sau cần mắt.

Ba anh chàng của chúng ta không thể chơi trò thứ nhất chuyển sang trò thứ hai, sau cùng đành mau chóng rời khỏi cung điện.

Ám Hắc Đại Công chào hỏi bọn họ rồi logout.

Quan Miên cùng Phồn Tinh Hữu Độ quay về đấu trường.

Thật ra đấu đến nước này thắng thua đã rành rành trước mắt.

Tuy bình quân level đội của Phồn Tinh Hữu Độ cao hơn đối phương song đội chữ "Đại" lại nhiều hơn bọn họ một người, hơn nữa còn là vú em. Này cũng có nghĩa dù đội của Phồn Tinh Hữu Độ mài giũa thế nào thì lương thảo của đội chữ "Đại" vẫn dồi dào không thiếu.

Khán giả đột nhiên rộ lên một trận hoan hô.

Dưới sự liên thủ của Đại Vô Úy Tôn Giả cùng Đại Ngốc, Vô Song mất nốt giọt máu cuối cùng, trở thành người thứ năm hy sinh. Đến lúc này, tình thế của Gia Cát Động Minh càng nguy ngập. Có điều anh ta quyết không bỏ cuộc, dù bị vây trong tình thế lấy một chọi ba, Gia Cát Động Minh vẫn dựa dào tốc độ và thân phận trái tránh phải né.

Khán giả lục tục rời đi.

Quan Miên nghe bên cạnh có kẻ lẩm bẩm: "Đấu gì nữa mà đấu? Bỏ quách cho xong."

"Anh ta đang tìm cơ hội."

Người nọ thoáng sửng sốt, rõ ràng không ngờ có người trả lời, gã ngoảnh đầu lại, nhận ra người từng sử dụng quyển trục hạ gục Ám Hắc Đại Công trong một chiêu thì không khỏi yếu thế: "Tìm cơ hội gì? Với tình huống ấy tuyệt đối không có khả năng thắng." Trừ phi ba người đối phương tập thể giác ngộ, quyết định phóng hạ đồ đao lập địa thành phật – Có phải cổ tích đâu chứ.

Quan Miên đáp: "Đây là thi điểm số, không phải đấu PK."

Người đó lại ngẩn ngơ, "Ra thế, ơ, vậy anh ta định kéo dài thời gian kiếm điểm à?" Cậu vừa dứt lời, Gia Cát Động Minh lại động, anh ta nhào qua Đại Ngốc như một cơn gió. Tầng tầng lớp lớp kỹ năng đơn thể cuồng phong vũ bão nhắm vào Đại Ngốc mà triển khai. Thánh Dũ Thuật cao cấp và Thánh Dũ Thuật trung cấp của Đại Ngốc vừa dùng trên người Đại Vô Úy Tôn Giả cùng Đại Tự Báo Chấn Phiên, bởi lẽ hiện tại chỉ có thể dùng Thánh Dũ Thuật sơ cấp cùng uống HP để cứu lấy bản thân. Song hai cách này đương nhiên không đủ bù vào tổn thương Gia Cát Động Minh gây ra.

Đại Vô Úy Tôn Giả cùng Đại Tự Báo Chấn Phiên đồng thời tấn công Gia Cát Động Minh.

Thân pháp Gia Cát Động Minh tuy nhanh nhưng vẫn trúng phải mấy đòn.

Sắc mặt hai bên mỗi lúc mỗi tái. Không ít khán giả đều đứng bật dậy, nghểnh cổ chăm chăm xem thử mèo nào cắn mỉu nào.

Người ban nãy thắc mắc tại sao Gia Cát Động Minh không bỏ cuộc cũng chồm hẳn lên, quay sang nhìn Phồn Tinh Hữu Độ cùng Quan Miên đang sánh vai ra ngoài, không khỏi nghi hoặc nói: "Hai người không xem nữa."

Quan Miên đầu còn chẳng quay lại, nói: "Đã xem xong rồi."

"Ai nói, đã có kết quả đâu!" Người nọ bảo.

Gã đang nói tới đó thì khán giả chợt rộ lên ồn ào. Một luồng sáng trắng xẹt qua giữa không trung, giữa sân chỉ còn lại ba người. Đại Vô Úy Tôn Giả, Đại Tự Báo Chấn Phiên, Đại Ngốc.

Gia Cát Động Minh cuối cùng vẫn không thể hoàn thành mục tiêu của ván cờ tàn, ôm hận mà chết.

Hai vòng thi đấu của sân thi đấu số 5 đều đã kết thúc nhưng những sân khác vẫn còn đang tiến hành. Trong đó có một trận người xem đông nhất, hầu như chẳng còn chỗ ngồi. Quan Miên đứng ở vòng ngoài cùng.

Đám Lòng Son Chiếu Sử Xanh cùng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đều đã vào sân. Đối thủ của họ tuyệt đối không yếu, là đội có điểm số cao nhất. Trí tuệ nhân tạo của họ là nam, nói chuyện rất nhanh, trong ba giây hoàn thành những lời cần thiết, trực tiếp tuyên bố bắt đầu.

Cuộc đấu vừa mở màn đã bước vào cao trào.

Các loại kỹ năng chói lóa như muốn nhấn chìm cả sân đấu.

Khán giả hò reo ầm ĩ.

Trong sân đồng loạt cấp 80 trở lên, cơ hồ tập trung tất cả game thủ đỉnh nhất của Mộng Đại Lục!

Có điều chỉ trong mười phút ngắn ngủi đã có bốn người trước sau lần lượt rời khỏi cuộc chơi. Gọn gàng nhanh nhẹn.

Quan Miên xoay người ra ngoài.

Đã không cần thiết phải tiếp tục xem, nếu như đối thủ lần sau là bọn họ thì đám Quan Miên chắc chắn thua không cần bàn cãi, hơn nữa còn thua kiểu không có sức trở tay. Ra tới cửa, cậu phát hiện Phồn Tinh Hữu Độ đang đút tay vào quần đứng đó đợi mình.

"Dẫn tôi luyện cấp?" Quan Miên hỏi.

Phồn Tinh Hữu Độ cười cười. Cảm giác chưa nói cũng hiểu rất không tệ. "Nếu cậu thích thì có thể làm quyển trục sư. Tôi sẽ cung cấp tất cả những quyển trục cậu cần."

Người xưng là quyển trục sư chính là hoàn toàn không cần học kỹ năng mà chỉ dựa vào quyển trục ma pháp để đối đầu với kẻ thù. Cái hay của cách chơi này là không cần khổ cực tích cóp kinh nghiệm để học kỹ năng, hơn nữa còn được thỏa thích sử dụng kỹ năng mà không bị hạn chế nghề nghiệp. Cái dở chính là đốt tiền, vô cùng đốt tiền.

Quyển trục ma pháp không phải vật có thể mua với cái giá một kim tệ rẻ mạt như bình máu, quyển trục ma pháp cao cấp giá cả lên tới cả ngàn thậm chí cả vạn kim tệ, nhưng một trận đấu làm sao có thể chỉ dùng một, hai quyển trục. Bởi lẽ quyển trục ma pháp tuyệt không phải chỉ bán cho người có tiền, song đủ khả năng làm quyển trục sư nhất định là người có tiền.

Quan Miên nói: "Lắm tiền có thể thành lập quỹ từ thiện."

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Tôi đã làm rồi."

Quan Miên nói: "Còn lại có thể quyên cho chính phủ."

Phồn Tinh Hữu Độ lấy làm kỳ quái: "Không ngờ cậu lại yêu chính phủ đến thế."

Quan Miên đáp: "Tiết kiệm giấy. Thế nào cũng đỡ hơn cứ thiếu là bọn họ tùy tiện in ấn."

Phồn Tinh Hữu Độ cười bảo: "Lần sau tôi sẽ cân nhắc. Đi thôi."

Quan Miên nói: "Tới giờ tôi ăn cơm rồi."

Phồn Tinh Hữu Độ ngẩn ra. Đây là lần đầu tiên anh ta dẫn người luyện cấp lại bị "từ chối khéo", dù cho lấy hiểu biết của Phồn Tinh Hữu Độ về Quan Miên, anh ta cảm thấy Quan Miên đang nói thật. "Được." Phồn Tinh Hữu Độ tiếp, "Sáng mai cậu rảnh không?"

Quan Miên đáp: "Không. Tôi phải làm cu li. Chiều rảnh."

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Thế hai giờ chiều mai gặp ở Baute, tôi dẫn cậu luyện cấp."

Quan Miên đồng ý, "Được."

Hai người hẹn thời gian địa điểm xong xuôi đều lần lượt logout. Hơn cả tháng nay Quan Miên đều vùi đầu vào game, ít nhiều cũng bắt đầu thấy uể oải nên ăn tối xong thì không lên mạng mà tìm một bộ phim cũ thế kỷ hai mươi mốt để giết thời gian.

Hôm sau vừa lên mạng Bản Chất Minh Mẫn đã oán trách, "Tối qua cậu không lên."

Quan Miên đáp: "Tôi không ngạc nhiên. Nếu anh thấy tôi lên tôi mới thấy ngạc nhiên đấy."

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Hôm qua tôi định cùng cậu ăn mừng."

Quan Miên hỏi: "Lên cấp 30?"

"Sao cậu biết?" Bản Chất Minh Mẫn kinh dị nhìn cậu.

Quan Miên nói: "Tôi nghĩ không ra anh còn chuyện gì đáng chúc mừng."

"…Thật ra cũng có đó, sinh nhật chẳng hạn." Bản Chất Minh Mẫn nghiến răng nhắc nhở.

Quan Miên nói: "Tôi tưởng anh ghét sinh nhật nhất trên đời."

Bản Chất Minh Mẫn thắc mắc: "Tại sao?"

"Bởi vì nó đưa anh đến thế giới này." Quan Miên vỗ vỗ vai anh ta, cười cười.

"…" Nể mặt cậu đang cười, Bản Chất Minh Mẫn quyết định không chấp cú xỏ của Quan Miên, "Thi đấu thế nào?"

Quan Miên nói: "Nếu là đấu PK, chúng tôi thua rồi. Nếu tính điểm thì có khả năng thắng."

Bản Chất Minh Mẫn nghiêng qua, hắc hắc cười: "Tôi nghe nói cậu mần thịt Ám Hắc Đại Công?"

Quan Miên nói: "Trong hiện thực thì chưa."

"Này đương nhiên tôi biết."

Quan Miên nói: "Tôi thấy anh nói năng dè dặt như vậy còn tưởng trong hiện thực anh ta cũng bị chém chết rồi chứ."

Bản Chất Minh Mẫn: "…"

[Hệ thống] Nhắc nhở: Nhát búa vừa rồi chưa đạt mức tối thiểu, không tính.

Bản Chất Minh Mẫn phát hiện chỉ cần cùng Quan Miên nói chuyện, hiệu suất công tác của bản thân sẽ bị hạ thấp đến thảm thương. Buổi chiều vào game, Quan Miên đầu tiên theo Bản Chất Minh Mẫn để anh ta dẫn mình luyện cấp, đợi đến hai giờ mới đi tìm Phồn Tinh Hữu Độ.

Có điều người tới không phải Phồn Tinh Hữu Độ mà là Chim To Không Do Cha có duyên gặp mặt một lần.

Chim To Không Do Cha nói: "Phồn Tinh cậu ấy bận việc, tôi tới dẫn cậu."

Quan Miên nhún vai. Ai dẫn cậu luyện cấp đều như nhau, dù sao cũng là sức lao động cả thôi.

50. Chương 50: Chiến Quả Lưu Tinh (trung)

Muôn người tranh đoạt, một đội giật cúp.

Chim To Không Do Cha kéo người luyện cấp xem trọng chính là hiệu suất.

Quan Miên ngồi giữa một đám quái, lặng lẽ uống máu. Bên cạnh cậu, Chim To Không Do Cha không ngừng dùng Súc Ảnh trên chém dưới đâm, dùng chủy thủ cắt vào yết hầu quái từng con một.

"Uống hết máu rồi." Quan Miên bình tĩnh lắc lắc chiếc bình rỗng tuếch. Lũ quái quanh cậu đều là quái Chim To Không Do Cha xử lý không kịp chạy đến.

"Hả?" Chim To Không Do Cha không nghe rõ, vừa quay lại đã thấy Quan Miên tan thành ánh sáng trong đường nhìn của mình.

"…"

Bước ra từ cung điện đầu thai, Quan Miên nhận được thư thăm hỏi của Chim To Không Do Cha:

"Bình máu chuẩn bị hai thùng rồi, nhanh tay đóng gói người gửi qua!"

Quan Miên trở về nơi luyện cấp.

Chim To Không Do Cha quả nhiên giao cho cậu hai ô đầy bình HP.

Quan Miên trả về cho anh ta lượng kim tệ tương ứng.

Chim To Không Do Cha cau mày.

Quan Miên hỏi: "Còn muốn thu phí vận chuyển hả?"

Chim To Không Do Cha bực bội đáp: "Cậu cảm thấy chút tiền này tôi không cho cậu nổi?"

Quan Miên đáp: "Bây giờ hình như là anh cảm thấy tôi trả không nổi."

Chim To Không Do Cha nghẹn họng, tiện tay vơ tiền quẳng vào túi rồi tiếp tục đánh quái.

Quan Miên ngồi xuống, mở nắp bình HP tiếp tục thong thả nhấp từng ngụm một.

Đến giờ cơm chiều, hai người vô cùng khách sáo mà chia tay nhau, cũng hẹn sẵn thời gian lên mạng tiếp tục giết quái.

Hơn tám giờ tối, lúc đang mải mê uống HP, Quan Miên đột nhiên nhận được thư của Phồn Tinh Hữu Độ.

"Kết thúc công việc." Cậu đứng dậy, cất bình máu vào túi.

Mạch suy nghĩ của Chim To Không Do Cha đương nhiên chưa theo kịp mạch suy nghĩ của cậu, bởi lẽ khi Quan Miên hô kết thúc, phản ứng đầu tiên của anh ta là ngừng tay chứ không phải hộ tống Quan Miên ra ngoài.

Vì vậy mà Quan Miên lại gặp bất hạnh ngay trước mắt anh ta.

Chim To Không Do Cha nhanh nhẩu giải quyết đám quái còn lại, ngẫm nghĩ một hồi lại viết thêm bức thư khác, bày tỏ muốn tiếp tục dẫn cậu luyện cấp.

Quan Miên nhanh chóng hồi âm: "Không sao. Chết rồi về thành nhanh hơn."

Chim To Không Do Cha: "..."

Thi đấu vào khoảng sáu giờ thì hoàn toàn kết thúc.

Trí tuệ nhân tạo nhanh chóng công bố kết quả thống kê.

Trước mắt, đội của Lòng Son Chiếu Sử Xanh được 659 điểm, vững vàng chiếm vị trí đầu bảng, hơn đội thứ hai 30 điểm.

Đội của Phồn Tinh Hữu Độ và Ám Hắc Đại Công bằng điểm, 573, cùng chiếm vị trí thứ chín.

Bách Chiến Bách Thắng cùng Tuyết Lý Hống xếp rất thấp, chỉ có 100 điểm, chắc chắn bị loại.

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Này được xem như kết quả cuối cùng chưa?"

Phồn Tinh Hữu Độ lắc đầu, "Còn một ván."

Vô Song xoa tay, "Nếu gặp đội Ám Hắc Đại Công lần nữa thì tốt rồi! Lần này tôi nhất định đánh cho hắn răng rơi đầy đất."

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Chắc không trùng đâu nhỉ?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Đối thủ vòng một căn cứ theo bình thẩm sơ bộ để ghép cặp, rất có khả năng lực lượng ngang nhau. Vòng hai là theo thứ tự, hai số chẵn lẻ liên tiếp đấu nhau. Vòng ba là bốc thăm." Vì chỉ còn hai mươi đội nên thực lực cũng không mấy hơn kém.

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Đi đâu bốc?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Ở đây."

Bọn họ đang đứng trong hội trường số 1.

Ngoài hai mươi đội lọt vào vòng trong còn có không ít khán giả tụ tập.

Quan Miên đột nhiên nói: "Chỉ có mười chín đội."

Bị Thịt Rỗng hắc hắc cười bảo: "Có phải anh quên tính đội mình rồi không?"

Quan Miên cau mày, "Trên đời còn có người phạm phải sai lầm này ư?"

Nụ cười của Bị Thịt Rỗng sượng trân, "Con người chia thành rất nhiều loại, em nghe đồn từng có người phạm qua."

Quan Miên nói: “Lúc cậu nghe nói có phải quên tính mình vào không?”

Bị Thịt Rỗng: “…”

Vô Song: “Ám Hắc Đại Công không ở đây.”

Gia Cát Động Minh nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Bọn họ đều không có mặt.”

Bất quá không cần bọn họ nghĩ nhiều, trí tuệ nhân tạo đã tuyên bố mời đại biểu các đội lên đài.

Đội của Ám Hắc Đại Công do toàn đội vắng mặt nên bị bãi bỏ tư cách dự thi, chuyển thành đội xếp thứ hai mươi mốt vào thế chỗ.

Phồn Tinh Hữu Độ quay sang Quan Miên, “Muốn thử vận đỏ không?”

Quan Miên việc tốt không nhường ai, đường hoàng lên đài.

Trí tuệ nhân tạo lấy ra một chiếc hộp lớn, trên dưới trái phải có không ít lỗ, “Bên trong có những quả cầu màu sắc khác nhau, hai đội trùng màu sẽ là đối thủ của nhau, bây giờ mời các bạn thò tay vào lấy.”

Bỗng nhiên một cô bé cả kinh kêu lên, “Ai sờ tay tôi?”

“Không phải tôi.” Hai người đứng cạnh cùng nhau la hoảng.

Game thủ đối diện cô bé ngập ngừng hỏi: “Lẽ nào là tôi?”

Cô bé vặn lại: “Cánh tay anh dài thế cơ à?”

Người nọ hướng về cô mà nháy mắt lia lịa rồi nói: “Đây là sức mạnh của tình yêu.”

Những người khác đều bày tỏ, bọn họ xem màn yêu đương nhăng nhít bọn họ bị mắt xem này thiệt giả quá rồi.

Trí tuệ nhân tạo nói: “Bắt đầu lấy cầu.”

“Của tôi!”

“Tôi mò được hai quả.”

“Ai giành của tôi hả?”

Trong cơn hỗn loạn, Quan Miên bình tĩnh lấy ra một quả cầu đỏ choét.

Cùng lúc đó, Lòng Son Chiếu Sử Xanh cũng rút tay ra.

Hai quả cầu đỏ chói cách một chiếc hộp mà tỏa sáng lên nhau.

Trí tuệ nhân tạo tuyên bố: “Tổ số 1 đấu với tổ số 9. Tên người chơi bao gồm…”

Quan Miên im lặng bước xuống.

Phồn Tinh Hữu Độ vỗ vai cậu, cười bảo: “Số đỏ thiệt.”

Vô Song xoa tay, “Không có Ám Hắc Đại Công, chém Lòng Son Chiếu Sử Xanh cũng đã tay lắm.”

Bị Thịt Rỗng rầu rĩ nói: “Sao em thấy khả năng họ chém mình hình như lớn hơn chứ nhỉ?” Cả đội cùng trên cấp 80.

Quan Miên nói: “Bọn họ có vũ khí.”

Bị Thịt Rỗng: “Hả?”

“Cho nên dùng để chém đó.” Quan Miên tiếp.

“…” Vì cái gì mà tư duy của cậu ta không bao giờ bắt kịp Quan Miên vậy?

Vòng đấu cuối cùng định rõ vào một giờ chiều ngày kia, hai mươi đội cùng đấu một lúc.

Trước khi chia tay, Phồn Tinh Hữu Độ hỏi Quan Miên: “Đi chung với Chim To Không Do Cha được không?”

Quan Miên đáp: “Tốt lắm.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Mấy bữa nay tôi hơi bận nên đành mời cậu ấy tới giúp.”

"Không sao." Quan Miên dừng lại một chút, "Nước thuốc tẩy kỹ năng là tôi tự nguyện uống, không phải trách nhiệm của anh."

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Thành viên trong công hội tôi đều có trách nhiệm."

Quan Miên cau mày.

"Xong Lưu Tinh Chi Chiến là lễ tình nhân của Mộng Đại Lục." Phồn Tinh Hữu Độ chuyển đề tài, "Nghĩ xong sẽ tặng ai hoa hồng chưa?"

Quan Miên ngờ vực hỏi: "Cái gì là lễ tình nhân của Mộng Đại Lục."

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Là lễ tình nhân chỉ có ở Mộng Đại Lục. Hôm đó dù nhận hoa hồng hay tặng hoa hồng đều được thưởng 2605657 điểm kinh nghiệm."

Quan Miên hỏi: "5211314 (1) chia đôi?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Phải. Thưởng rất hậu hĩnh."

Quan Miên vô cùng nghiêm túc suy nghĩ.

"Có điều mỗi người chỉ được tặng hoặc nhận một lần." Phồn Tinh Hữu Độ tiếp, "Cho nên chuyện cần nhất cậu phải làm là chọn được đối tượng."

Quan Miên hỏi: "Anh thì sao?"

Phồn Tinh Hữu Độ ngẩn người, phì cười bảo: "Nếu tôi bảo là cậu cậu có cân nhắc không?"

Quan Miên đáp: "Không."

Phồn Tinh Hữu Độ bật cười, "Trực tiếp vậy?"

Quan Miên đáp: "2605657 điểm kinh nghiệm kéo về hơn hai vạn điểm thù hận từ Minh Nguyệt Vô Ảnh, không đủ sở hụi."

Phồn Tinh Hữu Độ im lặng nửa buổi mới trả lời: "Cô ấy sẽ không để ý đâu."

Quan Miên hỏi: "Chẳng phải anh vẫn còn Thủy Lam Mộc Ngẫu ư?"

“Cậu cũng lưu ý mấy chuyện chim cò thế này à?”

“Còn cô bé ở tiểu trấn Dora nữa.”

“…Đến giờ cậu đi ngủ chưa?”

“Đến rồi.”

“Ngủ ngon.”

Ngày hôm sau vẫn do Chim To Không Do Cha dẫn Quan Miên luyện cấp.

Hai ngày thời gian kiếm đủ kinh nghiệm cho Quan Miên học thêm hai kỹ năng mới, có điều cậu không lập tức học ngay. Phồn Tinh Hữu Độ tặng cậu vài quyển trục ma pháp dùng cho thi đấu ngày mai. Bởi vậy trước mắt cậu vẫn phải sắm vai một kẻ vô công rồi nghề.

Trước khi logout, Chim To Không Do Cha nói: “Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta có một nhược điểm chí mạng.”

Ngón tay chuẩn bị ấn thoát của Quan Miên ngừng lại.

Chim To Không Do Cha nghiêm túc truyền thụ: “Cậu ta sợ nhột.”

Quan Miên: “…” Cho nên cậu phải đổi vũ khí thành gậy cù lét?

Thật ra thắng thua trận này vốn không cần bàn cãi.

Nhưng đội của Phồn Tinh Hữu Độ vẫn tạo ra một kết quả khiến người khác kinh sợ. Trước đội level trung bình 80, bọn họ lấy tỷ lệ tử vong 2:1 xử lý một nửa số lượng đối thủ, thế nhưng không bao gồm Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta.

Quan Miên cuối cùng cũng không vác gậy cù lét vào sân đấu.

Vòng đấu cuối cùng vào ba giờ chiều toàn bộ kết thúc.

Năm giờ có kết quả.

Đội của Lòng Son Chiếu Sử Xanh giành được điểm số cao nhất, trở thành chủ nhân bộ trang bị cấp thánh. Đồng thời, mỗi đội viên trong đội được tặng 100 điểm thuộc tính vĩnh cửu cùng một vạn kim tệ.

Đến lúc này, Lưu Tinh Chi Chiến long trọng bế mạc trong một trận huyên náo xô bồ.

Chú thích của biên tập (cảm ơn bạn Hy Triệt):

(1) 5211314: Pinyin là wǔ èr yī yī sān yī sì, đọc lái đi nghe giống "anh yêu em trọn đời trọn kiếp" (wǒ ài nǐ yī shēng yī shì).

51. Chương 51: Chiến Quả Lưu Tinh (hạ)

Muôn người tranh đoạt, một đội giật cúp.

Sau ngày Lưu Tinh Chi Chiến kết thúc, tất cả game thủ đều mòn mỏi trông mong Lòng Son Chiếu Sử Xanh mặc trang phục cấp thánh trình diễn một vòng để mọi người mở rộng tầm mắt. Thế nhưng bọn họ ngày nhớ đêm mong trông đến bạc cả tóc mà Lòng Son Chiếu Sử Xanh mặc trên người vẫn là bộ trang phục không chính hiệu tự tay gom góp.

Vì vậy rất nhiều đã người nổi nóng, mượn báo chí nhao nhao lên án Lòng Son Chiếu Sử Xanh lãng phí của trời.

Bởi kháng nghị thật sự quá dữ dội, ngay cả nội bộ Công hội Đế Diệu cũng nảy sinh bất hòa, cuối cùng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đành đứng ra làm đại biểu, thay mặt chính phủ dẹp yên sự tình. Lòng Son Chiếu Sử Xanh không mặc chẳng phải bởi anh ta không muốn mặc mà do hệ thống tặng chính là trang phục nữ, anh ta không cách nào mặc lên người.

Lời giải thích vừa được công khai lập tức thu hút càng nhiều nghị luận.

Game thủ X cho rằng Lòng Son Chiếu Sử Xanh rất có khả năng là nữ, còn đại thần hệ thống do bất cẩn co giật một phen đã biến "cô nàng" thành đàn ông, tạo thành vị nhân yêu đầu tiên và cũng là duy nhất của làng game. Cũng bởi thế mà hệ thống mới thưởng cho anh ta bộ trang phục cấp thánh giành cho nữ.

Game thủ Y cho rằng đa phần do lễ tình nhân Mộng Đại Lục sắp đến, hệ thống cố ý tặng trang phục nữ để người thắng tặng cho người trong mộng bày tỏ tình yêu.

Game thủ Z cho rằng bên trên chỉ là nói xằng nói bậy. Hệ thống cung cấp thật ra không phải trang phục nữ, tối đa cũng chỉ có thiết kế mang nhiều hơi hướm nữ tính nên mới bị nhầm thành trang phục nữ. Thật ra là trang phục nam nữ đều dùng được!

Lời vừa phát biểu đã có rất nhiều game thủ đồng tình, mãnh liệt hy vọng Lòng Son Chiếu Sử Xanh có thể vận nó ra thành dạo một vòng.

Kêu gào của quần chúng thật sự quá lớn khiến thông cáo tổ đội trên báo đều bị dồn vào xó xỉnh nào đó, cả ngày vang dội tiếng hô hoán yêu cầu Lòng Son Chiếu Sử Xanh ra mặt trình diễn thời trang. Công hội Đế Diệu bị đẩy lên hứng mũi chịu sào.

Bởi vậy hai vị đầu sỏ của Công hội Đế Diệu phải tiến hành một hội nghị bí mật.

"Em thấy chuyện này không thể cứ tiếp tục như vậy."

"Bọn mình phải tìm biện pháp thỏa đáng."

"Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Bọn mình không thể kích thích sự căm phẫn của nhân dân đâu."

"...Tốt xấu gì anh cũng nói một câu đi chớ."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhấc chân, bất mãn đạp đạp Lòng Son Chiếu Sử Xang đang gật gà gật gù bên cửa sổ.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hé mắt ra, "Chẳng phải anh đã tặng cho cậu rồi sao?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Không được, anh mới là đội trưởng của bọn em. Tất cả thành viên trong đội đều cảm thấy trang bị kia chỉ có anh mới có tư cách lấy!" Đùa nhau à, bọn họ đều là nam, ai mà mặc chứ!

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: "Thế cứ quẳng vào kho nuôi nấm đi."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta dí báo vào mặt anh ta, "Anh không thấy dư luận ngoài đó nói thế nào hả? Bọn họ đều hô hào anh mặc quần áo vào rồi dạo vài vòng."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh cau mày hỏi: "Trước giờ anh không mặc quần áo ư?"

"Không giống mà. Này là cấp thánh í, là vinh quang của đội mình. Sao anh nỡ lòng đối xử tệ bạc với nó như thế?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh bắt đầu mất kiên nhẫn, "Sớm biết thua Phồn Tinh Hữu Độ quách cho rồi."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hất cằm bảo: "Tên Phồn Tinh Hữu Độ mặt mũi nhỏ xinh mặc vào chắc không đến nỗi tệ."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: “Anh ta có thể tặng Minh Nguyệt Vô Ảnh.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Thế thôi để em mặc còn được hơn.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: “Tặng Đại Công thì sao?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta trợn mắt, “Anh dám có suy nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy?! Cơ mà, độ khó thực thi có cao quá không?” Cậu ta bắt đầu nghiêm túc cân nhắc khả năng này.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh lại chuẩn bị gà gật tiếp.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đột nhiên một cước giẫm lên giày anh ta, “Anh thấy Mộng Xuân Không Tỉnh có thể có cách không?”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh rút giày khỏi chân gấu của ai kia, rút vào ghế tiếp tục ngủ.

Quan Miên nhìn Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta từ trên trời giáng xuống, quay đầu tiếp tục đánh quái.

“Bận quá nhỉ.” Cậu ta vừa tìm được một câu gợi chuyện không tệ thì đã nhận được lời mời tổ đội.

Quan Miên nói: “Click đồng ý.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngẫm nghĩ rồi chọn đại đồng ý, “Tôi có việc muốn thương lượng với anh. Là thế này, chẳng phải bọn tôi trong Lưu Tinh Chi Chiến thắng được một bộ trang bị cấp thánh ư? Bọn tôi muốn cho Đại Công nhưng lại sợ anh ấy quá kỹ tính, không chịu nhận, anh có biện pháp gì không?”

“Giải quyết lũ quái kia đi.” Quan Miên chỉ vào sau lưng cậu ta.

“Hả?” Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngoảnh lại nhìn thử, đều là quái nhỏ cấp 35 bèn vung tay giải quyết gọn gàng.

Quan Miên lại chỉ sang hướng khác.

“...”

Một buổi chiều trôi qua. Kinh nghiệm của Quan Miên tăng vọt. Cậu hài lòng nói: “Không hổ là đội quán quân.”

“Nào có nào có.” Tuy không dễ gì được nghe Quan Miên khen ngợi nhưng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vẫn chưa quên mục đích của mình, “Về chuyện Đại Công mặc trang phục, anh thấy…”

“Cậu quen anh ta bao lâu rồi?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thoáng ngẫm nghĩ, “Chắc là… Hơn ba năm? Sao?”

Quan Miên nói: “Tôi mới quen anh ta một tháng.”

“…”

“Tôi đi ăn cơm đây. Cảm ơn kéo tôi đánh quái. Bye bye.”

“…”

Ăn xong cơm tối vào mạng, Quan Miên đột nhiên nhớ tới cái tin tức mà đã bị chuyện trang bị cấp thánh và Công hội Đế Diệu đá vào xó xỉnh:

[Lễ tình nhân của Mộng Đại Lục, ngày lễ của mọi người.]

Mặc kệ có người yêu hay không bạn đều có quyền đón nhận lễ vật lễ tình nhân.

Có lẽ bạn đang cần một đóa hoa hồng chín trăm chín mươi chín kim để chúc phúc tình yêu thiên trường địa cửu.

Có lẽ bạn đang cần một đóa hoa hồng chín trăm chín mươi chín kim để tăng 260557 điểm kinh nghiệm.

Bất luận thế nào chắc chắn không lỗ vốn.

Còn chờ gì nữa, mau đến thương thành của hệ thống ăn mừng ngày lễ mỗi năm một lần này đi.

Tọa độ…

Quan Miên nhẩm tính, 2605657 điểm kinh nghiệm có thể giúp cậu thăng liền năm cấp, thật sự là mê hoặc rất lớn. Cậu rút thư của mình ra. Do Mộng Đại Lục không có hệ thống “Bạn thân” nên nếu muốn biết bạn thân của mình là ai thì chỉ đành xem lượng thư qua lại thường ngày.

Quan Miên đếm thử, phát hiện từ nhiều đến ít bao gồm Tội Lỗi Quá Xá, Bản Chất Minh Mẫn, Phồn Tinh

Hữu Độ, Ám Hắc Đại Công, Chim To Không Do Cha, Bị Thịt Rỗng… Hai, ba bức như Tinh Phi Ngân xem như không tính.

Tội Lỗi Quá Xá đang nhập học, Phồn Tinh Hữu Độ, Ám Hắc Đại Công có thể xếp vào hàng ngũ không tính, Bị Thịt Rỗng có bạn gái, Chim To Không Do Cha hiếm khi lên mạng. Như vậy xem ra chỉ còn…

Bản Chất Minh Mẫn.

Bản Chất Minh Mẫn nhận được thư của Quan Miên, bên trong chỉ có sáu chữ: "Có việc quan trọng cần bàn."

Anh ta nghĩ lại mấy chuyện gần đây, hình như không có gì đáng lo. Thế giới an bình, quốc gia an ổn, ra vào an toàn, cuộc sống an tâm. Nếu nhất định phải nói có gì không "an" thì chính là trên mặt tự dưng nổi một cái mụn, hơn nữa còn có xu thế đỏ lên khiến anh ta hơi hơi rầu rĩ.

Nhưng mụn vốn chẳng có quan hệ gì với Mộng Xuân Không Tỉnh mới phải, bởi lẽ anh ta rất thản nhiên đến chỗ hẹn cũ: Loca Scarlett.

Quan Miên vừa mở miệng đã hỏi ngay: "Anh có bao nhiêu tiền?"

Bản Chất Minh Mẫn ngẩn ra, "Sáu mươi mấy nhỉ."

Quan Miên cau mày.

Bản Chất Minh Mẫn dè dặt hỏi: "Thiếu tiền bọn vay nặng lãi?"

Quan Miên nói: "Tôi chỉ có hơn một trăm kim tệ."

Bản Chất ngơ ngác hỏi: "…Cho nên?"

Quan Miên tiếp: "Tiền của chúng ta không đủ mua hoa hồng."

Bản Chất Minh Mẫn rốt cuộc vỡ lẽ, "Cậu định mua hoa hồng? A! Cậu tìm được bà xã rồi ư? Chuẩn bị dùng hoa hồng tỏ tình?" Trong mắt anh ta chợt tràn đầy hâm mộ cùng đố kỵ.

Quan Miên nói: "Nói thiệt thì, là anh đó."

Bản Chất Minh Mẫn đem lời này rà qua não bộ mấy lần mới kinh ngạc la lên: "Hả?"

“Tặng hoa nhận hoa được nhận 2605657 điểm kinh nghiệm.” Quan Miên nói.

Bản Chất Minh Mẫn bừng tỉnh đại ngộ, “Cậu lần sau nói chuyện làm ơn nói thẳng vào trọng điểm được không, tim tôi không tốt, hoảng sợ một phen thế này nữa là lên tây thiên thỉnh kinh luôn đó.”

Quan Miên nói: “Anh thuộc tuổi khỉ, tuổi heo hay tuổi ngựa?”

Bản Chất Minh Mẫn lần này nghe hiểu, “Tôi thuộc Sa Tăng.”

“Tôi giành không lại hắn.”

“Hả?”

Quan Miên vặn lại: “Không phải anh thuộc về Sa Tăng sao?”

Bản Chất Minh Mẫn chà chà cánh tay, “Lời đùa này chẳng buồn cười tí nào.”

Quan Miên nói: “Tôi đi luyện cấp.”

Nhìn cậu chuẩn bị co giò bỏ đi, Bản Chất Minh Mẫn đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Tôi nhớ cậu từng kể Tội Lỗi Quá Xá tặng cậu một quả trứng dơi, sao cậu không dùng?”

Quan Miên đáp: “Nó là trứng dơi biến dị, cấp 50 mới dùng được.”

Bản Chất Minh mẫn nói: “Ê, nếu cậu thật sự muốn mua hoa hồng thì chúng ta có thể gom tiền.”

Quan Miên dừng bước.

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Kim tệ trong game và tiền trong hiện thực có thể trao đổi, chúng ta có thể dùng tiền thật đổi kim tệ. Chín trăm chín mươi chín kim là khoảng… một vạn tệ.” Quả nhiên là công ty lòng dạ đen tối!

Quan Miên lắc đầu bảo: “Vậy ngốc quá rồi.”

“…” Bản Chất Minh Mẫn tự dưng lẽo đẽo theo sau, “Cậu kéo tôi luyện cấp nhé.”

Quan Miên hỏi: “Giờ anh cấp mấy?”

“30. Còn cậu?”

“32.”

“Vậy…”

“Anh dẫn tôi luyện cấp đi.”

“…”

Bởi lễ tình nhân của Mộng Đại Lục đã bắt đầu, sự chú ý của game thủ chuyển khỏi vụ trang bị cấp thánh.

Báo chí không còn những tin gây rối giễu cợt mà đổi thành tràn ngập thư tình. Nơi nơi “Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau”, chốn chốn “Hai tình ví phỏng mãi lâu dài,”… (trích “Thước Kiều Tiên” của Tần Quán)

Lúc Quan Miên cùng Bản Chất Minh Mẫn đang trong chế độ làm việc cứ nhìn thấy trên trời không ngừng lóe lên đủ loại pháo hoa rực rỡ, đa phần đều có hình trái tim.

Sau khi kết thúc thời gian công tác, Bản Chất Minh Mẫn bảo: “Hôm nay tôi mệt quá, chiều tối không lên mạng đâu. Cậu có muốn nghỉ ngơi luôn không?” Những hình ảnh hoa hòe kia với một chàng trai độc thân mà nói là vô cùng mang tính đả kích tinh thần.

Quan Miên nói: “Tôi muốn luyện cấp.” Từ sau Lưu Tinh Chi Chiến, luyện cấp đã trở thành nhiệm vụ chủ yếu của cậu.

Bản Chất Minh Mẫn không nói thêm gì mà chỉ thâm thúy vỗ vai Quan Miên.

Dám cô đơn lẻ bóng đi lại trên đường vào lễ tình nhân mới là dũng sĩ chân chính!

Quan Miên lại chẳng có cảm xúc gì. Tiếc nuối duy nhất của cậu chính là không thể tặng hoa nhận kinh nghiệm.

Đến chiều cơm nước xong xuôi, Quan Miên vừa lên mạng đã nhìn thấy một đóa hoa hồng từ trên trời rơi xuống, đáp vào ngực mình.

Hương hoa tươi mát phả vào mũi khiến Quan Miên ngẩn người, cúi đầu nhìn tấm thiệp hồng phấn khéo léo giấu mình giữa những nụ hồng e ấp.

Rút nhẹ tấm thiệp, Quan Miên lại nhìn thấy vô số trái tim nho nhỏ hồng hồng bay ra khắp nơi.

Nội dung thiệp rất đơn giản ngắn gọn, chỉ có hai chữ rồng bay phượng múa: “Tước gia.”

[Hệ thống] Nhận hay không?

52. Chương 52: Tình Nhân Lâm Thời (thượng)

Hoa lửa tình yêu, rộ khắp đại lục.

Quan Miên ngẫm nghĩ, chuẩn bị tìm người hỏi xem đây là tình huống thế nào. Thế nhưng báo vừa giở ra, đập vào mắt cậu lại là hai lệnh triệu tập đầy khí phách chiếm cứ đầu báo một trái một phải.

[Công hội Đế Diệu]

Lệnh triệu tập: Công hội cuồng hoan, trách nhiệm của mọi người.

[Công hội Tinh Nguyệt]

Thư mời gửi đến mỗi thành viên của Công hội Tinh Nguyệt: Hy vọng cùng nhau chung hưởng lễ hội.

Cảm tưởng duy nhất khi Quan Miên nhìn thấy hai lệnh triệu tập: Tiếng là triệu tập công hội, ra là hẹn hò công cộng.

Lật báo đến trang thứ ba, cậu tìm thấy tin nho nhỏ treo giải một kim cho giải đáp:

“Tỷ suất tặng nhầm hoa cao đến cỡ nào?”

Bên dưới rất nhanh có người trả lời: “Cao như tỷ suất Lòng Son Chiếu Sử Xanh mặc trang bị cấp thánh í.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hình như cuối cùng vẫn không mặc trang bị cấp thánh thì phải?

Cho nên không sai đâu nhỉ?

Như vậy với Quan Miên mà nói, vấn đề còn lại chẳng phải là nhận hoa hồng đỏ hay không mà là có nhận 2605657 điểm kinh nghiệm hay không. Bởi nên đáp án là không cần phải hỏi.

Cậu chọn “Nhận”.

Kinh nghiệm lập tức điên cuồng tăng lên.

[Hệ thống] Thăng lên cấp 33 hay không?

Có.

[Hệ thống] Thăng lên cấp 37 hay không?

Có.

Kết quả này làm cậu rất hài lòng. Về phần Tước gia là ai, Quan Miên cảm thấy cứ xem hắn ta như người cùng tổ đội luyện cấp là được. Đối phương ra tiền, cậu đồng ý nhận, mọi người vui vẻ.

Có đẳng cấp rồi, bây giờ cần kỹ năng. Quan Miên nhớ lại nơi Chim To Không Do Cha kéo mình quái khoảng cấp bốn mấy, tuy với level hiện tại của cậu có phần gắng gượng nhưng mang đủ thuốc chắc vẫn đối phó được.

Cậu vừa quyết định lại nhìn thấy một tiểu tinh linh vỗ cánh sà xuống.

Mở thư ra xem, bất ngờ thay là thư mời đích thân Phồn Tinh Hữu Độ chính tay viết, không khác mấy ý mời trên báo nhưng thư mời cá nhân cùng lệnh triệu tập đại trà dù sao cũng là hai cảm giác khác nhau.

Quan Miên thoáng do dự rồi quyết định đi. Trong Lưu Tinh Chi Chiến, anh ta đã chăm sóc cậu rất nhiều, tuy cuối cùng không giành được cúp hay khen thưởng gì nhưng có thể tích lũy kinh nghiệm từ những cuộc đấu cường độ cao như vậy cũng đáng quý lắm rồi.

Cậu đến tiểu trấn Dora mua máu và lam trước, sau đó qua điểm truyền tống đến thành Baute.

Vừa vào thành, Quan Miên đã nghe thấy những trận cười đùa gào thét vang trời như muốn khủng bố cả năm giác quan của mình.

Bầu trời vốn xanh thẳm giờ bị bao trùm trong khói lửa, nơi nơi đều ngập ngụa màu hồng, khó bề nhìn ra sự trong lành vốn có.

Một đôi nam nữ đứng trên đường cái, tay trong tay, vai về vai, cử chỉ thân mật không hề e ngại. Trong game 3D, trừ phi dùng dịch dung đan, bằng không bề ngoài chính là mặt thật ngoài đời, bởi lẽ người yêu đa phần cũng là tình nhân trong hiện thực, giữa hai người càng không cần giữ kẽ.

"Bà xã bà xã bà xã chồng yêu em chồng yêu em chồng yêu em…"

Xe hoa giữa rừng người thoăn thoắt qua lại như mắc cửi, các loại từ ngữ yêu đương trắng trợn lượn lờ nơi nơi xuyên các thành thị, không khí náo nhiệt có thể ví như ngày xuân.

Quan Miên nghiêng người, từng chút một nhích người về phía tổng bộ của Công hội Tinh Nguyệt.

Càng gần tổng bộ người càng đông đúc, trông hệt như những bức tường người. Theo lý thuyết mà nói, bọn họ đều là sóng điện não, xuyên qua xuyên lại người nhau vốn rất dễ dàng nhưng trong game thiết kế bọn họ đều cảm giác được cơ thể của mình, cho nên chỉ đành luồn lách để tránh va chạm. Điều may mắn duy nhất chính là bọn họ không có cảm giác ngộp thở.

Qua một hồi, cậu nghe thấy tiếng của Vô Song, hình như đang chỉ huy giao thông phía trước, quả nhiên chẳng mấy chốc, trước mặt đã lộ ra một con đường.

Vô Song đến trước mặt Quan Miên, nhanh nhẩu vỗ vai cậu: "Lão đại ở trong kia."

Quan Miên khẽ gật đầu, thoăn thoắt len lỏi qua khoảng cách hiếm hoi giữa rừng người vào trong tổng bộ. Người bên trong ít hơn bên ngoài một chút nhưng cũng tụ tập thành từng nhóm lớn.

Quan Miên đang định tìm kiếm bóng dáng Phồn Tinh Hữu Độ thì vai chợt bị vỗ nhẹ. Cậu quay lại, nhìn thấy Bị Thịt Rỗng đang kéo Xích Đu Đung Đưa cười khà khà với mình.

"…" Lẽ nào trong game cũng có thuốc kích thích?

Xích Đu Đung Đưa ngượng ngùng đập Bị Thịt Rỗng, đoạn bảo: "Anh đừng cười nữa."

Bị Thịt Rỗng nói: "Đây là lần đầu tiên em tặng hoa cho anh mà. Vui chết anh mất thôi."

Quan Miên hỏi: "Vì tiết kiệm được chín trăm chín mươi chín kim?"

Nụ cười của Bị Thịt Rỗng sượng ngắc.

Xích Đu Đung Đưa không nhịn được mà phì cười, "Wow, vẫn là anh lợi hại. Em nói cả buổi cũng không khiến anh ấy ngừng cười được, anh vừa nói là ảnh im luôn."

Cô bé là bạn gái của Bị Thịt Rỗng, trong lúc bọn họ chuẩn bị cho Lưu Tinh Chi Chiến từng gặp mặt vài lần, Quan Miên xem như cũng có quen biết, ấn tượng lại không tệ, cậu nói: "Vì tôi là chuyên gia bảo trì. Lần sau công tắc nào trên mình cậu ta bị hư cứ mang đến sửa."

"Ê ê ê, nghe nói đối tượng em mới tặng hoa là anh thì phải?" Bị Thịt Rỗng bất mãn kéo Xích Đu Đung Đưa ra sau lưng rồi quay sang Quan Miên, "Lão đại đang ở phòng hội nghị trên lầu."

Quan Miên khẽ gật đầu chào Xích Đu Đung Đưa, xoay lưng lên lầu.

Trên lầu yên tĩnh hơn nhiều, hành lang không có người nào, cửa phòng hội nghị đang mở toang, loáng thoáng nghe được tiếng trò chuyện quen thuộc truyền ra.

Quan Miên đến trước cửa phòng hội nghị.

"Thiệt tình, Tước gia…" Chim To Không Do Cha đang định nói gì đó thì bắt gặp Quan Miên, anh ta đổi giọng, "Cậu tới rồi."

Người ngồi đưa lưng về phía cửa nghe vậy bèn quay lại, gương mặt anh tuấn tràn ngập ý cười ấm áp, "Lâu quá không gặp."

Quan Miên nói: "Lâu quá không gặp." Câu trả lời của cậu không có ý tứ sâu xa gì khác. Ngoài lần tình cờ gặp Phồn Tinh Hữu Độ trong hiện thực, đây là lần đầu Quan Miên nhìn thấy mặt thật của anh ta trong game.

Chim To Không Do Cha hỏi: "Tới một mình? Chưa có bạn gái?"

Quan Miên đáp: "Ừ, chưa có."

Cậu trả lời thản nhiên đến nỗi những lời trêu chọc Chim To Không Do Cha định nói đều mắc lại ở cổ.

Phồn Tinh Hữu Độ cười nói: "Không sao, có thể từ từ làm quen."

Bên ngoài đột nhiên rộ lên một trận hoan hô.

Chim To Không Do Cha nói: "Lâu không chơi rồi, các cậu cứ trò chuyện trước đi, tôi đi xem thử." Nói xong, anh ta trực tiếp mở cửa sổ nhảy xuống. Bên dưới lập tức rộ lên trận hoan hô càng lớn hơn.

Quan Miên nhìn Phồn Tinh Hữu Độ, đột nhiên thăm dò hỏi: "Anh nghe nói về Tước gia chưa?"

Phồn Tinh Hữu Độ chớp chớp mắt, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Anh ta thế nào?"

"Không gì." Quan Miên nhớ tới nửa câu nói vừa nãy nghe được ở cửa, cộng thêm thái độ của Phồn Tinh Hữu Độ… Không thể không khiến người khác liên tưởng anh ta chính là Tước gia. Phần người gửi cố tình viết như thế chắc vì không muốn để cậu biết người gửi là anh ta. Về phần lý do… Lẽ nào anh ta canh cánh trong lòng chuyện cậu tẩy kỹ năng trong Lưu Tinh Chi Chiến nên mới cố tình giúp cậu kiếm kinh nghiệm?

Suy đoán này có vẻ đáng tin.

Quan Miên trầm ngâm.

"Nhận hoa chưa?" Phồn Tinh Hữu Độ hỏi, "Nếu chưa nhận, tôi có thể giúp cậu tìm một hội viên chưa có bạn, kinh phí tôi tài trợ."

Nếu chưa nghe câu đó của Chim To Không Do Cha thì biết đâu Quan Miên cũng không nghĩ như vậy, nhưng đã nghe rồi lại thấy câu này của Phồn Tinh Hữu Độ rất có thể để thăm dò cùng phủi sạch quan hệ. Quan Miên bóng gió đáp: "Nhận rồi. Thích lắm." Nếu anh ta không muốn nhận, cậu cũng không cần vạch trần làm gì.

Phồn Tinh Hữu Độ thoáng ngạc nhiên nhưng lập tức cười nói: "Thật không? Hôm nay đúng là ngày tốt nhỉ."

"Phải."

Bị Thịt Rỗng đột nhiên xông vào: "Lão đại, gần tới giờ rồi. Chúng ta mau đi thôi."

Quan Miên nghi ngờ nhìn Phồn Tinh Hữu Độ.

Phồn Tinh Hữu Độ giải thích: "Hoạt động của lễ tình nhân. Ba giờ giết xà (con rắn, pinyin: shé), năm giờ giết phần (yêu quái sinh ra từ đất trong truyền thuyết cổ đại, pinyin: fēn), bảy giờ giết ly (con báo, pinyin: lí)."

Bị Thịt Rỗng thấy Quan Miên mù tịt bèn giải thích: "Đồng âm với xá (pinyin: shě) của xá khí (ruồng bỏ), phân (pinyin: fēn) của phân thủ (chia tay), ly (pinyin: lí) của ly biệt."

Quan Miên vỡ lẽ.

Địa điểm giết rắn tổng cộng có chín mươi chín nơi.

Công hội Tinh Nguyệt chiếm hẳn chín chỗ. Có điều lấy số lượng thành viên của Tinh Nguyệt mà nói, này xem như không quá đáng lắm.

Phồn Tinh Hữu Độ chọn bình nguyên Etal. Nơi này địa thế bằng phẳng, dễ dàng đi lại.

Lúc bọn họ đến đó, trên bình nguyên đã có rất nhiều người, ai cũng có đôi có cặp.

Bị Thịt Rỗng đột nhiên kêu lên: “Lão đại, trông chị Minh Nguyệt kìa… Ủa?” Bởi vì cậu ta phát hiện bên cạnh Minh Nguyệt Vô Ảnh còn có một người con trai. Sắc mặt cậu ta thoắt cái trở nên lúng túng, ngón tay chìa ra khựng lại trên không, nếu không phải Xích Đu Đung Đưa kéo về cho bạn trai thì cậu ta cơ bản chẳng biết giấu mặt đi đâu.

Phồn Tinh Hữu Độ rất có phong độ, cười nói: “Xem ra tôi bị lẻ rồi.”

Âm lượng của anh ta không quá nhỏ, không ít game thủ nữ gần đó nghe vậy đều nhìn qua, thậm chí có vài người bắt đầu rục rịch nhích lại gần.

Bị Thịt Rỗng cuống quít chữa cháy: “Có cần em tìm xem lão đại Chim To và Vô Song ở đâu không?”

“Không cần.” Phồn Tinh Hữu Độ quay sang Quan Miên, “Chúng ta tổ đội nhé?”

Quan Miên hờ hững nhún vai.

Hệ thống nhảy ra lời mời, cậu nhìn cũng chưa nhìn đã nhấp đồng ý, sau đó lập tức phát hiện Phồn Tinh Hữu Độ lộ vẻ kinh ngạc mới chú ý, đồng đội của cậu hình như là:

Ám Hắc Đại Công?

53. Chương 53: Tình Nhân Lâm Thời (trung)

Hoa lửa tình yêu, rộ khắp đại lục.

Ám Hắc Đại Công nhảy xuống từ lưng rồng, hoàn toàn không mang cảm giác đơn thân vào trại địch chút nào, đi đứng một cách tự nhiên, quang minh chính đại, “Người của Công hội Tinh Nguyệt nhiều thật à nha.”

Nói thừa! Đây là nơi Công hội Tinh Nguyệt bao trọn gói!

Bị Thịt Rỗng chọt chọt lưng Quan Miên, khẽ hỏi: “Hai người vẫn đang thông đồng với nhau hả?”

Quan Miên đáp: “Vẫn còn. Chưa được như cậu và Xích Đu Đung Đưa đã thông gian với nhau.”

Bị Thịt Rỗng xém chút cắn vào lưỡi, mặt mũi đỏ bừng, lắp ba lắp bắp nói: “Cái, cái gì mà thông gian, anh đừng có nói hươu nói vượn… Ối!”

Xích Đu Đung Đưa nhéo mạnh vào lưng cậu ta.

Quan Miên đến trước mặt Ám Hắc Đại Công, quay đầu hỏi Phồn Tinh Hữu Độ: "Cùng chơi?"

Bị Thịt Rỗng lại nhịn không được phải xen vào: "Hoạt động giết rắn nhất định phải có hai người một tổ mới được nhân đôi số điểm. Ba người không tác dụng gì cả."

Quan Miên hỏi: "Kinh nghiệm Phồn Tinh Hữu Độ cộng thêm Ám Hắc Đại Công đánh quái chả phải cũng là gấp đôi sao?"

"…" Bị Thịt Rỗng ngẩn ra rồi rầu rĩ gãi đầu, mơ hồ thấy có gì đó không đúng nhưng lại nghĩ mãi không ra.

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười, gửi đi lời mời tổ đội.

Ám Hắc Đại Công sâu xa liếc Quan Miên rồi nhấp đồng ý.

Đội ngũ ba người đầu tiên trong lễ tình nhân của Mộng Đại Lục ra đời!

Từng là cao thủ đệ nhất đệ nhì trong bảng xếp hạng, biểu hiện của Ám Hắc Đại Công và Phồn Tinh Hữu Độ vô cùng cố gắng, ẩn ý như đang ngầm so tài.

Bị Thịt Rỗng nhìn Quan Miên ngồi bệt trên đất mà bơm máu cho cả hai một cách nhát gừng, trong lòng thèm đến ngứa ngáy, cuối cùng không nhịn được bèn hỏi: "Xin gia nhập được không nhỉ?"

Quan Miên đáp: "Cậu có thể thử xem."

Bị Thịt Rỗng thử thật, để rồi bị cự tuyệt một cách vô tình.

Xích Đu Đung Đưa phẫn nộ xông qua: "Anh ngồi chơi xơi nước không thèm đánh quái cũng thôi đi, thế mà còn dám rút đội! Anh có lương tâm không hử?!"

Bị Thịt Rỗng thấy oan ức lắm. Cậu ta vừa mời lại cô nàng vào đội vừa thấp giọng biện hộ: "Chẳng phải anh đang tìm một chỗ ngon lành để mình cùng ké hay sao chứ."

Xích Đu Đung Đưa đột nhiên "A!" lên một tiếng: "Em đánh ra ruy băng rồi!"

Bị Thịt Rỗng lập tức chạy qua, "Đâu đâu?"

Xích Đu Đung Đưa ném qua cho cậu ta một dây ruy băng.

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Ơ, cmn! Sao là em cho anh mà không phải anh cho em?"

Xích Đu Đung Đưa đáp: "Đừng lắm mồm. Em đeo lên cho anh!"

Bị Thịt Rỗng chẳng thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn đứng bất động.

Xích Đu Đung Đưa đeo ruy băng hồng lên cổ Bị Thịt Rỗng, sau đó dùng bút viết lên chín chữ "Xích Đu Đung Đưa – Nhà tài trợ duy nhất" to đùng.

Bị Thịt Rỗng quay đầu lại, bắt gặp Quan Miên đang tò mò nhìn mình bèn giải thích: "Đây là ruy băng của game! Tình nhân đeo vào trong vòng một tiếng sẽ được nhân đôi điểm thêm lần nữa."

Ám Hắc Đại Công đột nhiên sáp lại, trong tay phe phẩy một dây ruy băng hồng phấn.

Quan Miên mặt không đổi sắc hỏi: "Trước mắt chúng ta là thế chân vạc, không phải quan hệ tình nhân."

Ám Hắc Đại Công thuận tay vứt đại ruy băng đâu đó rồi ngồi xổm xuống hỏi: "Nhận được hoa rồi chứ?"

Quan Miên đáp: "Ừ." Nhận hoa hay chưa đã trở thành vấn đề không thể không hỏi trong ngày rồi sao?

Ám Hắc Đại Công nói: "Ồ? Tôi tưởng đằng ấy sẽ không nhận hoa bừa bãi."

Quan Miên đáp: "Xét đến 2605657 điểm kinh nghiệm thì xem như không quá bừa bãi."

Ám Hắc Đại Công khoái trá cười.

Quan Miên nói: "Anh không tham gia vòng cuối của Lưu Tinh Chi Chiến."

Ám Hắc Đại Công cau mày hỏi: "Đằng ấy thấy đáng tiếc lắm sao?"

Quan Miên đáp: "Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta từng hỏi tôi làm sao mới bảo được anh mặc bộ trang bị cấp thánh kia."

Trong mắt Ám Hắc Đại Công lóe lên một cách nguy hiểm, "Ồ? Cậu ta hỏi vậy à."

Quan Miên đáp: “Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy là anh hay Lòng Son Chiếu Sử Xanh mặc lên cũng không khác nhau bao nhiêu.”

Ám Hắc Đại Công không nói lời nào mà nhìn chằm chằm vào cậu một hồi rồi mới mở miệng: “Thật ra đằng ấy muốn khen đội bọn tôi thực lực mạnh mẽ thì không cần phải kín đáo thế đâu.”

Quan Miên nói: “Ý tôi không phải vậy.”

“Tôi nhận tấm lòng của đằng ấy.”

“...”

Ám Hắc Đại Công đột nhiên vươn tay vuốt nhẹ vào tai Quan Miên rồi đứng dậy nói: “Muốn biết lý do thì ăn cơm tối xong gặp nhau ở chỗ cũ.”

Sờ nơi vành tai vừa bị vuốt qua, Quan Miên khẽ cau mày.

Kiểu chào hỏi này khiến cậu có ảo giác mình bị trêu ghẹo.

Ba giờ đánh rắn đến bốn giờ thì rắn cuối cùng cũng biến mất hết.

Phồn Tinh Hữu Độ quay về nói: “Tôi có việc phải đi trước, các cậu cứ chơi tiếp đi.”

Quan Miên nhìn anh ta, ẩn ý nói: “Cảm ơn.”

Phồn Tinh Hữu Độ cười đáp: “Có gì đâu. Tôi cũng hời được không ít kinh nghiệm mà.”

Quan Miên mỉm cười một cách ngầm hiểu, không cần nói ra thành lời.

Sau khi Phồn Tinh Hữu Độ rời khỏi, người chung quanh cũng lục tục bỏ đi, yêu quái lúc năm giờ xuất hiện ở nơi khác.

Bị Thịt Rỗng hỏi Quan Miên: “Muốn đi chung với bọn em không?” Tuy Quan Miên nhiều tuổi hơn cậu ta nhưng cấp lại quá thấp nên Bị Thịt Rỗng vẫn có cảm giác mình là đàn anh, đối phương là đàn em, hất định phải chăm nom cho Quan Miên mọi bề.

Quan Miên còn chưa trả lời thì tay Ám Hắc Đại Công đã gác lên vai cậu, như đùa lại như nghiêm túc mà nhìn bọn họ, “Tôi nhớ hình như cậu ấy chung đội với tôi.”

Bị Thịt Rỗng cảm thấy một làn gió lạnh ào ạt phả vào mặt, phả mạnh đến nỗi khiến mặt cậu ta tê tái! Xích Đu Đung Đưa kéo khẽ tay áo của Bị Thịt Rỗng, thấp giọng nói: "Ngày như hôm nay mà anh còn lo chuyện bao đồng!"

Bị Thịt Rỗng vờ như miễn cưỡng bị kéo đi nhưng trong lòng lại mừng như bắt được vàng.

Ám Hắc Đại Công triệu hồi rồng có cánh, nghiêng đầu bảo: "Đi, đến địa bàn của tôi!"

Quan Miên khoanh tay nói: "Nghe đồn tôi là người của Tinh Nguyệt."

"Tôi cho đằng ấy cơ hội nằm vùng." Ám Hắc Đại Công nhảy lên lưng rồng.

Nói tới nói lui Quan Miên vẫn trèo lên theo.

Rồng có cánh đạp đạp chân sau, chớp mắt đã phóng lên trời.

Cảnh vật của Mộng Đại Lục bên dưới nhỏ dần.

Quan Miên đột nhiên hỏi: "Anh ngồi trực thăng bao giờ chưa?"

Ám Hắc Đại Công hơi ngẩn người nhưng vẫn cười đáp: "Rồi. Đằng ấy chưa à?"

"Chưa." Giọng điệu Quan Miên pha chút tiếc nuối.

"Lần sao dẫn đằng ấy lên thử."

Quan Miên nhìn anh một cách khó hiểu.

Rồng có cánh nhanh chóng hạ cánh, đáp xuống bên một bờ hồ xanh thẳm tĩnh lặng.

Người của Công hội Đế Diệu đang nâng cốc ăn mừng bên hồ, náo nhiệt như trẩy hội.

Quan Miên tò mò: "Bọn họ đang uống gì thế?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Máu và mana."

Quan Miên: "..."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhìn thấy bọn họ bèn lập tức bước qua, thuận tay còn cầm theo hai bình máu, "Đại Công! Anh tới rồi!"

Ám Hắc Đại Công nhận lấy bình máu trong tay cậu ta, tiện thể chuyền cho Quan Miên một bình rồi quay sang cười tà với Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: "Nghe nói cậu đã chuẩn bị cho tôi một bộ trang bị nữ?"

Trái tim bé bỏng của Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đánh thót, ánh mắt lập tức chuyển sang Quan Miên.

Quan Miên vô tội nói: "Cậu đâu có dặn không được nói ra."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cả sức nghiến răng cũng chẳng còn, vội vã cười xòa với Ám Hắc Đại Công: "Lần này là hiểu lầm."

Ám Hắc Đại Công cười càng xán lạn rực rỡ: "Tôi thích loại hiểu lầm này, cuộc đời cậu sau này cũng sẽ thường gặp những hiểu lầm như vậy."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: "…"

Quan Miên thấy Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ai oán nhìn mình bèn chủ động lấy một bình máu trong túi ra, rồi lại chủ động chạm cốc với cậu ta, "Cạn ly."

Ám Hắc Đại Công cũng cười híp mắt chạm cốc với Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: "…" Có gì đáng để cạn ly hả?! Có gì đáng chúc mừng đâu?! Đây rõ ràng là chuyện thương cảm biết bao.

Ám Hắc Đại Công bỏ mặc cho cậu ta tự ăn năn hối hận, xoay người dẫn Quan Miên đi làm quen.

Từ Lòng Son Chiếu Sử Xanh đến Bách Chiến Bách Thắng rồi Phan Phan, từ quen biết đến nửa lạ nửa quen đến hoàn toàn không quen đều giới thiệu một lượt.

Quan Miên nghe vậy thì cau mày, cuối cùng không nhịn được phải cắt ngang: "Tôi không phải Sở Quản lý Hộ tịch."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy cảm thấy Công hội Đế Diệu thế nào? Muốn ăn máng khác không?" Giọng điệu của anh đầy vẻ cám dỗ: "Vị trí nguyên lão còn trống."

Quan Miên hỏi: "Anh đang dụ dỗ tôi thay lòng đổi dạ?"

Ám Hắc Đại Công: "Có thể nói như vậy."

"Lý do?"

"Nhiều lắm." Ám Hắc Đại Công ngẫm nghĩ rồi đáp: "Trước tiên nói về những điểm không quan trọng nhé. Mộng Đại Lục sắp sửa mở hệ thống thành chiến, tôi muốn mời đằng ấy qua giúp."

Quan Miên hỏi: "Đây là việc không quan trọng?"

"Ừ."

"Còn việc quan trọng?"

"Muốn biết thì ăn xong gặp mặt." Ám Hắc Đại Công tủm tỉm cười, lắc lắc chiếc bình trong tay.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta sáp lại, "Đại Công, sắp năm giờ rồi, bọn em chuẩn bị đi giết phần, cùng đi không anh?"

"Được." Ám Hắc Đại Công đáp: "Bao chỗ nào ít ít người đấy."

"Biết rồi." Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhanh chóng chọn một địa điểm rất gần, sau đó chỉ gọi khoảng mười mấy người.

Quan Miên thấy đội mình tự dưng thêm vào bốn người – Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta, Lòng Son Chiếu Sử Xanh, Phan Phan cùng Nê Đại Vương.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Hai người họ từng dẫn đằng ấy luyện cấp, đằng ấy còn nhớ không?"

Quan Miên đáp: "Nhớ."

"Đi thôi." Ám Hắc Đại Công đưa cậu lên lưng rồng rồi bay thẳng đến nơi Đế Diệu vừa bao sân.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh và Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta bắt đầu kiếp sống trâu ngựa vất vả cày cấy.

Trú dưới mái hiên nhà người tốt xấu cũng phải góp một cành hoa. Trong ánh hào quang của một hắc ám tế tự cấp 37, Quan Miên mãi hì hục mài chết từng con phần mà người khác chỉ một hai chiêu đã xử lý xong.

Do địa điểm ít người nên nhiệm vụ càng thêm nặng nề. Mọi người đều vùi đầu lao động, không ai nói

chuyện. Đến sáu giờ, toàn bộ phần biến mất, Quan Miên chào hỏi một lượt rồi logout ăn cơm.

Ăn xong lên mạng vừa đúng sáu giờ rưỡi.

Nơi Quan Miên đứng trước khi logout giờ đã không còn ai. Cậu tìm một nơi thích hợp luyện cấp gần đó trên bản đồ, thật ra hôm nay là ngày vô cùng thích hợp để đánh quái luyện cấp bởi vì chẳng ai buồn giành quái.

Cậu luyện đến gần bảy giờ thì nhìn thấy một huyết tinh linh bay tới, thả xuống một bức thư.

Ám Hắc Đại Công: "Vẫn chưa đến?"

Quan Miên nhớ lại "chỗ cũ" anh từng nhắc đến, lấy thư cùng bút ngắn gọn trả lời: "Không hứng thú."

Chưa được bao lâu, cậu vừa giải quyết hoàn tất một em quái thì nhìn thấy bóng rồng có cánh lướt qua bên mình, Ám Hắc Đại Công từ trên trời nhảy xuống.

54. Chương 54: Tình Nhân Lâm Thời (hạ)

Hoa lửa tình yêu, rộ khắp đại lục.

Lũ quái bị giải quyết lại sinh ra từ những nơi khác.

Quan Miên đánh mãi đánh mãi, tự dưng thấy có gì không đúng bèn quay lại thì nhìn thấy Ám Hắc Đại Công đang khoanh tay dựa vào cây.

Ám Hắc Đại Công tỉnh rụi vẫy vẫy cậu.

"Anh hết chỗ đi rồi à?" Quan Miên hỏi.

Ám Hắc Đại Công đáp: "Đằng ấy có thể xem như tôi đang… ăn chực kinh nghiệm."

Đây là điểm cậu thấy không đúng! Bởi vì sau khi Ám Hắc Đại Công đến, kinh nghiệm cậu kiếm được ít hơn hẳn. Quan Miên hỏi: "Anh không đánh?"

Ám Hắc Đại Công nhướng mày, cười đáp: "Làm phiền vậy."

"..."

Quan Miên đánh một hồi rồi lùi đến khu vực an toàn để ngồi xuống.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy không đánh nữa?"

"Anh chẳng phải có chuyện muốn nói sao?"

Ám Hắc Đại Công cười híp mắt ngồi xuống, "Đằng ấy muốn nghe?"

Quan Miên đáp: "Làm thính giả miễn phí đỡ hơn làm khổ sai miễn phí."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Ờ, nói từ đâu bây giờ?"

"Vắng mặt trong Lưu Tinh Chi Chiến?" Quan Miên gợi cho anh một chủ đề.

Ám Hắc Đại Công trả lời: "Về chuyện đó, đầu tiên tôi phải cảm ơn ý tưởng sinh vật ngoài hành tinh đằng ấy gợi ý cho tôi."

Quan Miên hỏi: "Anh ăn cắp bản quyền rồi hả?"

"Ăn cắp bản quyền rồi." Mặt Ám Hắc Đại Công lộ vẻ quái đản, "Sau đó ăn quả báo ngay và luôn."

Quan Miên nhìn anh một cách khó hiểu.

Ám Hắc Đại Công nói: "Nhờ ý tưởng tuyệt vời của đằng ấy, tôi đã phải tham gia một buổi dạ tiệc hóa trang thân mật. Dép kẹp, bóng đèn điện, vòng thịt dê... Cuối cùng tôi cũng hiểu hóa ra tưởng tượng về sinh vật ngoài hành tinh của nhân loại đều là về khía cạnh cuộc sống."

Quan Miên nói: "Đây là nguyên nhân anh vắng mặt."

Ám Hắc Đại Công đáp: "Ừ."

Quan Miên thấu hiểu gật gù, "Chung thân đại sự quả thật rất quan trọng."

"Sau đó tôi có một phát hiện ngoài ý muốn," Ám Hắc Đại Công tiếp, "trong quá trình giao lưu thân mật, tôi lại thất thần nhớ đến đằng ấy. Sau đó nữa lại phát hiện, ở cùng đằng ấy vui hơn ở cùng bọn họ nhiều lắm." Anh nói một cách tự nhiên như vậy, hoàn toàn không hề pha chút trêu đùa chòng ghẹo, giọng điệu

bình thường cứ như thuật lại sự thật nào đó.

Quan Miên thản nhiên nói: "Cho nên anh muốn mời tôi huấn luyện bọn họ một khóa? Tôi thu phí đấy."

Ám Hắc Đại Công gác tay sau đầu, mắt nhắm lại, khoan thai đáp: "Trước giờ tôi chỉ mua bản gốc."

Một con quái vật đột nhiên xông vào khu an toàn, nhắm vào Ám Hắc Đại Công mà công kích. Em quái mới cấp 39, lực công kích với Ám Hắc Đại Công mà nói chả nhằm nhò gì.

Song Ám Hắc Đại Công lại ngồi im như vậy, chút ý định phản kháng cũng không có.

Quan Miên nhịn không được bèn hỏi: "Này là tự sát mãn tính?"

Ám Hắc Đại Công chỉ hé một mắt ra, "Đằng ấy không thấy nó chém sướng tay lắm ư?"

Quan Miên mặt không biểu tình đáp: "…Anh có muốn để tôi cũng sướng tay một phen không?"

Ám Hắc Đại Công nhắm mắt lại, hắc hắc cười.

Quan Miên chỉ thấy hoa mắt thì em quái đã ăn một kiếm xuyên tim.

"Đi thôi." Ám Hắc Đại Công chìa tay cho cậu.

Quan Miên phủi quần tự đứng dậy rồi nói: "Đi đâu?"

"Giết báo." Ám Hắc Đại Công để cậu cùng ngồi rồng có cánh bay tới nơi giết báo gần nhất.

Báo đã bị diệt sạch, quanh đó có khoảng vài trăm người chơi đang lăm le canh chừng càn đợt báo mới. Cả khu người đông nghìn nghịt.

Quan Miên ngờ vực hỏi: "Không bao sân?"

Ám Hắc Đại Công cười nói: "Hôm nay là lễ tình nhân, là ngày của hai người."

Quan Miên lúc này mới chú ý thấy Lòng Son Chiếu Sử Xanh cùng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đã rút đội, bây giờ chỉ còn lẻ loi hai người cậu cùng Ám Hắc Đại Công. "Anh đánh?"

Ám Hắc Đại Công nói: “Đánh chung đi. Dù sao cũng xem như đội tình nhân mà.” Vừa nói xong anh đã nhìn thấy một con báo bị đánh chạy qua cách họ không xa. Anh khẽ lách mình, thế là con báo tội nghiệp đành toi mạng.

Người canh chừng bên cạnh khó chịu liếc anh.

Ám Hắc Đại Công chẳng thèm để bụng, mỉm cười xông đến mục tiêu khác.

Chung quanh họ có khoảng bảy điểm sinh quái mới, từ sau khi hai người gia nhập, những game thủ khác đều như trở thành cột nhà làm nền, hoàn toàn không có cơ hội tranh giành. Cuối cùng một người chơi nhịn hết nổi phải lên tiếng: “Anh level cao như vậy sao không qua khu cao thủ ấy?”

Ám Hắc Đại Công nhún vai: “Bởi vì khu cao thủ và khu thấp thủ với tôi chả có gì khác biệt.”

Người nọ định nói thêm gì nữa nhưng bị người bên cạnh kéo về, thì thầm đôi câu vào tai. Sắc mặt người nọ khẽ đổi, ngượng ngùng cùng bạn bè bỏ đi. Những người khác thấy hết hy vọng bèn bỏ sang nơi khác.

Ám Hắc Đại Công hỏi Quan Miên: “Muốn cùng lên không?”

Quan Miên nhún vai nằm xuống nghỉ ngơi, đáp trả lại hai chữ “Làm phiền.”

Hoạt động giết báo tám giờ kết thúc.

[Hệ thống] Hoạt động thiết lập thành thị đếm ngược còn 72:00:00.

Quan Miên cau mày hỏi: “Là sao?”

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Nghĩa là Mộng Đại Lục chẳng bao lâu nữa sẽ có thành thị chân chính thuộc về người chơi.”

Quan Miên đáp: “À.”

Nhìn cậu chẳng có mấy hứng thú, Ám Hắc Đại Công lấy làm lạ, hỏi: “Đằng ấy không thích?”

Quan Miên hỏi: “Thành thị trong hiện thực chẳng phải đã là thành thị chân chính thuộc về người chơi sao?”

Ám Hắc Đại Công trả lời: “Nhưng hiện thực và game khác nhau. Trong game có thể làm những chuyện ngoài đời không thể làm được.”

Quan Miên hỏi tiếp: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như, mãi lộ.” Ám Hắc Đại Công đáp.

Quan Miên hỏi: “Anh định sau khi kiến lập thành thị sẽ thu tiền mãi lộ?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Kiến lập thành thị rất cần tiền.”

Quan Miên nói: “Tôi sẽ tìm một đường nhỏ vòng qua thành thị của anh.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Nếu đằng ấy gia nhập Công hội Đế Diệu thì không cần nộp tiền mãi lộ nữa.”

Quan Miên ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chắc tôi cứ đóng thôi.”

“…”

Ba ngày đếm ngược đến nhiệm vụ xây thành với game thủ mà nói đúng là tra tấn, còn nội bộ Công hội Tinh Nguyệt lục tục bắt đầu chuẩn bị cho công cuộc này.

Tinh Phi Ngân tự mình quay về làm chủ.

Hôm sau Quan Miên thấy Tinh Phi Ngân xuất hiện trong game thì hơi sửng sốt, vẫn là nhờ Bị Thịt Rỗng giải thích cho cậu: “Thành tích của hội trưởng luôn rất tốt, tích điểm vào game không thành vấn đề với anh ấy.”

Quan Miên bất giác xoay quanh tìm kiếm Tội Lỗi Quá Xá, “Tội Lỗi Quá Xá chưa lên?”

Xích Đu Đung Đưa trả lời một cách vô cùng uyển chuyển: “Chắc anh phải chờ tới kỳ nghỉ mới có thể gặp lại cậu ấy.”

Quan Miên: “…”

“À phải, kỹ năng sinh hoạt của anh là gì?” Bị Thịt Rỗng vừa hỏi vừa lấy sổ ra chuẩn bị ghi lại.

Quan Miên đáp: “Không có.”

Bị Thịt Rỗng ngạc nhiên nhìn cậu, “Anh không sinh hoạt à?”

Quan Miên hỏi ngược lại: “Đánh quái có tính không?”

Bị Thịt Rỗng nghe xong thì lắc đầu nguầy nguậy, “Anh chả hiếu học gì cả, đúng là sỉ nhục của Macey.”

Quan Miên nắm được từ mấu chốt, hoài nghi hỏi: “Macey?”

Bị Thịt Rỗng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói: “Anh không biết sao? Em giờ đã là hội trưởng mới nhậm chức của Macey. Anh sinh ra ở Macey nên thuộc quản lý của em.”

Quan Miên rất nghiêm túc hỏi cậu ta: “Chuyển bang được không?”

Bị Thịt Rỗng đáp: “Trừ phi ID của anh tự sát.”

Quan Miên hỏi: “Rút khỏi Tinh Nguyệt thì sao?”

Bị Thịt Rỗng giật thót, “Nghiêm trọng dữ vậy?”

Quan Miên đáp: “Vậy phải xem cậu cho tôi phúc lợi gì.”

Bị Thịt Rỗng cau mày hỏi: “Anh muốn phúc lợi gì?”

Quan Miên đáp: “Có phát lương không?”

“...”

“Sinh hoạt phí?”

“...”

“Tiền trợ cấp chắc cũng có chứ?”

“...”

Bị Thịt Rỗng đích thân dẫn Quan Miên đến trước mặt Tinh Phi Ngân, thành khẩn nói: “Hội trưởng, mời giúp anh ta chuyển sang phân hội khác giùm em.” Miếu nhà cậu ta nhỏ lắm, không thờ nổi vị phật lớn như Quan Miên.

Tinh Phi Ngân gật đầu đáp: “Giao cho tôi.”

Bị Thịt Rỗng thiếu điều mừng rớt nước mắt.

Thế nào là phong độ của lãnh đạo? Chính là tinh thần thấy khổ không sờn!

Thế nào là trách nhiệm của lãnh đạo? Chính là nhọc nhằn một đôi vai gánh!

Tinh Phi Ngân, tấm gương của lòng em!

Cậu ta quả không sùng bái lầm người!

Bị Thịt Rỗng cảm khái bỏ đi.

Tinh Phi Ngân hỏi: “Chuyên ngành của anh là gì?”

Quan Miên trả lời: “Chơi bời lêu lổng.”

“Vậy anh phụ trách mảng tài chính đi.” Tinh Phi Ngân không tỏ thái độ gì với câu trả lời của Quan Miên.

Quan Miên cau mày hỏi: “Là sao?”

Tinh Phi Ngân đáp: “Tuy vẫn chưa biết nhiệm vụ xây thành là gì, cũng không biết sau đó làm sao xây dựng thành trì nhưng mảng tài vụ chắc chắn cần người chuyên môn quản lý. Trước đây luôn do anh tôi lo, có điều hiện tại anh ấy chỉ đích danh phải bàn giao cho anh.”

Đây là lần đầu tiên Quan Miên nghe Tinh Phi Ngân nói cả đoạn dài như vậy, thế nhưng nội dung cậu chẳng thích nổi tí gì. “Tôi từ chối được không?”

“Có lương đó.”

“…” Quan Miên thấy Tinh Phi Ngân ngắn gọn một chút vẫn hay hơn.

Sau khi đồng ý, Quan Miên được thăng thẳng lên thành nguyên lão, trở thành chủ quản tài vụ.

Bị Thịt Rỗng vì thế mà loi choi hết cả buổi chiều, có điều cuối cùng cũng đành khuất phục dưới một cú lườm lạnh lùng của Tinh Phi Ngân.

Những người khác tuy với việc Quan Miên đột nhiên thăng chức nhảy vọt cũng mang chút lòng nghi ngờ, nhưng bọn họ đã quen răm rắp nghe theo Phồn Tinh Hữu Độ và Tinh Phi Ngân nên cũng nghi vẫn hoàn nghi, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Tinh Phi Ngân thì ai đều đi làm việc nấy.

Buổi tối Phồn Tinh Hữu Độ rảnh rỗi lên mạng, chậm rãi chuyển nhượng vấn đề tài vụ cho Quan Miên.

Từ lúc thật sự tiếp xúc, cậu mới biết hệ thống của Mộng Đại Lục tỉ mỉ tinh tế đến nước nào. Tuy trước khi kiến thiết thành trì, hệ thống bang hội vẫn bị trói buộc trong tình trạng khá sơ sài nhưng hệ thống tài vụ đã rất hoàn thiện. Mỗi cuốn sổ sách thu chi đều có thể thẩm tra, thuế má các hạng mục cũng được ghi chép rõ ràng.

Lần đầu cậu biết thì ra Công hội Tinh Nguyệt mỗi tháng đều phải thay từng thành viên nộp thuế, chả trách tiêu chuẩn thu nhận hội viên lại cao như thế.

Không chỉ như vậy, tài vụ của công hội nói đơn giản chính là kế toán nhưng quyền hạn lại được xem như quản lý cả kế toán. Bởi vì cậu có thể căn cứ vào số liệu trong tay mà linh hoạt điều động tài nguyên của công hội, đề xuất kiến nghị thu chi các mặt.

Sau khi biết được quyền lợi của nguyên lão chưởng quản tài vụ, Quan Miên với chức vụ này không còn tư tưởng làm thuê kiếm miếng cơm như ban đầu nữa. Cậu hỏi Phồn Tinh Hữu Độ: “Tại sao anh tin tôi?”

Phồn Tinh Hữu Độ đặc biệt sâu xa đáp: “Bởi vì chúng ta là cùng một loại người.”

Nỗi ức chế bấy lâu vẫn bị Quan Miên tự mình dồn nén nay chợt vơi đi chỉ vì một câu nói của anh ta.

Trên thực tế, mỗi chuyên gia phân tích số liệu cao cấp đều là hội viên bạch kim của Hiệp hội Chuyên gia phân tích số liệu, hiệp hội năm nào cũng gửi thiệp mời bọn họ tham gia họp mặt nhưng Quan Miên đã chuyển nhà, hơn nữa cũng không dám điền địa chỉ mới vào tư liệu cá nhân ở hiệp hội. Cảm giác này khiến cậu thấy như bị bỏ rơi, không liên lạc được với Kim Vũ Trụ, ngoài đời lại không có bạn bè gì, ngày ngày ăn ngủ đều chỉ mình ta với ta.

Hốt nhiên Quan Miên hiểu rõ tại sao bản thân lại mỗi lún một sâu vào game như thế. Bởi vì mong đợi của cậu dành cho game online đã vượt trên giá trị cậu tự gán cho bản thân trong hiện thực.

55. Chương 55: Nhiệm Vụ Xây Thành (thượng)

Thành rực ánh lửa, cùng đánh hỏa thần.

Thấy sang bắt quàng làm họ là chuyện thường ngày ở huyện.

Quan Miên lên làm nguyên lão tài vụ mới hai ngày, game thủ muốn mời cậu nhập đội cùng chơi nhiều như nước triều, đợt này vừa rút đợt khác lại dâng. Bị Thịt Rỗng ban đầu đỏ mắt ganh tỵ với khí thế của Quan Miên, sau đó dứt khoát lợi dụng quách quan hệ giữa hai người mà mặt dày mày dạn tổ ké.

"Cuộc sống ngồi mát ăn bát vàng, hưởng sái bóng mát của đại thụ thiệt sướng quá mà." Sau khi theo cậu cả buổi chiều, Bị Thịt Rỗng cảm khái thốt lên, "Tối tiếp tục, không gặp không về nha anh."

Quan Miên nói: "Đếm ngược chỉ còn hơn hai tiếng."

Bị Thịt Rỗng chợt tỉnh ra, "À phải, nhiệm vụ xây thành sắp công bố rồi. Không biết nhiệm vụ xây thành lần này là gì nhỉ, chẳng biết có phải đánh lệnh xây thành không."

Quan Miên hỏi: "Lệnh xây thành là cái gì?"

Bị Thịt Rỗng đáp: "Chính là giấy chứng nhận được phép xây dựng thành thị. Cầm chứng nhận đó đến cơ quan hành chính xin phép mới được kiến lập thành phố."

Quan Miên chợt hiểu ra, "Không phải ai cũng được xây thành sao?"

Khóe miệng Bị Thịt Rỗng hơi nhoẻn lên, "Đương nhiên không phải. Nếu ai cũng được xây thành thì bản đồ Mộng Đại Lục có lớn cỡ nào chăng nữa cũng không đủ cho game thủ chơi đâu." Thấy Quan Miên lôi bảng điều khiển ra, Bị Thịt Rỗng khó tránh hiếu kỳ, tò mò hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Logout ăn cơm."

"…Cơm tối anh ăn trễ một phút đồng hồ thì chết hả?" Bị Thịt Rỗng luôn cảm thấy Quan Miên hệt như cô bé Lọ Lem cứ đến giờ là biến mất.

Quan Miên đáp: "Không. Nhưng sẽ đói."

Bị Thịt Rỗng: "…" Trong dạ dày của anh ta chắc chắn có cài đồng hồ báo thức.

Quan Miên sáu rưỡi lên mạng cảm thấy bầu không khí rõ ràng khác hẳn.

Các công hội lớn nhao nhao thông báo gọi người đẩy báo chí.

Cậu tới tổng bộ Công hội Tinh Nguyệt, phát hiện ai nấy cũng đang hăm he xắn áo chuẩn bị đại triển thân thủ.

Tinh Phi Ngân và Phồn Tinh Hữu Độ cùng có mặt trấn giữ tổng bộ công hội.

Thấy Quan Miên xuất hiện, Tinh Phi Ngân tiện tay quẳng cho cậu một phong thư.

Quan Miên nhận lấy mở ra xem. Tuy chữ là của Tinh Phi Ngân song giọng điệu vừa đọc đã biết thuộc về Tội Lỗi Quá Xá: "Ôi ôi ôi! Nhiệm vụ xây thành đó nha, híc, sao nó lại xuất hiện sớm như vậy chứ! Người ta vẫn chưa chuẩn bị tinh thần xong mà! Biết sớm đợt thi vừa rồi dù gian lận cũng phải qua được. Mộng Xuân à, lần này anh phải thiệt tỉnh táo đó, nhất định phải góp sức đó! Lúc em lên mạng lại nhất định phải xây cho xong thành rồi nha! Khó lắm tên rờ rờ Phồn Tinh Hữu Độ mới chịu nhả đại quyền quản lý tài chính, anh nhớ đừng bao giờ chùn tay. Nhất định phải liều mạng ôm chặt bồn cầu, mặc cho hắn ta kéo thế nào cũng không buông!"

Khó cho Tinh Phi Ngân, ngoài việc chuyển lời còn phải vẽ thêm một cái mặt khóc to tướng ở cuối bức thư.

Quan Miên cất thư vào, "Phương pháp cổ vũ tinh thần này rất đặc biệt."

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Tuy vẫn chưa biết nhiệm vụ xây thành là gì nhưng nghe nói bên hoạt động bên công ty game rất hoành tráng."

Vô Song hỏi: "Còn sao được nữa? Chính là đánh lệnh bài xây thành thôi."

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Cùng là lệnh xây thành nhưng độ khó nhiệm vụ khác nhau thì kết quả cũng sẽ khác nhau."

Vô Song nói: "Bọn mình đông thế này em không tin đánh không nổi."

Tinh Phi Ngân nói: "Em đã dặn dò các phân hội chú ý."

Vô Song kéo bảng điều khiển ra xem, "Còn một tiếng nữa."

Đây là một tiếng khốn khổ nhất.

Số người login vào Mộng Đại Lục lập một kỷ lục mới, nhiều gấp năm lần ngày khai trương game.

Những người có mặt đều dán mắt vào đồng hồ đếm ngược trên bảng điều khiển:

00:00:17.

00:00:01.

00:00:00.

[Hệ thống] Nhiệm vụ xây thành: Hỏa thần Mugla công kích thủ đô Vanrell của Đế quốc Kanding! Hoàng đế đế quốc Ciro I phát lệnh triệu tập tiêu diệt! Hoan nghênh người chơi gia nhập.

Toàn Mộng Đại Lục im lặng.

Người trong tổng bộ Công hội Tinh Nguyệt ngơ ngác nhìn nhau.

Vô Song là người đầu tiên tỉnh lại, "Cái quái gì thế này? Đánh thần?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Quá rõ ràng, Mộng Đại Lục đã tăng độ khó xây thành."

Vô Song nói: "Vậy nhỡ đánh không qua thì sao? Người ta là thần cơ mà!"

Trước đó không lâu Lưu Tinh Chi Chiến chỉ nhả ra một bộ trang bị cấp thánh, cấp thánh mà thôi! Cả Mộng Đại Lục dưới tình huống một món thần khí còn chẳng có lại phải đánh thần?!

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Có khi nào ông thần kia thật ra là tên một món ăn không ha?"

"Em nói coi?" Vô Song trừng cậu ta.

Năm xưa lúc Mộng Đại Lục làm công tác tuyên truyền, đánh thần chính là một trong những điểm ăn khách nhất. Nếu thần thật sự là món ăn thì Mộng Đại Lục sụp luôn là vừa.

Quan Miên nói: "Game không thể giao cho chúng ta một nhiệm vụ bất khả thi." Trừ phi công ty muốn tự sát.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Phải. Tuy trước mắt thực lực chúng ta kém thần rất xa nhưng cũng không phải không có khả năng giết được hắn."

Vô Song hỏi: "Khả năng nào?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Luân xa chiến. Chả phải hoan nghênh tất cả game thủ gia nhập sao?"

Vô Song lập tức tỉnh ra.

Người chơi có thể chết đi sống lại còn thần thì không, đồng nghĩa với việc phải mài chết.

Tinh Phi Ngân nói: “Nhưng thần chỉ có một.”

Không khí thoắt cái căng thẳng hẳn lên.

Quái chỉ có một con, vậy tức là lệnh bài xây thành cũng chỉ có một tấm. Công hội Tinh Nguyệt tuy rất mạnh nhưng Vanrell là địa bàn của Đế Diệu, địa lợi chính là ưu thế của họ. Hơn nữa đánh lệnh bài xây thành rất hên xui, có lúc đánh đã đời chín mươi chín phần trăm rồi nhưng người cuối cùng không phải là bạn thì lệnh bài xây thành sẽ không thuộc về bạn.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Nhiệm vụ không nói phải giết hỏa thần mới lấy được lệnh bài xây thành.”

Vô Song hỏi: “Nếu không thì sao?”

Phồn Tinh Hữu Độ trả lời: “Căn cứ theo cách tính điểm của Lưu Tinh Chi Chiến, rất có khả năng lệnh bài cũng sẽ dựa vào chỉ số tổn thương khi công kích thần.”

Vô Song hai mắt sáng rỡ, chà xát bàn tay và nói: “Lần trước hội trưởng không có mặt để đám Lòng Son giành được kèo trên, lần này này nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lãi.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Dặn phân hội trưởng quản lý hội viên cho tốt, chuẩn bị công thành.”

Bị Thịt Rỗng ngơ ngác hỏi: “Không phải đánh lệnh bài xây thành hả?”

Quan Miên nói: “Công hội Đế Diệu nhất định sẽ phái người bảo vệ Vanrell.”

Vô Song hỏi: “Chứng cứ đâu?”

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: “Nội chiến lúc này không sáng suốt lắm đâu.”

Phồn Tinh Hữu Độ hòa nhã cười với cô nàng, đoạn bảo: “Với Ám Hắc Đại Công mà nói thì người chơi mới là đối thủ của anh ta.”

Phồn Tinh Hữu Độ quả thật chính là đối thủ hiểu rõ Ám Hắc Đại Công nhất.

Hội viên truyền tống đến Vanrell từ Baute chẳng mấy chốc đều trở về cung điện đầu thai. “Trận truyền tống toàn người của Đế Diệu.”

Gia Cát Động Minh kinh ngạc hỏi: “Trong thành chẳng phải không được PK sao?”

Người nọ trả lời: “Vanrell không còn là khu an toàn nữa rồi. Cơ mà hình như hỏa thần cũng đã xuất hiện, chỗ hoàng cung toàn lửa là lửa.”

Vô Song nhìn sang Phồn Tinh Hữu Độ và Tinh Phi Ngân.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Nếu hỏa thần đã xuất hiện, tinh anh của Đế Diệu chắc chắc đóng tại hoàng cung. Tôi trước tiên dẫn một đội đột kích đi từ trận truyền tống, Vô Song, em dẫn người vào từ cửa thành.”

Vô Song đáp: “Được.” Tuy anh ta rất muốn tham gia đội đột kích nhưng trong những trường hợp thế này, anh ta xưa nay chưa từng trái lệnh Phồn Tinh Hữu Độ.

Thân làm nguyên lão, Quan Miên được chia vào tổ của Vô Song.

Vô Song với cậu chỉ có một yêu cầu, “Cẩn thận tí xíu, đừng chết nhanh quá.”

“...”

Công hội Tinh Nguyệt lần này số người online ước khoảng sáu ngàn, nếu sáu người một tổ sẽ có khoảng hơn một ngàn tổ. Bị Thịt Rỗng thân làm phân hội trưởng không thể không mua một chiếc kèn ma pháp, vừa cưỡi thú bay trên trời vừa rống.

Vô Song bay ở hàng đầu rống lớn tiếng nhất: “Vào trong từng tổ một! Nhỡ bị tách khỏi tổ cứ cùng hội viên gần đó lập thành tổ mới! Vào được thành trước hết phải chi viện lão đại cùng hội trưởng!”

Quan Miên vốn theo Vô Song nhưng cậu chỉ có hai chân, chạy quá chậm nên chẳng bao lâu đã tụt lại phía sau. Đợi cậu tới được cửa thành thì chỉ nhìn thấy thú cưỡi ngập trời, kỹ năng cùng ánh sáng trắng đan xen lóe lên.

Những phân hội trưởng Công hội Tinh Nguyệt đều liều mạng rống một cách kích động.

Vô số game thủ thuộc công hội khác hoặc chưa gia nhập công hội cũng xông vào góp vui hoặc thừa cơ len lỏi vào trong, cuộc diện hỗn loạn như thế kỷ đại chiến.

Quan Miên loáng thoáng nghe thấy có người trước mặt la lên: “Vào rồi vào rồi!” Người chung quanh lập tức kích động hẳn lên, hô hoán tru tréo bảo xông vào trong.

Một lúc sau, người ở cửa thành Vanrell vơi hẳn, chẳng biết chết nhiều hơn hay vào được thành nhiều hơn.

Quan Miên im lặng đứng ngay cửa thành đợi khoảng nửa tiếng, xác định đa phần đều đã tiến vào, thủ vệ của Đế Diệu cũng không còn nghiêm ngặt như ban đầu mới theo bước vài người vừa hồi sinh lẻn vào trong.

Lúc này đây Vanrell đã không còn là Vanrell lúc xưa.

Bầu trời hừng hực ánh lửa đỏ rực.

Hoàng cung biến thành phế tích, một người đàn ông quần áo đỏ chói, tóc tai bù xù trôi giữa không trung vừa gầm rú vừa vung tay không ngừng, lửa đỏ từng đóm rơi trúng muôn vạn nẻo đường trong thành.

Vanrell, thành thị đệ nhất của đế quốc, thủ đô phồn hoa của đế quốc, nay đã hoàn toàn chìm trong biển lửa.

56. Chương 56: Nhiệm Vụ Xây Thành (trung)

Thành rực ánh lửa, cùng đánh hỏa thần.

Không ít game thủ cưỡi thú bay tới bay lui trong phạm vi vài chục mét quanh hỏa thần như muốn tìm cơ hội tấn công. Ở giữa vây đánh hỏa thần có khoảng mấy mươi người, tất cả đều là cao thủ của cao thủ trong Mộng Đại Lục nhưng ánh sáng trắng vẫn không ngừng lóe lên trên không.

Quan Miên tìm một nơi be bé ngồi xuống, thong thả dõi theo cuộc đấu càng lúc càng máu lửa trên trời.

Gần đó thỉnh thoảng có người chạy tới chạy lui.

"Xỉu! Bố mày chết mấy chục lần rồi. Trang bị rớt không còn một mảnh."

"Ông thần này đâu cần giết chết đâu ha? Đánh cho ổng chạy là thắng phải không?"

"Cả Lòng Son Chiếu Sử Xanh cũng chết mấy lần rồi đó!"

"Ám Hắc Đại Công và Phồn Tinh Hữu Độ cũng chết queo. Cao thủ trên bảng xếp hạng đều rớt cấp tất! Hay giờ tụi mình đi cày level trèo lên bảng ngồi đi?"

"..."

Quan Miên thấy hơi mệt, xem đồng hồ thì đã sắp tới giờ đi ngủ.

Phừng!

Đột nhiên trước mặt cậu đỏ rực một màu.

Một ngọn lửa hừng hực ập đến nuốt chửng toàn thành Vanrell!

Tất cả người chơi không ai may mắn trốn thoát.

Cung điện hồi sinh chật ních những người là người. Người chơi lần đâu cảm thấy hệ thống dường như hơi… Lag?

"Oh ***? Ngủm hết?"

Không biết ai gào to một câu như châm ngòi pháo, mọi người đồng loạt phá ra cười ha ha.

Lúc này hình như chẳng ai buồn để ý mình thuộc công hội nào, dù sao đều là người chơi cùng bị hệ thống xử lý một trận.

Người chơi lục tục rời đi.

Quan Miên dụi mắt, định bụng ra ngoài sẽ logout đi ngủ ngay, màu đỏ rát mắt ban nãy làm cậu vô cùng khó chịu, cả người cứ thấy bực bội. Cậu nhấn chọn hồi sinh ở Vanrell, phát hiện Vanrell phồn hoa ngày xưa nay đã hoàn toàn biến thành phế tích, không ít game thủ bên cạnh cũng ngẩn ra hệt cậu.

[Hệ thống] Trước khi chết hỏa thần đã phá hủy một nửa số thành thị trong Mộng Đại Lục, hoàng đế Ciro I của đế quốc Kanding thông cáo nhiệm vụ xây thành.

[Hệ thống] Hệ thống xây thành chính thức mở ra.

Quan Miên lập tức nhận được thư của Tinh Phi Ngân, thư chỉ vỏn vẹn hai chữ: "Quay về."

Ăn cơm của chùa phải quét lá đa. Thân là nguyên lão tài vụ, Quan Miên chẳng thể làm khác ngoài cố giữ cho mí mắt không sụp xuống và lê bước về Baute. Về tới nơi, Quan Miên phát hiện Baute giờ đây chẳng khá hơn Vanrell là bao, cũng đã trở thành một đống tàn tích. Giữa đống đổ nát hoang tàn có rất nhiều người nhưng Công hội Tinh Nguyệt đương nhiên là nhóm nổi nhất lớn nhất.

Quan Miên vừa qua đã thấy Phồn Tinh Hữu Độ đứng cùng Vô Song, hình như hai người đang thảo luận gì đó.

Bị Thịt Rỗng là người đầu tiên nhìn thấy Quan Miên, cậu ta vội vã nói: "Quản tiền tới rồi."

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười: “Ráng kiên nhẫn thêm chút xíu, nói xong là có thể logout đi ngủ ngay.”

Bị Thịt Rỗng lắc đầu bảo: “Đồng hồ báo thức không hổ là đồng hồ báo thức.”

Quan Miên hỏi: “Tinh Phi Ngân đi nhận nhiệm vụ xây thành rồi sao?”

Bị Thịt Rỗng nhại lại giọng điệu của Quan Miên rồi bĩu môi nói: “Lẽ nào giờ phút này đây anh chẳng kích động chút nào ư? Nhiệm vụ xây thành đó nha, phải xây dựng thành phố đó! Bọn mình sắp có thành phố của riêng đó anh!”

Quan Miên nhìn cậu ta, từ tốn nói: “Ờ.”

Bị Thịt Rỗng cạn lời.

Phồn Tinh Hữu Độ cười khẽ, “Hiện tại nói mấy chuyện này vẫn hơi sớm quá.”

Vô Song nói: “Hội trưởng tiếp nhận nhiệm vụ chắc cũng sắp về.”

Bị Thịt Rỗng chà xát hai tay, “Không biết là nhiệm vụ gì đây? Ôi, tại sao lại không càn lệnh bài xây thành nhỉ? Bây giờ ai cũng có thể xây thành, không có cảm giác thành tựu chút nào.”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Nếu nhận nhiệm vụ không quy định độ khó thì độ khó sẽ nằm trong chính nhiệm vụ.”

Vô Song cau mày hỏi: “Đừng nói giết thần nữa nha?”

Tình cảnh đôi mình cùng chết oanh oanh liệt liệt vẫn rõ như in trong ký ức anh ta.

Cả bọn đang bàn bạc thì thấy Tinh Phi Ngân cưỡi thú một sừng phành phạch vỗ cánh đáp xuống.

Những người khác của Công hội Tinh Nguyệt cũng sôi nổi hẳn lên.

Tinh Phi Ngân nhảy xuống khỏi lưng thú một sừng, nói: “Nhận rồi.”

“Nhiệm vụ gì?” Vô Song và Bị Thịt Rỗng đều trợn to hai mắt.

“Dựng thôn.” Tinh Phi Ngân đáp, “Để nhận nhiệm vụ phải nộp một vạn kim tệ.”

Người quanh đó đều xuýt xoa.

Một vạn kim tệ tương đương với mười vạn tệ trong thực tế!

"Game này ngốn tiền kinh quá!" Một người trong bọn không kiềm được thốt lên.

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Công hội giao nổi một vạn kim tệ trong game chắc chắn rất nhiều."

Tinh Phi Ngân nói: "Còn yêu cầu cần một vạn hội viên."

Phồn Tinh Hữu Độ trầm ngâm, "Vậy còn khoảng năm công hội."

Tinh Phi Ngân: "Vâng. Năm công hội đã nhận nhiệm vụ."

Phồn Tinh Hữu Độ hỏi: "Nhiệm vụ cụ thể làm như thế nào?"

Tinh Phi Ngân kéo bảng điều khiển của mình ra, lướt tới mục nhiệm vụ xây thành và mở chế độ hội viên cùng xem.

Vì thế mỗi người đều nhìn thấy thông báo thế này trong bảng điều khiển của mình:

[Nhiệm vụ xây thành] Xây dựng một thôn nhỏ diện tích khoảng mười sáu vạn mét vuông. Chức vụ cần thiết trong thôn: Thôn trưởng: 1 người (không thể thay đổi) Đội trưởng Đội bảo an: 1 người (không thể thay đổi) Đội viên Đội bảo an: 100 người (có thể thay đổi) Mục sư: 3 người (có thể thay đổi) Thầy hướng dẫn tân thủ: 1 người (có thể thay đổi) Chủ tiệm tạp hóa: 1 người (có thể thay đổi). Thiết bị cần thiết trong thôn: Nhà dân: 200 căn Thần điện Quang Minh: 1 căn Thần điện Hắc Ám: 1 căn, Điện Tử Thần: 1 căn, Tiệm tạp hóa: 1 căn Trạm gác: 2 trạm, Đường chính: 2 đường.

Bị Thịt Rỗng quang quác rên la: "Phiền dữ vậy?"

Phồn Tinh Hữu Độ nói: "Những thành phố lớn trong Mộng Đại Lục đa phần không còn nữa, rất có khả năng thành phố lớn sau này đều do chúng ta xây dựng."

Bị Thịt Rỗng hai mắt sáng như đèn pha, "Cũng chính là nói chúng ta có thể xây dựng một thành thị to lớn như Baute?"

Vô Song hất cả thau nước lạnh vào mặt cậu ta, "Một thôn đã phiền phức thế này, xây xong được thành chắc cũng năm mươi năm sau."

Bị Thịt Rỗng bị nước lạnh chảy xuống rét cả tay chân, “Không phải chứ?”

Tinh Phi Ngân nói: “Trước hết chọn địa điểm rồi tìm kiến trúc sư và công trình sư phác thảo thôn trang.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Chúng ta chọn lại Baute đúng không?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Nếu vậy đầu tiên phải dọn dẹp phế tích đã.”

Nhìn đống gạch vụn dưới chân, Bị Thịt Rỗng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Phồn Tinh Hữu Đô nói: “Baute vị trí địa lý rất khá, chúng ta cứ chọn vùng gần đây trước thế nào?”

Tinh Phi Ngân đáp: “Bình nguyên phía đông Baute rất rộng rãi.”

Phồn Tinh Hữu Độ cúi xuống nhìn Quan Miên đang ngồi bệt trên đống phế tích mà nhắm mắt nghỉ ngơi, khẽ cười nói: “Ngày mai chúng ta thảo luận tiếp nhé.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Đừng mà, lòng em đang sục sôi đây nè.”

Phồn Tinh Hữu Độ vỗ vỗ vai cậu ta, “Thế chờ cho nó nguội đi tí xíu mới có thể thảo luận vấn đề một cách lý trí.”

Quan Miên hôm sau lên mạng phát hiện báo chí tràn ngập thông báo tuyển người của các công hội. Rất nhiều công hội vì để đủ lượng thành viên nhận nhiệm vụ xây thành đã sôi nổi hợp lại, chẳng mấy chốc công hội nhỏ gần như tuyệt chủng, công hội siêu bự mọc lên như nấm sau mưa.

Công hội nhận nhiệm vụ xây thành càng lúc càng nhiều.

May mà Tinh Phi Ngân hành động rất nhanh, hôm qua vừa bàn về mảnh đất phía đông, hôm nay đã trực tiếp đăng báo xác định. Tiếp theo phải tìm kiến trúc sư và công trình sư. Hội viên Công hội Tinh Nguyệt khoảng hơn ba vạn, chức nghiệp ngành nghề đa dạng, thậm chí có người thật sự theo ngành kiến trúc và công trình ngoài đời, những người này nhanh chóng được đề cử, bắt đầu ngày đêm đẩy nhanh tốc độ.

Quan Miên phụ trách phê duyệt giấy tờ cùng chi tiền.

Nào gỗ xây nhà, nào xi măng, thứ gì cũng cần tiền.

Để hỗ trợ bọn họ xây dựng thôn làng, công ty game mở ra hệ thống NPC làm thuê, nhưng dù là thợ hồ, thợ mộc, thợ rèn vân vân đều hét giá cao ngất trời, vô số game thủ nghe thấy cũng phải líu lưỡi.

Công hội gần đây lưu hành một câu khẩu hiệu: “Hố game quá ngốn tiền, Tinh Vệ khó lấp liền (tham khảo điển tích “Tinh Vệ lấp biển”).” Nghe đâu có người sửa thành “Hố game quá ngốn tiền, sếp bự không ” để rồi bị mời vào tù bóc lịch.

Tốn hết thời gian hai ngày, bản vẽ rốt cuộc cũng ra lò.

Mười sáu vạn mét vuông, bọc quanh thôn là hai đường chính nối liền đông tây nam bắc.

Hai trăm nhà dân chia thành bốn khu theo đường chính, ngoài cùng xây bằng xi măng, bên trong là nhà gỗ. Bốn góc ngã tư xây dựng ba ngôi điện cùng một tiệm tạp hóa. Tất cả đều vô cùng đối xứng.

Tối đến, Bị Thịt Rỗng đột nhiên ra vẻ bí ẩn chạy đi tìm Quan Miên. “Anh biết thôn của Công hội Đế Diệu hình gì không?”

Quan Miên hỏi lại: “Hình mặt trăng?”

“Sao được chứ? Có phải sô pha đâu mà trăng với mây!” Bị Thịt Rỗng tiếp, “Cũng là hình vuông.”

Quan Miên tiếp tục tính tiền.

“Nhưng mà,” Bị Thịt Rỗng ngừng lại rồi tự dưng nhấn giọng nói: “xây ngay trên thành Vanrell luôn.”

Quan Miên vẫn không ngẩng đầu lên.

Bị Thịt Rỗng nói: “Lẽ nào anh không ngạc nhiên gì hết sao? Cả Vanrell đều là phế tích mà?”

“Phế tích có thể dọn sạch.”

“Ra là vậy.” Bị Thịt Rỗng đột nhiên chồm qua, nhỏ giọng hỏi: “Chả phải anh thân với Ám Hắc Đại Công lắm ư? Đi dò la chút quân tình của địch đi.”

Quan Miên hỏi: “Không phải cậu đã dò la rồi à?”

“Dò la thêm tí nữa. Ví dụ bản vẽ thôn của họ có thể trộm một bản ra xem chăng?”

Quan Miên vờ như không nghe.

Bị Thịt Rỗng tiếp tục thao thao tiến hành công cuộc bỏ bom.

Bị cậu ta nhai đến rũ rượi, Quan Miên đành chìa tay ra, "Đưa tôi một tiểu tinh linh."

Tuy ngờ vực nhưng Bị Thịt Rỗng vẫn lấy ra cho cậu.

Quan Miên soạt soạt vài nhát xong một bức thư rồi đưa tiểu tinh linh gửi đi.

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Đừng nói anh tố cáo với lão đại à nha?"

Quan Miên gượng chống mí mắt tiếp tục viết báo cáo tài vụ. Với cậu mà nói, phiền toái lớn nhất không phải là tính tiền một cách rõ ràng mà là làm sao để người khác đọc hiểu.

Bị Thịt Rỗng luôn mồm lẩm bẩm: "Tố cáo cũng vô ích thôi, lão đại hôm nay không lên."

Một lúc sau tiểu tinh linh quay về.

Quan Miên mở thư ra xem rồi ném cho Bị Thịt Rỗng.

Bị Thịt Rỗng hoài nghi nhận lấy, "Của ai vậy?"

Quan Miên trả lời: "Chẳng phải cậu bảo muốn xem bản vẽ kiến thiết thôn trang của Đế Diệu sao?"

Bị Thịt Rỗng đang cầm rõ ràng chính là bản vẽ hàng thật giá thật, "…"

57. Chương 57: Nhiệm Vụ Xây Thành (hạ)

Thành rực ánh lửa, cùng đánh hỏa thần.

Bản vẽ đang đặt trên bàn hội nghị lâm thời của Công hội Tinh Nguyệt.

Bị Thịt Rỗng chỉ vào bản vẽ, chế giễu nói: "Kiến trúc sư của họ đầu óc chắc bị chó tha mất rồi? Này mà gọi là thôn sao? Đề toán hình học?"

Tinh Phi Ngân kéo bản vẽ lại gần, hỏi những người khác: "Các anh thấy thế nào?"

Kiến trúc sư trưởng kiêm tổng công trình sư Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc (Cao Nguyên Hồng là tên một nhóm nhạc pop Trung Quốc) nhìn thoáng qua rồi nói: "Hoàn toàn phù hợp yêu cầu của game."

Vô Song chau mày hỏi: “Chắc bọn họ muốn truy cầu tạo hình khác người chăng? Thời buổi bây giờ kiến trúc lồi lồi lõm lõm hình thù quái dị chẳng phải đầy ra đấy sao?”

Tinh Phi Ngân nhìn Quan Miên.

Quan Miên nhún vai.

Tinh Phi Ngân lấy ra một tấm bản đồ rồi đặt bản vẽ thôn trang của Công hội Đế Diệu lên trên.

Bị Thịt Rỗng đột nhiên a một tiếng thất thanh, “Vị trí của thần điện giống nhau!”

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc nói: “Hai giáo đường của thần điện Quang Minh và thần điện Hắc Ám cũng y hệt.”

Vô Song nói: “Hắn ta muốn dựng lại thành Vanrell?”

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc gật đầu đáp: “Nếu game định sẵn cuối cùng đều do người chơi xây dựng lại Mộng Đại Lục thì lập thôn trang chỉ là bắt đầu, sau này phải không ngừng nâng cấp đến khi được như thành phố lớn như Vanrell mới thôi.”

Quan Miên góp lời: “Cũng có thể là một đất nước.”

Những người khác kinh ngạc nhìn cậu,

Quan Miên nhún vai nói: “Như vậy game mới duy trì được lâu dài.”

Game càng sống sót được lâu thì tiền càng kiếm được nhiều.

Bị Thịt Rỗng la toáng lên: “Thế phải mất cả đời à?”

Quan Miên nói: “Công ty game không ngại cậu dùng tiền mình nuôi dưỡng con cháu của họ đâu.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Em có phải yêu quái ngàn tuổi đâu mà ở lỳ trong game tới ngày sông cạn đá mòn.”

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc hỏi Tinh Phi Ngân, “Chúng ta có cần thay đổi kế hoạch không?”

Tinh Phi Ngân quay sang hỏi Quan Miên: “Anh thấy thế nào?”

"Cái nào cũng có điểm hay của nó." Quan Miên tiếp, "Xử lý phế tích cần một thời gian rất dài, chúng ta có thể xây thôn trước rồi mới từ từ dọn dẹp đống rác ở Baute. Như vậy chúng ta có thể tranh thủ thời gian trở thành công hội đầu tiên thành lập thôn trang."

Bị Thịt Rỗng vỗ tay hoan hô, "Này được đó."

Vô Song nói: "Công hội đầu tiên thành lập được lợi ích gì?"

Quan Miên trả lời: "Hệ thống không biết nhưng có thể cân nhắc đến công dụng quảng cáo, đối với việc đề cao địa vị công hội cùng quảng bá danh tiếng cho thôn trang đều rất có lợi."

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc nói: "Thôn trang đầu tiên không chừng còn có thể trở thành thắng cảnh du lịch thu phí ấy chứ."

Bị Thịt Rỗng tiếp tục vỗ tay, "Cái này cũng hay nè."

Cao Nguyên Hồng vội vã hắng giọng, "Anh đùa."

Bị Thịt Rỗng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, "Sao thế? Ý kiến đó khá lắm mà."

Quan Miên nói: "Trừ phi có thể trở thành độc quyền, bằng không mấy chuyện này chỉ có thể miêu tả bằng một câu."

Tuy biết chắc chắn chẳng phải câu gì dễ nghe nhưng Bị Thịt Rỗng vẫn không kìm nổi tò mò mà hỏi tiếp: "Câu gì?"

"Người thân đau lòng, kẻ thù sung sướng."

"..."

Xích Đu Đung Đưa khẽ kéo áo cậu ta, "Đừng nói nhảm nữa. Coi chừng bị tưởng là nội gián bây giờ."

Bị Thịt Rỗng rầu rĩ nói: "Anh giống nằm vùng chỗ nào chứ? Rõ ràng Mộng Xuân mới giống nằm vùng dó, em xem xem, người ta cả bản vẽ của Đế Diệu còn lấy được nữa là."

Vốn những người khác với chuyện Quan Miên lấy được bản vẽ chỉ hơi tò mò, giờ nghe Bị Thịt Rỗng nói như vậy ai nấy đều lộ ra dáng vẻ vểnh tai hóng hớt.

Vô Song là người đầu tiên mở lời: "Bản vẽ thật sự do cậu nằm vùng Công hội Đế Diệu lấy về?"

Quan Miên hỏi lại: “Anh muốn nghe đáp án phiên bản mang tính tiêu khiển hay phiên bản mang tính khôi hài?”

Vô Song: “Tại sao không có phiên bản mang tính chân thật?”

Quan Miên đáp: “Bởi vì chính nó chỉ có hai tính chất tiêu khiển và khôi hài.”

Vô Song: “…”

Tinh Phi Ngân đứng dậy nói: “Thôn cứ xây theo kế hoạch ban đầu. Mộng Xuân…” Chợt cậu ta như nhớ đến việc gì đó liền sửa lời: “Ngủ ngon.”

Quan Miên gật đầu chào, kéo bảng điều khiển ra.

Vô Song vội vàng gặn hỏi: “Cậu vẫn chưa nói tôi biết bản vẽ rốt cuộc có phải chôm về hay không?”

Quan Miên trả lời: “Tôi đập xỉu Ám Hắc Đại Công cướp về.” Rồi nhấn logout.

Do vẻ mặt trước khi rời đi của Quan Miên quá nghiêm túc, Vô Song nửa tin nửa ngờ xác định lại với Bị Thịt Rỗng, “Hồi nãy là câu trả lời mang tính tiêu khiển phải không?”

Bị Thịt Rỗng: “…”

Thôn trang chính thức khởi công.

Công hội Tinh Nguyệt thuê toàn bộ đội ngũ NPC, cũng vì vậy mà tất cả hội viên trực thuộc công hội đều bị Tinh Phi Ngân tống ra ngoài kiếm tiền cung phụng bọn họ. So sánh với kiếp sống công nhân vận chuyển cùng kiến trúc sư, các bạn hội viên đương nhiên lựa chọn con đường đánh quái vừa cày level vừa kiếm được tiền. Tưởng tượng đến viễn cảnh bản thân dùng hai bàn tay vun đắp cho một thôn trang hoàn toàn thuộc về mình, sức lức của chúng hội viên đặc biệt tràn trề.

Quan Miên cũng nằm trong đội ngũ đánh quái kiếm tiền, có điều nhiệm vụ chủ yếu của cậu vẫn là thăng cấp và ăn chực kinh nghiệm.

Bị Thịt Rỗng cùng đi với Quan Miên bị ké kinh nghiệm riết rồi thành quen. Bọn họ có một tiểu đội luyện cấp cố định, trong đội toàn là người quen – Chính là tiểu phân đội Tội Lỗi Quá Xá lần đầu dẫn cậu đánh phó bản.

“Mình đổi chỗ khác đánh đi.” Bình Bịch Yêu Meo Meo nói, “Mấy bữa nay đánh khỉ riết mà em hết nhớ nổi mặt mũi con người ra sao rồi.”

Bị Thịt Rỗng rầu rĩ hỏi: “Trong mắt mày bọn tao là cái gì?”

Bình Bịch Yêu Meo Meo đáp: “Mày không tính.”

“Không tính là người?” Giọng Bị Thịt Rỗng chợt cao chói lói.

Bình Bịch Yêu Meo Meo nói: “Không, không tính là khỉ.”

Bị Thịt Rỗng tỏ vẻ hài lòng.

Quan Miên hờ hững hỏi: “Cậu không tính là khỉ còn cần người khác nói cậu biết sao?”

Chút hài lòng thoáng qua của Bị Thịt Rỗng lập tức biến thành vô cùng không hài lòng.

Bình Bịch Yêu Meo Meo cười gượng hai tiếng, “Bọn mình mau mau đời đô đóng sang chỗ khác luyện cấp nào, sẵn tiện kiếm chỗ nào nhiều tiền viện trợ tài vụ công hội.”

“Đi đâu?”

“Tháp Kate.”

Nếu sớm biết trong tháp Kate chứa những gì thì đánh chết Quan Miên cũng không bước chân vào.

“Anh sao vậy?” Bị Thịt Rỗng ngờ vực nhìn Quan Miên bám dính sau lưng mình. Vì sự gia nhập của Quan Miên, vị trí sau cùng của Xích Đu Đung Đưa chuyển lên thành vị trí thứ ba từ dưới đếm lên.

Quan Miên nói: “Không gì.”

Xích Đu Đung Đưa quay lại hỏi: “Anh sợ tối hả?”

Quan Miên đáp: “Không.”

Bị Thịt Rỗng đột nhiên phấn chấn hẳn lên, “Ha ha, chú mày sợ tối đúng không? Sợ tối đúng không? Không sao, cứ nói với anh, anh bảo vệ chú.”

Xích Đu Đung Đưa nhỏ giọng thì thầm: “Đừng nói bậy.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Sợ tối thì sao nào? Bình thường mà, con người ai chẳng có nhược điểm. Em còn sợ vợ đây này.”

Xích Đu Đung Đưa nghe vậy bèn nhéo lưng cậu ta một phát, hại cậu ta đau đến oai oái kêu la.

Mặt mày Quan Miên càng lúc càng cứ đơ, “Tôi không sợ tối.”

Bình Bịch Yêu Meo Meo đi đầu ngoái lại gọi họ: “Nhanh nào, sắp sinh thêm đợt mới rồi!”

Quan Miên vọt qua bằng tốc độ ánh sáng.

Bị Thịt Rỗng lẩm bẩm: “Nói sắp chứ còn lâu mà, hấp tấp cái gì.”

Xích Đu Đung Đưa kéo áo cậu ta, thấp giọng nói: “Đừng nói anh ấy sợ… Mèo?”

“Ồ?”

Tháp Kate – Biệt danh, tháp Mèo.

Bởi vì bên trong chỉ có duy một loại quái – Mèo.

Nồng Cháy Như Lửa từ phía trước bỗng dưng chạy ngược lại, nói nhỏ: “Phía trước có đội khác.”

Tháp Kate là phó bản thuộc loại tương đối đặc biệt của Mộng Đại Lục, nó có thể nhận một trăm đội cùng một lúc. Nói cách khác, đội ngũ càn phó bản rất có khả năng đụng độ những đội khác. Các đội có thể hợp tác, có thể chém giết lẫn nhau, nhưng thường các đội chỉ hợp tác nếu cùng công hội, bằng không đa số đều lấy máu chào hỏi.

Bởi mèo giữ tiền ở tầng trên cùng của tháp Kate chỉ có một con nên giành được tiền chỉ có một đội, đặc biệt sau khi bị giết phải đợi hai tiếng sau mới xuất hiện mèo mới. Cũng vì vậy nếu xuất hiện hai hoặc hơn hai đội, bọn họ sẽ tự giải quyết lẫn nhau trước khi đánh lên đỉnh tháp.

Bị Thịt Rỗng thấy tốc độ cả bọn rõ ràng chậm lại thì bất mãn nói: “Chậm nữa mèo giữ tiền bị người ta giành bây giờ, cứ xông đại lên diệt sạch bọn họ đi!”

Xích Đu Đung Đưa nói: “Nhỡ level họ cao hơn mình làm thế nào?”

Bị Thịt Rỗng nói: “Vậy bó tay thôi, bọn mình chắc chắc không giành lại. Nhưng mà cấp cao ai lại đến tháp Kate, ăn no rửng mỡ à.”

Thực tế đau thương chứng minh, cao thủ cũng thường ăn no rửng mỡ.

Bách Chiến Bách Thắng ba lần bảy lượt giết chết Bị Thịt Rỗng cứ chốc chốc lại nhào qua, sau đó quay sang chào hỏi Quan Miên đang đánh quái cách đó không xa: "Các anh cũng tới đánh quái hả!"

Bình Bịch Yêu Meo Meo chợt nói nhỏ: "Bọn mình giả bộ Bị Thịt Rỗng không cùng đội với mình được không?"

Tuy gã hỏi tất cả những người ở đó nhưng lại hướng về Xích Đu Đung Đưa.

Xích Đu Đung Đưa không hề hai lời, gật đầu như gà mổ thóc: "Quá được quá được."

58. Chương 58: Phân Đội Đoạt Tiền (thượng)

Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo.

(Quân tử chỉ thích của cải kiếm được bằng cách ngay thẳng.)

Do Bị Thịt Rỗng bị giết, chức đội trưởng nhường lại cho Xích Đu Đung Đưa. Cô nàng vội vã ẩn ngay tên tất cả đội viên.

"Người ban nãy…" Tuyết Lý Hống bước tới định nói gì đó nhưng bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo đã đồng lòng lên tiếng trước: "Không quen biết!"

Tuyết Lý Hống: "…"

Bách Chiến Bách Thắng cau mày nói: "Đâu phải. Tôi nhớ hình như cậu chàng kia cùng đội với Mộng Xuân Không Tỉnh trong Lưu Tinh Chi Chiến mà?"

Bình Bịch Yêu Meo Meo và Xích Đu Đung Đưa cùng quay lại nhìn Quan Miên một cách căng thẳng.

Quan Miên hờ hững đáp: "Trở mặt rồi."

Bách Chiến Bách Thắng phì cười: "Với tính của anh không sớm cũng muộn thôi. Ơ, sớm biết hồi nãy không giết cậu ta! Cậu ta rất đáng thương!"

Tuyết Lý Hống hỏi: "Muốn đi cùng không?"

Bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo thấy Quan Miên quen biết đối phương đều quay về phía cậu.

Quan Miên hỏi: "Làm sao ra khỏi đây?"

Tuyết Lý Hống đáp: "Qua ải là có thể ra ngoài."

Bách Chiến Bách Thắng dùng sức nắn tay rôm rốp, khanh khách cười nói: "Cũng có thể chết để đi ra. Cần tôi giúp anh không?"

Đội viên đội Tuyết Lý Hống level thấp hơn anh ta và Bách Chiến Bách Thắng rất nhiều, cơ bản đều nhờ hai người cày chính nên xem luôn răm rắp nghe theo, dù sao phần thưởng cuối cùng cũng không tới tay bọn họ.

Thừa cơ đối phương không chú ý, Xích Đu Đung Đưa vội vã gửi tiểu tinh linh cho Bị Thịt Rỗng, dặn cậu ta trước khi vào bảng cao thủ top mười thì đừng vào nữa.

Thế nhưng tiểu tinh linh bay đi chưa được bao lâu lại trở về.

Xích Đu Đung Đưa mở thư ra xem, vẫn là thư của cô nàng.

Tuyết Lý Hống quay lại nói: "Trong đây không thể gửi thư ra ngoài."

Xích Đu Đung Đưa ngượng ngùng cười rồi bỏ thư vào túi, "Ồ."

Tuyết Lý Hống nói: "Nếu không vội thì đánh xong ra ngoài hẵng nói."

Xích Đu Đung Đưa sợ Bị Thịt Rỗng quay về lộ chuyện bèn đưa mắt cầu cứu Quan Miên. Không biết vì sao, cấp Quan Miên tuy không cao nhưng dáng vẻ lạnh nhạt với tất cả mọi người của cậu vào những lúc thế này trở nên đáng tin một cách đặc biệt.

Quan Miên quả nhiên không phụ lòng mong đợi, mở miệng nói: "Cứ cách một tiếng cô ấy phải viết cho bạn trai một bức thư."

Những người khác gật gù ra chiều thông cảm.

Xích Đu Đung Đưa thở phào nhẹ nhõm.

Bách Chiến Bách Thắng thuận miệng hỏi: "Bạn trai đằng ấy tên gì vậy? Bọn tôi quen không?"

Xích Đu Đung Đưa lại nhìn Quan Miên.

Quan Miên nói: “Cậu định bắt chuyện với cô ấy hay định qua cô ấy bắt chuyện với bạn trai cô ấy?”

Bách Chiến Bách Thắng quay đầu trừng mắt Quan Miên, “Sao anh cứ châm chích tôi?”

Quan Miên đáp: “Chắc tại mặt cậu xốn mắt quá.”

Bách Chiến Bách Thắng: “…”

Tuyết Lý Hống vỗ vai cậu ta, đang định an ủi lại nghe Bách Chiến Bách Thắng ngờ nghệch hỏi, “Là sao?”

Tuyết Lý Hống: “…Không gì đâu.”

Có Tuyết Lý Hống và Bách Chiến Bách Thắng hai vị mãnh tướng, tốc độ lên lầu của cả bọn tăng lên đáng kể.

Quan Miên cơ hồ chẳng kịp thấy con mèo nào đã lên liên tiếp hai lầu. Lúc đánh lên tầng thứ ba, Xích Đu Đung Đưa đột nhiên dừng bước, lén lút kéo áo Quan Miên.

Quan Miên ngờ vực nhìn cô.

Xích Đu Đung Đưa nhỏ giọng nói: “Vô Song và Gia Cát xin vào đội.”

Cô vừa dứt lời đã nhìn thấy Vô Song cùng Gia Cát Động Minh tay cầm vũ khí, khí thế hùng hổ từ dưới lầu xông lên.

Bách Chiến Bách Thắng và Tuyết Lý Hống đồng thời dừng bước, quay đầu nhìn bọn họ.

“Vô Song!” Xích Đu Đung Đưa vừa thêm hai người vào đội vừa ngăn họ lại, “Hai anh đến rồi?”

Vô Song nói: “Bị Thịt nói mấy đứa…”

Quan Miên đột nhiên ôm chầm lấy anh ta. Gia Cát Động Minh hết nhìn người này lại nhìn người kia, cuối cùng giang tay ôm lấy cả hai.

Những người khác: “…” Dù gặp lại người quen tại nơi đất khách cũng đâu cần kích động vậy chứ?

Quan Miên thì thầm vào tai Vô Song: “Hợp tác giùm.” Cậu vỗ vai anh ta rồi buông ra.

Vô Song nhìn cậu rồi nhìn bọn Bách Chiến Bách Thắng, giọng điệu trở nên hiền hòa, quay sang nói với Xích Đu Đung Đưa: “Phải đó, bọn anh tới rồi.”

Xích Đu Đung Đưa thè lưỡi rồi nói với Bách Chiến Bách Thắng: “Bọn tôi hồi nãy thiếu một đội viên là vì chờ anh ấy.”

“Thế sao những hai người đến?” Tuyết Lý Hống hỏi.

“Ớ?” Xích Đu Đung Đưa lại dùng mắt ra hiệu cầu cứu Quan Miên.

Quan Miên trả lời: “Thật ra bọn tôi khác đội, tôi cùng đội với tên xui xẻo bị các người giết chết cơ.”

Bách Chiến Bách Thắng hỏi: “Sao hồi nãy anh không nói?”

Quan Miên đáp: “Cậu có hỏi đâu.”

Bách Chiến Bách Thắng lại hỏi: “Anh theo bọn tôi nãy giờ làm chi? Không đánh quái, không kinh nghiệm.”

Quan Miên nói: “Tôi muốn ra ngoài nhưng không muốn chết để ra.”

Bách Chiến Bách Thắng tuy thấy kỳ kỳ nhưng lại không biết kỳ ở chỗ nào.

Xích Đu Đung Đưa áy náy liếc Quan Miên, đá cậu khỏi đội rồi thêm Vô Song cùng Gia Cát Động Minh vào.

Một đội viên đội Tuyết Lý Hống bỗng dưng kéo tay anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Hai anh đánh lại hai người bên đó không?”

Tuyết Lý Hống đăm chiêu nhìn Vô Song và Gia Cát Động Minh, lắc đầu đáp: “Không biết.”

Tổ viên kia nói: “Hay chốc nữa em cố tình chết rồi tìm thêm người lợi hại gia nhập.”

Tuyết Lý Hống nói: “Không cần. Chưa chắc đánh không lại mà.”

Tổ viên kia lại nói: “Những mèo giữ tiền chỉ có một con, bọn mình đánh lâu như vậy không thể để mất đâu.”

Tuyết Lý Hống chần chừ.

"Tiền quan trọng hơn, em không sao đâu." Người kia ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: "Đến tầng sáu em sẽ ra. Mọi người cẩn thận bọn họ giành mất." Sớm biết đã giải quyết bọn họ cho rồi, tự dưng để người ta có cơ hội trở mình.

Tuyết Lý Hống cau mày. Thật ra mục đích lần này của họ không phải đánh quái thăng cấp mà là kiếm tiền. Tài chính của Đế Diệu vốn khá dư dả, có thể xem như công hội giàu nhất Mộng Đại Lục, nhưng từ ngày nhận nhiệm vụ xây thành, cả công hội bắt đầu lâm vào cảnh thắt lưng buộc bụng.

Dọn dẹp đống đổ nát ở Vanrell, thuê NPC, mua nguyên liệu, bồi dưỡng game thủ… Thứ nào cũng cần tiền. Vì vậy mà cả Đế Diệu lẫn Tinh Nguyệt đều phải một số lượng lớn game thủ ra ngoài kiếm tiền, hơn nữa lượng phế tích bọn họ cần dọn còn nhiều hơn Tinh Nguyệt nên càng phải tốn kém.

Nghĩ đến đây Tuyết Lý Hống lại thở dài, ngầm đồng ý với ý kiến của đội viên kia.

Hai đội hợp tác đến tầng thứ sáu, đội viên kia quả nhiên tìm được cơ hội hy sinh dưới vuốt mèo.

Lúc gã biến mất, sắc mặt Quan Miên càng tái mét, tình cảnh móng mèo cào qua mặt người nọ cứ như cuộc phim quay chậm tua đi tua lại trong đầu khiến cậu vô thức tránh tới sau lưng Vô Song.

Vô Song lấy làm khó hiểu hỏi: "Sao thế?"

Quan Miên đáp: "Nắng chói quá."

Những người khác im lặng nhìn tia nắng mỏng manh khó khăn lắm mới len lỏi được qua cửa sổ.

Bách Chiến Bách Thắng chế giễu: "Đừng nói lần nào ra ngoài anh cũng thoa kem chống nắng à nha?"

Quan Miên đáp: "Tôi sẽ không ra ngoài lúc trời có nắng."

Bách Chiến Bách Thắng chợt thấy rờn rợn, "Anh không phải ma cà rồng đó chứ?"

Quan Miên nói: "Tôi thích gọi là huyết tộc hơn."

Quan sát Quan Miên từ trên xuống dưới, Bách Chiến Bách Thắng đột nhiên cảm thấy tính cách lạnh lùng của cậu vô cùng giống với huyết tộc trong truyền thuyết.

Nhóm mười hai người tiếp tục lên lầu.

Vô Song phát hiện mỗi lần chiến đấu Quan Miên đều đứng rất xa, mãi khi toàn bộ xác mèo biến mất mới tới gần. Vài lần Vô Song cố ý để lại mấy con mèo cho cậu đánh lấy kinh nghiệm Quan Miên đều không ra tay, dáng vẻ cứ như chỉ tới xem kịch.

Đến tầng cuối cùng, Vô Song nhịn hết nổi bèn nói với Quan Miên: "Tầng trên ngoài mèo giữ tiền còn có mèo đeo nơ nhiều kinh nghiệm lắm. Chốc nữa tôi đánh gần chết rồi cậu giải quyết nốt nhé."

Quan Miên kiên quyết lắc đầu.

Vô Song nói: "Đâu thể đi không một chuyến chứ." Trong lòng anh ta vẫn thấy áy náy. Dù sao người ta đang nằm trong đội ngon lành, nếu chẳng phải anh ta cùng Gia Cát Động Minh gia nhập, Quan Miên đã không cần rút đội.

Quan Miên nói: "Cứ xem như tôi đến tham quan là được rồi."

Vô Song hỏi: "Không cần thật à?"

Quan Miên đáp: "Bây giờ tôi chỉ có một nguyện vọng là mau chóng ra ngoài."

"Tùy cậu vậy." Vô Song và Gia Cát Động Minh nhìn nhau, bắt đầu tập trung tinh thần.

Bách Chiến Bách Thắng cùng Tuyết Lý Hống không dùng ngôn ngữ cũng biết rõ ý đối phương. Trước mắt mục tiêu của họ chỉ có một – Mèo giữ tiền.

Ban đầu hai bên đều không tấn công mèo giữ tiền mà tập trung giải quyết đám mèo con chung quanh.

Đứng ngay cầu thang nhìn căn phòng toàn mèo với mèo, Quan Miên cảm thấy tóc gáy như dựng hết lên. May sao tốc độ của bọn Bách Chiến Bách Thắng và Vô Song đều rất nhanh, chẳng bao lâu cả tầng chỉ còn lại một con chú mèo giữ tiền cùng hai con mèo đeo nơ.

Vô Song giành tấn công mèo giữ tiền trước, Tuyết Lý Hống và Bách Chiến Bách Thắng thoáng ngừng lại rồi mới bắt đầu ra tay với mèo đeo nơ.

Hai người dễ dàng vuột mất cơ hội lần này làm Vô Song lẫn Gia Cát Động Minh vô cùng kinh ngạc. Có điều kinh ngạc thì kinh ngạc, cơ hội tốt như vậy bọn họ sẽ không bỏ qua.

Nhìn lượng máu của mèo giữ tiền càng lúc càng ít, Quan Miên đột nhiên cảm thấy bất thường.

Bách Chiến Bách Thắng và Tuyết Lý Hống bỗng dưng mặc kệ mèo đeo nơ mà chuyển sang tấn công mèo giữ tiền. Vô Song và Gia Cát Động Minh sớm đã chuẩn bị, cùng nhau đứng ra chắn hết công kích của

Tuyết Lý Hống và Bách Chiến Bách Thắng.

Bọn Xích Đu Đung Đưa đang đánh mèo hăng say thì đội đối phương đột nhiên xông tới, cả bọn đành phải chuyển sang đánh địch. Tuy level đối phương thấp hơi thấp so với bọn họ nhưng muốn giải quyết gọn ghẽ trong dăm ba phút là chuyện không hề dễ dàng.

May mà họ còn nhiều hơn đối phương một người.

Bình Bịch Yêu Meo Meo chính là người thừa ra. Gã đang đắc ý chuẩn bị bổ nhát đao cuối cùng vào mèo giữ tiền thì mắt bỗng hoa lên, một bóng người xẹt qua, sau đó mèo ngã chổng vó, tiền rơi đầy đất.

Đao Bình Bịch Yêu Meo Meo vẫn đang giơ lên như chính gã vừa bổ nhát đao cuối cùng, tiếc thay sự thật không phải như vậy.

Một người thong dong bước tới. Một chú sóc nhỏ nhảy nhót trước mặt người nọ, lia lịa múa may hai chiếc chân bé xíu nhặt tiền vào túi chủ nhân.

59. Chương 59: Phân Đội Đoạt Tiền (trung)

Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo.

"Ám Hắc Đại Công!"

Vô Song quay lại, nghiến răng nhìn Ám Hắc Đại Công. Đúng là giữa đường đụng phải Trình Giảo Kim, thất bại trong gang tấc. Gia Cát Động Minh nhanh tay lẹ mắt xoay qua giải quyết nốt mấy em mèo đeo nơ bị lãng quên nãy giờ.

Ám Hắc Đại Công chìa tay ra, chú sóc con con nhảy vào lòng bàn tay, thoăn thoắt bò lên vai rồi dùng chiếc đuôi con con cọ vào mặt anh. Anh lấy một quả thông ra cho nó. Sóc nhỏ ôm vào lòng gặm lấy gặm để.

"Đại Công." Bách Chiến Bách Thắng và Tuyết Lý Hống hớn hở rời khỏi vòng vây, chạy qua chào hỏi. Dù sao tiền đã về tay, đánh làm gì nữa cho mệt.

Vô Song cố gắng đè nén xúc động muốn nhào lên chém chết hết lũ trước mặt – Bởi vì xác suất thành công quá thấp. Anh ta bấm bụng cùng Gia Cát Động Minh lùi đến gần đội ngũ của Tinh Nguyệt.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười chào hỏi: "Đúng lúc thế?"

Nghĩ đến thành quả lao động nửa ngày cứ thế mà nhẹ nhàng lọt vào túi người khác, Vô Song kích động muốn chửi ầm lên nhưng chợt nhớ lại bản thân cũng là quân chi viện phe mình kéo tới, không khác đối phương là bao, chẳng qua đối phương tài giỏi hơn nên chỉ đành ngậm ngùi nuốt cục tức xuống bụng.

"Đi thôi." Gia Cát Động Minh nhặt đồ mèo đeo nơ nhả ra, lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

"Ừ." Vô Song quay đầu liếc Quan Miên một cái.

Không còn mèo, Quan Miên lại khôi phục sự tự tin và dáng vẻ thong dong vốn có. Cậu ung dung bước tới điểm truyền tống vừa xuất hiện để ra ngoài.

"Sáu rưỡi gặp ở chỗ cũ." Ám Hắc Đại Công đột nhiên thốt lên.

Ánh mắt tất cả những người có mắt đồng loạt tập trung trên mặt anh rồi nhanh chóng dời đi.

Vô Song cùng Gia Cát Động Minh nhìn Quan Miên.

Bách Chiến Bách Thắng cùng Tuyết Lý Hống nhìn nhau.

Những người còn lại không biết nhìn ai đành nhìn chung quanh như muốn tìm kiếm mục tiêu khả nghi.

Ám Hắc Đại Công lại bổ sung, "Đương nhiên, đằng ấy không tới cũng được."

Vô Song và Gia Cát Động Minh đen mặt. Không tới cũng được? Hẹn hò kiểu gì thế này?

Nhưng Quan Miên đã có một lần kinh nghiệm, thừa biết câu này có nghĩa nếu cậu đi thì anh sẽ tới tìm cậu.

Qua trận truyền tống trở về tiểu trấn, sau khi tạm biệt lũ Bình Bịch Yêu Meo Meo, Vô Song quay sang hỏi Quan Miên: "Cậu cùng Đại Công quen nhau ngoài đời à?"

Quan Miên lắc đầu nói: "Không quen."

Vô Song cau mày. Nếu bảo hai người bọn họ quen nhau ngoài đời thì mối quan hệ này vô cùng dễ giải thích, nhưng giả sử không quen thì lạ quá rồi. Với địa vị của Ám Hắc Đại Công trong game, anh không giống loại cô đơn không tìm được ai làm bạn, vậy vì sao cứ mãi đeo bám người của công hội đối đầu?

Xích Đu Đung Đưa mỉm cười nói: "Biết đâu cũng là duyên phận đấy."

Vô Song hoài nghi hỏi: "Đừng nói cậu ăn máng khác nha?"

Ăn máng khác trong game là chuyện thường ngày ở huyện, đương nhiên trong hiện thực cũng có không ít người trung thành với một công việc suốt cả cuộc đời. Nhưng Quan Miên hiện tại là nhân vật vô cùng quan trọng của Công hội Tinh Nguyệt, nắm trong tay đại quyền kinh tế, nhỡ cậu thật sự nhảy sang ăn máng khác sẽ gây một ảnh hưởng nhất định cho công hội.

"Tôi có nhận lương." Quan Miên bỗng dưng thốt lên một câu chả liên quan.

Vô Song: "Cho nên?"

Quan Miên nói: "Ngoại trừ ăn xén tiền lương, bằng không tôi chẳng tìm được lý do gì để ăn máng khác cả."

Vô Song nói: "Nhỡ Đế Diệu trả lương cao hơn mời cậu qua thì sao?"

Quan Miên hỏi: "Cao cỡ nào?"

"Tôi bảo nhỡ!"

"Anh có khi nào tưởng tượng cảnh trời sập xuống sẽ ra sao không?" Vừa dứt lời, Quan Miên lập tức kéo bảng điều khiển ra đăng xuất không chút do dự.

Bọn Vô Song đã quen với tác phong đến giờ thì logout ăn cơm như bộ đội kỷ luật của Quan Miên, mạnh ai nấy gọi thú cưỡi bay về Baute.

Quan Miên ăn xong vào game thì đi thẳng tới Loca Scarlett.

Ám Hắc Đại Công đang dùng tay làm gối, ngả lưng vào vách núi ngủ gà ngủ gật.

Những đóa hoa dại con con trên vách núi in bóng lên gương mặt Ám Hắc Đại Công, khẽ khàng lay động theo gió khiến gương mặt anh chợt trở nên dịu dàng quá đỗi.

Tiếc thay Quan Miên rõ ràng chẳng có hứng thú ngắm cảnh ngắm hoa hay trai đẹp gì sất. Cậu ngồm xổm xuống, vỗ vỗ vào chân Ám Hắc Đại Công: "Có chuyện gì?"

Ám Hắc Đại Công lười nhác mở mắt, híp mắt quan sát cậu một lúc mới chịu lên tiếng: "Ồ, đột nhiên tôi phát hiện đằng ấy trông khá giống mèo."

Chỉ một chữ gây sức sát thương cực lớn.

Quan Miên âm thầm hít vào một hơi rồi hỏi: “Anh muốn nói gì?”

Ám Hắc Đại Công bỗng dưng ngồi thẳng người lên, “Có món quà muốn tặng đằng ấy.”

Quan Miên cau mày. Đừng nói là mèo nha? Cậu chẳng bảo đảm lúc nhìn thấy quà có tự động ra tay tấn công hay không đâu đấy.

Ám Hắc Đại Công lấy từ trong túi ra một chiếc bàn tính bằng gỗ.

Quan Miên nhíu mày hỏi: “Bàn tính?”

Ám Hắc Đại Công nói: “Chẳng phải đằng ấy lên làm nguyên lão tài vụ của Công hội Tinh Nguyệt rồi sao? Xem như là quà mừng đằng ấy thăng chức.”

Quan Miên nhận lấy, do dự không biết có nên cho anh hay với cậu mà nói, bàn tính ngoài tạo ra tiếng ồn thì chẳng còn công dụng nào khác.

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Đằng ấy không biết dùng bàn tính à?”

“Ừ.” Thật sự không biết. Từ lúc phát hiện tính nhẩm đủ để giải quyết đa số vấn đề gặp phải, cậu cũng thôi học cách sử dụng các công cụ hỗ trợ.

Ám Hắc Đại Công thản nhiên nhún vai, “Vậy cứ giữ làm kỷ niệm đi. Có lẽ nó là bàn tính đầu tiên xuất hiện trong game đấy.”

Quan Miên vuốt ve những hạt châu trên bàn tính.

Lách cách.

Lần đầu tiên Quan Miên cảm thấy âm thanh bàn tính phát ra cũng không hẳn là tạp âm. Cậu nhét nó vào túi rồi nói: “Cảm ơn.”

Khóe miệng Ám Hắc Đại Công hơi nhoẻn lên, anh lại nằm xuống, dựa vào vách núi để tiếp tục giấc mộng bị cắt ngang ban nãy.

Sau vài ngày thi công, thôn trang của Tinh Nguyệt dần dần thành hình.

Khả năng làm việc của NPC rất năng suất, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc đã phân rõ bốn khu, tiệm tạp hóa đầu đường cũng bắt đầu đặt gạch.

Có điều tốc độ thi công luôn tỷ lệ thuận với tốc độ tiêu tiền. Mộng Đại Lục bây giờ đâu đâu cũng là đột ngũ giành tiền, cả Tinh Phi Ngân đang trong năm học cũng tranh thủ thời gian vào game kiếm tiền. May mà nguyên liệu xây thôn ngoài mua từ hệ thống còn có thể do người chơi cung cấp. Một số lượng lớn game thủ chuyên về nghề nghiệp sinh hoạt trước đây bị ghẻ lạnh thoắt cái trèo lên địa vị cao không với tới.

Quan Miên lợi dụng quan hệ cửa sau đưa Bản Chất Minh Mẫn vào Công hội Tinh Nguyệt, sau đó để anh ta dẫn dắt một tiểu đội đi thu thập đá phổ thông dùng để lót đường. Hằng ngày Quan Miên và kiến trúc sư trưởng kiêm tổng công trình sư Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc cùng nhau đốc thúc tiến độ thi công. Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc giám sát chất lượng. Quan Miên ghi lại nguyên vật liệu tiêu dùng cùng cách NPC làm việc, đồng thời nghĩ ra phương án tăng thu giảm chi.

Công trình xây thôn tiến hành trong sự hợp tác ăn ý của toàn công hội.

Công hội Đế Diệu so ra lại dưới một kèo. Phần lớn nhân lực của họ tập dồn hết vào việc thu dọn phế tích, vẫn chưa chính thức khởi công, tiến độ chậm nhất trong sáu công hội cùng nhận nhiệm vụ xây thành.

Thấy tiệm tạp hóa đã gần bước vào giai đoạn hoàn tất, Quan Miên bèn bắt tay vào tập trung thu thập hàng hóa cho tiệm. Vũ khí, áo giáp, thuốc thang, nguyên vật liệu, trứng thú cưỡi… Cái nào cũng không thể thiếu. Những món hàng này một phần là của hội viên đóng góp lấy điểm cống hiến bang hội, phần còn lại do Quan Miên đứng ra thu mua. Bởi hàng hóa hệ thống bán ra chẳng những đắt đỏ mà thuộc tính đều rập khuông nên Quan Miên thường phải đến các quầy hàng lâm thời trong tiểu trấn lân cận để nhập hàng. Giả sử không tìm được thì phải huy động các game thủ thiên về sinh hoạt chế tạo ra.

Đủ mọi loại vấn đề vặt vãnh linh tinh lang tang cứ hết chuyện này tới chuyện khác ập đến, thời gian đăng xuất mỗi ngày của Quan Miên từ chín rưỡi dần kéo hơn mười rưỡi.

Đây đã là cực hạn của cậu!

Mười giờ hai mươi.

Đang kéo bảng điều khiển chuẩn bị logout, Quan Miên lại nhìn thấy Bị Thịt Rỗng hối hả chạy tới, líu lưỡi thông báo: “Thôn của Công hội Hắc Diệu Thạch bị đánh lén!”

“Hả?” Ngón tay đặt trên bảng điều khiển của Quan Miên ngừng lại.

Bị Thịt Rỗng nói: “Có người đánh lén thôn của Hắc Diệu Thạch, thần điện và nhà cửa vừa xây xong của bọn họ bị phá tan nát.”

Quan Miên cau mày, “Mới vừa rồi?”

Bị Thịt Rỗng đáp: “Ừa.”

Hắc Diệu Thạch là công hội yếu nhất trong sáu nhà nhận nhiệm vụ xây thành lần này. Nghe đồn số hội viên thật sự của họ chỉ hơn hai trăm, bảy ngàn người còn lại đều do hội trưởng dùng các món hời khác nhau dụ về. Cũng bởi vậy mà sức đoàn kết của họ không mạnh cho lắm, xây thôn hình như đều nhờ hội trưởng bỏ tiền cá nhân ra trả.

Bị Thịt Rỗng nói: "Hèn quá. Anh bảo có khi nào mục tiêu tiếp theo sẽ là chúng ta không?"

Quan Miên bảo: "Khó nói lắm. Công hội còn mấy người thức suốt đêm?"

Bị Thịt Rỗng nói: "Giờ này thì hội cú đêm và hội trái giờ đều chạy đi luyện cấp hết rồi, làm gì còn ai ở lại trong thôn."

Quan Miên cau mày hỏi: "Còn mấy nguyên lão ở lại?"

Bị Thịt Rỗng đáp: "Anh là quan chức cao nhất em tìm được bây giờ."

Quan Miên giở sổ xem lại tình huống thu chi của công hội rồi dứt khoát phất tay bảo: "Đi thuê một đội NPC bảo vệ về đây." So với nỗ lực gầy dựng thôn trang, số tiền chi ra để thuê NPC bảo vệ chỉ như giọt nước trong biển cả mà thôi.

60. Chương 60: Phân Đội Đoạt Tiền (hạ)

Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo.

Có đội bảo vệ NPC tuần tra, cả thôn trang như chìm trong bầu không khí nghiêm trang lạ thường.

Bị Thịt Rỗng hài lòng gật đầu, "Giờ em lại rất mong bọn họ đánh tới."

Quan Miên nói: "Cậu có thể đi thông báo cho họ một tiếng."

"Thông báo?" Bị Thịt Rỗng ngẩn ra rồi ngờ vực hỏi: "Lẽ nào anh biết bọn họ là ai?"

Quan Miên nói: "Chả khó đoán lắm."

"Ai?"

Quan Miên: "Đầu tiên, không phải chúng ta."

“Nói thừa.”

“Thứ nhì không phải Công hội Đế Diệu.”

Bị Thịt Rỗng hỏi bằng giọng điệu gây sự: “Mắc gì?”

Quan Miên trả lời: “Có chút não chỉ cần nghĩ tí xíu là ra. Cậu khẳng định muốn tôi nói cậu hay chứ không tự nghĩ thử?”

Bị Thịt Rỗng hừ lạnh, “Anh cứ nói trắng ra là tụi nào không phải được rồi sao?”

Quan Miên nói: “Khả năng là Công hội Sa Mạc bốn mươi phần trăm, Công hội Tơ Mềm ba mươi phần trăm, Công hội Nhất Trụ Kình Thiên (Một Cột Chống Trời) mười phần trăm, Công hội Hắc Diệu Thạch mười phần trăm, còn lại cũng mười phần trăm.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Sao em cảm thấy ngoài loại công hội bọn mình cùng Đế Diệu ra, anh như chưa nói gì cả?”

Quan Miên nói: “Tôi đang phân tích.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Phân tích đơn giản kiểu đó em cũng biết! Còn nữa, tại sao chính Công hội Hắc Diệu Thạch cũng có khả năng? Chẳng phải bọn họ là nạn nhân sao?”

Quan Miên nói: “Kẻ vừa ăn cướp vừa la làng trên đời này nhiều lắm.” Vật lộn cả ngày, khoảng cách giữa hai mí Quan Miên chỉ còn mỏng như sợi chỉ. Cậu đang chuẩn bị đăng xuất lại nghe Bị Thịt Rỗng nhận được thư rồi la hoảng lên: “Công hội Nhất Trụ Kình Thiên cũng bị đánh lén.”

Quan Miên lên tinh thần hỏi lại: “Công hội Nhất Trụ Kình Thiên?”

“Ừ.” Bị Thịt Rỗng nói: “Lần sau chả biết ai dính nữa đây?”

Quan Miên đáp: “Công hội Sa Mạc và Công hội Tơ Mềm. Rất có khả năng một trong hai sẽ gặp nạn.”

Bị Thịt Rỗng rầu rĩ hỏi: “Tại sao không phải tụi mình?”

Quan Miên đáp: “Cậu có thể đến chỗ Nhất Trụ Kình Thiên gửi thư mời bọn họ giúp đỡ.”

“Hả?” Đôi mắt trợn tròn vo của Bị Thịt Rỗng lóe lên hăng hái khó tả, “Ý anh là…”

Phớt lờ dáng vẻ hùng hồn tra hỏi của Bị Thịt Rỗng, Quan Miên thẳng tay kéo bảng điều khiển nhấn nút logout.

Hôm sau vừa lên mạng Quan Miên đã bắt gặp Bản Chất Minh Mẫn đang nhìn mình với bản mặt nhăn như khổ qua.

Gần đây Bản Chất Minh Mẫn khai thác quặng đến nỗi thấy núi là muốn khóc, công việc là khai thác quặng, game cũng khai thác quặng, thậm chí địa điểm mơ thấy cũng là khu mỏ. Anh ta bắt đầu nghi ngờ bạn đời của anh ta rất có khả năng chính là khu mỏ quặng này đây.

"Cậu có thể sắp xếp cho tôi nhiệm vụ khác được không?" Anh chàng đau khổ cố rặn ra một giọt nước mắt, "Cái gì cũng được, miễn đừng lại làm nghề quặng là được rồi."

Quan Miên an ủi anh ta: "Ráng thêm dăm bữa thì đỡ ngay."

"Ráng thêm dăm bữa là được đổi nhiệm vụ?" Bản Chất Minh Mẫn cảm thấy cuộc sống xuất hiện một tia sáng hy vọng chói lóa.

Quan Miên nói: "Ráng thêm dăm bữa là chai lì thôi."

"..."

Sau khi chuyển từ chế độ công tác sang chế độ trò chơi, việc đầu tiên Quan Miên làm chính là giở báo ra xem.

Quả nhiên sự việc thôn trang hai của Công hội Đế Diệu Thạch cùng Nhất Trụ Kình Thiên bị đánh lén giật ngay tít trang đầu. Để thỏa mãn thị hiếu công chúng, rất nhiều game thủ còn đặc biệt đứng ra đăng hình làm chứng, số lượt xem vô cùng khổng lồ.

Bản Chất Minh Mẫn thò đầu qua hỏi: "Phá hủy thôn trang? Tại sao nhỉ?"

Quan Miên trả lời: "Chắc vì giành nhau vị trí xếp hạng."

Từ ngày Mộng Đại Lục mở ra, vị trí thứ nhất và thứ hai luôn do Công hội Tinh Nguyệt cùng Công hội Đế Diệu cạnh tranh, còn vị trí thứ ba bị xâu xé vô cùng khốc liệt, nay công hội này mai công hội khác, đến hiện tại thì điểm của Công hội Sa Mạc hạng ba cùng Nhất Trụ Kình Thiên hạng tư mỗi lúc một sát, Công hội Hắc Diệu Thạch xếp thứ năm, Công hội Tơ Mềm thứ sáu. Vị trí thứ bảy có ba công hội, thực lực kém những công hội nêu trước rất xa, vẫn chưa đủ điều kiện nhận nhiệm vụ xây thành.

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: "Nhưng xếp hạng công hội chẳng vào dựa vào tổng điểm sao? Liên quan gì đến thôn trang?"

Quan Miên đáp: "Nhiệm vụ xây thành cũng được tính trong tổng điểm. Nếu để thôn xây xong, khoảng cách giữa các công hội lại càng kéo giãn."

Bản Chất Minh Mẫn chợt vỡ lẽ, "Chênh lệch giữa giai cấp có nhà và không nhà là đây." Bởi phần lớn thành thị trong Mộng Đại Lục đều bị phá hoại, rất nhiều công hội không thể không chen chúc ở các tiểu trấn, thậm chí không ít nhà còn phải lang thang khắp nơi, xem bốn biển là nhà. So ra các công hội lớn có địa bàn riêng đương nhiên mang lại cảm giác đứng trên thiên hạ một bậc.

Quan Miên nói: "Tôi về thôn trông nom, anh cứ tiếp tục cố gắng."

"…Hai ta có thể trò chuyện lâu thêm tí xíu không?" Vừa nghĩ đến khai thác khoáng sản, Bản Chất Minh Mẫn đã thấy cuộc sống tối tăm mờ mịt.

Quan Miên vỗ vai anh ta, đoạn nói: "Tăng ca thường xuyên không tốt lắm đâu."

Bản Chất Minh Mẫn: "…" Anh ta muốn bãi công chứ muốn tăng ca hồi nào!

Hôm nay trong thôn đặc biệt đông người. Rất nhiều hội viên bình thường ra ngoài làm nhiệm vụ đều có mặt, anh một câu tôi một câu bàn tàn xôn xao chuyện Hắc Diệu Thạch cùng Nhất Trụ Kình Thiên bị đánh lén.

Theo đường đông tây Quan Miên đi đến thần điện Quang Minh, nơi được xem như bộ tư lệnh lâm thời.

Vô Song đứng trước cửa, vừa thấy Quan Miên liền bước qua ôm vai cậu cùng đi.

Quan Miên khó chịu tránh né nhưng không đủ sức thoát khỏi gọng kìm của anh ta.

Vô Song kéo cậu đến thẳng trước mặt Tinh Phi Ngân, "Người đây người đây."

Bọn Tinh Phi Ngân và Minh Nguyệt Vô Ảnh cùng quay đầu lại.

Quan Miên cau mày hỏi: "Tài vụ xảy ra vấn đề?"

Tinh Phi Ngân đáp: "Không phải. Là Bị Thịt Rỗng nói anh cho rằng người đánh lén là Nhất Trụ Kình Thiên?"

Quan Miên nhìn sang tờ báo trong tay cậu ta, "Đối tượng tình nghi lớn nhất chẳng phải Công hội Sa Mạc sao?"

Bị Thịt Rỗng nói: “Em cảm thấy không phải Công hội Sa Mạc!”

Công hội Sa Mạc có “mỹ danh” là “cường đạo”, lúc Vanrell và Baute gặp chuyện, bọn họ đóng quân trong tiểu trấn Tây Côi Mạc tỏ vẻ ẩn cư không tranh với đời, nhưng thực tế lại chuyên thông đồng giết người cướp của, là công hội bị xỉ vả nhiều nhất và cũng là công hội khó trêu vào nhất. Hội trưởng Công hội Sa Mạc gọi là Vua Sa Mạc, tính tình nóng nảy táo bạo, từng cùng hội trưởng Công hội Hắc Diệu Thạch Diệu Minh xảy ra xung đột vô cùng nghiêm trọng, gã đã liên tục giết Diệu Minh hai mươi lăm lần trong vòng một tháng và huênh hoang tuyên bố sẽ giết đến khi Diệu Minh bỏ game. Nếu không phải sau đó Lòng Son Chiếu Sử Xanh đứng ra hòa giải, rất có thể Diệu Minh bấy giờ thật sự bị ép phải rời game, cũng không có Công hội Hắc Diệu Thạch ngày nay.

Tinh Phi Ngân hỏi: “Quan điểm của anh thì sao?”

Quan Miên đáp: “Tôi chỉ thấy nếu thật là Công hội Sa Mạc thì quá nhàm rồi.”

“…Quan điểm quái quỷ gì thế này?” Bị Thịt Rỗng la lối: “Có phải phim bộ không thể không đem XX quẳng vào giữa ân oán tình thù của OO đâu.”

Tinh Phi Ngân nói: “Hôm qua anh thuê NPC rất đúng lúc.”

Quan Miên nói: “Nên làm thôi.”

Sau đó lại tẻ ngắt.

Tinh Phi Ngân quay sang tiếp tục thảo luận bước cuối cùng trong công cuộc kiến thiết thôn trang với những người khác.

Quan Miên lại vùi đầu vào thế giới riêng của mình: Báo cáo tổng kết thu chi tháng này.

Bị Thịt Rỗng vẫn chưa bỏ cuộc, lân la đến gần Quan Miên rồi nói: “Em thấy câu ban nãy anh nói là qua loa lấy lệ với em thôi.”

Quan Miên: “Ừ.”

“Câu này của anh cũng qua loa lấy lệ đúng không?”

Quan Miên: “Ừ.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Anh nói em biết đi mà, tạo sao anh cảm thấy Nhất Trụ Kình Thiên mới là đầu sỏ?”

Quan Miên ngước lên.

Bị Thịt Rỗng lập tức trưng ra bản mặt rửa tai lắng nghe.

Quan Miên hỏi: “Liên quan gì đến chúng ta?”

“Hả?”

Quan Miên nói: “Bọn họ đấu nhau liên quan gì đến chúng ta?”

“Tuy bảo không liên quan nhưng anh không tò mò chút nào sao?” Bị Thịt Rỗng muốn nhào qua túm lấy cổ cậu mà lắc, vừa lắc vừa hỏi xem cậu có phải con người hay không.

Quan Miên nói: “Với những chuyện IQ của tôi đủ để hiểu và giải quyết, tôi không hề thấy tò mò.”

Bị Thịt Rỗng: “…” Này chẳng phải đang xỏ xiên IQ của cậu ta không đủ cao ư?

Vậy mà cậu ta nghe hiểu được đấy?

Bị Thịt Rỗng âm thầm thán phục năng lực lý giải đang dần tăng cao của mình.

Một con huyết tinh linh từ ngoài bay vào.

Quan Miên vô thức nhìn lên song lại phát hiện nó bay về phía Tinh Phi Ngân.

Bị Thịt Rỗng loi choi chạy qua.

Một lúc sau Tinh Phi Ngân bước đến bên cạnh và hỏi Quan Miên: “Tối rảnh không?”

Quan Miên đáp: “Làm báo cáo.”

Tinh Phi Ngân nói: “Tám giờ cùng tôi qua tiểu trấn Mithra. Hội trưởng Công hội Hắc Diệu Thạch Diệu Minh mời hội trưởng năm công hội cùng đến bàn chuyện.”

Quan Miên cau mày. Đây là chuẩn bị giải quyết vấn đề trên bàn đàm phán?

61. Chương 61: Đánh Lén Thôn Trang (thượng)

Vu oan giá họa, kẻ cắp già mồm.

Trên đời chẳng có bức tường nào được hết gió.

Tin tức lãnh đạo cấp cao của sáu công hội đứng đầu bí mật gặp mặt tại tiểu trấn Mithra nhanh chóng lan truyền, đường lớn ngỏ nhỏ trong tiểu trấn đều là đàn em cùng khán giả chạy tới xem kịch.

Cục diện tương đối náo nhiệt.

Bảy giờ năm mươi tám phút, lãnh đạo cấp cao của sáu công hội lớn tề tụ đầy đủ. Đây là lều Công hội Hắc Diệu Thạch dựng tạm nằm trên lầu ba, ba mặt dùng vải bố chăng chung quanh, mặt cuối để trống thông với cầu thang xuống đất. Các vị lãnh đạo cấp cao ngồi quanh chiếc bàn đặt giữa lều, những người khác ngồi đằng sau thành một vòng đông nghịt.

Không khí trở nên nghiêm trọng.

Bảy giờ năm mươi chín phút, Tinh Phi Ngân và Quan Miên một trước một sau bước vào.

Diệu Minh đứng dậy cười nói: "Các bạn thật đúng giờ."

Tinh Phi Ngân gật đầu rồi ngồi xuống vị trí cuối cùng bên bàn. Quan Miên chọn một chỗ trống gần cửa ra vào có vải bố rũ xuống như rèm cửa, vừa khéo che khuất cả người.

"Mọi người đến đủ thì bắt đầu đi." Hội trưởng Nhất Trụ Kình Thiên của Công hội Nhất Trụ Kình Thiên sốt ruột đứng lên.

Diệu Minh nhìn hệ thống thời gian trên bảng điều khiển, thấy vừa đúng tám giờ mới gật đầu nói: "Cảm ơn các vị dù bận trăm công nghìn việc vẫn nhín chút thời gian đến dự."

Rầm. Nhất Trụ Kình Thiên mất kiên nhẫn đập bàn, "Có phải khai trương cửa hàng mới đâu, vào thẳng trọng điểm không được hả?"

Diệu Minh đặt mông ngồi xuống, thản nhiên nói: "Anh nói đi."

Nhất Trụ Kình Thiên lập tức dùng nắm tay xem bàn như trống mà đập rầm rầm, "Tối qua rốt cuộc là con rùa… Con rùa nào gây rối trong thôn của bố mày? Bò ra đây!"

Toàn trường im lặng. Mọi người đều nhìn anh ta xem đang xem cải lương.

Diệu Minh từ trong túi lấy ra một miếng vải thong thả lau bàn.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi: "Bẩn?" Tìm được một chiếc bàn bị bẩn còn khó hơn tìm thấy sóng điện não của một con heo trong Mộng Đại Lục.

Diệu Minh vẫn không dừng tay, anh ta nói: "Em tìm chút việc để làm ấy mà."

Nhất Trụ Kình Thiên cúi đầu trừng mắt Diệu Minh, "Sao cậu không nói câu nào vậy hả?"

Diệu Minh đáp: "Chẳng phải tôi đã giao lại cho anh sao?"

Nhất Trụ Kình Thiên xỏ lá bảo: "Hội nghị là cậu triển khai, mắc gì tôi phải chủ trì?" Nói rồi anh ta đỉnh đạc ngồi xuống, dáng vẻ anh mày không chủ trì đấy, mày làm gì được anh!

Diệu Minh cất vải, một lần nữa đứng lên nói: "Cảm ơn các vị dù bận trăm công nghìn việc vẫn nhín chút thời gian đến dự. Tôi nghĩ chuyện xảy ra tối qua mọi người chắc cũng nghe nói. Thôn của Công hội Hắc Diệu Thạch mười giờ tối quá bị một đám người lạ mặt đánh lén, gây ra tổn hại vô cùng nghiêm trọng cho thôn của chúng tôi."

Nhất Trụ Kình Thiên giận dữ quát: "Cả thôn của chúng tôi nữa!"

Diệu Minh nói tiếp: "Nơi của hội trưởng Nhất Trụ Kình Thiên – thôn trang của Công hội Nhất Trụ Kình Thiên – vào mười giờ bốn mươi cũng bị đánh lén và tổn thất nghiêm trọng."

Nhất Trụ Kinh Thiên lại chen vào: "Đừng để ông biết thằng rùa nào làm, bằng không ông không chơi chết nó mới là lạ!"

Diệu Minh nói: "Mọi người có thể sống cùng thời đại chính là duyên phận, có thể cùng một thời đại, trong biển người mênh mông quen biết nhau thì duyên phận này âu cũng không quá mơ hồ. Hiện nay có người lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ âm mưu quỷ kế trong mối quan hệ tốt đẹp có duyên có phận này phải chăng chơi quá xấu rồi không?"

Nhất Trụ Kình Thiên hừ lạnh, "Thật nhục nhã!"

Diệu Minh nói: "Tôi muốn mượn cơ hội mọi người đều có mặt ở đây cho người nọ một cơ hội tự đứng ra và quang minh chính đại giải thích rõ ràng, tránh cho sau khi bị truy ra thì mọi người càng mất mặt hơn."

Nhất Trụ Kình Thiên đứng phắt dậy, "Ông đây bất chấp, hôm nay mày phải đứng ra ăn nói với ông! Đêm hôm khuya khoắt đánh lén người ta là sao?! Có phải đàn ông không hử?!"

Hai người một chính diện một phản diện xướng xong vở tuồng. Mọi người vẫn im lặng như cũ.

Diệu Minh bất giác nhìn sang Lòng Son Chiếu Sử Xanh.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh lên tiếng: "Việc này thật sự rất không hay." Lòng Son Chiếu Sử Xanh và Diệu Minh có quan hệ riêng toàn Mộng Đại Lục đều biết. Năm xưa lúc Vua Sa Mạc đuổi giết Diệu Minh, chính anh ta đứng ra hòa giải. Bởi lẽ Lòng Son Chiếu Sử Xanh phát ngôn là chuyện nằm trong dự đoán của phần lớn người có mặt.

Nhất Trụ Kình Thiên đột nhiên cười lạnh, "Tôi khuyên người nọ tốt nhất chớ ôm lòng cầu may. Đừng tưởng che mặt thì tôi không biết mặt mũi con rùa nhà anh thế nào! Tôi nói anh hay, trong thôn tối qua chẳng phải không còn người nào, những thứ cần thấy cũng đã nhìn thấy, những thứ nhận ra được đều đã nhận ra. Ông đây bây giờ không nói ra là muốn cho con rùa nhà anh một cơ hội. Dù gì anh cũng là hội trưởng một công hội, anh có mặt dày đến đâu tôi vẫn phải chừa lại chút mặt mũi cho hội viên của anh. Bây giờ tôi cho anh lời cảnh cáo cuối cùng, anh tự đứng ra đi."

Trong tình huống không thể nói lời thô tục, đoạn này của anh ta đã đạt tới trình độ khó nghe vô cùng cực.

Vua Sa Mạc đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Lửa giận của Nhất Trụ Kình Thiên thoắt cái lại bị châm ngòi. "Sao đây? Làm còn không cho…"

Vút.

Chưa nói hết câu anh ta đã biến thành ánh sáng trắng bay ra khỏi lều.

Diệu Minh dường như cũng lường trước sẽ có một lúc như vậy nên vẫn từ tốn nói tiếp: "Tuy hội trưởng Nhất Trụ Kình Thiên không còn ở đây nhưng trước khi ra đi, anh ta đã bày tỏ quan điểm vô cùng rõ ràng. Chúng ta cứ theo chân anh ta mà tiếp bước thôi."

"…" Nguyên lão Vạn Thọ Vô Cương của Công hội lặng lẽ nghĩ: Lão đại nhà tôi chỉ vào tù bóc lịch vài tiếng chứ có phải xếp hàng đi gặp Diêm Vương đâu!

Hồn nhiên không nhận ra lời nói của mình còn mang nghĩa khác, Diệu Minh quay sang hỏi Vua Sa Mạc: "Không biết hội trưởng Vua Sa Mạc ban nãy cười lạnh là có ý gì?"

Mười ngón tay của Vua Sa Mạc hết chín đều đeo nhẫn, duy chỉ "ngón đeo nhẫn" là vẫn còn trống. Anh ta khẽ vuốt vị trí trống hoắc trên ngón áp út, ngoài cười trong không cười nói: "Tôi chỉ thấy màn kịch này vừa buồn nôn, vừa khó coi lại phí thời gian."

Diệu Minh nói: "Ừ. Tôi cũng cảm thấy kẻ đánh lén tối qua vừa buồn nôn vừa khó coi lại phí thời gian."

Vua Sa Mạc nói: “Còn không có mắt nữa.”

Diệu Minh liếc xéo.

“Chỉ có kẻ không có mắt mới chạy đi đánh lén một đống rác không chút giá trị.” Đường nét mặt mũi Vua Sa Mạc khá góc cạnh, bề ngoài thô kệch, cằm hơi vểnh. Lúc anh ta ngẩng đầu nói chuyện, cái cằm vểnh ra đặc biệt mang lại cảm giác xem thường người khác.

Diệu Minh nói: “Đúng, mắt người nọ cứ móc ra nuôi chó quách cho rồi.”

“Nuôi đi.” Vua Sa Mạc thờ ơ nhún vai.

Những người có mặt lần đầu phát hiện thì ra Diệu Minh rất có khiếu hát bè. Dù là Nhất Trụ Kình Thiên ban nãy hay Vua Sa Mạc bây giờ, anh ta đều có khả năng một hát một bè vô cùng ăn ý.

Vạn Thọ Vô Cương nhịn hết nổi, nhảy dựng lên chỉ vào Vua Sa Mạc mà mắng: “Mặt anh dày quá đó!”

Đôi mày Vua Sa Mạc lập tức dán chặt vào nhau.

Vạn Thọ Vô Cương tức tối nói: “Anh tưởng anh nói thế là chúng tôi không nghi ngờ anh nữa sao? Anh xem chúng tôi như trẻ con ba tuổi hả?”

Vua Sa Mạc hỏi: “Vậy tức là cậu nghi ngờ tôi?”

Vạn Thọ Vô Cương đáp: “Người của Công hội bọn tôi tối qua đều thấy rõ ràng, chính là hai tên Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy (Nước Ao Trong Xanh) của công hội anh dẫn người đánh lén!”

Mép Vua Sa Mạc giật khẽ, “Bằng chứng đâu?”

Vạn Thọ Vô Cương đáp: “Người của bọn tôi chính là nhân chứng!”

Vua Sa Mạc nói: “Nhân chứng kiểu đó tôi có thể tặng mười ngàn đứa!”

Vạn Thọ Vô Cương tức đến trắng cả môi, “Sao anh có thể ngang ngược vô lý như vậy!”

Vua Sa Mạc phì cười.

Diệu Minh nói: “Bởi vì anh ta là cướp.”

Vua Sa Mạc liếc Diệu Minh, “Tôi chẳng ngại cậu gọi tôi như vậy nhưng tôi bảo không phải tôi làm là không phải tôi làm.”

Diệu Minh nói: “Công hội tôi cũng có người nhìn thấy Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy.”

Ánh mắt Vua Sa Mạc chuyển từ mặt Diệu Minh sang Vạn Thọ Vô Cương, đoạn nói: “Hai người phối hợp khéo lắm.”

Vạn Thọ Vô Cương giận dữ quát: “Tôi… Chúng tôi ăn no rửng mỡ mà đi đổ oan cho anh làm cái quái gì?!”

Vua Sa Mạc nói: “Có những kẻ chết đi một mình thì thấy cô đơn, thêm người nữa cho có bạn có bè, ba thằng cùng chết mới vừa lòng thỏa mãn.”

Vạn Thọ Vô Cương hít sâu một hơi rồi quay sang phía Tinh Phi Ngân cùng Lòng Son Chiếu Sử Xanh, “Hôm nay các vị hội trưởng đều ở đây nên tôi muốn nhờ mọi người lấy lại công bằng cho chúng tôi! Mọi người chơi game chỉ để tìm vui, dùng thủ đoạn thế này quá đáng lắm!”

Diệu Minh gật đầu nói: “Nơi nào cũng có quy tắc của nó. Mộng Đại Lục mang tính tự do rất cao nên chúng ta càng phải dùng tự do này để đảm bảo tính công bằng và ngay thẳng của game.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh từ tốn mở miệng: “Ý các cậu thế nào?”

Diệu Minh trả lời: “Việc này nhất định phải có kết quả và bàn giao rõ ràng.”

Vua Sa Mạc liếc Lòng Son Chiếu Sử Xanh một cái rồi bĩu môi nhìn Tinh Phi Ngân: “Tinh lão đại chắc không tin mấy lời nhảm nhí của họ chứ?”

Tinh Phi Ngân từ đầu tới giờ chưa từng mở lời, nay bị gọi đích danh mới chậm chạp ngẩng đầu lên. Mặc dù mắt cậu ta mở rất to nhưng ánh nhìn mơ màng buồn ngủ đã ám chỉ cậu ta vừa mới tỉnh dậy.

“Tinh lão đại?” Vua Sa Mạc lại gọi.

Tinh Phi Ngân chớp chớp mắt. Vừa học vừa thi lại phải dành thời gian vào game, giấc ngủ hằng ngày của cậu ta bị ép chỉ còn chưa được ba tiếng, vì vậy chỉ cần có cơ hội Tinh Phi Ngân sẽ nắm bắt tranh thủ chợp mắt nghỉ ngơi. “Chuyện này,” Tinh Phi Ngân từ tốn mở miệng, “để nguyên lão công hội chúng tôi trả lời là được rồi.”

Những người khác đều nhìn về phía sau cậu ta.

Người ngồi sau Tinh Phi Ngân cảm thấy vô cùng áp lực, “Ngại quá, em không phải nguyên lão của Công

hội Tinh Nguyệt, em chỉ đến chung vui thôi."

Tinh Phi Ngân lại nói: "Mộng Xuân."

"Ừm." Quan Miên lơ mơ đáp lại.

Tấm vải bố che khuất Quan Miên bị người bên cạnh nhanh tay kéo qua để lộ một gương mặt còn đang nhập nhèm ngái ngủ.

"..."

Lẽ nào đặc điểm dự họp của Công hội Tinh Nguyệt là ngủ gật?!

Trong đầu vài người lập tức vẽ nên viễn cảnh cả phòng họp đều là người với những dòng zzzzZZZ dập dìu trong không khí.

Êm dịu xiết bao...

Tinh Phi Ngân không hề áy náy mà đùn đẩy trách nhiệm, "Anh nói đi."

Quan Miên dụi mắt, "Ờ. Tôi thấy việc này nhàm quá."

Lồng ngực Vạn Thọ Vô Cương nhấp nhô dữ dội, nếu chẳng nể Tinh Nguyệt là một trong hai công hội lớn nhất Mộng Đại Lục, cậu ta thật sự muốn lên cơn ngay và luôn! Nhàm?! Vừa ngủ dậy liền nghe tin thôn trang công hội mình cực khổ xây dựng bị kẻ khác phá hủy mà gọi là nhàm?! Nhàm cái đầu anh! Rõ ràng người vô tội bọn họ bị tai bay vạ gió!

Diệu Minh trái lại vô cùng bình tĩnh, "Là sao?"

Quan Miên đáp: "Như trẻ con học làm người lớn ấy. Bạn giỏi hơn tớ thì tớ phá hỏng đồ bạn cho biết. Huề vốn."

Diệu Minh nói: "Nhưng ngồi đây không ai là trẻ con cả."

Quan Miên gật đầu bảo: "Ừ, nên cấp số mới cao hơn một chút. Anh giỏi hơn tôi thì tôi không phá hỏng đồ của anh, tôi phá hỏng đồ người khác rồi đổ tội cho anh."

Những người vốn ôm bụng xem trò cười chợt thấy giật mình. Tất cả trầm ngâm ngẫm lại câu nói của Quan Miên vài lần rồi mới lấy lại tinh thần.

Diệu Minh nhìn Quan Miên. Cặp mắt hẹp dài của anh ta luôn mang lại cảm giác là người nhanh trí. "Ý cậu là có người muốn đổ tội lên đầu Công hội Sa Mạc."

Quan Miên nhún vai.

Hội trưởng Tinh Linh Hoa Hồng của Công hội Tơ Mềm không thể ngồi yên được nữa. Ngoài Đế Diệu và Tinh Nguyệt, bốn công hội khác thì Hắc Diệu Thạch và Nhất Trụ Kình Thiên bị đánh lén, Vua Sa Mạc bị vu oan, trong tình huống như vậy, kẻ có thể đứng ra thực hiện âm mưu chỉ còn mỗi Tơ Mềm. Nhưng từ góc độ động cơ mà xét, thay vì tự tay đẩy ba công hội kia xuống nước, Tơ Mềm chỉ cần làm ngư ông đắc lợi chẳng phải lại khéo hơn sao.

Cô nàng hơi do dự rồi mới mở miệng nói: "Em thấy những chuyện này cứ theo chứng cứ mà nói."

Chứng cứ, chứng cứ gì? Đương nhiên là chỉ nhân chứng của Hắc Diệu Thạch và Nhất Trụ Kình Thiên. Nhưng Tinh Linh Hoa Hồng nói xong câu này lại thấy có gì không ổn. Bởi vì câu này kéo mọi người về lại với cuộc tranh chấp ban đầu, rất hợp với phong cách vu oan giá họa.

Quả nhiên Vua Sa Mạc cười lạnh hỏi: "Làm sao tôi biết những nhân chứng kia có phải bị mua chuộc không?"

Tinh Linh Hoa Hồng đủ bản lĩnh trở thành hội trưởng nữ duy nhất của Mộng Đại Lục cũng không phải loại có miếng không có tiếng. Cô nhanh chóng phản bác: "Có bằng chứng và không bằng chứng thì em tin bên có bằng chứng hơn."

Thấy chiến tranh sắp bùng nổ, Diệu Minh vội vàng chặn ngay: "Tôi nghĩ lời của nguyên lão Mộng Xuân nhất định có cái lý của cậu ấy."

Quan Miên nói: "Ừ, có."

"Lý gì?" Tinh Linh Hoa Hồng quay sang trừng cậu. Thân là một trong những mỹ nữ hiếm hoi của Mộng Đại Lục, mặt mũi cô nàng vô cùng xinh đẹp, nhất là xinh đẹp theo kiểu đáng yêu ngây thơ. Bởi vậy mỗi khi cô nàng trừng mắt đều chẳng mang đến cảm giác uy hiếp mà chỉ như làm đang nũng nịu làm kiêu.

Quan Miên thoáng ngẩn người nhưng lập tức phớt lờ cô nàng, cậu nói: "Nếu không ngại thì tôi muốn hỏi vài câu."

Diệu Minh chìa tay như mời.

Tuy trả lời của Quan Miên nằm ngoài dự liệu nhưng lúc này Diệu Minh vô cùng mừng rỡ vì người của Tinh Nguyệt chịu đứng ra lên tiếng. Đế Diệu đã bị dán mác bạn bè, dù họ nói chí lý đến đâu vẫn dễ bị đàm tiếu, so ra bây giờ Tinh Nguyệt chính là công hội có uy tín nhất tại đây.

“Tôi muốn hỏi lúc hai công hội lớn bị đánh lén có bao nhiêu người có mặt?”

Câu này trước đó Diệu Minh đã hỏi kỹ càng hội viên của mình, anh ta trả lời không chút do dự: “Tám. Đều là game thủ thiên về sinh hoạt.”

Quan Miên nhìn Vạn Thọ Vô Cương.

Vạn Thọ Vô Cương cũng trả lời cực nhanh, “Sáu. Cũng là game thủ sinh hoạt.”

Quan Miên lại hỏi: “Không biết hai người có nhìn thấy tình huống hai công hội bị đánh lén thế nào không?”

Diệu Minh cùng Vạn Thọ Vô Cương cùng đáp: “Đương nhiên.”

“Vậy hai người không phát hiện tình trạng bị hủy hoại của hai thôn trang thật ra chẳng hề giống nhau sao?” Quan Miên chỉ vào báo và nói. Trên báo chính là hình chụp tình cảnh thôn trang của hai công hội lớn sau lần đánh lén tối qua.

62. Chương 62: Đánh Lén Thôn Trang (trung)

Vu oan giá họa, kẻ cắp già mồm.

Ngoài Tinh Phi Ngân và Lòng Son Chiếu Sử Xanh, ba cái đầu kia lập tức chụm lại. Vạn Thọ Vô Cương rướn cổ nửa ngày vẫn chẳng thấy gì, cuối cùng nhịn hết nổi đành bước lên nhìn một cách lộ liễu.

Nếu đã được đăng trên trang đầu thì hai tấm ảnh cùng có góc chụp rất khéo, trên cơ bản cảnh tan hoang của hai thôn trang sau cuộc tập kích đều được chụp lại hoàn chỉnh.

Đàn em theo các đại ca đến dự ai có báo thì lấy báo ra xem, không có thì xem nhờ người bên cạnh.

Toàn lều im lặng vô cùng.

Vì vậy tiếng chân giẫm lên cầu thang tràn đầy căm phẫn của Nhất Trụ Kình Thiên trong lúc này vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Mọi người đang bàn bạc gì đấy?” Vừa bước vào, Nhất Trụ Kình Thiên đã chen vào chỗ của Vạn Thọ Vô Cương, “Đang xem gì vậy?”

Diệu Minh trả lời: “Xem báo.”

Nhất Trụ Kình Thiên trợn mắt nhìn anh ta, “Giờ này cậu còn có tâm trạng xem báo? Thế cần tôi chuẩn bị cho mấy người hạt dưa cắn để khỏi buồn miệng không?”

Diệu Minh đáp: “Không xem báo làm sao biết thủ phạm là ai?” Từ hai bức hình, anh ta dường như nhận ra điều gì đó, ánh mắt nhìn Nhất Trụ Kình Thiên cũng pha thêm vài phần ẩn ý.

Nhất Trụ Kình Thiên ngạc nhiên hỏi: “Trên báo có phân tích sao?” Anh ta giật lấy báo rồi soàn soạt lật tìm.

Quan Miên ngáp một cái rồi trở về chỗ ngồi ban đầu.

“À há! Tìm thấy nè!” Nhất Trụ Kình Thiên lớn tiếng đọc lên: “Này nhé, ‘Công hội Sa Mạc đánh lén hạ gục hai thôn, củng cố vị trí thứ ba.’ Đúng vậy, giải quyết xong công hội của tôi và lão đại Diệu Minh chẳng phải Công hội Sa Mạc sẽ chẳng còn thấp thỏm như ngồi trên đống lửa ư? Vị trí thứ ba ngồi sướng không? Vui chưa? Hả dạ chưa?”

Vua Sa Mạc cũng nhìn ra chút manh mối từ hai bức ảnh, nghe vậy bèn khinh thường nói: “Sướng, vui, hả dạ lắm. Nhất là được xem thằng hề nào đó không trộm được gà còn mất nắm gạo.”

Nhất Trụ Kình Thiên giậm chân quát: “Mày gọi ai là thằng hề?!”

Vua Sa Mạc đáp: “Anh cảm thấy tôi nói ai thì chính là kẻ ấy.”

Nhất Trụ Kình Thiên cả giận bảo: “Đồ con rùa hèn hạ dám làm không dám chịu, đúng là rùa chúa của loài rùa!”

Vua Sa Mạc nói: “Anh cứ lôi hết mười tám đời tổ tông của thủ phạm ra chửi quách luôn đi.”

Nhất Trụ Kình Thiên hỏi: “Mày muốn dụ cho ông ngồi tù nữa hả? Mày tưởng ông ngốc vậy sao?”

Vua Sa Mạc đáp: “Có phải chưa ngồi bao giờ đâu, ban nãy chả phải mới từ đó về à.”

“Ông…” Nhất Trụ Kình Thiên hung hăng trừng Vua Sa Mạc.

Thấy hai người càng cãi càng như trẻ con, Diệu Minh đành đứng ra khuyên can: “Chúng ta hãy nghe Mộng Xuân nói hết đã.”

Nhất Trụ Kinh Thiên ngờ vực hỏi: “Mộng Xuân là ai?”

Người ngồi cạnh Quan Miên dùng khuỷu tay thúc cậu vì Quan Miên lại ngủ gật.

Quan Miên mơ màng mở mắt.

Diệu Minh hỏi: “Ban nãy cậu nói hết chưa?”

Quan Miên hoài nghi hỏi lại: “Chẳng phải tôi nói xong rồi sao?”

Vạn Thọ Vô Cương chịu hết nổi phải chen lời: “Hồi nãy bạn chỉ bảo chúng tôi xem hình thôi. Xỉu, đừng nói bạn định kêu chúng tôi chơi tìm điểm giống nhau trong hình nha? Hai tấm ảnh khác nhau quá trời, hay ho gì mà chơi?”

Quan Miên nhún vai đáp: “Chẳng phải đằng ấy đã biết chơi thế nào rồi ư?”

Nhất Trụ Kình Thiên biến sắc, thoắt cái im lặng hẳn đi.

Vạn Thọ Vô Cương cau mày nói: “Cái gì tôi biết chơi thế nào? Tôi biết gì đâu.”

Quan Miên hỏi: “Chẳng phải đằng ấy vừa nói ra rồi sao?”

Vạn Thọ Vô Cương ngẫm lại một phen nhưng vẫn ù ù cạc cạc nói: “Xỉu. Bạn nói chuyện bớt quanh co chút giùm cái, mới rồi nói nhiều câu như vậy ai biết bạn ám chỉ câu nào?”

“Hai tấm ảnh khác nhau quá trời.” Một giọng nói khoan thai vang lên từ vòng khán giả ngoài cùng.

Quan Miên ngạc nhiên nhìn sang.

Người nọ gấp báo lại, để lộ một gương mặt đẹp đến mê hoặc.

“Đại Công!” Nhiều người kinh ngạc la lên.

Dù hội trưởng hiện nay của Đế Diệu là Lòng Son Chiếu Sử Xanh nhưng lãnh tụ tinh thần của họ trước giờ luôn là Ám Hắc Đại Công. Sự khác biệt giữa hai người chính là Công hội Đế Diệu có thể đổi hội trưởng nhưng không thể nào mất đi Ám Hắc Đại Công.

Tình huống này khá tương tự như Công hội Tinh Nguyệt – Cũng hội trưởng là Tinh Phi Ngân nhưng lãnh

tụ tinh thần vẫn là Phồn Tinh Hữu Độ. Thế nhưng hai người này hơi khác nhau một chút – Phồn Tinh Hữu Độ trong công hội có địa vị cao như vậy đa phần đều vì năm xưa chỉ mình anh ta đủ sức tranh tài với Ám Hắc Đại Công. Nói cách khác, sự tồn tại của anh ta hoàn toàn gắn với sự tồn tại của Ám Hắc Đại Công ở Đế Diệu. Một khi Tinh Phi Ngân chứng minh mình đủ năng lực đối đầu cùng Ám Hắc Đại Công, địa vị của Phồn Tinh Hữu Độ rất có khả năng sẽ bị thay thế.

Tuy thời đại Ám Hắc Đại Công oai phong một cỏi đã qua nhưng sức ảnh hưởng của anh vẫn không hề suy suyễn. Hội viên Công hội Đế Diệu, bao gồm Lòng Son Chiếu Sử Xanh, vẫn theo thói quen nghe anh răm rắp.

Bởi lẽ sự xuất hiện của anh khiến đa số người có mặt đều lấy làm kinh ngạc. Dù sao chuyện của Công hội Nhất Trụ Kình Thiên và Hắc Diệu Thạch thật ra chưa nghiêm trọng đến mức anh phải ra mặt. Phàm là những người hiểu rõ Ám Hắc Đại Công năm xưa đều biết, có thể khiến anh nảy sinh hứng thú trong game chỉ có chiến đấu. Vậy mà anh lại xuất hiện ở đây…

Lẽ nào Ám Hắc Đại Công định thừa cơ thọc gậy bánh xe, kích cho mọi người tàn sát khốc liệt?

Nhớ tới bản chất hiếu chiến của Ám Hắc Đại Công, tất cả những người có mặt thầm thấy căng thẳng.

Ám Hắc Đại Công giơ ngón tay lên ngoắc ngoắc.

Quan Miên: “Anh tới à?”

Ám Hắc Đại Công bỏ chân đang gác trên ghế xuống rồi nói: “Qua đây ngồi.”

Quan Miên cau mày.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười hỏi: “Chẳng phải đằng ấy bảo tôi tới luôn sao?”

Mí mắt không ngừng sụp xuống, Quan Miên chỉ mong có người đứng ra làm nốt nhiệm vụ hộ mình, vì vậy cậu không buồn nghĩ ngợi mà bước qua, dựa vào tường tiếp tục giấc ngủ dang dở.

Ám Hắc Đại Công chẳng thèm đếm xỉa ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, anh từ tốn hỏi: “Năng lực phòng ngự của tám game thủ sinh hoạt và sáu game thủ sinh hoạt bên nào cao hơn?”

Diệu Minh đáp: “Nếu là game thủ thuần sinh hoạt thì chắc không khác là bao.”

Ám Hắc Đại Công lại nói: “Nhưng hậu quả hai công hội gánh chịu lại không giống nhau.”

Nghe anh nói như vậy, những người vốn đang mải mê thưởng thức góc chụp và “cảnh đẹp” hoang tàn lại

tập trung tìm kiếm điểm khác nhau giữa hai tấm ảnh.

Nếu Ám Hắc Đại Công đã mở miệng, Lòng Son Chiếu Sử Xanh cũng không thể không nói tiếng nào. Anh ta lên tiếng giải thích: "Công hội Hắc Diệu Thạch bị hủy nền móng."

Những người khác xem lại, quả nhiên bộ phận nhà cửa bên trên vẫn còn nguyên vẹn song phần dưới thì đổ nát tan hoang.

"Nhất Trụ Kình Thiên bị hủy bên trên." Vua Sa Mạc không chịu thua kém mà tiếp lời.

"Ồ..." Những người khác chợt vỡ lẽ.

Nhìn Nhất Trụ Kình Thiên vẫn im lặng nãy giờ, Diệu Minh nói: "Hội trưởng Nhất Trụ Kình Thiên không nói gì sao?"

Nhất Trụ Kình Thiên quát: "Nói? Nói cái gì? Tại sao thằng đó chấm trúng tầng trên của bọn tôi mà lại chọn tầng dưới của các người à? Làm sao tôi biết? Cậu cứ đi hỏi Vua Sa Mạc còn hay hơn."

Vua Sa Mạc cười lạnh nói: "Hỏi tôi cái gì? Lúc mấy người đánh đánh giết giết tôi còn đang ngủ đấy! Ai biết xảy ra chuyện gì mà hỏi?"

Vạn Thọ Vô Cương lúc này mới hiểu ra và hỏi: "Ý là cách đối phương phá hủy thôn trang của công hội chúng tôi và của Công hội Hắc Diệu Thạch khác nhau ư?"

Vua Sa Mạc nói: "Lúc chưa nói ra thì giả ngu giả khờ kiếm lòng thương hại, huỵch toẹt rồi vẫn tiếp tục ra vẻ ngây thơ kiếm lại mặt mũi, đúng là cách kiếm lời mất mặt nhất trên đời."

Vạn Thọ Vô Cương bị anh ta xỉa xói đến mặt thoạt trắng thoạt xanh, "Anh không nói chuyện đàng hoàng tử tế được hả?"

"Không. Tôi ức chế vì bị đổ oan bấy lâu, khó khăn lắm mới được đổi vai, tôi phải nói trả tới cùng!" Vua Sa Mạc vắt chân ngồi rung đùi.

Vạn Thọ Vô Cương quay sang Ám Hắc Đại Công: "Tôi không biết các anh nghĩ thế nào nhưng tôi lại cảm thấy hôm qua đánh lén chúng tôi và Hắc Diệu Thạch là hai nhóm người khác nhau."

Vua Sa Mạc ha hả cười nói: "Thôi cậu cứ đi làm biên kịch quách cho rồi! Tình thế như vậy mà vẫn xoay sở được cơ đấy."

Vạn Thọ Vô Cương nói: "Tại sao không có khả năng đó chứ? Biết đâu nhóm đầu đánh lén thôn của Hắc

Diệu Thạch xong mệt quá nên đổi sang nhóm khác đánh chúng tôi!"

Nhất Trụ Kình Thiên nói: "Cũng có thể có người sau khi biết Hắc Diệu Thạch bị đánh lén bèn phỏng theo mà tấn công thôn trang chúng tôi nhằm giá họa chuyện Hắc Diệu Thạch!"

63. Chương 63: Đánh Lén Thôn Trang (hạ)

Vu oan giá họa, kẻ cắp già mồm.

Lười tranh cãi tiếp với Nhất Trụ Kình Thiên, Vua Sa Mạc trực tiếp quay sang hỏi Ám Hắc Đại Công: "Đại Công thấy sao?"

Ám Hắc Đại Công dùng chân đá khẽ vào giày Quan Miên, "Đằng ấy thấy sao?"

Quan Miên đầu tựa vào tường, mệt đến mí mắt cũng lười hé ra, "Tôi cảm thấy không phải."

Ám Hắc Đại Công mỉm cười nói: "Ồ, tôi cũng cảm thấy không phải."

Vua Sa Mạc lập tức a dua: "Tôi cũng cảm thấy không phải."

Sắc mặt Nhất Trụ Kình Thiên trở nên vô cùng khó coi, "Bắt cướp phải có tang vật, mấy người dựa vào đâu dám bảo công hội chúng tôi thiệt hại nhẹ hơn nên khẳng định chúng tôi làm?!"

Vua Sa Mạc khoanh tay nói: "Tôi bảo các người làm hồi nào? Tôi có nói à? Anh quýnh cái gì? Có tật giật mình?"

Nhất Trụ Kình Thiên nói: "Chẳng phải ý anh là thế sao? Ai biết có phải anh đã liệu trước mọi chuyện, bày sẵn bẫy để tôi rơi vào không?"

Vua Sa Mạc ha ha cười hai tiếng, "Đầu óc tôi mà phức tạp được như vậy tôi còn ngồi đây chơi cút bắt với anh sao? Anh bạn nhỏ?"

Nhất Trụ Kình Thiên ***g lộn: "Anh gọi ai là bạn nhỏ?"

Vua Sa Mạc phì cười: "Anh mù à, không nhìn thấy tôi đang nói chuyện với ai?"

Diệu Minh đứng lên nói: "Được rồi, đừng ồn nữa."

Đang mỉa mai ngon trớn lại bị cắt lời, Vua Sa Mạc bất mãn trừng Diệu Minh một cái, "Chậc chậc, chú cảnh sát nghe tin chạy đến giữ gìn trật tự sao?"

Diệu Minh phớt lờ anh ta, nói với Nhất Trụ Kình Thiên: "Tôi thấy tốt nhất anh nên giải thích chuyện này rõ ràng."

Nhất Trụ Kình Thiên quát: "Tôi đã giải thích rồi, tin hay không tùy cậu! Nói thế nào đi nữa tôi vẫn không biết tại sao thôn tôi thiệt hại ít hơn thôn cậu. Nhưng thiệt hại ít vẫn là thiệt hại, dựa vào đâu các người khẳng định do chúng tôi làm, chả phải khiên cưỡng lắm sao?!" Câu cuối cùng anh ta thiếu điều quát vào mặt Vua Sa Mạc.

Diệu Minh nhìn Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công lại đá Quan Miên.

Quan Miên mở một mắt ra liếc anh.

Ám Hắc Đại Công vô tội cười.

Quan Miên nhắm mắt lại, uể oải nói: "Đầu tiên, giả sử do Công hội Tơ Mềm làm."

Tinh Linh Hoa Hồng căng thẳng.

"Theo tiến độ của Công hội Tơ Mềm, muốn xây xong thôn trang cần khoảng mười lăm ngày. Còn thôn của Hắc Diệu Thạch sau khi bị đánh lén cần khoảng hai mươi ngày mới có thể phục hồi, cho nên độ cần thiết đánh lén Hắc Diệu Thạch lớn hơn không."

Tinh Linh Hoa Hồng nói: "Không phải chúng tôi."

Quan Miên lại nói: "Tổn thất của Công hội Nhất Trụ Kình Thiên cần khoảng năm ngày để khôi phục, ngắn hơn Tơ Mềm mười ngày. Bởi lẽ độ cần thiết đánh lén của Tơ Mềm nhỏ hơn hoặc bằng không."

Tinh Linh Hoa Hồng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt Nhất Trụ Kình Thiên càng thêm khó coi.

"Công hội Nhất Trụ Kình Thiên và Hắc Diệu Thạch bị đánh lén, người được lợi nhiều nhất chính là Công hội Sa Mạc, cho nên độ cần thiết của họ gần bằng một trăm." Ngừng lại một chốc, Quan Miên lại tiếp: "Nhưng tính khả thi lại nhỏ hơn hoặc bằng không."

Vạn Thọ Vô Cương không nhịn được nữa, "Tại sao?"

Quan Miên trả lời: “Vì chút danh hão lại chẳng được bao nhiêu lợi ích vật chất mà gây hấn với hai công hội mạnh ngang ngửa công hội của mình, còn cho đối phương cơ hội đánh mình… Đằng ấy thấy sao?”

Vạn Thọ Vô Cương nói: “Nhưng họ che mặt mà, là đánh lén đó.”

Quan Miên cuối cùng chịu mở mắt ra nhìn Diệu Minh, cậu hỏi: “Trước khi chất vấn bất cứ người nào, hội trưởng Nhất Trụ Kình Thiên có từng ngỏ lời mời hội trưởng Diệu Minh cùng đánh Công hội Sa Mạc với lý do người của họ nhìn thấy kẻ đánh lén là Công hội Sa Mạc không?”

Diệu Minh gật đầu.

Quan Miên hỏi: “Có phải anh ta rất phản đối anh triệu tập hội nghị lần này?”

Diệu Minh lại gật.

Khán giả ồ lên kinh ngạc.

Nhất Trụ Kình Thiên nói: “Lẽ nào bị người ta tát một cái, phản ứng đầu tiên của cậu không phải tát lại ngay à? Tôi chỉ làm theo phản ứng đầu tiên nên có của mình thôi!”

“Ừ, phản ứng rất bình thường.” Quan Miên hờ hững nói: “Tiếp tục giả thiết ban nãy, rất hiển nhiên, có người muốn dùng thân phận nạn nhân để che đậy, trực tiếp đả kích một đối thủ, lại vu oan cho một đối thủ khác. Có điều mọi chuyện không phát triển như anh ta tưởng tượng.”

Nhất Trụ Kình Thiên lạnh lùng nói: “Các người không có chứng cứ!”

Quan Miên đáp: “Đúng, tôi chỉ chịu trách nhiệm suy luận. Trước mắt đây là kết luận hợp lý nhất.”

Nhất Trụ Kình Thiên hỏi: “Cậu không cảm thấy suy luận của cậu rất vô trách nhiệm ư?”

Quan Miên trả lời: “Có lẽ anh nên dùng cỗ máy thời gian mang câu nói này tặng cho anh của nửa tiếng trước.”

Nhất Trụ Kình Thiên nói: “Bọn tôi có người làm chứng, Hắc Diệu Thạch cũng thế!”

Quan Miên dùng chân đá lại tên Ám Hắc Đại Công đang khoanh tay nhàn rỗi xem kịch bên cạnh, “Phần sau anh phụ trách.”

Ám Hắc Đại Công nói với Nhất Trụ Kình Thiên: “Tìm nhân chứng tới đối chất đi.”

Nhất Trụ Kình Thiên ngẩn người, trong mắt thoáng hiện lên vẻ hoảng hốt khó lòng nhận ra.

Diệu Minh đồng ý không chút do dự, "Được. Chờ một chút." Anh ta lập tức viết thư cho game thủ sinh hoạt thấy mặt đối phương hôm nọ.

Nhất Trụ Kình Thiên hơi chần chừ nhưng cũng gửi đi một bức thư.

Ám Hắc Đại Công đột nhiên đứng dậy, quay sang Lòng Son Chiếu Sử Xanh, "Phần còn lại anh giải quyết nhé."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh im lặng gật đầu.

Ám Hắc Đại Công gọi Quan Miên: "Đi thôi."

Quan Miên đang ngồi thoải mái, chả buồn mở mắt ra mà hỏi: "Đi đâu?"

"Tìm nơi yên tĩnh." Ám Hắc Đại Công trả lời.

Quan Miên quay đầu nhìn về phía Tinh Phi Ngân.

Tinh Phi Ngân hai tay chống đầu không hề cử động, theo Quan Miên lơ đễnh chú ý vài lần rồi tổng kết, cậu ta đã giữ tư thế này rất lâu.

"Được." Quan Miên đứng dậy.

Vạn Thọ Vô Cương kêu lên: "Các anh chưa nói rõ ngọn ngành mà cứ bỏ đi như thế sao?"

Quan Miên nói: "Còn chỗ nào chưa rõ? Đoạn khả năng do Công hội Tơ Mềm làm quá nhỏ ư? Hay đoạn Công hội Sa Mạc không thể nào ngớ ngẩn đến thế?"

Vạn Thọ Vô Cương nghẹn họng.

Ám Hắc Đại Công đột nhiên chen lời: "Nếu có một ngày cậu muốn ăn máng khác, cậu có thể đến Công hội Đế Diệu thử xem."

Sắc mặt Nhất Trụ Kình Thiên tái mét. Lão đại của Vạn Thọ Vô Cương còn đứng lù lù ở đây mà Ám Hắc Đại Công lại công khai kéo người, rõ ràng chẳng coi anh ta ra gì.

Ám Hắc Đại Công sao lại để ý sôi sục trong lòng Nhất Trụ Kình Thiên bấy giờ, anh thản nhiên xuống lầu.

Quan Miên theo xuống dưới lầu lại thấy anh cơ bản không định triệu hồi rồng có cánh, cậu ngờ vực hỏi: "Đi đâu?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Muốn đổi game."

Quan Miên cau mày, "Game nào?"

"Tinh chiến."

Quan Miên xoay lưng bỏ đi, "Tôi có thể tự tìm chỗ ngủ."

"Tôi đảm bảo đằng ấy sẽ được ngủ rất thoải mái."

Quan Miên dừng bước, quay đầu nhìn anh.

Ám Hắc Đại Công nhướng mày.

Máy bay chiến đấu loại lớn chứa được năm mươi người. Trên máy bay ngoài buồng điều khiển còn trang bị phòng nghỉ.

Ám Hắc Đại Công đưa Quan Miên vào phòng nghỉ rồi một mình về buồng điều khiển.

Quan Miên ngã vật ra giường ngủ ngay.

Mười lăm phút sau.

Cậu buồn bực ngồi dậy. Quan Miên phát hiện tìm được nơi thoải mái để ngủ vốn là chuyện ngược đời, bởi vì với một giấc ngủ, quan trọng nhất không phải nơi ngủ mà là cơn buồn ngủ. Quá rõ ràng, cơn buồn ngủ đã bị hành trình tìm đến nơi ngủ đuổi sạch.

Ra khỏi phòng nghỉ, cậu lặng lẽ đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài một hồi mới phát hiện phi thuyền đang di chuyển. Do bên ngoài quá tối, phi thuyền lại bay rất ổn định nên không dễ dàng nhận ra điều này.

Quan Miên men theo hành lang đến buồng điều khiển.

Tiếng bước chân, tiếng thảo luận, tiếng cười đùa từ bên trong vọng ra, đâu đâu cũng có người.

Quan Miên liếc sơ qua. Bốn mươi sáu.

Như cảm giác được có người bước vào, không ít người ngừng tay quay lại nhìn cậu đầy vẻ tò mò, dường như thầm đoán nguyên nhân Quan Miên xuất hiện ở đây.

"Bên này." Tiếng Ám Hắc Đại Công vang lên như "Định Hải Thần Châm", dẹp yên những cơn sóng đang âm thầm dâng trào cuồn cuộn. Anh ngồi trên đài điều khiển của cơ trưởng, không quay đầu lại mà chỉ vẫy gọi Quan Miên.

Quan Miên bỗng thấy khó chịu. Cậu rất không thích cảm giác mọi hành động của mình đều nằm trong dự liệu của đối phương. Đến cạnh bàn điều khiển, Quan Miên phát hiện nơi đó còn có một chiếc ghế khác trông hệt như chiếc Ám Hắc Đại Công đang ngồi nhưng là phiên bản mini.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười, "Mời ngồi."

Quan Miên ngồi xuống.

Ám Hắc Đại Công nghiêng qua thắt dây an toàn cho cậu.

Có chút không quen tiếp xúc với người khác ở cự ly gần như vậy, Quan Miên vô ý né đi.

Song người Ám Hắc Đại Công cũng rụt về nhanh chóng, anh quay sang lũ bạn đang dùng ánh mắt tò mò nhìn họ và nói: "Tiến hết tốc lực."

64. Chương 64: Quan Sát Tinh Chiến (thượng)

Hai mặt giáp công, lấy một chọi hai.

"Oái, chết mồ!" Một giọng chói tai rú lên, "Chỗ này dùng vòng kéo, người ta quên béng chỗ này dùng vòng kéo rồi."

Quan Miên quay lại, nhìn thấy một thanh niên eo thon quần áo đỏ chói đang vểnh lan hoa chỉ (1) vuốt bảng điều khiển. Ngoài máy bay chiến đấu loại nhỏ, những loại khác đều được phép lựa chọn trang phục tương đối gọn nhẹ. Có điều chọn màu sặc sỡ thế này vẫn là thiểu số.

Đứng cạnh anh ta là một thanh niên dong dỏng cao, người nọ liếc xéo anh ta và mắng: "Đồ đần, nguồn nhiên liệu và hệ thống sức đẩy xung đột rồi!"

Thanh niên eo thon đáp lại: “Em biết em biết, đằng ấy đừng giục.”

Ám Hắc Đại Công từ tốn bảo: “Ngoài hệ thống duy trì sinh thái, tắt hết những hệ thống khác, thu radar thăm dò về.” Phản ứng của anh khá bình tĩnh, có thể thấy chuyện này không phải lần đầu xảy ra.

Thanh niên eo thon tủi thân nói: “Người ta quen dùng cỡ siêu, quên mất cỡ lớn là dùng vòng kéo chứ bộ.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Đây là lần thứ năm cậu quên.”

Thanh niên eo thon giậm chân, hờn dỗi: “Em cứ quên.”

Thanh niên dong dỏng cao vờ như nôn ọe, “Tên gay chết giẫm, cậu bình thường chút không được hả?”

Thanh niên eo thon hừ lạnh, “Làm gay mà biểu hiện như tôi đây là bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa rồi đấy.”

Đèn trong khoang thuyền dần tối đi, chỉ còn ánh đèn chiếu sáng nơi mỗi hệ thống.

Quan Miên nhẩm tính, từ lúc Ám Hắc Đại Công ra lệnh tắt hệ thống đến khi mệnh lệnh hoàn thành là năm mươi bốn giây. Các thành viên trong phi thuyền phối hợp khá ăn ý, phỏng rằng thường xuyên tổ đội với nhau.

Ám Hắc Đại Công nói: “Mở lên lại.”

Theo những tiếng tách tách nhấn phím, cả khoang thuyền lại sáng dần lên.

Người cao quát thanh niên eo thon: “Gay, nhớ cho kỹ, là vòng kéo!”

“Biết rồi!” Thanh niên vươn tay dùng sức kéo vòng.

Vù!

Phi thuyền bỗng chốc tiến lên thật nhanh.

Bên phải Ám Hắc Đại Công là một cô bé vô cùng đáng yêu, cô nàng hỏi: “Đại Công, có cần phóng radar thăm dò không anh?”

“Lát nữa đi.” Ám Hắc Đại Công nói, “Tuyệt đối không có ai đuổi kịp tốc độ hiện tại của chúng ta. Chúng

ta có thể bay mấy vòng quanh chiến trường xem thử những đối thủ khác."

Thanh niên eo nhỏ hỏi: "Đại Công định đánh bại từng người một?"

Ám Hắc Đại Công chống tay lên tay vịn của ghế, ngón tay khẽ mân mê môi, cười nói: "Không, thế mất thời gian lắm. Tìm vài chiếc ngon ngon ra tay đi."

Thanh niên eo thon hào hứng hẳn lên, "Quá được. Em mong hôm nay con gấu chó ngu si kia cũng tới."

Người cao nói: "Gã nhất định sẽ gặp ác mộng."

Quan Miên liếc Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công giải thích: "ID của gấu chó ngốc là Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng, đối thủ cũ của bọn tôi bên chiến hạm, có điều dạo trước gã chuyển sang máy bay chiến đấu cỡ lớn rồi."

Lý do chuyển tuy anh không đề cập nhưng Quan Miên dùng đầu gối cũng đoán ra được. Nhớ đến oán thán lúc trước của Bản Chất Minh Mẫn, cậu cảm thấy dưới sự lãnh đạo của Ám Hắc Đại Công, người bình thường trong Công hội Đế Diệu chẳng còn bao nhiêu.

Thiếu nữ đáng yêu nói: "Đại Công, có phi thuyền tiến vào phạm vi thăm dò của radar máy chủ."

Ám Hắc Đại Công nói: "Jennifer, gần hơn một chút."

"Được." Thanh niên eo thon tên Jennifer hớn hở chỉnh lại tuyến đường, lái phi thuyền qua hướng radar phát tín hiệu.

Quan Miên nhìn lên màn hình lớn trước mặt. Chẳng mấy chốc, cậu nhìn thấy một máy bay chiến đấu cỡ lớn xuất hiện trên màn hình.

Người cao nói: "Đối phương gửi thông báo đến."

Jennifer bảo: "Đừng nhận!"

Người cao hỏi: "Bồ cũ của cậu?"

Jennifer nói: "Ngu thế! Nhỡ nó muốn đầu hàng thì sao? Vậy còn gì hay ho nữa."

Người cao do dự.

Ám Hắc Đại Công nói: “Nhận đi.”

Jennifer hờn dỗi nhìn sang Ám Hắc Đại Công. Quan Miên do tình cờ ngồi trên đường đi của ánh mắt trìu mến ấy mà vô cùng vinh dự được ấm lây.

Người cao nhận thông báo, một gã to béo bề ngang nở nang râu ria xồm xoàm hiện lên màn hình. Gã vừa nhìn thấy Hắc Ám Đại Công đã thất thanh “***” một tiếng!

Hai ngón tay Ám Hắc Đại Công lắc khẽ với gã, anh nói: “Tuy hệ thống xử phát mắng người trong tinh chiến không quá khắt khe nhưng tôi sẽ nhớ lấy.”

Gã mập như nuốt phải ruồi, mặt mày bực bội xoắn xít vô cùng, “Cậu đến chi vậy?”

Ám Hắc Đại Công mỉm chi cười đáp: “Tìm anh chơi đó.”

Gã mập đau đầu day trán, “Cậu không thể triệt để quên tôi cho rồi sao?”

“Không thể.” Ám Hắc Đại Công nói: “Bằng không cuộc sống của tôi sẽ tẻ nhạt lắm.”

Giả sử nơi này không có nhiều người như vậy, giả sử biểu cảm của Ám Hắc Đại Công lúc này không quá dí dỏm, giả sử mặt mũi của gã mập không đến nỗi xốn mắt thì màn vừa rồi chẳng khác nào những đoạn quảng cáo cho phim ngôn tình kinh điển đang thịnh hành thời nay.

Quan Miên thầm thì: “Anh ta chính là Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng?”

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Phải.”

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng trợn mắt quan sát Quan Miên vài lần rồi ngờ vực hỏi: “Cậu ta là ai thế?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Mộng Xuân Không Tỉnh.”

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng ca ngợi: “Tên này cá tính ghê. Đệ tử cậu hả?”

Ám Hắc Đại Công nói: “Không phải.”

"Không phải đệ tử cậu cho cậu ta ngồi cạnh làm gì?" Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng lại tiếp: "Đừng nói bà xã cậu à nha?"

Ám Hắc Đại Công suy nghĩ một chốc rồi nói: "Trước mắt thì không."

Quan Miên lườm anh.

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng lại không nghĩ nhiều như vậy. Anh ta xoa tay và nói: "Được rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa. Bọn mình đánh sao đây?"

Ám Hắc Đại Công trả lời: "Tôi chạy vòng vòng xem thử, không có ai thì quay lại đánh với anh."

"Fuck!" Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng vừa định nói thêm vài câu thì anh chàng dong dỏng cao đã theo phất tay của Ám Hắc Đại Công mà ngắt thông báo.

Jennifer chuyển hướng phi thuyền, trước khi Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng kịp lên cơn đã tiến hết tốc lực.

Dòm ai kia đang vênh váo khoái trả ngả lưng vào ghế, Quan Miên mặt lạnh như tiền chất vấn: "Hồi nãy anh bảo 'trước mắt' là ý gì?"

Ám Hắc Đại Công chuyển trọng tâm cơ thể nghiêng sang bên Quan Miên, mỉm cười nói: "Đằng ấy có nhớ tôi từng bảo ở cùng đằng ấy thú vị hơn gần gũi với những đối tượng nọ chăng?"

Quan Miên cau mày.

"Vì vậy," Ám Hắc Đại Công tiếp, "để những năm sống trên đời này của tôi có dấu ấn hôn nhân, tôi quyết định nếu sáu mươi tuổi vẫn chưa kết hôn, chúng ta sẽ làm đám cưới."

Quan Miên vặn lại: "Trong toàn bộ quá trình dự liệu của anh, sự bằng lòng của tôi nằm ở phần nào?"

Ám Hắc Đại Công chớp mắt, "Bây giờ chẳng phải tôi đang xin ý kiến đằng ấy à?"

Quan Miên: "Tôi từ chối."

Đáp án này rõ ràng nằm trong dự đoán của Ám Hắc Đại Công, anh trả lời không nhanh không chậm: "Không gì, đằng ấy còn mấy mươi năm cân nhắc mà."

"Lẽ nào anh chưa từng nghĩ thử," Quan Miên nói: "trước khi anh sáu mươi tuổi, rất có khả năng tôi đã

đám cưới rồi chăng?"

Ám Hắc Đại Công nói: "Từng nghĩ rồi."

Quan Miên cau mày ra chiều đang đợi những câu càng chấn động hơn của anh.

"Cho nên tôi đang cân nhắc, có lẽ tôi nên tôn trọng quy luật tự nhiên của vận mệnh, dùng cách theo đuổi để đóng mác của tôi lên người đằng ấy." Ám Hắc Đại Công dừng một chốc lại tiếp: "Hay đóng trước rồi tôn trọng quy luật tự nhiên sau nhỉ."

Quan Miên nói: "Thân làm người bị hại vô tội bị kéo vào chuyện kỳ cục này, tôi hữu tình đề nghị anh chọn cái trước."

Ám Hắc Đại Công cười bảo: "Ừ, tôi sẽ bảo lưu ý kiến của đằng ấy." Anh lại ngừng, rồi lại tiếp: "Dù tôi thì tôi thích tấn công hơn."

"Đại Công, có phi thuyền lọt vào radar dò thám." Cô bé xinh xắn nói.

Jennifer "ơ" một tiếng rồi nói: "Là thuyền đôi." Dứt lời, anh ta chuyển hình trong radar lên màn hình lớn.

Hai điểm đỏ song song hiện trên màn hình, cùng nhau áp sát phi thuyền của họ từ một phía.

Ám Hắc Đại Công khẽ chỉnh lại tư thế ngồi, hai mắt anh sáng lên đầy vẻ hưng phấn, "Tàu chiến Song Tử à. Tôi thích đấy. Máy bay chiến đấu mini chuẩn bị."

Anh vừa dứt lời đã có mười người đứng lên ra ngoài.

Người cao hỏi: "Đại Công, lần này đánh thế nào đây?"

Ám Hắc Đại Công vuốt cằm, "Dụ họ lên phi thuyền thì sao nhỉ?"

"Chả ra sao cả!"

Cô bé đáng yêu và Jennifer cùng lên tiếng gạt phăng.

Bọn họ đến đánh tinh chiến chứ không phải đến đấu vật! Nhớ lại tình huống lần trước Ám Hắc Đại Công cố ý để địch đổ bộ lên phi thuyền, hai người đều thấy sởn cả da đầu.

Ám Hắc Đại Công quay sang hỏi Quan Miên: “Đằng ấy thấy thế nào?”

Quan Miên chỉnh lại tư thế ngồi rồi nhắm mắt lại, “Đừng ồn quá là được rồi.”

Ám Hắc Đại Công dặn thanh niên dong dỏng cao: “Mở lưới phòng hộ đàn hồi.”

Người nọ ngẩn ra, “Hả?” Hợp tác nhiều lần như vậy, anh ta chưa từng thấy Ám Hắc Đại Công dùng đến chức năng này.

Ám Hắc Đại Công nói: “Hiệu quả cách âm của nó tương đối tốt.”

Chú thích của biên tập:

(1) Lan hoa chỉ:

images

65. Chương 65: Quan Sát Tinh Chiến (trung)

Hai mặt giáp công, lấy một chọi hai.

“Bọn họ phóng lửa sao băng.” Bóng dáng thiếu nữ xinh xắn vừa khuất, phi thuyền đã bị va chạm lắc lư không ngừng.

Ám Hắc Đại Công hỏi Quan Miên: “Cảm thấy thế nào?”

Quan Miên nhắm mắt lại, hai tay đặt trên bụng, thản nhiên nói: “Như nôi ấy, thoải mái lắm.”

Ám Hắc Đại Công cười bảo: “Tốt. Chúng ta tiếp họ thôi.”

Người trên phi thuyền dường như đã quá quen với những suy nghĩ kỳ lạ của Ám Hắc Đại Công, không hề chất vấn mà xông xáo hẳn lên.

Người cao nói: “Lưới phòng hộ đàn hồi yếu đi ba mươi phần trăm, khoảng ba mươi lăm giây nữa mới hoàn toàn thoát khỏi phạm vi tấn công, dự rằng độ phòng ngự chỉ còn khoảng mười lăm đến hai mươi phần trăm.”

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Vũ khí thô bạo nhất sẵn sàng chưa?”

Một giọng cười khùng khục quái dị vang lên, “Luôn sẵn sàng.” Đó là một anh chàng thấp bé đầu tóc vàng hoe.

Jennifer hưng phấn kêu lên: “Tụi mình thiệt bỉ ổi quá xá! Tụi mình lại có thể làm chuyện như vậy!”

Người cao nói: “Xin đừng lôi tôi vào tròng với cậu.”

Jennifer nói: “Xin đừng tự hoang tưởng em muốn lôi đẳng ấy vào tròng.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Nạp đầy năng lượng trước đã.”

Người cao buồn bực ra sức nhấn phím.

Lại một giọng nói vang lên, “Hôi! Mày gửi cho tao lắm S thế làm gì?”

“Không được gọi tao là ‘Hôi’! Tao là Chiều Đổ Mồ Hôi!” Người cao nóng giận quát.

Người thấp bé tóc vàng lên tiếng: “Đếm ngược đây, mười, chín, tám…”

Những người khác ngước nhìn màn hình.

Hai…

Một!

Hai chiếc hộp to tướng bay ra, một trái một phải lắp vào hai bên chiến hạm Song Tử.

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Máy bay chiến đấu cỡ nhỏ thế nào?”

“Lập tức chuẩn bị từ A đến J!” Máy truyền tin phát ra âm thanh.

Jennifer nói: “Em muốn nói chuyện với H.”

“Tôi câm rồi.” Một giọng nói rầu rĩ vang lên.

Jennifer ôm ngực, “Ôi, anh thiệt cool quá chừng!”

Ám Hắc Đại Công nói: “Những chuyện này các cậu có thể chờ thoát game rồi tiếp tục tâm sự. Hiện tại công tác làm đầu.”

Đèn đỏ cấp báo đột nhiên sáng lên.

Chiều Đổ Mồ Hôi nói: “Độ phòng ngự của lưới đàn hồi chỉ còn năm phần trăm.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Né.”

Jennifer vừa bẻ lái phi thuyền vừa tiếc rẻ bảo: “Em vẫn chưa xem được cao trào.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Ngắm H nhiều một chút thì sẽ được thấy.”

“Báo cáo, A hoàn thành nhiệm vụ!”

“Báo cáo, G hoàn thành nhiệm vụ!”

Jennifer nhanh chóng ngoặc đầu phi thuyền lại, chẳng mấy chốc trên màn hình hiện lên hai luồng lửa đỏ.

Những máy bay chiến đấu mini đang trở về điểm xuất phát.

Jennifer phàn nàn: “H à, anh đang làm gì vậy? Sao chẳng lần nào nghe anh báo cáo tin tức lập công thế?”

Đầu dây bên kia im phăng phắc, sau đó một lúc G mới trả lời: “Như thường lệ, H đã hy sinh.”

Jennifer xoa trán, “Chừng nào anh ấy mới học được cách xác định phương hướng đây trời? Lần nào cũng diễn tiết mục ôm nhau cùng chết của Romeo và Juliet thiệt làm tổn thương trái tim bé bỏng của người ta quá mà.”

Quan Miên đột nhiên cất giọng hỏi: “Tinh chiến có bom mạnh đến vậy sao?” Cứ như bug ấy, chớp mắt đã diệt sạch đối phương không còn một mống.

Ám Hắc Đại Công đáp: “Đó không phải bom.”

Quan Miên nghi ngờ nhìn anh.

Ám Hắc Đại Công lại nói: “Là động cơ cung ứng năng lượng của phi thuyền.”

Quan Miên: “…”

“Vỏ máy cung ứng năng lượng có một mũi nhọn nên chúng tôi dùng động cơ sức đẩy bắn nó vào vị trí yếu nhất trên thuyền của đối phương rồi dùng máy bay mini kích nổ. Hiệu quả đảm bảo, đánh đâu thắng đó.” Ám Hắc Đại Công mỉm cười, “Lúc cần đánh nhanh thắng nhanh sẽ dùng cách này.”

Quan Miên hỏi: “Phi thuyền có mấy máy cung ứng năng lượng?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Bốn.”

Cô bé xinh xắn chợt lên tiếng: “Có phi thuyền tiếp cận từ phía sau.”

Jennifer nói: “Hình như em ngửi thấy mùi gì quen quen.”

Chiều Đổ Mồ Hôi hỏi: “Cậu đánh rắm?”

“Xùy.” Jennifer nói: “Xuất hiện những lúc thế này đều là đối thủ cũ cả thôi. Nếu không làm sao thấy được thời khắc anh dũng mang tính mấu chốt của chúng ta?”

Chiều Đổ Mồ Hôi nói: “Đối phương gửi lời mời.”

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Bọn mình còn hai máy cung ứng năng lượng đúng không?”

Trong thuyền rộ lên một tràn cười nham hiểm.

Những cơ trưởng lái máy bay mini vừa về đã bị trận cười kinh dị ấy dọa đánh thót.

Ám Hắc Đại Công nói: “Chuẩn bị một đợt công kích.”

Chiều Đổ Mồ Hôi hỏi: “Còn tin nhắn?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Mọi người im lặng chuẩn bị. Nhận tin.”

Máy liên lạc được kết nối, tấm thân vô cùng phù hợp với tỷ lệ màn hình chữ nhật đặt ngang một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, “Thế nào? Làm một trận không?”

Ám Hắc Đại Công nói: "Ừ, ngoài anh ra hình như tôi chẳng còn đối thủ nào khá hơn."

"Fuck you." Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng hầm hè: "Cậu đừng đáng ghét thế được không? Lên thì lên, bớt lải nhải đi."

Ám Hắc Đại Công chống cằm, "Được rồi, anh đợi tôi, tôi quay tàu lại."

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng nói: "Đừng có lừa tôi đấy nhé, lần trước cậu cũng bảo quay lại, tôi đợi cả nửa buổi rồi tự dưng tấn công vào mông tôi!"

Ám Hắc Đại Công nói: "Điểm này tôi nhất định phải làm sáng tỏ. Tôi tuyệt đối không hề hứng thú với cái mông của anh." Dứt lời, anh tặng cho Quan Miên một ánh nhìn thâm thúy.

Quan Miên mắt hé ra hai khe nhỏ, con ngươi khẽ liếc qua anh rồi tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng ù ù cạc cạc: "Ai bàn chuyện cái mông với cậu."

"Bí Thư Trưởng, bọn họ tăng tốc tối đa kìa!" Bên kia máy liên lạc vang lên tiếng hét ầm ĩ.

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng nghe thế bèn trừng Ám Hắc Đại Công, "Cậu lại định làm gì?"

Ám Hắc Đại Công nói: "Gì đâu. Anh không thích đánh từ mông lên thì tôi tấn công đằng trước."

Bên kia lại có tiếng gọi í ới: "Bọn họ quả tông thẳng vào chúng ta rồi!"

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng giận dữ quát: "Fuck! Đánh thế chả mang tính kỹ thuật gì cả! Né!" Chữ cuối là anh ta rít lên với thành viên đội mình.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Vậy làm sao mới gọi là mang tính kỹ thuật?"

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng hỏi lại: "Ít nhiều cũng phải đánh được vài trăm hiệp chứ?"

Ám Hắc Đại Công nói: "Đùa giỡn với anh lâu thế tôi sẽ mệt lắm."

Chiều Đổ Mồ Hôi đột nhiên gửi cho đài điều khiển một tin nhắn cực ngắn:

"Go!"

Ầm!

Bên kia máy liên lạc vang lên một tiếng nổ lớn.

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng quay đầu lại, hoảng hốt hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Có người trả lời: "Có gì đó đâm vào khoang thuyền."

Ám Hắc Đại Công bỗng nhiên cởi dây toàn và đứng lên.

Những thành viên khác hào hứng làm theo.

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng thấy cả đám bọn họ mặt mày nghiêm trang thì cau mày nói: "Đừng nghiêm túc quá, thắng thua là chuyện thường, tôi còn chưa có việc gì mà thái độ cậu vậy là sao?"

Ám Hắc Đại Công nói: "Thật ra trước khi làm trùm bên chiến hạm, tôi đã chơi phi thuyền đến ngán tận cổ."

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng: "…"

"Tôi rất vui vì anh đã hy sinh bản thân để gợi dậy hồi ức của tôi."

Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng: "…"

"Hy vọng sau lần hy sinh này anh có thể về lại với chiến hạm." Ám Hắc Đại Công mỉm cười tiếp: "Người để chà đạp, trước giờ tôi đều không ngại có quá nhiều."

"Fuck you!" Bí Thư Trưởng Miếu Thành Hoàng vừa mắng xong thì máy liên lạc lập tức bắt lửa rồi ngắt.

Ám Hắc Đại Công nói: "Mặc niệm."

Cả khoang thuyền im lặng một giây rồi bùng nổ trong tiếng cười.

Máy liên lạc truyền đến giọng của B, "B hoàn thành nhiệm vụ!"

Jennifer cười nói: "Không thẹn mang họ Ngưu ( ) nha."

B im lặng vài giây mới đáp: “Em họ Chu ( ).”

Jennifer nói: “À một phẩy một mác chắc bị anh bỏ sót rồi.”

B: “…”

Chiều Đổ Mồ Hôi hỏi: “Đại Công, tiếp theo chúng ta làm gì?”

Bốn máy cung ứng năng lượng đã phóng mất ba, chỉ còn một cái giữ lại để duy trì hệ thống sinh thái, hệ thống trọng lực, đèn chiếu sáng vân vân…, phóng tiếp chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết.

Trong tinh chiến, máy bay chiến đấu mini chẳng qua chỉ là phụ trợ, thắng thua được quyết định bởi thuyền mẹ. Bởi lẽ khi thuyền chính bị hủy, những máy bay mini dù sống sót bên ngoài nhưng vẫn tính là thua.

Ám Hắc Đại Công nghiêng đầu, phát hiện Quan Miên chẳng biết từ lúc nào đã ngủ say sưa, “Bay vòng vòng đi.” Anh bước xuống đài điều khiển, đi vào phòng nghỉ lấy một tấm thảm đắp lên người Quan Miên.

Jennifer nói: “Tuy em không muốn phá hỏng bầu không khí nhưng em không thể không nói, tụi mình bây giờ đang ở trạng thái sóng điện não, không cảm lạnh được đâu anh ạ.”

Ám Hắc Đại Công mỉm cười, “Tôi chỉ đang đóng mác lên vật sở hữu của mình thôi mà.”

Mọi người đều tỏ vẻ như chợt tỉnh ra.

Jennifer rầu rĩ nói: “Đại Công, em quen anh bấy lâu, anh có từng muốn xuống tay với em chăng?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Kiểu như diệt khẩu ấy hả? Đôi khi cũng có.”

Jennifer: “…”

Đã vào tháng cuối của học kỳ nên tiến độ sẽ chậm lại, các đồng chí thông cảm (/).

66. Chương 66: Quan Sát Tinh Chiến (hạ)

Hai mặt giáp công, lấy một chọi hai.

Lúc Quan Miên tỉnh dậy, cậu phát hiện màn hình được trưng dụng để sáng tác truyện.

Jennifer kêu gào: "Tại sao Thẩm Thận Nguyên lại là kẻ đứng sau thao túng? Còn nữa, tại sao Tiểu Chu không lấy di động báo cảnh sát? Dù ở thế kỷ 21 nhưng di động vẫn phải có chứ? Ai còn dùng bồ câu đưa thư nữa hả trời? Còn viết mấy tình tiết dở hơi như vì thợ săn ăn mất chim nên họ không báo cảnh sát giúp đỡ được!"

Chiều Đổ Mồ Hôi vặn lại: "Sao cậu biết thế kỷ 21 không dùng bồ câu đưa thư?"

Jennifer đáp: "Quá rõ ràng, vì thường thức của em nhiều hơn đằng ấy!"

Chiều Đổ Mồ Hôi nói: "Cậu mà ồn nữa thì tôi thôi viết."

Jennifer tức tối nói: "Một vở kịch hài hước, tình cảm nhẹ nhàng đang yên đang lành lại bị đằng ấy viết thành truyện kinh dị, truyện bi kịch, em biết ơn đằng ấy thật đấy!"

Chiều Đổ Mồ Hôi nói: "Tôi không biết viết truyện tình cảm, cậu muốn viết thế nào? Vừa gặp mặt, hormone của Thẩm Thận Nguyên và La Thiếu Thần bị sự mờ ám đang chậm rãi lan tỏa trong không khí xúc tác xảy ra phản ứng hóa học, sau đó cùng kích động chạy đi thuê phòng sao?"

"Sao đằng ấy có thể nghĩ ra tình tiết bỉ ổi đến thế?!" Giọng Jennifer chợt nhỏ lại, "Cứ viết thế thử xem."

"..."

Quan Miên ngồi dậy, cúi đầu nhìn tấm thảm và hỏi Jennifer: "Những người khác đâu?"

Jennifer đáp: "Logout rồi."

Quan Miên hỏi: "Sao hai người còn chưa out?"

Jennifer đáp: "Rõ quá còn gì, bọn tôi đang đợi cậu ngủ dậy."

Chiều Đổ Mồ Hôi bổ sung: "Đại Công đi nghịch hệ thống mạch điện rồi."

Quan Miên hỏi: "Hệ thống mạch điện?"

Chiều Đổ Mồ Hôi nói: "Hệ thống cung ứng năng lượng và hệ thống mạch điện trong chiến hạm cỡ siêu có thể thay đổi, hệ thống mạch điện của phi thuyền là bản đơn giản hóa của chiến hạm, Đại Công rảnh rỗi sẽ qua đó tìm cảm hứng."

Quan Miên gật đầu, cầm thảm đứng dậy.

Jennifer nói: "Hệ thống mạch điện nằm ngay kế bên của phòng kế bên của phòng nghỉ."

"Cảm ơn." Bước được hai bước, Quan Miên chợt quay đầu lại nói: "Tôi cảm thấy tình tiết vừa gặp nhau đã bị châm ngòi cũ rích."

Jennifer: "…"

Chiều Đổ Mồ Hôi lên tiếng: "Thấy chưa!"

Quan Miên lại hỏi: "Tại sao không bỏ thêm thuốc kích dục vào cà phê của họ? Như vậy thì quá trình sẽ diễn ra hợp lý hơn."

Chiều Đổ Mồ Hôi: "…"

Jennifer cả kinh thốt: "Cao cơ, quả nhiên cao cơ!"

Quan Miên đi dọc theo hành lang đến trước của phòng nhiên liệu.

Ám Hắc Đại Công chẳng buồn quay đầu lại đã hỏi: "Dậy rồi?"

"Ừ."

Ám Hắc Đại Công nhìn hệ thống mạch điện sáng trong trên tường, hỏi Quan Miên: "Đằng ấy biết về mạch điện không?"

"Không biết."

Ám Hắc Đại Công nói: "Máy bay cỡ siêu có ba phương thức cung cấp năng lượng, một loại là động cơ cung ứng năng lượng, một loại là máy phát điện, còn một loại là động cơ tận dụng nhân công. Cấu tạo ban đầu của chiến hạm là máy phát điện phụ trách cung cấp năng lượng chiếu sáng trong khoang thuyền và đài điều khiển. Ưu điểm của nó chính là máy cung ứng năng lượng đặt bên ngoài, máy phát điện bên trong nên dù động cơ cung ứng năng lượng có bị tổn hại thì đài điều khiển vẫn hoạt động như thường."

Quan Miên hỏi: "Nhược điểm thì sao?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Một là máy phát điện rất nặng, mạch điện lại phức tạp, đôi khi sẽ xảy ra tình huống chập mạch hoặc ngắt điện."

Quan Miên nói: "Đây có xem như là bug hệ thống cố ý thiết kế không nhỉ?" Nếu đã là game thì muốn lắp máy phát điện không chiếm trọng lượng tuyệt đối không thành vấn đề.

Ám Hắc Đại Công cười hỏi: "Vậy mới vui, không phải sao?"

Quan Miên nhún vai.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Bây giờ đã hơn mười hai giờ đêm, đằng ấy không xuống mạng à?" Anh nhớ lịch sinh hoạt và làm việc của cậu luôn rất đúng giờ.

Quan Miên ném tấm thảm trong tay cho Ám Hắc Đại Công, "Cảm ơn, ngủ ngon."

Ám Hắc Đại Công cười nói: "Hoan nghênh đằng ấy lần sau đến chơi. Ngủ ngon."

Thoát khỏi game, Quan Miên phát hiện hai chân hơi tê, không thể không ngồi lại trong buồng game vận động một chút rồi mới tắm rửa nghỉ ngơi.

Quan Miên nằm dài trên giường nhưng cơn buồn ngủ không ập đến nhanh chóng như mọi khi.

Có lẽ vì trong game ngủ nhiều rồi nên lúc tỉnh dậy, chẳng những cậu không thấy mệt mà còn cảm giác có chút cô đơn.

Nhớ lại đủ loại tạp âm trong khoang thuyền, Quan Miên vậy mà thấy hơi nhơ nhớ.

Trước đây cậu sống cùng Kim Vũ Trụ, tuy chỉ có hai người nhưng cái giọng quang quác của hắn thừa sức chọi lại mười người, hắn chỉ cần mở mồm là bạn sẽ thấy như có cả vạn con ruồi ong ong bên tai. Sau khi vào tù, bạn tù cũng thường hi hi ha ha, tuy cậu không tham dự nhưng tiếng cười nói, tiếng cãi cọ chung quanh chưa bao giờ gián đoạn. Chỉ có nơi đây, cậu một mình sống trong một căn nhà, bốn bề yên tĩnh, dường như không khí cũng ngưng tụ, cố định treo lơ lửng một chỗ không thể lưu động.

Cảm giác này trước đây chẳng bao lâu cậu vừa nhận ra, hiện tại lại càng trở nên nghiêm trọng.

Hôm sau vào game, Quan Miên cầm búa vừa định bổ xuống thì nhìn thấy Bản Chất Minh Mẫn vội vã chạy tới, "Chào! Cậu hay tin gì chưa?"

Quan Miên đáp: "Tôi chưa xem báo hôm nay."

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Tối qua đã có kết quả rồi. Nghe nói người đánh lén Hắc Diệu Thạch và Nhất Trụ Kình Thiên chính là người của Nhất Trụ Kình Thiên, tên gì mà Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy."

Quan Miên: "Ừm."

Bản Chất Minh Mẫn hưng phấn nói tiếp: "Sau đó Nhất Trụ Kình Thiên bùng nổ ngay tại chỗ, lập tức đổi họ ra khỏi công hội, hơn nữa còn đồng ý chịu một nửa tổn thất của Hắc Diệu Thạch."

Quan Miền: "Ừm."

Bản Chất Minh Mẫn lại nói: "Sự việc quậy thành như vậy, Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy chắc chắn không thể ở lại trong game được nữa."

Quan Miên: "Ừm."

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: "Lẽ nào cậu không cảm thấy chuyện này quanh co khúc khuỷu lắm ư?"

Quan Miên trả lời: "Không. Tôi thấy như mấy tình tiết cũ mèm trong phim, xem đầu biết kết."

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: "Không phải chứ? Cả việc Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy bất mãn với Công hội Nhất Trụ Kình Thiên cậu cũng biết à?"

Quan Miên hỏi lại: "Nếu bất mãn với Công hội Nhất Trụ Kình Thiên thì sao lại tấn công Công hội Hắc Diệu Thạch?"

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Nghe đồn bọn họ sợ đánh công hội của mình sẽ bị nghi ngờ..." Bất chợt anh ta cũng thấy có gì không hợp lý, "Theo lý mà nói, đánh công hội của mình mới không bị nghi ngờ nhất mới phải?"

Quan Miên nói: "Chốc nữa anh đọc lại báo sẽ thấy có những phân tích lý thú."

Nghe cậu nói thế, Bản Chất Minh Mẫn khó tránh nôn nao.

Khó khăn lắm mới hoàn thành công việc, Bản Chất Minh Mẫn đang định rủ cậu xem báo lại nghe Quan Miên nói trước: "Tới giờ ăn rồi."

Sao anh ta có thể quên thời khóa biểu của Quan Miên cơ chứ!

Bản Chất Minh Mẫn thở dài.

Chiều đăng nhập vào game, báo chí quả nhiên khai thác trọn vẹn ba trăm sáu mươi độ không một góc chết lấy tin tức sốt dẻo ban sáng làm tâm. Trong số đó, số lượng nhiều nhất và lời lẽ độc địa nhất là những

tin lên án Nhất Trụ Kình Thiên dám làm không dám nhận, lấy hội viên của mình làm bia đỡ đạn. Đương nhiên theo Nhất Trụ Kình Thiên thì chuyện này hoàn toàn do Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy chủ trương, không hề liên quan đến công hội nhưng đáng tiếc quần chúng nhân dân lại không tán thành. Dù sao đánh lén thôn trang của Hắc Diệu Thạch với Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy chẳng mang lại lợi ích gì, vả lại độ khó cực cao, được xếp vào những hành động hại người hại mình chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Về sự việc lần này, Diệu Minh không hề ra mặt trực tiếp nhưng hội viên Công hội Hắc Diệu Thạch ầm ĩ tố cáo Nhất Trụ Kình Thiên trên báo đã nói rõ thái độ của anh ta.

Xem xong báo, Bản Chất Minh Mẫn khó tránh lắc đầu, "Kẻ nghĩ được những cách khúc chiết thế này hại người tuyệt đối không phải người thường, chắc chắn là khách đặt sẵn phòng trong trại giam quốc gia."

Quan Miên hỏi: "Đọc hết báo rồi?"

"Hết rồi."

"Vậy đào quặng đi."

"…" Bản Chất Minh Mẫn vò đầu ỉ ôi: "Không đi không được hả?"

Quan Miên nói: "Ráng thêm dăm bữa."

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Trong giờ phút cả game đều sục sôi ùng ục, cậu làm sao vẫn giữ được bình tĩnh như vậy?"

Quan Miên trả lời: "Bởi vì chẳng phải chuyện của chúng ta."

"…Nói thì nói thế," Bản Chất Minh Mẫn tiếp: "nhưng lẽ nào cậu không hề thích buôn dưa chút nào?"

Quan Miên nói: "Kết cục nằm trong dự đoán thì có gì hay mà buôn."

Bản Chất Minh Mẫn lại hỏi: "Cậu cảm thấy kết cục sẽ thế nào?"

Quan Miên đáp: "Công hội Hắc Diệu Thạch và Nhất Trụ Kình Thiên dựng lại thôn, mọi chuyện lắng dần."

Bản Chất Minh Mẫn không tin, hỏi lại: "Ơ? Thế thôi hả?"

"Ừ."

Bản Chất Minh Mẫn ngờ vực hỏi: “Cậu cảm thấy Công hội Hắc Diệu Thạch sẽ không truy cứu đến cùng?”

Quan Miên đáp: “Có một câu là ‘Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn’.” Cậu nhận ra Diệu Minh tuyệt đối thuộc loại nhân vật dám nằm gai nếm mật. Công hội Hắc Diệu Thạch hiện tại chỉ là đội quân ô hợp nhưng lại rất có triển vọng.

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: “Vậy phải báo thù như thế nào?”

Quan Miên trả lời: “Rồi sẽ có một ngày xảy ra thành chiến.” Giờ đây cậu đã cảm thấy ngày ấy sắp đến rồi.

Chẳng qua không biết đến lúc đó Phồn Tinh Hữu Độ có vì chống lại Ám Hắc Đại Công mà lôi kéo Công hội Nhất Trụ Kình Thiên hay không mà thôi. Xem tình hình trước mắt, Công hội Hắc Diệu Thạch ngồi chung một thuyền với Công hội Đế Diệu rồi.

“Được! Tôi phải cố gắng khai thác mỏ!” Bản Chất Minh Mẫn bỗng dưng ý chí chiến đấu sục sôi.

Quan Miên lấy làm khó hiểu nhìn anh ta.

“Thành chiến. Tất cả vì công cuộc thành chiến vĩ đại và máu lửa!” Bản Chất Minh Mẫn hiên ngang bỏ đi.

Quan Miên thoáng do dự, quyết định gắng nhịn không nói ra những lời đả kích sự tích cực hiếm có của anh ta.

Thật ra thì… Hình như bây giờ bọn họ cả thôn còn chưa có nữa là.

67. Chương 67: Ma Thú Đánh Thôn (thượng)

Nằm trong dự đoán, nằm ngoài dự đoán.

Ân oán giữa Công hội Nhất Trụ Kình Thiên và Hắc Diệu Thạch theo sự cuốn gói của Tà Đao Trảm và Thanh Trì Lưu Thủy khỏi Mộng Đại Lục mà tuyên bố chấm dứt, song mầm mống thù hằn đã gieo, giờ đây chỉ chờ đơm hoa kết quả… Để rồi thu hoạch.

Đương nhiên chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến Công hội Tinh Nguyệt.

Cuối tháng tám, công cuộc xây dựng thôn trang bước vào giai đoạn hoàn thành.

Vì thi cử cuối kỳ dồn dập ập đến, thời gian Tinh Phi Ngân xuất hiện càng lúc càng thưa, Phồn Tinh Hữu Độ, Vô Song, Minh Nguyệt Vô Ảnh cũng bởi chuyện riêng mà ít khi lên mạng, chủ trì Công hội Tinh Nguyệt trước mắt chỉ còn mỗi Quan Miên.

Mặc cho ghen ghét, ngưỡng mộ, đố kỵ thế nào thì Bị Thịt Rỗng cũng không thể không đau đớn chấp nhận sự thật, dưới sự điều hành của Quan Miên, Công hội Tinh Nguyệt hoạt động suôn sẻ như lúc có mặt Phồn Tinh Hữu Độ hay Tinh Phi Ngân, hoàn toàn không xảy ra bất cứ thay đổi gì. Nhưng sự ổn định ấy vẫn bị Bị Thịt Rỗng vẫn phê bình kín đáo. Cậu ta cho rằng cấp trên không có chí tiến thủ thì không phải cấp trên tốt, đồng thời mạnh mẽ yêu cầu Quan Miên đề nghị cấp trên mang đến cái mới, mang đến thay đổi, mang đến đột phá!

Phản ứng của Quan Miên sau khi nghe xong chính là: "Có tăng lương đâu."

Bị Thịt Rỗng lập tức quằn quại thể hiện sự thất vọng vô vàn với lòng tận tụy của Quan Miên.

Kết quả của cơn quằn quại là bị Quan Miên kéo đi cùng kiểm tra chất lượng thôn trang lần cuối. Phồn Tinh Hữu Độ từng tranh thủ thời gian dặn dò, chất lượng thôn trang trực tiếp ảnh hưởng đến tỷ lệ phần thưởng nên một tấm ván, một viên gạch cũng không được đặt qua loa.

Bị Thịt Rỗng ảo não than: "Mấy chuyện này sao không tìm Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc? Anh ấy mới là chuyên gia."

Quan Miên nói: "Tôi đã cùng anh ta xem qua."

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Vậy sao anh vẫn đi nữa?"

Quan Miên đáp: "Kiểm tra lần nữa. Tối Tinh Phi Ngân lên sẽ giao nhiệm vụ."

Bị Thịt Rỗng hồ hởi hẳn lên, "Sắp giao rồi à? Thưởng nhiều ít? Có khi nào mọi người ai cũng có phần không nhỉ? Có khi nào…" Cậu ta ngưng bặt, bởi vì Quan Miên đột nhiên im lặng quay sang nhìn cậu ta chằm chằm. "Gì vậy?"

Quan Miên nói: "Mỗi hội viên đều được thưởng một vạn kim tệ."

Bị Thịt Rỗng nhảy dựng lên, "Thiệt giả?"

Quan Miên hỏi lại: "Không tin hỏi tôi làm gì?"

Bị Thịt Rỗng hớn hở bắt lấy tay cậu, sau đó… Càng nghĩ càng thấy phi lý. "Mỗi hội viên một vạn kim tệ? Thế chẳng phải dù tham gia sớm hay muộn cũng được một vạn tiền thưởng sao?! Vậy xứng đáng thì thưởng, không xứng đáng cũng được ké à?"

Quan Miên hỏi: “Cậu thấy phi lý ư?”

Bị Thịt Rỗng đáp như đinh đóng cột: “Vô cùng phi lý!”

Quan Miên nói: “Ừ, do tôi nói đại ấy mà.”

“Đùa thế vui lắm hả?” Tội nghiệp cậu ta ban nãy mừng suýt rớt cả tim!

Quan Miên nói: “Là cậu hỏi tôi.”

“…” Vậy là do cậu ta ăn no rửng mỡ hiến thân cho người ta trêu ghẹo?! Bị Thịt Rỗng cang trường đưa ra quyết định tuyệt giao với lãnh đạo lâm thời.

Bảy giờ tối.

Bị Thịt Rỗng không ngừng lượn qua lượn lại quanh Quan Miên, “Hội trưởng chừng nào mới lên nhỉ, chừng nào mới lên nhỉ?”

Quan Miên đáp: “Cậu có thể gọi điện hỏi xem.”

Bị Thịt Rỗng trợn mắt, “Anh biết số điện thoại của hội trưởng?”

“Không biết mới bảo cậu gọi.” Quan Miên chẳng buồn ngước lên, chăm chú đối chiếu lại báo cáo thu chi các khoảng xây dựng thôn trang. Tuy Tinh Phi Ngân không yêu cầu nhưng thân là nhân viên tài vụ, cậu cảm thấy chuyện này khá cần thiết.

Ngoài cửa đột nhiên dậy lên làn sóng xôn xao.

Bị Thịt Rỗng ba chân bốn cẳng chạy ra rồi lại hấp tấp quay vào, “Hội trưởng lên, anh ấy đi giao nhiệm vụ rồi!”

Quan Miên qua loa gật đầu.

Một huyết tinh linh đột nhiên từ ngoài bay vào đậu lên bàn.

Hai phút sau Quan Miên mới gỡ thư ra xem.

Ám Hắc Đại Công: “Tối nay giao nhiệm vụ à? Đủ người giữ thôn không?”

Quan Miên ngẩn người, quay sang hỏi Bị Thịt Rỗng: “Bây giờ chúng ta có bao nhiêu người online?”

Bị Thịt Rỗng đáp: “Mấy hôm trước hội trưởng đã thông báo hôm nay là ngày quan trọng, dặn dò mọi người ai online được thì lên. Sao thế anh?”

Quan Miên suy nghĩ rồi nói: “Cậu ta biết hôm nay có người đánh lén thôn trang không?”

“Đánh lén thôn trang?” Bị Thịt Rỗng hốt hoảng nhìn cậu.

Một tiểu tinh linh bay vào đậu ngay vị trí huyết tinh linh vừa đậu.

Tinh Phi Ngân: “Giao nhiệm vụ xong rất có thể sẽ có quái vật đánh lén sơn trang.”

Quan Miên cau mày. Đã có khả năng này sao lại không thông báo trước để hội viên chuẩn bị? Không thể nào chỉ vì thông tin chưa được xác nhận. Chuyện quan trọng như vậy dù chưa chắc cũng phải chuẩn bị trước mới phải. Thế cớ gì không thông báo trước? …Bởi vì tin tức này rất có khả năng là thật. Có thể xác định tính chính xác của thông tin chỉ có nhân viên trong công ty của Mộng Đại Lục, nói cách khác tin tức rất có thể là tin nội bộ. Nhớ lại chuyện trước khi Lưu Tinh Chi Chiến chính thức thông báo, Phồn Tinh Hữu Độ đã nắm được chính xác cách thức tính điểm. Tạm chưa bàn bọn họ làm sao lấy được tin tức nhưng Quan Miên dám khẳng định thủ đoạn tuyệt đối không phải bình thường.

Quan Miên vò thư ném xuống đất và lấy chân giẫm lên, chẳng mấy chốc hệ thống đã thu hồi thư. Trong đầu cậu chợt nhá lên một ý nghĩ, “Để ăn mừng khánh thành thôn trang, chúng ta dàn đội hình chúc mừng đi.”

Bị Thịt Rỗng ngạc nhiên hỏi: “Dàn đội hình? Ý anh là mọi người xếp thành hình vuông rồi cùng nhau diễu hành sao? Nhưng tụi mình chưa được huấn luyện, dàn thành hàng dài chỉ sợ sẽ không đi đều mà lại đá đít nhau ấy chứ?”

Quan Miên nói: “Không, đầu tiên dặn mọi người chuẩn bị đủ máu và mana tụ tập trong thôn, đợi hệ thống vừa có thông báo sẽ đồng loạt tung kỹ năng thay cho bắn pháo hoa.”

Khóe miệng Bị Thịt Rỗng hơi nhoẻn lên, “Hành vi ấy phải gọi là tự sát tập thể ấy chứ? Bao nhiêu game thủ cùng ra tay lại chẳng lạc đạn vài người.”

Quan Miên nói: “Cậu có thể phóng lên trời.”

“Rồi nó rớt xuống thì sao?”

Quan Miên nói: “Bởi mới dặn họ phải chuẩn bị bình máu.”

"Nhưng mà..." Bị Thịt Rỗng vẫn thấy hoạt động khánh thành này có chút gì đó là lạ, cứ như đốt pháo hoa cạnh nhà tranh vậy. Tuy sáng mai công hội sẽ chiếm trang đầu của báo nhưng Bị Thịt Rỗng chẳng muốn tin tức lại viết về kiểu tự sát để ăn mừng tiếu lâm thế đâu.

Quan Miên ra đòn sát thủ, "Là hội trưởng dặn tôi nghĩ cách ăn mừng. Cậu ta bảo muốn ghi lại cho Tội Lỗi Quá Xá xem."

Bị Thịt Rỗng: "Hả?" Tại sao lại đưa cho Tội Lỗi Quá Xá mà không phải Phồn Tinh Hữu Độ? Khoan đã, trọng tâm hình như không phải chuyện này.

Quan Miên giục: "Sắp tới giờ kìa."

Bị Thịt Rỗng làu bàu một tiếng nhưng vẫn xoay lưng ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau đã nghe cậu ta dùng loa thông báo "sáng kiến" của Quan Miên

Tuy ý kiến này thật chẳng ra sao nhưng giờ phút này phần lớn hội viên Tinh Nguyệt đang đắm chìm trong niềm vui vĩ đại vì thôn trang khánh thành, vì vậy tất cả đều đồng ý ngay với cách ăn mừng mang tính nguy hiểm vô cùng cao này.

Chẳng mấy chốc máu và mana trong cửa hàng tạp hóa Công hội Tinh Nguyệt tự xây đã cháy hàng.

[Hệ thống] Chúc mừng Công hội Tinh Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ xây dựng thôn trang, thôn trang được đánh giá ba sao. Mười phút sau sẽ có ma thú đói khát vì thèm thuống sự phồn hoa của thôn trang mà tấn công, thời gian đánh phá kéo dài sáu tiếng. Xin Công hội Tinh Nguyệt hãy cố gắng chống cự!

Đang hớn hở chuẩn bị vỗ tay, tất cả hội viên nay lại tròn mắt nhìn nhau.

Bị Thịt Rỗng hét vào loa: "Ma thú đói khát là cái quái gì vậy?"

Vấn đề Quan Miên nghĩ đến lại là chuyện ba sao. Theo lý mà nói, thôn trang bọn họ xây dựng hoàn toàn đúng với yêu cầu của nhiệm vụ, tại sao lại chỉ được ba sao? Lẽ nào cũng như khách sạn, muốn được năm sao phải lắp đặt những thiết bị trên mức yêu cầu cơ bản?

Phàn nàn xong, Bị Thịt Rỗng lập tức bắt đầu chỉ huy chiến đấu.

May sao hội viên Công hội Tinh Nguyệt vốn đứng sẵn cạnh bạn mình nên việc bố trí nhiệm vụ lâm thời cũng không mấy khó khăn.

Một lúc sau, Tinh Phi Ngân cưỡi thú một sừng từ trên trời bay xuống.

Sự xuất hiện của cậu ta đã trấn an tất cả bàng hoàng lo sợ trong lòng chúng hội viên. Biểu hiện gần đây của Quan Miên tuy rất xuất sắc nhưng lực chiến đấu vẫn còn quá kém, vào những lúc thế này, phần lớn game thủ đều hy vọng có một cao thủ làm lãnh tụ trên mặt tinh thần.

Tinh Phi Ngân đột nhiên kéo bảng điều khiển ra rồi đăm chiêu nhìn về phía Quan Miên.

Quan Miên bước tới hỏi: "Sao vậy?"

Tinh Phi Ngân từ tốn trả lời: "Công hội Đế Diệu gửi lời mời liên minh tạm thời."

68. Chương 68: Ma Thú Đánh Thôn (trung)

Nằm trong dự đoán, nằm ngoài dự đoán.

Công hội Đế Diệu có khi nào nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của không nhỉ?

Đây là phản ứng đầu tiên của Quan Miên. Dù gì làm đối thủ cạnh tranh đã bao nhiêu năm, sự xuất hiện của Công hội Đế Diệu vào lúc này quả thật quá kỳ quái.

Tinh Phi Ngân hỏi: "Tin được không?"

Quan Miên suy nghĩ rồi trả lời: "Được." Tuy sự xuất hiện của Đế Diệu quá kỳ quái nhưng lấy tính cách của Ám Hắc Đại Công mà nói, tỷ suất chạy đến để xem kịch hay so với mang âm mưu mò đến cao hơn khá nhiều.

Tinh Phi Ngân không hề nhiều lời nhấp đồng ý.

[Hệ thống] Đối đầu với ma thú đói khát, con người đoàn kết đứng cùng chiến tuyến. Công hội Đế Diệu hữu tình đề nghị giúp đỡ Công hội Tinh Nguyệt, hai công hội lớn liên minh, cùng nhau chống địch! Hãy cho chúng tôi được mở rộng tầm mắt.

"..."

Cả thôn trang vốn đang nhốn nháo ầm ĩ bỗng lặng như tờ.

Tất cả những người có mặt đều vội vã đọc tin tức hệ thống thông báo. Kẻ địch không đội trời chung bao năm thoáng cái trở thành chiến hữu kề vai sát cánh, sự đối lập này... Quá cần thời gian thích nghi rồi!

Bị Thịt Rỗng la lối: “Đừng nói bọn họ giậu đổ bìm leo à nha?”

Ném một viên đá dậy lên tầng tầng sóng dữ.

Không ít người nhao nhao phụ họa.

Tinh Phi Ngân nói: “Nếu muốn giậu đổ bìm leo cứ đến thẳng là được.”

Những người khác lại im lặng. Cũng đúng, vào lúc giữ thôn thế này, Công hội Đế Diệu nếu muốn giậu đổ bìm leo thì chẳng cần liên minh làm gì, trực tiếp dẫn quân đánh lén là được rồi. Nói như vậy Công hội Đế Diệu thật lòng muốn liên minh ư?

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Vậy bọn mình phải làm gì?”

Những người khác đều chăm chú nhìn Tinh Phi Ngân.

Tinh Phi Ngân nói: “Hoan nghênh một chút.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Dùng nghi thức chúc mừng Mộng Xuân Không Tỉnh đề nghị thế nào?”

Tinh Phi Ngân nhìn Quan Miên.

Quan Miên mặt không đổi sắc trả lời: “Chờ thắng rồi tính, bây giờ máu và thuốc khan hiếm.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Ờ. Vậy tụi mình vỗ tay nhé.”

Lúc Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta dẫn người theo Ám Hắc Đại Công đến thôn trang thì nghe thấy một trận vỗ tay bôm bốp vang lên, náo nhiệt chẳng khác nào đang đốt pháo.

Đoàn người của Công hội Đế Diệu dừng lại trước cửa.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngờ vực hỏi: “Họ đang làm gì vậy?”

Tuyết Lý Hống đáp: “Chắc đang hoan nghênh chúng ta.”

“Nghi thức này hơi bị mộc mạc quá à nha.” Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta xoi mói cửa chính, “Cả mấy thứ như băng rôn, biểu ngữ cũng chả có.”

Bách Chiến Bách Thắng sáp vào, "Chứ cậu muốn xem biểu ngữ loại nào? Hoan nghênh ban lãnh đạo Công hội Đế Diệu quá bộ đến chỉ đạo?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta: "…"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh hôm nay không có mặt nên Công hội Đế Diệu do Ám Hắc Đại Công chỉ huy. Sau khi Tinh Phi Ngân hoàn thành nghi thức kết minh đơn giản nhất – bắt tay, hai người bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

Thời gian chuẩn bị hệ thống cho vô cùng gấp rút, chỉ có mười phút. Bây giờ đã qua tám phút, Tinh Phi Ngân và Ám Hắc Đại Công cùng đưa ra một mệnh lệnh súc tích nhưng không kém phần tàn bạo:

"Cố gắng giết quái, không cho bọn chúng tiến vào!"

May mà hội viên hai công hội lớn thường ngày vẫn quen phối hợp luyện cấp, giờ rủ rê bạn bè lập nhóm bàn luận chiến thuật quy mô nhỏ cũng không mấy khó khăn.

Mặt đất đột nhiên chấn động dữ dội.

Không ít thành viên cưỡi thú bay vút lên không. Ám Hắc Đại Công và Tinh Phi Ngân bay lên cao nhất.

Xa xa bỗng xuất hiện một đàn ma thú đông nghịt, bọn chúng dàn thành hàng từng bước từng bước tiến về phía trước, mỗi bước tựa như lực giẫm ngàn cân.

GỪ!!!

Tiếng rống chẳng biết phát ra từ ma thú nào lập tức kích thích những tràn hùa theo không ngừng.

Cả đàn ma thú cùng nhau gầm rú rung chuyển đất trời.

Tiếng rống lặng dần.

Mắt lũ ma thú đột nhiên lóe lên ánh xanh, xa xa trông như đàn đom đóm bị cố định lại.

Game thủ căng thẳng nhìn chúng.

Sau đó…

Lũ ma thú bỗng dưng phát rồ xông tới. Động tác của chúng quá nhanh lại không hề báo trước, lúc đa số game thủ kịp có phản ứng thì bầy đàn ma thú đã gần ngay trước mắt.

Vài luồng sáng chiếu xuống.

Tinh Phi Ngân quay đầu nhìn Ám Hắc Đại Công đã cưỡi rồng có cánh xông lên tốp đầu, tuy không muốn nhưng cậu ta không thể không thừa nhận, ban nãy người đầu tiên ra tay chính là Ám Hắc Đại Công. Phạm vi tấn công của anh tuy không xa lắm nhưng tuyệt đối là người phản ứng nhanh nhất. Bởi vì chính vào nửa giây ma thú vừa lọt vào phạm vi công kích, anh lập tức ra tay, hơn nữa còn là kỹ năng tốc độ nhanh nhất.

Cuộc chiến bảo vệ thôn trang hoành tráng bắt đầu.

Người chơi hợp thành ba phòng tuyến rõ ràng. Vòng thứ nhất là đánh cận chiến do Ám Hắc Đại Công dẫn đầu. Vòng thứ hai do hệ chiến đấu, hệ nguyên tố và hệ tín ngưỡng hợp thành, do Tinh Phi Ngân chỉ huy. Nhiệm vụ của phòng tuyến thứ hai là nặng nề nhất, hệ nguyên tố và hệ tín ngưỡng chẳng những phải ngăn chặn lũ ma thú lăm le đột phát vòng vây mà còn phải liên tục chi viện cho phòng tuyến thứ nhất. Còn nhiệm vụ của hệ chiến đấu là bảo vệ bọn họ và tiêu diệt cá lọt lưới. Phòng tuyến cuối cùng do hệ tín ngưỡng và hệ phụ trợ phối hợp, là hậu phương cứu viện cho phòng tuyến thứ hai. Người ở vòng hai cơ bản chỉ nhìn chằm chằm về phía trước mà mặc kệ lượng máu bản thân, tất thảy giao cho phòng tuyến thứ ba.

Tuy Công hội Đế Diệu và Công hội Tinh Nguyệt lần đầu hợp tác nhưng phối hợp vẫn rất ăn ý, không cần thời gian thích nghi.

Nhưng thế công của ma thú càng lúc càng mãnh liệt!

Nhất là lũ con ma thú mũi voi tai heo đầu đàn da dày máu nhiều, còn biết phun khí độc nên không có cách nào tiếp cận, đến cả Ám Hắc Đại Công cũng bị dày vò chỉ còn vạch máu mỏng mới giết được một con. Vậy mà số lượng chúng nó lại không ngừng tăng thêm.

Trong cảnh rối ren, Bị Thịt Rỗng vẫn không quên quay lại hỏi những người khác: “Bao lâu rồi?”

Chẳng ai trả lời.

Bị Thịt Rỗng đang định nhín chút thời gian kéo bảng điều khiển ra xem lại nghe thấy Quan Miên dùng loa hô lên: “Sắp nửa tiếng rồi.”

Ám Hắc Đại Công và Tinh Phi Ngân đồng thời quay lại nhìn cậu. Tuy bọn họ không nhạy cảm với thời gian và số liệu như Quan Miên nhưng cũng không đến nỗi nhầm mười lăm phút thành nửa tiếng. Có điều lời nói dối thiện ý của Quan Miên quả thật khá hữu dụng, ít nhất giúp những người chơi đánh đến bủn rủn tay chân phấn chấn tinh thần hơn một chút. Nửa tiếng là một phần tư thời gian của hai tiếng. Nếu nghĩ như vậy thì ba phần tư thời gian còn lại cũng không phải gian nan cho lắm.

Thế tấn công của ma thú dồn dập hết đợt này đến đợt khác, không ít game thủ đã chết đi sống lại mấy lần.

Thế nhưng chiến đấu vẫn đang tiếp diễn.

Chẳng biết qua bao lâu, hệ thống đột nhiên gửi đến một tin tức.

[Hệ thống] Có một số lượng lớn ma thú tiếp cận phía sau thôn trang chuẩn bị tập kích bất ngờ, xin Công hội Tinh Nguyệt chú ý.

Phần lớn người chơi hiện tại chẳng có thời gian đâu mà nhìn hệ thống, chỉ mỗi Quan Miên bị đẩy ra tuốt sau cùng là chú ý đọc được. "Ma thú sẽ bất ngờ đánh lén cửa còn lại của thôn!" Dùng loa la xong, cậu chạy vội về phía cửa sau thôn trang.

Tất cả game thủ hầu như rên lên cùng một lúc.

Trước mắt bọn họ khó khăn lắm mới chống đỡ được thế công của ma thú, nếu còn chia ra một bộ phận đi đánh cửa sau… Hậu quả thật khó tưởng tượng.

Tinh Phi Ngân liếc Ám Hắc Đại Công một cái.

Ám Hắc Đại Công xoay người trèo lên rồng có cánh, tiện tay rút cả loa ra và hô: "Công hội Đế Diệu theo tôi!"

Lần này người của Đế Diệu đến giúp thật ra cũng không nhiều, chỉ khoảng sáu mươi, vậy nên lúc bọn họ rời đi, tình cảnh của Công hội Tinh Nguyệt tuy càng gian nan nhưng vẫn gắng cầm cự được.

Tinh Phi Ngân suy nghĩ rồi bảo: "Bị Thịt Rỗng dẫn người của cậu đi chi viện cửa sau, nghe Đại Công chỉ huy."

Tâm trạng hiện tại của Bị Thịt Rỗng rất phức tạp Tuy bây giờ họ là liên minh nhưng Đế Diệu dù sao vẫn là công hội thù địch… Thế nhưng sự hưng phấn manh nha trong lòng cậu ta là gì thế này? Vừa dẫn người theo Công hội Đế Diệu, Bị Thịt Rỗng vừa bối rối phân tích tình huống tâm lý của mình.

Lúc Ám Hắc Đại Công dẫn người chạy đến cửa sau và nhìn thấy Quan Miên, sắc mặt của cậu đã vô cùng khó coi. Anh thuận tay ném cho cậu một bình máu.

Động tác vươn tay chụp lấy của Quan Miên chậm mất một nhịp, cậu trơ mắt nhìn chiếc bình rơi thẳng xuống đất.

"Sao vậy?" Ám Hắc Đại Công cau mày. Ban đầu vốn tưởng sắc mặt cậu trắng bệch là do mất máu quá

nhiều, giờ đây xem ra không phải vì nguyên nhân ấy.

Quan Miên khom lưng nhặt bình máu lên rồi thuận tay cho vào túi, "Thú tập kích có thể là mèo yêu."

Bị Thịt Rỗng vẫn luôn vểnh tai hóng hớt bỗng hét ầm lên: "Quả nhiên anh sợ mèo!"

Ám Hắc Đại Công nhìn Quan Miên.

Sắc mặt Quan Miên dần dần hồi phục lại vẻ bình thường, cậu trả lời như đinh đóng cột: "Không phải."

Bị Thịt Rỗng phá ra cười: "Phải mà phải mà."

Ám Hắc Đại Công hờ hừng liếc cậu ta một cái và nói: "Cậu ấy bảo không phải."

Nụ cười của Bị Thịt Rỗng đóng băng ngay trên mặt, nửa buổi sau mới nói: "Ờ."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta bỗng lên tiếng: "Tới rồi."

Trước mặt bọn họ xuất hiện mấy chục cặp mặt xanh lè càng lúc càng lớn, sau đó mặt thật từ từ lộ ra.

Bị Thịt Rỗng không nhịn được mà cười nói: "Hố hố hố, đây là mèo, anh bảo đây là mèo sao… Ở đâu có mèo to xác như vậy, rõ ràng là cọp cơ mà?!"

Ám Hắc Đại Công nói: "Chúng là mèo."

Bị Thịt Rỗng: "…" Cậu ta chợt vỡ lẽ tại sao trong lịch sử lại có rất nhiều người thà chết bảo vệ chân lý, bởi vì cảm giác không được nói thật gây ức chế vô cùng cực.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta bỗng nói: "Là mèo."

Bị Thịt Rỗng: "…" Quả nhiên a dua chỗ nào cũng có, đặc biệt là chung quanh mình.

Tuyết Lý Hống cau mày hỏi: "Lẽ nào là mèo yêu khổng lồ?"

Bị Thịt Rỗng: "…" Dù để giữ mặt mũi cho lão đại mấy người thì lý do này cũng quá gượng ép rồi đó. Mèo yêu khổng lồ? Thôi thì bảo con lai của mèo và hổ còn hơn.

Bách Chiến Bách Thắng cau mày, “Nhưng mèo yêu khổng lồ chẳng phải ma thú cấp 100 sao?”

Những người khác im lặng.

Nếu là vậy thì nhiệm vụ này hơi bị biến thái quá rồi. Trước đó không hề thông báo chưa kể, vậy mà giờ đây còn tìm lũ quái cấp 100 hiếm thấy trong truyền thuyết đến nữa chứ. Quái hiếm cấp 100 cũng chẳng nói làm gì, đáng ghét nhất là dẫn đến lắm con như vậy.

Người của Công hội Đế Diệu nhất thời cảm thấy đồng bệnh tương lân.

Không biết sau này thôn họ hoàn công sẽ lại có nhiệm vụ gì đây.

Bị Thịt Rỗng chậm tiêu hỏi: “Là mèo thiệt hả?”

Không ai trả lời. Bởi vì mèo khổng lồ đã nhào tới!

Này tuyệt đối là một chiến dịch bi tráng lại không kém phần hào hùng.

Vào nửa tiếng cuối cùng, người nào người nấy đều đau khổ bị dày vò thừa sống thiếu chết.

Ban đầu còn có người thầm tính thời gian, về sau sức lực của họ chỉ còn đủ để đếm số lần tử vong của chính mình.

Quan Miên sau đó làm một thống kê, game thủ tham gia thi đấu lúc ấy, bao gồm hội viên Công hội Đế Diệu và Hắc Diệu Thạch lâm thời gia nhập vào thời khắc mấu chốt nhất, mỗi người bình quân chết năm phẩy sáu mươi hai lần. Con số này nhờ sự tham gia của Hắc Diệu Thạch mới được kéo xuống từng ấy đấy chứ.

Ngay cả Quan Miên luôn giữ nguyên tắc “tự lo thân mình” cũng chết những tám lần. Năm lần trong đó là bởi sau khi gặp mèo, phản ứng và tốc độ bị chậm lại bảy, tám lần bình thường mà gây ra. Ám Hắc Đại Công chết một lần, Tinh Phi Ngân hai lần, đây đã là số liệu vô cùng hiếm hoi.

Thôn trang cũng phải gánh chịu thiệt hại nhất định. Bởi vì trong mười phút cuối cùng, số lượng ma thú đột ngột tăng vọt, nếu chẳng phải Công hội Hắc Diệu Thạch nhận được tin Công hội Đế Diệu liên minh với Tinh Nguyệt giữ thôn và vội vàng chạy tới giúp đỡ, rất có khả năng thôn trang của họ đã bị lũ ma thú đói khát giẫm đạp thành cám.

Song chiến dịch lần này cũng không phải không có chỗ tốt. Thực tế thì lợi ích nó mang lại hơn hẳn những gì bọn Tinh Phi Ngân phỏng đoán trước đó nhiều lắm.

Đầu tiên, Tinh Nguyệt trở thành công hội đầu tiên giữ thôn thành công, được mệnh danh là "Đệ Nhất Thôn Trang", trước khi thôn trang thăng thành tiểu trấn, bọn họ được quyền sử dụng danh hiệu này, mỗi ngày sẽ có mười tân thủ xuất thân từ đây. Ngoài ra họ còn được thưởng một số lượng vật tư hậu hĩnh làm phí dựng trấn, mặc dù sau này bọn họ phát hiện phần thưởng này so với thôn trang năm sao thì chẳng bõ bèn gì nhưng đó là chuyện sau này, ít nhất hiện tại tất cả đều rất hài lòng với lượng vật tư như vậy.

Mỗi hội viên Tinh Nguyệt tham gia chiến đấu đều được thưởng một lượng kinh nghiệm nhất định.

Quan Miên thăng liền hai cấp, lên cấp 39.

Cuối cùng bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ mới nhất: Xây dựng tiểu trấn.

Nhiệm vụ không có quy định vị trí của tiểu trấn. Có nghĩa rằng bọn họ được phép nâng cấp thôn trang hoặc xây ở nơi khác.

Về vấn đề này Công hội Tinh Nguyệt nảy sinh bất đồng rất lớn, và đại biểu cho hai trường phái chính là Tinh Phi Ngân cùng Quan Miên.

Tinh Phi Ngân muốn xây dựng tiểu trấn trên cơ sở thôn trang cũ, bởi vì rất nhiều yêu cầu của tiểu trấn đều dựa trên chỉ tiêu của thôn trang nên chỉ cần lấy thôn trang làm tâm và khuếch đại thêm là được rồi. Như vậy Công hội Tinh Nguyệt có thể giành được ngôi đầu trong công cuộc xây dựng tiểu trấn.

Thế nhưng Quan Miên lại hy vọng xây dựng một tiểu trấn mới để giữ gìn danh hiệu "Đệ Nhất Thôn Trang".

Hai người giằng co căng thẳng, bọn người Vô Song, Bị Thịt Rỗng đứng ra khuyên giải đều bị xem như bia đỡ đạn, thôn đệ nhất bỗng chốc biến thành thôn áp thấp đệ nhất, cả chim chóc bay qua cũng khó tránh bay thật thấp.

Nhưng Tinh Phi Ngân cũng không phải là người độc đoán. Sau khi logout, cậu ta về nhà trưng cầu ý kiến của Phồn Tinh Hữu Độ, cuối cùng hôm sau lên mạng bèn hạ lệnh dọn dẹp đống hoang tàn ở thành Baute.

Bọn họ vừa bắt đầu thu thì phế tích ở Vanrell đã được thanh lý sạch sẽ, đồng thời bắt đầu công cuộc xây thành.

Là xây thành, không phải thôn.

Nhận được tin xong, Quan Miên chỉ nghĩ thoáng qua rồi lập tức tìm Tinh Phi Ngân thỏa thuận, bọn họ cũng phải xây thành! Hơn nữa còn phải xây dựng một tòa thành to lớn giống Baute y như đúc!

Nguyên nhân rất đơn giản.

Cứ xem như xây thôn là bước một, xây trấn là bước hai, xây thành là bước ba. Nhiệm vụ xây thôn chính là bước thứ nhất công hội phải hoàn thành, xây trấn là bước thứ hai phải hoàn thành và xây thành là bước thứ ba phải hoàn thành. Vậy chỉ cần xây xong thành cũng có nghĩa công hội đã hoàn thành cả ba bước. Vả lại cũng sẽ không cần vẽ lại bản đồ quy hoạch mà cứ một bước lên thẳng. Cuối cùng chỉ cần báo cáo hoàn thành nhiệm vụ với tất cả NPC rồi giải quyết nốt nhiệm vụ phụ là xong.

Bị Thịt Rỗng ngờ vực hỏi: "Nhưng bản vẽ họ đưa lúc trước chỉ có thôn thôi mà. A, lẽ nào tấm bản vẽ ấy vốn để tung hỏa mù chúng ta?"

Quan Miên nói: "Không phải."

Bị Thịt Rỗng an ủi: "Em biết cảm giác bị lừa rất khó chịu nhưng nhìn bộ dạng cứng miệng gắng chịu của anh thì lòng em càng khó chịu hơn."

Quan Miên nói: "Ám Hắc Đại Công chắc đã quyết định thay đổi sau khi chúng ta nhận được nhiệm vụ xây trấn."

Bị Thịt Rỗng vặn lại: "Sao anh biết?"

Quan Miên trả lời: "Rất đơn giản, bởi vì chỉ tiêu của nhiệm vụ xây trấn hệ thống đặt ra rất giống những tiểu trấn đã có sẵn trong game, hoặc cũng có thể nói là y như đúc. Từ đó suy ra, mô típ nhiệm vụ xây thành chắc sẽ phỏng theo những thành phố lớn nhất, phồn hoa nhất của Mộng Đại Lục trong quá khứ." Thật ra còn có một suy nghĩ mà cậu chưa nói ra, đó là nếu hoàn thành nhiệm vụ theo cách này biết đâu còn giành được năm sao.

Bị Thịt Rỗng nói: "Anh hiểu Ám Hắc Đại Công thiệt nha."

Quan Miên cau mày, "Có à?"

"Tuyệt đối có. Chẳng những anh rất hiểu hắn ta, hắn ta cũng rất quan tâm anh đấy." Bị Thịt Rỗng lại tiếp: "Công hội Đế Diệu và bọn mình vốn là quan hệ kẻ thù thuần túy, bây giờ bọn họ đến giúp chúng ta giữ thôn, mối quan hệ này đã không còn thuần túy như xưa, và cách nhìn của em về họ cũng chẳng thuần khiết như hồi trước nữa."

Quan Miên hỏi: "Chứ cậu muốn nhìn họ một cách không-thuần-khiết như thế nào?"

Bị Thịt Rỗng ngẩn ra, phát hiện cách dùng từ của mình hình như có chút vấn đề bèn lúng túng chữa lời: "Thì… Thì có cảm giác hơi giống địch bạn khó phân ấy mà."

"Lần sau ma thú tập kích thành phố mới xây của Đế Diệu cậu có đến giúp không?"

“Đương nhiên.” Xem như trả ân thì nên đi mà.

Quan Miên nhún vai, “Địch bạn đã phân rất rõ.”

Bị Thịt Rỗng đột nhiên chồm qua, “Lúc giữ thôn em nhìn thấy hết rồi.”

Quan Miên hỏi: “Thấy cái gì?”

“Đại Công rất chuyên tâm bảo vệ anh.”

Quan Miên: “…” Đứng cạnh cậu và khoe mẽ tư thế giết quái oai hùng được gọi là “bảo vệ” ư? Có hai lần rõ ràng Ám Hắc Đại Công có thể tiện tay cứu cậu nhưng anh không hề ra tay. Đương nhiên đây chỉ là game, vả lại đều là đàn ông, cậu cũng không hy vọng được Ám Hắc Đại Công cứu giúp. Nhưng rành rành chẳng nhận chút ân huệ gì mà lại bị hiểu lầm như vậy, Quan Miên cảm thấy khá là bực dọc. “Tình cờ anh ta đứng gần đấy thôi.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Tại sao hắn không tình cờ đứng cạnh em mà cứ khăng khăng đứng gần anh?”

Quan Miên im lặng nhìn chòng chọc vào cậu ta.

Bị Thịt Rỗng bị nhìn đến toàn thân ngứa ngáy, “Sao vậy?”

“Gần đây cậu và Xích Đu Đung Đưa vẫn ổn chứ?”

“Ổn lắm mà, sao thế?” Lẽ nào muốn làm kẻ thứ ba? Bị Thịt Rỗng cảnh giác nhìn cậu.

Quan Miên nói: “Phải thường nhớ đến ưu điểm của cô ấy.”

“…Hả?” Bị Thịt Rỗng hơi ngớ ra nhưng lại nói ngay, “Đừng đánh trống lảng. Vẫn chưa nói xong về Đại Công.”

“Nói cái gì?”

“Nghe đâu gần đây hắn luôn lên mạng nhưng một mực không chịu xuất hiện?”

Quan Miên buột miệng: “Gần đây anh ta đang bế quan luyện cấp.”

Bị Thịt Rỗng hỏi: “Sao anh biết?”

Quan Miên thu dọn sổ sách rồi đứng lên đi ra ngoài, “Bởi vì tôi đang chuẩn bị đi gặp anh ta.”

Ngứa tay quá ngồi gõ chứ vẫn còn 1 môn thứ 5 (´).

69. Chương 69: Ma Thú Đánh Thôn (hạ)

Nằm trong dự đoán, nằm ngoài dự đoán.

Lợi thế khi luyện cấp cùng Ám Hắc Đại Công và những người khác không giống nhau.

Ám Hắc Đại Công sẽ không để cậu ăn ké kinh nghiệm, lúc đi thì mạnh ai nấy đi, lúc đánh thì quái ai nấy quản, thế nhưng cậu lại học được kinh nghiệm từ các kỹ xảo chiến đấu của Ám Hắc Đại Công. Chính vì vậy mà lúc Ám Hắc Đại Công đề nghị dẫn cậu luyện cấp, Quan Miên đã đồng ý không chút do dự.

Nơi Ám Hắc Đại Công chọn là khe núi Mitel.

Khe Mitel trong game tuy không nằm trong bốn địa điểm nổi tiếng huyền bí như rừng Mộng Yểm hay Đông Côi Mạc nhưng với game thủ, nó là một trong bốn nơi nguy hiểm nhất. Bởi vì rừng Mộng Yểm, Đông Côi Mạc đều dán mác rất quý rất nguy hiểm rất khó tiếp cận một cách đường đường chính chính, còn khe núi Mitel là game thủ dùng máu và nước mắt để đúc kết rằng nó rất quý rất nguy hiểm rất khó tiếp cận. Thậm chí trước khi “mặt mũi” em nhỏ được công khai, vô số người chơi những tưởng nó là một nơi đẹp đẽ trữ tình đến xây được cả viện dưỡng lão. Cả boss bự động dơi kế bên cũng từng hình dung Mitel thế này, “Đó là một nơi mỹ lệ vô cùng, rất thích hợp để chuyện trò yêu đương.” Kết quả những game thủ đến đó “chuyện trò yêu đương” lại trở thành sinh ly tử biệt sau khi quay về suýt chút đã càn quét sập động dơi hàng xóm. Phen ấy tin thường xuất hiện nhất trên báo chính là:

“A: Huynh đệ, ngày mốt từ mười hai tới hai giờ chiều tớ đi động dơi, đặt trước rồi nha. Mọi người giúp đỡ cái, để chỗ cho tớ.

B: Lịch tháng này bị đặt kín hết rồi. Ông cứ vào danh sách chờ trước đi, xem xem có ai bỏ chỗ thì vào.

C: Khiếp, hôm nay mới mồng một mà.

B: Chịu thôi, ai bảo nó lẳng lơ thế, cứ ngày nào tui không đến gặp nó là ngứa hết cả người.

D: Đánh boss để lảng tránh vấn đề là không được đâu, đi tắm mới là lối thoát duy nhất.

B: …”

Đương nhiên những chuyện này đều phát sinh trước khi Quan Miên vào game, bởi lẽ cậu chẳng hay biết tí gì về bộ mặt thật cũng như truyền thuyết về Mitel. Cũng vì thế mà khi Ám Hắc Đại Công dẫn cậu đến một nơi phong cảnh hữu tình, hoa rộ nơi nơi như vậy, trong lòng Quan Miên khó tránh đôi chút không vui.

Khe Mitel ngoài rộng giữa hẹp, càng đi càng thấp, hoa cỏ hai bên màu sắc mỗi lúc một sặc sỡ như có người dùng thuốc liên tục nhuộm lên.

"Khe này còn có một cái tên khác," Ám Hắc Đại Công mở lời, "là cốc Tình Nhân."

Quan Miên: "Ừm."

Ám Hắc Đại Công nói: "Nghe đồn những đôi tình nhân đến đây sau khi chết đều được chôn cùng một mồ."

"Ừm."

Ám Hắc Đại Công thoáng ngừng rồi tiếp: "Đều chết trận ở đây."

Quan Miên: "..." Thôi đừng gọi là cốc Tình Nhân nữa, gọi Mộ Phần Tình Yêu mới phải.

Đi qua đoạn hẹp nhất khe núi, cảnh sắc bỗng nhiên sáng bừng. Những đóa hoa tươi đẹp nở đầy khắp núi đồi, bướm dập dìu bay thành đàn. Thế nhưng Ám Hắc Đại Công lại nói một câu rất sát phong cảnh: "Hoa và bướm là quái vật."

Vừa dứt lời, mặt đất từ từ rung chuyển như bỗng bị bọ chét bám vào nên vội vàng muốn giãy chúng ra khỏi người mình.

Ám Hắc Đại Công vững vàng đứng trên mặt đất đang nhấp nhô lên xuống, khoanh tay nói: "Không chỉ thế, hoàn cảnh cũng rất khốc liệt."

Rõ ràng Quan Miên vẫn chưa quen với sự xóc nảy này, cậu nửa đứng nửa ngồi, một tay chống đất, hai mắt dán vào lũ bướm hoa không dám sơ sẩy.

Bất thình lình, năm đóa hoa loa kèn từ trong bụi hoa phóng ra, lao về phía bọn họ.

Quan Miên lăn vòng dưới đất tránh khỏi khí độc loa kèn phun ra, quay đầu nhìn về phía Ám Hắc Đại Công thì thấy anh đã diệt sạch bốn đóa.

Bươm bướm vỗ cánh bay tới. Ám Hắc Đại Công linh hoạt xoay một vòng và chỉ kiếm lên trời. Kỹ năng đánh lan bạo phát, bươm bướm lác đác rơi xuống.

Nhưng lúc này hoa xông đến mỗi lúc một đông, không chỉ tấn công Ám Hắc Đại Công mà cả Quan Miên cũng được "quan tâm" không kém. Cậu bình tĩnh sử dụng những kỹ năng mình có. Tuy skill cần thời gian cooldown nhưng số kỹ năng cậu học được cũng càng lúc càng nhiều, thời gian trống giữa skill dùng cũng rút ngắn không ít. Chẳng qua dù cậu vận dùng tất cả kỹ năng mình nhuần nhuyễn nhường nào thì số lượng hoa và bướm vẫn đẩy cậu vào thế bị động, gần như trước sau trái phải đều bị tấn công.

Quan Miên vừa tránh được nhị hoa đánh vào hai bên trái phải thì cảm thấy sau lưng nhói lên, lượng máu giảm mạnh. Cậu không chút do dự sử dụng Hồi Huyết Thuật sơ cấp, đồng thời ù chạy ra khỏi phạm vi tấn công, lấy từ túi ra một bình máu nốc cạn. Rảnh rỗi đôi chút, cậu thừa dịp liếc sang Ám Hắc Đại Công một cái, phát hiện anh đã xông vào giữa bụi hoa, bươm bướm từng đàn lượn vòng trên đầu anh, các loại hoa hợp thành mạng lưới công kích dày đặc, đánh từ bốn phương tám hướng.

Giả sử là mình đứng ở vị trí ấy thì nên dùng cách gì đột phá vòng vây đây?

Ý nghĩ đó vừa nhá lên trong đầu, Quan Miên chợt thấy buốt lên ở vai, dây leo quất vào lưng cậu ban nãy lại vung lên đánh vào bả vai như đang phạt cậu không chịu tập trung.

Lượng máu Quan Miên lại giảm mạnh.

Đến khi quái càng lúc càng đông, địa chấn mỗi lúc một dữ dội thì một game thủ cấp 39 muốn dựa vào thực lực bản thân để chống cự như Quan Miên đã là chuyện không có khả năng. Quan Miên gắng gượng thêm được chẳng bao lâu đã biến thành ánh sáng trắng tan vào không trung.

Sống chết trong game là chuyện thường ngày, cậu chẳng thấy có gì khó chịu, ngược lại còn bị khe núi gợi lên hứng thú. Tuy hoa và bướm chẳng phải quái gì lạ nhưng địa hình có địa chấn lại khá mới mẻ. Làm thế nào để tận dụng địa hình như vậy để khống chế hướng đi của mình nhỉ?

Quan Miên vừa về khe núi Mitel vừa suy nghĩ về vấn đề này. Bước vào khe núi, Ám Hắc Đại Công lại đang đứng ngay trước cửa khe chờ cậu. Thấy Quan Miên trở lại, Ám Hắc Đại Công mới từ dưới đất đứng lên và nói: "Đi thôi."

Quan Miên nói: "Tôi tưởng anh sẽ tranh thủ từng giây từng phút hưởng thụ lạc thú thăng cấp."

Ám Hắc Đại Công nhìn cậu, sâu xa bảo: "Tôi thích làm hai việc một lục, có thể tranh thủ thời gian."

Quan Miên cũng không hỏi chuyện còn lại trong hai chuyện anh nói là gì, trực giác mách bảo nó tuyệt đối không phải đáp án cậu muốn nghe.

Hai người tiếp tục đi vào khe núi, một tiểu tinh linh đột nhiên bay tới.

Quan Miên vội vàng chụp lấy.

Công hội Tinh Nguyệt quyết định xây thành mới ngay trên Baute cũ nên trên dưới công hội hiện đang bận rộn xử lý phế tích. Lần này Quan Miên ra ngoài có thể nói tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi, nếu Tinh Phi Ngân và những người khác gọi cậu trở về cũng không phải là lạ.

Nhưng phong thư này không phải giai cấp lãnh đạo của Công hội Tinh Nguyệt gửi đến mà lại là từ một hội viên bình thường khác:

Bản Chất Minh Mẫn: "Hội trưởng bảo hôm ngay được nghỉ. Mình tôi luyện cấp chán quá, cậu đang ở đâu?"

Quan Miên nhanh chóng hồi âm: "Luyện cấp với bạn."

Bản Chất Minh Mẫn: "Thiệt giả? Cho tọa độ, tôi tới tìm cậu."

Quan Miên gửi đi tọa độ chưa được hai giây lại có một bức thư của Bản Chất Minh Mẫn gửi đến: "À phải, người đó không phải hội trưởng Đế Diệu chứ?"

"Không phải."

Quan Miên lại nhanh chóng trả lời.

Ám Hắc Đại Công nhận thấy Quan Miên đang nhìn mình thì hiếu kỳ hỏi: "Sao thế?"

Quan Miên hỏi: "Anh là hội trưởng Đế Diệu à?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Từng làm. Giờ là trưởng lão."

Từng làm?

Quan Miên mơ hồ cảm thấy hai chữ này sẽ gây ra chút vấn đề nhưng tổ hợp nào hoa, nào bướm, nào địa chấn lại nhanh chóng khiến cậu không thể không chú ý.

Lúc Bản Chất Minh Mẫn hớn ha hớn hở chạy tới thì nhìn thấy gương mặt đầu têu chiếm cứ ác mộng của mình trong suốt thời gian dài nay lại rành rành trước mắt.

"Ám Hắc… Đại Công?!" Anh ta thất thanh hét lên.

Ám Hắc Đại Công đang khoanh tay đứng chờ Quan Miên lại vừa anh dũng hy sinh quay về. Nhìn thấy Bản Chất Minh Mẫn, anh chỉ khẽ gật rồi nói: "Anh là Bản Chất Minh Mẫn, bạn của Mộng Xuân à?"

Bản Chất Minh Mẫn sửng sốt, giọng điệu xa cách như vậy chẳng lẽ đã quên mất mình rồi sao? Nghĩ như vậy anh ta chợt thấy hơi hơi yên lòng.

Không chờ anh ta trả lời, Ám Hắc Đại Công lại tiếp: "Lâu lắm chưa so chiêu với anh bên thực chiến, hoài niệm ghê cơ."

Bản Chất Minh Mẫn: "..." Quả nhiên yên lòng quá sớm!

Lúc Quan Miên từ cung điện đầu thai trở về, cậu phát hiện khe núi vẫn chỉ có mỗi Ám Hắc Đại Công.

"Bản Chất Minh Mẫn vẫn chưa tới à?" Cậu lấy làm ngạc nhiên hỏi.

Ám Hắc Đại Công cười mỉm đáp: "Tới rồi, lại đi rồi."

Quan Miên cau mày hỏi: "Tại sao?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Chắc có việc gấp."

Chi tiết nhỏ nhặt bị lờ đi lúc nãy lại hiện lên trong đầu Quan Miên. Cậu nhìn Ám Hắc Đại Công, từ tốn hỏi: "Anh không phải là tên giết cho anh ta rời bỏ thực chiến đấy chứ?"

"Phải." Ám Hắc Đại Công thừa nhận một cách hết sức thản nhiên.

70. Chương 70: Quay Về Rời Đi (thượng)

Quan Miên nhìn quanh quất.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy đang tìm gì thế?"

Quan Miên đáp: "Hiện trường đầu tiên của vụ án."

Ám Hắc Đại Công: "Ồ?"

Quan Miên hỏi: "Hay anh đã hủy thi diệt tích sạch sẽ gọn gàng hết rồi?"

Ám Hắc Đại Công cười bảo: "Tôi chỉ nói một câu rất hợp với tình hình mà thôi, xem như anh ta biết điều,

bỏ chạy nhanh ghê."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Quan Miên nói: "Nếu cần thì lần sau tôi có thể dụ anh ta đến nữa."

"Cách giải quyết trong game tuyệt đối không phải là cách giải quyết triệt để." Ám Hắc Đại Công thoáng ngừng rồi tiếp, "Đằng ấy có quen biết anh ta trong đời thực không?"

Quan Miên ngẫm nghĩ rồi quyết định lảng tránh vấn đề này. Dù cậu càng lúc càng cảm thấy gắn bó với game, bao gồm những con người trong ấy, nhưng không có nghĩa cậu muốn dây dưa với họ ngoài đời.

"Đằng ấy không cần trả lời." Hai mắt Ám Hắc Đại Công nhìn thẳng về trước, "Nếu đáp án là phủ định thì đằng ấy đã trả lời rất nhanh."

Quan Miên mím môi như không mấy vui vẻ với việc Ám Hắc Đại Công có thể từ phản ứng mà đoán được suy nghĩ của mình, "Tôi chỉ mất chút thời gian nuốt nước bọt thôi."

Ám Hắc Đại Công cười khẽ, "Được rồi. Trở lại chuyện chính, đằng ấy đánh giá bướm và hoa trong khe núi thế nào?"

Quan Miên đáp: "Bọn chúng rất có quy luật."

Ám Hắc Đại Công nói: "Đồng ý."

Quan Miên nói: "Lúc trước tôi vẫn luôn không chắc về cự ly tấn công của bướm."

"Ừm." Ám Hắc Đại Công dùng một chữ trả lời để cổ vũ cậu nói tiếp.

Quan Miên nói: "Sau đó tôi phát hiện ra một quy luật. Nếu trong phạm vi mười mét chỉ có một con bướm, phạm vi tấn công của nó ước khoảng hai mét. Nếu có hai con thì lấy hai mét nhân hai cộng mười bảy xăng-ti-mét, ba con thì hai mét nhân ba cộng mười tám, cứ thế mà suy. Công thức hóa một cách đơn giản, lấy X là số bướm, X=1 thì phạm vi = 2 mét, nếu X 2 thì phạm vi = 2X + (0.15+0.01X)."

Ám Hắc Đại Công nghiêng đầu nhìn cậu.

Quan Miên nói tiếp: "Sự biến dị của hoa thành quái nhìn bề ngoài có vẻ bừa bãi nhưng thật ra lại theo quy luật. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cả vườn hoa được tạo bởi những cửu cung cách lớn nhỏ khác nhau. Thứ tự biến dị của chúng là từ một đến chín. Sau khi hoa trong cửu cung cách nhỏ biến dị sẽ tổ thành cửu cung cách lớn, tiếp theo cứ thế mà biến dị."

Ám Hắc Đại Công sâu xa nói: "Người bình thường sẽ không chú ý những điểm này."

Quan Miên làm lơ, nói tiếp: "Khe núi này rất có khả năng do giáo viên trung học thiết kế."

Ám Hắc Đại Công bật cười, "Còn là giáo viên Số học."

"Ừm. Điểm trung bình trong lớp ông ta chắc khoảng năm mươi chín."

"Sau lưng rất có khả năng bị học sinh gọi là quỷ thâm độc."

Quan Miên tiếp: "Rất có khả năng đầu ổng bị hói."

Hình ảnh vị giáo viên dạy Số hói đầu thâm hiểm bỗng hiện lên trong đầu hai người một cách sống động cứ như ông ta thật sự tồn tại.

Ám Hắc Đại Công dừng bước, "Nghĩ ra cách đối phó chúng chưa?"

Ngắm nhìn phong cảnh đẹp như tranh vẽ, Quan Miên quả đoán lắc đầu, "Dù có cách thì tốc độ của tôi cũng không ứng phó nổi."

Ám Hắc Đại Công lấy từ trong túi ra một quả trứng dơi ném cho cậu.

Quan Miên vươn tay chụp lấy.

Ám Hắc Đại Công nói: "Dùng cho cấp 38."

Trứng dơi Quan Miên cũng có một quả, chính là quà gặp mặt hồi xưa của Tội Lỗi Quá Xá, chẳng qua quả đó phải cấp 50 mới dùng được nên tới giờ cậu vẫn chưa có thú cưỡi.

"Tốc độ cũng không đến nỗi." Ám Hắc Đại Công nói, "Nếu đằng ấy không muốn để tôi nhìn thấy dáng vẻ đằng ấy ấp trứng thì tôi có thể nhắm mắt lại."

Quan Miên cúi đầu nhìn trứng. Với tính cách của cậu, những thứ tiền của không rõ lai lịch từ trên trời rơi xuống Quan Miên chưa từng từ chối. Nhưng vừa nghĩ đến nó là của Ám Hắc Đại Công, tâm lý cậu ít nhiều vẫn thấy có hơi không thoải mái. Cảm giác này xuất hiện từ hôm Ám Hắc Đại Công nói về kế hoạch sau sáu mươi của mình trên phi thuyền. Một món quà bình thường dưới sự ảnh hưởng của kế hoạch lại khó tránh mang chút hơi hướm mờ ám.

"Hoa và trứng, đằng ấy thật sự thấy trứng khó tiếp nhận hơn hoa?" Ám Hắc Đại Công khoanh tay nhìn

cậu như đùa như thật.

"Hoa?" Quan Miên thoáng ngẩn ra nhưng lại nghĩ ngay đến hoa hồng hôm lễ tình nhân của Mộng Đại Lục. Lẽ nào đối phương biết người tặng hoa là Phồn Tinh Hữu Độ? Nhưng khả năng này quá nhỏ. Cậu không nghĩ Phồn Tinh Hữu Độ sẽ mang chuyện này đi rêu rao khắp nơi, nhất là đối thủ cũ của anh ta. Nhưng ngoài cậu ra thì chẳng còn ai có mặt ở đó lúc ấy cả.

Ai để lộ tin tức? Hay là…

Một tiểu tinh linh vỗ cánh bay tới.

Quan Miên mượn cớ mở thư đẩy trứng vào lòng Ám Hắc Đại Công.

Thư thế mà lại từ Tội Lỗi Quá Xá, vừa mở đầu đã hỏi liền tù tì mười lần "Anh có nhớ em không?", sau đó tự biên tự diễn, "Em biết là anh nhớ em lắm. Vì giúp anh giải tỏa nỗi buồn tương tư, em quyết định tự dâng mình tới cửa làm quà. Người ta đang ở trong thôn nè, đợi anh đó nha!"

Quan Miên gấp thư vào, nói với Ám Hắc Đại Công: "Tôi có việc phải về thôn một chuyến."

Ám Hắc Đại Công khéo léo cất trứng dơi đi rồi gọi rồng có cánh, "Tôi tiễn đằng ấy."

Quan Miên không từ chối. Ban nãy vừa cự tuyệt trứng dơi, cậu không muốn bày tỏ quá lộ liễu, mặc dù với tâm cơ của Ám Hắc Đại Công thì không thể nào anh không nhận ra.

Rồng có cánh chao liệng trên khe Mitel vài vòng mới bay về hướng Đệ Nhất Thôn Trang của Tinh Nguyệt.

Từ trên trời nhìn xuống Mộng Đại Lục là một cảnh tượng khác hẳn. Một trong những nguyên nhân có lẽ do sự truy cầu hoàn hảo với những game quy mô lớn của người chơi mà phong cảnh nơi đây mang đậm sắc thái trái ngược với hiện thực.

Mộng Đại Lục mà một vùng đất không có thật, tất cả đều là cảnh sắc ban sơ chưa chịu ảnh hưởng của ô nhiễm công nghiệp. Loài người tốn hàng trăm tu bổ lại những khu vực chịu ảnh hưởng bởi ô nhiễm nhưng vẫn không thể phục hồi chúng hoàn toàn, bởi lẽ Mộng Đại Lục chính là vùng đất chỉ có trong mơ.

Rồng có cánh chẳng bao lâu đã bay đến vùng trời trên Đệ Nhất Thôn Trang.

Tuy game thủ cưỡi thú bay lượn trên trời nhiều vô số kể nhưng toàn thân đen như mực như rồng có cánh không phải loại thường thấy. Không ít kẻ trong thôn đều ngước lên nhìn.

Rồng có cánh lướt qua thôn trang rồi dừng ngay trước cửa thôn.

Quan Miên từ lưng rồng nhảy xuống, nói: “Cảm ơn.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Bậc cha chú trong nhà từng dạy tôi, hẹn hò xong đưa đối tượng về nhà là nghĩa vụ của mỗi người đàn ông.”

Quan Miên nói: “Lúc dạy anh chắc các bác ấy hẳn phải tiện thể tìm luôn cho anh một gái hiền lành để anh thực tập.”

Ám Hắc Đại Công cười bảo: “Đúng. Bởi vậy tôi đành phải tự tìm lấy.”

Quan Miên nói: “Vậy tôi chúc anh sẽ tìm được trong tương lai.”

Ám Hắc Đại Công nhướng mày nói: “Tôi cảm thấy tương lai ấy mỗi lúc một gần.” Nhìn hội viên Công hội Tinh Nguyệt hùng dũng tiến ra từ thôn trang, anh mỉm cười bảo: “Hôm nay tôi vui lắm, lần sau cùng luyện nữa nhé. Bye bye!”

Rồng có cánh lại vút lên không, chầm chậm biến thành một chấm đen.

“Mộng Xuân Không Tỉnh!”

Quan Miên quay lại, bắt gặp Tội Lỗi Quá Xá đang dùng tư thế vô cùng khoa trương mà bổ nhào tới, “Thi đậu rồi?”

Tội Lỗi Quá Xá đứng hình ngay tại chỗ, nửa ngày mới thở dài than: “Anh đừng sát muối lên vết thương của người ta không được sao?”

Quan Miên đáp: “Tôi tưởng câu đó rất phổ biến trong giới học sinh.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Em chính là người bảo vệ chân lý trong cái giới đó.”

Quan Miên: “Thì ra người thời nay không thích nói lý cũng có nguyên nhân.”

“…” Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên nhào tới, “À phải, em còn chưa hỏi quan hệ của anh và Ám Hắc Đại Công từ bao giờ lại tốt đến thế? Lại còn liền cùng bay như chim liền cánh?!”

Quan Miên đáp: “Ngữ văn kỳ này cậu rớt chắc rồi.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Em học đại học.”

Quan Miên hết sức phối hợp mà chữa lại, "Môn Ngữ văn đại học của cậu rớt chắc rồi."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Em học Kế toán."

Quan Miên nhìn cậu một cách kinh ngạc, "Tốt nghiệp xong cậu có định đi làm không?"

"…Không đi làm thì đi học làm cái quái gì?" Tội Lỗi Quá Xá ngừng một chút rồi tiếp: "Dù em không muốn đi làm thì chính phủ cũng đâu có cho phép. Em đâu có đủ tiền đóng khoảng thuế tự do khổng lồ kia."

Quan Miên nhìn cậu và hỏi: "Tốt nghiệp xong sẽ theo kế toán?"

Dưới ánh nhìn nóng bỏng của Quan Miên, Tội Lỗi Quá Xá bắt đầu lung lay, "Đại khái, chắc thế."

Quan Miên im lặng.

Tội Lỗi Quá Xá bổ sung thêm một câu, "Đổi ngành cũng có thể."

"Lúc rảnh ráng trau dồi thêm môn Văn của đại học." Quan Miên đề nghị.

Tội Lỗi Quá Xá: "…" Lúc về nhà thề sẽ bán hết sách Ngữ văn giữ từ thời tiểu học đến giờ!

Trong thôn đột nhiên vang lên một trận ồn ào.

Tội Lỗi Quá Xá và Quan Miên nhìn nhau, cùng bước vào thôn.

Đến trước cửa thần điện Quang Minh, hai người nhìn thấy Vô Song bị vây giữa đám đông, hình như ai cũng đang chúc mừng anh ta.

Vô Song đỏ mặt cảm ơn, khó giấu được sự mừng rỡ ra mặt.

"Vô Song, anh sắp phải gả đi sao?" Tội Lỗi Quá Xá cố len lỏi vào giữa đám đông.

Vô Song chỉnh lại: "Là lấy vợ!"

Tội Lỗi Quá Xá ngạc nhiên, "Thiệt hả? Ngoài đời ấy à?"

Vô Song lườm cậu ta một cái rồi đáp: "Đương nhiên, trong game có kết hôn được đâu."

Theo đà phát triển của game online đa chiều, kết hôn trên mạng từng thịnh hành một thời. Có điều vấn đề càng lúc càng trở nên nghiêm trọng. Kết hôn qua mạng chỉ được game công nhận nhưng không được chính phủ công nhận, như vậy có được xem là vượt rào hay không? Dù cho hai bên không hề tiếp xúc với nhau trong đời thực nhưng lúc trị số chân thật của giác quan được chỉnh lên mức 95%, sóng điện não sẽ tạo ra cảm giác như đang tiếp xúc thật sự, với nhiều người mà nói, đây đã chẳng khác đời thực là bao.

Bởi lẽ vào tháng thứ bảy sau ngày game online đa chiều bắt đầu thịnh hành, chính phủ cưỡng chế các công ty game tháo bỏ chế độ kết hôn, đồng thời nhấn mạnh Cục Dân chính là cơ cấu duy nhất để đăng ký kết hôn hợp pháp.

Tội Lỗi Quá Xá ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Vậy sau này còn vào nữa không?"

Vô Song do dự, "Chắc chắn sẽ ít đi nhiều."

Tội Lỗi Quá Xá ủ rũ cúi đầu. Cái kiểu thưa dần thế này chẳng mấy chốc sẽ trở thành hoàn toàn biến mất. Vô Song là tay lão làng của Công hội Tinh Nguyệt, tuy hai người không quá thân thiết nhưng nghĩ đến chuyện anh ta rút dần khỏi game, trong lòng Tội Lỗi Quá Xá vẫn thấy có gì thiêu thiếu.

Bầu không khí náo nhiệt bị nỗi buồn chia tay làm phai mất vài phần.

Mọi người trở nên im lặng.

Quan Miên nghiêng mình lách vào, chìa tay với Vô Song và nói: "Chúc mừng." Câu chúc mừng này của cậu pha lẫn chút gì đó như là hâm mộ. Chẳng phải hâm mộ anh ta tìm được vợ, mà là hâm mộ anh ta có thể dễ dàng tìm được lý do để từ bỏ sự ký sinh vào internet trong đời thực. Dù cho cuộc sống trong game có huy hoàng, có ngoạn mục thế nào chăng nữa nhưng con người vẫn phải sống trong hiện thực.

Vô Song cầm lấy tay cậu, xấu hổ cười đáp: "Cảm ơn."

71. Chương 71: Quay Về Rời Đi (trung)

Tâm trạng vốn mang tính chất truyền nhiễm. Nhìn gương mặt càng lúc càng đau thương của mọi người, Vô Song cuối cùng nhịn hết nổi phải lên tiếng: "Hình như tôi còn chưa đi cơ mà."

Tội Lỗi Quá Xá thở dài: "Sớm muộn cũng thành con nhà người ta."

Vô Song rầu rĩ đáp: "Anh đây làm đám cưới chứ không phải gả đi hòa thân."

Quan Miên gật gù nói: "Hòa thân còn mang lại chút lợi ích cho công hội."

Vô Song: "…" Hôm nay lên game phải coi trước giờ lành mới đúng.

Quan Miên nhìn chung quanh, "Bị Thịt Rỗng đâu?" Với tính cách của cậu ta thì không đời nào chịu bỏ qua chuyện náo nhiệt thế này.

Vô Song trả lời: "Đến ca cậu nhóc ấy đi dọn dẹp phế tích." Vì để bảo đảm tính tích cực của game thủ cũng như cơ hội xây thành được thực hiện đúng hạn, Tinh Phi Ngân áp dụng chế độ luân phiên, sáng trưa chiều ba ca, mỗi ca một tiếng. Từ sau ngày giành được danh hiệu Đệ Nhất Thôn Trang, lượng hội viên xin gia nhập tăng vọt, trước mắt công hội hoàn toàn không thiếu nhân thủ.

Nghe nhắc đến dọn dẹp phế tích, Tội Lỗi Quá Xá trở nên hứng thú hẳn lên, "A, em cũng tham gia với!"

Vô Song hỏi: "Học kỳ này em không phải thi lại à?"

Khuôn mặt tươi cười của Tội Lỗi Quá Xá lập tức biến thành mặt khóc.

Quan Miên giả vờ kinh ngạc chêm vào: "Thì ra thi cử cũng có chế độ thi lại."

Tội Lỗi Quá Xá nghiến răng đáp: "Kế toán và Hạch toán Giá thành của em thiếu chút nữa là đậu rồi!"

Vô Song lộ vẻ kinh ngạc thật sự, "Thi lại có hai môn thôi sao?"

Quan Miên nói: "Hai môn đó thiếu chút nữa là qua sào, những môn còn lại có thêm chút nữa cũng không qua."

Tội Lỗi Quá Xá: "…" Hồi xưa nên chọn bạn ngu ngu một chút mới phải.

Thấy cậu ta thật tội nghiệp, Vô Song bèn an ủi: "Không sao đâu. Dù sao cũng có Tinh Phi Ngân, đợi rảnh rỗi cậu ấy giúp em gạo bài, luyện đề là qua được ngay thôi."

Mặt Tội Lỗi Quá Xá thoáng hiện lên vẻ mất tự nhiên, cậu ta hừ lạnh hỏi: "Em không dựa vào anh ta thì không qua được à?"

Vô Song cau mày nói: "Sao em lại có thể qua cầu rút ván như thế?"

Quan Miên nói: "Với lại bây giờ cậu đã qua được đâu."

Cảm thấy mình và bọn họ khó tìm được tiếng nói chung, Tội Lỗi Quá Xá quay đầu hướng về phía thành Baute mà đi thẳng một nước. Đi được nửa đường, cậu ta nhịn không được lại dừng lại, ngoảnh đầu hỏi

Quan Miên: “Đi cùng không?”

Quan Miên mỉm cười đi theo. Có Tội Lỗi Quá Xá bên cạnh, thỉnh thoảng cậu lại nhớ về thời còn học tiểu học của mình – Đơn thuần, trẻ con.

Trên bầu trời và chung quanh thành Baute toàn những thú cưỡi.

Hội viên Công hội Tinh Nguyệt dọn dẹp phế tích một cách hết sức nhiệt tình.

Tội Lỗi Quá Xá thán phục khen ngợi: “Mọi người cố gắng quá nhỉ.”

Quan Miên nói: “Quá bất thường.”

“Hả?”

Quan Miên im lặng tìm kiếm bóng dáng Bị Thịt Rỗng. Tuy cái hư danh Đệ Nhất Thôn Trang đã kích thích tính tích cực của không ít hội viên nhưng vẫn chưa thể đến mức như cảnh tượng trước mắt.

Bị Thịt Rỗng đang đứng trên một cây cột xù xì to tướng và gân cổ chỉ huy giao thông. Hội viên tập trung ở đây quá đông, không thể nào không có một người đứng ra chỉ huy giao thông. Thấy Quan Miên và Tội Lỗi Quá Xá đi đến, cậu ta bỗng nhiên hét lên thất thanh: “Đi lối dành cho người đi bộ!”

Tội Lỗi Quá Xá bị dọa giật lùi một bước, còn Quan Miên vẫn ngang nhiên đi về phía trước.

Đợi họ đến gần, Bị Thịt Rỗng bất mãn trừng mắt cả hai: “Tại sao không đi lối của người đi bộ?”

“Không tìm thấy lý do phải nghe lời cậu.”

“Lẽ nào anh không thấy em đang chỉ huy giao thông sao?”

Quan Miên nhún vai đáp: “Làm sao tôi biết cậu là cảnh sát thường phục hay phần tử khủng bố chứ.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Phần tử khủng bố mà lại đứng đây cần cù chỉ huy giao thông ư?”

Quan Miên nói: “Không ngờ nên mới giống khủng bố.”

“…” Bị Thịt Rỗng cau mày, “Anh hết chuyện làm rồi sao mà đường sá xa xôi chạy tới đây gây sự với em?”

Quan Miên hỏi: “Hôm nay sao đông người vậy?”

Bị Thịt Rỗng ngờ vực nhìn cậu, “Anh không biết?”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Có chuyện thật à?”

Bị Thịt Rỗng đáp: “Chẳng phải anh luyện cấp cùng Ám Hắc Đại Công sao? Hắn không nói gì với anh à?”

Quan Miên nói: “Có liên quan đến Công hội Đế Diệu?”

Bị Thịt Rỗng nghiêm mặt trả lời: “Tường thành Vanrell đã đắp xong rồi.”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Tường thành là ‘đắp’ nên sao?”

Quan Miên tỏ ý khen ngợi: “Cậu quả nhiên trượt môn Ngữ văn đại học.”

Bị Thịt Rỗng ngờ vực hỏi: “Ý là sao?”

Tội Lỗi Quá Xá phản ứng rất nhanh, “Ý anh í là nhóc trượt môn Ngữ văn tiểu học.”

Bị Thịt Rỗng thiếu chút phát điên, “Trọng điểm bây giờ không phải là tường thành của bọn họ sao?”

Quan Miên khoanh tay. Kết quả này không ngoài dự đoán của cậu. Nếu Vanrell trước đây không phải quá lớn, số lượng kiến trúc quá nhiều, độ khó thanh lý phế liệu quá cao thì Vanrell giờ đây đã có một quy mô sơ bộ nhất định.

Tội Lỗi Quá Xá xắn tay áo, “Tốt! Bọn mình nhất định phải nỗ lực đánh đổ Công hội Đế Diệu!”

Quan Miên cản cậu ta lại và nói: “Cậu đăng ký trước đã, xem Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc xếp cậu vào đội nào.”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi lại: “Hả? Còn phải đăng ký?”

Bị Thịt Rỗng đột nhiên nhớ ra, “Anh thi đậu hết rồi?”

Tội Lỗi Quá Xá vờ như không nghe, lia lịa chớp mắt nhìn Quan Miên và nói: “Em muốn vào cùng đội với anh.”

Quan Miên nói: “Không được.”

Giả sử trên đầu Tội Lỗi Quá Xá có hai cái tai thỏ thì bây giờ chắc chắn có thể nhìn thấy chúng đang rũ xuống.

Bị Thịt Rỗng nói: “Ừm, mỗi đội có một nguyên lão là được rồi.”

Tội Lỗi Quá Xá chợt vỡ lẽ, “Đúng nhỉ, quên phải chúc mừng anh, anh lên làm nguyên lão rồi! Hồi đấy em còn hy vọng anh làm phân hội trưởng Marcey trước mới lên nguyên lão ấy!”

“E hèm.” Bị Thịt Rỗng giơ tay lên, “Nghe đồn phân hội trưởng Marcey bây giờ là em.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Kiểu này xem ra ý tưởng làm phân hội trưởng Marcey trước rồi lên nguyên lão rất có vấn đề.”

Bị Thịt Rỗng: “…”

Quan Miên thấy giao thông gần đó lại bắt đầu hỗn loạn thì vội kéo tay Tội Lỗi Quá Xá, chả buồn quay đầu lại và nói: “Tôi dẫn cậu ta đi đăng ký. Cậu tiếp tục.”

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc có lẽ là người bận rộn nhất trong cả công hội. Sau khi Công hội Đế Diệu xây dựng tường thành, áp lực của anh ta lại càng tăng. Với rất nhiều game thủ mà nói, tường thành không chỉ là vòng phòng ngự quan trọng nhất mà còn là vòng quan trọng nhất trong tâm lý chiến.

Với hội viên Công hội Đế Diệu mà nói, tường thành không chỉ ngăn chặn được những nguy hiểm bên ngoài mà còn là dựng nên trong lòng họ một cột mốc tượng trưng cho thắng lợi sơ bộ, hệt như Đệ Nhất Thôn Trang trong lòng hội viên Công hội Tinh Nguyệt.

Còn với Công hội Tinh Nguyệt mà nói, tường thành của Đế Diệu càng làm nổi bật nhược điểm trên mặt phòng ngự của họ. Ví như lần ma thú đánh thôn, cuối cùng Tinh Nguyệt phải nhờ vào lực lượng của Đế Diệu và Hắc Diệu Thạch mới đẩy lùi được chúng. Dù vẫn giành được chiến thắng nhưng mầm mống bất an và sợ hãi đã gieo vào lòng bọn họ. Đây cũng là nguyên nhân việc Đế Diệu xây xong tường thành lại đả kích bọn họ như vậy.

Dẫn Tội Lỗi Quá Xá đi đăng ký xong Quan Miên mới phát hiện thời gian biểu của hai người chệch nhau.

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ nói, “Chán chết mất thôi, khó lắm mới lên game được nhưng lại không thể chơi.”

Quan Miên nói: “Hình như mới tám phút ba mươi hai giây trước cậu còn hùng hổ tuyên bố phải đả đảo Đế Diệu.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Ôi, kích động nhất thời ấy mà.”

Quan Miên nói: “Cậu có thể tiếp tục kích động thêm một lát.”

“À phải, anh cấp mấy rồi?” Tội Lỗi Quá Xá hỏi.

Quan Miên đáp: “Cấp 39.”

“Chậm vậy?” Tội Lỗi Quá Xá tiếp, “Có phải anh không làm nhiệm vụ chính tuyến không?”

Quan Miên đáp: “Ừm.” Sự phát triển của nhiệm vụ lần trước vẫn còn để lại ám ảnh mà Quan Miên không muốn khơi dậy.

Tội Lỗi Quá Xá đương nhiên cũng đã nhớ ra, lúng túng nói: “Em làm nhiệm vụ với anh. Anh nhận nhiệm vụ chưa?”

Nhắc tới nhiệm vụ, Quan Miên nhận ra lâu lắm rồi cậu chưa chú ý đến chuyện này. Cậu kéo cột nhiệm vụ trên bảng khống chế ra, phát hiện quả thật có không ít nhiệm vụ trước đây tiện tay tiếp nhận. “Có nhiệm vụ thí luyện của Học viện Ma pháp St. Paders.”

Tội Lỗi Quá Xá đỡ trán nói: “Cái đó mà anh vẫn chưa làm sao. Đi thôi, em đi với anh.” Cậu ta triệu hồi sư thứu, “Lên nào. Trứng dơi em tặng anh chẳng phải cấp 50 mới dùng được ư?”

Ánh mắt Quan Miên nhìn cậu ta thoáng hiện nét ngạc nhiên, dường như không ngờ cậu ta còn nhớ rõ chuyện đó như vậy.

Tội Lỗi Quá Xá đợi cậu ngồi vững thì bảo sư thứu bay lên, “Thật ra trí nhớ của em không đến nỗi nào.”

Quan Miên hỏi: “Thế sao lại thi không đậu?”

“…Nghe bảo hình như vì khả năng hiểu hơi kém tí xíu.”

Quan Miên nói: “Có thể chuyển sang học Sử.” Xã hội thời nay không còn đặt nặng vấn đề nghề nghiệp, chỉ có nghĩa vụ đi làm, bởi lẽ chỉ cần yêu thích và thích hợp thì chọn nghề gì cũng không thành vấn đề.

Tội Lỗi Quá Xá thở dài, “Nhưng khoa Sử bên trường em không có người đẹp anh ơi.”

72. Chương 72: Quay Về Rời Đi (hạ)

Sư thứu hạ cánh bên hồ Huyễn Cảnh.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Lần đầu đến St. Paders thì phải ngồi thuyền, đợi khi hoàn thành nhiệm vụ, lấy được giấy thông hành mới đến thẳng được." Cậu ta dẫn Quan Miên tới bến tàu.

Đó là một con thuyền rất rộng rãi nhưng lại không có lái đò.

Sau khi Tội Lỗi Quá Xá và Quan Miên lên thuyền, thuyền tự động trôi đi.

Ngồi trên hồ Huyễn Cảnh ngắm cảnh rất đẹp. Thảm cỏ xanh mởn bên hồ nối liền với bầu trời xanh thẳm, mây trắng từng cụm, gió mát hiu hiu. Tai nghe thấy tiếng nước róc rách, mũi ngửi được làn khí tươi mát khiến lòng người bỗng chốc khoan khoái vô ngần.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Em muốn làm thơ!"

Quan Miên chui vào trong khoang thuyền.

Tội Lỗi Quá Xá lại gọi: "Anh không định nghe sao?"

Quan Miên đáp: "Thơ của danh nhân trong lịch sử tôi còn chưa đọc hết."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Nhưng bọn họ không thể đứng trước mặt anh và phát huy đầy ngẫu hứng như em! Đây là bản sáng tác tại chỗ luôn đó!"

Thấy cậu ta hăng hái quá mức, Quan Miên cuối cùng đành nhượng bộ, "Được thôi."

Tội Lỗi Quá Xá hắng giọng, giang tay ra và đọc: "Trời!"

"..."

"Mây trắng là huân chương trinh trắng của em."

Quan Miên quay đầu nhìn cậu ta.

"Nó chắn đi bộ ngực đẫy đà của em, bảo vệ em khỏi những móng heo *** tà."

"..."

"Đất! Thảm cỏ là chiếc quần lót trinh trắng của em!"

"..."

"Nó bảo vệ thứ mềm mại của em, là..."

"Khụ khụ!" Quan Miên dùng tiếng ho cắt ngang bài thơ của Tội Lỗi Quá Xá.

Tội Lỗi Quá Xá bất mãn hỏi: "Sao thế?"

Quan Miên đáp: "Cậu có chắc nói nốt hai chữ cuối sẽ không bị tống vào tù đấy chứ?"

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Yên tâm, em có chừng mực! Tiếp nào. Nó bảo vệ XX mềm mại của em, cản trở những phen rình trộm của người ái mộ!" Hai tay Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên hướng thẳng về trước, "Thuyền!"

"Đến rồi!" Quan Miên chỉ vào bờ.

"Hả?" Tội Lỗi Quá Xá mất hứng nói: "Nhưng em vẫn chưa ngâm xong."

"Hai câu kia cũng đủ truyền lại muôn đời rồi!"

Tội Lỗi Quá Xá hai mắt sáng rỡ, "Thiệt hả? Vậy anh có thể tuyên truyền hộ em được không? Nếu em tự tuyên truyền thì có vẻ em quá kiêu căng."

Quan Miên nói: "Nếu tôi tuyên truyền hộ cậu thì có vẻ tôi điên nặng quá rồi."

"..."

Thuyền cập bến.

"Hoan nghênh đến Học viện Ma pháp St. Paders." Một vị ma pháp sư áo trắng trôi bồng bềnh trên không mỉm cười nhìn họ, "Tôi là giáo đạo trưởng Sơ cấp viện, Mikris."

Quan Miên nói: "Tôi đến làm nhiệm vụ."

Mikris nói: “Hoan nghênh. Nhiệm vụ thí luyện chia thành bốn loại S, A, B và C. Độ khó từ cao đến thấp, phần thưởng cũng vậy. Xin bạn lựa chọn cẩn thận.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Hồi đó em chọn B.”

Quan Miên hỏi: “Khó không?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Em chỉ có thể nói, với em của năm đó thì vừa chuẩn.”

Quan Miên nói: “Tôi chọn S.”

Tội Lỗi Quá Xá vừa ngại vừa lo, “Không ngờ anh lại tin tưởng người ta đến vậy.”

Quan Miên nói: “Đó là tự tin.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Mikris nói: “Tinh thần mạo hiểm của bạn làm tôi rất khâm phục. Bạn cứ đi dọc theo con đường này đến Thư viện Số Một của học viện, ma đạo sư Tajires đang đọc sách ở đó sẽ giao nhiệm vụ cho bạn.”

“Cảm ơn.” Cảm ơn xong, Quan Miên cùng Tội Lỗi Quá Xá tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi tới học viện có một rừng cây um tùm rậm rạp.

Đứng trong rừng cây nhìn lên, bầu trời hệt như một bức tường xanh biếc điểm xuyến những đốm sáng lấp lánh.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Em lại có linh cảm.”

Quan Miên nói: “Chúng ta chạy đua đi.”

“Hả?”

“Một hai ba.” Quan Miên co cẳng xông ra ngoài.

“…”

Học viện St. Paders không hổ danh là học viện ma pháp đứng đầu của Mộng Đại Lục. Những tòa kiến trúc khí thế hùng vĩ trông không chèn ép lẫn nhau mà mang lại cảm giác san sát, trùng trùng điệp điệp.

Bọn họ dọc theo đường đi đến trước tòa nhà nguy nga đồ sộ, ngập tràn khí thế từ cao nhìn xuống thiên hạ hệt như một ngọn núi hùng vĩ.

Quan Miên bước vào, những chiếc đèn treo chi chít trên trần tỏa ra đủ loại tia sáng khúc xạ lung linh đẹp tuyệt. Sự âm u bên ngoài Thư viện Số Một bỗng chốc thay bằng những màu sắc sáng sủa xinh tươi.

"Là người này sao?" Tội Lỗi Quá Xá chỉ vào người ngồi sau quầy quản lý thư viện.

Người sau quầy lờ đờ ngước lên, "Các bạn đến mượn sách à?"

Quan Miên hỏi: "Xin hỏi ma đạo sư Tajires có ở đây không?"

Người nọ chỉ vào một giá sách sâu tít bên trong, "Kia kìa."

Quan Miên đi theo hướng chỉ của người nọ.

Những giá sách khổng lồ xếp thành hàng thẳng tắp ở hai bên đường đi hệt như binh sĩ dàn quân, mang đậm phong cách huyền bí, kiêu ngạo khiến kẻ khác không dám tiếp cận.

Một người đàn ông tóc vàng ngồi dưới đất cạnh khung cửa sổ đang ung dung đọc sách, các ngón tay tao nhã giữ lấy quai cốc cà phê.

Nửa bên mặt mới đẹp làm sao!

Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên không muốn phá vỡ sự yên tĩnh nọ. Bởi vì với cậu ta mà nói, có thể đọc sách một cách chăm chú như vậy khó tin quá thể!

Dù là NCP chăng nữa!

"Ma đạo sư Tajiires?" Quan Miên hỏi.

Người nọ ngẩng lên, "Ừm?" Giọng của gã ngọt lừ, tạo cảm giác ngả ngớn lại pha vài phần ngạo mạn.

Quan Miên nói: "Tôi đến làm nhiệm vụ thí luyện."

Ma đạo sư Tajires một tay chống cằm, một tay phất khẽ, tất cả sách trong thư viện đột nhiên bay tới, chao liệng vài vòng trên không trung rồi rơi xuống giữa đường đi. Tajires nói: "Sắp xếp chúng lại."

Tội Lỗi Quá Xá câm nín nhìn núi sách còn cao hơn cả mình. Nhiệm vụ loại S biến thái thật đấy!

Quan Miên gật đầu, chẳng buồn ừ hử mà kéo Tội Lỗi Quá Xá đi ra ngoài.

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Anh không làm sao?"

Quan Miên đáp: "Cậu thấy tôi trông giống thằng ngốc không?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp một cách không chắc chắn, "Không giống lắm… nhỉ?"

"Ừ, nên không làm." Cậu kéo bảng điều khiển ra, thẳng tay xóa nhiệm vụ, "Luyện cấp có rất nhiều cách."

Tội Lỗi Quá Xá ngẫm nghĩ rồi nói: "Sau khi xóa nhiệm vụ bốn mươi tám tiếng có thể nhận lại lần nữa, lần sau bọn mình làm loại B đi."

Quan Miên trả lời chắc như đinh đóng cột: "Loại A." Trong đầu cậu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Làm không được loại S đã bực lắm rồi, phải kiên quyết không để bản thân suy bại xuống cùng cấp với Tội Lỗi Quá Xá.

Thế là hai người bỏ cuộc giữa chừng, tay không trở về Baute.

Người ở Baute đã giảm còn phân nửa.

Quan Miên tìm Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc hỏi nguyên nhân. Chưa tới một tiếng đồng hồ nên vẫn chưa tới giờ giao ca.

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc nói: "Bọn họ kéo nhau đi xem kịch vui hết rồi."

Hai tai Tội Lỗi Quá Xá lập tức dựng lên, "Kịch gì?!"

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc đáp: "Trùm Bất Tử gửi chiến thư cho Ám Hắc Đại Công, hai người họ chuẩn bị quyết đấu ở đài luận võ!"

Tội Lỗi Quá Xá lại kéo Quan Miên lên sư thứu bay lên trời.

Quan Miên ổn định tư thế ngồi rồi hờ hững hỏi: "Cậu biết là đài luận võ nào à?"

Tội Lỗi Quá Xá ngây người, vội vàng lái sư thứu về gặp Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc hỏi rõ là đài luận võ nào rồi mới xuất phát một lần nữa.

Lên đến giữa không trung, Quan Miên chợt nói: "Thật ra hồi nãy cậu dùng tiểu tinh linh hỏi là được rồi, không cần đi đi về về."

"..." Tội Lỗi Quá Xá khẩn thiết nói: "Lần sau những đề nghị như vậy nếu đã không kịp nói thì mãi mãi khỏi nói ra luôn anh nhé."

Quan Miên hỏi: "Để rồi nhìn cậu không ngừng lặp lại lỗi lầm?"

Tội Lỗi Quá Xá: "..." Không biết có phải là ảo giác hay không mà cậu ta cứ cảm thấy qua miệng Quan Miên, hình như mình... ngốc lắm thì phải?

Từ sau ngày các thành phố lớn trong Mộng Đại Lục sụp đổ trong một đêm, những tiểu trấn có phần quy mô như Mithra dần dần phát triển thành trung tâm. Đài luận võ vốn đìu hiu bấy lâu ở Mithra cũng từ từ đông đúc hẳn lên.

Hôm nay có lẽ là ngày phồn vinh nhất, đông đúc nhất của đài luận võ Mithra từ trước đến nay, khán đài hai bên đều ngồi kín người, có vài game thủ thậm chí còn đứng trên đường đi. Bởi Ám Hắc Đại Công và Trùm Bất Tử quyết định cưỡi thú đánh nhau trên không, tất cả người chơi đều bị cấm cưỡi thú xuất hiện trên vùng trời của đài luận võ nên người không tìm được chỗ ngồi đành đứng bên ngoài. Bọn họ định bụng dựa theo tiếng hoan hô bên trong mà phán đoán tình hình.

Tội Lỗi Quá Xá và Quan Miên đến muộn. Đừng nói chi đến khán đài, cả cửa ra vào cũng toàn những người là người.

Tội Lỗi Quá Xá giật dây, "Mau, dùng quan hệ của anh bảo Ám Hắc Đại Công ra đây đánh đi!"

Quan Miên: "Đánh cậu?"

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ hỏi: "Lẽ nào tụi mình cứ phải đứng ngoài này rồi xem tiếng hoan hô như đài phát thanh hay sao?"

Chính vào lúc này, một trận hoan hô rền vang cả vùng trời.

Xuất hiện cùng với tiếng reo hò là một huyết tinh linh. Nó bay một vòng trên không rồi lặng lẽ đậu lên vai Quan Miên.

73. Chương 73: Viện Trợ Hai Phe (thượng)

Quan Miên gỡ thư xuống một cách thành thạo.

Ám Hắc Đại Công: "Qua xem đánh nhau nhé?"

Quan Miên lấy tiểu tinh linh ra hồi âm: "Ừm."

Dù tò mò muốn chết nhưng vào thời khắc quan trọng, Tội Lỗi Quá Xá vẫn gắng nhịn không coi trộm, giữ gìn phong độ mà buôn chuyện: "Ai vậy?"

Quan Miên đáp: "Ám Hắc Đại Công."

"…" Tội Lỗi Quá Xá nói: "Hình như hai người mới chia tay không bao lâu."

Quan Miên nói: "Chính xác là một tiếng bốn mươi lăm phút ba mươi sáu giây."

Cậu ta đã sớm biết, làm bạn với Quan Miên chính là sự khiêu chiến nghiêm trọng với cái tôi của một học sinh chuyên ngành Kế toán mà!

Lại một huyết tinh linh bay tới.

Ám Hắc Đại Công: "Ở ngoài?"

Quan Miên hơi hơi hối hận. Nếu ban nãy nói rõ tí xíu thì bây giờ không cần phí thêm một tiểu tinh linh rồi. Hay thôi khỏi trả lời luôn? Cậu do dự trong chốc lát, cuối cùng cảm thấy nếu vì trả lời vấn đề lãng nhách này mà phí một tiểu tinh linh thì đúng là chả đáng.

Trên trời đột nhiên rộ lên đóa hoa lửa xanh thẫm, muôn vàn những đốm lửa li ti màu xanh tán loạn rơi xuống.

Tội Lỗi Quá Xá đứng bật dậy, nói: "Bắt đầu rồi!"

Ngay sau đó là một tiếng rồng gầm kinh thiên động địa, bóng rồng vàng chóe hiện lên giữa trời trông vô cùng khí phách.

Tất cả chợt im bặt nhưng chẳng mấy chốc lại có người lên tiếng phá vỡ sự im lặng đó, "Cuộc đấu này không

công bằng, Trùm Bất Tử hơn Ám Hắc Đại Công những mười mấy cấp."

Lại có người nói: "Khó nói lắm. Ám Hắc Đại Công là tên cuồng đánh nhau, sau khi tái xuất giang hồ chả phải từng đánh bại rất nhiều cao thủ hơn cấp của mình ư? Hoàn cảnh có xấu cách mấy thì anh ta vẫn có khả năng biến không thể thành có thể."

Tội Lỗi Quá Xá muốn phản bác nhưng nhớ đến tình cảnh quyết đấu giữa mình và Ám Hắc Đại Công lúc trước, cậu ta lại khẽ thở dài. Trên đời quả thật có một loại người trời sinh ra vì chiến đấu.

Quan Miên nói: "Nếu cậu không hứng thú thì chúng ta về thôi."

Tội Lỗi Quá Xá cả kinh nhưng lập tức hớn hở nói: "Thiệt hả? Nếu em không thích xem anh cũng không xem nữa?"

Quan Miên không biết cậu ta hớn hở vì chuyện gì nhưng vẫn gật đầu.

Trái tim chịu chấn động nặng nề vì biết được mối quan hệ bất bình thường giữa Quan Miên và Ám Hắc Đại Công rốt cuộc cũng hồi phục. Quả nhiên địa vị của mình vẫn cao hơn. Cậu ta nói bằng giọng điệu bố thí: "Tuy chẳng có gì đáng xem nhưng miễn cưỡng xem cũng được."

Trên không của đài luận võ bỗng xuất hiện hai bóng người bị vây trong những kỹ năng rực rỡ.

Lục chiến biến thành không chiến, rất nhiều người đứng chen chúc người của đài luận võ cuối cùng cũng được xem đã mắt, không kìm được mà vỗ tay hoan hô ầm ĩ.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Trùm Bất Tử phất lên rồi sao? Mua sư thứu ngũ sắc làm thú cưỡi nữa chứ."

Quan Miên hỏi: "Anh ta là vong linh pháp sư?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Phải đó."

Những tia lửa xanh thẳm xẹt qua bầu trời, bay vòng quanh khán đài.

Bất thình lình, một bộ xương rồng hiện ra, khói đen không ngừng toát ra chung quanh nó.

"U chu choa! Gọi Cốt Long rồi à?" Tội Lỗi Quá Xá đứng bật dậy, "Hổng lẽ ổng cấp 90 rồi?"

Quan Miên lấy báo ra xem, trên báo có đăng tên ba người đứng đầu bảng cao thủ hiện nay:

1. 91 Lòng Son Chiếu Sử Xanh (ma pháp sư hệ hỏa)

2. 90 Trùm Bất Tử (vong linh pháp sư)

3. 89 Tinh Phi Ngân (thần thánh kỵ sĩ)

Trùm Bất Tử là vong linh pháp sư đầu tiên đạt cấp 90 của Mộng Đại Lục nên gã cũng là game thủ đầu tiên sử dụng Cốt Long Thuật, Ám Hắc Đại Công vì chưa tìm hiểu uy lực của chiêu đó nên đành tránh trước tính sau.

Nhưng dù anh tránh né có nhanh đến đâu thì Tử Linh Chi Khí tỏa ra từ xương rồng vẫn liên tục mài dần HP của anh.

Quan Miên cau mày nói: "Tên Trùm Bất Tử này trước khi thi đấu nhất định từng nghiên cứu kỹ xảo đánh nhau của Ám Hắc Đại Công."

Một cao thủ như Ám Hắc Đại Công thì trận đấu lớn nào cũng có người dùng cầu thủy tinh thu lại, bởi vậy muốn nghiên cữu kỹ xảo tác chiến của anh là việc rất dễ dàng.

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Sao anh biết?"

Quan Miên đáp: "Số lần Trùm Bất Tử di chuyển không nhiều nhưng dường như lần nào cũng di chuyển đến đúng đường lui của Ám Hắc Đại Công."

Tội Lỗi Quá Xá lại hỏi: "Chắc không đâu nhỉ, Ám Hắc Đại Công chẳng phải đều né được ư?"

Quan Miên nói: "Là do trực giác phát huy tác dụng."

Màu sắc trên không trung dần dần trở nên u ám. Từ sau khi bộ xương rồng xuất hiện, Ám Hắc Đại Công không chủ động ra chiêu nữa mà chỉ cưỡi rồng có cánh không ngừng tránh né. Trùm Bất Tử cưỡi sư thứu, cùng bộ xương rồng hai mặt tấn công Ám Hắc Đại Công.

Tử Linh Chi Khí và công kích của Trùm Bất Tử chiếm cứ cả nửa bầu trời, còn bộ xương rồng kềnh càng lắc người bám lấy Ám Hắc Đại Công.

Khán giả nhịn không được đều nín thở.

Đột nhiên!

Rồng có cánh của Ám Hắc Đại Công hạ xuống nhưng lại không đáp trong sàn đấu.

"Ấy!"

Game thủ ngoài đài luận võ bất mãn hò hét.

Trùm Bất Tử không vội đuổi theo mà chỉ cưỡi sư thú lượn quanh bộ xương rồng.

Có vài game thủ không nhịn được cưỡi thú phóng lên, bay vòng vòng quanh đài luận võ để dễ quan sát, những người khác thấy thế cũng nhao nhao làm theo. Bầu trời thoáng đãng bỗng chốc đầy những chấm đen li ti bay qua bay lại.

Tội Lỗi Quá Xá hỏi Quan Miên: "Mình đi xem không anh?"

Quan Miên nói: "Bộ xương rồng vẫn chưa đáp xuống."

Giữa những chấm đen vẫn còn vài khe hở nhỏ đủ để nhìn thấy bộ xương rồng vẫn đang chao liệng trên không.

Lách cách lách cách… Lách cách…

Tiếng nứt toác kỳ quái vang lên.

Khán giả vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần thì những đốt xương ghép thành bộ xương rồng bỗng nhiên bắn ra bốn phía. Không ít game thủ bị lạc đạn, trước khi tan thành ánh sáng vẫn cố uống thuốc và chạy trối chết.

Chẳng mấy chốc, những đốt xương đó lại hợp thành hình rồng, cùng đáp xuống với Trùm Bất Tử.

Tội Lỗi Quá Xá xem mà líu cả lưỡi, "Kỹ năng gì thế? Trâu bò quá chứ nhỉ? Skill của cấp 90 mà trâu bò thế cơ à? Sao em chưa thấy Lòng Son Chiếu Sử Xanh dùng bao giờ?"

Quan Miên xoay lưng ra ngoài.

Tội Lỗi Quá Xá ngạc nhiên đuổi theo, "Đi đâu vậy?"

"Đấu xong rồi." Quan Miên nói.

"Hả?" Tội Lỗi Quá Xá quay đầu nhìn lại, khán giả rõ ràng vẫn đang đắm chìm trong trận đấu cơ mà? "Vậy

ai thắng?"

Quan Miên đáp: "Bộ xương rồng."

Tội Lỗi Quá Xá: "Trùm Bất Tử?"

"Không, là bộ xương rồng." Bộ xương hình rồng vừa xuất hiện, Ám Hắc Đại Công đã ngừng không tấn công nữa, bởi vì anh biết trong tình huống chênh lệch level thế này không có cách nào cứu vãn, nhưng anh chưa chịu nhận thua là do…

Quan Miên thử dùng tính cách Ám Hắc Đại Công đoán thử. Chắc là đang hưởng thụ áp lực bị đuổi giết nhỉ?

Nhớ lại một loạt kỹ năng bộ xương rồng sử dụng, nhịn không được mà cau mày nói: "Không biết cấp 90 của những nghề khác có chiêu gì nhỉ." Rồi cậu ta bỗng trở nên vô cùng hớn hở, "Mấy người tụi mình đều theo hệ tinh thần, có lé kỹ năng cấp 90 của em cũng trâu bò không kém ấy chứ. Vong linh pháp sư gọi ra bộ xương rồng, anh nói có khi nào quang minh tế tự sẽ gọi ra được mấy con như rồng thần không nhỉ?"

"Sau đó cậu sẽ đổi nghề thành giáo chủ Thần Long Giáo?"

Tội Lỗi Quá Xá hỏi lại: "Cái gì mà giáo chủ Thần Long giáo?"

Quan Miên đã không còn hy vọng gì với vốn kiến thức của cậu ta nên đành chuyển đề tài, "Giờ cậu cấp mấy?"

"88." Tội Lỗi Quá Xá chà tay vào nhau, "Lâu lắm rồi chưa luyện cấp cho đàng hoàng, chịu khó tí xíu thì phá cửa 90 chỉ là vấn đề thời gian."

Quan Miên trầm ngâm nói: "Có lẽ chính vì nguyên nhân này."

"Hả?" Tội Lỗi Quá Xá ngơ ngác: "Nguyên nhân gì?"

Quan Miên đột nhiên ngừng bước, nói một cách nghiêm túc: "Bây giờ là mấy giờ?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Năm giờ năm mươi sáu… Ba mươi bốn phút sau gặp lại."

Sáu giờ rưỡi, việc đầu tiên sau khi Quan Miên vào game là đến Baute trình diện, từ sáu rưỡi đến bảy giờ là thời gian dọn dẹp phế tích. Vào giờ này có rất đông người online vì không ít game thủ chỉ rảnh lên mạng buổi tối mà thôi.

Đến bảy giờ lại càng thêm đông người.

Tất cả mọi người đều đang làm việc, toàn thành chìm trong khí thế ngút trời.

Không ít kẻ đang bàn luận về trận chiến giữa Ám Hắc Đại Công và Trùm Bất Tử lúc chiều. Đa số đều cảm khái về sự trâu bò của bộ xương rồng và thảm bại của Ám Hắc Đại Công. Thật ra trong những ngày tháng huy hoàng như mặt trời ban trưa Ám Hắc Đại Công nào phải chưa thua bao giờ, Phồn Tinh Hữu Độ từng đánh bại anh rất nhiều lần. Thế nhưng trong lòng rất nhiều người, nhất là những người chưa từng chứng kiến thời đại của Ám Hắc Đại Công thì anh chính là truyền kỳ của một thời đại, một tấm bia kiệt tác của thời đại, bởi vậy lúc anh thua cuộc, mọi gười đều không nghĩ tới chênh lệch level mà chỉ cảm thấy đó là sự kết thúc của một truyền kỳ, sụp đổ của một tấm bia mà thôi.

"Rõ ràng là Trùm Bất Tử mặt dày mày dạn, Ám Hắc Đại Công thấp hơn hẳn mười mấy cấp chứ bộ!" Một giọng nói quen thuộc vang lên dẹp yên những trận bàn luận hăng say.

Quan Miên quay lại, là Bị Thịt Rỗng đang dẫn bạn gái tản bộ sau khi ăn xong.

Những người khác im lặng chốc lát rồi lại tiếp tục bàn tán về bộ xương rồng của Trùm Bất Tử.

Bị Thịt Rỗng đi đến cạnh Quan Miên, "Nè, họ nói thế mà sao anh không phản bác gì cả?"

Quan Miên hờ hững nói: "Có gì phải phản bác chứ?"

Bị Thịt Rỗng nói: "Ám Hắc Đại Công chẳng phải là bạn của anh sao?"

Quan Miên nhìn cậu ta và gật đầu bảo: "Đúng." Nói xong, cậu lại cảm thấy trong lòng dâng lên một loại cảm giác bỡ ngỡ, hình như hàng rào bao bọc thứ gì đó trong tim bỗng chốc bị nới rộng ra.

Bị Thịt Rỗng lại hỏi: "Thế sao người khác nói xấu anh ta mà anh chẳng đỡ hộ vài câu?"

Quan Miên đáp: "Người khác có phải bạn đâu."

Bị Thịt Rỗng nói: "Nhưng người khác nói xấu anh ta."

"Nên?"

"Nên anh phải phản bác chứ..." Bị Thịt Rỗng phát hiện lời nói của mình lại quay về điểm xuất phát nhưng não vẫn chưa theo kịp.

Xích Đu Đung Đưa lắc nhẹ cánh tay cậu ta.

Bị Thịt Rỗng tỏ ra biết điều, nói: "Anh biết, anh im đây."

Dọn dẹp phế tích thật ra chính là quá trình vận chuyển đồ đạc từ trong thành ra ngoài thành. May mà bọn họ chỉ dùng sóng điện não để chuyển, chỉ cần bản thân không cảm thấy mệt thì sẽ không mệt.

Quan Miên hoàn thành một tiếng ca trực rồi đi tìm Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc ký tên, sau đó đi thẳng về hướng Loca Scarlett.

Vì mỗi ngày phải lên đây làm việc nên Quan Miên chẳng biết từ bao giờ đã sinh ra cảm giác phụ thuộc vào nó. Lúc không làm việc mà về đây, cậu có cảm giác như đang về nhà.

Vừa lên núi, cậu nhìn thấy Ám Hắc Đại Công đang gối đầu lên tay, tựa vào vách núi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quan Miên ngồi xuống bên cạnh anh. Gió mát êm đềm thổi từ bên cậu sang bên Ám Hắc Đại Công.

Không biết qua bao lâu, Ám Hắc Đại Công chợt lên tiếng: "Không luyện cấp?"

Quan Miên hỏi lại: "Còn anh?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Tôi đang suy nghĩ."

Quan Miên nói: "Suy nghĩ xem có nên chơi tiếp hay không."

"Ừm."

Quan Miên nói ra nghi vấn trong lòng: "Kỹ năng cấp 90 hôm nay Trùm Bất Tử dùng có phải là update mới của công ty game không?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Ừ."

Quan Miên hỏi: "Để giữ game thủ lại à?"

Ám Hắc Đại Công hờ hững nói: "Lòng Son bảo lượng game thủ trong Mộng Đại Lục gần đây giảm mạnh, cũng chả còn tích cực luyện cấp nữa."

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán của cậu. Trước đây Mộng Đại Lục thiết kế cách chiến đấu và kỹ

năng dựa theo phản ứng, sức phán đoán và kỹ xảo của chính game thủ là chủ yếu, bởi vậy mới có chuyện Ám Hắc Đại Công dễ dàng đánh bại đối thủ hơn mình mười mấy cấp, một kết quả rất khó tưởng tượng ở những game khác. Cách thiết kế này đồng nghĩa với game thủ chỉ cần sức phán đoán hơi yếu thì dù có level cao chăng nữa vẫn phải chịu thua, đương nhiên cũng làm mất đi động lực luyện cấp của họ.

Nhưng hiện nay Mộng Đại Lục lại tăng cường tác dụng của kỹ năng, kéo giãn chênh lệch giữa các cấp, nhất là cuộc chiến hôm nay của Ám Hắc Đại Công và Trùm Bất Tử đã chứng minh ưu thế tuyệt đối của cấp cao, sau này những người vì muốn trở thành cao thủ chân chính mà luyện cấp nhất định mỗi lúc một nhiều.

Quan Miên nói: "Trước khi đấu chắc anh phải biết về update này của công ty game chứ?" Lòng Son Chiếu Sử Xanh là cao thủ cấp 91, nếu Mộng Đại Lục sửa đổi kỹ năng thì anh ta và Trùm Bất Tử chính là hai người đầu tiên biết được. Bằng không Trùm Bất Tử cũng không tự tin rạng ngời mà đi khiêu chiến với Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công nói: "Biết."

Quan Miên cũng chẳng gặng hỏi vì sao anh đã biết lại còn nhận lời thách đấu, bởi vì Ám Hắc Đại Công là loại người thà chết trận chứ không rút lui.

"Cùng luyện cấp nhé." Ám Hắc Đại Công chợt nói.

Quan Miên đáp: "Sẽ liên lụy đến nhau đấy." Cấp của cậu quá thấp nên Ám Hắc Đại Công chỉ có thể chọn nơi thích hợp cho cậu để đánh quái, với Ám Hắc Đại Công thì đúng là làm nhiều nhưng ăn chẳng bao nhiêu. Còn Quan Miên cũng chịu thiệt theo, vốn cậu tổ đội để ăn ké kinh nghiệm mà.

Ám Hắc Đại Công cười bảo: "Thẳng thắn thiệt."

Quan Miên nói: "Thực tế là một tính tốt."

Ám Hắc Đại Công nói: "Vậy mỗi ngày luyện xong qua đây ngồi nhé."

Quan Miên hỏi: "Để lãng phí thời gian?"

"Để vun đắp tình cảm."

Quan Miên cau mày.

Ám Hắc Đại Công lại bổ sung, "Chúng ta có thể dùng góc độ khác nhau để nhìn nhận vấn đề này."

Quan Miên nói: "Trước giờ anh đều không dùng lý trí để cân nhắc vấn đề à?"

"Thỉnh thoảng thôi. Có điều nếu đã là vấn đề tình cảm, tôi đương nhiên phải để cảm tính quyết định chứ." Ám Hắc Đại Công trả lời tỉnh như ruồi: "Vả lại chắc đằng ấy cũng không ghét kiểu hẹn hò này đâu nhỉ." Ám Hắc Đại Công thả lỏng toàn thân, nhìn lên bầu trời và nở nụ cười mãn nguyện, "Tôi rất thích."

Quan Miên dựa vào vách núi, nhắm mắt không đáp như ngầm thừa nhận.

Cuộc chiến giữa Trùm Bất Tử và Ám Hắc Đại Công chẳng khác nào thuốc kích thích, kích thích lên lòng nhiệt tình của rất nhiều game thủ, những nơi luyện cấp vắng vẻ bỗng chốc lại trở nên đông đúc.

Bị Thịt Rỗng là một trong những người trúng thuốc.

Mỗi ngày lên mạng ngoài việc lấy mình làm gương đi dọn phế tích, cậu ta lúc nào cũng kéo Quan Miên đi luyện cấp.

Quan Miên cũng sửa thói lười biếng, trở thành phần tử tích cực của tiểu phân đội cày level, không chỉ chủ động đánh quái mà còn giúp bơm máu, khiến bọn từng chứng kiến tác phong của cậu như Nồng Cháy Như Lửa hết sức vui mừng, tốc độ cày cũng tăng lên đáng kể.

Thời gian năm ngày chính thức đào quặng, nghề tay trái vận chuyển, nghề phụ đánh quái kiếm bạc cắc của Quan Miên thoáng cái trôi qua.

Chín giờ bốn lăm phút tối, sau khi tạm biệt với Tội Lỗi Quá Xá, đang rảo bước trên Loca Scarlett thì Quan Miên nhận được thư của Tinh Phi Ngân bảo cậu về thôn có việc cần bàn.

Tuy đã đến dịp hè nhưng Tội Lỗi Quá Xá bảo Tinh Phi Ngân là Chủ tích Hội học sinh của trường, trong vòng mười ngày trước kỳ nghỉ phải xử lý xong chuyện của trường, thời gian lên mạng vẫn ít ỏi như cũ. Bởi lẽ nếu cậu ta muốn tìm Quan Miên thì nhất định có chuyện vô cùng quan trọng.

Quan Miên viết thư hủy hẹn tối nay với Ám Hắc Đại Công rồi quay về thôn.

Tội Lỗi Quá Xá đã có mặt sẵn trong thôn, đang quang quác nói gì đó với Tinh Phi Ngân. Tinh Phi Ngân lẳng lặng đứng nghe, không có chút gì như đang bực mình hay mất kiên nhẫn.

"Anh chưa logout thiệt kìa!" Thấy Quan Miên xuất hiện, Tội Lỗi Quá Xá hai mắt sáng rỡ, vẫy tay lia lịa với cậu.

Tinh Phi Ngân bước lên một bước chắn trước mặt Tội Lỗi Quá Xá, nói với Quan Miên: "Thôn trang của Công hội Hắc Diệu Thạch và Nhất Trụ Kình Thiên khánh thành rồi, chuẩn bị nộp nhiệm vụ."

Quan Miên cau mày hỏi: "Bọn họ gửi lời mời liên minh?" Phàm những người từng trải qua công cuộc giữ thôn của Tinh Nguyệt đều sẽ làm như vậy.

Tinh Phi Ngân gật đầu.

Quan Miên lại hỏi: “Cậu quyết định thế nào?”

Theo cậu thì Hắc Diệu Thạch là cần phải giúp. Tuy lần trước bọn họ vào những phút cuối mới đến nhưng vẫn giúp đỡ rất nhiều. Còn Công hội Nhất Trụ Kình Thiên… Thật lòng mà nói, ấn tượng của cậu vẫn chỉ dừng lại ở màn kịch tự mình hại mình của bọn họ. Với tên dã tâm có thừa, IQ lại thiếu như Nhất Trụ Kình Thiên, cậu thật chẳng mấy hảo cảm. Nhưng nếu xét về quan hệ giữa các công hội thì mượn sức bọn họ vẫn là chuyện cần thiết. Dù sao Công hội Hắc Diệu Thạch và Đế Diệu mới là liên minh chân chính.

Tinh Phi Ngân đắn đo nói: “Cách lý tưởng nhất là giúp cả hai.” Với thực lực của Tinh Nguyệt chắc chắn làm được.

Quan Miên hỏi lại: “Liên minh với Hắc Diệu Thạch và Nhất Trụ Kình Thiên cùng một lúc?”

Tội Lỗi Quá Xá từ sau lưng Tinh Phi Ngân thò đầu ra, chen lời: “Cách này hay lắm, chia binh hai đường, nhận về hai món nợ ân tình.”

Quan Miên nói: “Thế Hắc Diệu Thạch và Nhất Trụ Kình Thiên có phải cũng sẽ trở thành liên minh không?”

Tinh Phi Ngân đáp: “Phải.”

Quan Miên: “…” Tuy lần trước Hắc Diệu Thạch mắt nhắm mắt mở chấp nhận lời giải thích qua loa của Nhất Trụ Kình Thiên nhưng tuyệt đối không có nghĩa Hắc Diệu Thạch có thể bắt tay liên minh với Nhất Trụ Kình Thiên.

“Hơi khó đấy.” Cậu súc tích bày tỏ quan điểm của mình.

Tinh Phi Ngân nói: “Nếu là anh thì anh chọn thế nào?”

Quan Miên nói: “Công hội Hắc Diệu Thạch.”

“Cha chả chà cha.” Tròng mắt Tội Lỗi Quá Xá đảo lia lịa.

Tinh Phi Ngân hỏi: “Lý do?”

Quan Miên đáp: “Hợp với đạo lý.” Rất rõ ràng, nếu lần này bọn họ chọn Nhất Trụ Kình Thiên mà không chọn Hắc Diệu Thạch thì chắc chắn không còn đạo nghĩa gì cả, hơn nữa còn bị đánh đồng thành cá mè một lứa, vắt chanh bỏ vỏ với Nhất Trụ Kình Thiên, được một mà mất những mười.

Tinh Phi Ngân trầm ngâm.

"Nhưng có thể bảo Bị Thịt Rỗng dẫn hội viên phân hội Macey đến giúp Nhất Trụ Kình Thiên không dùng danh nghĩa liên minh." Quan Miên từ tốn nói.

Tinh Phi Ngân hỏi: "Anh cảm thấy Nhất Trụ Kình Thiên sẽ mang ơn sao?"

Quan Miên đáp: "Có thể bàn điều kiện rồi hẵng ra tay."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Thế khác nào giậu đổ bìm leo?"

Quan Miên nói: "Tiền của bất chính đều thu được nhờ thế đấy."

"..." Tội Lỗi Quá Xá mặt mày nghiêm túc, nói: "Mở mang tầm mắt rồi."

74. Chương 74: Viện Trợ Hai Phe (trung)

Hội viên cày level gần đây nhiều hơn trông thấy, số lượng nhân tài Tinh Phi Ngân có thể sử dụng cũng tăng đáng kể, bởi vậy nhân thủ để điều động cho lần cứu viện lần này vô cùng đầy đủ, vẫn còn có thể để lại rất nhiều game thủ giữ thôn.

Như họ đã bàn, phân hội Macey được đơn độc cử đi chi viện cho Công hội Nhất Trụ Kình Thiên.

Bị Thịt Rỗng nhậm chức phân hội trưởng Macey chưa bao lâu đã được ủy thác trách nhiệm quan trọng nên trong lòng kích động khó tả thành lời, đang định cắn răng hạ quyết tâm lập quân lệnh trạng với Tinh Phi Ngân thì lại nghe cậu ta nói: "Lần này cậu đi cứ nghe theo sự sắp xếp của anh tôi là được rồi."

Bị Thịt Rỗng vẫn chưa tỉnh lại từ cơn kích động, "Anh của anh?"

"Là anh." Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười bước tới.

Cảm xúc mãnh liệt của Bị Thịt Rỗng thoáng cái nguội lạnh, "Lão đại!" Cậu ta thoáng ngừng lại, cảm thấy hình như biểu hiện vừa rồi chưa đủ nhiệt tình bèn bổ sung thêm một câu, "Mấy bữa nay anh đi đâu thế, em nhớ anh muốn chết."

Phồn Tinh Hữu Độ bật cười: "Lúc em nhớ anh Đung Đưa có biết không đấy?"

Bị Thịt Rỗng ngẩn người, vội vã đáp: “Đương nhiên là biết, em nhớ anh suốt hai bốn tiếng không phí phút nào cơ đấy.”

Tinh Phi Ngân nói: “Mấy hôm nay anh tôi ngủ không ngon lắm.”

“Hả? Vậy sao?” Bị Thịt Rỗng nhìn Phồn Tinh Hữu Độ một cách lo lắng.

Tinh Phi Ngân nói: “Cho nên cậu đừng có cứ nhớ anh ấy hết hai bốn tiếng mỗi ngày.”

“Hả?” Bị Thịt Rỗng ngơ ngác.

Lúc nhìn thấy Phồn Tinh Hữu Độ xuất hiện, Tội Lỗi Quá Xá vốn định bỏ đi nhưng sau đó lại muốn hóng xem bọn họ nói gì mới miễn cưỡng ở lại, bây giờ thấy Bị Thịt Rỗng phản ứng chậm như vậy thì nhịn hết nổi phải chen lời: “Ý anh í là nhóc bớt làm phiền rác rưởi chút đi.” Vừa dứt lời, cậu ta đã tan thành ánh sáng trắng biến mất nơi chân trời.

Bị Thịt Rỗng kinh ngạc nói: “Lão đại, anh ra ta nhanh thật đấy! Em chả kịp nhìn nữa!”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Ừa, vì anh vẫn chưa ra tay.” Anh ta quay sang vỗ vai Tinh Phi Ngân một cách đầy ẩn ý.

Bị Thịt Rỗng suy nghĩ mất một phút mới bừng tỉnh tự nói với mình: “A, bởi vì ‘rác rưởi’ là từ…”

Lại một luồng sáng trắng tan biến.

Quan Miên thân là một trong những nguyên lão thường trú của công hội, tuy level có thấp nhưng trong những dịp thế này vẫn phải ra mặt bày vẽ một chút. Dù sao đội quân chi viện cho Hắc Diệu Thạch do Tinh Phi Ngân dẫn đầu, cậu vẫn nhàn hạ, không chịu áp lực đi ở cuối đội, cưỡi chung một con dơi với Bình Bịch Yêu Meo Meo.

Bình Bịch Yêu Meo Meo nhỏ giọng hỏi Quan Miên: “Hội trưởng có bảo lần này bỏ công không bỏ sức hay vừa bỏ công vừa bỏ sức không anh?”

Quan Miên trả lời: “Tích lũy kinh nghiệm chiến đấu.”

Đám Bình Bịch Yêu Meo Meo và game thủ cạnh đó đều lộ vẻ bừng tỉnh.

Nhưng câu của Quan Miên thật ra nói cũng như không. Tích cực tham gia và lăn xả với địch cũng là tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, đứng cạnh xem đánh nhau cũng là tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, về phần bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo bừng tỉnh cái gì thì e chỉ có bọn họ tự biết.

Đoàn người rồng rắn nối đuôi nhau đến thôn trang của Công hội Đế Diệu Thạch nằm ở ngoại ô thủ đô Ogulin của Julan.

Thiết kế thôn trang của Công hội Hắc Diệu Thạch rất giống với thiết kế của Công hội Tinh Nguyệt, cũng là xây theo tường theo hình vuông, nhưng diện tích lớn hơn, bố cục thưa hơn, ngoài hai tuyến đường chính ngang dọc thì những công trình khác cách nhau khá xa.

Nguyên lão Hoa Nở Bốn Mùa của Công hội Hắc Diệu Thạch đến đón bọn khó giấu đắc ý khoe: "Do tôi thiết kế đấy."

Tinh Phi Ngân nói: "Không tệ."

Hoa Nở Bốn Mùa nói: "Hoàn cảnh là dựa trên nhu cầu sinh lý và tâm lý của con người về không gian mà thiết kế."

Tinh Phi Ngân nhìn gã một cái, "Không tệ."

Hai lần dùng cùng một câu khen ngợi hời hợt rõ ràng đả kích đến tính tích cực của người khác, Hoa Nở Bốn Mùa vô cùng biết điều mà chuyển đề tài, "Hội trường đang giao nhiệm vụ, mọi người vào tham quan thôn đi."

Tinh Phi Ngân dẫn người của Công hội Tinh Nguyệt theo gã vào thôn, sau đó bắt gặp một gương mặt hết sức quen thuộc.

Đối với mấy chuyện quá khứ giữa Tinh Nguyệt và Đế Diệu, Hoa Nở Bốn Mùa đương nhiên rõ như lòng bàn tay, nhưng từ sau ngày Tinh Phi Ngân và Lòng Son Chiếu Sử Xanh thay thế Phồn Tinh Hữu Độ và Ám Hắc Đại Công, quan hệ của hai công hội chuyển từ chiến tranh nóng sang chiến tranh lạnh. Quan hệ tuy vẫn rất cương nhưng không còn ba hôm hai bận lôi nhau ra luyện quyền cước như xưa. Lúc Tinh Nguyệt nhận nhiệm vụ bảo vệ thôn, hành động rút đao tương trợ của Đế Diệu lại khiến quan hệ đôi bên rơi vào tình trạng mơ mơ hồ hồ, dường như hai công hội lớn đã bắt tay giữ thế chia đôi thiên hạ. Mà lần này cả hai công hội đều nhận lời giúp đỡ Công hội Hắc Diệu Thạch, này chẳng khác nào ngầm thừa nhận thế cục không rõ ban đầu.

Dù thế, lúc Tinh Phi Ngân gặp mặt Lòng Son Chiếu Sử Xanh, Hoa Nở Bốn Mùa vẫn vã mồ hôi lạnh.

Nếu là manhua thì bây giờ nhất định sẽ có hai khung đối chiếu đặc tả ánh mắt của hai vị này, sau đó là một trang tranh vẽ hai người đối mặt với nhau, ở giữa tung tóe nào điện nào chớp.

Nhưng đây không phải là manhua, bởi vậy giữa hai người cũng không thể thấy nhiều như vậy. Hai người chỉ dừng bước, khẽ gật đầu chào đối phương.

Hoa Nở Bốn Mùa vừa định lên tiếng thì bỗng nghe Lòng Son Chiếu Sử Xanh chỉ về hướng sau lưng mình

và bảo: “Tôi giữ bên này.”

Tinh Phi Ngân gật đầu, “Được.”

Hai người cứ thế mà quay về cửa thôn mình vừa vào, bắt đầu phân bố nhiệm vụ.

Vị nguyên lão của Công hội Hắc Diệu Thạch đảm nhận nhiệm vụ đại sứ tiếp đãi hai bên đợi mọi người chia việc đâu đấy xong xuôi mới đau đớn phát hiện, mình bị lơ rồi. Nhưng vậy cũng đỡ, sức chiến đấu của thành viên Công hội Hắc Diệu Thạch vốn không sánh được với Tinh Nguyệt và Đế Diệu, họ có lợi thế sân nhà, quen thuộc địa hình, quan hệ với hai bên đều khá ổn, vô cùng thích hợp để đứng giữa phối hợp tác chiến.

Quan Miên quan sát địa thế, chuẩn bị tìm nơi khuất khuất để đánh một giấc, thế nhưng bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo cứ bám lấy cậu như hình với bóng, hết sức bất lợi cho kế hoạch lười biếng của cậu.

“Mấy đứa có thể đi theo Tinh Phi Ngân.” Quan Miên đưa ra đề nghị.

Bình Bịch Yêu Meo Meo nói: “Chân hội trưởng quá to, nhiều người ôm lắm, chen không nổi, để tụi em ôm anh là được rồi.”

Quan Miên nói thẳng: “Tôi định tìm chỗ nào đó để trốn việc.”

“...”

Bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo ngơ ngác nhìn nhau, sau đó để Bình Bịch Yêu Meo Meo làm đại diện phát ngôn: “Vậy tụi em bảo vệ cho anh?”

Quan Miên nói: “Bảo vệ tốt nhất là xem như tôi không hề tồn tại.”

“Mộng Xuân!” Theo sau tiếng gọi tha thiết là Tội Lỗi Quá Xá cưỡi sư thứu từ trên trời bay xuống.

Bình Bịch Yêu Meo Meo bước lên chắn trước mặt Quan Miên, ưỡn ngực dõng dạc nói: “Anh ấy không có ở đây!”

Sư thứu bay lướt qua đỉnh đầu gã, đáp xuống bên cạnh Quan Miên, Tội Lỗi Quá Xá nhảy trên lưng nó xuống, vừa mở miệng đã oán trách: “Chế độ của Mộng Đại Lục thiệt mất hết tính người mà, rờ rờ làm sao lại tính là nói tục được chứ? Rõ ràng là em chỉ dùng một từ trung tính để trình bày lại sự thật.”

Ý nghĩa của hai chữ này Quan Miên hiểu tương đối rõ, cậu hỏi: “Cậu có bằng lòng dùng những từ trung tính như thế để hình dung bản thân không?”

Tội Lỗi Quá Xá trợn mắt đáp: "Nhưng em không cấu thành đủ sự thật mà từ này đại biểu anh ạ." Vừa dứt lời, cậu ta chợt cảm thấy một luồng khí lạnh phả tới sau lưng, quay lại thì nhìn bắt gặp Tinh Phi Ngân đang đứng ngay sau lưng. Cậu ta khó tránh hít ngược vào một hơi, "Sao anh đi đứng không phát ra tiếng vậy?"

Tinh Phi Ngân đáp: "Cậu đi chữa tai là vừa."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Không được tùy tiện nói xấu những bộ phận trên cơ thể em, chúng nó đều vô cùng chuyên nghiệp."

Tinh Phi Ngân chả buồn tranh luận mà chỉ nói: "Theo tôi."

Tội Lỗi Quá Xá túm lấy cánh tay Quan Miên, "Người ta muốn đi với Mộng Xuân."

Quan Miên muốn rút tay nhưng phát hiện rút không ra.

Tinh Phi Ngân xoay lưng bỏ đi, đầu cũng chẳng buồn ngoảnh lại, "Anh cũng theo tôi."

Quan Miên: "…" Ban nãy cậu phải liều mạng rút tay ra mới phải!

Bọn Bình Bịch Yêu Meo Meo nhìn Quan Miên một cánh đồng tình. Bình Bịch Yêu Meo Meo xúc động nói: "Anh cứ yên tâm mà đi, chuyện anh chưa làm xong tụi em sẽ giúp anh hoàn thành."

Quan Miên: "…"

Tội Lỗi Quá Xá kéo Quan Miên đi theo Tinh Phi Ngân, tình cờ gặp Minh Nguyệt Vô Ảnh vừa tới, nhất thời cả người cậu ta cứng đờ.

Quan Miên vỗ vỗ bàn tay đang bắt lấy cánh tay của mình, từ tốn nói: "Cậu mà còn kéo tôi thế này thì cả đời cũng không cua nổi một cô đâu."

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Tại sao?"

Quan Miên đáp: "Bởi vì nhìn thấy sự đau khổ của tôi, bọn họ sẽ dè chừng cậu."

Tội Lỗi Quá Xá: "…"

Hai người đang lôi lôi kéo kéo đi đến sau Tinh Phi Ngân, chợt nghe Minh Nguyệt Vô Ảnh lên tiếng: "Tại sao ít người của Công hội Hắc Diệu Thạch đến quá vậy?"

Điểm này Quan Miên cũng phát hiện ra. Vốn cậu tưởng rằng số lượng thành viên của Hắc Diệu Thạch cũng ít, giờ nghe giọng điệu của Minh Nguyệt Vô Ảnh hỏi thế mới biết không phải như mình nghĩ.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Có thể là vào học hết rồi."

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: "Không phải đâu."

Tội Lỗi Quá Xá vâng lời a dua: "Ừ."

Tinh Phi Ngân nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, "Chúng ta liên thủ với Đế Diệu, chắc cũng khống chế được."

Minh Nguyệt Vô Ảnh im lặng một chốc rồi nói: "Em nghe nói mấy công hội khác gần đây đang giở trò?"

Tinh Phi Ngân hờ hững nói: "Không cần để ý."

Quan Miên nghe hiểu được ý Minh Nguyệt Vô Ảnh ám chỉ. Rõ ràng cô nàng đang hoài nghi sau chuyện quá ít thành viên của Hắc Diệu Thạch đến đây là một âm mưu nào đó.

Hoa Nở Bốn Mùa đột nhiên chạy tới nói: "Hội trưởng nhận nhiệm vụ rồi."

Tinh Phi Ngân gật đầu, gửi lời mời liên minh.

Một lúc sau, tất cả thành viên của Công hội Tinh Nguyệt đều nhận được tin như sau:

[Hệ thống] Đối đầu với ma thú đói khát, con người đoàn kết đứng cùng chiến tuyến. Công hội Tinh Nguyệt hữu tình đề nghị giúp đỡ Công hội Hắc Diệu Thạch, hai công hội lớn liên minh, cùng nhau chống địch! Hãy cho chúng tôi được mở rộng tầm mắt.

[Hệ thống] Đối đầu với ma thú đói khát, con người đoàn kết đứng cùng chiến tuyến. Công hội Đế Diệu hữu tình đề nghị giúp đỡ Công hội Hắc Diệu Thạch và Công hội Tinh Nguyệt, ba công hội lớn liên minh, cùng nhau chống địch! Hãy cho chúng tôi được mở rộng tầm mắt.

75. Chương 75: Viện Trợ Hai Phe (hạ)

Ma thú đói khát lại lên sàn.

Lần này Công hội Tinh Nguyệt vô cùng có kinh nghiệm mà bố trí trận địa. Bố cục chính không khác lắm với lần trước nhưng chia thành không quân và lục quân, hệ phụ trợ và hệ tín ngưỡng cưỡi thú bôn ba trên trên dưới dưới.

Quan Miên bị Tội Lỗi Quá Xá giữ rịt bên người, Tội Lỗi Quá Xá lại theo Tinh Phi Ngân xông pha tại tiền tuyến, như vậy kết quả là Quan Miên bị lôi ra giữa mưa bom lửa đạn một cách vô tội vạ.

Tội Lỗi Quá Xá thấy Quan Miên chẳng làm gì khác ngoài việc bơm máu cùng uống thuốc thì an ủi cậu: "Yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho anh."

Cậu ta vừa dứt lời đã bị Quan Miên kéo qua một bên.

Sau đó là tiếng quát giận dữ của Tinh Phi Ngân: "Ai!"

Tội Lỗi Quá Xá lấy lại tinh thần, phát hiện có game thủ lẫn trong đám người và thú phát động công kích với họ.

Hoa Nở Bốn Mùa vốn đang ở hậu phương, nhìn thấy hội viên Công hội Tinh Nguyệt đánh nhau liền vội vàng chạy qua: "Chuyện gì?"

Tinh Phi Ngân nói: "Có người đánh lén!"

Hoa Nở Bốn Mùa ngẩn ra, lập tức ý thức được những người nọ không phải người của Tinh Nguyệt. Đánh lén Công hội Tinh Nguyệt vào lúc này, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là nhắm vào Công hội Hắc Diệu Thạch. Gã vội nói: "Tôi đi báo với hội trưởng!"

Tinh Phi Ngân không để ý tới gã, chỉ huy một bộ phận hội viên tập trung chống lại kẻ đánh lén, tránh cho tất cả phân tâm, rơi vào tình trạng bị động.

Quan Miên trốn trong đám đông quan sát tình hình.

Bọn họ thống nhất mặc toàn đồ đen, mặt đeo mạng che, là trang phục dạ hành tiêu chuẩn trong phim truyền hình ba xu. Vũ khí trong tay họ cũng giống nhau, là loại có thể mua được trong tiệm của NPC không hề khảm bảo thạch gì. Nói chung từ đầu đến chân bọn họ không có điểm nào để người khác tra ra thân phận.

Là lập mưu mà tới.

Quan Miên vừa suy nghĩ vừa ẩn nấp.

Chẳng qua tốc độ của cậu hoàn toàn không cùng nhịp với ý thức của cậu. Nói cách khác, lúc ý thức của Quan Miên đã đi một ngàn tám trăm dặm thì thân thể của cậu thật ra mới đi được mười tám mét. Đây là chuyện đau khổ biết nhường nào, bởi vậy cậu phải mở to mắt mà nhìn một thanh đao bổ xuống đầu mình, sau đó trong cơn tê dại của da đầu mà tan thành ánh sáng, bay tới cung điện hồi sinh.

Cung điện hồi sinh đã có khá nhiều người tụ tập.

Điều khiến người khác kinh ngạc chính là có không ít hội viên của phân hội Macey của Tinh Nguyệt.

Những hội viên đó vốn định ra ngoài nhưng nhìn thấy nguyên lão giữ tiền nhà mình đều qua chào hỏi tới tấp.

Quan Miên hỏi: "Ma thú khó xử lắm hả?"

Hội viên đều lên tiếng phàn nàn, "Ma thú còn đỡ ấy chứ, là giữa đường nhảy ra mấy kẻ giết người."

"Tụi em đối phó ma thú thôi đã bở hơi tai, mấy người đó còn nhảy ra chém giết làm tụi em phân tán tinh thần, vậy là tụi em chịu hết nổi."

Quan Miên cau mày hỏi: "Thôn trang của Công hội Nhất Trụ Kình Thiên cũng bị đánh lén sao?"

Hội viên nọ đáp: "Dạ phải. May mà Nhất Trụ Kình Thiên liên minh với Công hội Sa Mạc, Công hội Tơ Mềm, bằng không chắc chắn không chống đỡ nổi."

Quan Miên lại hỏi về quần áo của kẻ đánh lén rồi mới nói tiếp: "Khổ cho mấy đứa rồi."

Hội viên nọ nói: "Nguyên lão Mộng Xuân cũng cực khổ rồi."

An ủi lẫn nhau xong xuôi, bọn họ đều lần lượt trở về chiến trường của mình, chiến đấu chưa kết thúc, vẫn còn hơn một tiếng đồng hồ.

Sau khi Quan Miên trở về thôn trang của Công hội Hắc Diệu Thạch, cậu phát hiện thế lực giữ thôn đang rơi vào thế hạ phong, rất nhiều ma thú đã xông vào thôn trang chạy lung tung khắp nơi. Hội viên Hắc Diệu Thạch liều mạng dí sát mông bọn chúng.

Rầm rầm một tràng.

Một tòa nhà dân sụp đổ.

Hội viên của Hắc Diệu Thạch kích động la hét vang trời.

Quan Miên trở về chiến trường.

Game thủ đánh lén càng lúc càng ít, cơ bản là bị bao vây. Sức chú ý của Công hội Tinh Nguyệt trở về với thôn trang. Lúc này Quan Miên dù không tình nguyện cũng không thể mặt dày tìm nơi trốn việc không góp tí sức nào. Cậu vừa len lỏi tìm đường về thôn vừa tìm chỗ đứng cạnh một đội level tương đối thi thoảng ra tay công kích và bơm máu cho người ta. Đội ngũ level cao thì khả năng hút thú cũng cao, bởi vậy khả năng ma thú bỏ mặc bọn họ và quay sang tấn công cậu tương đối thấp.

Tương đối thấp chứ không phải hoàn toàn không tồn tại.

Dù Quan Miên cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình xuống mức gần bằng không nhưng trong hai tiếng đồng hồ cậu vẫn oanh oanh liệt liệt chết những năm lần. Sau vài phen giao lưu, cậu phát hiện năm lần đã thuộc loại hiếm trong thiên hạ. Có một người bởi cưới thú bay nhanh, rất tích cực quay về chiến trường nên đã chết tổng cộng mười hai lần, thành công nhận danh hiệu đội trưởng đội cảm tử.

Hai tiếng đồng hồ kết thúc trong hỗn loạn.

Ma thú rút lui nhưng tình cảnh để lại càng thêm lộn xộn.

Thôn trang vốn trật tự, chỉnh tề đã không biến mất, chỉ còn lại đống đổ nát tan hoang. Thần điện Quang Minh chỉ còn lại nửa bên, đường xá xây dựng vô cùng bằng phẳng giờ đây bị ma thú giẫm thành gồ ghề nhấp nhô.

Tuy không phải thôn của mình nhưng không ít thành viên Tinh Nguyệt thấy thế cũng khó tránh xót thay.

Chẳng qua dù nói thế nào thì nhiệm vụ vẫn đã hoàn thành.

Công hội Đế Diệu và Công hội Tinh Nguyệt vì là liên minh nên cũng thu hoạch được phần thưởng nhất định, chỉ là phần thưởng so với lần Tinh Nguyệt giữ thôn thành công ít hơn trông thấy. Diệu Minh bày tỏ lòng biết ơn với hội trưởng hai công hội và gửi tặng thêm một phần quà riêng.

Quà cáp là gì Quan Miên nhìn không rõ nhưng nguyên nhân tặng quà trong lòng cậu ít nhiều cũng tỏ tường.

Nhiệm vụ hoàn thành, Công hội Tinh Nguyệt và Công hội Đế Diệu lần lượt về nhà.

Quay về công hội, Quan Miên đang định ghi chép lại thu hoạch hôm nay thì nhìn thấy Tinh Phi Ngân, Tội Lỗi Quá Xá và Minh Nguyệt Vô Ảnh cùng nhau đi vào.

Vừa vào cửa, Tinh Phi Ngân đã hỏi thẳng vô đề: "Anh thấy sao?"

Quan Miên đáp: "Cả hai đều thiệt."

Phân hội Macey cũng đã quay về, nghe nói thôn của Nhất Trụ Kình Thiên thảm hơn thôn của Hắc Diệu Thạch nhiều. Dù sao tổng thể thực lực của Công hội Sa Mạc và Tơ Mềm cũng không bằng Tinh Nguyệt và Đế Diệu, lại thiếu kinh nghiệm, một thôn trang yên lành bị hủy gần hết, phải xây lại từ đầu.

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Hai anh đang nói gì vậy?"

Quan Miên đáp: "Hôm nay hội viên Công hội Hắc Diệu Thạch chả phải tới không nhiều lắm sao?"

Tội Lỗi Quá Xá hỏi lại: "Ừ, sao thế?"

Quan Miên nói: "Có lẽ bọn họ đã qua đánh lén thôn của Nhất Trụ Kình Thiên."

"Hả?" Tội Lỗi Quá Xá há mỏ nhưng lại phát hiện tiếng nói không phải phát ra từ cổ họng của mình mà là từ phía sau. Bị Thịt Rỗng giật mình bước tới, "Giết bọn em hôm nay là Hắc Diệu Thạch?"

Quan Miên nói: "Nói chính xác không phải bọn họ muốn giết cậu mà là muốn giết Công hội Nhất Trụ Kình Thiên. Nhưng các cậu không mặc đồng phục nên bị giết lầm."

Bị Thịt Rỗng muốn chửi vài câu thật độc xả giận nhưng nhớ tới bốn vách tường lạnh băng trong nhà lao đành cố nhịn xuống.

Tinh Phi Ngân nói: "Công hội Nhất Trụ Kình Thiên cũng phái người đánh lén Công hội Hắc Diệu Thạch."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Bọn họ là sui gia sao hở trời? Mấy chuyện thế cũng nghĩ hệt như nhau. Kết hôn quách cho xong!"

Bị Thịt Rỗng nói: "Không phải đâu. Hiện giờ Công hội Sa Mạc và Tơ Mềm đều đứng về phía Nhất Trụ Kình Thiên. Nếu bảo lúc trước Công hội Sa Mạc cũng bị Nhất Trụ Kình Thiên đặt bẫy làm kẻ thế tội thì sao giờ lại trở thành liên minh cho được?"

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Cái gì mà Công hội Sa Mạc, cái gì mà thế tội? Em chỉ với về trường dạo một vòng sao lại bị tụt hậu đến nông nỗi này?" Cậu ta lập tức trừng mắt với Tinh Phi Ngân, "Anh buôn dưa lê với em thường xuyên tí xíu không được hả?"

Tinh Phi Ngân nói: "Sao cậu không thi đỗ thử xem?"

Tội Lỗi Quá Xá mếu máo.

Quan Miên nói: "Quan hệ giữa Công hội Hắc Diệu Thạch và Đế Diệu tốt lắm, lần trước chúng ta giữ thôn bọn họ cũng đến giúp, nhìn bề ngoài thì ba công hội chúng ta đã trở thành liên minh."

Minh Nguyệt Vô Ảnh hỏi: "Cho nên bọn họ mới hợp thành liên minh chống lại tụi mình?"

Bị Thịt Rỗng nói: "Cái đồ...! Hiểm thật. Nhất Trụ Kình Thiên vừa muốn đối phó tụi mình vừa muốn nhờ tụi mình giúp đỡ?"

Quan Miên nói: "Theo tình hình trước mắt thì chúng ta chưa xem như đứng về phía Hắc Diệu Thạch."

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Thế là bên nào?"

Quan Miên trả lời: "Đứng giữa."

Tội Lỗi Quá Xá có phần theo không kịp, "Trong game này vốn chẳng phải tụi mình và Đế Diệu đấu đá kịch liệt nhất à? Sao thoắt cái tụi mình lại thành trung lập rồi? Thay đổi này có phải hơi bị nhanh quá không nhỉ?"

Tinh Phi Ngân nói: "Chuyện tốt."

Quan Miên gật đầu tán thành. Đây đúng là chuyện tốt.

Theo tình huống hiện nay, Công hội Hắc Diệu Thạch và Công hội Nhất Trụ Kình Thiên vì chuyện đánh lén lần trước mà để lại cái gút trong lòng, đã trở thành hai công hội không có khả năng trở thành bạn bè nhất. Công hội Sa Mạc tuy suýt nữa bị Công hội Nhất Trụ Kình Thiên hãm hại nhưng cũng chỉ là "suýt", trên thực tế vẫn chưa chịu tí tổn thất nào. Còn bọn họ cùng Hắc Diệu Thạch lại có thù cũ. Căn cứ vào lý luận kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, sự hợp tác của họ không nằm ngoài dự đoán của người khác. Công hội Tơ Mềm có thể nói là công hội yếu nhất trong Mộng Đại Lục, bọn họ và các công hội khác không có thù oán gì, cũng vì thế mà bọn họ không bắt mắt nhất. Bọn họ có thể nương nhờ vào Hắc Diệu Thạch nhưng bởi lực lượng quá kém, dù có nương nhờ cũng sẽ không có quyền phát ngôn. So ra, Công hội Nhất Trụ Kình Thiên và Công hội Sa Mạc đang cần lực lượng đối phó với liên minh của Đế Diệu và Hắc Diệu Thạch, bởi lẽ sự đầu nhập của Tơ Mềm sẽ được xem trọng, địa vị đương nhiên cũng khác.

Từ đó về sau, thế lực liên minh của ba công hội và thế lực liên minh của Hắc Diệu Thạch cùng Đế Diệu hình thành, Công hội Tinh Nguyệt trở thành kẻ ngoài cuộc, bất cứ lúc nào cũng có thể xem vở trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Tuy cho tới bây giờ các công hội lớn trong game chỉ mới thành lập thôn trang, cách ngày đánh thành chiến còn xa, thế nhưng sự phân chia và đối kháng giữa các thế lực đã bắt đầu trong âm thầm.

76. Chương 76: Tập Kích Khó Hiểu (thượng)

Hội nghị nghiên cứu và thảo luận kết thúc vô cùng nhanh chóng. Kết luận cuối cùng của hội nghị là mạnh ai nấy quét tuyết trước cửa nhà mình, mặc kệ sương trên nóc nhà kẻ khác. Người khác thích xoắn xuýt thế nào cứ mặc bọn họ xoắn xuýt thế ấy, Tinh Nguyệt chỉ việc bàng quan ngồi nhìn là được.

Tội Lỗi Quá Xá thấy Quan Miên thu dọn sổ sách ra ngoài thì ngờ vực hỏi: "Trễ vậy anh còn chưa ngủ mà đi đâu vậy?" Cậu ta nhớ rõ hai chuyện Quan Miên tích cực làm nhất chính là ăn và ngủ.

Quan Miên trả lời: "Lên Loca Scarlett logout."

Nhớ tới việc hôm sau Quan Miên phải lên mạng khai thác quặng, Tội Lỗi Quá Xá gật đầu tỏ vẻ hiểu ra.

Lúc Quan Miên về tới khu mỏ đã gần mười một giờ đêm, trên núi không một bóng người. Kết quả này không ngoài dự đoán của cậu. Đang định thoát game, Quan Miên chợt liếc thấy kẽ hở trong vách núi có một đóa hoa hồng khẽ khàng lay động trong gió như đang đợi chờ gì đó.

Cậu đứng yên tại chỗ ngắm một chốc rồi đi tới hái hoa đặt vào trong túi.

Tin tức Công hội Hắc Diệu Thạch và Công hội Nhất Trụ Kình Thiên lúc làm nhiệm vụ giữ thôn bị đánh lén khiến thôn trang tơi bời hoa lá lập tức truyền khắp các trang báo chí. Cảnh tan hoang của hai thôn trang được người chơi chụp lại với tất cả góc độ, mượn việc đó câu view trên báo.

Công hội Hắc Diệu Thạch và Công hội Nhất Trụ Kình Thiên bận đến tối mày tối mặt.

Hai phe vừa phải tống cổ các game thủ nhàn rỗi tới xem kịch vui, vừa phải cố gắng xây lại thôn trang tiếp tục cạnh tranh với đối phương.

Chẳng qua tất cả đều không ảnh hưởng gì đến Công hội Tinh Nguyệt.

Chuyện lớn trước mắt của họ chính là giải quyết đống phế tích ở thành Baute.

Qua nhiều ngày nỗ lực, góc đông nam của thành Baute đã được dọn dẹp sạch sẽ. Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc đang phác thảo bản vẽ, chuẩn bị khởi công xây dựng khu này trước. Dù sao chỉ dọn dẹp phế tích thôi sẽ rất khô khan, thêm vào nhiều loại công việc khác nhau có thể tăng cao tính tích cực của các thành viên.

Trước khi khởi công, Quan Miên đã giúp Bản Chất Minh Mẫn xin nghỉ phép.

Từ sau ngày bị Ám Hắc Đại Công dọa chạy, lòng nhiệt tình với game của anh ta giảm xuống đáng kể. Theo anh ta tự kể thì dạo gần đây anh ta tham gia một Sở Giới thiệu hôn nhân tên Độ Phù Hợp Tâm Hồn, đang sung sướng tung tăng trong đó như cá gặp nước, cuộc sống vô cùng vui vẻ, thời gian vào game càng lúc càng ít.

Tội Lỗi Quá Xá cảm thấy vô cùng tiếc nuối về chuyện này. Trong một lần đến thăm Quan Miên khai thác quặng, cậu ta được biết về ân oán giữa Ám Hắc Đại Công và Bản Chất Minh Mẫn, vốn dự kiến thành lập liên minh Phản Hắc trường kỳ kháng chiến, thế mà giờ đây liên minh chỉ còn mỗi kẻ làm tư lệnh là cậu ta cáng đáng. Vốn định kéo Quan Miên vào cho đủ số nhưng suy xét đến lập trường không kiên định và quan hệ mờ ám giữa Quan Miên cùng đối tượng mà Phản Hắc nhắm vào, Tội Lỗi Quá Xá quyết định tạm thời đưa Quan Miên vào diện quan sát – Mặc dù chỉ là chuyện đơn phương tình nguyện.

Khởi công chưa được bao lâu, Tội Lỗi Quá Xá lại chạy tới tìm Quan Miên buôn dưa lê, mà đề tài huyên thuyên thường là những chuyện bị đa số người cho là thiếu muối.

"Anh thấy thôn của Hắc Diệu Thạch chừng nào mới xây lại được như ban đầu?"

Sau lần hỏi thứ ba của cậu ta, rốt cuộc Quan Miên đành chán chường trả lời: "Tại sao phải xây lại như ban đầu?"

Tội Lỗi Quá Xá hỏi lại: "Lẽ nào họ định lỡ làm vỡ bình thì cho nó vỡ luôn, cứ thế mà sống trong mấy căn nhà đổ nát kia hả?"

Quan Miên đáp: "Bọn họ có thể xây dựng tiểu trấn trên cơ sở những phòng ốc bị phá."

"À, phải ha." Vừa bật ra tiếng kêu kinh ngạc, Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên đứng phắt dậy, tung kết giới bảo vệ mình và Quan Miên.

Quan Miên ngừng tay, cau mày nhìn đám người chơi không biết từ đâu chui ra. Bọn họ không hề che mặt, hùng hùng hổ hổ xông tới, sau đó sử dụng quyển trục phát động công kích với thành viên của Công hội Tinh Nguyệt đang dọn dẹp phế tích!

Tội Lỗi Quá Xá vừa dùng kết giới phòng ngự vừa phản công, "Mấy ổng ở đâu ra vậy?"

Quan Miên lấy báo ra bắt đầu triệu tập hội viên Tinh Nguyệt, dù biết lúc này rất ít game thủ xem báo nhưng còn đỡ hơn đề nghị viết thư cho từng người của Tội Lỗi Quá Xá.

Từ lúc đối phương xông vào đến giờ đã hơn nửa phút, thế cục trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Nhân số của đối phương nhiều gấp đôi bọn họ, quyển trục trong tay cứ như dùng mãi không hết, không ít hội viên của Tinh Nguyệt vì bị đánh lén bất ngờ không kịp đề phòng đã tan thành ánh sáng, xuống cung điện đầu thai báo danh. Số còn lại tuy đang tích cực lập thành tổ phòng thủ và đánh trả nhưng do bị nhân

số của đối phương chèn ép, cộng thêm không hề chiếm được ưu thế kỹ năng nên rơi vào tình huống vô cùng nguy ngập.

Tội Lỗi Quá Xá giận đến mắng chửi lung tung, "Lần này lại do thằng… rờ rờ nào làm? Hắc Diệu Thạch hay Nhất Trụ Kình Thiên?" Hôm qua bọn họ ra tay giúp đỡ hai công hội kia giữ thôn lại bị cả hai gài bẫy, giờ đây càng giận muốn bốc hỏa.

Quan Miên đứng sau lưng cậu ta, thỉnh thoảng bơm máu cho cậu ta, còn phần lớn thời gian đều dành để viết thư cầu cứu, "Chắc không phải họ đâu."

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: "Tại sao?" Với những phán đoán của Quan Miên cậu ta luôn rất tin tưởng.

Quan Miên nói: "Vẫn chưa phải lúc bọn họ ăn no rửng mỡ."

"Vậy là ai? Game thủ mới?" Nhìn đối phương đường đường chính chính khoe mặt thật, lại sử dụng quyển trục ma pháp thoải mái như uống nước, trong đầu Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, "Lẽ nào là Công hội Đế Diệu?"

Thuê được một đội ngũ đánh thuê gồm những game thủ mới hoàn toàn chưa chơi Mộng Đại Lục lại rất rành về thao tác của Mộng Đại Lục như vậy tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì, nhất là bọn họ còn sử dụng quyển trục đắt giá không thèm chớp mắt, đây không phải chuyện công hội lớn nào cũng làm được. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn mỗi Đế Diệu. Công hội Hắc Diệu Thạch và Công hội Nhất Trụ Kình Thiên cũng có khả năng nhưng bọn họ với Tinh Nguyệt vẫn chưa tới mức căm thù thấu xương mà ra tay nặng như vậy. Vả lại cho dù bây giờ bọn họ giết hết những hội viên Tinh Nguyệt ở đây thì với Tinh Nguyệt vẫn chẳng phải tổn thất gì to tác. Dù sao trong thành chỉ còn những đống đổ nát hoang tàn, bọn họ có oanh tạc đến mức nào chăng nữa thì cũng chỉ khiến gạch đá càng vụn hơn mà thôi. Cho nên trước mắt chỉ có thể dùng nguyên nhân báo thù hoặc ăn miếng trả miếng, bằng không ai lại ăn no rửng mỡ đi làm mấy chuyện phí sức thế này.

Tội Lỗi Quá Xá đang định kể với Quan Miên suy nghĩ của mình thì chợt nhìn thấy nhóm viện binh thứ nhất từ trên trời sà xuống, dẫn đầu chính là:

Lòng Son Chiếu Sử Xanh cùng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta.

"…" Tội Lỗi Quá Xá ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Viện binh đến nơi đã làm chậm lại tốc độ bị làm thịt từng người một của hội viên Tinh Nguyệt.

Nhìn Lòng Son Chiếu Sử Xanh và Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đứng trước mặt trận chiến đấu oai hùng, Tội Lỗi Quá Xá bỗng thấy ngứa tay, không buồn ngoảnh lại mà hỏi Quan Miên: "Mộng Xuân, hay anh em mình xông lên phía trước một tí nhé?"

Quan Miên trả lời vô cùng dứt khoát: “Tôi sợ chết.”

Tội Lỗi Quá Xá lại hỏi: “Hay để em đi, anh ở lại?”

Quan Miên chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng Ám Hắc Đại Công vang lên sau lưng: “Được.”

Tội Lỗi Quá Xá quay lại nhìn cậu một cái rồi lập tức xông lên phía trước.

Ám Hắc Đại Công ung dung tạo kết giới rồi hỏi: “Biết ai làm không?”

Quan Miên đáp: “Không biết.”

Ám Hắc Đại Công im lặng quan sát một hồi, đột nhiên anh nói: “Những người này… Trông có vẻ quen.”

Quan Miên ngẩn ra. Cậu không đoán ra là ai cơ bản bởi quan điểm của cậu và Tội Lỗi Quá Xá giống nhau, không tưởng tượng được ai rảnh quá mà đi làm mấy chuyện đôi bên cùng thiệt như vậy. Điểm bất đồng duy nhất giữa cậu và Tội Lỗi Quá Xá chính là cậu không cho rằng Công hội Đế Diệu lại rỗi hơi đến thế.

Thế nhưng Ám Hắc Đại Công cũng không nói tiếp.

Quan Miên cau mày. Cậu cảm thấy lúc đề cập việc những người nọ khá quen mắt, giọng điệu Ám Hắc Đại Công có phần ngạc nhiên, mà ngạc nhiên vào lúc này thường có nghĩa là bọn họ vốn không nên xuất hiện ở đây. Bọn họ là tân thủ nhưng rất quen thuộc với thao tác và kỹ xảo trong game, Ám Hắc Đại Công còn quen biết bọn họ, rồi lại cảm thấy bọn họ không nên xuất hiện ở đây… Tổng hợp tất cả cho ra hai khả năng có xác suất lớn nhất.

Một là bọn họ từ game khác qua, Ám Hắc Đại Công vẫn thường qua qua lại lại giữa nhiều game, quen họ cũng rất bình thường.

Hai là bọn họ quen biết Ám Hắc Đại Công ngoài đời.

Quan Miên đang mãi suy đoán thì nhóm viện binh thứ hai đã đến, dẫn đầu là Minh Nguyệt Vô Ảnh.

Minh Nguyệt Vô Ảnh nhìn thấy bọn họ cũng lộ vẻ sửng sốt, kiếm định vung tới cũng dừng lại, đi đến trước mặt một người và lạnh lùng hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

Người đó từ đầu đến giờ không hề ra tay mà chỉ dùng quyển trục không ngừng bơm máu cho mình, nhìn thấy Minh Nguyệt Vô Ảnh đến trước mặt thì rõ ràng rất khó xử, nhỏ giọng hỏi: “Nhạc tiểu thư thứ lỗi.”

Minh Nguyệt Vô Ảnh như vỡ lẽ gì đó, cô cau mày hỏi: "Mấy chuyện như vậy mà quậy tới tận trong game không thấy khó coi sao?"

Người nọ thở dài đáp: "Bọn tôi cũng hết cách."

Minh Nguyệt Vô Ảnh nói: "Các anh về trước đi, những việc khác tôi sẽ nói với anh ấy sau."

Người nọ do dự một lát rồi lấy loa ra thông báo: "Thu đội."

Nhóm game thủ mới đang chiến đấu hăng say nghe thế thì lập tức kéo bảng điều khiển ra logout, tốc độ nhanh vô cùng, không để người khác kịp hiểu ra chuyện gì.

Người nọ vốn cũng muốn kéo bảng điều khiển ra nhưng động tác của gã có phần lóng ngóng, tốc độ nhấp chọn hơi chậm tí xíu nên bị Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vẫn đang hăng máu một chưởng đánh chết.

Minh Nguyệt Vô Ảnh ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta chẳng hề áy náy, cậu ta nhún vai nói: "Đập ruồi nhưng mà đập nhầm."

77. Chương 77: Tập Kích Khó Hiểu (trung)

Cuộc huyên náo kết thúc trong thầm lặng sau thỏa hiệp giữa Minh Nguyệt Vô Ảnh và anh chàng dẫn đầu đám người nọ nhưng chuyện xảy ra vẫn được báo chí loan tin khắp nơi.

Công hội Hắc Diệu Thạch, Công hội Nhất Trụ Kình Thiên… đều nhiệt tình thăm hỏi. Ngoài lai lịch của đám tân thủ từ trên trời rơi xuống, bọn họ còn bóng gió hỏi khéo nguyên nhân Công hội Đế Diệu có mặt ở đó.

Quan hệ của Tinh Nguyệt và Đế Diệu thay đổi hơi bị nhanh quá rồi. Từ thế không đội trời chung của thời đại Phồn Tinh Hữu Độ và Ám Hắc Đại Công, bọn họ giờ đây lại tương thân tương ái giúp đỡ lẫn nhau, quan hệ cứ như khúc xạ, đổi hướng dứt khoát hết sức.

Tất cả bọn họ đều nhận được cùng một câu trả lời từ vị nguyên lão kiêm chức đối ngoại lâm thời Tội Lỗi Quá Xá. Trước hết là bày tỏ lòng biết ơn với sự thăm hỏi kịp thời của bọn họ, tiếp theo là điệp khúc không-biết ngàn năm không đổi.

Tân thủ từ đâu tới?

Không biết.

Bọn họ và Tinh Nguyệt từng có xích mích gì?

Không biết.

Sao Công hội Đế Diệu lại đến?

Không biết.

Những vấn đề này không chỉ công hội khác hiếu kỳ mà ngay cả Tội Lỗi Quá Xá cũng muốn biết chết đi được ấy chứ. Tiếc rằng bọn Lòng Son Chiếu Sử Xanh và Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta giúp xong là bỏ đi luôn, chỉ còn lại Ám Hắc Đại Công và Mộng Xuân Không Tỉnh…

Tội Lỗi Quá Xá nhìn quanh quất.

Gia Cát Động Minh nhận được tin bèn vội vã thoát khỏi phó bản chạy tới, vừa vào đã thấy cậu ta đang nhìn đông ngó tây thì ngờ vực hỏi: “Em tìm gì đấy?”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi lại: “Anh có thấy Mộng Xuân Không Tỉnh và Ám Hắc Đại Công không?”

Gia Cát Động Minh nói: “Ý em là từng người hay hai người đi cùng với nhau?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Chắc họ đang đi với nhau, nhưng cũng có thể là đi riêng. Anh có thấy không?”

Gia Cát Động Minh nói: “Đi riêng thì không, đi chung càng không.”

Tội Lỗi Quá Xá lườm anh ta một cái, “Vậy anh hỏi đi riêng hay đi chung làm cái quái gì?”

Gia Cát Động Cười hắc hắc cười, “Anh chỉ muốn biết hai người đó có phải đang đi với nhau hay không thôi.”

Bọn họ quả thật đang đi cùng nhau.

Hơn nữa chỉ có hai người mà thôi.

Quan Miên hỏi: “Anh xem báo chưa?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Giang Sơn xem rồi.”

Quan Miên hỏi: “Các người luyện cấp chung?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Nói chính xác là họ tới giúp tôi luyện cấp.”

Quan Miên kinh ngạc. Cậu tưởng rằng xưa nay Ám Hắc Đại Công chỉ toàn luyện cấp một mình.

Dường như nhìn thấu sự ngờ vực của cậu, Ám Hắc Đại Công cười cười hỏi: “Chứ đằng ấy cho rằng hồi trước làm sao tôi so level với Phồn Tinh Hữu Độ?”

Quan Miên hỏi: “Phát huy sức mạnh của tập thể?”

Ám Hắc Đại Công cười bảo: “Có thể nói như vậy.”

“Lúc trước tại sao lại rời Mộng Đại Lục?”

“Hết hứng.” Ám Hắc Đại Công tiếp, “Chơi game thật ra chính là nắm bắt quy tắc và kỹ thuật. Sau khi nắm bắt được những điều này ở một mức độ nhất định thì chơi game chính là so bì mức độ thuần thục áp dụng chúng mà thôi. Đối thủ duy nhất lúc ấy là Phồn Tinh Hữu Độ nhưng anh ta cũng rút mất rồi.”

Quan Miên nói: “Bây giờ có Trùm Bất Tử.”

“Đằng ấy thấy gã là đối thủ của tôi được ư?” Ám Hắc Đại Công cười cười. Tuy là câu hỏi nhưng cũng đã đưa ra câu trả lời luôn rồi.

Quan Miên nói: “Nghe nói gã gia nhập Công hội Sa Mạc.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Cao thủ và công hội mạnh vốn là bổ trợ lẫn nhau.”

“Tôi cho rằng,” Quan Miên chần chừ nhưng vẫn nói ra nghi vấn trong lòng, “Lòng Son Chiếu Sử Xanh sẽ trở thành trụ cột của Công hội Đế Diệu thay thế anh.” Dù thất bại của Ám Hắc Đại Công dưới tay Trùm Bất Tử không gây ảnh hưởng quá lớn đế danh dự và uy tín của anh, dù sao chênh lệch kỹ năng giữa hai người lúc đó rõ như ban ngày, thế nhưng khoảng cách level giữa hai người quá lớn, Công hội Đế Diệu nếu muốn báo thù thì cao thủ cấp 91 như Lòng Son Chiếu Sử Xanh rõ ràng thích hợp hơn nhiều.

Ám Hắc Đại Công nói: “Trước đây tôi vốn định như vậy.”

“Trước đây?”

Ám Hắc Đại Công nghiêng đầu, ý cười từ đôi mắt dần dần lan tỏa, anh nhìn cậu và hỏi: "Muốn tôi nói ra lý do?"

Quan Miên ngừng bước, đối diện với ánh mắt của anh. Bỗng cậu nói: "Tôi sẽ đánh bại anh."

"Ừ." Ám Hắc Đại Công quay đi, nhìn thẳng về phía trước, miệng khẽ nhoẻn lên, "Tận đáy lòng tôi chờ ngày đó đến."

Tội Lỗi Quá Xá có thể qua loa lấy lệ với các công hội khác nhưng với hội viên của mình vẫn phải có lời giải thích đàng hoàng, dù sao số hội viên bị cuốn vào cuộc chiến hôm đó không phải là ít.

Tinh Phi Ngân vì vậy mà đã gửi tin nhắn cho từng hội viên, giải thích rằng đây là ân oán cá nhân của cậu ta và trịnh trọng đảm bảo những chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần thứ hai, ngoài ra cậu ta còn dùng tiền riêng của mình bồi thường cho những thành viên tham gia vào cuộc chiến hôm nọ. Số tiền tuy không nhiều nhưng cũng thể hiện thái độ biết chịu trách nhiệm của Tinh Phi Ngân, mọi chuyện cứ như vậy mà bị ém xuống.

Các hội viên khác vừa lòng nhưng vẫn còn một người vô cùng bất mãn.

Tội Lỗi Quá Xá phàn nàn với Quan Miên: "Em dám thề chuyện này chắc chắn không nhắm vào Tinh Phi Ngân, nhất định là nhắm vào rờ rờ!"

Quan Miên nói: "Rờ rờ cũng có thể là viết tắt của hiểu biết 'rộng rãi' đấy."

"Xì, hiểu biết rộng rãi cái quái gì, em thấy đầu óc toàn 'rơm' với 'rạ' thì có." Tội Lỗi Quá Xá bực bội trả lời.

Quan Miên gật đầu đáp: "Cũng có thể."

"Nè, bây giờ bộ em đang thảo luận với anh 'rờ rờ' là viết tắt của những từ nào sao? Bây giờ em đang bàn chuyện với anh đó, cái tên Tinh Phi Ngân ngốc… Khụ, là tấm bình phong chịu tội thay thôi!"

Quan Miên bảo: "Nghe nói Tinh Phi Ngân và Phồn Tinh Hữu Độ là anh em."

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Phải."

Quan Miên hỏi: "Chuyện anh em bọn họ việc gì cậu phải kích động như vậy?"

"Em, em kích động hồi nào?" Tội Lỗi Quá Xá nói: "Em chỉ không thích có người dùng thủ đoạn để che đậy chân tướng thôi!"

Quan Miên nói: “Nghe nói cậu không phải chuyên ngành Tin tức mà là Kế toán.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Thế thì sao? Em luôn tự răn mình không được làm sổ sách giả.”

Quan Miên cau mày.

“Biểu cảm anh vậy là sao.” Tội Lỗi Quá Xá vô cùng bất mãn.

Quan Miên nhún vai hỏi: “Biểu cảm gì?”

“Biểu cảm có chút bất ngờ có chút kinh ngạc có chút hoài nghi.”

Quan Miên nói: “Tôi tưởng rằng cậu luôn răn mình ‘có vào không ra’ chứ.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…Mắc gì anh lại suy nghĩ lệch lạc như vậy?”

Quan Miên nói: “Không biết, bởi thế mới có chút bất ngờ có chút kinh ngạc có chút hoài nghi.”

“Nói thế nào đi nữa thì chuyện này em nhất định phải tra rõ ngọn ngành!” Tội Lỗi Quá Xá tuyên bố vô cùng tự tin.

“Sau đó thì sao?”

“Sau cái gì?”

“Sau khi tra rõ ngọn ngành?”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Đương nhiên là trả lại sự công bằng cho Tinh Phi Ngân.”

Với một tên đâm đầu vào ngõ cụt lại không ý thức được mình đã đâm đầu vào ngõ cụt, Quan Miên chỉ có thể lực bất tòng tâm mà xoa trán, “Cho cậu một đề nghị hữu tình nè, nếu muốn biết chân tướng có thể đi hỏi thẳng Tinh Phi Ngân.”

Tội Lỗi Quá Xá hỏi: “Tại sao?”

Quan Miên đáp: “Vì cậu ta sẽ kể với cậu.”

Tốc độ thăm dò chân tướng của Tội Lỗi Quá Xá vô cùng kinh người.

Quan Miên mới đưa ra kiến nghị, Tội Lỗi Quá Xá đã tiến hành kiến nghị một cách triệt để, đồng thời nhanh chóng quay về báo cáo tình hình.

"Anh í nói với em thiệt kìa." Sóng điện não của cậu ta chợt sinh ra cảm giác khát nước, không phải nhu cầu sinh lý mà chỉ là tâm lý muốn uống nước nên Tội Lỗi Quá Xá đã nốc cạn một bình máu.

"Ờ."

"Chẳng phải Phồn Tinh Hữu Độ phải kế thừa gia nghiệp sao, nhà anh ta cấm không cho anh ta chơi game. Gần đây anh ta lên hơi nhiều, nhà anh ta không vui mới quậy lên một trận. Anh nói xem người lớn bây giờ nghĩ cái gì chớ, sao em chẳng thể nào hiểu được vậy?"

Quan Miên nói: "Năm mươi năm sau là cậu biết ngay ấy mà."

Tội Lỗi Quá Xá ngẫm nghĩ rồi nói: "Anh thấy tụi mình có nên an ủi Phồn Tinh Hữu Độ tí xíu không?"

"…" Lần này Quan Miên kinh ngạc thật sự.

Tội Lỗi Quá Xá ngượng chín cả mặt, "Anh không thấy anh ta đáng thương lắm sao?"

Quan Miên hỏi lại: "Nhà anh ta ngoài cấm game còn có yêu cầu gì với anh ta sao?"

Ánh mắt Tội Lỗi Quá Xá bỗng chốc mơ màng.

"Liên quan đến Tinh Phi Ngân hay Minh Nguyệt Vô Ảnh?" Quan Miên hỏi.

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ đáp: "Sao cái gì anh cũng đoán được hết vậy?"

Quan Miên đáp: "Bởi vì rất dễ đoán."

"Ý anh là quan hệ trong gia đình của Phồn Tinh Hữu Độ hả?"

Quan Miên nói: "Ý tôi là suy nghĩ của cậu."

Tội Lỗi Quá Xá phiền não nói: "Hình như không ghét Phồn Tinh Hữu Độ tiếp được nữa rồi, dù sao hôn ước của anh ta với Minh Nguyệt Vô Ảnh đâu phải tự nguyện. Nhưng mà thoáng cái không dùng ánh mắt

nhìn rờ rờ để nhìn anh ta nữa có phần không quen anh ơi. Anh nói xem giờ em phải làm sao?"

Quan Miên thu dọn sổ sách, đứng dậy nói: "Dẫn tôi luyện cấp."

78. Chương 78: Tập Kích Khó Hiểu (hạ)

Dù level rất cao nhưng với việc luyện cấp Tội Lỗi Quá Xá chẳng hề thành thạo, bởi vậy kinh nghiệm của Quan Miên chỉ tăng với tốc độ thạch nhũ nhỏ giọt, chậm vô cùng.

Tội Lỗi Quá Xá mất kiên nhẫn phải lên tiếng: "Thật ra làm nhiệm vụ chính tuyến ăn kinh nghiệm ngon hơn nhiều đó anh." Có rất nhiều game thủ thích càn phó bản, thứ nhất là vì phó bản trong Mộng Đại Lục tương đối phong phú, loại hình nào cũng có, không gây cảm giác nhàm chán, thứ nhì là bởi nhiệm vụ trong Mộng Đại Lục vô cùng kỳ quặc, chẳng dễ để hoàn thành, có khi chạy nhong nhong cả nửa buổi vẫn chỉ công dã tràng, nếu so ra thì càn phó bản khá là đảm bảo. Thật ra nhiệm vụ game này thưởng kinh nghiệm tương đối hậu hĩnh.

Quan Miên nói: "Cậu có tính đến 'phí tổn' lỡ như nhận nhiệm vụ rồi mà không hoàn thành chưa?"

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Chỉ cần không chọn mấy nhiệm vụ biến thái cấp S thì em thấy nhiệm vụ trong Mộng Đại Lục cũng không khó lắm."

Không khó lắm tức là cũng hơi kho khó.

Quan Miên khoanh tay nhìn cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá nhớ lại lịch sử huy hoàng hai lần Quan Miên làm nhiệm vụ dưới sự dẫn dắt của mình thì gò má ửng lên, nhưng đồng thời quyết tâm giật dây Quan Miên làm nhiệm vụ lại càng kiên định hơn bao giờ hết, "Hãy tin em! Không sai vào đâu cho được!"

Quan Miên nói: "Cậu giống mấy người đóng quảng cáo trên TV quá."

Tội Lỗi Quá Xá tự hào nói: "Thu hút được sự chú ý?"

"Quảng cáo mua sắm ấy."

"..."

Quảng cáo mua sắm sống sót trên TV qua mười mấy thế kỷ nên được gọi là "con gián (gián sống rất dai)"

trong các thể loại quảng cáo.

Dù không được ưa thích nhưng chúng vẫn cứ tồn tại.

Một lần nữa đến Học viện Ma pháp St. Paders, Quan Miên đến gặp Mikris nhận nhiệm vụ. Lần này cậu không vung tay quá trán, chỉ chọn cấp A.

Mikris nói: "Có một thiếu niên tên Andy rất thích chạy vòng vòng quanh nhà ăn, bạn hãy đi tìm cậu ấy đi."

Tội Lỗi Quá Xá hớn hở nói: "Em biết nhà ăn nằm ở đâu."

Quan Miên nói: "Tôi hoàn toàn không hề nghi ngờ chuyện này."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Tuy không muốn hỏi thẳng ra đâu, nhưng nếu không hỏi trong lòng em rất khó chịu. Câu đó của anh… là khen hay giễu?"

Quan Miên hỏi lại: "Cậu hy vọng là loại nào?"

"Đương nhiên là khen."

"Con người chỉ cần biết tự lừa mình dối người thì luôn sống rất vui vẻ." Quan Miên đáp.

Tội Lỗi Quá Xá: "…"

Bọn họ nhanh chóng tìm được nhà ăn, sẵn tiện dạo quanh đó vài vòng.

Phong cảnh chung quanh Học viện St. Paders khá đẹp, khác với những rừng cây được số lớn công nhân trồng trọt, rừng cây của St. Paders từ xưa đã tràn ngập sức sống hoang dã, tựa như ẩn giấu vô số những điều huyền bí và của cải.

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Kế St. Paders chính là rừng Mộng Yểm, tụi mình phải cẩn thận tí xíu."

Quan Miên nói: "Rừng Mộng Yểm không phải nằm ở hướng bắc của St. Paders sao? Đây là hướng tây."

Tội Lỗi Quá Xá: "…Nên em chỉ bảo là cẩn thận tí xíu. A, bên đó có người."

Quan Miên nhìn theo hướng cậu ta đang nhìn thì thấy quả nhiên có một thiếu niên tóc nâu đang ngồi không chớp mắt trong rừng. Gã đang tập trung tinh thần nhìn vào một ngọn cỏ.

“Xin cho hỏi cậu có phải là Andy không?” Quan Miên hỏi.

“Phải.” Andy ngước lên.

Mặt mũi gã ta quả thật quá khó coi. Quan Miên cố không để ý đến dung mạo của gã mà đi thẳng vào đề.

Andy đáp: “Trên lầu hai của Thư viện Số Một có một quyển đáp án cho cuộc thi học thuộc lòng, bạn có thể lấy đến cho tôi không?”

Tội Lỗi Quá Xá cau mày nói: “Lại là Thư viện Số Một.” Nhiệm vụ cấp S lần trước ở đó vẫn còn để lại ám ảnh trong lòng cậu ta.

Quan Miên nhanh nhẹn nhận nhiệm vụ rồi đi đến Thư viện Số Một.

Tội Lỗi Quá Xá lẽo đẽo theo sau, “Em cảm thấy nhiệm vụ lần này không đơn giản vậy đâu.”

Quan Miên: “Hửm?”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Lần trước nhiệm vụ cấp B em làm là tìm tài liệu thực nghiệm hộ Raymond phải chạy hết chỗ này sang chỗ khác. Nhiệm vụ cấp A lần này chỉ là tìm đồ, em thấy không chỉ đơn giản vậy đâu. Có khi nào là nhiệm vụ liên hoàn không nhỉ?”

Quan Miên đáp: “Với một đáp án mà chỉ cần đi thêm vài bước tới trước là biết, trước giờ tôi không hay lãng phí tế bào não.”

“Không sao, số lượng tế bào não của em nhiều lắm.”

“Nhưng chẳng qua được khảo sát chất lượng.”

“…”

Bọn họ chẳng hề xa lạ gì với Thư viện Số Một. Trước đó chưa bao lâu hai người mới đứng giữa những giá sách nhìn Tajires biến đống sách ngay ngắn chỉnh tề thành một mớ hỗn loạn, tuyên bố người bình thường cần khoảng vài tháng mới hoàn thành được nhiệm vụ cấp S.

Có điều Thư viện Số Một lần này hình như rất khác với Thư viện Số Một lần trước.

Quan Miên và Tội Lỗi Quá Xá vừa bước qua cánh cửa chính của thư viện thì “Rầm!” một tiếng, cửa đóng lại sau lưng hai người.

Tội Lỗi Quá Xá căng thẳng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Quan Miên đáp: “Giờ không phải đang quay phim kinh dị, cậu đừng có mà dùng cuống họng nói chuyện.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Nhưng anh không cảm thấy bầu không khí này giống đang đóng phim kinh dị lắm ư?”

Quan Miên: “Không, hết sức bình thường.”

Tội Lỗi Quá Xá chợt tỉnh ngộ. Cách Quan Miên đánh giá một sự việc có phải bình thường hay không so với cách bản thân cậu ta đánh giá có một sự khác biệt cực kỳ đáng kể.

Quan Miên và Tội Lỗi Quá Xá đi về phía trước.

Bất thình lình, không gian trước mắt hai người bỗng nhiên vặn vẹo.

Một ngọn lửa phun ra.

Tội Lỗi Quá Xá nhanh chóng phủ kết giới và kéo Quan Miên lùi về phía sau.

Quan Miên bơm máu.

Tuy lửa không phun trúng hai người nhưng hơi nóng phả ra làm lượng máu của họ tụt một cách thảm hại.

“Cái quái gì thế?” Tội Lỗi Quá Xá vừa nói xong thì Quan Miên vốn đang đứng bên cạnh bỗng dưng biến mất.

“Cái quái gì thế?!” Nếu ban nãy là tiếng thì thầm thì bây giờ chính là gào thét.

Tiếng cậu ta vừa dứt, ngọn lửa cũng biến mất, không gian vặn vẹo đã trở lại như thường. Thư viện Số Một vẫn là Thư viện Số Một, chỉ là… thiếu mất một người.

Tội Lỗi Quá Xá vội vã nhìn quanh quất, “Rốt cuộc là cái quái gì thế này?”

Quan Miên vừa bước ra từ cung điện hồi sinh thì nhận được tin nhắn của Tội Lỗi Quá Xá: “Anh đang ở nơi nao?”

Quan Miên hồi âm: “Mới chết, giờ về ngay.”

Tội Lỗi Quá Xá đứng trước cửa thư viện đợi hết mười mấy phút cuối cùng cũng thấy Quan Miên trở lại.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Cậu ta bực bội than thở, "Cái thứ ngu si ở thư viện…"

Quan Miên nhìn thấy cậu ta tan thành ánh sáng rồi biến mất ngay trước mắt mình.

"…"

Lúc Tội Lỗi Quá Xá trở về từ trại giam đã là chuyện của ba mươi phút sau.

"Xin lỗi." Tội Lỗi Quá Xá xấu hổ nhìn Quan Miên.

Quan Miên cất sổ sách vào rồi phủi mông đứng dậy, "Đi thôi."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Em nghe nói Tinh Phi Ngân rất tán thưởng cách anh quản lý sổ sách. Tại sao anh không đi làm kế toán mà lại vào game làm cu li?"

Quan Miên đáp: "Không thích."

"…" Tức là cái nghề kế toán đã bị ghét bỏ còn hơn cả cu li trong game? Tội Lỗi Quá Xá chợt cảm thấy tiền đồ nghề nghiệp tương lai của mình khá là đen tối.

Một lần nữa quay lại thư viện, hai người đã không còn hấp tấp như lần đầu.

Tội Lỗi Quá Xá kịp thời tung kết giới rồi nói với Quan Miên: "Giữ chặt lấy áo em."

Quan Miên nói: "Hai mấy năm trước tôi đã tốt nghiệp nhà trẻ."

"Bây giờ không phải là lúc để bốc đồng!" Quát xong, Tội Lỗi Quá Xá cảm thấy sướng tê cả lòng.

Quan Miên không nói không rằng mà chỉ ôm lấy eo cậu ta.

Tội Lỗi Quá Xá: "…" Tư thế này sao cứ khiến cậu ta có cảm giác mình mới là người được bảo vệ ấy nhỉ?

Lửa lại xuất hiện một cách bất ngờ như lần trước.

Quan Miên cẩn thận quan sát chung quanh. Lần trước lúc bị tách khỏi Tội Lỗi Quá Xá chính là sau khi

nhìn thấy không gian vặn vẹo, theo phân tích của cậu thì có khả năng chính là ma pháp không gian như game từng giới thiệu. Cả cậu và Tội Lỗi Quá Xá đều không cảm thấy mình từng rời đi chứng tỏ hai người đang đứng cùng một vị trí ở hai không gian song song với nhau.

Hai người không ngừng tránh né những không gian méo mó, còn Tội Lỗi Quá Xá thì dùng kết giới chống lại lửa đỏ, cuối cùng cả hai cũng đến được chỗ cầu thang dẫn lên lầu hai.

Tội Lỗi Quá Xá đang định bước lên thì cánh tay của Quan Miên bỗng rụt lại, mạnh mẽ kéo cậu ta xuống nhưng chân của Tội Lỗi Quá Xá đã bước một bước đó. Không gian vặn vẹo dần dần nuốt lấy một chân của Tội Lỗi Quá Xá với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, theo đó ăn lên dần, thậm chí cả Quan Miên đang ôm lấy cậu ta cũng bị nuốt chửng.

Tội Lỗi Quá Xá khiếp đảm nhìn thân thể mình từ từ biến mất rồi lại từ từ xuất hiện, trái tim thiếu điều vọt khỏi ***g ngực, cả nửa buổi mới lắp bắp nói: “Hồi nãy anh nên buông em ra mới phải.”

Quan Miên khá bình tĩnh, đáp: “Đây là nhiệm vụ của tôi.”

“Nhưng ban nãy…” Tội Lỗi Quá Xá vẫn chưa hết hoảng hốt.

Quan Miên vỗ vỗ vào vai cậu ta, “Chỉ là game thôi.”

Bảo là game nhưng cũng thật lắm chứ bộ. Tội Lỗi Quá Xá hít sâu một hơi rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lần này cả lửa và không gian đều không còn, thư viện tĩnh lặng một cách đáng sợ.

Tội Lỗi Quá Xá và Quan Miên tìm hết cả lầu hai vốn chẳng có bao sách vẫn không tìm thấy quyển đáp án học thuộc lòng. Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ hỏi: “Có khi nào thằng quỷ kia lừa mình không anh?”

Quan Miên đáp: “Cậu ta là NPC.”

“Thế sao lại tìm không thấy.”

“Có lẽ chúng ta đã đến nhầm không gian.”

“Là sao?”

“Tức là chúng ta đang ở trong một không gian không có đáp án.”

“Vậy giờ sao đây?” Tội Lỗi Quá Xá biết đây là họa do chân mình gây ra nên khá sốt ruột.

Quan Miên trả lời: “Quay lại lần nữa.”

“Làm sao quay lại?”

“Tìm chỗ méo mó.” Quan Miên kéo Tội Lỗi Quá Xá xuống lầu.

Nhưng thực tế chứng minh, dưới tình huống không biết có bao nhiêu không gian mà đi “du lịch” là chuyện khá ngu ngốc. Quan Miên và Tội Lỗi Quá Xá chẳng còn nhớ mình đã qua qua lại lại hết bao nhiêu lần, chỉ biết Tội Lỗi Quá Xá đối với việc cơ thể mình từ từ biến mất rồi lại từ từ xuất hiện đã bình tĩnh hơn nhiều, thậm chí bắt đầu thấy khoái.

Lại một lần qua qua lại lại, Tội Lỗi Quá Xá ôm mặt nói: “Không được, mệt muốn chết luôn, tụi mình cứ chết để quay lại đi anh.” Nói xong nhưng không nghe thấy Quan Miên trả lời, cậu ta đánh thót trong lòng, hoang mang quay đầu quanh quất tìm người. Nếu lần này lạc nhau tiếp thì chắc đúng là chỉ còn một con “đường chết” để đi. May mà quay lại thì thấy Quan Miên vẫn đang đứng sau lưng, trên vai đậu thêm một huyết tinh linh.

“Thư ai vậy?” Cậu ta bước qua và hỏi.

Quan Miên gấp thư lại, quay đầu đáp: “Mình về thôi.”

79. Chương 79: Đến Nhà Gây Sự (thượng)

Tội Lỗi Quá Xá nheo mắt tỏ vẻ nghi ngờ, “Em hỏi là thư của ai cơ mà?”

Quan Miên lấy bút ra, ngồi xổm xuống vừa viết vừa đáp: “Ám Hắc Đại Công.”

“Ồ, quan hệ của hai người trở nên tốt như vậy sao?” Tội Lỗi Quá Xá cũng ngồi xuống theo.

Quan Miên nói: “Gật đầu chào hỏi.”

“Thư qua thư lại bao nhiêu lần rồi mà còn bảo chỉ gật đầu chào hỏi?” Tội Lỗi Quá Xá tiếp, “Vậy tụi mình được gọi là gì?”

“Đồng cam cộng khổ.”

Tội Lỗi Quá Xá hớn hở nói: “Không ngờ trong lòng anh địa vị của em lại cao đến thế.”

Quan Miên nói: “Bởi vì lần nào đi cùng cậu không đau cũng khổ.”

“…”

Tội Lỗi Quá Xá thấy cậu giao thư cho tiểu tinh linh gửi đi thì không tránh khỏi hiếu kỳ hỏi: “Nội dung ‘gật đầu’ của hai người bao gồm những gì? Hôm nay anh có thấy hơi mỏi cổ rồi không?”

Quan Miên đáp: “Bây giờ đã là chín giờ ba mươi sáu phút.”

Tội Lỗi Quá Xá đáp theo phản xạ: “Ngủ ngon.”

Quan Miên nhìn cậu và hỏi: “Cậu mệt lắm hả?”

“Đâu có, chứ không phải anh định logout à?”

Quan Miên nói: “Làm xong nhiệm vụ này cái đã.”

“Được.” Làm đến đây rồi cậu cũng không muốn bỏ dở giữa chừng.

Nhiệm vụ này ban đầu bày bố trận thế dọa người nhưng sau khi nắm vững quy luật thì nó chính là một trò chơi né bẫy. Quan Miên kéo Tội Lỗi Quá Xá hết rẽ trái rồi rẽ phải, thong dong đi quanh thư viện một cách thành thạo. Sau khi nắm được thời gian lửa sẽ phun ra, kết giới của Tội Lỗi Quá Xá đã trở thành một món trang sức.

Hai người cận thận bước lên lầu hai, trên bàn chễm chệ đặt một tập văn kiện, như sợ game thủ không nhận ra, trên bìa văn kiện còn viết hai chữ “Đáp án” lồ lộ.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Sớm biết nhiệm vụ cấp A nhẹ nhàng như vậy thì em đã chọn A để làm.”

Quan Miên cất “Đáp án” vào túi, đáp: “Cậu có thể xóa tài khoản luyện lại.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Vậy em đâu thể dẫn anh đi luyện cấp nữa.”

Quan Miên nói: “Cậu có thể làm xong nhiệm vụ rồi hãy suy nghĩ đến việc đó.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Hai người vừa buôn chuyện vừa đi ra ngoài, sau đó bị bao phủ bởi bóng của rồng có cánh. Ám Hắc Đại

Công từ lưng rồng nhảy xuống, mỉm cười đi tới, “Làm xong rồi?”

Quan Miên: “Ừ.”

Tội Lỗi Quá Xá nhỏ tiếng nói: “Gật đầu chào hỏi?”

Quan Miên gật cái rụp.

Tội Lỗi Quá Xá nhìn Ám Hắc Đại Công, sao cậu cứ thấy hình như cái tên có quan hệ “gật đầu chào hỏi” với Quan Miên kia đang nhìn mình bằng ánh mắt… hơi nguy hiểm.

Quan Miên nói: “Tôi đi nộp nhiệm vụ trước.”

Ám Hắc Đại Công thu hồi rồng có cánh, chậm rãi đi theo sau cậu.

Tội Lỗi Quá Xá bất giác muốn đi gần Quan Miên hơn, thi thoảng lại liếc ra sau vài cái.

Quan Miên không hề cảm nhận được sóng ngầm đang cuộn trào dữ dội giữa hai người, cậu cầm quyển đáp án đi thẳng một mạch về rừng. Andy vẫn đang ngồi xổm ở đấy, ngọn cỏ trước mặt gã hình như cao thêm được một chút.

“Đáp án cậu cần.” Cậu giao đáp án cho Andy.

Andy nhận lấy đáp án, vui vẻ nói: “Ha ha ha, bọn Dillin phải phí công một chuyến rồi!”

[Hệ thống] Mộng Xuân Không Tỉnh hoàn thành nhiệm vụ Tìm Kiếm Đáp Án, nhận được 280000 điểm kinh nghiệm, một mảnh vụn tinh thể hỏa nguyên tố.

Andy hỏi: “Tôi nghe nói Học viện Orosei đang thu gom những mảnh này, bạn có muốn thử thu thập không?”

Quan Miên đáp: “Được.”

[Hệ thống] Nhiệm vụ Tìm Kiếm Tinh Thể Bốn Màu bắt đầu.

Andy nói: “Tôi nghe nói Jeffrey cũng có mảnh vụn như vậy, mà tên khốn đó thường dùng nước của hồ Huyễn Cảnh để rửa đá.”

Tội Lỗi Quá Xá thấy Quan Miên lại nhận nhiệm vụ thì nhịn không được bèn hỏi: "Làm nhiệm vụ tiếp sao?"

Quan Miên lắc đầu đáp: "Đến giờ ngủ rồi."

"Được, em đưa anh về..." Còn chưa dứt lời, Tội Lỗi đã nhìn thấy Ám Hắc Đại Công đứng sau lưng Quan Miên và nở nụ cười với mình, "Hơ..."

Ám Hắc Đại Công thản nhiên nói: "Nhắc mới nhớ, hình như lâu lắm chưa khiêu chiến với cậu nhỉ."

"Em tự nhiên thấy mệt ghê gớm, mệt chết đi được. Hai người từ từ trò chuyện." Tội Lỗi Quá Xá nói xong thì cũng biến mất cùng với bảng điều khiển.

Ám Hắc Đại Công hài lòng, chìa tay cho Quan Miên, "Đi nào."

Quan Miên khoanh tay hỏi: "Sao anh lại đến đây."

"Vì đằng ấy không đến nên tôi đành qua đây thôi." Ám Hắc Đại Công triệu hồi rồng có cánh.

Quan Miên bước qua, thoăn thoắt trèo lên lưng rồng, Ám Hắc Đại Công ngồi phía sau cậu chỉ huy rồng bay về hướng Loca Scarlett.

Ám Hắc Đại Công chợt hỏi: "Đằng ấy làm nhiệm vụ vòng mấy rồi?"

Quan Miên đáp: "12. Anh chưa làm bao giờ à?"

"Mấy cái cơ bản nhất thôi." Với Ám Hắc Đại Công mà nói, chuyện vui nhất trong game là PK, làm nhiệm vụ còn chẳng thú vị bằng càn phó bản. "Mỗi ngày mấy giờ đằng ấy làm nhiệm vụ?"

"Không chắc." Quan Miên quay đầu nhìn anh như muốn nhìn thấu ẩn ý sau câu hỏi đấy. Ám Hắc Đại Công nở nụ cười tươi rói phối hợp với cậu.

Rồng có cánh chẳng mấy chốc đã bay về Loca Scarlett.

Quan Miên trượt xuống khỏi lưng rồng, vừa kéo bảng điều khiển ra vừa nói: "Tôi out đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Quan Miên bỏ đi nhanh quá nên đã bỏ lỡ nụ cười đầy thâm ý của Ám Hắc Đại Công.

“Cậu định gia nhập hàng ngũ cu li mạng?”

Đây là câu đầu tiên Quan Miên nói với Tội Lỗi Quá Xá sau khi một lần nữa lên mạng không nhìn thấy Bản Chất Minh Mẫn mà bắt gặp Tội Lỗi Quá Xá.

Tội Lỗi Quá Xá cười hắc hắc một cách quái dị, sau đó bổ nhào tới nắm chặt lấy vai Quan Miên, “Nói, hôm qua em đi rồi hai người đã làm chuyện gì?”

Quan Miên đáp: “Đứng tại chỗ làm một lễ truy điệu nho nhỏ cho cậu.”

“Phủi phui cái mồm.” Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ nói: “Miệng anh không nói ra được câu nào hay ho sao?”

Quan Miên đáp: “Truy điệu rất thành công, hôm sau cậu đã trở về.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Quan Miên lấy búa ra bắt đầu làm việc.

Tội Lỗi Quá Xá ngồi xổm xuống bên cạnh mà nhìn, “Ngày nào cũng đập đập gõ gõ không chán à?”

Quan Miên vừa tính nhẩm vừa trả lời: “Cũng không đến nỗi. Chả phải mỗi ngày tôi đều nói chuyện với cậu sao?”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Khác nhau à nha! Nói chuyện với em thú vị lắm í!”

Quan Miên nói: “Tôi bây giờ chỉ hy vọng cậu có một chức năng.”

Tội Lỗi Quá Xá tò mò hỏi: “Chức năng gì?”

“Chức năng tắt máy.”

Một trong những ưu điểm hiếm hoi của Tội Lỗi Quá Xá chính là biết điều, vì vậy ngay sau khi Quan Miên ấn nút “tắt máy”, Tội Lỗi Quá Xá liền nhanh chóng tìm chuyện hay ho khác để làm.

Làm xong nhiệm vụ bốn tiếng buổi sáng Quan Miên logout ăn trưa, ăn xong vừa lên thì nhìn thấy Bản Chất Minh Mẫn đang thẫn thờ đục đục gõ gõ.

“Sớm thế.” Nhìn thấy Quan Miên, Bản Chất Minh Mẫn cố gắng lấy lại tinh thần.

Quan Miên cau mày nói: “Anh có chắc anh tham gia đúng là Sở Giới thiệu hôn nhân chứ không phải Sở Giới thiệu tình một đêm chứ?”

Bản Chất Minh Mẫn đáp: “Nếu là Sở Giới thiệu tình một đêm thì tôi đã không cần mệt vậy.”

Quan Miên hỏi: “Nhiều lắm sao?”

Bản Chất Minh Mẫn gật đầu, “Nhiều lắm! Có điều tôi chấm trúng một cô, đang cố gắng tấn công, từ phản ứng trước mắt của cô ấy có vẻ cũng hơi có ý với tôi.”

Quan Miên hỏi: “Tức là anh tương tư triệt để đến mất cả ngủ?”

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Ai bảo chứ! Tôi đang xếp sao! Cô ấy bảo chuyện cô ấy khó quên nhất trên đời chính là bạn trai cũ từng thức đêm xếp cho cô ấy một ngàn ngôi sao. Tôi xếp được sáu trăm, sắp xong rồi.”

Quan Miên nói: “Dẫm lên vết chân của kẻ đi trước chỉ khiến đối phương càng thêm hoài niệm và không thể quên được người đó, hơn nữa anh sẽ chỉ là thế thân hoặc cái bóng của gã.”

Bản Chất Minh Mẫn cả kinh hỏi: “Thật vậy à? Thế làm sao bây giờ?”

Quan Miên đáp: “Tạo ra những hồi ức đẹp đẽ hoàn toàn mới.”

Bản Chất Minh Mẫn hớn hở hỏi: “Ví dụ như…”

Quan Miên trả lời: “Nếu tôi biết thì tôi đã đi làm sở trưởng Sở Giới thiệu hôn nhân rồi.” Cậu tạm biệt Bản Chất Minh Mẫn rồi về Baute. Mỗi ngày giờ này là giờ cậu phải thu dọn phế tích.

Quan Miên đang trên đường đi thì Ám Hắc Đại Công gửi đến một bức thư hỏi cậu đang làm gì, mấy giờ làm nhiệm vụ.

Quan Miên suy nghĩ một chút rồi hồi âm: “Dọn rác, một tiếng nữa.”

Ám Hắc Đại Công nhanh chóng trả lời: “Một tiếng nữa gặp ở Baute.”

Lúc nhận được thư Quan Miên không ngờ một tiếng đó lại trôi qua chậm như vậy.

Baute.

Đám người đến gây sự trước đó đang đứng quanh chỗ phế tích cần thu dọn và gườm thành viên Công hội Tinh Nguyệt như muốn gây hấn.

Tội Lỗi Quá Xá đứng giữa thành viên Tinh Nguyệt và đám người đó, cố gắng khống chế tình hình, cậu ta biết rõ lai lịch của họ nên cố hết sức tránh không để hai bên xảy ra xung đột, thế nhưng hiệu quả có vẻ không được như ý, kẻ dẫn đầu đám ấy không thèm để ý đến cậu ta mà chỉ một mực đòi Phồn Tinh Hữu Độ phải ra mặt.

Đúng lúc Tội Lỗi Quá Xá đang không biết làm thế nào thì Quan Miên xuất hiện.

Nhìn thấy cậu, hai mắt Tội Lỗi Quá Xá thiếu điều lệ chảy thành sông, "Mộng Xuân, anh đứng đây coi chừng, em đi tìm Tinh Phi Ngân!" Dứt lời, mặc kệ Quan Miên có đồng ý không, cậu ta vội vàng logout.

Nhìn hai đám người đang gườm nhau chằm chằm, Quan Miên đột nhiên nói: "Có cần tổ chức cuộc thi kéo co để giết thời gian không?"

80. Chương 80: Đến Nhà Gây Sự (trung)

Đề nghị kéo co không hề được chấp nhận, hai bên vẫn đang bận dùng mắt để tham gia một cuộc giằng co vô hình khác.

Quan Miên ngồi ở vị trí Tội Lỗi Quá Xá đứng ban nãy thản nhiên đọc báo. Chuyện phát sinh ở khu phế tích Baute được thành viên Tinh Nguyệt đăng lên báo, nhận được vô số bình luận, thậm chí còn có người hô hào gọi bạn tổ đội đến tham quan.

Quan Miên đột nhiên đứng dậy, "Nấm Mèo Xào Thịt là ai?"

Công hội Tinh Nguyệt chợt xôn xao hẳn lên, sau đó một thiếu niên rụt rè bước ra, "Là em."

Quan Miên chỉ vào một bài văn trên báo, hỏi: "Bài văn 'Thích Khách, Lại Gặp Thích Khách' phỏng theo phong cách Cổ Long (tác phẩm 'Phi Đao Gặp Lại Phi Đao') này do cậu viết à?"

Nấm Mèo Xào Thịt đáp: "Dạ, dạ phải."

Quan Miên lại ngồi xuống, "Lỗi chính tả nhiều quá, rất ảnh hưởng đến việc đọc."

Nấm Mèo Xào Thịt ấm ức làu bàu: "Rõ ràng Tô Du Bính viết còn nhiều lỗi chính tả hơn sao anh không nói."

"Thích khách đâu?!" Bị Thịt Rỗng đột nhiên dẫn theo tiểu phân đội luyện cấp của cậu ta từ trên trời hùng hùng hổ hổ sà xuống.

Quan Miên đáp: "Sau lưng cậu đấy."

Bị Thịt Rỗng bỗng xoay người, trợn mắt gườm đám người bên đối phương, "Mấy người muốn làm gì? Ủa? Mấy người là người nhà cơ mà?"

Thành viên Tinh Nguyệt: "…"

Quan Miên nói: "Cậu vừa xoay ba trăm sáu mươi độ."

Bị Thịt Rỗng: "…" Cậu ta nhanh chóng điều chỉnh góc độ, quát lên với đám người kia: "Rốt cuộc mấy người là ai? Đến đây làm gì?"

Người dẫn đầu đám người nọ nhìn sang Quan Miên và hỏi: "Chừng nào Phồn Tinh Hữu Độ tới?"

Quan Miên đáp: "Tôi vẫn chưa đủ trình chia hồn làm hai vừa chơi game vừa gọi điện thoại."

Người dẫn đầu nói: "Hôm nào anh ta chưa lên thì các người đừng hòng bắt đầu công việc."

Quan Miên cau mày hỏi: "Anh có chắc đây là uy hiếp không đấy? Với người sống mà nói nghỉ phép chẳng lẽ không phải phúc lợi hay sao?"

Người dẫn đầu hỏi: "Cậu là ai?"

Bị Thịt Rỗng hất cằm đáp: "Nguyên lão của Công hội Tinh Nguyệt, Mộng Xuân Không Tỉnh chính là anh ấy."

Người dẫn đầu khẽ gật đầu với Quan Miên rồi… Chờ tiếp.

Thời gian từng phút, từng giây trôi qua, thành viên Công hội Tinh Nguyệt dần dần sốt ruột. Dù sao bọn họ lên đây chơi game chứ chẳng phải ngồi không. Thà xông lên đánh nhau một trận còn vui chứ cứ dở dở ương ương kiểu này ai lại chẳng chán.

Tinh linh hết con này tới con khác bay về phía Quan Miên.

Xin nghỉ có, giật giây khai chiến có, hỏi bước tiếp theo làm gì cũng có… Nói chung chỉ xoay quanh một yêu cầu – Đừng ngồi yên nữa.

Quan Miên chỉ đọc ba bức rồi đứng dậy phất tay, "Đi luyện cấp hết nào."

Bị Thịt Rỗng cả kinh hỏi lại: "Anh bảo họ đi thế nào?"

Quan Miên đáp: "Cậu có thể cưỡi thú đi."

"Ý em không phải vậy, ý em là kẻ địch còn đây thì bọn họ làm sao đi được?" Thấy thành viên Tinh Nguyệt lục tục bỏ đi, Bị Thịt Rỗng nôn nóng hỏi: "Nhỡ họ xông lên rồi sao?"

Quan Miên đáp: "Chạy. Chạy không kịp thì logout."

Bị Thịt Rỗng hỏi: "Vậy lỡ họ phá hỏng hết thì sao?"

Quan Miên đáp: "Phá hư được phế tích nhất định không phải người thường. Nếu họ thật sự muốn làm vậy thì có cản cũng cản không được."

Bị Thịt Rỗng thấy cậu xoay lưng toan bỏ đi thì không nhịn được mà kéo cậu lại, "Anh định đi đâu?"

Quan Miên giơ ngón ta chỉ lên trời.

Bị Thịt Rỗng nhìn theo hướng chỉ cậu chỉ, phát hiện giữa bầu trời xanh thẳm, một con chim khổng lồ đang sà xuống, bóng của nó gần như nuốt chửng hai người. Lúc nhìn kỹ hơn, cậu ta nhận ra đó không phải chim mà là rồng có cánh. Còn về phần ai ngồi trên lưng rồng thì chả cần đoán làm gì.

Một con rồng có cánh đen tuyền thế này trong game vẫn là độc nhất vô nhị.

Rồng có cánh đáp xuống, Ám Hắc Đại Công hai chân vừa chạm đất đã nghe thấy bên đối diện có người la lên: "Ám Hắc Đại Công?"

Quan Miên và Bị Thịt Rỗng đồng loạt quay lại nhìn đám người nọ.

Người dẫn đầu ngoảnh đầu hỏi: "Hai người quen nhau?"

Đám người sau lưng gã nhao nhao trả lời: "Anh ta rất nổi tiếng trong game."

"Là trùm PK!"

"Hồi đó từng PK rồi."

Ám Hắc Đại Công thấy Quan Miên nhìn sang phía mình bèn giải thích: "Có không ít đối thủ từng gặp bên thực chiến."

Đối thủ được Ám Hắc Đại Công nhớ mặt chắc chắn không phải hạng xoàng. Khó trách dù trong Mộng Đại Lục họ đều level 0 thao tác lại khá đến thế. Nói vậy người dẫn đầu đám nọ chắc là do ông nội của Phồn Tinh Hữu Độ chỉ định ra từ trong số người thuê bên thực chiến.

Ám Hắc Đại Công nhanh chóng bổ sung: "Nhưng không thân lắm."

Quan Miên nói: "Vậy đi thôi."

Nhìn Tinh Nguyệt từng tốp rời đi, người dẫn đầu nọ không hề nôn nóng, dường như gã rất chắc chắn Phồn Tinh Hữu Độ nhất định sẽ lên mạng.

Quan Miên ngồi trên lưng rồng lấy thư ra gửi cho Tội Lỗi Quá Xá. Tuy cậu ta chẳng nói đi đâu nhưng những lúc thế này điều duy nhất cậu ta có thể làm chính là cầu cứu Tinh Phi Ngân. Quan Miên không biết Tinh Phi Ngân có lên không nhưng vẫn viết thư dặn Tội Lỗi Quá Xá lúc Tinh Phi Ngân lên thì gửi thư báo mình biết một tiếng.

Ám Hắc Đại Công đột nhiên mở miệng: "Các mối quan hệ trong nhà họ Đoàn rất phức tạp."

Quan Miên ngẩn ra.

"Không phải là loại phức tạp mang tính giải trí." Ám Hắc Đại Công lại tiếp.

Tuy anh nói rất ngắn gọn nhưng cũng đủ để ám chỉ một số tin tức.

Thứ nhất, anh quen biết Phồn Tinh Hữu Độ ngoài đời. Cậu nhớ tên thật của Phồn Tinh Hữu Độ là Đoàn Thiều Tinh. Vào lúc này Ám Hắc Đại Công nhắc đến nhà họ Đoàn có lẽ là nói về anh ta. Thứ nhì, Ám Hắc Đại Công đang ám chỉ cậu đừng nên dính vào chuyện này. Rõ ràng là chuyện này không chỉ đơn giản là ông nội muốn tìm cháu như Tội Lỗi Quá Xá nghe ngóng được trước đó.

Rồng có cánh đáp xuống bên hồ Huyễn Cảnh.

Quan Miên bước khỏi lưng rồng, "Anh làm đến vòng mấy rồi?" Cậu tin rằng hôm qua Ám Hắc Đại Công hỏi cậu làm đến vòng mấy tuyệt đối không phải thuận miệng hỏi chơi, mà chở cậu đến đây cũng không phải chỉ đơn giản cho cậu đi nhờ xe.

Ám Hắc Đại Công cười bảo: "Vòng 12."

Quan Miên không hề ngạc nhiên với đáp án của anh, “Sưu tập tinh thể nguyên tố?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Không. Là tìm Dillin đi lạc.”

Nhiệm vụ này nghe có vẻ đơn giản, không giống nhiệm vụ vòng 12. Quan Miên ngẫm nghĩ đôi chút đã nắm được điểm then chốt, cậu hỏi: “Lạc ở đâu?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Rừng Mộng Yểm.”

Rừng Mộng Yểm được công nhận là một địa điểm nguy hiểm trong game. Nơi đó có nhiều ma thú tập trung, level lại không thấp, lúc nào cũng có thể đột nhiên xuất hiện ma thú cấp 9. Rất nhiều game thủ cày level đối với nơi này vừa yêu vừa hận. Có điều luyện cấp còn được lựa chọn muốn đi hay không, còn Ám Hắc Đại Công là làm nhiệm vụ nên không thể không đi. Quan Miên hỏi: “Anh làm thứ nhiệm vụ mà cả thiên hạ đều hận gì rồi?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Cấp S.”

Quan Miên hỏi: “Sắp xếp lại Thư viện Số Một?”

Ám Hắc Đại Công: “Ừ.”

Quan Miên ngạc nhiên hỏi: “Anh tốn bao nhiêu thời gian để hoàn thành?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Phát động nhân lực toàn công hội làm việc hai ngày, tốn gần sáu tiếng.”

Quả là ưu thế của công hội.

Hơn nữa ưu thế này không phải ai cũng có, không những phải điều động được nhân lực mà còn phải đức cao vọng trọng để mọi người tâm phục khẩu phục. Ám Hắc Đại Công có thể xem như hàng hiếm trong Mộng Đại Lục. Dù anh có bại dưới tay Trùm Bất Tử, dù anh từng biến mất rất lâu nhưng chỉ cần anh vừa xuất hiện trở lại, sự sùng bái trong mắt, trong tim của những thành viên công hội đều cứ thế mà trở lại theo.

Quan Miên hỏi: “Cả đêm anh không ngủ à?” Những nhiệm vụ khác tuy không phải cấp S nhưng cũng không thể chỉ một, hai tiếng đã làm xong.

Ám Hắc Đại Công trả lời: “Nói chính xác thì từ lúc chúng ta chia tay hôm qua đến giờ tôi đã ngủ một tiếng.”

Quan Miên cau mày hỏi: “Một tiếng trước khi lên mạng?” Cũng tức là hẹn với cậu xong anh mới logout đi ngủ.

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Tôi có thể xem như đằng ấy đang quan tâm cho tôi không?”

Quan Miên không đáp mà chỉ hỏi ngược lại: “Tôi phải tìm tinh thể nguyên tố, anh phải tìm Dillin, chúng ta làm sao làm nhiệm vụ chung với nhau?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Mộng Đại Lục có một loại nhẫn đeo vào sẽ được làm chung nhiệm vụ, có điều hoàn thành nhiệm vụ thì kinh nghiệm chia đôi.” Nói xong, anh lấy từ trong túi ra một cặp nhẫn.

Đây là một đôi nhẫn màu bạc, nhìn sơ chẳng có vẻ gì bắt mắt nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện thiết kế của nhẫn vô cùng tinh xảo, hai chiếc nhẫn có thể hợp lại thành một. Mỗi chiếc nhẫn được trang trí bằng một cái móc nhỏ, hai cái móc có thể móc lại với nhau tạo thành hình trái tim cầu kỳ.

“Tôi đeo lên cho đằng ấy nhé?” Ám Hắc Đại Công chìa lòng bàn tay ra làm tư thế mời. Nhẫn trong bàn tay còn lại của anh lấp lánh rực rỡ.

81. Chương 81: Đến Nhà Gây Sự (hạ)

“Chỉ có mỗi lựa chọn đeo nhẫn thôi sao?” Quan Miên khoanh tay nhìn anh.

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Mắt tôi chỉ nhìn thấy mỗi thứ này thôi.”

Quan Miên nói: “Tôi có thể từ chối.”

Ám Hắc Đại Công nhún vai bảo: “Tôi không có cách nào ép đằng ấy làm chuyện đằng ấy không muốn làm. Chẳng qua hai người cùng làm nhiệm vụ chẳng phải thú vị hơn sao?”

Quan Miên nói: “Tôi muốn gấp đôi kinh nghiệm của anh.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Lúc chọn có thể không đánh dấu phần của tôi.”

Quan Miên im lặng nhìn anh như muốn phân tích thiệt hơn trong chuyện này.

“Đeo nhẫn chỉ làm đằng ấy thấy hơi cấn tí xíu thôi mà, không phải sao?” Ám Hắc Đại Công hỏi.

Quan Miên đáp: “Tôi chỉ không thích cái cảm giác ngu ngơ nhảy vào bẫy người khác đặt sẵn.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Tôi đứng trong bẫy chờ đằng ấy.”

Quan Miên cúi đầu xuống. Bàn tay của Ám Hắc Đại Công vẫn đang chìa ra, tự tin đến mức khiến người ta chỉ muốn đánh cho một cái.

"Đằng ấy nói xem trong hai chúng ta ai mới là người nghĩ nhiều?" Ám Hắc Đại Công cười mỉm chi mà bổ sung.

Nếu đánh tức là cậu nghĩ nhiều, tưởng ai cũng yêu mình ư? Khóe miệng Quan Miên khẽ nhoẻn lên, như cười lại như chẳng phải cười mà đánh nhẹ để gạt tay anh đi.

Ám Hắc Đại Công không hề bất ngờ với kết quả này, "Được rồi. Đằng ấy làm nhiệm vụ, tôi đi theo."

Quan Miên dùng ngón tay chỉ vào bàn tay còn lại của anh.

Ám Hắc Đại Công cau mày, giơ bàn tay cầm nhẫn lên.

Quan Miên lấy một chiếc đeo vào ngón trỏ của mình.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười, thuận tay đeo vào chiếc nhẫn còn lại, sau đó kéo bảng điều khiển chỉnh tới cửa sổ chia sẻ nhiệm vụ, lập tức nhìn thấy cột nhiệm vụ của mình tăng thêm một cái tên "Tìm Kiếm Tinh Thể Bốn Màu". Anh nhìn chung quanh, chợt hỏi: "Bắt đầu từ đâu nhỉ?"

Quan Miên đáp: "Jeffrey ở ven hồ, chúng ta đi dọc theo bờ hồ tìm đi."

Cảnh sắc bờ bên này của hồ Huyễn Cảnh so với bên còn lại lung linh hơn nhiều. Rừng cây rậm rạp um tùm hệt như một dải lụa xanh thẫm uốn lượn quanh hồ nước màu lam, lặng lẽ bảo vệ cho nước hồ mãi trong xanh.

Quan Miên cùng Ám Hắc Đại Công thong thả rảo bước trên lớp bùn mềm mại quanh hồ, dáng vẻ nhàn hạ cứ như tản bộ sau khi dùng cơm. Phía sau hai người là hàng dấu chân ngay ngắn, không ngừng kéo dài.

"Cuối tháng này…" Ám Hắc Đại Công mới nói được nửa câu thì một thiếu niên tóc màu nâu nhạt đột nhiên từ trong rừng chạy ù ra, quỳ rạp xuống bên hồ, lấy ra một mẩu tinh thể nhỏ bằng móng tay dùng nước hồ tẩy rửa.

Quan Miên và Ám Hắc Đại Công liếc nhau, sóng vai bước tới, "Xin hỏi, cậu có phải là Jeffrey không?"

Thiếu niên cả kinh ngước lên, cả người lùi ngay về sau, đôi mắt cùng màu với màu tóc tràn ngập đề phòng và sợ hãi, "Các người là ai?"

Quan Miên đáp: "Chúng tôi muốn thu thập tinh thể nguyên tố, cho hỏi…"

Cậu còn chưa nó xong Jeffrey đã bật dậy phóng thẳng vào rừng.

Quan Miên cùng Ám Hắc Đại Công theo phản xạ đuổi theo.

Do tốc độ của Quan Miên mãi mãi thua xa Ám Hắc Đại Công nên cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng hai người khuất dần khỏi tầm mắt. Dù sao cũng không đuổi kịp, cậu từ từ giảm tốc độ, tìm một gốc cây ngồi nghỉ.

Trên không vang lên tiếng vỗ cánh.

Quan Miên ngẩng đầu nhìn, không phải là huyết tinh linh mà chỉ là một tiểu tinh linh bình thường. Cậu nhận thư từ tay tiểu tinh linh, là thư Tội Lỗi Quá Xá gửi đến: "Tinh Phi Ngân lên mạng. Tình thế khẩn cấp, tới mau anh ơi!"

Đây là lần đầu tiên Tội Lỗi Quá Xá gửi thư mà không dùng những lời thừa thải viết cho đủ số chữ.

Quan Miên lấy tiểu tinh linh trong túi ra gửi thư giải thích với Ám Hắc Đại Công rồi chạy về phía bến tàu.

Không có thú cưỡi, từ Học viện St. Paders về thành Baute là một hành trình dài dằng dặc hết sức tẻ nhạt. Sau ngày Baute biến thành đống đổ nát, trận truyền tống cũng biến thành bãi hoang tàn, vì vậy nếu muốn đến Baute phải đi vòng sang nơi khác rồi đi bộ về Baute.

Lúc Quan Miên về tới nơi đã có không ít thành viên Tinh Nguyệt bắt đầu dọn dẹp phế tích. "Những người đó đâu?" Quan Miên nhận ra người đang đứng gần mình nhất chính là tác giả bài văn "Thích Khách, Lại Gặp Thích Khách" Nấm Mèo Xào Thịt.

Nấm Mèo Xào Thịt trả lời: "Hội trưởng dẫn anh ta vào thôn rồi?"

"Anh ta?"

Nấm Mèo Xào Thịt đáp: "Hội trưởng lên xong thì lặng lẽ nói chuyện với người dẫn đầu kia một lát, sau đó anh ta bảo bọn họ logout hết."

Nếu đã giải quyết riêng xong xuôi thì Tội Lỗi Quá Xá căng thẳng cái gì?

Quan Miên cau mày quay về thôn trang. Với những gì cậu hiểu về Tội Lỗi Quá Xá, tính cách cậu ta tuy hơi tinh nghịch, hoạt bát nhưng vẫn chưa đến mức rảnh rỗi sinh nông nỗi, không có chuyện gì đi vẽ chuyện gây sự.

Thôn trang vẫn như lần trước lúc cậu rời khỏi, mọi thứ gọn gàng ngay ngắn.

Quan Miên đi thẳng đến bộ chỉ huy lâm thời. Nếu hai người họ muốn tìm một nơi nghiêm túc lại không bị quấy rầy thì nơi đó là thích hợp nhất.

Ngoài cửa bộ chỉ huy toàn người với người.

Trong số đó người thò đầu hóng chuyện lộ liễu nhất không ai khác ngoài Bị Thịt Rỗng.

"Hay không?" Giọng nói của Quan Miên thình lình vang lên khiến cậu ta giật thót, đầu đập vào cửa cái cốp.

"Oái!" Bị Thịt Rỗng ôm trán, đau khổ quay lại, "Anh đi đứng không phát ra tiếng động hả?"

Quan Miên vặn lại: "Làm sao phát ra tiếng? Vừa đi vừa hát Tiến Quân Ca sao?"

Bị Thịt Rỗng vốn chẳng ôm hy vọng tranh hơn thua miệng lưỡi với Quan Miên. Cậu ta đành chuyển đề tài, "Anh có định vào không?"

Quan Miên hỏi: "Tình hình ra sao rồi?"

Bị Thịt Rỗng đáp: "Không biết, hiệu quả cách âm của cửa tốt quá."

Quan Miên nói: "Nãy cậu nhoi lên nhoi xuống để làm cái gì?"

"Tìm chỗ ván cửa nào mỏng mỏng tí xíu ấy mà." Bị Thịt Rỗng đáp.

"Tìm được chưa?"

"Trước mắt vẫn chưa."

Quan Miên hỏi: "Biết sự khác biệt giữa ngoài đời và trong game chưa?"

Bị Thịt Rỗng nhanh nhảu trả lời: "Trong game đấu võ mồm em chưa từng thắng, đời thực đấu võ mồm em chưa thua bao giờ."

"Đời thực của cậu nghe có vẻ hão huyền quá." Quan Miên nói: "Có điều trong game mà đi tìm vấn đề về chất lượng thì cậu cũng hão huyền luôn."

Bị Thịt Rỗng ngẩn ra.

Quan Miên nói: "Lúc cậu bước vào thế giới game, game đã mặc định trong sóng điện não của cậu những thứ này vừa chân thật vừa hoàn hảo. Nói cách khác, nếu cậu có thể tìm được vấn đề về chất lượng trong cánh cửa này tức là não cậu có vấn đề."

Bị Thịt Rỗng khẽ tránh, nhường đường cho cậu như muốn bảo anh vào lẹ cho khuất mắt em.

"Có cần tôi để hở cửa một tí không?" Quan Miên vừa đẩy cửa bước vào vừa hỏi.

Bị Thịt Rỗng hai mắt sáng rỡ, toan nói "được" thì cửa đã đóng sầm lại ngay trước mặt cậu ta.

"..."

Ba người chia thành hai phe rõ rệt.

Người dẫn đầu ngồi ở vị trí Quan Miên thường ngồi, lưng thẳng tắp, sắc mặt ung dung.

Tội Lỗi Quá Xá đứng trước mặt gã, hai tay chống lên bàn, cậy vào tư thế cao hơn mà trừng mắt người ta, miệng thì liến thoắng không ngừng nhưng nội dung nghe có vẻ nổi da gà, "Bồn cầu phát ra tiếng ùng ục cứ như một cái miệng to tướng đang nuốt nước miếng. Lúc anh đặt mông lên cái miệng đó... Anh đoán xem sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Tiếng chất lỏng va chạm với chất lỏng vang lên, hoặc cũng có thể là tiếng chất rắn va chạm với chất lỏng."

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ quay đầu lại, "Tí nữa thôi là anh ta bị dọa cho són ra quần rồi! Mắc gì tự dưng phá hỏng hết bầu không khí?"

Quan Miên nói: "Tôi tưởng cậu đang chọc cho anh ta cười."

"...Không đáng sợ sao?" Tội Lội Quá Xá tổn thương nặng nề.

Quan Miên đáp: "Tôi chỉ có thể nói, câu này của cậu rất buồn cười."

"..."

"Chẳng phải cậu bảo đang căng thẳng lắm à?" Quan Miên hỏi.

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Lúc anh bước vào có phải nhìn thấy ba người không?"

Quan Miên cau mày, “Còn nữa?”

“Không, ý em là anh hãy gạt em đi rồi xem bầu không khí lúc đó giữa hai người bọn họ kìa.” Tội Lỗi Quá Xá lùi lại vài bước.

Sau lưng cậu ta là Tinh Phi Ngân đang đứng đối diện người nọ.

Hai người không ai nói lời nào, không hề động đậy, chẳng khác nào hai ngọn núi tuyết, chỉ cần một trong hai khẽ nhúc nhích là đối phương sẽ có cơ hội đâm vào!

Tội Lỗi Quá Xá thở dài, “Giờ anh hiểu chưa?”

Quan Miên hỏi: “Họ đang làm gì vậy?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Có trời mới biết. Ban đầu anh í đến nói mấy câu với cái anh kia, sau đó anh ta giải tán đội ngũ, rồi hai người cứ ngồi như chết rồi ở đây.”

Quan Miên hỏi: “Ngồi như chết rồi được xem là tình hình căng thẳng hả?”

Tội Lỗi Quá Xá mặt lộ vẻ xấu hổ, “Hồi đầu em tưởng họ tính đánh nhau.”

“Đấu mắt cũng là đấu nhỉ.” Quan Miên đi đến cạnh Tinh Phi Ngân, “Bước tiếp theo cần bọn tôi phối hợp thế nào?”

Tinh Phi Ngân đáp: “Không cần. Đây là chuyện riêng của tôi.”

Quan Miên nói: “Hội trưởng lần trước hình như cũng nói vậy.”

Tinh Phi Ngân mím chặt môi.

Tội Lỗi Quá Xá vỗ vai Quan Miên, “Sao trực tiếp quá vậy anh?”

Quan Miên đáp: “Bởi vì tôi vừa phí hết nửa tiếng chạy không một chuyến tới đây.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Lúc nào rồi mà còn tính từng giây từng phút hở anh.”

Quan Miên không trả lời cậu ta, ánh mắt cậu đã bị tiếng động bên cửa sổ thu hút. Một tiểu tinh linh lách mình qua khe cửa từ từ bay vào đậu lên vai Quan Miên.

Tội Lỗi Quá Xá chế nhạo: “Ủa? Lần này không phải huyết tinh linh nhỉ.”

Tuy cậu đang đợi hồi âm của Ám Hắc Đại Công nhưng cũng không có nghĩa là những người khác sẽ không viết thư cho cậu. Quan Miên thầm đoán đây là thư Bản Chất Minh Mẫn gửi cho mình, bởi vì ngoài Tội Lỗi Quá Xá, Bản Chất Minh Mẫn và Bị Thịt Rỗng là hai người thường dùng tiểu tinh linh gửi thư cho cậu nhất. Cậu mở thư ra xem, mặt lập tức biến sắc.

Tội Lỗi Quá Xá thấy cậu đột nhiên kéo bảng điều khiển ra thì trong lòng đánh thót một cái, “Xảy ra chuyện gì sao anh?”

Quan Miên hỏi: “Dưới tình huống thế nào thì thư mình gửi đi bị trả về lại cho mình?”

“Hả?” Tội Lỗi Quá Xá ngẫm nghĩ rồi đáp: “Nếu người đó không online tiểu tinh linh sẽ đợi đến khi người đó lên rồi gửi. Còn như thư bị trả lại… Trừ phi tài khoản không tồn tại!”

Quan Miên gấp thư bỏ vào trong túi, xoay lưng bỏ đi.

Tội Lỗi Quá Xá bấy giờ mới kịp phản ứng, chạy theo hỏi: “Thư đó anh gửi ai vậy?”

Trả lời cậu ta là tiếng đóng cửa.

Việc đầu tiên Quan Miên làm sau khi bước ra khỏi phòng chính là viết thư cho Lòng Son Chiếu Sử Xanh hỏi thăm tung tích của Ám Hắc Đại Công.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nhanh chóng hồi âm, bảo rằng không biết.

Quan Miên lại viết thư cho Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta không hồi âm mà chạy thẳng tới gặp cậu. “Xảy ra chuyện gì?” Cậu ta không thân với Quan Miên lắm nhưng cậu ta biết Quan Miên tuyệt đối là loại người chỉ tìm đến kẻ khác khi thật sự cần thiết.Trước hết là tìm Lòng Son Chiếu Sử Xanh, sau lại tìm cậu ta, cái kiểu chưa tìm thấy người cần tìm là không chịu thôi chứng tỏ đã có chuyện lớn phát sinh.

Quan Miên đáp: “Thư tôi gửi Ám Hắc Đại Công bị gửi trả về.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta ngẩn người, cười hỏi: “Đừng nói là chia tay à nha?”

Quan Miên im lặng liếc cậu ta.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta chợt tỉnh ra, "Ủa kỳ vậy. Mộng Đại Lục không có hệ thống từ chối nhận thư."

Quan Miên hỏi: "Cậu cảm thấy dưới tình huống thế nào sẽ xảy ra chuyện như vậy?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cúi đầu ngẫm nghĩ, mặt mày tỏ vẻ nghiêm trọng hẳn lên, "Xóa tài khoản?"

Quan Miên cau tít mày lại.

Tội Lỗi Quá Xá và Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đều là game thủ kỳ cựu trong Mộng Đại Lục, nếu cả hai đã có cùng suy nghĩ vậy tức là dù sự thật không phải như thế thì cũng gần đến tám, chín mươi phần trăm.

Thế nhưng…

Nguyên nhân là gì?

82. Chương 82: Hạn Chế Đẳng Cấp (thượng)

"Chắc không đâu mà." Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta tự lẩm bẩm với mình. Cậu ta nhìn Quan Miên đầy ngờ vực như đang đánh giá mức độ đáng tin của Quan Miên.

Suy nghĩ của Quan Miên từ chuyện chiếc nhẫn trở về với hiện tại, cậu hờ hững đáp: "Tôi chỉ đang thuật lại sự thật."

Giang Sơn Thở Dốc Vì ta hỏi: "Sự thật gì? Cụ thể hơn tí xíu được không?"

Quan Miên kể lại mọi chuyện, bắt đầu từ lúc hai người chia sẻ nhiệm vụ.

Dù cậu không hề đề cập đạo cụ để chia sẻ nhiệm vụ là gì nhưng Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đã liếc ngay đến ngón tay Quan Miên. Không thể trách cậu ta nghĩ nhiều, có trách thì trách Quan Miên quá nghèo, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có ngón tay là phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

"Ý anh là," Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói tiếp: "thư anh gửi cho Ám Hắc Đại Công bị trả về?"

Quan Miên đáp: "Ngay từ đầu tôi đã nói vậy."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vuốt cằm học đòi dáng vẻ trinh thám, "Chuyện này thiệt quá kỳ cục."

Quan Miên hỏi: “Ngoài xóa tài khoản còn khả năng nào khác không?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Tôi cũng không biết. Anh chờ tí, tôi hỏi Lòng Son.”

Quan Miên không biết trong thư cậu ta viết thế nào mà chẳng bao lâu sau, Lòng Son Chiếu Sử Xanh đã vội vàng chạy tới.

“Đại Công xóa tài khoản?” Lòng Son Chiếu Sử Xanh nhìn Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta, mày cau tít lại.

Quan Miên đã biết trong thư cậu ta viết gì.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta trả lời: “Nói một cách nghiêm túc là một trong những khả năng.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh cau mày, thái độ có vẻ không bằng lòng với cách thổi phồng sự việc của Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhưng lại không thể trách. “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhìn Quan Miên.

Quan Miên nói: “Giang Sơn biết.”

“…” Sao mình không ra tay trước quách nhỉ! Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta vừa bực dọc nghĩ vừa kể lại mọi chuyện.

Đợi cậu ta kể xong, Quan Miên mới sửa lại: “Từ St. Paders đến thôn tôi tốn khoảng ba mươi hai phút, không phải gần một tiếng, đến lúc nhận được thư chắc tổng cộng khoảng năm mươi phút, không phải hơn một tiếng.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh nói: “Xóa tài khoản trong khoảng thời gian ngắn như vậy là không thực tế.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhỏ giọng hỏi: “Chứ không thì sao lại bay về?”

Quan Miên hỏi: “Xóa tài khoản có cần phải do chính chủ làm không?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đáp: “Hỏi thừa. Nếu người khác mà cũng xóa được thì tôi đã xóa tài khoản của anh từ lâu.”

Quan Miên lại hỏi: “Công ty game thì sao?”

“Chuyện này…” Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta sửng sốt đáp: “Theo lý thuyết là được. Thế nhưng nhân vật hư cấu trong game vẫn sở hữu những quyền lợi thuộc về chính chủ trước pháp luật, trừ phi có công văn chính thức của tòa án, chứ không tự tiện xóa ID ảo của người khác chính là vi phạm quyền lợi của game thủ, là hành vi vi phạm pháp luật.”

Quan Miên cau mày hỏi lại: “Công văn chính thức của tòa án?”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đáp: “Anh đừng nghĩ nhiều. Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy thì không thể nào không nghe được chút tin đồn gì hết.”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh lấy giấy bút trong túi ra viết thư rồi dùng huyết tinh linh gửi đi.

Sau đó cả ba tìm một vị trí khuất trong thôn ngồi chờ.

Quan Miên và Lòng Son Chiếu Sử Xanh đều không phải kẻ nhiều lời. Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta tuy lắm mồm nhưng có Quan Miên ở đó, cậu ta tự biết có nói cũng chỉ bị thiệt nên cũng im lặng để tránh mất mặt. Nhưng nói vậy thôi chứ lực cản đương nhiên vẫn yếu hơn động lực của miệng. “A, có phải game có bug không nhỉ?”

Lòng Son Chiếu Sử Xanh đáp: “Mộng Đại Lục vừa đoạt giải ‘Game Với Thiết Kế Hoàn Hảo Nhất’.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Đúng đó, mới đoạt được, tức là đoạt được trước khi chuyện này xảy ra. Nếu để xảy ra chuyện thế này biết đâu là khỏi đoạt được luôn.” Nói rồi, cậu ta quay sang Quan Miên kêu gọi đồng minh, “Anh thấy sao?”

Quan Miên đáp: “Theo thời gian, địa điểm, tính cách phân tích, khả năng Ám Hắc Đại Công xóa tài khoản là dưới hai phần trăm.”

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: “Thấp hơn hai phần trăm tức là vẫn có hai phần trăm khả năng?”

“Ví dụ như là nhân cách phân liệt.”

“…Được rồi. Nhưng công ty phạm lỗi chẳng phải có xác suất cao hơn à?”

Quan Miên trầm ngâm rồi trả lời: “Có khả năng.” Cậu không quen thuộc lắm với game này nên khó lòng đưa ra phán đoán cụ thể và chính xác.

Đáp án này của cậu đã đủ làm Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta hết sức thỏa mãn. Cậu ta không khỏi nhìn về phía Lòng Son Chiếu Sử Xanh đầy đắc ý.

Lòng Sơn Chiếu Sử Xanh cúi đầu.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta thò đầu qua ngó, bỗng nghe thấy từ cổ họng anh phát ra tiếng hít thở đều đặn.

Có điều lần này đã hơn một tiếng mà huyết tinh linh vẫn chưa trở về.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta càng chờ càng mất kiên nhẫn, cậu ta nhìn Quan Miên đầy vẻ hoài nghi, "Đừng nói là chiêu chơi khăm mới của cá tháng tư nhỉ?"

Quan Miên nói: "Giờ là tháng chín."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Cứ như một tháng tư ai chả biết, làm sao gọi là chơi khăm được chứ?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh đột nhiên đứng dậy nói: "Tôi logout xem thử."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đứng dậy theo, "Anh tin anh ta thiệt ấy hả? Bình thường có thấy anh tin em vậy đâu."

"Cậu ta rất đáng tin." Lòng Son Chiếu Sử Xanh mở bảng điều khiển lên.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nhìn Quan Miên một cách không dám tin, "Không lẽ tôi không đáng tin cậy?

Quan Miên đáp: "Không lẽ còn cần phải hỏi?"

"…" Đáng lý cậu ta nên chọn những người dễ sống chung mà chơi chứ nhỉ. Thấy Quan Miên xoay người đi về phía thành Baute, Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đuổi theo hỏi: "Anh cứ thế mà đi hả?"

"Cậu cõng tôi?"

"Ý tôi là, lẽ nào anh không ở lại chờ kết quả?"

Quan Miên trả lời mà đầu chẳng buồn ngoảnh lại, "Ở lại đây chờ và đi chỗ khác chờ có gì khác à?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta dừng bước, nhìn theo bóng lưng Quan Miên mà tự lẩm bẩm: "Tuy bảo bình tĩnh là ưu điểm nhưng sao để tên kia thể hiện lại chướng mắt vậy chứ?"

Tuy vì rắc rối ban nãy Quan Miên bỏ lỡ giờ công tác dọn dẹp phế tích, nhưng hiện giờ cậu vẫn quay về làm bù.

Một công việc làm đi làm lại lâu ngày đương nhiên sẽ không còn mấy hăng hái. Rất nhiều thành viên Tinh Nguyệt dần hình thành thói quen lúc mọi người bắt đầu sẽ chạy đến điểm danh với Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc, sau đó đợi đến khi kết thúc lại chạy về báo danh, thậm chí có người cả qua loa lấy lệ cũng chẳng buồn.

Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc từng đề cập vài vấn đề với Tinh Phi Ngân và cậu nhưng cả hai đều chưa đưa ra cách giải quyết. Một là vì Tinh Phi Ngân quá bận, cơ bản chẳng có thời gian để ý. Còn Quan Miên là do những chuyện đó không nằm trong phạm vi phụ trách của cậu nên cũng chả buồn nhúng tay. Thứ hai, dù sao đây vẫn chỉ là game, không phải đời thực, ép buộc game thủ công tác theo kiểu chấp hành nhiệm vụ rất dễ phản tác dụng, phương án thưởng phạt đề ra nhất định phải giành được sự tín phục của mọi người. Trước khi phương án cụ thể được đề ra, thà để tự do còn hơn làm cho mọi người lấn cấn trong lòng.

Khoảng hai mươi phút sau, Lòng Son Chiếu Sử Xanh xuất hiện ở khu phế tích.

Sự xuất hiện của hội trưởng công hội đối địch một thời, và cũng chính là công hội quan hệ mờ ám với mình hiện tại, đã làm dậy lên một làn sóng dư luận nho nhỏ.

Lòng Son Chiếu Sử Xanh dường như chẳng quan tâm đến vô vàn cái nhìn tò mò, anh ta chỉ đi thẳng một mạch đến cạnh Quan Miên và thấp giọng nói: "Đại Công đang đánh thực chiến bên vũ khí lạnh."

Quan Miên hỏi: "Không việc gì?"

Lòng Son Chiếu Sử Xanh đáp: "Không nói."

Quan Miên gật đầu đáp: "Tôi biết rồi."

Lòng Son Chiếu Sử Xanh không nói gì, trực tiếp gọi thú cưỡi bay thẳng lên trời.

Không ít người thường nói chuyện với Quan Miên đều chạy qua thăm dò nguyên do Lòng Son Chiếu Sử Xanh đến chỗ bọn họ.

Ban đầu Quan Miên còn qua loa có lệ, về sau bị hỏi lắm quá hóa bực, đáp: "Giám sát."

Hội trưởng Công hội Đế Diệu đến Công hội Tinh Nguyệt giám sát? Đến trộm tình báo còn có lý.

Nghĩ đến chuyện Công hội Đế Diệu mới đó mà đã xây xong tường thành đâu vào đấy, còn bọn họ vẫn đang phải vật lộn với đống đổ nát hoang tàn, vả lại người tham gia công cuộc dọn dẹp còn ít xỉn, lòng tự tôn của các thành viên Tinh Nguyệt bị lười biếng chèn ép bấy lâu bỗng nhiên trỗi dậy.

Bọn họ lập tức lấy báo và giấy ra. Kẻ đăng báo, người viết thư, mạnh ai nấy cố gắng hô hào bạn bè đến cùng nhau giữ thể diện.

Chỉ trong chốc lát, sĩ khí của Tinh Nguyệt đột ngột tăng vọt, người người nhà nhà hăng hái lao động.

Về sau, Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc còn lén tìm Quan Miên bày tỏ lòng biết ơn vì cậu đã đưa ra một kế rất hay.

Có điều đây là chuyện sau này.

Lúc này, sau khi đã làm đủ một giờ đồng hồ, Quan Miên lập tức kéo bảng điều khiển ra nhảy sang thực chiến – Vũ khí lạnh.

Vẫn là phòng chờ ấy, vẫn là kho vũ khí ấy, vẫn là chọn kích. Điểm khác biệt duy nhất là lần này cậu chú ý tới bảng xếp hạng game thủ, bốn chữ Ám Hắc Đại Công chễm chệ trên bảng, hơn nữa còn phát sáng.

Cậu đang nghiên cứu không biết làm sao gọi anh thì chợt nhìn thấy một tin nhắn nảy ra.

[Hệ thống] Ám Hắc Đại Công mời bạn vào phòng số 1001, nhận lời hay từ chối?

83. Chương 83: Hạn Chế Đẳng Cấp (trung)

Nhận lời không chút do dự.

Quan Miên được mời đến một căn phòng hình vuông.

Ám Hắc Đại Công đang cầm một đôi chùy, một trái một phải chém hai người khác thành ánh sáng trắng.

Quan Miên ngồi xuống tại chỗ, bó gối xem anh đơn độc đấu với quần hùng.

Trong phòng ngoài cậu và Ám Hắc Đại Công còn có năm người khác. Một trong số đó lúc nhìn thấy Quan Miên bước vào thoáng sửng sốt, sau đó lập tức hớn hở vẫy gọi.

Quan Miên hỏi Ám Hắc Đại Công: "Cần trọng tài không?"

Ám Hắc Đại Công thuận tay chém kẻ đánh lén thành ánh sáng, nghiêng đầu đáp: "Có vẻ không cần."

Bốn người còn lại thấy Quan Miên cùng phe với Ám Hắc Đại Công thì cùng xông lên nhắm vào Ám Hắc Đại Công!

Ám Hắc Đại Công một cước đá bay người gần nhất, sau đó vung tay trái chém thật mạnh.

Keng một tiếng.

Đối phương dùng thuẫn đỡ được.

Ám Hắc Đại Công đột nhiên bật lên, tay phải vung chùy giáng xuống đỉnh đầu kẻ nọ.

Người dùng thuẫn thoáng ngẩn ra, sau đó giật bắn, giơ thuẫn lên che đầu.

Thế nhưng chùy không giáng xuống thuẫn như gã tưởng tượng mà mượn thế quét qua trái, đánh cho một người khác tan thành ánh sáng.

Ám Hắc Đại Công đáp xuống, chân phải đá ra liên tục mấy cước.

Một người bị đá văng đi, một nghiêng mình tránh thoát, trường kiếm trong tay gã đâm tới vai anh.

Ám Hắc Đại Công không tránh cũng chẳng né, anh hiên ngang nhận lấy nhát kiếm, sau đó bỗng thụp xuống, cánh tay bị thương nương theo lực của cổ tay kéo chùy từ trên thuẫn xuống, chùy văng trúng ngay bụng đối phương.

Người nọ bị đánh trúng phải lùi lại ba bước, mông đặt bệt xuống đất, tấm thuẫn rơi xuống đánh keng một tiếng.

Ám Hắc Đại Công nửa quỳ nửa ngồi, dùng chùy trong tay chưa bị thương chống đỡ một nhát chùy đánh tới. Sườn phải của anh bị một người khác đá trúng, anh lảo đảo ngã sang một bên.

Hai người nọ phối hợp thành công thì mừng rỡ vô cùng, đang định bồi thêm một cú thì Ám Hắc Đại Công bỗng nhiên đứng dậy, tung một cước đá bay kiếm trong tay một người, sau đó lấy cây chùy còn lại của mình ném vào đầu người kia.

Game thực chiến căn cứ vào vết thương đối phương tạo thành có trí mạng hay không làm căn cứ đánh giá game thủ có phải rời cuộc chơi hay không. Vì vậy bị chùy đánh trúng đầu tuyệt đối là chết ngay tại chỗ.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại một người dùng thương và một người dùng thuẫn. Hai người này cũng đã mất đi vũ khí như Ám Hắc Đại Công.

Ba người đứng ở ba góc tạo thành thế chân vạc.

Người dùng thuẫn và người dùng kiếm đưa mắt nhìn nhau.

Người dùng thuẫn đột nhiên bổ nhào vào Ám Hắc Đại Công. Xét về vóc dáng, gã là người vạm vỡ nhất trong tất cả người chơi ở đây, cộng thêm tốc độ cực nhanh nên lực tấn công không phải là nhỏ.

Ám Hắc Đại Công né sang một bên.

Người dùng kiếm thừa cơ nhặt kiếm lên.

Nhân lúc gã dùng thuẫn nghỉ mệt, Ám Hắc Đại Công đá ngay một cước vào bụng gã. Chỗ đó ban nãy bị chùy đập trúng, nếu trong hiện thực chắc chắn đã bị nội thương nghiêm trọng, cước này làm vết thương càng nặng thêm, gã nhanh chóng tan thành ánh sáng trắng.

Gã dùng kiếm vừa nhặt kiếm lên thì phát hiện chiến hữu đã ra đi, người ở lại nếu không phải là kẻ địch thì là bạn của kẻ địch.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười lấy tay ngoắc gã. Vai phải của anh đã bị đánh trúng, tuy không đau nhưng theo thiết kế của hệ thống thì không còn sử dụng được nữa, trước mắt chỉ được dùng tay trái.

Người cầm kiếm hít sâu một hơi, hai tay cầm chặt lấy kiếm, quát lớn một tiếng rồi bổ nhào về phía anh.

Ám Hắc Đại Công nhẹ nhàng tránh được, tung cước đá vào bụng của gã.

Tốc độ của game thủ bên thực chiến có liên quan đến thể chất của người đó ngoài đời. Mặc dù gã có thể đoán được động tác của Ám Hắc Đại Công nhưng tốc độ của gã không thể nào sánh bằng anh.

Toàn thân người dùng kiếm bổ nhào về trước. Thật ra sau khi bạn bè tới tấp bị loại, trong lòng gã đã sụp đổ.

Ám Hắc Đại Công dùng một tay bắt lấy cằm người đó lắc nhẹ một cái.

Người cuối cùng cũng bị xử lý xong xuôi.

Bốp bốp bốp.

Ba tiếng vỗ tay lanh lảnh vang lên.

Ám Hắc Đại Công nhìn về phía Quan Miên, cười bảo: “Muốn đánh một ván không?”

Quan Miên đáp: "Đấu một ván chắc chắn phải thua chẳng khác nào tặng mạng cho kẻ khác. Cả đời này tôi vốn chả tha thiết mấy chuyện tặng quà này nọ."

Ám Hắc Đại Công đi đến cạnh cậu, ngồi xuống và hỏi: "Vậy nhận thì sao?"

"Ngoài nhận lấy cái chết thì những thứ khác có thể cân nhắc."

Ám Hắc Đại Công bật cười.

Quan Miên nói: "Thư tôi gửi cho anh bị trả về, nghe nói rất có thể do xóa tài khoản."

Ám Hắc Đại Công hỏi lại: "Đằng ấy cảm thấy là tôi xóa tài khoản?"

Quan Miên đáp: "Tôi cảm thấy có một khả năng khác."

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi bị nhốt trong một Ma Pháp Trận."

Quan Miên cau mày hỏi: "Phó bản ẩn?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Không. Phải nói là bẫy công ty game thiết kế nhằm vào những game thủ gian lận."

Quan Miên ngờ vực hỏi: "Gian lận?" Cậu không thể tưởng tượng được một người có tự ái cao như Ám Hắc Đại Công lại làm mấy chuyện đó.

"Kinh nghiệp nhiệm vụ chính tuyến tặng rất hậu. Sau khi có đạo cụ dùng để chia sẻ nhiệm vụ, game thủ cấp cao có thể chia sẻ nhiệm vụ với game thủ cấp thấp, game thủ cấp thấp có thể tổ đội với game thủ cấp cao cùng hoàn thành nhiệm vụ. Cứ vậy sẽ trở thành đường tắt gom kinh nghiệm cực nhanh."

Quan Miên ngẫm nghĩ giây lát là hiểu ra ngay, "Vì vậy để hạn chế game thủ cấp cao hoàn thành nhiệm vụ của game thủ cấp thấp một cách dễ dàng, công ty game thiết kế bẫy để nhốt game thủ cấp cao lại?"

Ám Hắc Đại Công cười khổ.

"Nếu tôi xóa nhiệm vụ thì sao?" Nhiệm vụ thu thập tinh thể nguyên tố là của cậu, chỉ có cậu mới xóa được.

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi sẽ được thả."

Quan Miên lại hỏi: “Còn nếu tôi hoàn thành nhiệm vụ thì sao?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Tôi cũng sẽ được thả.”

Quan Miên cau mày nói: “Tức là bây giờ biến thành tôi làm nhiệm vụ của cả hai bên?” Cậu không biết Ám Hắc Đại Công có thể hoàn thành nhiệm vụ của riêng anh được không, nếu hệ thống không cho phép thì tức là cậu phải tự làm cả hai.

Ám Hắc Đại Công nói: “Nhiệm vụ của tôi tôi được phép làm. Thật ra nếu cẩn thận một chút thì có thể tránh được bẫy.”

Quan Miên hỏi: “Liên quan đến vụ anh đuổi theo Jeffrey?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Theo lý mà nói, một game thủ cấp 50 dù có nhạy cỡ nào cũng không thể đuổi kịp được tên đó.”

Quan Miên chợt vỡ lẽ, “Anh đuổi kịp hắn?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Ừ. Có điều lần sau tôi sẽ núp kỹ.”

Quan Miên phủi quần đứng dậy.

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Tôi ở đây chờ đằng ấy?”

“Tôi quyết định bỏ nhiệm vụ.” Bỏ nhiệm vụ này nhận nhiệm vụ khác không phải chuyện khó, dù gì vẫn dễ hơn nhiệm vụ tìm kiếm tinh thể nguyên tố liên hoàn.

Ám Hắc Đại Công dứng dậy theo, “Quả nhiên hai người cùng luyện cấp vẫn vui hơn.”

Quan Miên kéo bảng điều khiển ra.

Ám Hắc Đại Công tiếc nuối hỏi lại lần nữa: “Không chơi một ván thật à?”

Quan Miên như chợt nhớ ra gì đó, ngón tay thoáng ngừng lại trên bảng điều khiển, quay sang anh và hỏi: “Tại sao anh lại dùng chùy?” Dù anh dùng chùy có vẻ rất thuận tay nhưng cậu vẫn cảm thấy có gì đó không hài hòa cho lắm.

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Đó là vũ khí ba tôi thích nhất lúc còn sống.”

Quan Miên ngẩn ra.

"Ba tôi nói, đàn ông dùng chùy mà có thể mang lại cảm giác anh tuấn mới thật sự là người anh tuấn."

Quan Miên hỏi: "Ba anh có thành công không?"

Ám Hắc Đại Công hỏi ngược lại: "Tôi rất giống ba tôi, đằng ấy cảm thấy ba tôi có thành công không?"

Quan Miên nói: "Ba anh cũng thích mặc đồ màu đen?"

"Không. Ba tôi thích mặc sơ mi trắng."

"Vậy tôi nghĩ ba anh thành công rồi." Dứt lời, Quan Miên đi thẳng ra khỏi phòng.

Ám Hắc Đại Công nhịn không được bật cười thành tiếng.

Trở về Mộng Đại Lục, Quan Miên lập tức xóa ngay nhiệm vụ Tìm Kiếm Tinh Thể Bốn Màu.

Không bao lâu sau, Ám Hắc Đại Công cưỡi rồng đáp xuống trước mặt cậu.

Sau khi xóa nhiệm vụ thì phải sau bốn mươi tám giờ mới được nhận nhiệm vụ mới, vì vậy Quan Miên chỉ đành lẽo đẽo đi theo xem Ám Hắc Đại Công làm nhiệm vụ.

Ám Hắc Đại Công nói: "Nghe nói rừng Mộng Yểm là mê cung, sẽ thay đổi phương hướng và tuyến đường theo ngày, tháng, năm, giờ và phút."

Quan Miên cau mày. Nếu vậy thì việc tìm kiếm Dillin trở nên càng khó khăn.

"Nhưng trên diễn đàn có nhắc tới cách làm nhiệm vụ này, tôi nhớ rồi. Nếu số đỏ chắc không thành vấn đề."

Quan Miên nói: "Số đỏ?"

Ám Hắc Đại Công nói: "Đây là câu chốt lại của tác giả bài viết. Tác giả bảo anh ta nghiên cứu rừng Mộng Yểm đã gần một năm, đoán ra công thức sơ lược nhưng vẫn còn vài biến số chưa xác định được."

"Ồ?" Quan Miên bỗng thấy hứng thú.

84. Chương 84: Hạn Chế Đẳng Cấp (hạ)

Rừng Mộng Yểm nhìn bề ngoài chẳng khác gì những khu rừng bình thường. Thân cây cao gầy như những cây cột cắm trên mặt đất, đỉnh cột là tầng tầng lớp lớp những phiến lá xanh thẳm che khuất cả bầu trời. Bầu không khí vô cùng trong lành, đúng là công ty đã rất chú trọng đầu tư vào mảng cảm giác mang lại cho game thủ, hy vọng bọn họ cảm thấy như chính bản thân thật sự trải qua từng cảnh trong trò chơi.

Quan Miên và Ám Hắc Đại Công sóng vai rảo bước trong rừng.

Mặc dù công ty đã chăm chút rất kỹ nhằm mang lại cảm giác chân thật trong game nhưng với hai người mà nói, chân thật đến thế nào thì trò chơi vẫn chỉ là trò chơi mà thôi.

Một trò chơi cho phép con người chết đi sống lại.

Ám Hắc Đại Công nói: "Tọa độ thay đổi."

Quan Miên ngước nhìn tọa độ trên bảng điều khiển.

Thay vì bảo rừng Mộng Yểm là mê cung thì đúng ra nó là một tấm ghép hình hoàn chỉnh biết thay đổi. Nơi bọn họ đang đặt chân chính là một mảnh ghép trong số đó, tấm ghép hình vừa bị xáo, mảnh ghép góc trái sẽ bị đẩy thành mảnh ở giữa, mà mảnh giữa lại bị đôn sang góc phải. Dưới góc nhìn của game thủ, chuyển động của những mảnh ghép này là không có quy luật. Hy vọng và cũng là kim chỉ nam duy nhất dành cho người chơi chính là tọa độ thay đổi theo sự biến hóa dưới mặt đất.

Ngay cả game thủ nêu ra công thức của rừng Mộng Yểm cũng không thể đoán chính xác quy luật chuyển đổi của rừng Mộng Yểm một trăm phần trăm, người đó chỉ viết được công thức với xác suất thành công tương đối cao mà thôi. Quan Miên xem rồi, cậu thấy công thức của người nọ có những điều kiện tiền đề rất khắt khe, ví dụ như thời gian vào rừng phải từ mười hai giờ trưa cho tới mười hai giờ đêm, tọa độ lúc vào nhất định phải là 422, 5110.

Dù vậy nhưng công thức đó vẫn có sai sót.

Quan Miên cúi đầu nhìn ký hiệu X tượng trưng cho biến số trên một tờ giấy. Ngoài ra còn có một tờ giấy khác chuyên dùng ghi lại những con số đặc biệt, ví dụ mấy giờ mấy phút mấy giây là gì, mỗi sáu giây ứng với một con số khác nhau.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Không chính xác à?"

Quan Miên đáp: "Giải thích liên quan tới đại lượng biến thiên rõ ràng là sai. Những lập trình viên viết ra đại lượng biến thiên chắc chắn là có quy luật, không thể nào để sóng điện não ngẫu nhiên lựa chọn." Dù

giới khoa học kỹ thuật ngày nay đã cho ra đời trí tuệ nhân tạo nhưng chính phủ vẫn rất thận trong mặt ứng dụng chúng. Trí tuệ nhân tạo mang tính phi quy luật nhất định phải được thiết kế dưới sự giám sát chặt chẽ để tránh thảm họa nhân loại bị robot diệt chủng như trong phim thường nhắc tới.

Ám Hắc Đại Công nói: "Chúng ta phải tìm người, về công thức lúc ra có thể nghiên cứu sau."

Quan Miên nói: "Công ty game đưa ra nhiệm vụ nhất định phải đảm bảo có tỷ lệ thành công. Vả lại nhiệm vụ này cấp cũng không cao mấy."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Nếu bảo chọn loại nhiệm vụ vừa có độ khó lại thú vị thì đằng ấy thấy là thứ nào?"

Quan Miên liếc anh một cái.

"Ma thú."

Không cần thảo luận lại nhất trí đưa ra cùng một đáp án.

Cứ như nghe được tiếng gọi của hai người, một con ma thú bề ngoài giống hệt heo rừng, toàn thân bọc giáp bạc từ trong rừng chậm chạp đi ra.

Quan Miên hỏi: "Nó là cái gì?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Ừm, có thể gọi là thú giáp bạc."

Thú giáp bạc cách hai người bảy, tám bước thì dừng lại, toàn thân từ từ hạ thấp, hai chân trước duỗi ra như đang chuẩn bị tấn công.

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy lên?"

Quan Miên đáp: "Anh thăm dò thử cái trước xem."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Nhỡ tôi bị Ma Pháp Trận cầm tù thì sao?"

"Theo lệ mà làm."

Hai người trao đổi vài câu đã đạt thành sự nhất trí với nhau. Ám Hắc Đại Công bật nhẹ, xông về phía thú giáp bạc.

Rừng Mộng Yểm xưa nay được xưng là cội nguồn của ma thú, rất nhiều ma thú trong Mộng Đại Lục đều có thể bắt gặp trong rừng Mộng Yểm, và cũng có vô số ma thú chỉ có trong khu rừng này mà thôi. Thực lực của thú giáp bạc ra sao trong đầu Ám Hắc Đại Công cũng chưa có ấn tượng gì.

Thế nhưng chính vì không biết mới càng gợi lên hứng thú của anh.

Thú giáp bạc gầm nhẹ một tiếng, chân sau đạp mạnh, phóng đến trước mặt Ám Hắc Đại Công.

Tốc độ của nó cực nhanh, gần như ngang ngửa với Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công vừa di chuyển vừa rút kiếm.

Khuôn mặt dữ tợn của thú giáp bạc phản chiếu trên thân kiếm.

Lúc hai bên sắp đụng vào nhau, Ám Hắc Đại Công đột nhiên múa kiếm.

Thú giáp bạc nghiêng người, đưa thân ra đỡ.

Keng! Vút!

Kiếm chém vào người nó mà như chém vào sắt, phát ra âm thanh vô cùng chói tai.

Vừa rơi xuống đất, Ám Hắc Đại Công đã bật dậy ngay. Trong không trung, một cái bóng mang hình rồng mờ ảo xuất hiện, sau đó là tiếng rồng gầm vang trời, thân thể thú giáp bạc run khẽ nhưng nó vẫn tiếp tục xông lên.

Quan Miên nhắm chuẩn lúc đó mà phóng Manh Nhãn Chú.

Thú giáp bạc gầm lên giận dữ.

Kiếm của Ám Hắc Đại Công quét qua bụng nó. Nhân lúc thú giáp bạc nhảy tránh, anh quay lại mỉm cười với Quan Miên.

Quan Miên tiện thể bơm máu cho anh.

Thật ra từ lúc bắt đầu tới giờ Ám Hắc Đại Công không mất nhiều máu cho lắm.

Như đánh hơi được nguy cơ, thú giáp bạc trở nên nóng nảy hẳn lên, đòn tấn công cũng càng lúc càng mạnh.

Mạnh Nhãn Chú của Quan Miên chỉ có hiệu quả ngắn ngủi trong mười giây. Chẳng mấy chốc nó lại xông thẳng về phía Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công chạy vờn quanh nó tìm cơ hội ra tay, từ từ mài chết con quái.

Thú giáp bạc tuy da có dày nhưng máu lại ít, hơn nữa khi lượng máu tụt xuống, động tác của nó cũng dần chậm lại.

Sau tiếng rồng gầm tiếp theo, Ám Hắc Đại Công đã dùng kiếm giải quyết xong nó.

Sau khi thú giáp bạc biến mất, trên mặt đất đầy những trang bị rơi ra.

Ám Hắc Đại Công nhặt một đôi giày lên ném cho Quan Miên, "Đôi này chịu được quái mài nè."

Quan Miên đổi giày ngay không hề khách sáo.

Ám Hắc Đại Công cất da và lông vào rồi giao kim tệ cho Quan Miên.

Lần này Quan Miên lại không nhận, "Chúng ta nên đặt ra giao ước cách chia chiến lợi phẩm."

Ám Hắc Đại Công cười hỏi: "Ba bảy?"

Quan Miên đáp: "Được."

Ám Hắc Đại Công ngạc nhiên hỏi lại: "Thật à?"

"Ừ." Quan Miên gật đầu. Level của cậu không cao, nếu ma thú xuất hiện trong rừng Mộng Yểm đều mạnh như thú giáp bạc thì cậu chỉ đành sắm vai khán giả như hôm nay mà thôi. Vì vậy đừng nói ba bảy, dù là một chín cậu cũng cảm thấy bình thường.

"Chia năm năm đi, nhiệm vụ kinh nghiệm cũng là năm năm mà." Ám Hắc Đại Công kéo tay cậu ra và bỏ vàng vào, "Da lông cũng đáng nhiêu đây tiền."

Lúc này Quan Miên mới chịu cất tiền vào.

Ám Hắc Đại Công chuyền cho cậu một tờ giấy có viết tọa độ, "Đây chắc là gợi ý tìm được Dillin này."

Quan Miên: "3822, 10033?"

Ám Hắc Đại Công nhìn bảng điều khiển rồi nói: “Bây giờ chúng ta đang ở 68802, 39993.”

“...”

Cách xa đấy.

Có điều nhìn vào mấy con số như tọa độ cũng đủ cho hai người hình dung được sự bao la bát ngát của rừng Mộng Yểm.

Quan Miên nói: “Lấy công thức ra nghiên cứu lại thử xem.”

Có hai công thức, công thức tổ thành từ những phép tính cộng trừ nhân chia đơn giản, căn cứ theo thời gian chẵn lẻ mà quyết định làm phép cộng hay trừ.

Sự chú ý của Quan Miên đặt hết vào đại lượng biến thiên. Đại lượng này rất quái gở, hoàn toàn không tuân theo quy luật đáng nói nào cả.

“4, 8, 2, 11, 72, 7...” Cậu ôm giấy ngồi dưới gốc cây.

Ám Hắc Đại Công thấy cậu nghiên cứu quá chuyên tâm bèn đi lòng vòng tìm ma thú luyện tập.

Lúc Quan Miên bắt đầu chú ý chung quanh thì Ám Hắc Đại Công đã săn được thêm hai con ma thú mang về chia chiến lợi phẩm.

Quan Miên nhận đồ xong xuôi lại tiếp tục vùi đầu vào tính toán.

“Không logout ăn cơm?” Ám Hắc Đại Công hỏi.

Quan Miên thoát khỏi đề toán, lúc này mới chú ý thấy đã gần sáu giờ. Cậu bảo: “Tối nay tôi không lên đâu.” Làm toán trong hiện thực tiện hơn nhiều.

Ám Hắc Đại Công mỉm cười dặn dò: “Đừng ngủ trễ quá.”

Quan Miên gật đầu lấy lệ. Trong đầu cậu bây giờ chỉ toàn là những con số.

Logout xong, cậu dùng vẻn vẹn mười phút để ăn hết bữa tối rồi lại quay về trước máy tính ngồi suy nghĩ.

Những con số tựa như có sinh mạng, từng số từng số nhảy nhót trong đầu Quan Miên. Quan Miên hết

phân giải rồi lại tổ hợp, tổ hợp rồi lại phân giải, hoàn toàn chìm đắm trong việc tìm mối liên hệ giữa chúng.

Suy luận không ngừng tiến triển, sau đó lại trở về con số không, rồi lại bắt đầu một vòng tuần hoàn mới.

Một lúc sau.

Quan Miên vỗ bàn và nói: "Mình hiểu rồi."

Ngày hôm sau, lúc Quan Miên lên mạng với hình thức công tác thì Ám Hắc Đại Công ngồi sẵn trong rừng đợi cậu. Hôm qua chia tay với Quan Miên chẳng bao lâu anh chợt nhớ tới hoàn cảnh của cậu. Nếu không thể ra khỏi rừng Mộng Yểm, Quan Miên sẽ không thể nào hoàn thành công việc của hôm nay, và nhỡ không hoàn thành sẽ không được vào Mộng Đại Lục bằng hình thức trò chơi – Đây tuyệt đối là vòng tuần hoàn ác tính.

Vì vậy vừa thấy Quan Miên lên mạng anh liền hỏi ngay: "Thế nào rồi?"

"Giải ra rồi." Quan Miên cười đáp: "Là một phương pháp tính toán rất lười biếng. Nó không theo quy tắc là vì nó dùng những số lẻ của để cộng và nhân."

Ám Hắc Đại Công ngồi khoanh tay ra vẻ chăm chú lắng nghe.

"Những con số thu được chính là lấy những số lẻ sau dấu phẩy của từ số thứ nhất đến số thứ một ngàn năm trăm và từ một ngàn năm trăm lẻ một đến ba ngàn tính toán với nhau, gặp lẻ thì nhân, gặp chẵn thì cộng, sau đó lấy tích hai lần và hoán vị."

Ám Hắc Đại Công nhướng mày hỏi: "Đằng ấy dùng một buổi tối để tính ra?"

Quan Miên đáp: "Sáu tiếng."

Ám Hắc Đại Công lại hỏi: "Bản năng của chuyên gia phân tích số liệu?"

85. Chương 85: Nhiệm Vụ Tương Thân (thượng)

Chỉ trong chớp mắt, bầu không khí như đông lại.

Quan Miên mở lời trước, không trả lời thẳng mà chỉ nói: "Anh ghét chuyên gia phân tích số liệu."

Ám Hắc Đại Công im lặng nhìn mặt cậu một hồi rồi cười đáp: "Ý tôi là tôi ghét vài tên trong số đó chứ không phải ghét đằng ấy."

Quan Miên cúi đầu lấy giấy ra, vừa tính vừa nói: "Thế tọa độ cần đến và đại lượng biến thiên của thời gian xuất phát vào công thức sẽ được một tọa độ mới. Tọa độ mới này trong vòng một tiếng đồng hồ sẽ theo chuyển động của rừng Mộng Yểm mà biến thành tọa độ chúng ta cần đến." Cậu ngước lên và nói: "Tính ra rồi. 25521, 98120."

Hai người trèo lên rồng có cánh bay về hướng tây.

Từ trên trời nhìn xuống, rừng Mộng Yểm hệt như đại dương mênh mông xanh ngát. Lá cây xếp thành từng tán nhấp nhô dập dịu không ngơi, thi thoảng xuất hiện vài thân cây cao to nhô lên trông cứ như bọt sóng tung tóe, vừa sinh động, vừa đẹp đẽ.

"Tại sao lại ghét chuyên gia phân tích số liệu?" Lạ thay, Quan Miên lại chủ động nhắc lại vấn đề chuyên gia phân tích số liệu.

Ám Hắc Đại Công đáp: "Phạm vi rộng? Hay phạm vi hẹp?"

"Cái nào cũng được."

"Thói quen nghề nghiệp khiến bọn họ thỉnh thoảng lại áp dụng đủ loại công thức, phương pháp vào quan hệ giữa người và người, thái độ đối nhân xử thế, thậm chí tính cách của mình, đại loại như thế." Ám Hắc Đại Công ngừng lại một lát rồi tiếp: "Đây là phạm vi rộng."

Quan Miên nói: "Nghiên cứu hành vi của con người thuộc về phạm trù Khoa học quản lý, một môn mà chuyên gia phân tích số liệu phải học."

Ám Hắc Đại Công nói: "Nghề nghiệp và cuộc sống là hai phạm trù khác nhau."

Quan Miên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào anh, "Còn phạm vi hẹp?"

"Tôi ghét Phồn Tinh Hữu Độ."

Quan Miên buột miệng: "Đừng nói là lý do cũng giống Tội Lỗi Quá Xá đó chứ?"

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Đằng ấy cũng ghét Phồn Tinh Hữu Độ sao?"

Quan Miên đáp: "Không ghét." Hoặc phải nói so với "không ghét" thì thiên về "thích" một tí.

Ngoài cảm giác thân thiết vì cùng là chuyên gia phân tích số liệu cao cấp, Phồn Tinh Hữu Độ là người rất dễ mang lại cảm giác thoải mái cho đối phương khi tiếp xúc. Cùng là cảm giác an tâm như chỗ dựa vững chắc nhưng nó lại khác với khí thế bức người của Ám Hắc Đại Công, cũng không phải loại khó thân cận như Tinh Phi Ngân. Anh ta rất khéo che giấu cảm xúc của mình, vì vậy mọi người đều chỉ nhìn thấy mặt hiền hòa, thân thiện và ấm áp của anh ta. Loại người như vậy rất khó để thân nhưng nếu ngẫu nhiên muốn trò chuyện trên trời dưới đất hoặc muốn nhờ sự giúp đỡ thì tuyệt đối thích hợp.

Ám Hắc Đại Công nhướng mày, "Ồ. Tôi nghĩ tôi nên xem xét lại các lý do để ghét hắn mới được, cộng thêm cái lý do giống với Tội Lỗi Quá Xá ấy."

"Tôi thì sao?" Quan Miên chợt hỏi một câu không đầu không đuôi.

Vậy mà Ám Hắc Đại Công lại hiểu, "Đằng ấy khác."

Quan Miên nhìn anh.

Ám Hắc Đại Công nói: "So với hắn, đằng ấy thẳng thắn hơn nhiều lắm." Hoặc phải thêm vào khoản biết được khả năng của bản thân nhưng không đủ mạnh, một đặc điểm vừa mâu thuẫn lại hài hòa. Dù hiện tại Mộng Xuân Không Tỉnh vẫn chưa đủ thực lực chiến đấu với anh nhưng anh cảm giác được rõ ràng, trong tương lai không xa cậu sẽ đứng trước mặt anh với khí thế ngang ngửa với anh. Đặc điểm này làm anh không thể tự chủ mà nảy sinh kỳ vọng chờ đến ngày cậu mạnh lên, thậm chí có lúc còn kìm lòng không đặng mà muốn đấu ngay với cậu một trận trong những game khác.

Nói nghiêm túc thì đây chính là một loại dục vọng. Một loại dục vọng vừa muốn bảo bọc, vừa muốn chinh phục được cậu.

Quan Miên nói: "Tôi thích xếp loại con người vào những ô vuông."

Ám Hắc Đại Công thích thú hỏi: "Tôi ở ô nào?"

Quan Miên đáp: "Ô màu đen."

Ám Hắc Đại Công cười phá lên.

Rừng có cánh từ trên trời đáp xuống trong rừng, lá cây xào xạc cạ vào người cả hai.

Quan Miên nhảy xuống khỏi lưng rồng, xem tọa độ và nói: "Đến rồi."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm gì?"

"Chờ." Quan Miên nói: "Chờ đến lúc tọa độ đổi lại."

Hai người không phải chờ lâu, game thủ kia tuy không tính được chính xác đúng trăm phần trăm đại lượng biến thiên nhưng công thức người đó viết ra lại đúng. Đây đã là một chuyện không hề đơn giản.

Thấy tọa độ bắt đầu chuyển thành 3826, 100334, Quan Miên lên tiếng: "Tôi thấy chúng ta nên đề phòng một chút."

Ám Hắc Đại Công xoay người lại, rút kiếm ra.

Cái bóng đen khổng lồ trước mặt di chuyển càng lúc càng chậm, chỉ có hai con ngươi đỏ sẫm như máu là có thể nhìn thấy rõ.

Anh cười khẽ và nói: "Ý kiến hay."

Dù nhiệm vụ trong Mộng Đại Lục nổi tiếng phong phú, phó bản nổi tiếng đa dạng nhưng từng nhiệm vụ nói riêng vẫn tuân theo một quy luật rất đơn giản. Ví dụ như nhiệm vụ trước mắt của hai người là phải liên tục đánh thắng ma thú để tiến vào tọa độ cần đến, cuối cùng tìm thấy Dillin.

Vì rừng Mộng Yểm có khả năng biến đổi theo các mảnh ghép nên nhiệm vụ này cũng không có nhiều ải cho lắm. Suy cho cùng không phải ai cũng có thể từ các đại lượng biến thiên và công thức tính ra được quy luật biến đổi kiểu mảnh ghép của rừng Mộng Yểm như Quan Miên, đa phần mọi người đều dựa vào vận may. Dù công thức không phải mới được game thủ đó đăng lên diễn đàn nhưng số người thật sự đánh giá cao công thức ấy hiếm hoi như lá mùa thu, còn người vận dụng được công thức ấy thì chỉ cần một bàn tay là đếm đủ rồi.

Ám Hắc Đại Công và Quan Miên đương nhiên là hai trong số đó. Hai người chỉ tốn bốn tiếng để vượt qua sáu ải, tìm được Dillin đang ngồi đọc sách trong rừng.

Ám Hắc Đại Công bước tới trả nhiệm vụ, sau đó nhận được một nhiệm vụ khác: Giao Đơn Xin Nghỉ Phép Cho Hydeine.

Nhiệm vụ này tương đối đơn giản.

Ám Hắc Đại Công cùng Quan Miên nhàn nhã rời khỏi rừng Mộng Yểm, đi thẳng tới Thư viện Số Một.

Hydeine quả nhiên đang ngồi trong thư viện.

Sau khi Ám Hắc Đại Công giao thư cho gã, Hydeine đưa anh một bức thư đề cử để giao cho Công hội Kỵ Sĩ, "Hãy học kỹ năng cao cấp hơn đi. Biển tri thức mênh mông sẽ làm bạn lưu luyến quên cả lối về."

Ra khỏi thư viện, Ám Hắc Đại Công còn chưa kịp hỏi Quan Miên có dự tính gì không thì cậu đã nói trước: "Tôi muốn về Baute."

Ám Hắc Đại Công chia sẻ nhiệm vụ "Thư Đề Cử" với Quan Miên rồi cười bảo: "Trước khi đẳng ấy đăng xuất thì chắc tôi vẫn còn trên mạng."

Quan Miên cũng không từ chối lời mời của anh. Cậu không thể phủ nhận, làm nhiệm vụ với Ám Hắc Đại Công là có thể xem làm hưởng thụ, ít nhất vui hơn làm với Tội Lỗi Quá Xá gấp mấy lần. Ám Hắc Đại Công tuy không phải chuyên gia phân tích số liệu, cách suy nghĩ của hai người cũng khác nhau nhưng kết luận đưa ra thường rất giống nhau. Như vậy hai người không cần phí nước bọt mà vẫn đạt thành ăn ý ngầm, quá trính đơn giản, phương thức nhẹ nhàng. Chủ yếu nhất là khoảng thời gian bỏ game không hề ảnh hưởng đến mức độ thấu hiểu về Mộng Đại Lục của Ám Hắc Đại Công, có anh bên cạnh hướng dẫn tuyệt đối sẽ không xảy ra những chuyện nhảm nhí như ra tay đánh NPC.

Cậu trở về Baute bắt đầu hai tiếng liên tục làm nhiệm vụ dọn dẹp đống nổ nát. Đây là cậu tự yêu cầu với Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc để dồn nhiệm vụ của công hội vào làm một lần cho xong, như vậy mới tiện cho cậu làm nhiệm vụ cá nhân.

Về tới Baute chưa được bao lâu thì Tội Lỗi Quá Xá đã ngửi thấy mùi mà mò đến.

Quan Miên cau mày hỏi: "Cậu đặt bao nhiêu cơ sở ngầm ở đây vậy hả?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Anh cứ giả bộ xem như em đã đặt một cái camera ở đây đi."

Quan Miên nói: "Tôi cứ tưởng cậu sẽ đặt trong phòng thay đồ của nữ."

Tội Lỗi Quá Xá rầu rĩ hỏi: "Bộ trông em giống dê già lắm sao?"

Quan Miên đáp: "Trên cửa phòng thay đồ có viết sáu chữ: Minh Nguyệt Vô Ảnh chuyên dùng."

Mặt Tội Lỗi Quá Xá đỏ bừng lên, sau đó cậu ta thở dài bảo: "Sau này đừng đùa kiểu đó nữa. Cô ấy có bạn trai rồi."

Quan Miên nhướng mày.

"Chắc anh gặp rồi, cũng là người công hội mình." Tội Lỗi Quá Xá nói trong cô đơn.

Vậy tức là người đó không phải Phồn Tinh Hữu Độ. Quan Miên ngẫm nghĩ đôi chút rồi nói: "Người đi cùng Minh Nguyệt Vô Ảnh trong lễ tình nhân sao?"

Tội Lỗi Quá Xá nhướng mày hỏi lại: “Hả?! Hai người đó cùng trải qua lễ tình nhân?”

Quan Miên lúc này mới nhớ ra hôm lễ tình nhân trong Mộng Đại Lục Tội Lỗi Quá Xá còn chưa được nghỉ.

“Ôi, thôi kệ.” Tội Lỗi Quá Xá ngước đầu lên, nói bằng giọng hết sức sâu lắng: “Chỉ cần cô ấy hạnh phúc là em cũng hạnh phúc rồi.”

Quan Miên hỏi: “Đây là cách nói lừa mình dối người.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Anh không hiểu đâu.”

Quan Miên nói: “Một người hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc thường là tình cảm của cha mẹ dành cho con cái mà.”

Tội Lỗi Quá Xá: “…”

Quan Miên nói: “Hay là cậu thử đánh giá lại tình cảm của mình dành cho Minh Nguyệt Vô Ảnh đi.”

“…” Tội Lỗi Quá Xá đột nhiên nhớ ra, “Anh còn chưa kể em nghe hôm qua anh viết thư gửi cho ai nha. Có phải Ám Hắc Đại Công không? Có phải hắn xóa tài khoản không?”

Quan Miên thuận miệng nói: “Cậu có thể gửi thư thử xem.”

Tội Lỗi Quá Xá làm thật.

Một lúc sau, một con huyết tinh linh bay về.

Tội Lỗi Quá Xá ném thẳng thư xuống đất.

Quan Miên hỏi: “Cậu không xem à?”

Tội Lỗi Quá Xá thở dài đáp: “Nếu anh biết em viết cái gì thì anh sẽ không hỏi em như vậy đâu.”

“Cậu viết cái gì?”

Tội Lỗi Quá Xá nhỏ tiếng nói: “Chết chưa?”

Quan Miên: "…"

Một game thủ lười biếng đang xem báo bên cạnh đột nhiên la lên: "A! Ám Hắc Đại Công khiêu chiến Tội Lỗi Quá Xá kìa!"

86. Chương 86: Nhiệm Vụ Tương Thân (trung)

Từng hành động, cử chỉ của Ám Hắc Đại Công xưa nay luôn là tiêu điểm đáng chú ý trong Mộng Đại Lục. Tội Lỗi Quá Xá danh tiếng tuy không nổi bằng nhưng chỉ cần bỏ công lên bảng cao thủ tìm thử nhất định sẽ nhìn thấy tên cậu ta, vì vậy chuyện này đã nhanh chóng vạch trần bản chất "chỉ sợ thiên hạ không loạn" của game thủ toàn Mộng Đại Lục, gây ra xôn xao dư luận. Nhà cái có, người đặt cược cũng có, cảnh tượng hết sức náo nhiệt.

Hiếm khi Tội Lỗi Quá Xá bình tĩnh như lúc này, cậu ta nói: "Em logout tránh bão đây."

Quan Miên nói: "Cậu có thể về khu miễn chiến trong thôn."

Tội Lỗi Quá Xá lắc đầu đáp: "Nếu em còn online mà không ứng chiến chẳng phải để người ta thấy em nhát lắm à? Nhưng logout là bất đắc dĩ đúng không. Em là học sinh mà, cần thi lại."

Quan Miên nói: "Phần lớn học sinh đều không cần thi lại."

Tội Lỗi Quá Xá: "…"

"Cậu thi lại vẫn chưa đậu?"

"Không phải thi lại vẫn chưa đậu! Là chưa bắt đầu thi lại mà!" Tội Lỗi Quá Xá cảm thấy phân biệt rõ hai chuyện này là việc vô cùng quan trọng.

Quan Miên rất biết lắng nghe, cậu sửa lời: "Xin lỗi, trước khi gặp cậu, trong cuộc đời của tôi chưa bao giờ phải dùng hai từ 'thi lại' này."

"…"

"A!" Game thủ trốn việc lén xem báo lúc nãy nhảy cẫng lên, "Hội trưởng ứng chiến rồi!"

Những người khác nhao nhao thi nhau lấy báo ra đọc.

Vì đã chuyển báo cho Quan Miên nên Tội Lỗi Quá Xá chỉ đành lấy tay chọt vào lưng Quan Miên, "Mau mau mau, xem xem hội trưởng nào."

Quan Miên chẳng buồn liếc lấy một cái mà chuyền ngay báo cho cậu ta, "Tôi thấy vốn chả cần xác nhận." Cậu thật sự không nghĩ ra được còn có hội trưởng nào trong Mộng Đại Lục ngốc đến mức đứng ra chịu trận cho Tội Lỗi Quá Xá.

Tội Lỗi Quá Xá nhận báo, quả nhiên tìm được tin nhắc nhận lời thách đấu của Ám Hắc Đại Công do Tinh Phi Ngân gửi, cậu ta hớn hở đến mức khoa tay múa chân, "Chẹp chẹp, mần thịt anh ta đi!"

Quan Miên hỏi: "Ý cậu là mần thịt Ám Hắc Đại Công hay Tinh Phi Ngân?"

Tội Lỗi Quá Xá đáp: "Anh thấy em là kẻ ăn cháo đá bát sao hả?" Có ngốc đến đâu thì vẫn phải biết Tinh Phi Ngân ra mặt giùm mình chứ, "Đừng nói nhiều nữa, mình đi xem kịch đi anh!"

Quan Miên nói: "Vẫn chưa hết giờ."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Xem kịch làm đầu!"

Những thành viên quanh đó đều gật gù tán thành.

Quan Miên nói: "Bây giờ đi xem thì về tăng ca một tiếng."

Các thành viên đồng thanh phản bác lại lời của Tội Lỗi Quá Xá, "Công việc làm đầu."

Cuối cùng người đi xem kịch chỉ có mỗi Tội Lỗi Quá Xá, thế nhưng đa số những thành viên làm việc trong khu phế tích đều dán mắt vào báo theo dõi tin tức.

Là Ám Hắc Đại Công thắng, hay là Tinh Phi Ngân thắng đây?

Câu hỏi này gần như đang lởn vởn trong đầu tất cả mọi người. Huyền thoại chiến tích của Ám Hắc Đại Công cách đây chưa lâu vừa sụp đổ, tuy level của anh cao hơn nhưng cũng chỉ xếp trên một hạng mà thôi. Tinh Phi Ngân tuy không thích PK nhưng luôn nằm trong top ba trên bảng cao thủ, thực lực tuyệt đối không thể xem thường.

Quan Miên thản nhiên nhặt hết đá vụn cho vào bao, dáng vẻ bình tĩnh như chưa hề biết về việc này.

Hình như thi đấu đã bắt đầu.

Có người trên báo xung phong tường thuật trực tiếp tình hình, khu đổ nát lúc này không ngớt rộ lên những tràn xầm xì nghị luận và xuýt xoa, càng về sau công tác trong khu càng như ngừng hẳn. Dù có phải mượn cớ trốn việc hay không nhưng ánh mắt mọi người đều dán vào báo, theo từng lời tường thuật trên báo mà phản ứng đủ kiểu.

"Ôi chao!"

Có người hoảng hốt la lên, những người khác cũng thở dài thành tiếng.

Quan Miên tuy không xem báo nhưng từ phản ứng của họ, cậu đã đoán được kết quả.

Cả khu phế tích như bị bao phủ bởi mây đen, không khí vô cùng ngột ngạt.

Mãi đến khi Tội Lỗi Quá Xá cưỡi sư thứu từ trên trời đáp xuống, nhảy phóc xuống trước mặt Quan Miên, "Anh biết chưa?"

Quan Miên đáp: "Tinh Phi Ngân thua."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Nếu chẳng phải Tinh Phi Ngân nhất quyết chỉ dùng kỹ năng level 80 thì căn bản sẽ không thua đâu."

Quan Miên hỏi: "Cấp 80?"

"Ám Hắc Đại Công cấp 80, Tinh Phi Ngân vì để cuộc đấu công bằng nên chủ động yêu cầu chỉ dùng kỹ năng cấp 80 trở xuống." Tội Lỗi Quá Xá tức tối nói: "Vốn có thua được đâu."

Quan Miên hỏi: "Tức là cậu đang phàn nàn vì một cuộc đấu công bằng quá công bằng?"

Tội Lỗi Quá Xá cứng họng, ấp úng đáp: "Em đâu có ý đó."

Quan Miên cúi đầu tiếp tục làm việc.

Tội Lỗi Quá Xá ngồi đờ ra bên cạnh.

Làm được một lát, Quan Miên đột nhiên mở miệng: "Cậu đặc biệt nhạy cảm với chuyện của Tinh Phi Ngân."

"Hả?" Tội Lỗi Quá Xá thoáng sửng sốt nhưng lập tức la lối oai oái: "Ai bảo?"

Quan Miên đáp: “Quan sát thấy.”

Tội Lỗi Quá Xá lúng túng nói: “Bọn em học cùng trường lại bắt cặp với nhau trong game, quan tâm nhau cũng phải thôi, không có ý gì khác đâu.”

Quan Miên lẳng lặng nhìn Tội Lỗi Quá Xá, mãi đến khi cậu ta ngại ngùng quay sang chỗ khác trước mới thôi.

“Tới giờ của tôi rồi.” Quan Miên nói.

Tội Lỗi Quá Xá quay đầu lại và nói ngay: “Vậy mình cùng đi luyện cấp.”

“Ý tôi là giờ ăn cơm.”

“Em đợi anh lên.”

“Tôi có hẹn.” Quan Miên nói.

Tội Lỗi Quá Xá lòng vẫn chưa nguội lạnh, tiếp tục cù cưa: “Em đi chung với.”

“Ám Hắc Đại Công.”

Tội Lỗi Quá Xá há mỏ nhưng cũng chịu thôi.

Quan Miên nói: “Tôi nhớ cậu mới bảo là có người đi cặp với cậu mà.”

“Anh í bận thấy mồ.” Tội Lỗi Quá Xá đáp.

Quan Miên bắt bẻ: “Bận mà thay cậu nhận lời khiêu chiến?”

Tội Lỗi Quá Xá trả lời ấp úng: “Tình cờ thôi mà, chắc là tình cờ đúng không nhỉ?”

Quan Miên đáp: “Cậu cứ đi gây chuyện lần nữa xem sao.” Nói xong liền logout.

Tội Lỗi Quá Xá đứng yên tại chỗ một lúc lâu rồi đột nhiên vỗ đầu cái bốp, “Mắc gì mình phải cuống lên chứ?!”

Rời khỏi game, Quan Miên vừa đi đến cửa phòng ngủ thì nghe thấy điện thoại phát ra tin nhắn: "Quý khách có một cuộc gọi nhỡ từ Bản Chất Minh Mẫn."

Bởi không có thói quen soi mói đời tư của người khác nên trong phạm vi hiểu biết của cậu, Bản Chất Minh Mẫn vẫn là Bản Chất Minh Mẫn, không có quan hệ xã giao ngoài đời. Cậu bước tới cạnh điện thoại nhấn nút gọi lại.

Nghe được gần nửa bài hát cũ rích "Tôi Muốn Yêu" của Kiều Dĩ Hàng, bên kia mới bắt điện thoại. Bản Chất Minh Mẫn hỏi bằng giọng hồ hởi: "Mai cậu rảnh không?"

Quan Miên: "Không."

"Đừng phũ phàng vậy chứ! Năn nỉ đấy! Người anh em!" Bản Chất Minh Mẫn xúc động nói: "Hạnh phúc nửa đời sau của tôi đều nhờ vào cậu cả!"

Quan Miên nói: "Tôi không cung cấp dịch vụ đẻ mướn."

"…Tôi chỉ muốn mời cậu ăn cơm thôi mà."

Quan Miên hỏi: "Trên bàn ăn có thứ gì?"

Bản Chất Minh Mẫn do dự rồi trả lời: "Đồ ăn."

"Cạnh bàn thì sao?"

"…Gái đẹp."

"Không đi." Quan Miên từ chối thẳng thừng.

Bản Chất Minh Mẫn hốt hoảng nói: "Van cậu đấy! Ngoài cậu ra tôi chẳng tìm được anh chàng đẹp trai nào chưa lập gia đình cả!"

Quan Miên nói: "Anh cứ xem như tôi đã kết hôn."

"Tôi luôn rất trung thực với bản thân." Bản Chất Minh Mẫn nói: "Xem như giúp tôi lần này đi mà. Cô ấy là bạn thân của Lily, tôi đảm bảo cô ấy phẩm chất tốt, tướng mạo đoan trang. Thật ra thì cũng không trách tôi được, chủ yếu là tại cậu quá ưu tú, ưu tú đến nỗi làm tôi không nhịn được mà buột miệng khen vài câu. Vì vậy khi Lily bảo muốn giới thiệu đối tượng cho Mimi, tôi lỡ mồm nhắc đến cậu. Tôi mới quen Lily chưa được bao lâu, chẳng lẽ tí chuyện cỏn con này mà cũng từ chối cô ấy…"

Quan Miên bỏ vào phòng tắm.

Tắm xong bước ra, Bản Chất Minh Mẫn vẫn còn đang mãi ca cẩm.

Quan Miên thở dài ngao ngán, "Thời gian, địa điểm."

"Mộng Xuân vạn tuế!"

"Coi chừng suy kiệt rồi 'đi' luôn."

"Yên tâm, anh đây giữ được lâu, tần suất cũng không cao."

Thật ra đối với Quan Miên, chuyện bị bạn bè kéo đi tham gia tiệc tùng xã giao vốn không phải chuyện gì lạ lẫm. Lúc còn học đại học, Kim Vũ Trụ cứ thích kéo cậu đi dự những bữa tiệc kết bạn này nọ, thế nhưng mục đích của cậu lại khác với tên kia, cậu chỉ muốn ăn chực mà thôi.

Chắc bởi ăn chực riết rồi chán mà bây giờ cậu chả còn tí hứng thú gì với mấy loại tiệc tùng như vậy nữa.

Cậu vẫn lên mạng cùng làm nhiệm vụ với Ám Hắc Đại Công rồi đi ngủ như thường ngày, đến sáng hôm sau thì bị cuộc điện thoại của Bản Chất Minh Mẫn réo tới gọi dậy.

"Có đồ Tây không? Màu trắng là hay nhất, hôm nay tôi mặc đồ đen. Một đen một trắng đi chung có vẻ oách." Bản Chất Minh Mẫn kiêm luôn chuyên gia phục trang.

Quan Miên hỏi: "Có cần đeo thêm cái lưỡi dài để tăng âm khí không?"

Bản Chất Minh Mẫn nói: "À phải, cậu có mắt kính không? Tôi nghe bảo Mimi thích đàn ông đeo kính."

Quan Miên đáp: "Tôi thích gái đẹp lõa thể. Cô ta có chịu phối hợp không?"

"…Đến đúng hẹn có được không?" Yêu cầu của Bản Chất Minh Mẫn hạ xuống mức thấp nhất.

Quan Miên đáp: "Anh có thể sửa thời gian hẹn thành đúng ngay giờ tôi đến nơi."

"Mấy giờ cậu tới?"

"Tới rồi cho anh hay."

"..."

87. Chương 87: Nhiệm Vụ Tương Thân (hạ)

Ở thế kỷ 31, trừ trường hợp không tính sẵn thời gian đi lại, bằng không muốn đi trễ là một việc vô cùng khó khăn. Thời gian xuất phát và tới đích của long đạo ngầm là cố định nên bạn hoàn toàn có thể tính trước. Đi bằng xe còn tiện lợi hơn nữa, bạn chỉ cần nhập địa điểm và thời gian hy vọng đến nơi, hệ thống trung tâm sẽ căn cứ vào đó để soạn ra tuyến đường chim bay, sau đó lộ tuyến sẽ được thiết kế với tốc độ chạy thẳng và tốc độ quẹo cua, đảm bảo cho bạn đến được nơi cần đến trong thời gian dự tính, sai sót không quá ba giây.

Tuy không hứa với Bản Chất Minh Mẫn sẽ tới đúng giờ nhưng trên thực tế Quan Miên vẫn rất đúng hẹn.

Đây là lần thứ hai cậu đến thành phố Bản Chất Minh Mẫn sinh sống. Vì hôm nay là chủ nhật nên người qua lại trên đường tương đối nhiều hơn ngày thường.

Cậu đứng dựa vào cánh cửa trôi lơ lửng của quán. Trong quán lềnh bềnh trôi các loại ghế lớn nhỏ khác nhau. Bên trong ghế có bơm khí hydrogen để ghế có thể bay lên, trên ghế có trang bị nút bơm khí, lúc ghế dần dần đáp xuống vì trọng lượng của người ngồi, cái nút này sẽ bơm khí vào ghế để nó bay lên.

Bản Chất Minh Mẫn đang ngồi trên một trong những cái ghế đó.

Ngồi đối diện anh ta là hai cô gái với quần shorts để lộ cả chân và đùi, phía trên là crop top, ăn mặc thiếu vải đến không thể nào thiếu hơn được nữa.

Quan Miên cau mày. Theo tình hình trước mắt mà nói, bữa cơm này cả thời gian, địa điểm, nhân vật, hoàn cảnh đều làm cậu hết sức bất mãn. Có điều bất mãn thì bất mãn vậy thôi, dù gì cũng đã tới rồi, cậu đâu thể không nói tiếng nào mà bỏ về được.

Quan Miên đẩy cửa chậm rãi bước vào.

"Chào anh, chúc anh một buổi chiều tốt lành!" Một nhân viên phục vụ mặc chiếc váy bồng kiểu cổ mỉm cười ra đón, "Xin hỏi anh đi một mình hay đi với bạn vậy ạ?"

Quan Miên chỉ về phía Bản Chất Minh Mẫn, đáp: "Tôi đi cùng bọn họ."

"Dạ được. Mời đi bên này ạ." Nhân viên phục vụ dẫn cậu đến một chiếc ghế hơi đang đáp dưới đất.

Bản Chất Minh Mẫn nhìn thấy cậu thì hớn hở vẫy gọi: "A, cậu đến rồi!"

Quan Miên ngồi lên ghế phao.

Nhân viên phục vụ tháo dây buộc ra trước rồi mở nút bơm khí.

Quan Miên bị ghế đưa lên không trung, một lúc sau ghế lại từ từ hạ xuống ngang hàng với những người khác.

Nhân viên phục vụ điều chỉnh nút bơm khí trên ghế của họ thành cùng một tần suất. Như vậy dù ghế có lên lên xuống xuống thì với bọn họ mà nói đối phương cũng vẫn như đang ngồi yên.

"Đây là…" Bản Chất Minh Mẫn nhìn sang Quan Miên, không dám chắc chắn cậu có đồng ý giới thiệu về bản thân hay không.

Quan Miên đáp: "Quan Quan."

Bản Chất Minh Mẫn cười bảo: "Khéo thật. Người đẹp ngồi đối diện cậu là Mimi."

Quan Miên hỏi: "Đi với nhau là thành 'khí than chưa khóa' (1) à?"

"Phụt. Ha ha ha…" Mimi che miệng cười nghiêng ngả.

Quan Miên, Bản Chất Minh Mẫn: "…"

Bản Chất Minh Mẫn lại giới thiệu cô gái ngồi đối diện mình, "Lily, bạn gái của tôi."

Lily nói: "Tên chúng ta hợp lại là 'thông lệ quốc tế' (2) đó. Hi hi hi hi…" Cô nàng vừa bật cười thì Mimi vốn đã cười xong lại bắt đầu cười run cả người.

Quan Miên, Bản Chất Minh Mẫn: "…"

Bản Chất Minh Mẫn hắng giọng, "Lần trước bọn anh còn cùng đi thi chuyên gia phân tích số liệu."

"Ha ha… Hả? Chuyên gia phân tích số liệu?!" Lily ngạc nhiên hỏi lại.

"…" Bản Chất Minh Mẫn xấu hổ đáp: "Tuy không đậu nhưng cũng chứng minh anh có lý tưởng vĩ đại chứ bộ."

Đôi gò má vốn đỏ bừng vì cười quá nhiều của Lily giờ đây lại càng toát ra vẻ xinh tươi, "Chuyên gia phân

tích số liệu à. Nghe nói lương cao lắm, lại rất có tương lai."

Bản Chất Minh Mẫn nói: "Đúng đó. Tuy lần trước không đậu nhưng lần này anh sẽ cùng Quan Quan tiếp tục cố gắng."

Mimi nói: "So ra thì em thích quan chức chính phủ hơn. Lần nào nhìn bọn họ diện đồ Tây xuất hiện trước ống kính là tim em cứ đập thình thịch ấy."

Bản Chất Minh Mẫn giải thích thêm: "Mimi là thợ trang điểm cho các quan chức của chính phủ." Để bảo đảm hình tượng của chính phủ, tất cả quan chức của chính phủ trước khi xuất hiện trước công chúng đều phải được tút lại cho phù hợp với tiêu chuẩn. Ví dụ như trước mắt đang có kiến nghị liên quan đến việc có cho phép quan chức chính phủ để đầu trọc xuất cảnh hay không.

Quan Miên nói: "Lẽ nào bây giờ tim cô không đập."

"Phụt." Mimi lại cười phá lên.

Nhưng lần này thái độ của Quan Miên và Bản Chất Minh Mẫn đều hết sức bình tĩnh.

Quan Miên nghiêng đầu, khẽ hỏi Bản Chất Minh Mẫn: "Chúng ta còn phải ngồi trên quả bóng này tới chừng nào?"

Bản Chất Minh Mẫn cũng nhỏ giọng trả lời: "Ít nhất cũng phải đến khi nghĩ ra chỗ tiếp theo nên đi là chỗ nào."

"Tôi vẫn chưa ăn cơm."

Bản Chất Minh Mẫn vỗ tay và nói: "Tụi mình đi ăn cơm đi."

Sợi dây thắt trên trần nhà rũ xuống được giật khẽ, nhân viên phục vụ nhanh chóng đến hạ bọn họ xuống đất.

Bản Chất Minh Mẫn vừa rút tiền ra toan thanh toán thì bên ngoài đột nhiên có ba thanh niên xông vào, một trong số đó vừa tới đã kéo Mimi về phía mình rồi giận dữ quát: "Em dám lén anh ra ngoài tìm trai."

Một thanh niên khác thì chỉ vào mũi Lily và nói: "Đều tại cô, suốt ngày cứ thích chia rẽ người khác!"

Lily nào chịu yếu thế, cô đáp: "Chia tay là quyền tự do trong yêu đương được pháp luật công nhận!"

Người vào đầu tiên lại quát lên: “Nhưng bọn tôi vẫn chưa chia tay!”

Lily ngẩn ra, nhìn sang Mimi, “Hả? Chả phải bạn bảo dứt rồi à?”

Mimi xấu hổ tránh ánh mắt của cô, nhỏ giọng thì thầm: “Mình chỉ muốn có thêm một sự lựa chọn.”

Người thanh niên vào đầu tiên lại quay sang lườm Quan Miên, “Là cậu ấy hả? Tên trai bao dám cua Mimi, ban nãy từ ngoài cửa sổ nhìn vào tôi đã biết ngay cậu là thứ hám gái, bụng dạ đen tối rồi!”

Quan Miên đáp: “Nếu anh đứng ngoài cửa sổ thì chỉ nhìn thấy cái ót của tôi. Nếu anh cảm thấy cái ót của tôi ‘hám gái’… Thì chỉ có thể do tâm trạng ‘thiếu hơi gái’ của anh phản chiếu lại thôi.”

Thanh niên đó nói: “Đừng có mà ngụy biện. Tôi nói cậu hay, tôi và Mimi vẫn chưa chia tay đâu, cậu đừng hòng chen chân vào.”

Quan Miên day trán, trả lời một cách lạnh nhạt: “Tôi và Mimi của anh quen biết mới chỉ tám phút, mà cả tám phút đều nằm trong phạm vi ghi hình của camera và thị tuyến của kẻ thiếu hơi gái là anh. Quần áo đầy đủ, không có sự tiếp xúc thân thể, cả giao lưu bằng mắt cũng không, nếu vậy mà cũng gọi là chen chân vào thì dấu chân của tôi chắc đã trải khắp chín hành tinh lớn rồi.”

Người đó lại dùng ngón tay hung hăng chỉ vào mặt cậu và nói: “Tôi chỉ đang nói về chuyện cậu léng phéng với vợ người khác, cậu nhắc tới chuyện viễn vông ấy làm gì? Cậu tưởng biết chín hành tinh thì giỏi lắm à? Tôi còn biết sao Nhân Mã, sao Xử Nữ đấy!”

Quan Miên khoanh tay lại, đáp lời: “Anh có biết sao Nhân Mã có bao nhiêu thiên thể Messier không?”

Người đó đáp: “Messier? Messier là cái quái gì, tôi cho cậu hay, đừng có mà đi so kiến thức với tôi! Chuyện tôi biết chắc chắn hơn cậu nhiều đấy. Cậu có biết truyền thuyết về sao Nhân Mã không? Đó là một thanh niên do bị thần ép trên lưng ngựa lâu quá nên người và ngựa hợp lại thành một!”

Quan Miên: “…”

Một thanh niên khác trong đám người đó cũng bị sự uyên bác của bạn mình làm chấn động, gã vội vàng đứng ra ngắt lời: “Bớt nói nhảm!” Nói rồi liền chỉ vào mũi Quan Miên, “Cậu nói đi, chuyện hôm nay tính sao!”

Nhân viên phục vụ chạy tới dò hỏi: “Có cần mời cảnh sát đến không ạ?”

Thanh niên vừa lên tiếng quát lên: “Cảnh sát cái gì mà cảnh sát! Không thấy bọn tôi đang giao lưu tình cảm à?!”

Nhân viên phục vụ nhìn sang bọn Quan Miên.

Bản Chất Minh Mẫn cũng đang quan sát sắc mặt của Quan Miên. Nếu bảo vô tội thì người vô tội nhất ở đây không ai khác ngoài cậu, hết lần này tới lần khác phải hứng chịu hỏa lực mạnh mẽ của bên đối phương – Tuy anh ta không cảm thấy loại hỏa lực kia đủ sức gây uy hiếp gì cho cậu nhưng trong lòng vẫn khó tránh cảm thấy vô cùng áy náy.

Quan Miên nhìn về phía đối phương, hờ hững đáp: "Anh có tình cảm với tôi rồi à?"

Gã thanh niên vừa lên tiếng giật mình hỏi lại: "Hả?"

"Chẳng phải giao lưu tình cảm sao? Anh có tình cảm với tôi rồi à?" Quan Miên hỏi lại, mặt cứ đơ ra.

Gã nọ chợt đỏ mặt, "Ý, ý cậu là sao? Lẽ nào cậu là…" Gã nhìn sang Mimi.

Mimi cũng giật mình.

Thanh niên xông vào đầu tiên hỏi: "Cậu là đồng tính?"

Quan Miên đáp: "Vốn không phải, gặp Mimi xong thì quyết định đúng là 'phải' thật."

Mimi mặt cắt không còn giọt máu.

Từ lúc cô ta bảo muốn có thêm một sự lựa chọn thì Quan Miên đã không buồn nhìn cô ta thêm lần nào.

Người thanh niên xông vào đầu tiên quay sang nhìn Mimi rồi lại nhìn Quan Miên, sau đó đột nhiên quát lên một tiếng điên cuồng và huơ quyền.

Bản Chất Minh Mẫn từ lúc mọi chuyện bắt đầu đã đề cao cảnh giác với đối phương, bây giờ nhìn thấy gã vung tay bèn theo bản năng đá một cước.

Bịch một tiếng.

Người đó bị Bản Chất Minh Mẫn đá lăn ra đất.

Hai thanh niên còn lại thấy vậy bèn cùng nhau xông lên.

Bản Chất Minh Mẫn tránh được một quyền của một trong hai người, sau đó khom lưng ôm lấy eo của

người còn lại và đẩy mạnh người đó về phía sau.

Người bị đẩy va vào quầy, thét lên một tiếng thảm thiết.

Bản Chất Minh Mẫn lúc này mới quay lại đấm cho người cuối cùng một quyền trúng ngay mũi, "Xong xuôi." Anh ta quay sang ra dấu chữ "V" với Quan Miên tỏ vẻ lấy lòng.

Quan Miên chỉ ra cửa.

Một vị cảnh sát bước vào, nhìn quanh một lượt rồi hỏi: "Là ai báo cảnh sát?"

Nhân viên phục vụ bước ra trả lời: "Là tôi báo."

"Xảy ra chuyện gì?" Cảnh sát hỏi.

Quan Miên chợt chen lời: "Nghe đâu là giao lưu tình cảm."

Cảnh sát: "..."

Tuy khoa học kỹ thuật của thế kỷ 31 đã bỏ xa thế kỷ 21 nhưng người ngồi trong cục cảnh sát vẫn là cảnh sát. Cũng đã từng có những cuộc thảo luận có nên dùng trí tuệ nhân tạo để thay cảnh sát đưa ra phán đoán phân tích vụ án hay không nhưng cuối cùng đại đa số thành viên trong Quốc hội vẫn bác bỏ đề xuất này. Lý do bác bỏ đều giống hệt nhau, là vì đây là thế giới của nhân loại. Trật tự và pháp luật là khung xương của kỷ nguyên con người, vì vậy vẫn nên cho con người tự mình làm chủ.

Nhằm tăng thêm hơi thở con người cho cục cảnh sát, tất cả kiến trục cục đều được bảo lưu kiến trúc thế kỷ 21, 22. Cửa không phải loại tự động mở, đèn phải dùng tay bật công tắc càng giúp các vị cảnh sát ở đây cảm nhận được giá trị tồn tại một cách sâu sắc hơn.

Sau khi lấy dấu vân tay xác nhận thân phận, bọn Quan Miên được sắp xếp ở phòng chờ số ba đợi kết quả.

Phòng chờ có sẵn cà phê, trà, các loại thức uống và bánh ngọt, đãi ngộ cứ như mời họ uống trà chiều.

Những việc này với Quan Miên mà nói không hề xa lạ.

Bản Chất Minh Mẫn thấy cậu bình tĩnh rót cho mình một chén trà xanh thì nói một cách khâm phục: "Cậu dám uống trà của cục cảnh sát thật à?"

Quan Miên đáp: "Kinh phí của phòng này đều trích từ ngân sách nhà nước."

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: "Ồ, vậy hả? Cơ mà thế thì sao?"

Quan Miên đáp: "Nên mùi vị khá lắm." Lần đầu tiên được thử trà của cảnh sát, trong đầu cậu chỉ có mỗi một suy nghĩ, đó là phải cố gắng được uống tiếp.

Thanh niên vào đầu tiên đột nhiên đứng dậy bảo: "Tôi phải kiện mấy người!"

Quan Miên hỏi: "Kiện cái gì?"

Người đó đáp: "Kiện mấy người đánh tôi."

Quan Miên nói: "Tôi chưa ra tay."

Người đó chỉ vào Bản Chất Minh Mẫn, "Anh ta. Anh ta đánh rồi."

Quan Miên nói: "Anh ấy tự vệ."

Người đó lại nói: "Cậu đừng tưởng tôi không biết luật pháp. Như anh ta mà gọi là tự vệ ư? Tôi nhớ tôi đâu có kéo quần anh ta, đâu có kéo áo anh ta, anh ta tự vệ cái quái gì?"

"..."

Thằng cha này rốt cục là được dạy dỗ kiểu gì vậy trời?!

Quan Miên và Bản Chất Minh Mẫn cùng nhìn tường.

Một lúc sau cảnh sát tới, không lấy khẩu cung mà đưa thẳng văn kiện vụ án phát sinh cho bọn họ xác nhận.

Thanh niên vào đầu tiên nhìn chằm chằm vào tờ giấy, trên giấy viết gã là người ra tay trước, gã nổi giận hỏi một tràng: "Ai bảo tôi đánh người trước? Nhân viên phục vụ? Sao các anh biết cô ta không nhận tiền boa của mấy người kia?"

Cảnh sát đáp: "Chúng tôi xem băng ghi hành. HD. Ba trăm sáu mươi độ không một góc chết."

Người đó lại chỉ vào mặt mình và nói: "Vậy tôi đây bị đánh không ai chịu trách nhiệm à?"

Cảnh sát đáp: "Chúng tôi đã liên hệ với công ty bảo hiểm của anh, họ sẽ giúp anh khảo sát mức độ thương tích, sau đó sắp xếp chuyện bồi thường. Ký tên xong các vị có thể đi rồi. À phải, Quan Miên ở lại một tí."

Người đó nói: “Tôi không phải Quan Miên.”

Cảnh sát nói: “Tức là không gọi anh.”

Bản Chất Minh Mẫn sắc mặt lo lắng nhìn sang Quan Miên.

Quan Miên mỉm cười ý bảo anh ta hãy yên tâm.

Bản Chất Minh Mẫn nói: “Tôi đợi cậu ở ngoài.”

Đợi tất cả mọi người đều đã rời khỏi, viên cảnh sát mới nói: “Tôi đã xem hồ sơ của cậu, cậu mới ra tù chưa bao lâu.”

Quan Miên đáp: “Ừ.”

Cảnh sát nói: “Tuy chuyện này không liên quan đến cậu nhưng theo luật pháp quy định, nếu trong vòng năm năm sau khi ra tù mà lại phải vào cục, trừ trường hợp có nhân chứng chứng minh không hề dính líu tới đương sự thì phải tham gia khóa học ‘Trật tự nơi công cộng và cách làm công dân tốt’ do cục cảnh sát biên soạn cùng khóa học bổ cập kiến thức pháp luật.”

Quan Miên di trán, “Tôi không sống ở thành phố này.”

“Tôi biết. Tôi sẽ làm thủ tục chuyển cục cho cậu.”

Quan Miên gật đầu. Chuyện phát triển tới nước này cậu cũng đã chẳng còn biết phải nói gì.

Lúc cậu đặt tay lên nắm cửa chuẩn bị mở cửa, viên cảnh sát kia chợt nói: “Tuy lần này cậu không ra tay nhưng lần trước đánh đẹp lắm.”

Quan Miên mở cửa bước ra.

Một mình Bản Chất Minh Mẫn đang sốt ruột đứng bên ngoài.

“Bạn gái anh đâu?” Quan Miên hỏi.

Bản Chất Minh Mẫn đáp: “Cô ấy về rồi. Ôi, lúc này đừng nhắc tới cô ấy nữa, cậu sao rồi? Không việc gì chứ?”

Quan Miên lắc đầu.

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: "Cảnh sát gọi một mình cậu ở lại làm gì vậy? Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì phải nói ra nha, đừng có mà tự gánh hết. Cùng lắm tôi gánh một nửa cho cậu."

Quan Miên đáp: "Anh ta bảo tôi làm giúp tờ khảo sát đánh giá thức ăn ở cục cảnh sát."

"Hả?" Bản Chất Minh Mẫn ngớ ra.

Quan Miên nói: "Đi thôi."

Bản Chất Minh Mẫn nhận ra cậu cũng mệt rồi nên không dám nói nhiều, chỉ lẳng lặng theo sau. Trải qua chuyện này, có lẽ trong một thời gian khá dài trước mặt Quan Miên anh ta không thể ngóc đầu lên nổi. "Có điều lần này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch." Anh ta bỗng lên tiếng: "Ít ra tôi biết cậu còn tên cúng cơm là Quan Quan."

Quan Miên không trả lời.

"Lẽ nào cậu không tò mò tôi tên gì sao?" Bản Chất Minh Mẫn có chút mất cân bằng tâm lý. Trước giờ cậu ấy chưa từng hỏi mình tên gì, cứ như tên mình với cậu ấy mà nói chả có gì quan trọng. Cái cảm giác bị xem thường này quả thật rất khó chịu.

Quan Miên đáp: "Chẳng phải là Bản Chất Minh Mẫn sao?"

"Tôi tên Phó Mã." Nói xong, Bản Chất Minh Mẫn đắc ý đợi. Đợi mãi, đợi mãi Quan Miên vẫn chẳng có phản ứng gì, trong lòng anh ta thấy có chút gì đó mất mát, "Sao cậu không có biểu hiện gì hết vậy?"

Quan Miên đáp: "Tôi không phải công chúa."

Bản Chất Minh Mẫn phì cười, "Có phản ứng rồi."

Hai người ra khỏi cục cảnh sát thì phát hiện ba thanh niên vừa nãy vẫn còn đứng chờ ngoài cửa.

Bản Chất Minh Mẫn hơi biến sắc, chắn trước mặt Quan Miên, "Cảnh sát đã định lập hồ sơ, cũng đã liên lạc với công ty bảo hiểm để bồi thường cho mấy người, mấy người còn muốn sao nữa?"

Thanh niên thứ ba trong ba người mặc kệ anh ta mà chỉ nhìn thẳng vào Quan Miên rồi đột nhiên lên tiếng: "Cậu có phải là Mộng Xuân Không Tỉnh không?"

Tuy Quan Miên không được lên bảng cao thủ nhưng Tinh Nguyệt vốn là một công hội lớn được cả game chú ý, Quan Miên thân là nguyên lão nắm trong tay đại quyền tài chính đương nhiên cũng được không ít kẻ quan tâm. Phồn Tinh Hữu Độ, Tinh Phi Ngân vì vậy mà thân phận trong hiện thực đã sớm bị công khai.

Bản Chất Minh Mẫn nhìn gã đầy cảnh giác, "Cậu là ai? Muốn gì?"

Thanh niên nọ cười ha hả, "Lên game là biết."

Bản Chất Minh Mẫn sầm mặt nói: "Hiện thực là hiện thực, game là game, đừng có làm chuyện hèn mọn như thế." Tuy tiếp xúc với Quan Miên chưa lâu nhưng anh ta nhận ra cậu là một người rất xem trọng việc tư. Nếu đối phương thật sự gây náo loạn trong game vì chuyện này thì nhất định sẽ gây ra rắc rối thật to.

Thanh niên nọ đáp: "Lúc anh đánh tôi có cân nhắc nhiều chuyện vậy không?"

Bản Chất Minh Mẫn cáu tiết đáp: "Trước khi đánh đâu có trao đổi ám hiệu với nhau, làm sao tôi biết cậu cũng trong game."

"Mặc kệ anh nói gì đi nữa thì đánh cũng đã đánh rồi. Có chuyện gì chúng ta lên game nói." Dứt lời, người đó chạy vụt đi.

Bản Chất Minh Mẫn xung động toan đuổi nhưng bị Quan Miên giữ lại.

Bản Chất Minh Mẫn thẹn thùng nhìn Quan Miên, "Xin lỗi, mang lại phiền phức cho cậu rồi." Nghe là biết chuyện này sẽ được thêm mắm dặm muối lan truyền khắp game. Mà Quan Miên lần này đúng là quá oan. Càng nghĩ anh ta càng thấy áy náy, bèn vỗ vai Quan Miên rồi nói: "Người anh em, lần này là tôi nợ cậu. Cậu nói đi, cậu muốn bồi thường thế nào?! Núi đao biển lửa chỉ cần một câu của cậu tôi quyết không hai lời."

Quan Miên nói: "Mời tôi ăn cơm đi."

"Hả?"

"Bánh ngọt ở cục cảnh sát không đủ no, tôi vẫn còn đói lắm." Quan Miên xoay lưng đi ra ngoài trước.

Lần này Bản Chất Minh Mẫn mời Quan Miên ăn lẩu. Để bồi thường tai bay vạ gió mang lại cho Quan Miên hôm nay, anh ta quyết định dốc hết vốn liếng, gọi thật nhiều món đắt tiền. Quan Miên có thì cứ ăn, một mình ăn hết phần của ba người.

Thấy cậu đã buông đũa, Bản Chất Minh Mẫn vội lại gần cậu và đề nghị: "Cậu có nghĩ xem phải giải quyết thế nào chưa? Có cần tôi dọn qua nhà cậu rồi giúp cậu nghĩ cách không?"

Quan Miên đáp: “Thay vì dọn tới nhà tôi cùng nghĩ cách với tôi, chi bằng anh dọn tới nhà gã kia ngăn cản gã suy nghĩ còn có lý hơn.”

Bản Chất Minh Mẫn vỗ đùi đáp: “A! Biết vậy hồi nãy đã không dễ dàng để gã chạy mất.” Thấy Quan Miên đứng lên, anh ta vội nói: “Cậu đi đâu vậy?”

“Về nhà.” Quan Miên nhìn anh ta rồi nói: “Hay là anh muốn tiếp tục giao lưu tình cảm với tôi?”

Bản Chất Minh Mẫn: “…”

Chú thích của biên tập:

(1) Khí than chưa khóa: Pinyin là méi qì méi guān Quan Quan là guān guān, Mimi là měi měi.

(2) Thông lệ quốc tế: Pinyin là guó jì guàn lì Lily là lì lì.

88. Chương 88: Bạn Chung Nhà Mới (thượng)

Chuyện xảy ra đột ngột trong hiện thực vẫn chẳng khiến Quan Miên bận tâm cho lắm. Dù sao lần này cậu ra ngoài với mục đích đi ăn, lúc về bụng đã căng lên, như vậy là được rồi. Còn nào Mimi, nào Lily và mấy thanh niên kia chẳng qua chỉ là người dưng gặp mặt trước khi ăn cơm, chẳng khác gì những khách hàng đến siêu thị mua sắm cậu tình cờ gặp phải.

Nhưng cậu không định giải thích với Bản Chất Minh Mẫn, không bày tỏ rõ quan điểm vào những lúc thích hợp đôi khi cũng tránh được vài chuyện phiền phức về sau.

Tắm rửa xong, cậu thay đồ ngủ rồi vào game.

Khoáng sản cần đào sáng nay cậu đã đào xong, vì vậy vừa lên mạng là cậu chọn ngay hình thức trò chơi.

Bảy con tinh linh vây quanh cậu cứ như bảy chú lún phiên bản tí hon.

Quan Miên mở từng bức thư một ra xem, phát hiện ngoài bức đầu tiên do Tinh Phi Ngân gửi thì sáu bức còn lại đều từ Tội Lỗi Quá Xá. Cậu ngẫm nghĩ một tí rồi trả lời thư của Tinh Phi Ngân trước. Tội Lỗi Quá Xá tìm cậu có thể là có chuyện đàng hoàng nhưng khả năng lớn hơn là ăn no rửng mỡ. Nhưng Tinh Phi Ngân tìm cậu, nếu không liên quan đến Tội Lỗi Quá Xá thì nhất định là chuyện nghiêm túc.

Tinh Phi Ngân nhanh chóng hồi âm, bảo cậu đứng nguyên tại chỗ, cậu ta lập tức tới ngay.

Quan Miên biết trong game có đạo cụ dùng để tìm kiếm vị trí của đối phương, bởi vì Ám Hắc Đại Công rất thường dùng. Bởi lẽ sau khi nhận thư cậu liền ngồi xuống chờ.

Một lúc sau quả nhiên Tinh Phi Ngân cưỡi thú một sừng từ trên trời đáp xuống, có điều ngồi trên lưng thú không chỉ có mỗi mình Tinh Phi Ngân.

Tội Lỗi Quá Xá không đợi đến lúc thú đáp hẳn đã từ trên cao nhảy xuống, chạy tới trước mặt Quan Miên để oán trách: "Em gửi anh sáu lá thư, anh chẳng thèm trả lời bức nào. Anh í gửi có một lá là anh trả lời liền. Anh đúng là đồ thấy lợi quên nghĩa!"

Quan Miên nói: "Thì ra trong mắt cậu Tinh Phi Ngân chỉ là 'lợi' thôi."

Tội Lỗi Quá Xá sửng sốt, vội vàng nói: "Đương nhiên không phải."

Quan Miên hỏi: "Vậy tôi thấy lợi quên nghĩa hồi nào?"

Tội Lỗi Quá Xá vội chữa lời: "Vậy thì là thấy sắc quên bạn."

Quan Miên nói: "Thật ra cậu đừng nên học Kế toán, cậu nên học Mỹ thuật mới đúng."

Dù biết Quan Miên đang châm biếm mình nhưng Tội Lỗi Quá Xá vẫn không kiềm chế được phải hỏi: "Mắc gì?"

"Bởi vì cả số lẫn chữ đều không hợp với cậu." Quan Miên quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của cậu ta.

Tinh Phi Ngân cất thú một sừng rồi đi tới. Tuy mặt cậu ta vẫn lạnh lùng như thường ngày nhưng Quan Miên thấy được trong mắt cậu ta loáng thoáng chút gì như ngại ngùng và xấu hổ.

Tội Lỗi Quá Xá cũng cảm thấy bầu không khí bắt đầu căng thẳng nên dịch sang đứng bên cạnh Quan Miên, lấy cùi chỏ thúc nhẹ vào tay cậu rồi hỏi: "Có phải anh sống một mình không?"

Quan Miên cau mày hỏi lại: "Phải thì sao? Không phải thì sao?"

"Nếu không phải thì thôi. Nếu phải thì tụi em muốn nhờ anh giúp tí việc." Tội Lỗi Quá Xá chắp tay cầu xin và cười nịnh nọt.

Chuông báo động trong lòng Quan Miên rung lên dữ dội, lông tơ dựng đứng hết cả lên, "Đừng nói cậu muốn tôi nhận nuôi con gì đó nha?"

"Nếu là cho người ở thì sao?" Nụ cười của Tội Lỗi Quá Xá càng sáng chói, "Yên tâm, không phải thú, mà là… người."

Quan Miên nhìn cậu ta rồi lại nhìn Tinh Phi Ngân, chợt hỏi: "Phồn Tinh Hữu Độ?"

Tội Lỗi Quá Xá vỗ vào vai cậu cái bốp, "Không hổ là bạn em, IQ quả nhiên không thua em bao nhiêu, đoán cái là trúng liền. Chuyện là thế này, gần đây Phồn Tinh Hữu Độ gặp chút vấn đề, tạm thời không thể về nhà, vậy nên tụi em muốn hỏi xem có thể ở nhờ nhà anh mấy bữa được không."

Tinh Phi Ngân nói: "Tôi sẽ trả tiền ăn ở."

Tội Lỗi Quá Xá đá cậu ta một cái rồi trừng mắt bảo: "Mộng Xuân là loại người thấy tiền sáng mắt sao hả? Anh xem thường anh í quá!"

Quan Miên từ tốn đáp: "Tôi không phải loại thấy tiền sáng mắt, tôi là loại thấy lợi quên nghĩa, thấy sắc quên bạn."

Tội Lỗi Quá Xá quay lại cười giả lả, "Hì hì, chỉ giỡn tí thôi mà anh ha? Cần gì phải xem là thiệt."

Quan Miên hỏi: "Tức là chuyện ở nhờ cũng là giỡn?"

"Chuyện đó không phải giỡn, là thật. Là chuyện rất nghiêm túc." Tội Lỗi Quá Xá nghiêm mặt, ra vẻ nghiêm túc đến không thể nào nghiêm túc hơn được nữa.

Quan Miên nói: "Nếu tôi nhớ không lầm thì trên đời có một nơi gọi là khách sạn, nếu không thì vẫn còn Sở Cứu trợ."

Tội Lỗi Quá Xá nói: "Nếu đến khách sạn được đương nhiên đã không làm phiền anh. Thật ra những khả năng khác tụi em tính thử hết rồi. Tuy tòa án đã phê duyệt lệnh xin bảo mật thông tin cá nhân của anh ta, đưa lịch sử cuộc gọi, lịch sử dùng thẻ tín dụng và các thông tin có liên quan đến hành tung vào dạng văn kiện bảo mật cấp tỉnh nhưng anh biết ông của anh ta là ai mà, mấy chỗ công cộng như khách sạn chỉ cần ông muốn thì nhất định tìm được."

Tinh Phi Ngân nói: "Ông tôi đã thuê mười thám tử tư đi tìm tung tích của anh tôi."

Tội Lỗi Quá Xá bổ sung: "Loại hàng đầu ấy."

Quan Miên nhìn sang Tinh Phi Ngân và ngờ vực hỏi: "Tại sao ông cậu lại không cấm cậu chơi game?"

Cùi chỏ Tội Lỗi Quá Xá lại len lén thúc vào tay Quan Miên.

Tinh Phi Ngân mặt không chút biểu cảm, đáp: "Huyết thống của mẹ tôi không được gia tộc công nhận nên trong số những người có thể kế thừa gia tộc, tôi đứng thứ sáu."

Quan Miên ngạc nhiên. Theo lời cậu ta thì cậu ta và Phồn Tinh Hữu Độ là cùng cha khác mẹ? Đứng thứ sáu trong danh sách kế thức chẳng khác nào không có quyền kế thừa.

Tội Lỗi Quá Xá lại nói: "Em và Tinh Phi Ngân là bạn học, hồi trước có qua nhà anh í chơi, nghe nói vì vậy mà cả nhà em đã bị theo dõi mấy hôm đấy."

Tinh Phi Ngân rũ mắt nói: "Xin lỗi."

Tội Lỗi Quá Xá nhún vai, "Không sao. Dù sao em cũng chả cảm giác được gì, vẫn thích gì làm nấy như thường thôi. À, chỉ là lúc vào nhà vệ sinh thì cẩn thận hơn tí xíu."

Tinh Phi Ngân nói: "Yên tâm, họ sẽ không rình cậu lúc vào nhà vệ sinh đâu. Tuy họ đều là thám tử tư nhưng trình độ pháp luật không kém luật sư là bao."

Tội Lỗi Quá Xá thở dài, "Vậy được rồi. Anh biết đó, trên mông phải em có một nốt ruồi, mà trên nốt ruồi còn có sợi lông, nhỡ bị chụp được thì biết ngay là người ta đó."

Tinh Phi Ngân nói: "Tôi biết không có nghĩa là cả thế giới đều biết."

Tội Lỗi Quá Xá ngẫm nghĩ rồi gật đầu đáp: "Cũng đúng."

"So với chuyện Phồn Tinh Hữu Độ mất tích, tôi càng hiếu kỳ tại sao cậu ta biết trên mông phải cậu có nốt ruồi?" Quan Miên chợt hỏi.

Hiếm hoi lắm mới thấy Tội Lỗi Quá Xá đỏ mặt, cậu ta khẽ hắng giọng một cái, "Đừng có đổi chủ đề. Ngoài em ra thì Vô Song vốn là lựa chọn thứ hai, nhưng gần đây anh ấy sắp làm đám cưới. Anh cũng biết sức quyến rũ của Phồn Tinh Hữu Độ với con gái đấy, tuy phỏng đoán thế có hơi giống lo trời sập nhưng em thấy nên cảnh giác vẫn hơn. Nhỡ gây rắc rối cho đám cưới của Vô Song thì đúng là ác quá."

Để tránh nghe thêm lời lẽ không hay về Phồn Tinh Hữu Độ từ miệng Tội Lỗi Quá Xá, Tinh Phi Ngân đành chủ động giành lấy quyền phát ngôn: "Nếu không tiện tôi sẽ tìm cách khác."

Tội Lỗi Quá Xá tròn mắt nhìn Quan Miên tỏ vẻ đáng thương.

Quan Miên nheo mắt đánh giá cậu ta, "Nói riêng vài câu đi."

Tội Lỗi Quá Xá lót tót chạy theo.

Tinh Phi Ngân mày cau tít nhưng vẫn nhịn lại.

Hai người đi khoảng bảy tám bước mới dừng lại.

Quan Miên thấp giọng hỏi: "Tôi nhớ trước đây cậu từng gọi Phồn Tinh Hữu Độ là rờ rờ."

Tội Lỗi Quá Xá cười đáp: "Hồi đó khác giờ khác anh."

Quan Miên nói: "Vậy tôi từ chối."

"Được rồi được rồi mà." Tội Lỗi Quá Xá kéo cậu lại, "Chuyện đó thì… Anh biết đấy, em sắp phải thi lại í. Trước giờ thi lại đều nhờ Tinh Phi Ngân giúp em ôn bài để qua được trót lọt. Thì đó, anh hiểu mà."

Quan Miên hỏi: "Nếu tôi từ chối thì sao?"

Tội Lỗi Quá Xá thở dài đáp: "Nhờ anh giúp đỡ là vì anh chỉ là bạn bình thường của Phồn Tinh Hữu Độ, không phải thân lắm, ông nội anh ta chắc sẽ không nghĩ tới anh. Nhưng cũng vì em thấy anh rất đáng tin, không phải loại thấy tiền là bán đứng bạn bè. Thật ra có vài chuyện Tinh Phi Ngân không cho em nói nhưng em thấy nói anh biết vẫn tốt hơn. Ông nội anh ta đã trao giải thưởng năm trăm vạn."

"Ồ…" Quan Miên dài giọng đáp. Tuy nếu xét vật chất xã hội hiện nay đã rất phong phú, các nhu cầu cơ bản nhất của con người bảo đảm sẽ được đáp ứng trên chín mươi chín phẩy bảy phần trăm nhưng nhu cầu của con người tuyệt đối không chỉ dừng lại ở mức sinh lý. Năm trăm vạn với đa số vẫn là một sự cám dỗ khó lòng kháng cự.

"Thật ra ban đầu Tinh Phi Ngân định tìm Bị Thịt Rỗng và Gia Cát Động Minh nhưng anh biết đấy, miệng Bị Thịt Rỗng không được kín cho lắm, còn Gia Cát Động Minh ấy à…" Tuy không nói hết câu nhưng giọng cậu ta lộ rõ vẻ không tin tưởng Gia Cát Động Minh. Xét cho cùng khó trách cậu ta nghĩ vậy, dù sao tất cả chỉ là bạn bè quen trên mạng, có biết mặt đối phương cũng vẫn không biết được trong hiện thực là loại người gì, nếu chỉ dựa vào cảm giác trong game mang lại thì không mấy khách quan. Nếu chẳng phải bạn bè Phồn Tinh Hữu Độ ngoài đời đều nằm trong tầm khống chế của ông anh ta, còn Tinh Phi Ngân và Tội Lỗi Quá Xá lại tốn quá nhiều thời gian cho game nên không tìm được bao người đáng tin ngoài đời thì cả bọn cũng không nghĩ tới Quan Miên.

Quan Miên biết Tinh Phi Ngân không tìm mình không phải bởi không tin mình mà do trước đây cậu ta từng nhiều lần hứa hẹn trước Quan Miên rằng sẽ giải quyết chuyện này, thế nhưng năm lần bảy lượt thất hứa, khó tránh cảm thấy xấu hổ. Cậu nói: "Tôi chỉ có một phòng ngủ, nếu muốn ở thì tốt nhất tự mang túi ngủ tới đi."

Tội Lỗi Quá Xá lấy làm ngạc nhiên hỏi lại: "Anh đồng ý à?"

Quan Miên nói: "Phí ăn ở thu gấp đôi, xem như bồi thường tổn thất tâm lý do bở lỡ năm trăm vạn."

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Không thành vấn đề. Tinh Phi Ngân tuy không đào đâu ra năm trăm vạn nhưng cỡ năm, sáu vạn với anh í vẫn thấm tháp gì, anh đừng khách sáo nhé.”

Quan Miên nói: “Cậu có phát hiện cậu rất giống phát ngôn viên của Tinh Phi Ngân không?”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Như nhau cả ấy mà.”

Quan Miên và Tội Lỗi Quá Xá cùng quay trở về.

Tinh Phi Ngân vừa thấy sắc mặt của Tội Lỗi Quá Xá thì biết ngay chuyện đã thành công, “Anh có thể đưa tôi địa chỉ anh không, tôi sẽ báo với anh tôi.”

Quan Miên nói cho cậu ta.

Tinh Phi Ngân ghi lại rồi logout.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Em dẫn anh luyện cấp.”

Quan Miên chỉ tay lên trời.

Tội Lỗi Quá Xá nghiêm mặt nói: “Không phải chứ?”

Huyết tinh linh sà xuống lòng bàn tay Quan Miên. Quan Miên mở ra xem thì thấy quả nhiên là lời mời tổ đội của Ám Hắc Đại Công.

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Em nghe đồn anh là nguyên lão của công hội mình đúng hông ta.”

Quan Miên rụt cái chân vừa thò ra toan bỏ đi lại, hỏi một cách nghiêm túc: “Phồn Tinh Hữu Độ không vào game thì ai trả lương nguyên lão cho tôi?”

“Tinh Phi Ngân!” Tội Lỗi Quá Xá nhanh nhẩu đáp. Cậu ta sợ mình chỉ cần trả lời chậm tí xíu là Quan Miên sẽ vỗ cánh sà ngay vào lòng Ám Hắc Đại Công. Nhắc mới nói, chiến thuật quanh co này của Ám Hắc Đại Công quả là lợi hại, khiến người ta muốn đề phòng cũng không đề phòng được. May mà bây giờ Phồn Tinh Hữu Độ dọn tới ở cùng Quan Miên, có anh ta thì Quan Miên dù muốn rút khỏi bang cũng không dễ dàng.

Cuối cùng cậu ta cũng phát hiện hóa ra Phồn Tinh Hữu Độ vẫn có ưu điểm. Đó chính là cảm giác tồn tại khiến người khác phải quan tâm.

Quan Miên và Ám Hắc Đại Công gặp nhau rồi cùng đi tới Công hội Kỵ Sĩ. Từ lúc Quan Miên bỏ nhiệm vụ tới hiện tại chưa hết bốn mươi tám tiếng nên hai người chỉ có thể tiếp tục làm nhiệm vụ của Ám Hắc Đại Công.

Tổng bộ Công hội Kỵ Sĩ nằm tại thành Neal ở Santu.

Từ sau ngày Baute và Vanrell biến thành phế tích, thành Neal bị kẹp giữa hai đế quốc lớn vốn không được mấy ai chú ý bỗng chốc trở thành trung tâm thương nghiệp đứng nhất, nhì Mộng Đại Lục.

Vừa vào thành Neal, hai người lập tức bị chìm trong dòng người, không thể tự chủ mà bị dòng người xô đẩy.

Quan Miên và Ám Hắc Đại Công tự giác để người phía sau đẩy về phía trước, tới trước cửa công hội mới lách khỏi dòng người.

Trong công hội cũng toàn là người với người.

Đủ loại âm thanh tràn ngập đại sảnh công hội. NPC phụ trách tiếp khách chìm giữa biển người, cả đầu cũng không thấy đâu.

Có người đang lớn tiếng hô gọi xếp hàng.

Nhưng từ lúc bước vào tới giờ, cả hàng Quan Miên còn chả thấy đâu chứ đừng nói tìm được đuôi hàng.

Ám Hắc Đại Công cau mày. Rõ ràng anh không quen với những hoàn cảnh xô bồ thế này.

Bên ngoài đột nhiên có một đám người xông vào, vừa vào là ra sức xô đẩy những người bên trong ra, vừa xô đẩy vừa la: "Mấy người đủ chưa hả?"

Một trong số những người bị đẩy chợt thò tay ôm chầm lấy người bên cạnh, người này ôm người kia cứ thế mà thành một hàng dài, chẳng khác nào đã được đinh vào nhau từ trước.

Một người trong đám xông vào la lối: "Nhất Trụ Kình Thiên hèn quá là hèn, có giỏi thì cạnh tranh công bằng, bây giờ che khuất cả NPC không cho người khác làm nhiệm vụ là sao?"

Những người ôm nhau ban nãy đều làm ra vẻ mắt điếc tai ngơ, chả thèm ngoảnh đầu lại.

"Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ gì hết!" Người xông vào nổi cơn tam bành, "Hôm nay mấy người còn không chịu thôi thì công hội bọn tôi sẽ khiêu chiến với Nhất Trụ Kình Thiên!"

Những người đó không buồn nhúc nhích.

Người vừa nổi giận đang định nói tiếp thì nhìn thấy một thanh niên áo đen khá quen mặt đang chen lên trước.

"Chuyện gì?" Ám Hắc Đại Công hỏi.

Người đó quan sát anh vài lần rồi nói: "Anh là…"

Ám Hắc Đại Công gật đầu: "Là tôi."

Người nọ nghĩ thầm, tôi còn chưa nhớ ra anh là ai, làm sao anh biết tôi đang muốn nói ai chứ? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nhìn thấy phong thái và vẻ mặt tràn đầy tự tin của Ám Hắc Đại Công, gã biết chắc anh là một cao thủ trong game, vì vậy bèn muốn kéo anh sang phe mình. Gã cao giọng hỏi: "Các anh có phải cũng tới làm nhiệm vụ không?"

Ám Hắc Đại Công gật đầu đáp: "Ừ."

Người nọ lại nói: "Vậy các anh phải tìm cách đẩy họ ra mới làm được."

Quan Miên hỏi: "Họ là người của Nhất Trụ Kình Thiên?"

Người nọ đáp: "Đúng. Vì không để công hội khác làm nhiệm vụ, bọn họ chặn ở đây đã ba, bốn ngày rồi!"

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Vậy anh là người công hội nào?"

Người nọ đáp: "Hắc Diệu Thạch. Tôi là phân hội trưởng của Santu, Liệt Phong. Xin hỏi các anh thuộc công hội nào?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Tôi là Ám Hắc Đại Công."

"…" Liệt Phong vừa khẩn trương vừa hớn hở, chỉ vào đám người đang dính lấy nhau nọ và nói: "A, Đại Công, bọn họ dùng chiêu đó để ngăn không cho tụi tôi làm nhiệm vụ!"

Quan Miên nhìn sang Ám Hắc Đại Công.

Ám Hắc Đại Công lấy huyết tinh linh ra nhanh chóng viết một bức thư gửi đi.

Liệt Phong nói: "Có phải Đại Công chuẩn bị gọi người đến đánh Nhất Trụ Kình Thiên không? Có yêu cầu gì cứ nói một tiếng, bọn tôi nhất định sẽ dốc hết sức để phối hợp."

Một lúc sau, hai huyết tinh linh bay tới.

Một con đậu vào tay Ám Hắc Đại Công, một con đậu trên mình một trong số những kẻ kia.

Ám Hắc Đại Công nhìn lướt một cái rồi ném thư xuống đất.

Liệt Phong tò mò gần chết về nội dung bức thư nhưng lại không có gan nhặt thư lên ngay trước mặt Ám Hắc Đại Công, vì vậy chỉ đành nhìn nó biến mất.

Người nhận được thư xem xong thì nhìn về phía Ám Hắc Đại Công, "Xin hỏi anh là Ám Hắc Đại Công phải không?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Phải."

"Mời vào." Người đó nói.

Liệt Phong trợn to hai mắt nhìn vòng người tách ra thành một con đường.

Ám Hắc Đại Công cùng Quan Miên ung dung bước vào, sau đó vòng người lập tức khép lại.

Cổ họng Liệt Phong như bị chẹn lại, muốn gọi lại không gọi được thành tiếng, chỉ đành trơ mắt nhìn bóng dáng Ám Hắc Đại Công biến mất giữa biển người.

Quan Miên thấp giọng hỏi: "Công hội Hắc Diệu Thạch chẳng phải là liên minh của các anh sao? Làm vậy có hơi ổn không nhỉ?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Nói chính xác là tôi từng gặp anh ta vài lần trong hiện thực, Lòng Son thấy cần thiết nên phải qua lại vậy thôi."

Quan Miên im lặng mỉm cười.

Hoặc có lẽ trong mắt của anh, dù là Hắc Diệu Thạch hay Nhất Trụ Kình Thiên đều không đáng nhắc tới, vì vậy anh chả buồn ra tay với Nhất Trụ Kình Thiên hay trợ giúp Hắc Diệu Thạch.

"Lá thư hồi này gửi cho Nhất Trụ Kình Thiên à?" Cậu hỏi.

Ám Hắc Đại Công đáp: “Vạn Thọ Vô Cương.”

Quan Miên ngẩn người, lúc này mới nhớ ra Vạn Thọ Vô Cương là nguyên lão của Nhất Trụ Kình Thiên, lần trước từng ra mặt trong cuộc gặp gỡ của sáu công hội lớn lần trước. So với một Nhất Trụ Kình Thiên gian manh xảo quyệt, Vạn Thọ Vô Cương quả thật đơn thuần hơn nhiều.

Đến trước mặt NPC, Ám Hắc Đại Công lấy thư giới thiệu ra giao nhiệm vụ, sau đó nhận về một nhiệm vụ tên Thí Luyện Sơ Cấp Của Hoàng Đế.

Lệnh của hoàng đế là biến kiến trúc các thành thị trong cả Mộng Đại Lục về lại thời đại của Ciro I. Nội dung cụ thể của nhiệm vụ thì phải tìm được người đó mới biết.

Quan Miên cau mày bảo: “Nếu anh nhận nhiệm vụ theo level của mình thì Ciro I có lẽ đang ở trong hoàng cung tại Vanrell, giờ hoàng cung không còn, mình đi đâu tìm cậu ta?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Lấy sự tỉ mỉ trong thiết kế của Mộng Đại Lục mà xét thì không thể nào còn bug. Nhất định sẽ tìm thấy.”

Hai người đi ra ngoài.

Liệt Phong dẫn người đứng sang một bên, nhìn thấy hai người bước ra thì tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

Ám Hắc Đại Công quay đầu nhìn gã một cái và nói: “Thay tôi gửi lời chào tới Diệu Minh. Công hội có việc gì thì bảo anh ta liên lạc với Lòng Son.”

Sắc mặt của Liệt Phong bấy giờ mới khá hơn đôi chút.

Bước ra khỏi Công hội Kỵ Sĩ, một lần nữa nhìn thấy người qua lại trên đường, cả hai chợt cảm giác dòng người không quá đông đúc như ban nãy.

Một tiểu tinh linh sà xuống đậu trên vai Quan Miên.

Cậu mở thư ra xem, là Bản Chất Minh Mẫn gửi đến: Người đó có tới gây rắc rối không?

Quan Miên ngẩn ra một lúc mới nhớ tới chàng thanh niên bạn trai của Mimi. Nói thật thì nếu anh ta không nhắc, cậu gần như đã quên mất chuyện đó. Cậu cất thư vào rồi lấy báo ra.

“Có việc à?” Ám Hắc Đại Công hỏi.

Quan Miên đáp: “Xem xem có ai muốn quyết đấu không ấy mà.”

89. Chương 89: Bạn Chung Nhà Mới (trung)

Thanh niên thứ ba xuất hiện trong đám người hôm trước không hề để lại câu nào trên báo. Gã chẳng khác nào mấy tên trong phim ảnh hồi xưa thích nói, “Có giỏi thì nhà ngươi đừng có đi!”, sau đó tự mình co giò bỏ chạy như bay.

Ám Hắc Đại Công và Quan Miên cùng nhau trở về Vanrell.

Tuy sau ngày Vanrell trở thành đống đổ nát, Ciro I đã rời khỏi thành này nhưng nếu nhiệm vụ đã cần sự xuất hiện của cậu ta thì nhất định sẽ có manh mối về sự trở về của cậu ta. Tìm kiếm tin tức của Ciro I từ nơi cuối cùng nhìn thấy cậu ta là phương pháp sáng suốt cũng như nhanh nhất.

Như tin tức lần trước Quan Miên nhận được, tường thành của Vanrell đã được xây lại, thậm chí còn có phần nguy nga hơn xưa.

Ngồi trên lưng rồng có cánh từ trên không trung nhìn xuống, Vanrell hệt như một bàn cờ, đẹp đẽ, tinh tế mà lại không thiếu phần phức tạp.

Rồng có cánh đáp xuống ở góc thành, chung quanh không có một ai.

Quan Miên đặt chân xuống đất, phát hiện mặt đất được lót bằng gạch xanh, “Các anh dùng gạch xanh để lót à?”

Ám Hắc Đại Công cất rồng có cánh đi, đáp: “Một số nơi.” Anh ngừng lại đôi chút rồi mỉm cười nói với Quan Miên: “Có cần tôi cung cấp bản vẽ khác chi tiết hơn không?”

Quan Miên đáp: “Công hội có một người tên Bị Thịt Rỗng, cậu ấy cảm thấy rất hứng thú với thành phố của các anh.”

Ám Hắc Đại Công cười hỏi: “Đằng ấy thì sao?”

Quan Miên đáp: “Từ góc độ của đối thủ mà nói thì cũng rất đáng để xem trọng.”

“Vậy đúng là thật vinh hạnh.” Ám Hắc Đại Công lại nói: “Tôi có thể dẫn đằng ấy đi vòng vòng xem thử.”

Nếu lão đại của công hội đối phương đã rộng lượng như vậy, Quan Miên đương nhiên cũng chẳng cần từ

chối làm gì.

Hai người dọc theo tường thành đi đến vị trí đang thi công.

Xét về mặt xây thành, Công hội Đế Diệu nhìn xa trông rộng hơn Công hội Tinh Nguyệt khá nhiều. Từ lúc bắt đầu bọn họ đã chuẩn bị xử lý đống đổ nát, xây lại thành mới, một lèo hoàn thành nhiệm vụ xây thành. Chính vì vậy Đệ Nhất Thôn Trang của Tinh Nguyệt mới hoàn thành mà không phải chịu áp lực cùng cạnh tranh quá lớn. Có điều tuy Tinh Nguyệt có được Đệ Nhất Thôn Trang nhưng trong nhiệm vụ xây thành, Tinh Nguyệt thật ra chậm hơn Đế Diệu một bước lớn. Đệ Nhất Thôn Trang giờ đây trở thành nhiệm vụ phụ, tuy trong tương lai xa tuyệt đối vẫn hữu dụng nhưng nếu trong tương lai gần, nhiệm vụ Đệ Nhất Tiểu Trấn, Đệ Nhất Thành chỉ sợ đều đã nằm gọn trong tay Đế Diệu.

Đi khoảng mười phút, cậu nhìn thấy đỉnh nhọn của một tòa giáo đường xa tít tắp, dù chưa thấy rõ hình dáng của nó nhưng đã có thể nhận ra quy mô hoành tráng, khí thế hùng vĩ.

Hai người đi thêm một đoạn nữa, giáo đường cuối cùng cũng hiện rõ quá nửa.

Nóc giáo đường một màu đen thuần, dưới ánh mặt trời trông càng bắt mắt.

Quan Miên nửa đùa nửa thật nhìn Ám Hắc Đại Công và bảo: "Tôi nhớ anh là long kỵ sĩ."

Ám Hắc Đại Công bật cười, "Xây thần điện trước là ý tưởng của nhà thiết kế, tuyệt đối không có liên quan gì tới ID của tôi."

Quan Miên đáp: "Ồ?"

Ám Hắc Đại Công lại bổ sung: "Nhưng về phần nhà thiết kế rốt cuộc có cảm thấy có liên quan tới ID của tôi hay không thì tôi không biết."

Quan Miên nói: "Luật pháp hiện hành quy định, tất cả nhân viên công vụ từ lúc gia nhập bộ phận thực thi pháp luật cho tới ngày rời khỏi bộ phận thực thi pháp luật đều phải bảo trì tuyệt đối lòng cảnh giác cao độ, nhận hối lộ trong tình trạng không hay biết cùng tội với ngộ sát."

Ám Hắc Đại Công đáp: "Tiêu chí để xem xét đánh giá một người có nhận hối lộ hay không chẳng phải dựa trên cơ sở anh ta có nhận được lợi ích hay không hay sao?"

Quan Miên đáp: "Lợi ích bao gồm cả thể xác và tinh thần."

Ám Hắc Đại Công nói: "Đằng ấy cảm thấy tôi nhìn thấy nóc giáo đường màu đen sẽ sung sướng về mặt tinh thần à?"

Quan Miên đáp: “Nếu xét cả về cảm giác thành tựu và cảm giác tồn tại thì rất có khả năng.”

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Nếu là vậy thì đằng ấy bây giờ đang đưa hối lộ cho tôi đấy.”

Quan Miên cau mày.

Ám Hắc Đại Công nói: “Cảm giác thành tựu vẫn chưa, cảm giác tồn tại có chút chút, chủ yếu là cảm giác thỏa mãn.”

Quan Miên hỏi: “Cứ như ăn tiệc ấy hả?”

Ám Hắc Đại Công nhìn chằm chằm vào cậu bằng ánh mắt đầy ẩn ý, “Hiển nhiên là vẫn chưa tới miệng.”

Không trung vang lên tiếng vỗ cánh. Một tiểu tinh linh đậu lên vai Quan Miên.

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Gần đây đằng ấy bận lắm à?”

Quan Miên nhận lấy thư từ tay tiểu tinh linh, thờ ơ đáp: “Tôi cũng mới biết tôi dạo gần đây bận vậy đấy chứ.”

Người gửi là Tinh Phi Ngân, viết thư thông báo cho cậu biết khoảng mười phút sau Phồn Tinh Hữu Độ sẽ đến trước cửa nhà cậu.

Quan Miên gấp thư lại nhét vào túi, “Tôi phải logout.”

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Tối có lên không?”

Quan Miên đáp: “Để xem đã.”

Ám Hắc Đại Công lấy làm kinh ngạc. Từ sau ngày quen biết Quan Miên, anh quan sát thấy thời gian biểu của cậu rất có quy luật. Nói thẳng ra thì ngoài thời gian ăn ngủ nghỉ, phần lớn thời gian của cậu đều dành cho game. Hôm nay vừa nhận thư, vừa tra báo và lại logout giữa chừng, vậy tức là đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là anh không phải loại người thích soi mói chuyện cá nhân của người khác. “Nếu có việc thì đằng ấy biết nên tìm tôi ở đâu rồi đấy.”

Quan Miên vỗ vai anh, kéo bảng điều khiển ra logout.

Ám Hắc Đại Công nhìn cậu biến mất, sau đó lại nhìn vai mình, khóe miệng khẽ nhoẻn lên thật nhẹ.

Về đến hiện thực, Quan Miên nhanh chóng bay khỏi buồng game, mở máy lọc không khí, máy hút bụi tự động, máy đa chức năng tẩy rửa và hong khô cửa sổ… Sau đó cậu lấy hết quần áo đã giặt sạch trong máy giặt ra gấp thành từng chồng ngay ngắn rồi xếp vào tủ quần áo.

Bảy phút sau, máy lọc không khí hoàn thành nhiệm vụ, máy tẩy rửa và hong khô cửa sổ hoàn thành nhiệm vụ, máy hút bụi ở phòng khách cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Quan Miên đá máy hút bụi vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại.

Khoảng một phút sau, chuông cửa vang lên.

Máy thu hình gắn cạnh cửa hiện lên khuôn mặt của người đứng ngoài. Phồn Tinh Hữu Độ như biết cậu đang nhìn nên khẽ nhoẻn miệng cười, tay giơ lên một bó hoa cẩm chướng.

Quan Miên mở cửa ra.

Phồn Tinh Hữu Độ giao bó hoa trong tay cho cậu, "Thật xin lỗi, làm phiền cậu nhiều quá."

Quan Miên nhận lấy bó hoa rồi đứng né qua một bên, "Lời xin lỗi cùng bó hoa đều không được xem như nguyên nhân giảm tiền thuê đâu."

Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười bước vào, "Cậu có thể xem như nguyên nhân để tăng tiền thuê."

Quan Miên đáp: "Tôi sẽ cân nhắc."

Trên lưng Phồn Tinh Hữu Độ đeo một cái túi to.

Quan Miên hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Đường nhìn của Phồn Tinh Hữu Độ vờ như vô ý liếc qua cánh cửa phòng ngủ đang khép chặt, anh ta mỉm cười đáp: "Chưa."

Quan Miên nói: "Nhà bếp bên kia, mời tự nhiên."

"Được." Phồn Tinh Hữu Độ tháo túi xuống nhét vào hộc tủ, sau đó xắn tay áo lên và bước vào bếp.

Đợi đến khi bóng anh ta khuất hẳn vào trong bếp, Quan Miên mới mở cửa phòng ngủ ra bước vào rồi tắt cái máy hút bụi tự động đang chạy lung tung khắp phòng đi.

“Tôi định nấu mì, có cần nấu cho cậu một phần luôn không?” Phồn Tinh Hữu Độ đứng trước cửa bếp hỏi vọng ra.

Quan Miên cất máy hút bụi vào, phủi tay đáp: “Đừng cho gừng, hành, tỏi.”

“Được.” Phồn Tinh Hữu Độ mỉm cười quay vào bếp.

Quan Miên thuận tay tìm một tách uống trà cỡ lớn cắm hoa vào, sau đó để đại lên bàn ăn.

Phồn Tinh Hữu Độ nhanh chóng bưng hai tô mì ra. Trời sinh anh ta có một loại khí chất ung dung, dù có đang trong tình cảnh ăn nhờ ở đậu khá xấu hổ nhưng vẫn khó lòng nhận ra sự thiếu tự nhiên từ anh ta. Anh ta đặt tô lên bàn, ngắm hoa một chốc rồi nói: “Tôi nên mua một lọ hoa mới đúng.”

Quan Miên nói: “Hoa rồi sẽ héo, không biến thành điểm kinh nghiệm được.”

Phồn Tinh Hữu Độ cười đáp: “Cậu thích game lắm à?”

Quan Miên đáp: “Thích là cách nói rất tương đối. Trước mắt mà nói thì đúng.” Cậu không biết mình sẽ thích được bao lâu, có lẽ cho tới khi Kim Vũ Trụ xuất hiện cũng nên.

“Mì thế nào?” Phồn Tinh Hữu Độ hỏi.

Quan Miên đáp: “Thơm ngon hơn mì thường.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Tôi cho thêm nhiều bột ngọt một tí.”

Đũa của Quan Miên hơi khựng lại, “Máy chế biến thức ăn trong bếp là căn cứ theo nhu cầu cân bằng dinh dưỡng mà nấu.”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Khẩu vị và dinh dưỡng cũng có lúc xung đột với nhau.”

Quan Miên nói: “Tôi vốn đã quen với khẩu vị các loại thức ăn cân bằng dinh dưỡng.”

Phồn Tinh Hữu Độ nói: “Thay đổi tuyệt đối không phải chuyện khó khăn gì.”

“Anh luôn như vậy sao?”

“Hả?”

Quan Miên nói: “Thích dùng những phương pháp lặng lẽ để thực hiện cái gọi là thay đổi.”

Phồn Tinh Hữu Độ nuốt chỗ mì trong miệng xuống rồi cười nhạt đáp: “Cậu có thể xem như tôi là một người không thích xung đột nhưng lại rất có chính kiến. Đây là lời chủ nhiệm lớp cấp ba của tôi đánh giá về tôi.”

Quan Miên hỏi: “Nói đơn giản chính là làm theo ý mình.”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Cứ xem như thỏa hiệp theo cách của mình.”

Phồn Tinh Hữu Độ là một người rất biết cách nói chuyện. Dù hai bên có bất đồng quan điểm chăng nữa thì trong lúc trò chuyện, anh ta cũng không để đối phương cảm thấy giận dữ mâu thuẫn. Quan Miên cúi đầu nhìn cái bóng của mình phản chiếu lờ mờ trong tô mì rồi nuốt cả mì lẫn lời định nói tiếp xuống bụng.

Mỗi người đều có quan điểm khác nhau về cuộc sống. Thuyết phục một người tư tưởng trong đầu khác với mình mà chịu ngoài miệng chấp nhận quan điểm của mình thực tế là việc chẳng có ý nghĩa. Bởi vì chỉ cần bạn xoay lưng đi, quan điểm của bạn sẽ như nước chảy bèo trôi, tư tưởng chính của người đó vẫn chỉ là tư tưởng cũ đã cắm rễ trong đầu người đó từ đời nào.

90. Chương 90: Bạn Chung Nhà Mới (hạ)

Ăn mì xong, Quan Miên giới thiệu sơ về nhà cửa cho Phồn Tinh Hữu Độ.

Thật ra trong xã hội hiện tại, ngoài những bậc giàu có thuộc hàng đẳng cấp có lối sống hưởng thụ xa hoa, cuộc sống của phần lớn mọi người đều khá giống nhau. Diện tích nhà cửa, phòng ốc, đồ điện gia dụng, hoàn cảnh, không gian đều có tiêu chuẩn nghiêm ngặt do chính phủ đặt ra. Trải qua mấy chục năm của hai thời kỳ Lộn-xộn và Phản-lộn-xộn, xã hội hiện nay trên cơ bản đã thống nhất được một mức sinh hoạt tiêu chuẩn, vì vậy nếu bảo chuyển nhà thật ra chỉ là thay đổi không gian và thiết kế, không ảnh hưởng mấy tới cách sống của người dân.

Quan Miên vào phòng dọn tủ quần áo treo tường vào để Phồn Tinh Hữu Độ có đủ chỗ đặt túi ngủ.

Túi ngủ của Phồn Tinh Hữu Độ đương nhiên không phải là túi ngủ du lịch bình thường.

Quan Miên thấy anh ta lấy hai miếng dưỡng sinh đặt vào trong túi ngủ, sau đó dẫn ống vào phòng tắm để lấy nước.

Mở túi bên hông của ba lô ra còn có một buồng game đơn giản. Cũng như tai nghe có loại đút sâu vào tai, có loại đeo ngược sau gáy, buồng game di động này được thiết kế nhằm vào những game thủ hay phải đi công tác thường xuyên, thế nhưng vì con chíp nhỏ, phóng xạ lại nhiều, chỉ có thể sử dụng trong một

khoảng thời gian ngắn, dùng hai tiếng liền sẽ bị cưỡng chế đăng xuất. Dù vậy nhưng với rất nhiều người, đây vẫn được xem là xa xỉ phẩm.

Quan Miên nhớ giá của nó đắt gấp mười lần giá buồng đứng, thời gian bảo hành cũng chỉ bằng một phần ba.

Túi ngủ phát ra tiếng tút tút.

Phồn Tinh Hữu Độ khóa vòi nước, lúc anh ta bước ra khỏi nhà tắm thì túi ngủ đã biến thành một chiếc giường nước trông còn hoành tráng hơn giường của Quan Miên. "Tôi hơi mệt, cậu không ngại tôi tắm một cái rồi ngủ trưa chốc lát chứ."

"Đương nhiên là không." Quan Miên đứng dậy, xoay người bước ra khỏi phòng ngủ rồi đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa được mình khép chặt, cậu phát hiện dường như cậu đã suy nghĩ quá đơn giản về việc ở chung nhà. Cậu và Phồn Tinh Hữu Độ dù sao vẫn chưa quen thân tới mức chuyện gì cũng có thể kể với nhau, vì vậy việc cùng chia sẻ một mái nhà thế này với cậu mà nói cũng khá áp lực.

Một loại áp lực do phải từ bỏ không gian độc lập, riêng tư và phải chia sẻ không gian chật hẹp với người khác.

Chân cậu theo thói quen đi thẳng tới buồng game nhưng Quan Miên không bước vào mà lại đổi hướng đi sang phòng sách.

Ánh mặt trời ngoài khung cửa sổ hắt lên chiếc bàn vi tính, bóng nắng nhảy nhót lập lòe vui mắt.

Từ sau ngày đắm chìm vào game, thời gian cậu sử dụng máy tính mỗi lúc một ít. Nhất là thời gian gần đây vì công hội có quá nhiều chuyện cần giải quyết, cậu logout xong là đi ngủ ngay, máy tính dường như đã trở thành vật để trang trí.

Bật máy lên xong, cậu phát hiện không ngờ có một email gửi tới cho mình.

Trái tim đang bình ổn bỗng nảy mạnh lên mấy nhịp.

Mở thư ra xem thì quả nhiên đúng là từ người quen gửi cho: A Trụ.

Bức thư lần này gửi tới từ ba hôm trước, trong thư có để lại địa chỉ: "Trại giam Trường Phong thành phố BB". Không biết là tình cờ hay cố ý mà tên của bốn trại giam lớn trong cả nước đều đó chữ "Phong".

Cậu cố kiềm chế cảm xúc mở thư ra xem:

“He he, tao biết bây giờ tâm trạng của mày chắc chắn đang rất kích động, nhất định mày rất nhớ anh chàng đẹp trai siêu cấp vô địch đứng đầu vũ trụ tao đây. Tâm trạng này của mày tao hiểu lắm, dù gì mỗi lần soi gương tâm trạng của tao thỉnh thoảng cũng sẽ mất bình tĩnh như được gặp thần tượng vậy. Nhưng mà nỗi nhớ của mày nhanh chóng sẽ nguôi thôi, bởi vì nếu mọi chuyện suôn sẻ, qua vài tháng nữa tụi mình có thể gặp lại nhau rồi.

Đọc đến đây chắc mày muốn biết ‘mọi chuyện’ là những chuyện gì đúng không. Ha ha, thật ra cũng chả có gì, chỉ là giảm hình phạt thôi. Để được vào tù, tao cố ý không mang theo bằng lái cá nhân, lại cố ý để cảnh sát bắt, nào ngờ quan toà tưởng tao biết luật mà vẫn phạm luật, chủ quan cho rằng là cố tình phạm tội nên tội khá nặng, phán tao hai năm. Xỉu luôn. Giờ còn chưa được hai tháng nữa đó. Ôi, may mà tao mời được một luật sư rất khéo ăn nói để kháng án, đại khái là nếu thành công sẽ giảm xuống còn sáu tháng. Vậy bốn tháng sau là tụi mình được gặp mặt rồi.

Thôi không tám nhảm nữa, trước khi tao ra tù, mày tuyệt đối không được đến thăm tao nhé. Cũng đừng dùng bất cứ cách nào nghe ngóng tin tức của tao. Bề ngoài có vẻ như tao đã thoát khỏi bọn chúng nhưng trực giác nói tao biết chúng vẫn đang tìm kiếm tung tích của tao. Cẩn thận là trên hết.

Cuối cùng… Mi gió phát nào!”

Đọc xong thư, Quan Miên thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Gần đây cậu đâm đầu vào game một phần là bởi ngoài đời chẳng có gì làm, một phần là bởi không muốn nghĩ đến chuyện trong hiện thực.

Thư của Kim Vũ Trụ làm tâm trạng cậu từ u ám như mây đen chuyển sang trời quang mây tạnh. Bốn tháng với một cậu học sinh chỉ bằng một học kỳ, còn với cậu thì chưa bằng một nửa thời gian thi hành án, cũng chả phải tương lai xa xôi gì lắm.

Cậu đọc đi đọc lại bức thư mấy lần rồi mới tiếc nuối tắt máy, tiện thể mở ti vi xem phim truyền hình dài tập để ổn định lại tâm trạng của mình.

Chỉ vậy thôi mà thoáng cái trời đã về chiều.

Đến tối, cậu chủ động xuống bếp chuẩn bị bữa tối.

Lúc Phồn Tinh Hữu Độ ra khỏi phòng ngủ, cậu đã chuẩn bị cơm nước đâu đó xong xuôi.

Có lẽ thời gian một buổi chiều đã giúp hai người dần dần chấp nhận sự thật về việc cùng sống chung dưới một mái nhà, vì vậy hiện tại không còn tình trạng cố gắng tìm chuyện để nói mà thay vào là một bữa ăn khá hài hòa, ăn xong thì cùng nhau mang bát đũa thả vào máy rửa chén tự động.

Quan Miên hỏi: “Tối anh có vào game không?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Vào một lát chào hỏi bọn nhỏ.”

Quan Miên gật đầu, cậu biết người anh ta nhắc tới là Tinh Phi Ngân. Game online đa chiều khác với internet, trong game cho phép tìm kiếm vị trí đối phương. Và dù có gặp mặt trong game thì cũng chỉ dừng lại ở gặp mặt mà thôi. Nếu đối phương muốn logout thì bên còn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn chứ không thể làm gì khác. Vì vậy Phồn Tinh Hữu Độ dù có vào game cũng sẽ không bị bại lộ hành tung.

Hai người một trong phòng sách, một trong phòng ngủ lên game.

Vào game, Quan Miên phát hiện mình đang đứng một mình ở ngay giữa trung tâm Vanrell. Cậu gửi thư báo cho Ám Hắc Đại Công biết mình đang online rồi ra khỏi thành.

Số thành viên Công hội Đế Diệu đang lên mạng rất nhiều, một nguyên lão của Tinh Nguyệt như cậu đường hoàng dạo trên đường phố Vanrell thu hút sự chú ý của không ít kẻ.

Sau khi được chào hỏi bằng mắt mấy chục lần, cuối cùng cũng có hai người không nhịn được bước ra trước mặt cậu.

“Có phải anh tới đây lấy tin tình báo không thế?” Vừa gặp mặt đối phương đã ra oai và hỏi.

Bạn cậu ta mỉm cười với Quan Miên, “Gần đây cậu ấy đau bụng kinh nên tâm trạng không tốt.”

Như Quan Miên dự đoán, đối phương lập tức xù lông, “Tuyết Lý Hống, anh nói ai đau bụng kinh?”

Hai người đến bắt chuyện đương nhiên là Bách Chiến Bách Thắng và Tuyết Lý Hống.

Tuyết Lý Hống hỏi: “Mỗi tháng em có kinh nguyệt không?”

Bách Chiến Bách Thắng nổi cáu gắt lên: “Bố đây manly hàng thật giá thật bao xài nhá! Anh bảo tôi có kinh không hử?”

Tuyết Lý Hống đáp: “Đúng rồi đó. Bởi mới nói đau bụng kinh đương nhiên không phải em rồi.”

“…” Bách Chiến Bách Thắng cảm thấy mình vừa bị lừa vào tròng.

Tuyết Lý Hống dỗ xong cậu ta thì quay sang tiếp tục trò chuyện cùng Quan Miên, “Sao cậu lại ở đây?”

Quan Miên đáp: “Làm nhiệm vụ chung với Đại Công.”

Bách Chiến Bách Thắng lại chồm tới, "Anh và Đại Công quan hệ thân vậy từ khi nào thế?"

"Quan hệ của chúng tôi vẫn luôn rất tốt." Ám Hắc Đại Công bước tới từ phía sau cậu ta.

Theo bản năng, Bách Chiến Bách Thắng đang đứng kiểu cà lơ phất phơ bỗng đổi ngay thành khúm núm, lễ độ.

Tay Ám Hắc Đại Công đặt lên vai Quan Miên một cách tự nhiên, anh quay sang bảo với Bách Chiến Bách Thắng và Tuyết Lý Hống: "Bọn tôi đi làm nhiệm vụ, hai người cứ tiếp tục."

"Được."

Tuyết Lý Hống tươi cười nhìn hai người bước ngang qua họ rồi đi xa dần.

Bách Chiến Bách Thắng gặm nắm tay.

"Em không sao chứ hả?" Tuyết Lý Hống bất đắc dĩ nhìn nước bọt dính trên nắm tay Bách Chiến Bách Thắng. Tuy biết là đang ở trong game, cũng biết rằng là giả thôi nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn cảm giác có hơi quái lạ.

Bách Chiến Bách Thắng nói: "Tại sao Ám Hắc Đại Công rõ ràng là công hội tụi mình mà lại đối xử tốt với Mộng Xuân Không Tỉnh vậy chứ."

Tuyết Lý Hống giải thoát nắm tay khỏi miệng cậu ta, "Trên đời này có một từ gọi là 'hợp gu' đấy."

Bách Chiến Bách Thắng nói: "Công hội chúng ta từ trên xuống dưới lắm người đến thế mà sao chả thấy Đại Công 'hợp gu' với ai."

Tuyết Lý Hống đáp: "Bởi vì còn có một từ gọi là 'với không tới'."

Ám Hắc Đại Công nói: "Tôi đã tìm thấy manh mối rồi."

Thật ra muốn tìm manh mối cũng không quá khó. Sau ngày Vanrell sụp đổ, cả thành phố còn lại toàn game thủ, giờ đây đột nhiên xuất hiện một NPC đúng là muốn thu hút sự chú bao nhiêu là thu hút được bấy nhiêu. "Có điều chúng ta phải càn phó bản trước, sau đó thu thập bảy sợi râu vàng của Huyết Vu Giả."

Quan Miên hỏi: "Phó bản gì?"

"Phó bản đội ngũ, level không cao, dễ lắm." Làm nhiệm vụ thì Ám Hắc Đại Công là tay mơ nhưng càn phó

bản và cày level anh lại tay lão luyện trong đám lão luyện. Nhiệm vụ như thu thập bảy sợi râu vàng của Huyết Vu Giả chỉ cần một mình anh làm cũng được.

91. Chương 91: Nhiệm Vụ Bảy Vòng (thượng)

Trước khi đi phó bản, Quan Miên về thôn bổ sung thuốc và sửa sang lại trang bị.

Từ sau ngày Vanrell biến thành đống đổ nát hoang tàn, sự phân bố của hệ thống cửa cũng co cụm lại hơn.

Theo tình hình các cửa hiệu tổng hợp đi kèm với nhiệm vụ xây thôn, công ty game dường như định từ từ chuyển giao hệ thống cửa hàng cho người chơi quản lý. Về phương diện này, Quan Miên hoàn toàn đồng ý.

Tuy nhìn bề ngoài, mất đi hệ thống cửa hàng sẽ khiến công ty game bị tổn thất một phần thu nhập, nhưng trên thực tế trong game vẫn cần dùng tài nguyên, và tài nguyên vẫn nằm trong tay công ty. Tài nguyên là độc quyền, giá cả của tài nguyên do công ty xem xét về mặt tiêu thụ của thị trường vĩ mô để điều chỉnh. Cũng tức là game thủ chỉ là đối tượng hợp tác trên mặt gia công hoặc chi nhánh bán lẻ của công ty game, quyền khống chế thị trường hoàn toàn vẫn nằm trong tầm kiểm soát của bọn họ. Thế nhưng ưu điểm chuyện này mang lại khá là khả quan, không chỉ có thể thúc đẩy tính tích cực của game thủ, tăng tính giải trí của game, hơn nữa game càng phức tạp thì thời gian người chơi online càng dài, khả năng chán game được giảm thấp, tuổi thọ của game được nâng cao.

Có thể thấy công ty game đã đầu tư khá nhiều vào Mộng Đại Lục, trong khoảng thời gian ngắn nó chắc chắn không bị đào thải.

Quan Miên đi vào cửa hàng tổng hợp trang bị đầy đủ đồ dùng hết nửa số chỗ trong túi, phần còn lại để dành cho phần thưởng được chia trong phó bản.

Vì là hội viên công hội nên hàng Quan Miên mua đều được chiếu khấu còn 80% giá gốc. Đây cũng là ưu điểm khi Tinh Nguyệt thành công xây được thôn trang đầu tiên, ít nhất trước mắt hội viên Công hội Đế Diệu vẫn chưa có đặc quyền này.

Mua xong đồ đạc, đang cùng Ám Hắc Đại Công ra ngoài thì Quan Miên nhìn thấy Bản Chất Minh Mẫn cưỡi dơi vội vã đáp xuống rồi bắt lấy cánh tay của mình, "Xảy ra chuyện rồi, logout hẵng tính."

Phản ứng đầu tiên của Quan Miên là Phồn Tinh Hữu Độ xảy ra chuyện, nhưng ngẫm lại nếu là Phồn Tinh Hữu Độ thì người thông báo cho cậu không thể nào là Bản Chất Minh Mẫn mà phải là Tinh Phi Ngân hoặc Tội Lỗi Quá Xá. "Chuyện gì?"

Bản Chất Minh Mẫn định nói nhưng nhìn thấy Ám Hắc Đại Công lại thôi. Ám ảnh Ám Hắc Đại Công để lại trong lòng anh ta vẫn chưa hoàn toàn tan biến, nhưng giờ đây nhìn thấy anh đứng cạnh Quan Miên thì lòng e dè cũng vơi đi ít nhiều.

Ám Hắc Đại Công tỏ ra vô cùng có phong độ, "Tôi ra cửa thôn chờ đằng ấy."

Đợi anh rời đi, Bản Chất Minh Mẫn mới hạ giọng nói khẽ: "Có phải cậu từng ngồi tù không?"

Quan Miên cau mày, qua loa đáp: "Ba thanh niên kia tra ra được?" Người cậu và Bản Chất Minh Mẫn cùng quen chỉ có mấy kẻ, trong số đó chịu bỏ công sức ra nắm tẩy của cậu thì không cần phải hỏi cũng biết.

Bản Chất Minh Mẫn lấy làm kinh ngạc, "Thiệt hả?" Tuy hai người làm cùng một công việc nhưng lúc nào anh ta cũng có cảm giác dường như thứ mình bán là sức lực, còn thứ cậu ấy bán là trí tuệ. Nhất là lúc hai người nói chuyện, anh ta cứ cảm thấy Quan Miên là thuộc tầng lớp trí thức, đi làm trong bộ quần áo bảnh bao, gọn gàng, hễ mở miệng là dùng toàn những từ ngữ chuyên ngành. Vì vậy lúc bấy giờ nghe chuyện Quan Miên từng vào tù vì đánh nhau, phản ứng đầu tiên của anh ta là: Tin vịt! Anh ta vội như vậy là vì muốn mau chóng gặp Quan Miên để thương lượng xem nên kiện đối phương tội phỉ báng như thế nào, nào ngờ Quan Miên lại chính miệng thừa nhận.

Quan Miên nhún vai đáp: "Làm người ai cũng có lúc xúc động."

Bản Chất Minh Mẫn lần này hết minh mẫn nổi. Anh ta ngơ ngẩn hỏi cậu: "Vậy giờ tính sao?"

Quan Miên hỏi ngược lại: "Tính sao là tính sao?"

Bản Chất Minh Mẫn đáp: "Nghe đồn mấy người đó lên báo rêu rao chuyện của cậu, cậu không định làm gì sao?"

Quan Miên đáp: "Anh có biết bọn họ level bao nhiêu không?"

Bản Chất Minh Mẫn lắc đầu.

Quan Miên nói tiếp: "Nếu level họ không chênh lệch với tôi nhiều lắm thì tôi sẽ cân nhắc việc khiêu chiến với họ."

Bản Chất Minh Mẫn hỏi: "Chỉ thế thôi à?"

"Chứ không thì sao?"

Bản Chất Minh Mẫn ngẫm nghĩ rồi đáp: "A! Chuyện này có được xem là bêu rếu đời tư không nhỉ? Chúng ta có thể kiện họ tội xâm phạm quyền riêng tư của cậu, cậu thấy sao?" Trong bao nhiêu năm nay, bước tiến vĩ đại nhất của xã hội chính là mặc dù các điều khoản và tri thức pháp luật vẫn chưa phải bài học nằm lòng của mỗi công dân, nhưng quan niệm về pháp luật đều đã ăn sâu vào máu mọi người, ai cũng biết cách bảo vệ những quyền lợi cá nhân.

Quan Miên nói: "Có thể, hoặc không. Cùng một vụ án nhưng rơi vào tay thẩm phán khác nhau sẽ có những kết quả khác nhau."

Bản Chất Minh Mẫn ngạc nhiên hỏi: "Ồ? Còn vậy cơ à?"

Quan Miên đáp: "Pháp luật có được sự bảo vệ của xã hội nhưng nắm giữ xã hội vẫn là nhân loại. Trước mắt thì nhân loại hiện tại vẫn được sinh ra từ các tinh trùng và trứng khác nhau, tư tưởng cùng quan điểm được định hình từ hoàn cảnh trưởng thành, quá trình học tập khác nhau mà dần nảy sinh ra những điểm khác biệt. Bởi lẽ không thể nào đòi hỏi bọn họ phải đạt thành một cách nhìn chung về vấn đề nào đó, dù là cách lý giải từng câu từng chữ trong các điều luật cũng không phải ngoại lệ."

Bản Chất Minh Mẫn nghe mà choáng hết cả đầu, "Ý cậu là…"

Quan Miên đáp: "Nên làm gì thì làm nấy."

Thấy cậu xoay lưng bỏ đi, Bản Chất Minh Mẫn không tự chủ mà đi theo mấy bước, "Cậu không sao thiệt chứ?"

Quan Miên đáp: "Tôi không cảm thấy chối bỏ quá khứ là chuyện cần thiết."

Bản Chất Minh Mẫn nhỏ giọng bảo: "Nhỡ cậu có nghe được mấy lời không hay thì chớ để trong lòng nhé. Những người thật sự hiểu cậu đều biết cậu tuyệt đối không phải kẻ thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề."

Quan Miên nghiêng đầu và mỉm cười.

Bản Chất Minh Mẫn nhìn thấy Ám Hắc Đại Công đang đứng ở đầu bên kia con đường từ từ ngừng bước, dõi theo Quan Miên thong thả rảo bước về phía đó.

Anh ta vẫn còn nhớ năm xưa mình từng đánh bại Ám Hắc Đại Công nhưng lại không biết đối thủ là nhân vật tầm cỡ thế nào, để rồi sau đó bị khiêu chiến không ngừng nghỉ, càng đánh càng thua mới thấy tò mò, nhất thời nổi hứng đi tìm tư liệu về đối phương. Nhớ lúc ấy càng xem anh ta càng thấy hoảng sợ, vậy mới biết sự phát huy trong lần đánh bại Ám Hắc Đại Công là cơ duyên may mắn tới nhường nào. Sau đó của sau đó, mỗi lần đối diện với Ám Hắc Đại Công anh ta đều khó tránh nghĩ tới những chiến tích lừng lẫy của đối phương, kết quả gánh nặng tâm lý khiến anh ta thua càng thêm thê thảm, cuối cùng chỉ còn cách tránh game.

Nhưng nếu so ra thì Quan Miên càng lạ đời hơn. Điểm mạnh của Ám Hắc Đại Công là anh không nói toạc ra mọi chuyện nhưng cũng không cho phép người khác trốn tránh. Quan Miên thì khác. Lúc mới gặp nhau, anh ta chỉ cho rằng Quan Miên là một tay mơ ngờ nghệch bị quảng cáo dụ vào làm công việc này. Thế nhưng quen nhau lâu hơn, anh ta mới phát hiện con người thật của cậu tuyệt đối tương phản với ấn tượng ban đầu cậu để lại cho anh ta. Dù vậy khi hai người qua lại với nhau Bản Chất Minh Mẫn cũng không cảm thấy có gì khó chịu. Anh ta thích những lời nói sắc bén không nể nang ai của Quan Miên, bởi những lời

bông đùa không chịu nể mặt ấy vô hình trung đã khiến thời gian qua lại giữa cả hai như được kéo dài thêm mấy mươi năm, biến hai người họ thành hai thằng bạn chí cốt.

Giây phút anh ta cảm thấy Quan Miên thật sự khác với những kẻ tầm thường chính là giây phút cậu ấy đứng bên cạnh Ám Hắc Đại Công. Loại sóng vai một cách ngang hàng của hai người cứ như một lời tuyên bố, tuyên bố rằng hai người họ mới là người trong cùng một thế giới.

Có điều không ai quy định chỉ những người sống cùng một thế giới mới có quyền làm bạn với nhau.

Bản Chất Minh Mẫn nhún vai, gọi dơi ra và bay lên trời.

Thấy Ám Hắc Đại Công đang cầm tờ báo trên tay, Quan Miên bèn nhướng mày hỏi: "Tìm tin tổ đội?" Cậu cố ý tránh nói về chuyện thân phận ngoài đời bị bại lộ.

Ám Hắc Đại Công gấp báo vào rồi cười đáp: "Xưa nay tôi đều lấy một chọi mười."

Quan Miên lặng lẽ cười. Dẫu Ám Hắc Đại Công có ghét Phồn Tinh Hữu Độ đến mức nào đi nữa nhưng nếu xét về cả IQ lẫn EQ, hai người chắc chắn đều nằm trong thiểu số, thiểu số của những người IQ lẫn EQ đều cao. Đó là những người chỉ cần nhìn vào vẻ mặt là có thể dễ dàng đoán được tâm trạng của đối phương, đồng thời cũng rất tôn trọng đối phương, trừ những trường hợp cố ý làm đối phương khó chịu hoặc phớt lờ suy nghĩ của họ.

Hai người cưỡi rồng có cánh tới trước cửa phó bản thì nhìn thấy nơi đó lúc nhúc toàn người với người, cả cửa vào cũng bị che khuất.

Tin tức yêu cầu tổ đội từ hệ thống không ngừng nhấp nháy, nhiều người thậm chí còn trực tiếp gân cổ kêu gọi.

"Đủ bốn hệ rồi, mau xin vào!"

"Thiếu vú em, ai vào bơm sữa giùm cái?"

"Tổ đội cấp 50 trở lên. Nhanh nhẩu."

Quan Miên hỏi: "Phó bản này lôi cuốn lắm à?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Sau khi chúng ta nhận nhiệm vụ thì phó bản đã nâng cấp."

Quan Miên hỏi: "Đây là loại phó bản nào?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Phó bản hình vòng, tổng cộng có bảy vòng. Càng về sau vòng càng thu hẹp lại nhưng lượng quái vẫn không đổi."

Quan Miên cau mày. Vòng thu hẹp lại và lượng quái không đổi tức là càng về sau không gian để tránh càng ít đi, mật độ quái cũng tăng cao.

"Đi thôi." Vì người chơi càng lúc càng đông nên các đội gom nhanh chóng gom đủ người rồi vào phó bản.

Vừa bước vào trong, tất cả game thủ đều ngạc nhiên, bởi vì tất cả cùng vào chung một không gian, cũng tức là tất cả cùng nhau đánh quái.

Có người nhịn không được phải thốt lên: "Chu choa! Chơi kiểu gì đây trời? Lắm người thế này mà chỉ có lèo tèo vài con quái, một người đánh một con còn chả đủ nữa là."

Trong đội ngũ đứng ở hàng đầu tiên bỗng có người mắng um sùm: "Làm gì vậy cha nội?! Sao đánh tui!"

Người kia vội vã xin lỗi, "Ngại quá, đánh quần công mà hơi ẩu tí."

Tâm trạng các game thủ khác càng chùng xuống.

Tuy các kỹ năng quần công không gây tổn thương đến đội viên đội mình nhưng sẽ gây tổn thương cho thành viên của đội khác. Bao nhiêu người cùng đánh như vậy chỉ cần dùng quần công nhất định sẽ có người bị lạc đạn. Nhưng nếu dùng kỹ năng thường thì tốc độ giết quái sẽ rất chậm, còn lâu hơn cả càn hẳn một phó bản khác.

Có vài game thủ bắt đầu lục tục bỏ đi. Phó bản này vốn chẳng mấy hấp dẫn nhưng hiếm lắm mới có phó bản được nâng cấp, bọn họ đa số đều là đến xem thử cho biết thế nào, bây giờ đã biết rõ tình trạng bên trong thì sau này tới thử cũng được. Dẫu sao phó bản vẫn sẽ chỉ nằm lỳ ở đây chứ không chạy đi đâu mất.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, ngoài những game thủ đang đánh quái ở hàng đầu tiên thì những người khác không tiến lên cũng không chịu ra ngoài, dường như đều đang đợi ai đó đưa ra phương án giải quyết tất cả đều có thể chấp nhận.

"Bắt đầu đi."

Ám Hắc Đại Công đứng ra như sự mong đợi của mọi người.

"Bắt đầu làm gì?" Những người khác đều ngơ ngác.

Ám Hắc Đại Công rút kiếm và mỉm cười bảo: "Dọn dẹp."

Quái trong phó bản này level không cao, trung bình là cấp 41, boss cấp 46, còn game thủ vào trong đều khoảng 45, cấp 50 ở đây đã được xem là cao thủ. Vì vậy chuyện lấy một chọi mười của Ám Hắc Đại Công là hoàn toàn khả thi.

Quan Miên im lặng bơm máu.

Có người chú ý thấy cậu và Ám Hắc Đại Công là cùng một đội, những người còn lại nhao nhao chỉ trỏ, chuyển sự chú ý sang cậu.

Quan Miên của hôm nay đã không còn là Quan Miên vừa ra khỏi nhà tranh năm xưa, cấp 42 tuy rằng không cao nhưng cũng đã có đủ năng lực tự bảo vệ mình. Với đặc điểm các đội khác nhau đều có thể gây sát thương cho nhau, các đội còn qua qua lại lại không ngớt, cuối cùng một tình cảnh hỗn loạn đã được ra đời. Thế cục không còn là Ám Hắc Đại Công một mình xưng bá mà dần chuyển thành quần hùng tranh bá.

Những luồng sáng trắng thỉ thoảng lại nhoáng lên trên đầu của các game thủ, vậy mà phó bản lại không có cảm giác rộng hơn tí nào. Những khoảng trống do có người chết rất nhanh được bổ sung bởi những game thủ mới vào, duy chỉ có một thay đổi chính là những người vào trước dần dần bị đôn lên trên.

Ám Hắc Đại Công và Quan Miên nhanh chóng bị dồn lên hàng đầu tiên – Vị trí quái giáp kích với những đội khác.

92. Chương 92: Nhiệm Vụ Bảy Vòng (trung)

Thật ra như vậy dễ đánh hơn đôi chút. Level, phạm vi tấn công, kỹ năng của quái đều có thể áng chừng, hơn nữa quái vòng một chỉ tới level 38 nên dễ đánh vô cùng, không biến hóa linh hoạt như game thủ, game thủ thỉnh thoảng còn tung ra vài skill gây rối loạn.

Ám Hắc Đại Công dùng tiếng rồng gầm dọa cho những người chơi phía sau phải giật lùi rồi thấp giọng bảo với Quan Miên: "Tôi bị trúng Manh Nhãn Chú cao cấp có kèm tính năng không thể chống kỹ năng." Nếu chẳng phải có thêm tính năng không thể đỡ chiêu, trang bị trên người anh hoàn toàn có thể giúp anh miễn dịch với các vết thương.

Quan Miên nói: "Nhận được."

Ám Hắc Đại Công không nhiều lời mà chỉ xông thẳng về phía đám quái.

Những người khác thấy Ám Hắc Đại Công xông lên thì cũng lao nhao chen vào.

Vì bọn họ đã tiến vào khu hình vòng, không gian thoáng cái đã hẹp đi rất nhiều. Vóc người Quan Miên không phải là nhỏ, muốn len lỏi thoăn thoắt như ban nãy là không thể nào, vì vậy cậu chỉ có thể dùng kỹ

năng phòng thủ diện rộng mới học là Ô Hắc Chi Tráo (Chiếc Lồng Màu Đen) để chặn các đòn tấn công. Diện tích phòng vệ của Ô Hắc Chi Tráo rộng hơn Ám Thuẫn nhưng điểm thương tổn nó có thể chống lại được chia đều ra, và nó chỉ có thể đỡ được năm giây.

Trong năm giây này, Quan Miên đã đưa ra phán đoán nên đi về hướng nào sau khi Ô Hắc Chi Tráo biến mất. Đứng đầu là ba người bao gồm vũ giả, cuồng chiến sĩ và đạo tặc. Vũ giả đương nhiên là bị người khác đẩy lên. Loại nghề phụ trợ như vũ giả tuyệt đối không phải là những kẻ xông pha trận mạc, vì vạy chính vào lúc Ô Hắc Chi Tráo vừa biến mất, Quan Miên trước hết nhoáng qua nhoáng lại trước mặt đạo tặc một lát cho tới khi gã nhận ra vấn đề và rút chủy thủ ra đâm. Lúc này, tốc độ của Quan Miên tuyệt đối không thể sánh bằng tốc độ của đạo tạc, vì vậy cậu chỉ phải dựa cả vào phán đoán!

Trước hết là phán đoán góc độ và lực chủy thủ đâm tới, sau đó xoay lưng tông vào người vũ giả. Vũ giả đứng sau lưng Quan Miên nhảy loi choi tạo ra 1500 điểm tổn thương cho cậu, nhưng chính gã cũng bị Cuồng Hống của cuồng chiến sĩ đánh trúng làm hụt mất 2000 điểm máu.

Tuy Quan Miên đã lên cấp 42 nhưng 1500 điểm cũng đã gần bằng một nửa lượng HP của cậu, chỉ là đây cũng là việc nằm trong dự đoán. “Bên đây nè!” Cậu chợt la lên thất thanh.

Hiếm lắm mới có người chủ động hô hoán nghe ngứa đòn như vậy, tên này đúng là không đánh thì phí, nhưng tất cả đang vừa định ra tay thì lại nghe thấy một tiếng rồng gầm.

Vũ giả trực tiếp tan thành ánh sáng trắng, đạo tặc thoi thóp, cuồng chiến sĩ chỉ còn nửa cái mạng, có điều gã cuồng chiến sĩ cũng không hề chần chừ mà tiễn đạo tặc đi một cách nhanh gọn lẹ.

Vào lúc này đây ngoài những đội viên cùng đội thì không có bạn bè, chỉ có kẻ thù.

Quan Miên vừa bơm máu cho mình vừa xông về bên cạnh Ám Hắc Đại Công.

Những kẻ khác vội vã đuổi theo. Ám Hắc Đại Công mỉm cười quay đầu lại, sát ý không thèm che giấu lóe lên từ đôi mắt đen sáng ngời của anh dọa cho những game thủ khác dựng tóc gáy.

Hai người theo đà đổi chỗ cho nhau.

Quan Miên đứng hàng đầu giết quái. Cậu đã cấp 42, quái vật cấp 38 với cậu mà nói dễ xử lý hơn game thủ cấp tương đương nhiều lắm.

Chẳng mấy chốc, vòng thứ nhất đã đánh tới cuối, boss giữ cửa xuất hiện.

Những game thủ bị Ám Hắc Đại Công ép phải lùi ra xa cuối cùng cũng lên tinh thần.

Boss giữ cửa tuy cấp chỉ 40 nhưng cấp 40 của boss và cấp 40 của quái bình thường nào phải cùng một khái

niệm. Lấy thực lực của một mình Quan Miên thì tuyệt đối không phải là đối thủ của nó. Chỉ cần Ám Hắc Đại Công phân tâm đánh boss thì cơ hội đục nước béo cò của bọn họ tới rồi.

Quan Miên đứng quay lưng về phía bọn họ, không cần nhìn cũng biết bọn họ đang nghĩ gì trong đầu. Cậu hỏi Ám Hắc Đại Công: "Bao lâu?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Một phút."

Hai người không hề nói một câu dư thừa, trực tiếp hoán đổi vị trí. Hiện giờ do Quan Miên chặn phía sau, Ám Hắc Đại Công đánh quái.

Những game thủ khác đương nhiên vừa đánh vừa hô xông lên rần rần.

Một phút đối với Quan Miên mà nói tuyệt đối không phải là con số đơn giản, nhất là dưới tình huống trước mặt bị chiến sĩ đánh cận chiến, sau lưng có nào ma pháp sư, nào tế tự tấn công từ xa vô cùng ác liệt. Hơn nữa bọn họ đã rút kinh nghiệm chỉ dùng các skill đánh lẻ để tránh đánh nhầm người khác. Ý định của tất cả vô cùng đơn giản, phải giết chết con chim đầu đàn, đợi bắn rơi được tổ mạnh nhất rồi mới quyết định tiếp phải phân chia địa bàn thế nào.

Tình hình của Quan Miên đang hết sức nguy hiểm, cậu chỉ cần bơm máu chậm tí xíu là sẽ đi chầu Diêm Vương ngay.

Hệ thống đột nhiên hiện lên ba thông báo.

Đều là lời mời xin nhập đội.

Quan Miên chẳng buồn liếc lấy một cái đã chọn đồng ý. Những lúc thế này có thể nhận được chi viện từ đội viên đương nhiên là chuyện mong còn chả được. Nhưng đồng thời đây cũng là một ván cược. Bởi vì thời gian cậu nhấp chọn đồng ý đủ cho cậu uống hết hai bình thuốc, và lượng thuốc này có thể giúp cậu chống đỡ thêm được mười giây. Nhỡ ba đội viên mới gia nhập không thể đỡ bớt tấn công cho cậu thì chẳng khác nào cậu vừa đẩy nhanh tiến độ xuống suối vàng của mình.

Cậu vừa chọn đồng ý xong là nội chiến bùng nổ.

Tử linh kỵ sĩ, vong linh pháp sư và thi nhân hát hát rong ba người cùng tung ra ba chiêu đánh lan. Vì ba người họ đã gia nhập vào đội của Quan Miên nên những người chung quanh bọn họ đều dính ngay ba đòn liên tiếp, có hai game thủ cấp thấp lập tức tan thành ánh sáng.

Trên đời có cái gọi là chớ chọc giận đám đông.

Ba người mới vào đương nhiên cũng đã nghĩ tới chuyện này, vì vậy chia ra đứng ở ba góc khác nhau để

tránh bị tóm gọn một lưới. Còn những kẻ khác vì tránh ngộ thương người chung quanh nên nào dám dùng kỹ năng diện rộng, cuối cùng chỉ đành uất ức tung chiêu đánh lẻ.

Như vậy thật ra đã giúp Quan Miên thoát nạn.

Trước mắt cậu chỉ cần ngăn cản ba người đứng đầu không cho bọn họ chạy tới sau lưng boss và cùng nó tấn công Ám Hắc Đại Công là xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ là ba người này còn khó đối phó hơn ba người hồi nãy. Cả ba đều là cuồng chiến sĩ, hơn nữa level đều trên 50.

Quan Miên vẫn đang dựa vào phán đoán để kéo dài thời gian. Dù vậy nhưng HP của cậu chẳng mấy chốc đã thấy đáy.

Trong giây phút chỉ mành treo chuông.

Một bóng đen oai vệ hiện ra chắn trước mặt cậu, những sợi tóc đen mảnh theo cử động của anh mà tung bay, sượt qua mắt cậu.

Quan Miên thản nhiên lấy một bình thuốc HP ra uống.

Ba tên chiến sĩ nhanh chóng bị giải quyết.

Những người chơi còn lại thấy không còn lợi ích gì có thể ăn ké được nữa thì đành uất ức hô gọi giải tán. Chỉ có ba người mới gia nhập vào đội của Quan Miên là ở lại.

Ba người này mặt mũi trông có vẻ quen.

Nê Đại Vương lên tiếng giành công với Ám Hắc Đại Công: "Em với A Phan đọc báo thấy mấy người đó đang chặn đường hai người nên lập tức chạy tới giúp đấy."

Phan Phan mỉm cười.

Người còn lại ngạo nghễ bước tới trước mặt Quan Miên, "Hiện tại có phải anh đang rất chi là cảm động, rất chi là cảm ơn, rất chi là cảm tạ em không nào?"

Quan Miên nói: "Bị Thịt."

Bị Thịt Rỗng nhảy dựng lên, "Em chạy muốn tuột quần tới cứu anh mà anh còn mắng em. Thiệt chẳng có

lương tâm gì hết!”

Quan Miên vặn lại: “ID của cậu là gì?”

Bị Thịt Rỗng xìu xuống.

Quan Miên nói: “Gọi tên rút gọn mới càng thân hơn.”

Bị Thịt Rỗng nói: “Thế gọi tên khác cũng được vậy.”

“Bị Bị.”

Nê Đại Vương phụt cười thành tiếng.

Bị Thịt Rỗng xấu hổ nói: “Đổi cái khác.”

Quan Miên: “Thịt.”

Tuy phát âm của Quan Miên rất chuẩn nhưng ai biết cậu phát âm chuẩn đấy chứ còn người nghe nghe có chuẩn hay không, nhỡ mà nghe thành (1)… “Thôi kệ đi, tụi mình cứ giữ quan hệ xa cách như trước kia vẫn hơn anh ạ.”

Quan Miên đáp: “Cậu không cho tôi cơ hội để cảm ơn cậu à?”

Bị Thịt Rỗng nói: “Để trong lòng được rồi.”

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Các cậu có vào cùng không hay ở lại đây?”

Bị Thịt Rỗng lại nhao nhao lên, “Bọn này hồi nãy vì hai người mà liều cả mạng già vào sinh ra tử, đương nhiên không thể nào trở về với hai bàn tay trắng được, xông vào chứ!”

Nê Đại Vương nhìn Phan Phan, “Mày thân với cậu ta lắm à?”

Phan Phan lắc đầu.

Nê Đại Vương hỏi: “Vậy sao cậu ta cứ luôn mồm ‘bọn này’, ‘bọn này’?”

Bị Thịt Rỗng nhún vai đáp: “Anh không thích thì cứ đi đi.”

Nê Đại Vương đáp: “Tôi không làm ‘bọn này’ với cậu nhưng chịu làm ‘bọn này’ với Đại Công.”

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Tôi đã có nhân tuyển thích hợp để làm ‘bọn này’ rồi, cậu nên một lòng với Phan Phan thì hơn.”

Nê Đại Vương lơ đễnh quàng vai Phan Phan, “Vợ chồng già hết cả rồi, tên này không tính.”

Phan Phan mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Quái lại lục tục xuất hiện.

Năm người xoay lưng bước vào trận truyền tống đến vòng thứ hai.

Bị Thịt Rỗng, Nê Đại Vương và Phan Phan đều là cao thủ trên cấp 50, càn phó bản này phải nói là dễ như trở bàn tay. Lúc bắt đầu Ám Hắc Đại Công còn ra tay đánh đấm chút đỉnh, về sau phát hiện ba người họ đã đủ ứng phó thì phủi tay làm đại ca, chỉ khi boss cuối xuất hiện mới đánh.

Tốc độ đánh phó bản này cuối cùng cũng trở lại bình thường, đánh hết vòng này tới vòng khác, chẳng mấy chốc đã giết hết boss và lấy được bảy sợi râu vàng.

Thấy Ám Hắc Đại Công cho bảy sợi râu vào túi, Bị Thịt Rỗng nhịn không được tò mò hỏi: “Thứ gì hay à?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Nhiệm vụ.”

Hai mắt Bị Thịt Rỗng sáng lên, “Nhiệm vụ gì?” Với đẳng cấp của Ám Hắc Đại Công thì nhiệm vụ này chắc là rất cao cấp.

Ám Hắc Đại Công đáp: “Nhiệm vụ chính tuyến.”

Bị Thịt Rỗng lấy làm kinh ngạc, “Nhiệm vụ chính tuyến của cấp 80 tại sao lại đi đánh cái phó bản nhỏ này?”

Ám Hắc Đại Công lại trả lời: “Trải nghiệm cuộc sống.”

Bị Thịt Rỗng: “…” Thế giới của cao thủ quả nhiên một tên phàm phu như cậu ta không tài nào hiểu được.

Chú thích của biên tập:

(1) Tên gốc của Bị Thịt Rỗng là , pinyin bái (rỗng) cǎo bāo (bị thịt). Khi Quan Miên gọi bạn í là "Thịt", tức là gọi cǎo, dễ nghe nhầm thành cào ( ) = Fuck:"3 Bởi vậy bạn í mới nhảy đông đổng lên ^^.

93. Chương 93: Nhiệm Vụ Bảy Vòng (hạ)

Năm người vừa ra khỏi phó bản, Quan Miên liền bị tiểu tinh linh ùn ùn kéo tới bao vây.

Bị Thị Rỗng tặc lưỡi, "Thư tình điên cuồng quá nha." Vừa nói xong, Bị Thịt Rỗng chợt thấy lạnh người, không biết có phải do tưởng tượng ra không chứ cậu ta cứ cảm giác nụ cười của Ám Hắc Đại Công bỗng tỏa ra tà khí khiến người khác không rét mà run.

Quan Miên nhận thư và mở từng phong ra xem, phát hiện trong tổng cộng hai mươi ba phong thì có hai mươi phong do Tội Lỗi Quá Xá gửi tới. Một phong còn lại là của Tinh Phi Ngân, một là của Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc, một là của Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta.

Ngoài Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc gửi thư hỏi cậu có tới dọn phế tích hay không, ba người còn lại đều hỏi về chuyện thân phận thật của cậu bị lộ.

Tội Lỗi Quá Xá gửi liền tù tì hai mươi bức thư, có thể thấy cậu ta quan tâm tới Quan Miên đến cỡ nào.

Về chuyện của Quan Miên, Nê Đại Vương và Phan Phan cũng có nghe đồn. Chẳng qua họ không mấy thân với Quan Miên nên cũng không tiện mở miệng hỏi chuyện hoặc an ủi. Vì vậy sau khi Ám Hắc Đại Công chia chiến lợi phẩm xong xuôi, hai người liền chào hỏi rồi rời đi.

Dự định ban đầu của Bị Thịt Rỗng là theo hai người càn phó bản và làm nhiệm vụ, thế nhưng Nê Đại Vương và Phan Phan vừa đi, cậu ta bắt đầu cảm thấy bầu không khí có gì là lạ. Rõ ràng Quan Miên chỉ lo hí hoáy viết thư, Ám Hắc Đại Công sắp xếp lại túi nhưng cậu ta lại có cảm giác mình bị hai người họ cho ra rìa.

"Lát nữa anh tính làm gì?" Bị Thịt Rỗng hỏi Quan Miên.

Quan Miên đang mải viết thư, không buồn ngẩng lên mà chỉ đáp: "Lát nữa?"

Bị Thịt Rỗng nói: "Tính đánh phó bản tiếp hay là về công hội?"

Quan Miên đáp: "Làm nhiệm vụ."

Bị Thịt Rỗng tình cờ chú ý thấy chiếc nhẫn đang đeo trên tay Quan Miên, bất giác nhìn sang Ám Hắc Đại Công, quả nhiên nhìn thấy một chiếc nhẫn giống y hệt chiếc của Quan Miên. Trong lòng cậu ta chợt thấy hốt hoảng, càng hoảng càng rối, "Nhiệm vụ mới nãy là của anh hay Đại Công vậy?"

"Có khác gì à?" Ám Hắc Đại Công chen lời.

Bị Thịt Rỗng đáp: "Em chỉ tò mò thôi mà. Trước giờ em chưa làm nhiệm vụ này bao giờ."

Ám Hắc Đại Công hỏi: "Cậu có từng bị giết về cấp 0 bao giờ chưa?"

Bị Thịt Rỗng giật thót, "Đương nhiên là chưa?"

Ám Hắc Đại Công cười bảo: "Có thể thấy đời cậu có rất nhiều việc vẫn chưa trải qua."

Là ảo giác sao?

Sao lại có cảm giác câu này với câu trước đó gộp chung hình như đang uy hiếp mình vậy?

Bị Thịt Rỗng hắng giọng nói: "Được rồi. Nếu hai anh làm nhiệm vụ thì em không quấy rầy nữa. Nếu có gì cần giúp cứ viết thư nói một tiếng, em sẽ liều mạng già chạy qua liền."

Quan Miên ngước lên khỏi thư, nhìn chằm chằm vào cậu ta, "Được."

Tuy cậu đáp được chứ không cảm ơn nhưng vào tai Bị Thịt Rỗng lại tự động chuyển thành cảm ơn. Suy cho cùng những người như Quan Miên mà chịu nhận sự giúp đỡ của kẻ khác đã là một bước đột phá.

Trả lời thư xong, Quan Miên hất cằm với Ám Hắc Đại Công và bảo: "Đi thôi."

Ám Hắc Đại Công mỉm cười, gọi rồng có cánh ra đưa hai người về Vanrell.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta đang ở đó thật.

Vừa trông thấy Ám Hắc Đại Công và Quan Miên từ lưng rồng nhảy xuống, cậu ta lập tức chạy tới, quàng tay qua vai Quan Miên, "Vị anh hùng ra tay đánh người trước của Tòa thị chính Thành phố là anh thiệt hả?"

Quan Miên: "Không."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta lấy làm ngạc nhiên hỏi lại: "Tin đồn trên báo là giả hả? Chả trách anh hồi âm bảo không sao cả."

Quan Miên đáp: "Tôi đánh người, ngồi tù, không phải anh hùng." Nhắc mới nói, đánh người thật ra là chuyện ngoài ý muốn. Vốn cậu chỉ định mượn cớ lái xe khi say rượu và không mang theo bằng lái để ngồi tù tạm, nào ngờ đến lúc mấu chốt lại phát hiện ra tiền trong tài khoản bị chuyển đi hết, mua xe hay thuê xe đều là chuyện xa xỉ. Hết cách, cậu chỉ đành thừa cơ "người đó" bị dân biểu tình chặn lại trước cửa tòa thị chính mà hung hăng tặng cho hắn một đấm.

Lúc đó có ký giả đang phỏng vấn và lấy tin, vì vậy hành vi của cậu bị gán thêm tội gây ảnh hưởng tiêu cực đến công chúng chứ chỉ không đơn thuần là cố ý gây thương tích. Về phần người bị đánh là ai, thú thật đến khi hầu tòa cậu mới biết.

Người đó tên Hoắc Cái, là chuyên gia tâm lý học nhi đồng. Ông ta đưa ra một đề án là tập trung nhiều đứa trẻ lại với nhau, căn cứ theo sở thích của sở thích của chúng để dạy chúng những kiến thức và tài năng cơ bản nhất, sau đó đưa chúng đến một nơi hoang vu để chúng tha hồ phát triển tư duy, sáng tạo ra những dấu hiệu hoàn toàn không liên quan tới người lớn, một thế giới thuộc về riêng chúng. Ông ta cho rằng tư duy của người trưởng thành đã bị định hình trong quá trình học tập và làm việc. Theo luận điểm của ông ta, vấn đề này nghiêm trọng như quan điểm cho rằng trái đất hình vuông. Nhân loại đang đắm chìm trong biển trí thức hiện có mà đánh mất sức tưởng tượng và tư duy sáng tạo.

Đề án của ông ta được một số người ủng hộ, bao gồm cả phía chính phủ.

Ông ta nhanh chóng tìm được một cô nhi viện để tiến hành các phương châm của mình. Vì để các bé nhi đồng có thể thoát khỏi tầm ảnh hưởng của người lớn, ông ta quy định nhân viên quan sát mỗi tuần chỉ có thể tới một lần, hơn nữa không được quấy rầy bất cứ một ai.

Kế hoạch này thực hiện được sáu tháng, hai mươi tám đứa bé đều bị suy dinh dưỡng, tất cả đều mắc bệnh tâm lý hoặc nhẹ hoặc nặng.

Nhưng bởi kế hoạch này là do nhà nước phê duyệt, Quốc hội tán thành nên Hoắc Cái dù bị dư luận xã hội chỉ trích nhưng lại không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Một đấm đó của Quan Miên xem như đã đấm thay cho cả xã hội!

Đương nhiên sau khi biết những chuyện này chỉ khiến Quan Miên cảm thấy cú đấm này càng có giá trị mà thôi. Tuy nhìn thấy nhiều người phản đối Hoắc Cái thì biết ông ta không phải thứ tốt lành gì, chỉ không ngờ ông ta "không tốt lành" một cách triệt để tới mức đó. Có điều hai chữ "anh hùng" này trước giờ cậu chừng nghĩ tới. Kẻ được xưng "anh hùng" là những người có lòng chính nghĩa, còn cú đấm đó của cậu không hề vì chính nghĩa mà đấm, vì vậy với hai chữ đó cậu thẹn không dám nhận.

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta siết lấy vai cậu, "Giả vờ làm gì nữa. Cú đó anh làm quá đẹp. Nếu chả phải bị anh đấm cho một cú xong lão ta trốn biệt tăm luôn không dám ra gặp ai nữa thì tôi thật sự cũng muốn xông tới cho lão một đấm! Lấy con nít làm thí nghiệm, lấy sự ngây thơ của chúng đổi lấy thành tựu bản thân, đúng là thứ không ra gì!"

Ám Hắc Đại Công gỡ tay cậu ta ra khỏi vai Quan Miên, "Bọn tôi phải đi giao nhiệm vụ, sùng bái cá nhân có thể âm thầm bày tỏ trong lòng."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Ủa mà sao anh lại gây hấn với mấy người kia? Còn bị bới móc thân phận ngoài đời nữa chứ?"

Quan Miên đáp: "Giao lưu tình cảm rồi quen."

"Giao lưu tình cảm?" Ám Hắc Đại Công nhìn cậu, như cười lại như không phải đang cười.

Quan Miên đáp: "Xã giao."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cảm thán: "Nào ngờ với tính của anh mà cũng thi thoảng mua vui." Lẽ nào trên đời này thật không còn ai thành thật và ngay thẳng nữa rồi ư?

Ám Hắc Đại Công nói: "Mấy chuyện hay ho đó lần sau nhớ gọi cả tôi."

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta cả kinh nhìn anh, "Đại Công, là anh nói nhầm hay tại em nghe nhầm vậy? Anh mà chủ động muốn giao lưu tình cảm á?"

Ám Hắc Đại Công đáp: "Giao lưu tình cảm là phải xem đối tượng, đối tượng khác nhau sẽ dẫn tới câu trả lời khác nhau. Chuyện này thì lạ lắm à?"

Giang Sơn Thở Dốc Vì Ta nói: "Anh làm sao biết đối tượng giao lưu tình cảm với Mộng Xuân hợp với điều kiện của anh?"

Ám Hắc Đại Công cười thâm thúy, kéo Quan Miên đi giao nhiệm vụ.

Muốn gặp được Ciro I quả nhiên không phải chuyện dễ. Hai người nộp xong nhiệm vụ thì chỉ được NPC cho mỗi một gợi ý: "Nghe nói Hoàng đế bệ hạ đang tìm một món bảo vật. Ngài không những cần bảy sợi râu vàng của Huyết Vu Giả mà còn cần tóc của Thần thánh kỵ sĩ trưởng và nước mắt của Viện trưởng Học viện Ma pháp St. Paders."

Điều kiện kỳ cục gì vậy trời?

Ám Hắc Đại Công và Quan Miên giương mắt nhìn nhau rồi cùng cau mày.

Có điều nếu game đã thiết kế như vậy thì tức là sẽ có thể hoàn thành.

Ám Hắc Đại Công nói: “Hay là chúng ta làm nhiệm vụ của đằng ấy trước vậy.”

Nhiệm vụ của Quan Miên chính là Tìm Kiếm Tinh Thể Bốn Màu từng bị gạt qua một bên.

Quan Miên nói: “Dù gì cũng phải tới St. Paders, thôi thì gặp cái nào làm cái đấy trước.”

Ám Hắc Đại Công gật đầu đồng ý.

Ánh nắng chiếu rọi trên mình hai người bỗng chốc bị bóng râm nuốt chửng.

Ám Hắc Đại Công và Quan Miên cùng ngẩng lên thì nhìn thấy Tội Lỗi Quá Xá đang cưỡi sư thứu hùng dũng đáp xuống từ trên trời.

“Em gửi một lèo hai chục lá thư mà anh chỉ trả lời em bằng hai chữ ‘không sao’?” Tội Lỗi Quá Xá nhảy khỏi lưng sư thứu.

Quan Miên khoanh tay hỏi: “Chẳng lẽ cậu hy vọng tôi ‘có sao’ hả?”

“Đương nhiên có sao!” Tội Lỗi Quá Xá giận dỗi nói: “Em ghét nhất là mấy tên cứ thích lôi chuyện ngoài đời vào game! Lần này em nhất định sẽ lấy lại công đạo cho anh! Công hội Nhất Trụ Kình Thiên lần này hẻo rồi!”

94. Chương 94: Tạm Thay Hội Phó (thượng)

Rối tinh rối mù, vừa nhiều vừa mệt.

Quan Miên khoanh tay hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” Tội Lỗi Quá Xá nghe hỏi chả hiểu mô tê.

Quan Miên đáp: “Bọn họ chỉ thuật lại sự thật.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Được anh đồng ý gọi là ‘thuật lại sự thật’, còn chưa được anh đồng ý thì chính là ‘đào bới đời tư’! Đừng nói vậy mà anh cũng nhịn nha? Anh đừng có Thánh phụ (1) quá được không vậy? Sinh nhật anh không phải cũng là 25 tháng 12 (2) đó chứ?”

Quan Miên đáp: “Tôi chỉ là không thích giải quyết vấn đề theo cảm tính thôi.”

Tội Lỗi Quá Xá nói: “Nếu bảo giải quyết vấn đề theo cảm tính ấy hả, em có mà đòi đi san bằng cái công hội đó, em sẽ đi mở concert hát hò cho sướng!” Hiện nay trung tâm giải trí của thành phố vào cũng có hạng mục chuyên mở concert biểu diễn. Ai cũng có thể bỏ tiền ra mở concert, nhưng đương nhiên khán giả cũng là nhân tạo mà thôi.

“Báo thù là chuyện rất đơn giản.” Ám Hắc Đại Công đột nhiên chen lời.

Tội Lỗi Quá Xá vẫn còn kiêng dè Ám Hắc Đại Công đôi chút nên thái độ nói chuyện cũng không hùng hồn như ban nãy, “Biện pháp gì mà đơn giản?”

Ám Hắc Đại Công đáp: “Đánh cho bọn họ phải giải tán mới thôi.”

Nghe vậy hai mắt Tội Lỗi Quá Xá lập tức sáng bừng, “Bạo lực thì hơi bạo lực tí đấy, cơ mà tôi thích. Hê hê hê hê…”

Quan Miên nói: “Theo tôi được biết thì công hội vẫn chưa được thiết kế chức năng giải tán do bị đánh quá nhiều.”

Tội Lỗi Quá Xá phản đối: “Chỉ cần tụi mình liên tục xử họ, hội viện họ chịu hết nổi sẽ rút hết thôi.”

Quan Miên hỏi: “Đánh bao lâu?”

Tội Lỗi Quá Xá đáp: “Chắc cỡ mười ngày nửa tháng gì đó.” Cậu ta ngẫm nghĩ rồi lại nói tiếp: “Có điều lúc đó chắc em lại phải nhập học. Hay rút gọn thời gian nhỉ? Nhưng đánh ít quá lại không hiệu quả cho lắm.”

Ám Hắc Đại Công nói: “Chi bằng đợi đến lúc chiến tranh giữa các thành bắt đầu.” Hiện tại nếu muốn tàn sát Nhất Trụ Kình Thiên thì cùng lắm chỉ có thể đánh cho họ rớt cấp. Chỉ khi nào hệ thống thành chiến mở ra mới có thể đánh vào lợi ích cơ bản, làm dao động lòng tin của hội viên đối với một công hội. Những lúc như đánh thành mà công hội nào không thể đưa ra lợi ích sẽ kém hơn công hội khác một cách đáng kể, rất khó để duy trì.

Tội Lỗi Quá Xá cau mày, “Chứ phải đợi tới ngày tháng năm nào?”

Quan Miên nói: “Không lâu nữa đâu.” Với tiến độ hiện tại của Vanrell, rất có khả năng chỉ cần hai tháng nữa là một Vanrell mới toanh sẽ được hoàn thành!

Tội Lỗi Quá Xá lập tức phản đối: “Không được!”

Quan Miên nhìn tròng mắt cậu ta đảo lia đảo lịa là biết ngay cậu ta lại đang động não nghĩ ra những chiêu trò lệch lạc nào đó, “Thay vì lo nghĩ cách làm sao để kéo thành chiến đến ngay kỳ nghỉ, hay là cậu hãy nghĩ cách làm sao để kiếm đủ tín chỉ còn có lý hơn đi?”

Tội Lỗi Quá Xá xụ mặt đáp: “Nhưng mà thi khó lắm í anh.”

Quan Miên hỏi: “Cậu có biết điều kiện chủ yếu để làm một chuyên gia kế toán là gì không?”

Tội Lỗi Quá Xá cao giọng trả lời hết sức hùng hồn: “Không làm sổ sách giả!”

Quan Miên lắc đầu đáp: “Thi đậu bằng chuyên gia kế toán.”

“…” Tội Lỗi Quá Xá bỗng dưng cắn răng đáp: “Anh yên tâm, học kỳ tới em nhất định sẽ ráng thi lấy điểm xuất sắc luôn, thi cho ra bằng chuyên gia mới được!”

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Cậu học kỳ sau thi chuyên gia?”

Tội Lỗi Quá Xá hắng giọng một tiếng, “Chưa, tôi nói vậy thôi. À phải, mấy anh đi dâu thế?”

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Hẹn hò, cậu muốn đi chung không?”

Tội Lỗi Quá Xá nhìn Quan Miên bằng ánh mắt tiếc nuối vì chưa trui rèn cậu thành người, “Anh sa đọa rồi.”

Ám Hắc Đại Công nhìn cậu ta, trông anh như đang cười nhưng lại chẳng giống cười cho lắm, “Hửm?”

“Sa đọa xuống vực thẳm hắc ám. Cơ mà sa đọa một cú quá đẹp.” Tội Lỗi Quá Xá xoay người trèo lên lưng sư thứu rồi bảo với Quan Miên: “Những người đó đã dám vạch trần thân phận thật của anh trong game thì sẽ còn nghĩ ra nhiều trò khác nữa. Anh đừng nhường họ quá, có gì cứ gọi em một tiếng, đừng ngại phiền. Dù sao xưa giờ em luôn ngứa tay với lũ rờ rờ!”

Miệng Quan Miên khẽ nhoẻn lên, “Được.”

Tội Lỗi Quá Xá cưỡi sư thứu bay lên trời. Ám Hắc Đại Công bấy giờ mới hỏi cậu: “Không để ý chút nào thiệt à?”

Quan Miên nhún vai đáp: “Nằm trong dự liệu, cũng không đến nỗi nào.” Lúc tên thanh niên hôm nọ nói chuyện như kiểu dằn mặt cậu trước cửa cục cảnh sát, cậu đã đoán được gã muốn làm gì. Nhắc tới chuyện giao lưu tình cảm chỉ tổ làm mất mặt bọn họ, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ còn chuyện cậu từng ngồi tù. Dẫu sao chuyện đó cũng không phải khó điều tra gì lắm.

Ám Hắc Đại Công hỏi: “Giả sử tôi bảo tôi có chút tò mò thì đằng ấy có thể giúp tôi bớt tò mò không?”

Quan Miên hỏi: “Giả sử tôi không nói, anh có tự điều tra không?”

"Không đâu." Ám Hắc Đại Công trả lời không chút do dự.

Quan Miên khẽ mỉm cười, đáp: "Có thời gian sẽ kể anh hay."

Chuyện trên báo rốt cuộc vẫn không gây ra sóng gió quá lớn. Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người sau khi biết chuyện cậu từng ở tù là xem thường cậu, nhưng đến khi biết rõ đầu đuôi ngọn ngành thì đều dựng ngón cái tỏ lòng khâm phục. Ở bất kỳ thời đại nào, những người dám làm việc tốt luôn nhận được sự tán thưởng từ tận đáy lòng của mọi người, dù rằng việc đó có vi phạm pháp luật chăng nữa.

Thời gian sinh hoạt của Quan Miên trở lại bình thường, vào game làm công, dọn dẹp phế tích, làm nhiệm vụ, thoát game thì cùng Phồn Tinh Hữu Độ thay phiên nhau nấu cơm và làm việc nhà.

Dù hai người cùng sống dưới một mái nhà nhưng cũng không trao đổi với nhau là bao. Có lẽ hai người đều biết quan điểm của họ khác nhau, vì tránh tranh chấp nên cũng bớt nói chuyện phiếm. Đôi khi hai người có trò chuyện đôi câu nhưng chỉ khi vừa bắt đầu nhận ra sự bất đồng trong quan điểm, cả hai đều nhanh chóng lái sang chủ đề khác. Hai người đều là người thông minh, không thích những tranh chấp vô vị, và cũng không dễ dàng thỏa hiệp.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Tội Lỗi Quá Xá vừa mò lên game ăn mừng thi lại thành công, Tinh Phi Ngân đã tò tò theo sau thông báo ba ngày tới nhập học.

Tất cả mọi người có mặt đều may mắn được chứng kiến một gương mặt đang từ mode "lên tiên" chuyển ngay sang mode "lên chảo". Bốn trong số những nhân vật may mắn ấy còn được chủ nhân của gương mặt – Tội Lỗi Quá Xá – chấm trúng để đi càn phó bản với cậu ta. Còn suất cuối cùng không phải do cậu ta chọn mà là tự động báo danh: Tinh Phi Ngân.

Về sau nghe người đi phó bản hôm ấy kể lại, đó chính là lần đánh phê nhất trong đời họ.

Dẫn quái: Tội Lỗi Quá Xá.

Đỡ quái: Tội Lỗi Quá Xá.

Đánh quái: Tội Lỗi Quá Xá.

Bơm máu: Tội Lỗi Quá Xá.

Những người trong đội sôi nổi bày tỏ rằng lần đầu tiên bọn họ phát hiện thì ra phong cảnh trong phó bản lại đơn sơ nhường ấy, tướng tá mấy em quái lại phì lũ nhường ấy, còn răng của boss hình như hơi vàng... Nói chung những chi tiết bé cỏn bé con thường ngày không có thời gian quan sát lần này cả bọn đều may

mắn được ngắm lại hết một phen.

Có điều đó cũng là lần cuối cùng bọn họ tổ đội với Tội Lỗi Quá Xá.

Ngày hôm sau, Tội Lỗi Quá Xá tuyên bố vô cùng trịnh trọng rằng cậu ta sẽ dốc hết sức lực để hòa mình vào biển tri thức mênh mông, tạm thời không thể không cuốn gói khỏi game. Nhưng cậu ta cũng tin rằng với thành tích của mình, cậu ta chẳng mấy chốc sẽ có thể lại về với game.

Với lần ra đi này của Tội Lỗi Quá Xá, mọi người, bao gồm cả Vô Song thỉnh thoảng mới ló mặt vào, đều bày tỏ tất cả rất hoan nghênh cậu ta về thăm người thân khi kỳ nghỉ bắt đầu.

Nếu so ra thì thái độ của Quan Miên phải nói là vô cùng trực tiếp. Quan Miên cổ vũ: "Thay vì hằng ngày rêu rao không làm sổ sách giả, chi bằng cậu hãy sớm học biết sổ sách giả phải làm như thế nào, nhé?"

Tội Lỗi Quá Xá: "…"

Trong khoảng thời gian này, tiến độ phát triển của Baute cũng rất nhanh. Đầu tiên là đống hoang tàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, tiếp theo là tường thành cũng xây xong năm mươi phần trăm. Đây là đề nghị của Cao Nguyên Hồng Lưu Lạc, bởi vì trước mắt nhiệm vụ họ nhận là nhiệm vụ trấn, vẫn chưa rõ nhiệm vụ thành sẽ ra sao. Nếu bảo Baute hiện tại có gì khác với Baute ngày xưa thì chính là nửa phần tường thành đã được mở rộng và dễ tu sửa hơn.

Ngắm những kiến trúc mọc lên ngày một nhiều bên trong tường thành, Tinh Phi Ngân bảo với Quan Miên: "Chúng ta nên suy xét tới chiến tranh giữa các thành rồi."

Quan Miên hiểu ý, đáp: "Ý cậu là chuẩn bị vật liệu?"

Tinh Phi Ngân gật đầu, "Thành lập quân đội, tích cóp trang bị."

Quan Miên đáp: "Cậu trình bày ý tưởng với tôi, về phần trang bị để tôi lo." Thân là nguyên lão tài chính, việc này nằm trong phận sự của cậu.

Tinh Phi Ngân nói: "Tôi muốn tìm một, hai người chỉ huy quân đội thường trú."

Quan Miên đáp ngay chẳng buồn nghĩ ngợi: "Cậu và Phồn Tinh Hữu Độ."

Tinh Phi Ngân nói: "Bọn họ vẫn chưa buông tha cho anh tôi."

Quan Miên hỏi: "Các cậu định trốn tới khi nào?"

Tinh Phi Ngân đáp: “Một trong hai bên chịu thỏa hiệp.”

Tuy không quen ông nội hai người nhưng nghe kiểu hai người họ nói chuyện, Quan Miên biết rằng tình thế bây giờ vẫn đang là giằng co. Cậu nói: “Cậu từng bảo cậu là người thứ sáu có tư cách thừa kế. Vậy tức là ngoài Phồn Tinh Hữu Độ vẫn còn những người thừa kế khác à?”

Tinh Phi Ngân đáp: “Một khi sức khỏe và tâm lý anh tôi đều trong tình trạng khỏe mạnh, bọn họ sẽ không đổi người thừa kế.” Cậu ta ngừng lại một lúc rồi mới nói: “Làm phiền anh rồi.”

Quan Miên nói: “Tôi rất vui vì có thể kiếm thêm vài phần thu nhập ngoài lề.”

Tinh Phi Ngân đáp: “Chuyện quân đội anh có thể bàn bạc với anh của tôi. Dạo này tôi hơi bận, có gì cứ để anh tôi cho ý kiến là được rồi. Vô Song và Thanh Sam đều không ở đây, Minh Nguyệt bữa giờ cũng bận, vì vậy tôi muốn để anh lên tạm thay chức hội phó.”

Quan Miên cau mày. Quyền hạn của hội phó chẳng khác hội trưởng là bao, nói cách khác, sau này những việc linh tinh như nhận hội viên, đá hội viên, khảo sát hội viên đều do cậu một tay gánh vác.

Tinh Phi Ngân nói: “Lương gấp đôi.”

“Hoàn tất giao dịch.”

Chú thích của hiệu đính:

(1) Thánh phụ: Ý chỉ nhân vật thiện lương, bác ái, hoàn hảo không tỳ vết và có mức độ khoan dung tốt bụng cao tới mức hư cấu level max.

(2) 25/12: Ngày Chúa sinh ra đời!

95. Chương 95: Tạm Thay Hội Phó (trung)

Rối tinh rối mù, vừa nhiều vừa mệt.

Sau khi ngồi lên vị trí hội phó, Quan Miên mới biết lượng công việc Tinh Phi Ngân phải xử lý mỗi ngày là bao nhiêu.

Từ lúc vừa đăng nhập vào game, hệ thống tin tức của cậu không ngừng phát ra tin xin gia nhập công hội. Những người phù hợp với điều kiện đặt ra chưa tới một phần mười trong số đó, có những người rõ ràng đã

bị từ chối nhưng vẫn kiên trì gửi đơn một cách không mệt mỏi, cứ như chưa rơi vào ngõ cụt là chưa chịu thôi.

Ngoài ra cậu mới biết chuyện phân hội trưởng Quạt Đàn Hương của phân hội Tangier bất hòa với phân hội trưởng Túy Mộng Tình của phân hội Morisato Alaska. Thư cáo trạng của hai người này cứ bay đến tới tấp như hoa tuyết, không ngủ không nghỉ, cứ thay phiên nhau mỗi người một lá. Hai người đều lên án chuyện hội viên của đối phương vượt qua biên giới giành quái, nhưng sau khi tìm hiểu cậu mới vỡ lé, hóa ra nơi đó thuộc về Langzan! Cậu bèn đi kiểm tra thông tin về phân hội trưởng của Langzan, phát hiện ra người nọ đã một tháng tròn chưa lên mạng.

Nếu hỏi làm hội phó ngoài việc được tăng lương thì còn có phúc lợi gì, câu trả lời chính là không cần đến Baute làm cu li nữa. Chuyện lớn chuyện nhỏ trong công hội cũng đủ khiến cậu chân không chạm đất.

Cậu bận bịu mãi tới ba giờ chiều thì Ám Hắc Đại Công gửi thư tới hỏi chừng nào đi làm nhiệm vụ.

Quan Miên cân nhắc một lát rồi mới hồi âm: “Hôm khác.”

“Bận lắm à?” Ám Hắc Đại Công dùng ngón tay vuốt ve đuôi của tiểu tinh linh, tủm tỉm cười xuất hiện sau lưng cậu.

Quan Miên quay đầu lại đáp: “Tháng này đều bận lắm.”

Ám Hắc Đại Công nhướng mày.

Quan Miên khoanh tay lại, “Tôi thăng chức rồi.”

Ám Hắc Đại Công cười đáp: “Vậy phải ăn mừng một phen. Đằng ấy thích pháo hoa hình trái tim hay pháo hoa hình một mũi tên trúng hai trái tim?”

Quan Miên đáp: “Tôi thích tiền dùng để mua pháo hoa.”

Ám Hắc Đại Công phá ra cười, “Giờ đằng ấy gia nhập Đế Diệu cũng chưa trễ đấy, tiền đằng ấy thích có thể nhận được gấp đôi.”

Quan Miên nói: “Thường thường khi nhảy việc đều sẽ được thăng chức và tăng lương.”

Ám Hắc Đại Công vuốt cằm, cân nhắc rồi đáp: “Ừm. Đằng ấy muốn làm hội trưởng Đế Diệu sao? Thật ra làm công tước phu nhân cũng được ấy chứ.”

Tước?

Quan Miên nhạy cảm nhìn anh một cái, "Anh lắm biệt danh thật. Đại Công, Công Tước, hay là Tước gia?"

Ám Hắc Đại Công cười đầy ngụ ý, "Đằng ấy thích cái nào?"

Quan Miên: "Tiểu Hắc."

"..."

Sau khi biết tin Quan Miên cả buổi chiều đều phải chôn chân trong công hội, Ám Hắc Đại Công thoát game đi đánh tinh chiến. Có điều trước khi đi, anh đã đặt sẵn hai tiếng sau giờ ăn cơm của Quan Miên. Ít thì ít thật nhưng có còn hơn không.

Qua một buổi chiều làm quen với công việc, tốc độ xử lý mọi chuyện của Quan Miên tăng thêm đáng kể. Lấy ví dụ là thư xin gia nhập, cậu mỗi tiếng sẽ xử lý một lần, chọn ra những người có phù hợp với điều kiện rồi loại hết số còn lại. Còn về phần tranh chấp giữa hai phân hội trưởng, cậu cứ đá trách nhiệm sang cho kẻ khác, bảo hai người bọn họ đi xin sự cho phép của phân hội trưởng Langzan, nếu không có câu trả lời thì mảnh đất đó vẫn thuộc về Langzan.

Xử lý hết mớ chuyện linh tinh đã là quá sáu giờ hai mươi chiều, muộn giờ cơm tối của cậu nửa tiếng đồng hồ. Nhớ tới cuộc hẹn với Ám Hắc Đại Công, cậu vội vàng logout.

May mà Phồn Tinh Hữu Độ đã chuẩn bị xong bữa tối, thấy cậu hấp tấp đi ra thì cười bảo: "Ngày đầu làm hội phó cảm giác thế nào?"

Quan Miên đáp: "Muốn được tăng lương."

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Thân làm hội trưởng tiền nhiệm, tôi ủng hộ quyết định của cậu."

Hai người ngồi xuống bàn ăn, đang chuẩn bị cầm đũa thì tiếng chuông cửa chợt vang lên.

Máy thu hình gắn cạnh cửa hiện lên hình ảnh của người đứng ngoài, là hai thanh niên mặc tây trang đen, áo quần bảnh bao.

Phồn Tinh Hữu Độ cau tít mày lại.

Quan Miên quan sát sắc mặt của anh ta rồi hỏi: "Tìm anh à?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Ở đây chắc có cửa thoát hiểm đúng không?" Cửa thoát hiểm ở đây chính là dùng trong những trường hợp hỏa hoạn, động đất, thiên tai hay nhân họa, là thông đạo dẫn thẳng tới kho an toàn.

Quan Miên lắc đầu đáp: "Ở đây chỉ có túi bảo hộ." Công dụng của túi bảo hộ cũng như cửa thoát hiểm, có điều nó chỉ là một cái túi chịu được nhiệt độ áp suất cao mà thôi. Nó có thể chống được áp suất hai tấn và cung cấp dưỡng khí cùng nước uống trong mười ngày.

Phồn Tinh Hữu Độ trầm giọng bảo: "Xin lỗi, làm liên lụy tới cậu rồi."

Quan Miên chống cằm, "Nếu chúng ta không mở cửa thì sẽ thế nào?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Họ sẽ cạy cửa."

Anh ta vừa nói xong thì ngoài cửa liền vang lên tiếng chuông cảnh báo, nhưng chưa được bao lâu thì tiếng chuông im bặt.

Quan Miên nhướng mày, "Tôi nhớ là hệ thống cảnh báo có kết nối với hệ thống báo nguy cho cảnh sát."

"Đối với những chuyện này, bọn họ xưa nay luôn chuẩn bị rất chu đáo." Phồn Tinh Hữu Độ lấy di động ra thì thấy không còn tín hiệu, thế là anh ta bèn chạy ù vào phòng ngủ.

Quan Miên lập tức hiểu ra ngay. Đối phương nếu đã chuẩn bị sẵn sẽ phá cửa vào thì cũng đã phòng ngừa chuyện báo cảnh sát. Phản ứng đầu tiên của cậu là đứng bật dậy đi về phía buồng game. Ban nãy cậu không bị cưỡng chế thoát game chứng tỏ mạng vẫn chưa bị ngắt.

Nhưng trễ rồi.

Cửa bị đá ra nghe "bịch" một tiếng.

Phồn Tinh Hữu Độ phóng ra, chắn trước mặt Quan Miên.

Quan Miên nhỏ giọng hỏi: "Báo cảnh sát chưa?"

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: "Điện thoại bị ngắt."

Quan Miên chậm rãi lùi về phía sau.

"Quan tiên sinh." Một trong hai thanh niên mở miệng, "Hy vọng anh có thể đứng yên tại chỗ. Chúng tôi không có ác ý, chỉ là Đoàn lão tiên sinh rất biết ơn anh đã chăm sóc Đoàn thiếu gia, vậy nên mời anh theo chúng tôi tới nhà ngồi chơi một lát."

Quan Miên ngừng bước, nhìn thức ăn đã được bày biện sẵn trên bàn, "Ăn xong mới đi được không?"

Thanh niên nói: "Đoàn lão tiên sinh đã chuẩn bị một bữa tiệc tối vô cùng long trọng, chắc chắn anh sẽ thích."

Phồn Tinh Hữu Độ quay lại gật nhẹ với cậu ra chiều đảm bảo.

Quan Miên bất đắc dĩ xoa mày. Xem ra cậu phải lỡ hẹn.

Ám Hắc Đại Công ngồi trên tường thành của Baute.

Những hội viên Tinh Nguyệt đang xây thành cảm thấy bị áp lực nặng nề. Tuy cả đám không phải là hội viên Công hội Đế Diệu, Ám Hắc Đại Công cũng không phải là hội trưởng Tinh Nguyệt, nhưng sự hấp dẫn của những nhân vật truyền kỳ là ở chỗ dù người đó và bạn không hề dính líu tới bạn, bạn vẫn cảm thấy rất chi là dính líu.

Bảy giờ hai mươi hai phút.

Ám Hắc Đại Công nhìn đồng hồ, không thể không cau mày.

Một con thú một sừng đắm mình trong ánh sáng thiêng liêng từ phía tây bay tới.

Ám Hắc Đại Công ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tinh Phi Ngân từ trên lưng thú nhảy xuống bên cạnh anh.

"Nếu Mộng Xuân Không Tỉnh gặp phải phiền toái ngoài đời, anh có giúp anh ấy không?" Tinh Phi Ngân đi thẳng vào đề.

Ám Hắc Đại Công đè tay vào tường để đứng dậy, "Là sao?"

Nhà của Quan Miên và nhà họ Đoàn không nằm cùng thành phố, nhưng nhà họ Đoàn có tên lửa cỡ nhỏ được mệnh danh là xe siêu tốc, nhanh gấp hai mươi lần xe bay.

Vì vậy chỉ trong chớp mắt, Quan Miên và Phồn Tinh Hữu Độ đều đã xuất hiện trước một tòa lâu đài xa hoa ngoài sức tưởng tượng đang trôi lơ lửng. Thật ra nếu nhìn kỹ, tòa lâu đài này không phải trôi nổi trên không mà là dùng đá thủy tinh không phản quan cao hai mươi mét làm nền. Nhưng đúng là nhìn thoáng qua vô cùng bắt mắt.

Thanh niên lấy điều khiển từ xa trong túi ra bấm nhẹ một cái.

Cửa lâu đài từ từ mở ra, một cái thang cuốn được khởi động, đón họ ngay tại cửa xe.

Phồn Tinh Hữu Độ cùng Quan Miên bước lên thang cuốn, thang cuốn từ từ hoạt động, đưa hai người vào bên trong lâu đài.

Nếu bảo nhìn bên ngoài thấy nó rất nguy nga, thì nhìn bên trong sẽ thấy rất tráng lệ. Kiến trúc sư phối hai màu đỏ và vàng kim với nhau một cách điêu luyện tột bậc, kết hợp với âm nhạc du dương và những bức tranh chân dung lập thể, nói đơn giản tòa lâu này chẳng khác nào một thiên đường phiên bản hào nhoáng.

Dù đang ở thế kỷ 31 nhưng đây vẫn là lần đầu Quan Miên được nhìn thấy. Bất kể là phim điện ảnh hay truyền hình đều chưa từng xuất hiện phim trường lộng lẫy nhường này.

Bọn họ đi băng qua đại sảnh, hành lang rồi tới một phòng tiệc tám trăm mét vuông. Ở đó có đặt một cái bàn dài màu vàng kim, bên trên là khăn trải bàn hoa văn tinh tế màu đỏ.

Một ông lão tóc bạc trắng đang ngồi ở đầu bàn. Quần áo của ông rất có tính nghệ thuật, mỗi sợi tóc trắng muốt đều được vuốt sát vào đầu, trên người ông là nguyên bộ tây trang màu bạc, hai tay đeo sáu chiếc nhẫn vừa to vừa chói mắt.

Phồn Tinh Hữu Độ đi đến cạnh ông, nhỏ giọng gọi: "Ông nội."

Ông lão hừ lạnh.

Phồn Tinh Hữu Độ tự kéo một chiếc ghế ra rồi mời Quan Miên: "Mời ngồi." Sau đó ngồi xuống vị trí giữa ông lão và Quan Miên.

Hai người vừa ngồi xuống là có người dọn thức ăn lên ngay.

Hai thanh niên áp giải họ đến đây đúng là không hề khoa trương. Bữa tối này quả thật rất phong phú, có đủ món ngon từ các quốc gia, nhưng mỗi món chỉ có một đĩa nhỏ, dường như hàm ý rằng bữa ăn này chú trọng việc thưởng thức.

Ông lão cầm đũa lên nhưng lại không nhúc nhích.

Phồn Tinh Hữu Độ chỉ đành không nhúc nhích theo.

Quan Miên bắt đầu ăn.

Ông lão lại hừ lạnh một tiếng.

Phồn Tinh Hữu Độ cúi đầu vờ như không nghe.

Ông lão nặng nề dằn đũa xuống, nói một cách phật ý: “Lẽ nào phát triển tới thời đại này thì con người hết biết kính trọng người già là gì rồi sao?”

Phồn Tinh Hữu Độ tiếp tục vờ như không nghe.

Quan Miên tiếp tục ăn.

Ông lão nói: “Con người mà chỉ biết ăn thì khác gì heo đâu?”

Quan Miên nuốt nốt chỗ thức ăn trong miệng rồi mới đáp: “Cháu cũng không biết người chỉ biết ăn khác heo chỗ nào, nhưng cháu dám khẳng định người không biết ăn tuyệt đối không khác gì xác chết.”

Ông lão trừng mắt cậu, “Đây là thái độ kính trọng người già của cậu?”

Quan Miên đáp: “Lần đầu tiên ông đặt ra câu hỏi, cháu không trả lời. Lần thứ hai ông đặt ra câu hỏi, cháu trả lời. Cháu không biết thái độ kính trọng người già là nên thế nào nhưng rất rõ ràng, không có cách nào trong hai cách trên là đúng.”

Ông lão nói: “Hừ, nghé con không sợ cọp. Người trẻ tuổi chả lúc nào làm nên chuyện, còn tự cho là mình rất dũng cảm, tình cờ nghe thấy tiếng vỗ tay thì lâng lâng tự xưng anh hùng, thật ra là chả được ích lợi gì.”

Quan Miên nói: “Chuyện cháu ngồi tù đã làm nên tấm gương xấu cảnh tỉnh các thanh niên có ý định dùng bạo lực giải quyết vấn đề.”

Ông lão nói: “Cậu cũng biết mình là tấm gương xấu à?”

“Ông nội.” Phồn Tinh Hữu Độ cuối cùng cũng phải mở miệng: “Cơm nguội lạnh hết rồi.”

Ông lão giận dữ nói: “Cơm nguội lạnh rồi? Tim ông mới nguội lạnh đây này! Ông là ông nội mà phải đi treo giải để tìm thằng cháu của mình, còn chỗ nào để nói không hả?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Ông có thể không treo giải mà.”

“Rồi sao nữa? Mặc cho con sống trong ổ gà, ăn thức ăn cho gà ấy hả?”

Quan Miên ngừng đũa.

Ông lão giễu cợt: “Nuốt không trôi nữa sao?”

Quan Miên nói: “Ăn thử thức ăn cho heo, phân biệt được thức ăn cho heo và cho gà là đủ rồi.”

Ông lão trừng mắt với Phồn Tinh Hữu Độ, “Con xem con quen thứ bạn bè gì thế hả?!”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Thứ bạn bè sẽ cưu mang con vào thời điểm mấu chốt.”

Ông lão nói: “Sao con biết cậu ta không có mưu đồ gì khác? Con là người thừa kế Tập đoàn Tinh Thần của nhà họ Đoàn, có bao nhiêu kẻ sẵn lòng mò tới tận cửa để nịnh bợ con.”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Con biết cậu ấy không phải loại ấy.”

Ông lão nói: “Con biết? Con thì biết cái gì? Con bổ đầu cậu ta ra xem rồi à?”

Phồn Tinh Hữu Độ đáp: “Bởi vì cậu ấy là bạn của con.”

Ông lão và Quan Miên cùng giật mình.

Có điều sự giật mình của ông lão thể hiện ngay trên mặt, còn Quan Miên lại để trong lòng.

Một người mặc quần áo quản gia đột nhiên bước vào, thấp giọng thưa: “Thưa lão gia, tiểu thiếu gia nhà Bạch lão tướng quân tới.”

96. Chương 96: Tạm Thay Hội Phố (hạ)

Rối tinh rối mù, vừa nhiều vừa mệt.

Ông lão hỏi: “Là con nhà thằng cả hay thằng hai?”

Quản gia đáp: “Là nhà cậu ba ạ.”

Ông lão cau mày bảo: “Mời nó vào.”

Có lẽ vì có khách đến nên ông lão tạm thời giấu vẻ giận dữ vào trong. Ông không mở miệng đương nhiên Phồn Tinh Hữu Độ và Quan Miên cũng không ngu gì đi rước vạ vào thân. Trong chớp mắt, cả phòng tiệc lặng ngắt như tờ.

Bên ngoài dần dần vọng vào tiếng bước chân thong thả. Sau đó, cửa tự động mở ra, một thanh niên cao lớn mặc sơ mi đen bước vào. Mái tóc dài chấm vai của anh được buộc gọn thành một cái đuôi nhỏ sau gáy, tóc mái thả tự nhiên nhưng không rối, trông dáng vẻ khá thoải mái, cởi mở.

Nhìn thấy người mới đến, Quan Miên kinh ngạc nhướng mày.

Thanh niên mỉm cười với cậu rồi lập tức quay sang chào hỏi ông lão: "Ông Đoàn."

Ông lão gật đầu, "Ông nội cháu gần đây có khỏe không?"

Thanh niên đáp: "Dạ khỏe lắm, lúc nào cũng nhớ phải thi vẽ thuyền rồng với ông ạ."

"Chậc, ông cháu có lòng đấy…" Sắc mặt ông lão dịu lại, "Cháu là tới tìm…?" Ông nhìn sang Phồn Tinh Hữu Độ, tỏ vẻ ngờ ngợ. Ông biết mấy thằng con của cậu cả và cậu hai nhà họ Bạch qua lại thân thiết với mấy đứa cháu nhà mình, nhưng còn anh chàng đang đứng trước mặt ông lúc này…

"Cháu tới tìm cậu ấy ạ." Thanh niên đi tới sau lưng Quan Miên và đặt tay lên vai cậu một cách tự nhiên.

Ông lão nhìn chằm chằm hai người rồi liếc sang ra chiều dò hỏi Phồn Tinh Hữu Độ.

Phồn Tinh Hữu Độ quay sang khẽ gật đầu với thanh niên, "Xin lỗi vì đã làm liên lụy tới bạn anh." Câu này chẳng khác nào đẩy Quan Miên vào phạm vi bảo vệ của chàng thanh niên.

Chàng thanh niên ngồi xuống bên cạnh Quan Miên, thân mật ôm choàng qua vai của cậu và nói: "Chuyện tốt như được ông Đoàn mời ăn cơm sao lại không rủ tôi?"

Quan Miên nhún vai đáp: "Ông đâu có nói mua một tặng một."

Quản gia dọn chén đũa lên cho thanh niên.

Ông lão dường như không muốn để mất mặt trước cháu của bạn nên cũng động đũa gắp vài miếng. Quan Miên thì lại nhàn nhã ngồi nhìn, ánh mắt cứ hướng về phía ông lão khiến ông không thể không nhớ tới cách ví von của mình ban nãy, vì vậy nhai thức ăn mà cứ như nhai sáp.

Trong bọn họ người ăn vui vẻ nhất chính là thanh niên. Động tác ăn cơm của anh tuy rất nhã nhặn nhưng tốc độ lại nhanh, chỉ năm, sáu phút đã lấp đầy nửa cái dạ dày.

Chờ tất cả đều đã buông đũa, quản gia lập tức dọn hết thức ăn xuống rồi bày cho mỗi người một tách trà xanh.

Ông lão hỏi chàng thanh niên về chuyện của ông nội anh, anh trả lời đâu vào đấy từng chuyện một.

Ông lão thở dài bảo: "Anh ấy thật có phước, muốn có cháu trai làm trong quân đội là có cháu trai làm trong quân đội, muốn có cháu trai vào Quốc hội là có cháu trai vào Quốc hội." Vừa nói ông vừa liếc Phồn Tinh Hữu Độ, ý quở trách phải nói là rõ mười mươi.

Thanh niên cười bảo: "Ông cháu cũng có đứa chẳng ra gì như cháu đây đấy chứ."

Ông lão thản niên nói: "Làm gì có. Bố mẹ cháu lúc xưa tiếng tăm lẫy lừng trên thương trường, tài sản để lại dư sức cho cháu sống không phải lo nghĩ gì cả đời."

Quan Miên bảo với Phồn Tinh Hữu Độ: "Tiền nhà anh không đủ để anh sống cả đời không phải lo nghĩ à?"

Mặt ông lão sầm xuống.

Khóe miệng Phồn Tinh Hữu Độ khẽ nhoẻn lên nhưng lại lập tức nghiêm mặt đáp: "Ông nội lo xa thôi."

"Cháu còn việc gì nữa không?" Ông lão nhìn sang thanh niên, ý định đuổi khách đã vô cùng rõ ràng.

Thanh niên cười đáp: "Được thấy ông Đoàn vẫn phong độ như năm nào, cháu về nhà cũng dễ ăn nói với ông nội cháu ạ." Anh đứng dậy kéo ghế ra cho Quan Miên.

Quan Miên thuận thế đứng dậy.

Thanh niên nắm tay Quan Miên, khom lưng tỏ ý chào hỏi, thấy ông lão không nói gì thêm thì trao đổi một ánh mắt với Phồn Tinh Hữu Độ, sau đó kéo Quan Miên ra ngoài.

Quản gia chờ sẵn ở cửa phòng tiệc, đưa hai người ra thẳng đến cửa.

Bên đối diện cách hai người khoảng mười mấy mét có đỗ một chiếc xe siêu tốc đen bóng đang đậu lơ lửng trên không. Cửa xe siêu tốc từ từ mở ra, thang cuốn từ tòa lâu đài kết nối với cửa, đưa hai người vào thẳng trong xe.

Cửa xe khép lại.

Quan Miên rút tay ra khỏi bàn tay của thanh niên, nhìn anh với vẻ mặt như đang cười nhưng lại không giống cười cho lắm.

Thanh niên chìa tay ra, "Bạch Anh Tước."

Quan Miên nói: “Xem ra sau này không gọi anh là Tiểu Hắc được rồi.”

Bạch Anh Tước cười đáp: “Tên gọi yêu tôi không kén lắm đâu.”

Quan Miên bắt tay với anh, “Quan Miên.”

“Tình quá à nha.” Jennifer đang ngồi trên ghế lái quay đầu nhìn hai người.

Bên cạnh ghế lái là Chiều Đổ Mồ Hôi. Anh ta lên tiếng chào hỏi Quan Miên rồi cười bảo: “Không ngờ da dẻ của người thật cũng đẹp như game vậy.”

Jennifer bất mãn bảo: “Đừng có tưởng em không biết đằng ấy đang bóng gió em nhá! Trán với cằm em bị nổi một mụn nho nhỏ thì đã sao? Phá hỏng bộ mặt của thành phố sao? Phá hỏng nền văn minh của thế giới sao? Hay gây trở ngại gì cho quá trình trao đổi chất của đằng ấy?”

Chiều Đổ Mồ Hôi có vẻ đã quen với những tràn súng liên thanh của anh ta nên chỉ nhún vai đáp: “Cậu nghĩ nhiều quá.”

Jennifer nói: “Hôm nay em mới nổi mụn, đằng ấy lại khen da Mộng Xuân đẹp, em không được phép nghĩ nhiều hả?”

Bạch Anh Tước vỗ vỗ vào lưng Jennifer.

Jennifer rất biết điều đứng lên nhường lại ghế lái.

Bạch Anh Tước hỏi Quan Miên: “Muốn thử xem không?”

Quan Miên đáp: “Tôi không có bằng lái.”

Jennifer ngạc nhiên hỏi: “Hả? Sao không thi? Lái xe vui thí mồ. Đừng quá ỷ lại vào hệ thống dẫn đường, ba tôi bảo con người nếu ỷ lại vào công nghệ quá nhiều thì có ngày cũng xảy ra chuyện.”

Bạch Anh Tước ngồi vào ghế lái, Chiều Đổ Mồ Hôi cũng biết điều đứng lên nhường chỗ cho Quan Miên.

Quan Miên không từ chối. Trên đường tới cậu đã khá tò mò về loại xe siêu tốc này vì tốc độ của nó vượt hẳn xe bay, hoàn toàn vượt khỏi sức phản ứng của nhân loại. Nếu dùng hệ thống dẫn đường thì không sao nhưng nếu tự lái thì cần phải có năng lực phản ứng, sức khống chế và trạng thái tâm lý thuộc hàng siêu nhân.

Bạch Anh Tước từ trên ghế kéo xuống một cái nón bảo hộ che mặt.

Xe từ từ khởi động.

Thấy Quan Miên tỏ vẻ hiếu kỳ, Jennifer bèn giải thích: "Đây là kính dự báo, có thể bao quát tình hình giao thông phía trước trong phạm vi năm cây số, vì vậy người lái chỉ cần phán đoán lộ tuyến trong vòng hai cây số là được rồi. Có điều nhỡ mà xảy ra sai sót cũng không cần lo, vì mỗi chiếc xe siêu tốc đều có lấp trang bị thắng gấp trong vòng một giây, cộng thêm vỏ ngoài bảo vệ, cùng với thiết bị phun hơi vào những vật thể đến gần. Nếu giữa đường có người nào hoặc xe nào nhảy ra đột ngột thì thiết bị phun hơi sẽ đẩy đối phương ra một chút, sau đó xe sẽ dừng lại trong vòng một giây."

Quan Miên gật đầu.

Chiều Đổ Mồ Hôi hỏi: "Cậu không cảm thấy cách lái xe mà cậu kể cũng phải dựa vào công nghệ hơi bị nhiều sao?"

Jennifer đáp: "Nếu em không nhầm, là ba em nói chứ đâu phải em."

"Đến rồi." Bạch Anh Tước tháo mặt nạ bảo hộ xuống.

Jennifer và Chiều Đổ Mồ Hôi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngờ vực hỏi: "Đây chả phải là trường của tụi em sao?"

Bạch Anh Tước đáp: "Vậy không nhầm đâu."

Jennifer nói: "Đại Công, anh quá chi là thấy sắc quên bạn."

Bạch Anh Tước quay lại, nụ cười pha thêm vài phần đáng sợ, "Có à?"

Jennifer nuốt nước bọt, vội vàng chữa cháy: "Hẹn hò vui vẻ." Nói xong, cậu ta lập tức nhảy ra khỏi xe.

Chẳng mấy chốc, Jennifer và Chiều Đổ Mồ Hôi đã đứng trước cửa trường vẫy tay với họ.

Bạch Anh Tước đóng cửa lại, "Đằng ấy thích trà hay cà phê?"

Quan Miên nói: "Nếu tôi bảo tôi muốn về nhà uống nước lọc thì sao?"

"Trùng hợp quá, tôi cũng thích uống nước lọc." Ngón tay của Bạch Anh Tước đặt lên màn hình điều khiển.

Quan Miên nói ra địa chỉ.

Khóe miệng Bạch Anh Tước khẽ nhoẻn lên, ngón tay anh lướt như bay trên màn hình để mặc định tuyến đường. Rất nhanh sau đó xe siêu tốc đã nhận được hướng dẫn lộ trình từ hệ thống, tự động nổ máy.

Xe siêu tốc tự chạy nên hai người đều chỉ việc ngồi không. Thông thường nếu hai người mới gặp mặt mà không nói chuyện thì sẽ khiến cho không khí có hơi ngượng ngùng, nhưng Bạch Anh Tước và Quan Miên đương nhiên không nằm trong số đó.

"Sao anh lại tới?" Quan Miên hỏi.

Bạch Anh Tước đáp: "Vì có người lỡ hẹn."

Quan Miên nói: "Thiên tai nhân họa được xem là những nhân tố bất khả kháng."

Bạch Anh Tước cười nhẹ, "Tinh Phi Ngân báo với tôi."

Quan Miên gật đầu. Thật ra cậu cũng đoán được, có thể trong chớp mắt biết được tin Phồn Tinh Hữu Độ xảy ra chuyện và kịp thời báo với Ám Hắc Đại Công cũng chỉ có cậu ta.

"Nói thẳng thì tôi cũng không thân lắm với ông Đoàn." Bạch Anh Tước gối tay sau đầu, "Ông nội tôi bảo ông ấy rất cố chấp, chỉ cần làm trái ý ông ấy thì trời phật gì ông cũng không nể tình. Vì vậy lần này tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần tới giải cứu."

Quan Miên hỏi: "Hai người Jennifer tới để canh chừng?"

"Canh chừng và chi viện." Bạch Anh Tước nói: "Cảnh anh hùng cứu mỹ nhân quan trọng như vậy đương nhiên phải để một mình tôi hoàn thành."

Quan Miên nói: "Anh nên chuyển đối tượng giải cứu thành Phồn Tinh Hữu Độ mới đúng, tôi tin rằng Đoàn lão tiên sinh nhất định sẽ vui lòng thỏa mãn nhu cầu của anh."

Bạch Anh Tước nói: "Tướng mạo của anh ta không hợp với gu thẩm mỹ của tôi."

Quan Miên nhướng mày.

Bạch Anh Tước cười rất chi là vô tội.

Xe siêu tốc dừng lại trước cửa tòa cao ốc nhà Quan Miên.

Dù khoa học kỹ thuật đã phát triển tới đỉnh cao ở thế kỷ 31 nhưng xe siêu tốc vẫn là phương tiện giao thông thuộc dạng quý hiếm. Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi mà có tới hai chiếc xe siêu tốc đậu trước cửa cao ốc, dù là anh chàng bảo vệ lấy ăn chơi chờ chết làm chí hướng cũng khó tránh tò mò đi ra xem thử xem đã xảy ra chuyện gì.

Cửa xe mở ra, một chàng thanh niên mặc sơ mi đen vẫy tay với gã, "Xin hỏi xe phải đậu ở đâu?"

Bảo vệ tuân theo quy tắc phải hỏi trước: "Cậu tới tìm ai?"

Thanh niên cười tủm tỉm đáp: "Quan Miên."

Bảo vệ nhìn anh một cách ngờ vực.

Thanh niên quay vào trong ngoắc ngoắc.

Chỉ trong chớp mắt, Quan Miên – người được vị bảo vệ gán cho danh xưng "trạch nam số một của thế kỷ" – bước ra khỏi xe.

Ngón tay bảo vệ chỉ sang bên trái, gã nói: "Đậu xe tạm thời thì ở bên đây."

Thanh niên cười bảo: "Tôi thuê chỗ đậu xe."

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/toan-tuc-vong-du-chi-kho-luc